KKTM GOVT. COLLEGE, PULLUT

KKTM COGNIZANCE

A Peer-Reviewed, Multidisciplinary Research Journal

FEBRUARY 2026

ISSN 2456-4168

KKTM Cognizance

A Peer-Reviewed, Multidisciplinary Research Journal- 2026

K K T M GOVT. COLLEGE, PULLUT P. O
KODUNGALLUR, THRISSUR-680663

KKTM Cognizance
A Peer- Reviewed, Multidisciplinary
Research Journal
VOL. IV ISSUE I

The journal is prepared by the Journal Committee of
KKTM Government College and published
through the PTA.
email: cognizancekktm@gmail.com

Published in February 2026
ISSN 2456-4168

Design & Layout
Dr. Yacob Thomas

Printing
K T Digital House, Mukkam, Kozhikode

(Private circulation only)

Statement about Ownership and other particulars of KKTM Cognizance:

A Peer - Reviewed, Multidisciplinary Research Journal
Place of Publication : K K T M Govt. College, Pullut
Periodicity of Publication : Annual
Name of Printer & Publisher : P T A, KKTM Govt. College,Pullut.
Nationality : Indian
Address : K K T M Govt. College, Pullut P. O.,
Thrissur District, Kerala-680663

Name and address of the owner :
Principal,
K K T M Govt. College, Pullut P. O.,
Thrissur District, Kerala-680663
College website: https://govtkktmcollege.ac.in/

EDITORIAL BOARD

Managing Editor:

Prof. (Dr). Ramya R.
Principal
KKTM Government College, Pullut P. O.,
Kodungallur.

Chief Editor

Dr. Yacob Thomas
Assistant Professor
Department of Malayalam
KKTM Government College, Pullut P. O.,
Kodungallur.

Members:

Dr. Muhamed Basheer K. K.
Associate Professor
Department of Malayalam
PTM Government College, Perunthalmanna

Dr. Sabna K. S.
Associate Professor
Department of Mathematics
KKTM Government College, Pullut P. O.,
Kodungallur.

Dr. Finosh G. Thankam
Assistant Professor
Tissue Engineering and Regenerative Medicine
Department of Translational Research
Western University of Health Sciences
Pomona, CA-91766

Prof. A .M. M. Mustafa
Professor in Business Economics,
Department of Management,
South Eastern University of Sri Lanka.

Dr. Doris Padmini Selvaratnam
Associate Professor
Faculty of Economics and Management
Universiti Kebangsaan Malaysia, 43600
Bangi, Selangor, Malaysia

Dr. E. K. Narayanan
Professor of Mathematics
NE 16, Indian Institute of Science,
Bangalore- 560012

Dr. Sherin B. S.
Associate Professor,
Department of Comparative Literature and India Studies,
The English and Foreign Languages University,
Hyderabad.

Dr. Sreesha Sasi
Associate Professor,
Department of Chemistry,
Maharajas College, Ernakulam

Dr. Suresh V. N.
Professor of Commerce,
CHMKM Govt Arts & Science College,
Koduvally, Kozhikode.

Dr. Saifudheen Kunju S.
Guest Faculty,
JBAS Centre for Islamic Studies,
University of Madras, Chennai

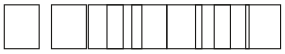

KKTM Cognizance, published by KKTM Government College, is a multidisciplinary, peer-reviewed journal dedicated to fostering scholarly inquiry across a diverse range of fields. Now in its eighth edition, the journal continues to provide a vital platform for researchers and academicians to engage in critical discussion, contribute original research, and advance the growth of collective knowledge. In keeping with established academic standards, this volume brings together varied perspectives to encourage thoughtful analysis and sustained intellectual exchange.

This edition comprises 26 scholarly studies, organized into thematic sections including Science and Society, Caste and Culture, Gender and Politics, and Literariness, Sign, and Words. The breadth of topics addressed reflects the diversity of contemporary academic interests and concerns. By addressing specific inquiries within their respective fields and developing them through rigorous analysis, these studies offer a clear sense of the expansive research represented in this volume.

We express our sincere gratitude to everyone who contributed to the successful publication of this edition. We gratefully acknowledge the support and guidance of the Editorial Board and the efforts of the Journal Committee in coordinating this volume. We also recognise the careful evaluation and constructive insights offered by our peer reviewers, and the valuable research contributions made by the authors themselves. Furthermore, we appreciate the support extended by the PTA in facilitating the publication process. The combined efforts of all involved have been instrumental in bringing this volume to fruition, and we hope it serves as a catalyst for continued scholarly engagement and academic discourse.

Smt. Sajitha P G
Co-ordinator, Journal Committee

Prof. (Dr). Ramya R.
Principal

Dr. Yacob Thomas
Chief Editor

You are free to:
Share — copy and redistribute the material in any
medium or format
Adapt — remix, transform, and build upon the material
for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as
you follow the license terms.
Under the following terms:
Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the
license, and indicate if changes were
made. You may do so in any reasonable manner, but
not in any way that suggests the licensor endorses you
or your use.

No additional restrictions — You may not apply legal
terms or technological measures that legally restrict
others from doing anything the license permits.
Notices:
You do not have to comply with the license for elements of the material in
the public domain or where
your use is permitted by an applicable exception or
limitation.
No warranties are given. The license may not give you
all of the permissions necessary for your intended use.
For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may
limit how you use the material.

The Panel of Peer-reviewers

Prof (Dr.) G. Ushakumari
Professor
Department of Malayalam
KKTM Government College, Pullut

Prof. (Dr.) Shaji E. M.
Professor
Department of Zoology
KKTM Govt. College, Pullut

Dr. Raghu O.
Associate Professer
Department of Physics
KKTM Govt. College, Pullut

Binu Mol T.V.
Associate Professer
Department of Computer Science
KKTM Govt. College, Pullut

Dr. A.N. Manoharan
Assistant Professor
Head, Department of Geology
Govt. College, Kasargod

Dr. Reshma Majeed
Assistant Professor
Department of English
Govt. College, Chittur

Dr. C. A. Anaz
Assistant Professor
Department of History
Farook college (Autonomous)
Kozhikode Dist.

Dr. Sujathan P. K.
Assistant Professor
Department of Economics
Victoria College, Palakkad

Dr. Kala B.
Associate Professor
Sri C Achutha Menon Govt. College
Thrissur

Dr. Jobin Sahadevan
Assistant Professor
Department of Commerce
Govt. College, Kattappana

Dr. Stenza Augustine
Assistant Professor
Department of English
Christ College (Autonomous)
Irinjalakkuda

Smt. Sanitha Sreemohan
Assistant Professor
Department of English
Sri. C. Achutha Menon Government
College, Thrissur

Dr. Yacob Thomas
Assistant Professor
Department of Malayalam
KKTM Government College, Pullut

I Science and Society

13 1. **Drivers of Digital Learning: A UTAUT Model Approach to Antecedents of Artificial Intelligence Tools Adoption among College Students**
Dr Vineeth KM, Dr Shiju CR, Dr Mary Sruthy Melbin

30 2. **Role of Data Analytics in Mental Health: A Comprehensive Review**
Vishnupriya Mohan, Athira Rajendran

42 3. **The Power of Online Reviews: Transforming Consumer Buying Decisions in the Digital Era**
Liji V P, Johnson N J

54 4. **Intensive Food Production in Kerala: consequences on Agricultural Crops and Methods**
Dr. Elsa Sunny M

II. Caste and Culture

71 5. **ദലിത് സ്വത്വവും പ്രതിരോധവും – ആത്മകഥയിലെ ജനാധിപത്യവഴികൾ**- ഡോ. ദീപാനാരായണൻ

78 6. **ദേശഭാവനയും ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതവും : പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന ചെറുകഥയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം** - അശ്വതി പി.

91 7. **കീഴാളസ്ത്രീ: സ്വത്വം ശരീരം ലൈംഗികത**- ഡോ. ധന്യ പി.ഡി.

97 8. **ദാക്ഷയണി വേലായുധൻ: വിണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട കീഴാളചരിത്രം**
ഹല്ലീലു റഹ്മാൻ വി. എം.

III. Gender and Politics

107 9. **Transgressing the Gendered Cityscapes: A Case Study of Select Malayalam Horror Films-** Dr Arya M. P.

115 10. **Embodying Resistance: Gendered Violence, Body Politics and the Assertion of Agency in Sithara's "Fire"** Dr. Anu Lakshmi Babu

126 11. **മതവും മുസ്ലിംസ്ത്രീ ജീവിതവും: ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി മുൻനിർത്തിയുള്ള** അന്വേഷണം സഫിയ ബി. എം.

134 12. **പത്മരാജന്റെ നായികമാർ -** ഡോ. രേഖ എസ്.

142 13. **Subverting Patriarchy: Analysing the journey of Women Empowerment in K.R. Meera's fiction Jezebel** Dr. K. T. Vandana

149 14. **Different, Invisible, Excluded and Lost: A Journey through the Lost Words and Worlds of the Victorian Women -** Dr. Tresa Peter, Dr Deepthi T Divakaran

156 15. **ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം : ചരിത്രം, സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ, പ്രസക്തി–** തുളസി പി. എൻ.

IV. Literariness, Sign and Words

163 16. **Impending Oceanic Futures: A Critical Analysis of Frank Schätzing's The Swarm: A Novel** Ms. Kavitha Kaladharan

170 17. **ദേശവും സമൂഹവും: കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വായന**– ഡോ. സിന്റോ കോങ്കോത്ത് എ.

178 18. **മിശ്രരചനാശൈലി കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ** അമൃതലക്ഷ്മി എം. റ്റി.

187 19. **ചിഹ്നവും ഭാഷയും : വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം** ദിവ്യ പി. എസ്.

197 20. **Narrating Madness: A Systematic Exploration to Kayredfield Jameson's An Unqueiet Mind**
Nina Ann Mathew

203 21. **മലയാളനോവലിലെ പ്രളയദൃപടങ്ങൾ-** ഡോ. സജ്ജു മാത്യു

211 22. **വിവർത്തനത്തിന്റെ തലങ്ങൾ : പെണ്ണപ്പനിലും വുമൺ-ഡാഡിലും-** നജ മെഹ്ജബിൻ കെ. ബി.

217 23. **Resistance against Religious Ethnocentrism and Misogyny in Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel-** Jasna Jalal

227 24. **കളരിപ്പയറ്റ്- കേരളക്കരയുടെ ആത്മരക്ഷാപദ്ധതി**
ഡോ. ബീനാകൃഷ്ണൻ എസ്. കെ.

234 25. **ചിന്തുപാട്ട് : സാമൂഹിക-ചരിത്രവിശകലനം**
ഡോ. വിശാൽ ജോൺസൺ

242 26. **പ്രവാസവും കേരളീയ സാമൂഹിക പരിണാമവും -**
ഡോ. ജെയ്സി ഡേവിഡ്

SCIENCE AND SOCIETY

1

DRIVERS OF DIGITAL LEARNING: A UTAUT MODEL APPROACH TO ANTECEDENTS OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TOOLS ADOPTION AMONG COLLEGE STUDENTS

Dr. Vineeth KM
Associate Professor and Head,
Post Graduate Department of Commerce, Government College Tripunithura, Kerala

Dr. Shiju CR
Assistant Professor of Commerce St. Paul's College, Kalamassery, Kerala

Dr. Mary Sruthy Melbin
Associate Professor of Commerce, St Teresa's College (Autonomous)
Ernakulam , Kerala

ABSTRACT

This research applies the UTAUT model to examine the awareness and adoption of AI tools among college students. Results disclose a moderate level of awareness among students, with no significant differences based on factors to say, gender, discipline, or academic level. The study's structural model demonstrates that PE and SI significantly predict AI tool adoption. However, EE and FC do not exhibit significant direct relationships with BI. These results highlight the importance of perceived usefulness and social pressure having an influence on students' adoption of AI tools. Research ahead should explore mediating and moderating factors to gain a advanced insights of AI tool adoption in higher education..

Keywords:
Artificial Intelligence Tools, Learning Tools, Technology Adoption, UTAUT, Student Perception

1. Introduction and Problem Statement

The awareness and adoption of AI tools for learning among students is a growing phenomenon, influenced by various factors including educational practices, self-efficacy, and ethical considerations. While students increasingly utilize AI tools for personalized learning and academic support, challenges related to academic integrity and over-reliance persist. Prior studies point that college students are aware of AI tools, with studies indicating that their usage is becoming common, particularly for tasks like grammar checking (Rahim et al., 2023), though not generalized all across the demographics. Awareness is often linked to the perceived benefits of AI, such as increased productivity and personalized learning experiences (Fitria, 2021; Zhou & Zhou, 2024). Research shows that about adoption of AI tools have risen significantly in recent days and a rapid integration into academic routines is visible (Ouyang & Zhang, 2024; Rahim et al., 2023). However, the adoption is tempered by concerns regarding ethical use and the potential for academic dishonesty (Sağın et al., 2023; Zhou & Zhou, 2024).

Despite widespread exposure to AI technologies, the patterns of adoption among college students remain uneven and multidimensional. Awareness of AI tools varies according to individual digital competence, institutional infrastructure, and the pedagogical integration of technology. Moreover, students' willingness to adopt AI tools is often influenced by psychological factors, ethical perceptions, and the expected benefits in academic productivity. For instance, confidence in AI-generated content or its perceived trustworthiness can determine the extent of voluntary engagement. Conversely, concerns about academic integrity, data privacy, and the reduction of human creativity can deter adoption. As education becomes increasingly technology-mediated, balancing the perceived utility of AI with ethical and responsible use remains a pressing challenge.

In the Indian context, where digital learning ecosystems are expanding through policy-led initiatives and platform integration, AI adoption among students warrants deeper empirical attention. Kerala, known for its strong educational infrastructure and rapid technological uptake, provides a suitable setting for understanding the behavioural dimensions of AI adoption.

Research Questions proposed in the context are the following:

RQ1: What is the level of awareness regarding AI tools for learning among college students?

RQ2: What are the antecedents of usage intention towards AI tools for learning among college students?

2. Review of Literature

AI tools adoption is influenced by several factors, including student perceptions,

psychological dynamics, and the integration of technology into curricula. Positive perceptions of AI can enhance motivation and commitment to learning, as highlighted by Vázquez Parra et al., who emphasize the need for educational strategies that align with student aspirations (Vázquez-Parra et al., 2024). Students utilize AI tools alongside other online technologies, indicating a growing familiarity and expertise in these tools (Divekar et al., 2024). However, psychological factors such as anxiety regarding reliability and ethical concerns can hinder adoption, tailored interventions are necessary to alleviate these fears (Rathakrishnan et al., 2024). Furthermore, PU and PEU significantly impact adoption, although they challenge traditional assumptions of the TAM Model (Kanont et al., 2024). The benefits of AI, such as personalized learning, gets highlighted while cautioning against over-reliance and the need for clear guidelines(Sağın et al., 2023; Vázquez-Parra et al., 2024; Zhou & Zhou, 2024).

The expansion of AI within learning environments has sparked an important scholarly discussion concerning its pedagogical implications, ethical dimensions, and behavioural acceptance among learners. Over the past decade, a growing corpus of research has examined how AI tools—such as adaptive assessment systems, natural language chatbots, and content generators—support personalized, flexible, and self-regulated learning. Yet, the pace at which students embrace such technologies depends not merely on their availability but on complex psychological, social, and institutional factors. The literature collectively indicates that technology adoption must be interpreted as both an attitudinal and contextual process, shaped by how learners perceive usefulness, manage digital trust, and navigate social norms within their academic spaces.

The Unified Theory of Acceptance and Use of Technology (UTAUT), proposed by Venkatesh et al. (2003), integrates key elements from earlier technology acceptance models and posits four core determinants of behavioural intention and technology use: performance expectancy, effort expectancy, social influence, and facilitating conditions to its strong explanatory power and parsimony, UTAUT has been widely applied in higher education contexts to understand students' adoption of emerging digital learning technologies, including artificial intelligence (AI)–based tools.

Performance expectancy (PE), defined as the degree to which individuals believe that using a technology will help them attain gains in task performance, has consistently emerged as the strongest predictor of behavioural intention in educational technology research (Venkatesh et al., 2003). In the context of AI tools for learning, PE captures students' perceptions of improved learning efficiency, enhanced academic performance, and better problem-solving support. Empirical studies applying UTAUT to e-learning and mobile learning environments confirm that students are more inclined to adopt digital tools when they perceive clear academic benefits and outcome enhancement (Al-Emran et al., 2018; Hew et al., 2019).

Effort expectancy (EE) refers to the perceived ease associated with the use of a system and is particularly salient when technologies are novel or cognitively demanding, as is the case with AI-driven applications. Prior research indicates that intuitive

interfaces, low learning effort, and ease of interaction significantly influence students' initial adoption intentions, especially among users with limited prior experience (Al-Emran et al., 2018; Venkatesh et al., 2003). In AI-enabled learning environments, complexity and opacity can deter adoption, making EE a critical antecedent of acceptance.

Social influence (SI), defined as the extent to which individuals perceive that important others believe they should use a new system, plays a meaningful role in student populations where peer behaviour and instructor endorsement strongly shape technology use. Studies in higher education demonstrate that recommendations from faculty members and observable peer usage positively affect students' intentions to adopt digital and AI-supported learning tools (Chan & Hu, 2023; Hew et al., 2019).

Facilitating conditions (FC) represent the degree to which individuals believe that organisational and technical infrastructures exist to support system use. In academic settings, FC includes access to institutional licenses, technical support, compatible devices, and data privacy assurances. Research shows that facilitating conditions are particularly influential in predicting actual use behaviour beyond intention, especially for resource-intensive AI applications (Chan & Hu, 2023; Venkatesh et al., 2003).

Recent extensions of UTAUT, particularly UTAUT2, highlight the relevance of hedonic motivation and habit in consumer-oriented technologies (Venkatesh et al., 2012). Given the increasing ubiquity and autonomy of AI learning tools, incorporating these constructs provides a more comprehensive understanding of students' adoption behaviour. Overall, aligning the literature with UTAUT constructs enhances theoretical coherence and offers a robust framework for examining AI tool adoption in higher education.

Contemporary findings establish that students' perceived usefulness, often framed as Performance Expectancy in the UTAUT model, is the most powerful antecedent of adoption behaviour. Learners are inclined to integrate AI into their academic routines when they believe that doing so can elevate academic outcomes, enhance productivity, or simplify cognitive workloads. Studies across various educational levels show similar trends: when AI applications directly contribute to improved understanding, quicker task completion, or richer feedback, acceptance becomes natural and sustained. This aligns with broader technology adoption theories suggesting that functional value is central to behavioural intention.

A secondary but equally significant construct shaping adoption is Social Influence. The acceptance of technology in educational networks rarely occurs in isolation. Students' decisions to engage with AI-based tools are frequently reinforced by peer behaviour, guidance from instructors, and social validation within their learning communities. When AI tools receive institutional endorsement or are perceived as academically "legitimate," adoption rates rise accordingly. Such social endorsement creates cognitive comfort and reduces perceived risk, enabling broader diffusion of digital innovation within classrooms and study groups.

In contrast, Effort Expectancy, which refers to the perceived ease of using technology,

reveals evolving patterns in current research. Earlier technology adoption studies emphasized interface simplicity as a major determinant of intention. However, more recent investigations indicate that digital-native students rarely regard AI tools as inherently complex. Their familiarity with mobile platforms, intuitive user interfaces, and algorithmic systems results in low sensitivity to usability barriers. Instead, their concerns have moved toward evaluating the credibility and ethicality of AI outputs—reflecting a paradigm shift from usability anxiety to epistemic and moral evaluation.

An additional determinant frequently considered in technology adoption studies is Facilitating Conditions—the level of institutional and infrastructural support enabling users to effectively engage with technology. While still relevant, particularly in developing educational contexts, several scholars note that facilitating conditions no longer serve as primary predictors for digitally literate learners. The accessibility of free, cloud-based AI platforms and the proliferation of smartphones have reduced the dependency on institutional support systems. Students, especially in higher education, exhibit significant technological autonomy, often self-learning through YouTube tutorials and peer discussions.

Emerging strands in AI education research extend beyond the UTAUT framework to consider psychological and ethical variables. Digital anxiety, fear of academic dishonesty, and ambivalence toward automation appear to moderate adoption tendencies. Research has shown that while students acknowledge the advantages of AI-assisted performance improvement, they also experience uncertainty over its legitimate use in academic settings. Ethical tension arises when the boundary between learning assistance and plagiarism becomes blurred. Hence, psychological confidence and moral literacy have emerged as critical predictors of sustainable AI tool use. Integrating AI ethics modules in curriculums has been proposed as an effective response to nurture balanced, responsible adoption attitudes.

Further, disciplinary variations complicate the adoption landscape. Students from technologically intensive fields such as computer science and engineering often adopt AI innovations out of both curiosity and perceived necessity. Conversely, those in humanities or social sciences report hesitations tied to authenticity and creative authorship. Awareness programs, disciplinary adaptation of AI technologies, and faculty-led workshops have been suggested as mechanisms to bridge these disparities. Institutional interventions that normalize AI awareness training appear to elevate adoption readiness across diverse academic streams.

Several international studies also highlight the transformative outcomes of AI-driven learning analytics and adaptive instruction. Systems capable of tailoring educational inputs based on student performance records have been shown to improve engagement and foster a sense of personalization in the learning experience. Consequently, researchers urge policymakers to approach AI adoption not merely as a technological incorporation but as part of a pedagogical redesign emphasizing personalization, inclusion, and digital equity. Moreover, studies from cross-cultural contexts underline that regional educational cultures—such as those prevalent in

Kerala's participatory academic ecosystem—can interact significantly with adoption behaviour by emphasizing collaborative learning and social accountability.

Synthesizing across this literature, there is broad consensus that acceptance of AI in education is a multidimensional construct encompassing efficiency beliefs, social validation, moral reasoning, and contextual support. The UTAUT model remains a robust conceptual lens because it accommodates both cognitive and sociocultural determinants of behavioural intention. Nonetheless, contemporary research invites theoretical enrichment by integrating constructs such as digital ethics, trust in AI, and self-efficacy into existing adoption frameworks. For developing regions with strong educational traditions like Kerala, such integration can yield unique insights into how digital learning cultures evolve when intelligent systems become embedded in everyday academic routines. The evidence suggests that effective adoption relies not only on perception and infrastructure but also on cultivating digitally responsible learners capable of transforming technology into meaningful educational practice.

Despite the potential benefits, some students express concerns about academic integrity and the ethical implications of AI use, suggesting a need for ongoing dialogue and policy development in educational institutions to address these issues effectively.

3. Methodology

The study applies the UTAUT model (Venkatesh et. al., 2003) assessing the technology adoption among the college students. Responses to scale items are taken in Five Point Likert scales. Jamovi software (The Jamovi Project, 2025) and SmartPLS (Ringle et al., 2025) has been applied to analyse and interpret the data.

In recent years, AI-assisted tools have emerged as promising resources for students and educators, offering prospective aids such as personalized learning, enhanced efficiency, and improved access to knowledge. Still, the effective assimilation of AI tools into higher education rets on their adoption by students.

The UTAUT model posits that individuals' behavioural intentions towards using technology are influenced by several key constructs PE, EE, SI and FC.

In the context of higher education, these constructs can be applied to understand students' adoption of AI tools. For instance, students may be more likely to adopt AI tools if they believe they can improve their academic performance or save time on assignments. Similarly, the PEU of AI tools can influence their adoption, as students may be less likely to use tools that are complex or difficult to navigate.

The structured survey was conducted among UG and PG students in Kerala through online platforms. A final dataset of 393 responses after removing the outliers and incomplete responses form the basis of the study. 131 responses from male students and 262 responses from female students of which 263 were UG students and 130 were PG students. The sample covered students from different disciplines from literature & communication to science & technology.

The target population comprises undergraduate (UG) and postgraduate (PG)

students, as they represent active users and potential beneficiaries of AI-enabled academic tools. Students are considered a theoretically appropriate population for UTAUT-based studies in educational contexts because they regularly interact with digital technologies and their adoption decisions are influenced by both individual perceptions and institutional environments. The use of non-probability convenience sampling, administered through online platforms, is justified by the exploratory and theory-testing nature of the study, as well as by practical considerations related to accessibility and geographic dispersion of respondents. This approach is consistent with prior UTAUT and educational technology studies that rely on structured surveys to capture perceptual constructs (Hew et al., 2019).

The conceptual model suggests the following research hypothesis as per the UTAUT model (Venkatesh et al., 2003):

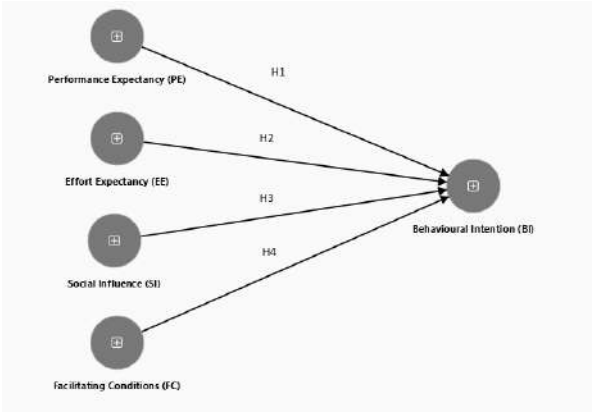

Figure 1. Conceptual Model

H1: PE has a direct influence on BI

H2: EE has a direct influence on BI

H3: SI has a direct influence on BI

H4: FC has a direct influence on BI

4. Results

Analysis of the awareness level of students regarding different Artificial Intelligence Tools for learning produced a means score of 3.20 with a significance value of 0.039 using Wilcoxon Signed Rank Test (The Jamovi Project, 2025). The awareness is found to be moderate among the students. No significant difference was observed in the awareness level among male and female students ($p = 0.840$, Mann-Whitney U Test). No significance difference was observed in the awareness level among UG and PG students either ($p = 0.840$, Mann-Whitney U Test). Similarly, no difference was found in the discipline either ($p = 0.206$, Kruskal Wallis H Test).

Regarding the awareness of AI tools for learning, Potential Explanations and Future

Directions are as follows:

- Curriculum Integration: The moderate awareness level could be attributed to the increasing integration of AI tools and concepts into educational curricula. As more institutions incorporate AI-related content, students are exposed to these tools and develop a basic understanding of their potential applications.
- Accessibility and Training: The availability of AI tools and the provision of training programs can also impact students' awareness. If these resources are readily accessible and accompanied by effective training, students are more likely to become familiar with and utilize AI tools.
- Digital Divide: The idea refers to the uneven access to technology and resources, could influence awareness levels. Students from disadvantaged backgrounds may have limited access to AI tools and training, leading to lower awareness.

4.1 Measurement Model

Cronbach Alpha of the study is above the threshold limit of 0.70 i.e. Performance Expectancy (0.824), Effort Expectancy (0.859), Social Influence (0.701), Facilitating Conditions (0.845), Behavioural Intention (0.895). The factor loadings of the study is in the acceptable range.

To report Convergent Validity, AVE scores were examined, the values are above 0.50. Fornell and Larcker method is employed to examine the Discriminant Validity. As per Fornell and Larcker, the square root of AVE scores is greater than the correlation coefficient between the constructs.

To report collinearity issues, VIF was examined and the values were within the acceptance limit.

4.2 Structural Model

Bootstrapping was done on the measurement model to analyse the significance of the paths and the following results were obtained:

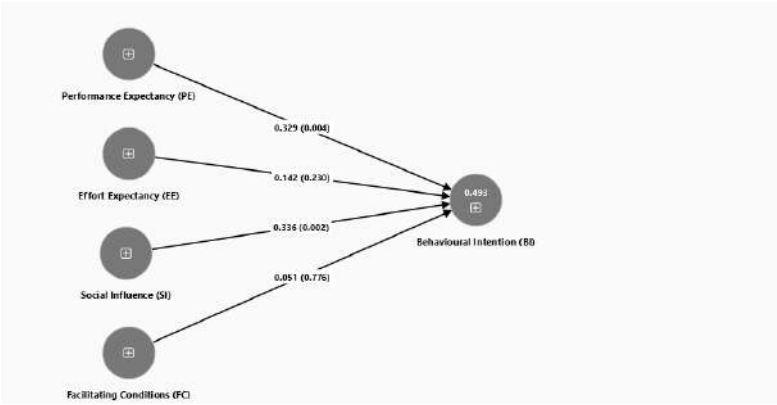

Figure 2. Structural Model

Analysing the structural model, path coefficients and significance values, the results could be summarized as under:

Performance Expectancy has direct impact on Behavioural Intention (b = 0.329, t = 2.895, p = 0.004**). When students perceive AI tools as beneficial for enhancing their academic performance, efficiency, or learning outcomes, they are more likely to intend to use them. This aligns with prior UTAUT-based studies, where performance expectancy consistently emerges as a strong driver of technology adoption in education. Students are typically pragmatic in adoption decisions, and the perceived usefulness of AI tools in improving study quality and saving time becomes a decisive factor.

Effort Expectancy has no significant direct impact on Behavioural Intention (b = 0.142, t = 1.200, p = 0.230 n.s.). Ease of use is not a primary factor influencing adoption in this context. College students today are digital natives, already comfortable with new technologies. For them, user-friendliness may be assumed rather than a deciding factor.

Social Influence has direct impact on Behavioural Intention (b = 0.336, t = 3.095, p = 0.002**). Peer recommendations, instructor encouragement, and the visibility of AI use among classmates shape positive behavioural intentions. In a college setting, peer groups and academic communities are powerful motivators. If students perceive that using AI tools is socially valued, trendy, or academically advantageous, they are more likely to follow suit. This result highlights the role of social dynamics in technology adoption among students.

Facilitating Conditions has no direct impact on Behavioural Intention (b = 0.051, t = 0.284, p = 0.776 n.s.). Availability of resources, technical support, or institutional infrastructure seems less critical in shaping students' intention to adopt AI tools. Students are largely self-reliant in accessing AI tools, often via smartphones and personal laptops, reducing dependence on institutional support. Most AI applications are cloud-based, free, and accessible without extensive infrastructure.

The interpretation of the structural equations further reinforces the crucial role of perceived usefulness and social dynamics in shaping the behavioural orientation of students toward artificial intelligence tools. The consistent significance of PE in the model emphasizes that students' adoption decisions are instrumental rather than experimental—they rely heavily on measurable academic benefits rather than curiosity or novelty. The perception that AI tools can refine academic writing, enhance analytical accuracy, and offer shortcuts in knowledge synthesis creates a strong motivational gradient favoring adoption. At the same time, SI, which emerged as an equally strong predictor, indicates that adoption among students often mirrors a collective diffusion pattern rather than individual innovation. The presence of peer users, faculty validation, and institutional recognition acts as social cues, framing AI use as a symbol of academic competence and digital literacy. Interestingly, the non-significance of EE and FC suggests that today's learning environment is technologically mature, where ease-of-use barriers have become almost imperceptible, and access to digital resources

is largely normalized. Students' technological self-efficacy reduces dependence on external infrastructure or institutional interventions. This reveals a shift from an infrastructure-driven to a cognition-driven adoption ecosystem in higher education. Additionally, the moderate awareness levels evident from the descriptive analysis indicate that, while AI adoption is rising, conceptual familiarity regarding ethical procedures and responsible use remains underdeveloped. This partial diffusion hints at a transitional phase where students recognize the utility of AI tools but have yet to internalize their optimal pedagogical value. Such findings demonstrate the parallel evolution of technological readiness and ethical learning maturity among digital natives. Moreover, the observed statistical relationships reflect the cultural context of Kerala's higher education system, where collective learning norms and institutional credibility exert a stronger influence than functional or structural enablers. Thus, the empirical evidence aligns with global findings on UTAUT adoption frameworks but also contributes new localized insights by revealing that behavioural intention toward AI tools is governed not only by performance and social cues but also by the extent to which cultural learning patterns encourage shared technology practices. These insights collectively underscore a critical inflection point in educational technology adoption: a phase that moves beyond accessibility and usability concerns to deeper questions of purpose-driven engagement, ethical awareness, and cultivated autonomy in academic AI usage.

5. Discussions

The findings derived from the structural model provide a compelling framework for interpreting how students conceptualize and act upon their interaction with artificial intelligence tools within higher education. The relationships between the UTAUT constructs demonstrate a pattern of technologically mature adoption behaviour that goes beyond basic curiosity or novelty. Rather than viewing AI tools as external add-ons to traditional learning, students are beginning to perceive them as integral cognitive extensions that streamline research, enhance academic accuracy, and personalize knowledge acquisition. This evolution in technological engagement underscores a progressive transformation from tool-based convenience to cognitive collaboration between learners and intelligent systems. The significance of Performance Expectancy and Social Influence illustrates that the decision to adopt these technologies is not only performance-driven but also rooted in a broader social narrative surrounding digital competence and academic innovation. The diminishing importance of Effort Expectancy and Facilitating Conditions signals a generational normalization of digital adaptation—an environment where students no longer rely on institutional scaffolding but instead draw on intrinsic digital fluency to integrate emerging technologies. These outcomes confirm that the predictors of behavioural intention are progressively shifting from infrastructural to psychosocial dimensions, highlighting a transition from access-based adoption to meaning-based engagement. Consequently, the present discussion situates these results within both global technology adoption trends and the localized academic culture of Kerala, seeking to interpret how contextual variables

—such as educational collectivism, institutional norms, and ethical considerations—inform the evolving relationship between students and AI-driven learning ecosystems. The study aimed to investigate the adoption of AI tools among students using UTAUT model. The results revealed significant relationships between several constructs of the UTAUT model and behavioural intention (BI).

Performance Expectancy (PE) emerged as a significant predictor of BI ($b = 0.329$, $p < 0.004$). This suggests that students who perceive AI tools as being useful and improving their efficiency are more likely to adopt them.

Social Influence (SI) also had a significant positive impact on BI ($b = 0.336$, $p < 0.002$). This indicates that the perceived social pressure to use AI tools, such as peer recommendations or institutional encouragement, positively influences students' intentions to adopt these technologies.

However, Effort Expectancy (EE) and Facilitating Conditions (FC) did not exhibit significant direct relationships with BI. While EE was marginally related ($b = 0.142$, $p = 0.230$), FC did not show any significant association. These findings suggest that while perceived ease of use and the availability of resources might play a role in AI tool adoption, their direct influence on BI may be more complex or mediated by other factors.

The study's findings provide valuable insights into the factors influencing students' adoption of AI tools. By understanding the importance of PE and SI, educational institutions can implement strategies to enhance students' perceptions of AI tools' usefulness and social desirability. Additionally, investigating the potential mediating effects of other variables, such as perceived risks or benefits, could provide a more comprehensive understanding of AI tool adoption.

6. Implications

Theoretical Implications: This study advances existing theoretical work on technology adoption by reaffirming and extending the explanatory strength of the UTAUT within an emerging context: student engagement with artificial intelligence tools in higher education. While traditional UTAUT applications assume a strong infrastructural dependence, the present findings shift theoretical attention toward cognitive, ethical, and cultural factors shaping behavioural intention. The empirical evidence suggests that Performance Expectancy and Social Influence have greater explanatory power in academic AI adoption than Effort Expectancy or Facilitating Conditions, a deviation that underscores the relevance of social learning and self-efficacy constructs. This outcome suggests that technology adoption models must evolve to encapsulate the emotional and ethical dimensions of intelligent tool usage—particularly as AI integrates into pedagogical reasoning and decision-making processes. Consequently, the study contributes theoretically by proposing that educational AI adoption is no longer governed solely by technological utility but also by psychological alignment with human learning goals and values. Future

theoretical extensions may thus combine UTAUT with socio-cognitive models, digital ethics frameworks, and constructs from self-determination theory to explain individual variance across learner populations more comprehensively.

Policy Implications: From a policy standpoint, the outcomes call for structured guidelines to integrate AI-based learning technologies responsibly and inclusively within higher education systems. Policymakers at institutional and state levels must develop frameworks emphasizing both accessibility and accountability in AI adoption. Given the moderate awareness levels revealed in the study, policies should ensure mandatory digital literacy programs to enhance students' understanding of AI's potential and limitations. Furthermore, ethical governance mechanisms must be institutionalized to monitor fair usage, transparency, and data security in AI applications. Curriculum policies could also mandate the inclusion of AI literacy modules, not merely as technical training but as interdisciplinary studies involving ethics, communication, and decision-making. In Kerala's context, educational departments can act as facilitators between universities, technology providers, and students to implement AI initiatives tailored to regional infrastructure capacities. On a broader policy level, bridging the digital equity gap remains crucial; hence, national-level funding and collaboration can target institutions lagging in digital provisioning to ensure uniform adoption opportunities across student demographics.

Managerial Implications: At the managerial and institutional level, these findings have direct bearing on how learning administrators, IT directors, and faculty developers design AI integration strategies. Since Performance Expectancy and Social Influence emerged as critical adoption drivers, academic managers should focus on practical visibility and endorsement of AI tools through structured faculty-led workshops, peer mentoring programs, and classroom demonstration practices. Managers must also build institutional legitimacy around AI usage by aligning technology initiatives with measurable educational outcomes—such as improved research writing, analytical skill acquisition, and personalized learning progress. Faculty leadership training becomes vital for fostering trust-based AI applications, as educators act as primary mediators between technology and learners. The non-significance of Effort Expectancy and Facilitating Conditions further suggests that managerial attention should pivot from tool orientation to value orientation—where technology is positioned as a partner in intellectual growth rather than an auxiliary instrument. Furthermore, management practices should promote feedback loops whereby students' experiences are continuously captured, analyzed, and used to refine institutional technology strategies, ensuring the sustainability of AI-based learning innovation.

Social Implications: The study's findings also carry profound social implications. The act of adopting AI for learning transcends functional utility; it represents the diffusion of digital culture within youth learning identities. The strong role of social influence underscores how peers and academic communities co-create new norms of technological engagement, thereby redefining what constitutes credible learning behaviour. Encouraging ethical and reflective AI use can have a ripple effect in

cultivating responsible digital citizens who maintain academic integrity and critical autonomy even in algorithmic environments. Moreover, equitable access to AI resources reduces the social divide between digitally privileged and under-resourced student groups. In culturally collaborative education systems such as Kerala's, fostering collective knowledge-building through shared AI experiences can strengthen social learning capital, bridging institutional hierarchies and promoting inclusivity. On a broader societal scale, widespread and responsible adoption of AI tools among students contributes to the formation of a future workforce skilled not merely in technology operation, but in critical interpretation, ethical reasoning, and AI-governed decision-making—competencies essential for sustaining human-centered digital economies.

7. Scope for Further Research

Future research could explore the following:

Mediating factors: Examining how factors like perceived risks, perceived benefits, or self-efficacy might mediate the relationships between UTAUT constructs and BI.

- Moderating factors: Investigating how individual differences, such as age, gender, or academic major, might influence the strength of the relationships between UTAUT constructs and BI.
- Longitudinal studies: Conducting longitudinal research to track changes in students' perceptions and intentions over time.
- Cross-cultural comparisons: Comparing the findings of this study with research conducted in different cultural contexts.

By addressing these research questions, future studies can contribute to a deeper understanding of AI tool adoption and inform the development of effective strategies to promote their use among students.

8. Conclusion

The investigation into AI tool adoption among college students reveals that technology assimilation in higher education is not merely a technical or infrastructural matter but a behavioural and cultural process. The analysis, guided by the UTAUT framework, confirms that students' intentions to adopt AI applications are primarily driven by perceived performance benefits and the influence of their social networks. This underscores the idea that innovation diffusion in academia remains significantly shaped by experiential value and shared learning communities. When students experience AI as a facilitator of efficiency, creativity, and better learning outcomes, their readiness to engage with such tools intensifies. Conversely, when peers and mentors endorse the use of AI-based aids, adoption becomes socially normalized and easier to sustain.

Interestingly, constructs like effort expectancy and facilitating conditions were found to have relatively weaker predictive influence. This points to a generational attribute of digital natives who approach learning technologies with higher intrinsic familiarity. For many students, convenience and accessibility are taken for granted, suggesting that institutional support systems—while important—may not be central to their decision-making. What emerges, therefore, is a nuanced portrait of learners who are confident yet cautious; eager to explore AI innovations but restrained by concerns of ethical overdependence and authenticity. Educational institutions can leverage this insight to design balanced integration strategies that promote both capability building and critical awareness.

The findings hold multidimensional implications for academic policy, curriculum design, and faculty development. Institutions must communicate the tangible academic value of AI tools while simultaneously reinforcing academic integrity frameworks. Programs that emphasize responsible AI usage, digital ethics, and critical evaluation of tool outputs can transform students from passive users into discerning practitioners. Additionally, embedding AI literacy into curricula can democratize access and narrow inequities in awareness across disciplines. In contexts such as Kerala's higher education system, where technology adoption intersects with long-established traditions of humanistic education, such pedagogical synthesis becomes even more vital.

Ultimately, AI in education should not merely represent technological advancement but the evolution of adaptive learning ecosystems that empower students as ethical co-creators of knowledge. By fostering informed, reflective, and equitable adoption practices, educational systems can ensure that the integration of AI becomes not a trend, but a transformative continuum aligned with the enduring goals of learning and human development.

Acknowledgments

We acknowledge the support of all the respondents and host institutions.

Appendix

Scale Items for measuring constructs as adapted from literature (Venkatesh et al., 2003, 2012)

PE1 - AI Tools are useful in learning

PE2 - Using AI Tools will enable to accomplish learning activities quickly

PE3 - Using AI Tools would increase learning outcome of students

PE4 - AI Tools usage allows to have access to more information

EE1 - Interaction with AI Tools is clear

EE2 - It is easy for using and integrating AI Tools in learning

EE3 - AI Tools are easy to use

EE4 - Learning to use AI Tools is easy

SI1 - People who influence my behaviour think that I should use AI Tools

SI2 - People who are important to me think that I should use and integrate AI Tools in my learning

SI3 - Teachers are supportive to integrate AI tools to my learning

SI4 - My institution is supportive to integrate AI tools in learning

FC1 - I have necessary resources to access AI tools for learning

FC2 - I have the necessary knowledge to integrate AI tools into my learning

FC3 - AI Tools are similar to the course content I use for learning

FC4 - I get help whenever needed while I face difficulties in using AI Tools for learning

BI 1 - I intend to use AI tools for my learning

BI 2 - I plan to incorporate AI tools into my study routine

BI 3 - I have been finding it a habit using AI tools in learning

References

Al-Emran, M., Mezhuyev, V., & Kamaludin, A. (2018). Technology Acceptance Model in M-learning context: A systematic review. *Computers & Education,* 125, 389–412. https://doi.org/10.1016/j.compedu.2018.06.008

Chan, C. K. Y., & Hu, W. (2023). Students' voices on generative AI: Perceptions, benefits, and challenges in higher education. *International Journal of Educational Technology in Higher Education,* 20(1), 43. https://doi.org /10.1186/s41239- 023-00411-8

Divekar, R. R., Gonzalez, L., Guerra, S., & Boos, N. (2024). *Usage and Knowledge of Online Tools and Generative AI: A Survey of Students.* Research Square. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-4882673/v1

Fitria, T. N. (2021). ARTIFICIAL INTELLIGENCE (AI) IN EDUCATION: USING AI TOOLS FOR TEACHING AND LEARNING PROCESS. *Prosiding Seminar Nasional & Call for Paper STIE* AAS, 4(1), Article 1. https://prosidi ng.stie-aas.ac.id/index.php/prosenas/article/view/106

Hew, K., Lan, M., Tang, Y., Jia, C., & Lo, C. K. (2019). Where is the "theory" within the field of educational technology research? *British Journal of Educational Technology*, 50, 956–971. https://doi.org/10.1111/bjet.12770

Kanont, K.,Pingmuang, P.,Simasathien, T.,Wisnuwong, S., Wiwatsiripong,

B., Poonpirome, K., Songkram, N., & Khlaisang, J. (2024). Generative-AI, Learning Assistant? Factors Influencing Higher-Ed Students' Technology Acceptance. *Electronic Journal of E-Learning*,22(6), Article 6. https://doi. org/10.34190/ejel.22.6.3196

Ouyang, F., & Zhang, L. (2024). AI-driven learning analytics applications andtools in computer-supported collaborative learning: A systematic review. *Educational Research Review*, 44, 100616. https://doi.org/ 10.1016/j.edurev.2024.100616

Rahim, N. A., Hanum, A. Z. A., Bhakti, M. A. C., & Wandy, W. (2023). Artificial Intelligence Tools in Higher Education Students Usage Analysis –Case Study: Sampoerna University. *Jurnal Teknologi,* 16(2), 137–145. https://doi.org/10.34151/jurtek.v16i2.4544

Rathakrishnan, T., Kumar, T. B. J., Tsen, M. K., Leong, M. K.,Yaacob, A., Rathakrishnan, T., Kumar, T. B. J., Tsen, M. K., Leong, M. K. &Yaacob, A. (2024). AI Tools: Anxiety to Achievement - Unveiling the Psychological Dynamics of Technology Adoption. Https:// Services.Igi- Global.Com/Resolvedoi/Resolve.Aspx Doi=10.4018/979-8-3693-8217- 2.Ch003. (ai-tools). https://doi.org/ 10.4018/979-8-3693-8217-2.ch003

Ringle, C. M., Wende, S., & Becker, J.-M. (2025). *SmartPLS* (Version 4) [Computer software]. SmartPLS GmbH. https:/www.smartpls.com

Sağın, F. G., Özkaya, A. B., Tengiz, F., Geyik, Ö. G., & Geyik, C. (2023). Current evaluation and recommendations for the use of artificial intelligence tools in education. *Turkish Journal of Biochemistry*, 48(6), 620–625. https://doi.org/10.1515/tjb-2023-0254

The Jamovi Project. (2025). *Jamovi* (Version 1.6) [Computer software]. www.jamovi.org

Vázquez-Parra, J. C., Henao-Rodríguez, C., Lis-Gutiérrez, J. P., & Palomino-Gámez, S. (2024). Importance of University Students' Perception of Adoption and Training in Artificial Intelligence Tools. Societies, 14(8), Article 8. https://doi.org/10.3390/soc14080141

Venkatesh, V., Morris, M. G., Davis, G. B., & Davis, F. D. (2003). UserAcc eptance of Information Technology: Toward a Unified View. MIS Quarte rly,27(3), 425–478. https://doi.org/10.2307/30036540

Venkatesh, V., Thong, J. Y. L., & Xu, X. (2012). *Consumer Acceptance and*

Use of Information Technology: Extending the Unified Theory of Acceptance and Use of Technology (SSRN Scholarly Paper No. 2002388). Social Science Research Network. https://papers.ssrn.com/abstract=2002388

Zhou, H., & Zhou, D. (2024, April 3). *Transformation of Vocational Education Based on Generative Artificial Intelligence: Impact, Opportunity and Countermeasures.*Proceedings of the 3rd International Conference on Internet Technology and Educational Informatization, ITEI 2023, November 24–26, 2023, Zhengzhou, China. https://eudl.eu/doi/10.4108/eai.24-11-2023.2343636

2

Role Of Data Analytics In Mental Health: A Comprehensive Review

1st Vishnupriya Mohan
Assistant Professor
Department of Computer Science St.Peter's College,Kolenchery,
Ernakulam Mahatma Gandhi University, Kottayam

2nd Athira Rajendran
Assistant Professor
Department of Computer Applications Sree Narayana College, Kollam
University Of Kerala,Thiruvanathapuram

Abstract
Mental healthcare is undergoing a significant trans- formation through the integration of data analytics, artificial intelligence (AI), and visualization tools. This extensive review explores recent advancements in these domains, highlighting their potential in predicting and managing various mental health conditions. Our study examines the increasing global prevalence of mental illnesses and the consequent need for enhanced under- standing and treatments. We categorize common mental health disorders, such as depression, anxiety, and bipolar disorder, underscoring their impact on an individual's thoughts, emotions, and overall quality of life. As global stress factors evolve, the necessity for sophisticated intervention and support tactics through data driven research becomes increasingly evident.

Index Terms
Mental Health, Data Analysis, Artificial intel- ligence (AI), Visualization tools, Global prevalence, Treatments

Introduction

The integration of data analytics, artificial intelligence (AI), and visualization tools in mental healthcare has garnered sig- nificant attention, holding great potential for improving patient outcomes and treatment efficacy. This review explores recent developments in the field, specifically focusing on the use of technology in the prediction, management, and understand- ing of various mental health conditions. We first categorize common disorders, highlighting their multifaceted impact on an individual's thoughts, feelings, and overall quality of life. Subsequently, the study scrutinizes the application of big data, AI, and machine learning, emphasizing the significance of wearable sensors, mobile apps, and social media data for early detection. Finally, we address critical challenges such as ethical considerations, data security, and user involvement to advocate for cost effective and precise solutions.

II. Literature Review

A. Predictive Modeling and Machine Learning Foundations

Foundational research by Haq et al. [1] demonstrates the efficacy of using machine learning and statistical analyses to extract insights for the diagnosis and treatment of mental health conditions. Building on this, Angskun et al. [4] utilized real time social media data and Random Forest algorithms to achieve high accuracy in depression detection. Ahmed et al. [5] further validated these approaches by analyzing multiple studies in which anonymized medical records and social media data were used to predict risks for depression and anxiety. These predictive frameworks increasingly rely on text mining and Natural Language Processing techniques, which have become central to modern psychiatric data analysis [14,17].

B. Geospatial Analytics and Healthcare Policy Planning

A significant portion of the literature focuses on the spatial distribution of mental health needs to improve service delivery. Research has utilized geospatial data to map mental health service gaps across diverse regions, identifying disparities in provider availability and disease prevalence [8,9]. These analyses help detect regional "hotspots" for conditions such as dementia and other psychiatric disorders. However, Chung et al. [2] argue that traditional mapping approaches alone are insufficient for complex system planning. They advocate for visual analytics integrating analytical models with interactive visualization tools to support evidence based policy decisions and reduce health inequalities.

C. Social Media Mining and Digital Phenotyping

Natural Language Processing (NLP) has emerged as a primary tool for monitoring public mood through digital phenotyping. Wongkoblap et al. [3] highlight how word em- bedding methods such as Word2vec can identify linguistic patterns associated with mental distress in user generated content. Text mining applications in psychiatry further rein- force the importance of extracting psychological signals from unstructured data [14]. In addition, mobile applications for self monitoring, such as MoodPrism, have demonstrated the potential of app based emotional tracking for early detection

and engagement [15]. Digital self monitoring interventions are increasingly adapted for diverse age groups, including middle aged and older adults, emphasizing usability and accessibility considerations [16].

D. Ethical AI and the Transition to iHealth

As the field transitions from traditional e health systems to intelligent health (iHealth) frameworks, ethical concerns related to user autonomy, privacy, and algorithmic bias remain critical [6]. Rubeis [6] and Boddington [11] emphasize that while AI enables personalized mental health interventions, it also introduces risks related to data governance and trans- parency. Briffault et al. [13] further discuss the evolution toward adaptive intelligent health systems, highlighting the need for responsible implementation. To address these con- cerns, participatory and personalized approaches have been proposed, encouraging user involvement in system design to promote trust and empowerment [19]. Ecological momentary assessment techniques support patient centered monitoring by enabling real time and context aware data collection [12,18].

III. Detailed description of the included studie

Mental health is a complex aspect of well being that encompasses emotional, psychological, and social dimensions. While mental health is a positive state of functioning, mental health disorders represent deviations from this optimal state and can significantly impact a person's thoughts, feelings, behaviours, and overall quality of life. Several mental health disorders are recognized, each with its own set of symptoms, causes, and treatments.

TABLE I

Categorization of Mental Health Disorders

Category	Mental Health Disorders
Mood Disorders	• Major Depressive Disorder • Bipolar Disorder
Anxiety Disorders	• Generalized Anxiety Disorder (GAD) • Panic Disorder • Social Anxiety Disorder
Psychotic Disorders	• Schizophrenia • Schizoaffective Disorder
Eating Disorders	• Anorexia Nervosa • Bulimia Nervosa • Binge Eating Disorder
Neurodevelopmental Disorders	• Attention Deficit/Hyperactivity Disorder (ADHD) • Autism Spectrum Disorder (ASD)

Researchers are using predictive analytics to identify pat- terns and factors that may contribute to mental health con- ditions. Machine learning models are being employed to analyze large datasets, including electronic health records and behavioral data, to predict the likelihood of developing mental health disorders.NLP techniques are utilized for sentiment analysis in textual data, such as social media posts, online forums, or therapy transcripts. This helps researchers and clinicians gain insights into individuals mental well being and emotional states. The integration of data from biosensors and wearable devices provides continuous streams of physiological data. Analyzing this data using advanced analytics allows for a more holistic understanding of an individual's mental health, including stress levels, sleep patterns, and activity levels. Various mobile applications and online platforms leverage data analytics to offer mental health support. These tools often incorporate mood tracking, behaviour monitoring, and personalized interventions based on user data. Haq et al. [1] discuss the application of data analytics in mental healthcare. It highlights the increasing prevalence of mental illnesses globally and the need for better understanding and treatment. The article explores the use of big data approaches, artificial intelligence, and machine learning in predicting and managing mental health conditions. The review covers various aspects of mental healthcare, including different types of mental disorders such as bipolar disorder, depression, and anxiety disorders. It also discusses the impact of mental health on user behaviour, particularly focusing on suicide, drug abuse, and opioid use disorder. Furthermore, the document delves into the role of data science in predicting mental illness, emphasizing the use of wearable sensors, mobile apps, and social media data for monitoring and early detection. It also discusses the application of AI and machine learning algorithms in process- ing and analysing mental healthcare data. The article addresses the challenges associated with big data approaches in mental healthcare, including ethical issues, data security, and user involvement. It concludes by emphasizing the need for cost effective and precise solutions to improve mental healthcare facilities and treatment. Overall, the document provides a comprehensive overview of the use of data analytics, AI, and machine learning in mental healthcare, highlighting the potential benefits and challenges in this field. Here are the key findings of Haq et al. [1]:

- Big data approaches are being used in various areas of mental health research like bipolar disorder, depression, drug abuse, suicide prediction etc. Data is being collected from different sources like clinical records, smartphone and internet usage, social media etc.
- Machine learning and artificial intelligence techniques like neural networks, and supervised and unsupervised learning methods are being used to analyze large amounts of data to predict mental illnesses and their risks.
- Social media data, especially Twitter data is being mined to analyze public mood and sentiments which can provide insights into population mental health trends.
- Wearable devices collecting physiological and be- havioural data are being used

to continuously monitor the mental well being of individuals through sensors. This long term data helps in more accurate analysis and prediction.

• Studies show that economic deprivation and anti depres- sant prescribing are correlated. Drug abuse risks can also be predicted from search history and social media data.

•Personalized psychiatry aims to improve diagnosis and treatment by combining clinical, genetic, neuroimaging and other personal data of individuals.

•Important challenges are ensuring user privacy and in- volvement, dealing with unstructured and heterogeneous data sources, and limited resources in low income coun- tries.

Chung et al.[2] discuss the results of a comprehensive review exploring the utilization of visualization tools in evaluating mental health care systems, ultimately aiding in evidence based policy development.Relevant studies were identified and categorized based on their purpose and the type of visualiza- tions used. The majority of studies used geographical maps, with fewer employing other visualization types or novel tech- niques for complex data. Relatively few studies demonstrated practical applicability for policy and planning. Here are the key findings of Chung et al.[2]

• The researchers conducted a systematic scoping review to look for evidence of visual analytics approaches being applied to mental healthcare systems and their use in driving policy.

• They found 79 relevant studies and categorized them by study purpose and type of visualization. The majority of the studies used geographical maps, typically for geo spatial and descriptive analyses.11 percent of studies used novel visualizations to explore more complex abstract information.

• Only 15 percent of the studies provided information indicating high levels of usability for policy and planning purposes.

The findings suggest that while visual analytics is evolv- ing rapidly, more needs to be done to ensure it reflects the practical needs of policy makers when it comes to complex healthcare systems research questions.

Wongkoblap et al. [3] discuss social media data collection and analysis for mental health research. It covers commonly used social media platforms like Facebook and Twitter and how their APIs can be utilized to collect user data. Different methods of data collection or aggregating public posts are explained. The challenges of collecting sensitive personal data and ensuring user privacy are also discussed. Various pre processing and natural language processing techniques used in social media data analysis are explained, includ- ing segmentation, tokenization, word embeddings, recurrent neural networks, etc. Machine learning algorithms and their evaluation methods are also briefly covered. The two main approaches mentioned to annotate users with mental disorders from social media data are:

• **Manual Annotation**: This method involves investigating every returned message from a social network platform and manually annotating the messages. Researchers man- ually annotate the messages to identify genuine messages that mention the diagnosis of a mental disorder.

• **Screening Users with a Questionnaire:** This method in- volves assessing users through a questionnaire or utilizing published tasks on crowd sourcing platforms to identify research participants with mental disorders.

To obtain access to a user's post through a Facebook appli- cation, the required permission level is "user posts." Approval for this permission must be obtained through the app review process. Additionally, it's important to note that business verification is mandatory for the "user posts" permission. Consequently, applications aiming to access user posts need to undergo both app review and business verification procedures. The paper also emphasizes two widely used word embedding methods.

• **Word2vec:**Word2vec is a method of unsupervised learn- ing utilized to create vector representations of words in a space.Word2Vec is widely used for various natural lan- guage processing tasks, including text analysis, sentiment analysis, and language translation, due to its ability to represent words in a meaningful and efficient way.

• **GloVe (Global Vectors)**:GloVe, an unsupervised learning approach, creates vector space representations of words by utilizing a count based technique that calculates aggre- gated word co occurrence distributions from a specified corpus and subsequently conducts dimensionality reduc- tion.

Wongkoblap et al. [3] employed supervised machine learning techniques, including Support Vector Machines (SVM) and deep learning, extensively for categorization purposes. These approaches consider a range of aspects, including linguistic, behavioural, profile centered, and interaction oriented charac- teristics. The assessment employs cross validation and metrics like accuracy, precision, and recall. Crucial obstacles involve acquiring dependable ground truth labels, honouring user con- fidentiality, securing large scale informed consent, and evolv- ing platform policies that limit data availability. Ultimately, enhanced transparency and supervision are required to estab- lish user confidence in social media research. Angskun et al. [4] introduce a depression detection model that analyzes demo- graphic characteristics and sentiment analysis of tweets from Twitter users. The goal is to detect depression in real time. The methodology involves data acquisition, transformation, storage, model construction using machine learning techniques (SVM, Decision Tree, Naive Bayes, Random Forest, Deep Learning), and evaluation. Experimental results found that the Random Forest technique achieved the highest accuracy for depression detection compared to other techniques. The model analysed Twitter user's demographic information and their tweets over two months after completing a self reported survey (PHQ 9). The model's performance was improved using ANOVA (Analysis of Variance) and SVM RFE (Support Vec- tor Machine Recursive Feature Elimination) feature selection methods. Here are the key findings of Angskun et al.[4]

• The study presents a unique depression identification model which analyzes demographic information and tex- tual sentiment of Twitter users, enabling the detection of depressive moods among sufferers.

• To enhance the model's efficacy, two feature selec- tion techniques – ANOVA and SVM RFE are utilized. ANOVA attains superior F measure and requires less processing time compared to SVM RFE.

• Model construction employs five machine learning ap- proaches: Support Vector Machine, Decision Tree, Naive Bayes, Random Forest, and Deep Learning.

• Experimental outcomes reveal that combined features (demographics and Twitter user data) achieved the top average F measure of 0.728 across all machine learning methods.

• The suggested model applying feature selection with Random Forest, ANOVA, and SVM RFE outperforms pre existing models without feature selection.

• Due to greater performance and reduced processing time, ANOVA with 15 features emerged as the optimal selec- tion method for the model.

• This model can be employed for real time depression detection by examining Twitter data streams, potentially decreasing depression related suicide rates

Ahmed et al.[5] examine big data's role in mental health research. They analysed 23 studies from 2015 to 2021, with the majority focusing on depression and anxiety. Information sources included social media posts, tweets, and medical records. The paper discusses big data's latest trends, strengths, weaknesses, and challenges for treatment providers and re- searchers to help guide future studies. It addresses three main areas: data sources, applications, and analytical methods. Some data sources are more specific than others, with social media and mobile technology providing valuable information for mental health data analysis. Electronic Health Records are also significant for creating predictive models and managing treatments. While advanced deep learning systems are being explored, most studies rely on traditional machine learning techniques. Challenges included privacy/security concerns and limited focus on treatment options. Collaborations between fields are needed, as well as addressing issues with data sharing, commercial interests, and fragmented data sources. Bridging the knowledge gap between mental health profes- sionals and data scientists is essential for future research success. Rubeis[6] discuss the concept of "intelligent health" or iHealth in mental healthcare. iHealth aims to integrate artificial intelligence, big data analytics, self monitoring, eco- logical momentary assessment, and data mining. The goal is to enable more personalized treatment through prevention, prediction, and participation of patients. However, the analysis identifies some ethical concerns around the autonomy of users, privacy and data security, and potential bias. Self monitoring raises challenges in defining autonomy and assessing how technology aligns with individual capabilities. Ecological mo- mentary assessment, despite the

risk of privacy intrusion, enables dynamic evaluation. Data mining, integrating diverse data sources, also introduces potential risks like datafication and bias. In essence, iHealth shows promise, but its success depends on effectively addressing these challenges. The issues can be addressed by a participatory design process which can help address concerns around user autonomy and fitting technology to individual needs in the following ways:

- **User Involvement:** Involving users in the design process allows for their perspectives, needs, and preferences to be directly incorporated into the development of the technology. This can help ensure that the technology is tailored to individual needs and capabilities, thereby promoting user autonomy.
- **Co Creation:** By engaging users as co creators of the technology, participatory design can lead to the develop- ment of solutions that align with the lived experiences and diverse requirements of the users. This can help in creating technology that empowers users to actively participate in their treatment.
- **Contextual Understanding:** Participatory design encour- ages a deep understanding of the context in which the technology will be used. This can help in addressing individual variations in needs and resources, ensuring that the technology is adaptable and responsive to diverse user contexts.
- **Empowerment and Ownership:** Involving users in the design process can empower them to take ownership of the technology and the self management of their mental health. This can contribute to a sense of autonomy and control over their own well being.
- **Iterative Feedback Loops:** Participatory design often in- volves iterative feedback loops, allowing users to provide continuous input throughout the design and development process. This can help in refining the technology to better fit individual needs and preferences.

Overall, a participatory design process can facilitate the cre- ation oftechnology that is more user centered, adaptable, and supportive of individual autonomy in managing mental health. Beyond the primary predictive modeling studies, sev- eral supporting works contribute to the broader understanding of data driven mental healthcare. Galderisi et al. [7] proposed a contemporary definition of mental health as a dynamic state of internal equilibrium, emphasizing resilience and functional adaptation rather than merely the absence of illness. This per- spective reinforces the importance of continuous monitoring systems enabled by digital technologies.

Geospatial and workforce distribution studies further high- light structural disparities in access to mental healthcare. Andrilla et al. [8] examined geographic variations in the availability of behavioral health providers, revealing significant rural urban imbalances. Similarly, Bagheri et al. [9] utilized geospatial analysis of primary care data to identify dementia hotspots, demonstrating how spatial analysis can inform tar- geted interventions and resource allocation.

In high risk clinical contexts, Berrouiguet et al. [10] applied data mining techniques

to electronic health records to improve suicide risk management, illustrating the predictive potential of structured clinical datasets. Complementing this, Becker et al [17] proposed a standardized predictive modeling framework for e mental health systems, emphasizing methodological rigor, validation, and interpretability.

Natural Language Processing and text mining approaches have also expanded psychiatric research capabilities. Abbe et al. [14] provided a systematic review of text mining applica- tions in psychiatry, highlighting the use of linguistic pattern analysis in clinical narratives. These techniques align with digital phenotyping strategies, where real time behavioral data capture enhances early detection and symptom monitoring.

Ecological momentary assessment (EMA) has emerged as a significant advancement in dynamic mental health evaluation. Bos et al. [12] reviewed experience sampling methodologies, demonstrating their effectiveness in capturing fluctuations in mood and behavior. Bell et al. [18] further explored EMA interventions in psychotic disorders, supporting the feasibility of context aware and continuous data collection models.

Mobile health interventions have also received empirical support. Bakker and Rickard [15] evaluated the MoodPrism application, demonstrating that app based self monitoring increases user engagement and facilitates emotional awareness. Additionally, Bartels et al. [16] conducted a systematic review focusing on digital self monitoring interventions for middle aged and older adults, emphasizing accessibility and age sensitive design considerations.

As technological integration advances, ethical and gover- nance frameworks become increasingly critical. Boddington [11] outlined foundational principles for ethical Artificial In- telligence, including transparency, accountability, and fairness. Briffault et al. [13] discussed the evolution from eHealth to intelligent health (iHealth), highlighting the need for adaptive and ethically grounded decision support systems. Furthermore, Berrouiguet et al. [19] emphasized participatory and personal- ized approaches in mental health technologies, advocating for user involvement in system design to promote autonomy and trust.

Collectively, these studies extend the scope of data analytics in mental healthcare beyond predictive algorithms to include conceptual frameworks, spatial planning, digital monitoring innovations, and ethical governance. They demonstrate that effective implementation of intelligent mental health systems requires not only technical advancement but also structural equity, methodological robustness, and patient centered design.

IV. Future Directions

Advancements in data analytics, Artificial Intelligence (AI), and machine learning continue to redefine the landscape of mental healthcare. In the current era of generative AI and large scale language models, future research must focus on developing clinically reliable, interpretable, and regulation compliant systems that support not

replace mental health professionals. Emphasis should be placed on explainable AI models that provide transparent decision making pathways, thereby strengthening clinician trust and improving patient safety.

A key future direction involves the practical deployment of real time predictive systems integrated with electronic health records, wearable sensors, and mobile based ecological momentary assessment tools. The integration of multimodal data sources including textual, behavioral, physiological, and geospatial data can enable more precise and personalized interventions. However, achieving such integration requires robust interoperability standards and scalable infrastructure capable of handling high volume streaming data.

Visual analytics and decision support dashboards also rep- resent a critical area for advancement. Future systems must move beyond static mapping and descriptive analytics toward interactive, policy oriented platforms that allow stakeholders to simulate intervention outcomes and resource allocation sce- narios. Making these tools actionable in real world healthcare environments remains an essential challenge.

Interdisciplinary collaboration constitutes another impera- tive direction. Bridging the knowledge gap between mental health professionals and data scientists through structured training programs, cross disciplinary curricula, and collabora- tive research frameworks will enhance mutual understanding and improve model relevance in clinical contexts. Educational initiatives should incorporate data literacy for clinicians and mental health literacy for technologists.

Ethical governance remains central to the sustainable evo- lution of Intelligent Health (iHealth) technologies. Future efforts must prioritize privacy preserving machine learning techniques, bias mitigation strategies, and transparent auditing mechanisms. Regulatory alignment with emerging AI gover- nance frameworks and responsible data stewardship practices will be critical to ensuring equitable and trustworthy deploy- ment.

Participatory and user centered design approaches should also be institutionalized in digital mental health innovation. Engaging patients as co creators in system development can enhance usability, cultural sensitivity, and long term adher- ence. Iterative feedback mechanisms, adaptive personalization, and continuous system evaluation will enable technologies to evolve alongside user needs.

Ultimately, the future of data driven mental healthcare lies in the convergence of predictive analytics, ethical AI governance, interdisciplinary collaboration, and user empowerment. By prioritizing transparency, inclusivity, and practical implemen- tation, next generation intelligent mental health systems can move from experimental prototypes to scalable, real world solutions that meaningfully improve patient outcomes.

V. Conclusion

Data analytics, Artificial Intelligence, and visualization tools are reshaping mental healthcare by enabling predictive mod- eling, continuous monitoring, and evidence based decision making. Machine learning techniques demonstrate substantial potential

in identifying mental health risks through digital footprints and clinical data.

However, technological innovation must be accompanied by strong ethical safeguards, transparent methodologies, and usercentered design principles. The future of mental healthcare lies in interdisciplinary collaboration that integrates technological advancement with clinical expertise and policy planning. By addressing existing challenges and promoting responsible im- plementation, intelligent health systems can contribute signif-icantly to improved mental well being and accessible care.

Acknowledgment

We extend our sincere appreciation to Dr. Sabeen Govind P.V., who serves as an Assistant Professor in the Department of Computer Science at Rajagiri College of Social Sciences, for his invaluable guidance and mentorship throughout this process. His expertise and insights have significantly enhanced the quality of this review. Additionally, we would like to express our deep gratitude to our family and friends for their unwavering encouragement and understanding during the various stages of this endeavour. Their support has been a constant source of motivation. The collaborative efforts of all those mentioned above are indispensable, and we genuinely value their invaluable contributions to make this work possible.

References

[1] A. Kamran Ul Haq, A. Khattak, N. Jamil, M. A. Naeem, and F. Mirza, "Data analytics on mental healthcare," *Scientific Programming,* vol. 2020, pp. 1–9, Jul. 2020.

[2] Y. Chung et al., "Role of visual analytics in supporting mental healthcare systems research and policy: A systematic scoping review," *International Journal of Information Management,* vol. 50, pp. 17–27, Feb. 2020.

[3] A. Wonokbap, M. A. Wadilo, and V. Curcin, "Social media big data analysis for mental health research," in *Mental Health in a Digital World. Elsevier,* 2022, pp. 109–143.

[4] J. Angskun, S. Tipprasert, and T. Angskun, "Big data analytics on social networks for real-time depression detection," *Journal of Big Data*, vol. 9, no. 1, 2022.

[5] A. Ahmed et al., "Overview of the role of big data in mental health: A scoping review," *Computer Methods and Programs in Biomedicine Update*, vol. 2, 2022.

[6] G. Rubeis, "Health: The ethics of artificial intelligence and big data in mental healthcare," *Internet Interventions,* vol. 28, 2022.

[7] S. Galderisi, A. Heinz, M. Kastrup, J. Beezhold, and N. Sartorius, "Toward a new definition of mental health," *World Psychiatry*, vol. 14, no. 2, pp. 231–233, 2015.

[8] C. H. A. Andrilla, D. G. Patterson, L. A. Garberson, and E. H. Larson, "Geographic variation in the supply of selected behavioral health providers," *American Journal of Preventive Medicine*, vol. 54, no. 6, pp. S199–S207, 2018.

[9] N. Bagheri, K. Wang, J. N. Cherbuin, and K. J. Anstey, "General practice clinical data help identify dementia hotspots: A novel geospatial analysis approach," *Journal of Alzheimer's Disease,* vol. 61, no. 1, pp. 125–134, 2018.

[10] S. Berrouiguet et al., "An approach for data mining of electronic health record data for suicide risk management," J*MIR Mental Health,* vol. 6, no. 5, 2019.

[11] P. Boddington, *Towards a Code of Ethics for Artificial Intelligence*. Cham, Switzerland: Springer, 2017.

[12] F. M. Bos, R. B. Schoevers, and M. aan het Rot, "Experience sampling and ecological momentary assessment studies in psychopharmacology: A systematic review," *European Neuropsychopharmacology*, vol. 25, pp. 1853–1864, 2015.

[13] X. Briffault, M. Morgiève, and P. Courtet, "From e-health to i-health: Prospective reflections on the use of intelligent systems in mental health care," *Brain Sciences,* vol. 8, no. 6, 2018.

[14] A. Abbe, C. Grouin, P. Zweigenbaum et al., "Text mining applications in psychiatry: A systematic literature review," *International Journal of Methods* in Psychiatric Research, vol. 25, no. 2, pp. 86–100, 2016.

[15] D. Bakker and N. Rickard, "Engagement in mobile phone app for self-monitoring of emotional wellbeing: MoodPrism," *Journal of Affective Disorders.*

[16] S. L. Bartels et al., "A narrative synthesis systematic review of digital self-monitoring interventions for middle-aged and older adults," *Internet Interventions,* vol. 18, 2019.

[17] D. Becker, W. van Breda, B. Funk et al., "Predictive modeling in mental health: A common language framework," *Internet Interventions,* vol. 12, pp. 57–67, 2018.

[18] I. C. H. Bell et al., "Ecological momentary assessment and intervention in the treatment of psychotic disorders: A systematic review," Psychiatric *Services*, vol. 68, no. 11, pp. 1172–1181, 2017.

[19] S. Berrouiguet et al., "From eHealth to iHealth: Transition to participatory and personalized medicine in mental health," *Journal of Medical Internet Research,* vol. 20, no. 1, 2018.

3

The Power of Online Reviews: Transforming Consumer Buying Decisions in the Digital Era

Liji V. P.
Assistant Professor in Commerce,
Sri. C. Achutha Menon Government College, Thrissur.
Johnson N.J.
Associate Professor in Commerce,
Sri C. Achutha Menon Government College, Thrissur

Abstract

This study examines the influence of online product reviews on consumer purchase decisions in the digital marketplace. With consumers increasingly depending on peer-generated feedback, the research explores factors determining the perceived credibility and impact of online reviews. Primary data were collected through structured questionnaires from 130 respondents in the Thrissur district, complemented by secondary data drawn from relevant literature across multiple sectors, including healthcare, hospitality, and retail. The findings reveal that consumers frequently consult online reviews before making purchases, particularly those enriched with multimedia elements such as images and videos, which enhance trust and relatability. The study identifies significant variations in how consumers perceive the influence of reviews, emphasising their dual role in empowering informed decision-making and motivating businesses to uphold service quality. Key determinants of review effectiveness include authenticity, reviewer credibility, and visual content. The study recommends that businesses encourage genuine user feedback, highlight helpful reviews, and maintain consistent online reputation management to strengthen consumer trust. It also highlights future research directions, including examining fake reviews, psychological factors influencing review dependence, and the role of visual content in review persuasiveness.

Keywords

Online Reviews, Consumer Behaviour, Purchase Decision, Review Credibility, Digital Marketing

INTRODUCTION

In the digital era, online reviews have become one of the most influential sources of information guiding consumer purchase decisions. With the rapid growth of e-commerce platforms and social media, consumers increasingly rely on the shared experiences and opinions of others to evaluate products and services before making a purchase. These reviews serve as a form of electronic word-of-mouth (eWOM), helping buyers reduce uncertainty and perceive product credibility in the absence of physical inspection. The widespread dependence on online reviews has transformed traditional buying behaviour, as consumers tend to trust peer opinions more than advertisements or brand communications. Reviews influence not only the intention to purchase but also brand perception and loyalty. However, challenges such as fake reviews, biased feedback, and information overload can distort consumer judgment and reduce the overall reliability of review platforms.

Understanding why consumers rely on online reviews and how they perceive their credibility is essential for both marketers and researchers. Factors such as review quality, source credibility, timeliness, and reviewer expertise play a significant role in shaping consumer trust. The present study, therefore, focuses on examining the factors that influence consumers to depend on online product reviews and their perceptions toward these reviews while making purchase decisions. By analyzing responses from consumers in Thrissur district, the study aims to provide insights into how online reviews impact local consumer behaviour, contributing to a deeper understanding of digital purchasing patterns in the context of a growing online marketplace.

LITERATURE REVIEW

Peer-generated assessments of goods or services that are disseminated on digital platforms are referred to as online reviews or electronic word-of-mouth (eWOM). It is essential for influencing customer perceptions and lowering ambiguity in online purchase decisions, claim Mudambi and Schuff (2010). Customers are depending more and more on reviews to assess the risk, quality, and credibility of products as digital commerce grows. The overwhelming majority of buyers look at internet reviews before making a purchase, according to Chen et al. (2022), highlighting their impact on purchasing decisions.

The present research is based on Mehrabian and Russell's Stimulus–Organism–Response (S–O–R) framework and eWOM theory. According to this framework, online review attributes like timeliness, relevance, credibility, and valence serve as stimuli that affect consumers' cognitive assessments and perceptions (organism), which in turn affects their decision to buy.

Several empirical studies confirm the strong perceptual impact of online reviews. Mumuni et al. (2019) found that review credibility and relevance significantly shape consumer attitudes and behavioural intentions. Similarly, Zhu et al. (2020) demonstrated

that information quality and social presence significantly influence internal consumer evaluations, thereby affecting purchase intention. Mishra (2021) further observed that review accuracy exerts a stronger positive effect on consumer perception than mere positive or negative valence.

However, not all groups of consumers rely on online reviews equally. Review perception and usage are considerably moderated by demographic factors like gender, age, education, and familiarity with digital platforms. According to Chen et al. (2022), women pay more attention to unfavourable reviews than men do. Customers who are familiar with a retailer are less swayed by unfavourable reviews, according to Chatterjee (2001). Trust in online information sources is also influenced by regional and cultural differences.

The significance of demographic variation is reinforced by sectoral and regional studies. Although the degree of influence varies across consumer segments, Misra et al. (2024) found that reviewer authenticity and credibility have a significant impact on Indian consumers' purchase intentions. According to individual characteristics, Kaushik (2018) showed that the order and presentation of reviews have varying effects on customer responses.

Although prior studies confirm the strong influence of online reviews on consumer behaviour, limited research has examined whether consumers' perception significantly deviates from a hypothesized neutral benchmark and how such reliance differs across demographic groups in localized contexts. Hence, the present study focusing on Thrissur district adds contextual depth to this emerging area of digital consumer research.

STATEMENT OF PROBLEM

With the rise of e-commerce and digital marketing, consumers are increasingly depending on online reviews to evaluate products and services before purchasing. However, the degree to which these reviews shape consumer perceptions and purchase decisions, and the specific factors motivating reliance on them, remain underexplored —particularly in regional contexts like Thrissur District. This study seeks to fill that gap.

OBJECTIVES OF THE STUDY

1. Identify the factors that influence consumers to rely on online product reviews.
2. To assess the consumers' perception of online product reviews for the purchase of products
3. To examine the relationship between demographic factors (age, gender, and education) and reliance on online reviews.

HYPOTHESIS

H1: There is significant difference in sample mean and hyp othesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

H2: The factors influencing reliance on online reviews differ significantly among demographic groups.

RESEARCH METHODOLOGY

The research is descriptive in nature. Both primary and secondary data is collected for this purpose. Primary data is collected through structural questionnaire. 130 responses were collected from customers the Thrissur District using purposive sampling method. The sample size provided adequate statistical power for the analysis within this regional context. Secondary data was collected from online and offline published journals and thesis. And to test the hypotheses and derive valid conclusions, statistical techniques, including percentage analysis and mean score analysis, were employed to effectively summarize and describe consumer responses. Furthermore, an independent samples t-test was conducted using SPSS to compare group means and evaluate the significance of the observed differences, thereby enhancing the reliability and validity of the findings. This integration of purposive sampling and robust statistical methods ensured methodological rigor consistent with the study's objectives.

ANALYSIS AND RESULT

The collected data were analysed using statistical tools such as percentage, average, and t-test to derive meaningful insights. The study comprised 130 respondents, providing a clear demographic overview. Among them, 62% were female and 38% male. A majority of respondents (70%) belonged to the 18–25 age group, 22% were between 26–30 years, and only 8% were above 30, indicating that the sample was predominantly young.

In terms of occupation, 33% were self-employed, followed by students (28%), employed individuals (20%), professionals (14%), and unemployed respondents (5%), reflecting a varied occupational background with self-employment as the most common category. Regarding income, 35% earned below ₹25,000, 32% earned ₹25,000–₹50,000, 25% earned ₹50,000–₹75,000, and 8% earned above ₹75,000, showing that most participants belonged to lower and middle-income groups.

. **Table 1- Demographic profile**

Table 1- Demographic profile

Demographic variable	Option	No. Of Respondents	Percent
Age	18-25	91	70
	26-30	28	22
	31-35	8	6
	Above 35	3	2
Gender	Male	50	38
	Female	80	62
Occupation	Student	36	28
	Professional	19	14
	Self employed	43	33
	Employed	26	20
	Unemployed	6	5
Income	Below 25000	45	35
	25000-50000	41	32
	50000-75000	33	25
	Above 75000	11	8

Source -Primary Data

Source -Primary Data

Overall, the demographic analysis reveals that the respondent group is largely young and female, with a notable share of self-employed individuals. This composition highlights the perspectives of economically active and digitally engaged consumers in understanding the influence of online product reviews on purchase decisions.

Table 2 Frequency of Online Shopping

Table 2 Frequency of Online Shopping

	No. of Respondents	Percent
Always	9	7
Frequently	31	24
Occasionally	56	43
Rarely	34	26
Total	130	100

Source- Primary data

Source- Primary data

The data (Table 2) reveal that online shopping is a common but not constant activity among respondents. A majority (43%) reported shopping online occasionally, indicating moderate engagement with e-commerce platforms. About 24% shop frequently, reflecting a growing comfort and familiarity with digital buying. Only 7% of respondents shop always, suggesting that consistent or habitual online purchasing behaviour remains limited. Meanwhile, 26% shop rarely, highlighting that a significant portion still prefers traditional or offline buying modes. The findings suggest that while online shopping has gained considerable acceptance, most consumers in the sample use it selectively rather than routinely. Factors such as product type, trust, delivery reliability, and payment security may influence the frequency of online purchases.

Table 3 products usually purchased

Table 3 products usually purchased

	No. of Respondents	Percent
Electronics	8	6.2
Clothing and Accessories	50	38.5
Books	23	17.7
Groceries and Kitchen items	18	13.8
Beauty products and cosmetics	14	10.8
Health and Personal care items	9	6.9
Other items	8	6.2
Total	130	100

Source -Primary data

Source- Primary data

The data (Table 3) indicate that clothing and accessories are the most commonly purchased items online, accounting for 38.5% of respondents. This highlights fashion-related products as the leading driver of e-commerce activity, likely due to wide variety, frequent discounts, and ease of comparison. Books follow with 17.7%, showing that educational and leisure reading materials still attract a significant share of online buyers.

Groceries and kitchen items (13.8%) and beauty products (10.8%) reflect the growing diversification of online shopping preferences, particularly for daily-use and lifestyle items. Meanwhile, health and personal care products (6.9%) and electronics (6.2%) show relatively lower engagement, possibly due to trust issues or a preference for in-person inspection before purchase. The findings suggest that consumers primarily use online platforms for non-durable, easily returnable, or fashion-oriented products, while more expensive or perishable items are chosen less frequently. This pattern reflects evolving but selective online buying habits among consumers.

Table 4 Frequency of Reading Reviews and The Platform Using for it

Table 4 Frequency of Reading Reviews and The Platform Using for it

Frequency of reading online reviews before making a purchase		
Option	No. Of Respondents	Percent
Always	26	20
Frequently	62	47.7
Occasionally	34	26.2
Rarely	6	4.6
Never	2	1.5
Total	130	100
Type of platform using while looking for product review		
Option	No. of Respondents	Percent
Search engines	17	13.1
Retailing websites	53	40.8
Retailing apps	24	18.5
Independent reviewing platforms	9	6.9
Video platforms	17	13.1
Personal blogs	6	4.6
other	4	3.1
Total	130	100

Source -Primary data

Source- Primary data

Table 4 reveals that the vast majority of consumers actively engage with online reviews before making purchase decisions. Nearly 48% of respondents read reviews frequently, and 20% do so always, indicating that around two-thirds of consumers consistently rely on peer feedback to guide their choices. Another 26.2% read reviews occasionally, showing that even moderate users recognize their value. Only a small fraction—4.6% rarely and 1.5% never—ignore online reviews. This suggests that

online reviews play a critical role in shaping consumer trust and confidence, acting as a key source of pre-purchase information and risk reduction.

The data show that retailing websites (40.8%) are the most preferred platform for accessing product reviews, likely because they integrate reviews directly with product listings, enhancing convenience and credibility. Retailing apps (18.5%) and search engines (13.1%) are also significant sources, reflecting mobile-driven and exploratory buying behaviour. Video platforms (13.1%) such as YouTube are emerging as influential review sources, offering visual demonstrations that aid decision-making. Independent review platforms (6.9%) and personal blogs (4.6%) have smaller shares, perhaps due to lower visibility or perceived bias. Together, the findings indicate that consumers rely most on integrated and easily accessible review sources, emphasising the importance of visibility and authenticity in retail platforms for influencing online purchase decisions.

Table 5 Reviews consider more credible and user friendly

Table 5 Reviews consider more credible and user friendly

Option	No. of Respondents	Percentage
Written description	18	14
Videos and photos	52	40
Number of reviews	38	29
Ratings	19	15
Short reels	3	2
Total	130	100

Source -Primary data

Table 5 reveals that videos and photos (40%) are regarded as the most credible and user-friendly form of online reviews. This highlights consumers' growing preference for visual and experiential content, which offers greater authenticity and helps them better evaluate product quality and performance before purchase. The number of reviews (29%) also plays a major role in shaping credibility, suggesting that consumers tend to trust products with a larger volume of feedback, as it reflects wider user experience and perceived reliability. Ratings (15%) and written descriptions (14%) are considered moderately influential, likely serving as supporting indicators rather than primary decision drivers.

Only 2% of respondents found short reels credible, indicating that brief, entertainment-oriented formats are less effective for conveying detailed product information. Overall, the findings suggest that consumers value detailed, visually rich, and widely supported reviews, emphasising the need for businesses to encourage multimedia reviews and authentic customer engagement to strengthen trust and influence purchase behaviour.

Figure 1 shows that, 39 percent of respondents are reading 1-2 online reviews

before deciding to purchase a product, 32 percent are reading 3-5 online reviews, 15 percent of respondents are reading more than 10 online reviews, remaining 6 percent of respondents reading 6-10 online reviews before making purchase decision.

Figure 1 -Number of reviews read before deciding to purchase a product

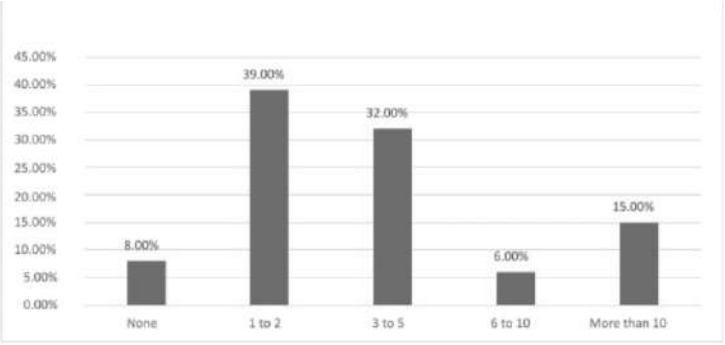

Perception about the influence of online product reviews on purchase decision

An independent-samples t-test was conducted to examine whether there was a significant difference between sample mean and hypothesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

H1: There is significant difference in sample mean and hypothesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

Table 6 t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

Table 6 t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	*Variable 2*
Mean	2.77	3
Variance	0.59	0
Observations	129	129
Pooled Variance	0.30	
Hypothesised Mean Difference	0	
Df	256	
t Stat	-3.38	
P(T<=t) two-tail	0.000825	

Source: Primary data

*Indicates significance at 5%

Source: Primary data

*Indicates significance at 5%

The results indicated that the mean score for Variable 1 (M = 2.77, SD = 0.77) was significantly lower than the mean score for Variable 2 (M = 3.00, SD = 0.00). The difference between the two means was statistically significant, t(256) = −3.38, p = .001 (two-tailed). Since the p-value was less than the conventional alpha level of .05, the null hypothesis of no difference between the group means was rejected. These findings suggest that there is a statistically significant difference between sample mean and hypothesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

Factors influencing online product reviews

An independent-samples t-test was conducted to determine whether there was a statistically significant difference sample mean and hypothesized population mean of factors influencing online product review. factors influencing reliance on online reviews differ significantly among demographic groups. Differences in information processing styles, risk perception, digital literacy, and prior experience may lead to variation in how consumers interpret and depend on online reviews.

H2: There is significant difference in sample mean and hypothesized population mean of factors influencing online product review.

Table 7 t-Test: t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

Table 7 t-Test: t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	*Variable 2*
Mean	2.94	3
Variance	0.654	0
Observations	129	129
Pooled Variance	0.33	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	256	
t Stat	-0.85	
P(T<=t) two-tail	0.39	

Source: Primary data

*Indicates significance at 5%

The results showed that the mean score for Variable 1 (M = 2.94, SD = 0.81) was slightly lower than the mean score for Variable 2 (M = 3.00, SD = 0.00). The analysis revealed that the difference between the two means was not statistically significant, t (256) = −0.85, p = .39 (two-tailed). Since the p-value was greater than the conventional alpha level of .05, the null hypothesis was not rejected. There is no statistically

significant difference between sample mean and hypothesized population mean of factors influencing online product review.

FINDINGS AND DISCUSSION

The turnout of the study considering its objectives recite the following: -

According to the demographic profile, the respondents are primarily young, female, and economically active, which reflects the viewpoints of Thrissur district's digitally engaged consumers. The majority of respondents buy occasionally or frequently rather than regularly, indicating a moderate adoption of online shopping. Fashion and non-durable goods are preferred on online platforms, as evidenced by the most frequently purchased items being clothing and accessories. According to the study, decisions about what to buy are heavily influenced by online reviews. Most respondents regularly use retail websites and apps to read reviews before making a purchase. After the quantity of reviews and ratings, visual reviews—such as those with images and videos—are regarded as the most reliable. Before making a purchase, the majority of customers read one to five reviews, demonstrating intentional information-search behavior.

Hypothesis testing reveals that there is a statistically significant difference between the sample mean and the hypothesized population mean regarding the influence of online reviews on purchase decisions. This confirms that online reviews significantly affect consumer buying behaviour. However, no significant difference was found concerning the factors influencing reliance on online reviews, indicating that these factors are perceived at an average level.

Overall, the findings confirm that online reviews significantly influence purchase decisions among consumers in Thrissur district, though the influencing factors themselves do not significantly deviate from the assumed benchmark.

SUGGESTIONS

As technological advancement has changed the way consumers undertake shopping and taking decisions by relying on online product reviews. Businesses should implement more evidence-based tactics to increase the influence of online reviews in light of the findings. Platforms should promote multimedia feedback with incentives like discounts or reward points because consumers believe that photos and videos are the most reliable types of reviews. Since the volume of reviews greatly affects credibility, increasing the number of verified reviews through automated reminders and post-purchase follow-ups can further increase trust. To lessen information overload, retailing websites and apps should increase review visibility by emphasizing verified, recent, and most useful reviews. Reliability requires stronger authenticity measures, such as fake review detection systems and verified purchase badges. The effectiveness of reviews can be increased through targeted engagement through influencer partnerships and social media integration, as the majority of respondents are young and tech-savvy. Additionally, promoting thorough and organized reviews will enhance the quality of the information and aid in well-informed decision-making.

In order to boost customer trust and purchase conversion, companies should concentrate on enhancing review credibility, visibility, and multimedia richness rather than just gathering reviews.

SCOPE FOR FURTHER RESEARCH

The study gives an eye opener to the scope of further research in connection with influence of Online reviews in consumers purchase discission making process. The study can be further put into extended research in the areas to investigate consumer behaviour, exploring the psychological factors, impact of fake or manipulated reviews on customer trust, studying the effectiveness of visual reviews, exploring ethical concerns of incentivised reviews etc.

CONCLUSION

According to the study's findings, consumers in the Thrissur district are greatly influenced by online product reviews when making purchases. Before making a purchase, consumers actively read reviews and take into account visual content, review volume, and platform credibility as crucial elements in establishing trust. The results demonstrate that online reviews are an important source of information for lowering uncertainty and influencing purchasing decisions, especially for younger and more tech-savvy consumers. The influencing factors continue to play a significant role in decision-making even though their perception is mediocre. In order to boost customer confidence and encourage purchase intentions in the cutthroat digital marketplace, businesses must concentrate on increasing review visibility, promoting multimedia and verified feedback, and improving review authenticity.

REFERENCES

[1] A. Kamran Ul Haq, A. Khattak, N. Jamil, M. A. Naeem, and F. Mirza,

"Data analytics on mental healthcare," Scientific Programming, vol. 2020, pp. 1–9, Jul. 2020.

[2] Y. Chung et al., "Role of visual analytics in supporting mental healthcare systems research and policy: A systematic scoping review," *International Journal of Information Management*, vol. 50, pp. 17–27, Feb. 2020.

[3] A. Wonokbap, M. A. Wadilo, and V. Curcin, "Social media big data analysis for mental health research," in *Mental Health in a Digital World*. Elsevier, 2022, pp. 109–143.

[4] J. Angskun, S. Tipprasert, and T. Angskun, "Big data analytics on social networks for real-time depression detection," *Journal of Big Data*, vol. 9, no. 1, 2022.

[5] A. Ahmed et al., "Overview of the role of big data in mental health: A scoping review," *Computer Methods and Programs in Biomedicine Update*, vol. 2, 2022.

[6] G. Rubeis, “Health: The ethics of artificial intelligence and big data in mental healthcare,” *Internet Interventions*, vol. 28, 2022.

[7] S. Galderisi, A. Heinz, M. Kastrup, J. Beezhold, and N. Sartorius, “Toward a new definition of mental health,” *World Psychiatry,* vol. 14, no. 2, pp. 231–233, 2015.

[8] C. H. A. Andrilla, D. G. Patterson, L. A. Garberson, and E. H. Larson, “Geographic variation in the supply of selected behavioral health providers,” *American Journal of Preventive Medicine,* vol. 54, no. 6, pp. S199–S207, 2018.

[9] N. Bagheri, K. Wang, J. N. Cherbuin, and K. J. Anstey, “General practice clinical data help identify dementia hotspots: A novel geospatial analysis approach,” *Journal of Alzheimer’s Disease*, vol. 61, no. 1, pp. 125–134, 2018.

[10] S. Berrouiguet et al., “An approach for data mining of electronic health record data for suicide risk management,” *JMIR Mental Health*, vol. 6, no. 5, 2019.

[11] P. Boddington, T*owards a Code of Ethics for Artificial Intelligence*. Cham, Switzerland: Springer, 2017.

[12] F. M. Bos, R. B. Schoevers, and M. aan het Rot, “Experience sampling and ecological momentary assessment studies in psychopharmacology: A systematic review,” *European Neuropsychopharmacology,* vol. 25, pp. 1853–1864, 2015.

[13] X. Briffault, M. Morgiève, and P. Courtet, “From e-health to i-health: Prospective reflections on the use of intelligent systems in mental health care,” *Brain Sciences*, vol. 8, no. 6, 2018.

[14] A. Abbe, C. Grouin, P. Zweigenbaum et al., “Text mining applications in psychiatry: A systematic literature review,” *International Journal of Methods in Psychiatric Research,* vol. 25, no. 2, pp. 86–100, 2016.

[15] D. Bakker and N. Rickard, “Engagement in mobile phone app for self-monitoring of emotional wellbeing: MoodPrism,” *Journal of Affective Disorders*.

[16] S. L. Bartels et al., “A narrative synthesis systematic review of digital self-monitoring interventions for middle-aged and older adults,” *Internet Interventions*, vol. 18, 2019.

[17] D. Becker, W. van Breda, B. Funk et al., “Predictive modeling in mental health: A common language framework,” *Internet Interventions*, vol. 12, pp. 57–67, 2018.

[18] I. C. H. Bell et al., “Ecological momentary assessment and intervention in the treatment of psychotic disorders: A systematic review,” *Psychiatric Services*, vol. 68, no. 11, pp. 1172–1181, 2017.

[19] S. Berrouiguet et al., “From eHealth to iHealth: Transition to participatory and personalized medicine in mental health,” *Journal of Medical Internet Research*, vol. 20, no. 1, 2018.

4

Intensive Food Production in Kerala : Consequences on Agricultural crops and Methods

Dr. Elsa Sunny M
Assistant Professor in History, St. Peter's College, Kolenchery.

Abstract

The paper examines the transformation of agriculture in Kerala from traditional methods to modern methods. It was the scarcity of food that compelled the government of Kerala to adopt Intensive Food Production Drive from the very beginning. In the context of the financial crisis, it was with the foreign aid Government implemented the programme. The result was the replacement of indigenous crops and practices to HYV varieties and modern methods. The marginalization or replacement of indigenous crops and methods had a severe impact on indigenous knowledge and agrarian structure. It shook the very foundation of traditional agrarian structure. The self-sufficiency of the traditional agrarian structure has vanished.

Key Words

Intensive Food Production Drive, Green Revolution, Agrarian Transformation, Indigenous Knowledge, Traditional Knowledge

Introduction

The Food Production campaign was an integral part of Economic policy and five year plans. The State of Kerala, being a State with scarcity of food also adopted it as fundamental to their economic planning from the very beginning of the State formation. Even before the formation of Kerala State, the Princely Travancore and Cochin States adopted the *Grow more food Campaign* initiated by British India. After

Independence, before the formation of Kerala, during the year 1952, the Travancore-Cochin State initiated the Community Development Programme(CDP) and to improve agriculture production was an important part of it. A year later, in 1953 launched the National Extension Programme(NES). Later, in the 1960s the State witnessed the Intensive Agriculture District Programme(IADP) popularly known as 'Package Programme' with the support of Ford foundation. Finally, in 1981 implemented the Kerala Agricultural Extension Project with the support of the World Bank. Attaining self -sufficiency in food production was a major concern of all these programmes and Kerala was also part of it.

According to *Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum* published by Kerala Public Relations Office in 1957, Kerala was a shortage state in connection with food production. 70 percent of the agricultural land was used for food production. In spite of this the State depends on the import of food items. While analysing the last five years(from 1952 to 57) food production, it can be found that the rice production was only 8.26 lakh tons. But the actual demand of rice in the period of the second five year plan was 16.5 lakh tons. *(Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum.*, 1957)During the year 1959, 24100 tons of rice was imported from outside Kerala. (Proceedings of the Kerala Legislative Assembly first Session , 1959).

The food insecurity of Kerala was the main discussion in the 1950s and 60s . One-tenth of the rural population in Kerala was at starvation level during each of the years 1960-61 to 1964. (Madalgi, 1968). In the budget speech of C Achyuthamenon in 1959, he opines that Kerala's economy was more feeble in 1958 when compared to other states of India and it was mainly due to the reason that Kerala's economy mainly depended on the import of raw materials. He also states that there was a misunderstanding among the other states that the reason for Kerala's food scarcity was due its focus on the cultivation of crops that had money value in the global market. So there was no point for the claims of right for special consideration in the matter of food security of Kerala. (The Budget Speech of C Achyuthamenon, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly, 1959) But ten years later, in 1969, the then financial minister Sri K P Kunju confirmed the opinions of the understanding of other states.

The Budget speech of Sri K P Kunju the financial Minister of Kerala in 1969-70 -in his speech he pointed out that majority of the cultivable land was used for the cultivation of money crops. 20% of the land was used for coconut cultivation. 98% of rubber in India was produced by Kerala. The State also had monopoly over Cardamom and Pepper. He opined that the reduction in the cultivation of money crops was not preferable. Instead increase the production of food crops especially paddy by adopting scientific agriculture methods. To attain self -sufficiency in food production. By controlling flood and saline water, the use of HYV seeds and chemical fertilizers and better irrigation etc., we could improve agriculture production. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session.,1969). However, by 1974 the food shortages

increased in Kerala. The Economic Review of 1973 reported about the severe food shortages in Kerala during the year 1973.

The most important problems in agriculture in Kerala identified were the following; The lack of facility to increase agriculture land, division of land, shortage in food production, Low return from agriculture and Instability of income from agriculture (Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum., 1957). To solve these problems the Government decided to launch the Green Revolution. The Princely States of Travancore and Cochin executed the localized versions of Green Revolution i.e Grow More Food Campaign earlier. According to Sri M P Varkey, Green Revolution is an extension of the *Grow More food Campaign* initiated by the British Government in India in 1942. In other words, the Green Revolution was like old wine in a new bottle. The colonial legacy.

This paper focuses on the methods and techniques of the Green Revolution in Kerala and its impact on Kerala's agriculture crops, production and in agrarian community.

Traditional Farming and Methods in Kerala

Diversity of crops was the most important feature of traditional agriculture in Kerala. The most important crop was paddy. There were three seasons for paddy cultivation which are known as *Virippu, Mundakan and Punja*. The Virippu season is the first crop covering the months of April and May. Hence it is the autumn crop. *Mundakan* is the second crop that covers the period from September to January. It is in the winter season. The third crop is the Punja, considered as the summer crop. It covers the period from December to April. The availability of water decided the Punja cultivation. (Adv. M P Varkey, 2020) Different varieties of paddy were cultivated.

During the beginning of the twentieth century, the farmers in Kerala mainly cultivated local varieties of paddy seeds. S Leenakumari professor, Rice Research Station Monkompu Alappuzha identified 2000 local varieties in Kerala which the farmers cultivated. (Girijan Gopi, 10 March 2018) The traditional varieties of rice seeds have the capability to adapt to the changing natural conditions. Besides this, it was under the control of peasants themselves. They have their own method to rejuvenate it and store it for the future. The seed was a common wealth of the society. Even though the small scale peasants did not have enough seed to germinate, they approached the neighbours who had surplus. Sometimes, those who needed seeds asked in advance to the neighbours with surplus. (Adv. M P Varkey, 2020)So that the peasants themselves were the seed banks and they were the custodians and authority of the seeds.

Girigan Gopi and Manjula M in their article namely *Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate* published current science vol.114, No 5, 10 March 2018 discusses the need to conserve the traditional variety seeds. They discuss that Genetic diversity is integral to food security and sustainable agriculture.Also found that the commercialization of agriculture

compelled the people to adopt HYV seeds. They also visited the *Krishibhavans* across Kerala and discovered that the traditional rice varieties conserved by the peasants had the quality to adapt with the changing climate patterns and natural disasters. They also had the quality to cure many diseases. The role of traditional rice seeds in Ayurvedic healthcare is very important. The name of the traditional rice varieties which had resilient powers on flood , drought and pest and diseases categorized below.

Flood Tolerant Varieties	Drought Tolerant varieties	Pest and diseases resistant varieties
Thulunadan	*Kalladiyaryan*	*Mundon*
Karingon	*Veltiyan*	*Karindon*
Vayilathure	*Thondi*	*Orpandi(Karuthapandi)*
Orppandi	*Mundon*	*Virippe*
Swarnapandi	*Kallele*	*Pokkali*
Pokkali	*Eravapandi*	*Kuruka*
Kuruka	*Karuthapandit*	*OdachanMullanchanna*
Kattamodan	*Pookulathari*	*Poothadikayama*
Kodiyan	*Kochuvithu*	*Chomola*
Aryan	*Vellathan*	*Thekkencheera*
Kozhivilan	*Vykatharayan*	*Thekkan*
Karimala	*Karavala*	*Thondt*
Orkazhama	*Chempavu*	*Mangalapuram puncha*
Kuttadan	*Parapilarappan*	*Edavaka*
Thavalakannan	*Kettamodan*	*Odacha*
Karuthathalikkannan	*Karuthamodan*	*Veltayan*
Adukkan	*Parmabuvattan*	*Adukan*
Valtayan	*Karnellu*	*Chenthadt*
Thulunadan	*Chuvannamodan*	*Kodiyan*
Chenthadi	*Vykatharayan*	

Table :1

Source: Girigan Gopi and Manjula M in their article namely *Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate* published current science vol.114, No 5, 10 March 2018 discusses the traditional rice varieties.

They also identified the high yielding traditional rice varieties in Kerala from the unpublished reports of Krishibhavan. *Muthucheri, Valtyathattaravila, Kallan, Thulunadan, Kuthippan, chambakannan, Padannavella, Kappachembavu, Cherumalltyarian, Malyaryian,Vykatharayan, Kochuvithu, Cherady, Rajameni, Amakodi, Cheerachemban, Karutheyani, Mundobald,Cheruvellari, Vishchikapadt, Arikalari,Rajakazhama, Karutharyan, Aryan,Vethandan,Chamodan, Karunda, Onatton, Kammelavithu, Malapoaron, Kazhugumputhada, Kothapalarikayama, karumkayma and veluthirikayama* (Girijan Gopi, 10 March 2018).

Another table was also prepared by Girigan and Manjula in which they mentioned about the Saline resistant varieties in kerala. They are *Pallipuram Pokkali, Kuzhippali Pokkali, Vettikal Pokkali, Chovvaryan, Eravapandi, Orkayama,Kuthiru,Cheruvirippu, Chetiivirippu, Karuka,Anakondan, Orpandy, Oorumundakan and Kandurkutty*

(Girijan Gopi, 10 March 2018).

Mixed farming was the method followed by the farmers over centuries. Sugar cane was an important crop cultivated in Kerala. Black pepper, ginger, turmeric cardamom and betelnuts were the main spices cultivated here. Chillies were also grown in Kerala. Mangoes and Bananas were the most important fresh fruits cultivated here. Under the dried fruits category cashew nuts were the most important. Coconut, arecanut etc. were also grown extensively. Tapioca and sweet potatoes were also cultivated by farmers. Among the oil seeds, Sesamum, groundnut etc were grown. (Kerala State Season and Crop report, July 1956 to June 1957,1959) In the traditional soil management technique, manuring is the most important.. Indigenous methods of manuring were practiced by peasants. The green manuring was followed by the cultivators. The Diary of Ward and Buchanan provides details of the manuring practices that existed in Cochin. Lt. Ward describes the manuring practice he had seen while passing through Mulla Alapilly as 'cutting down the timber and burning it, the ashes serving as manure.[1] Buchanan also states that cow dung and ashes served as good fertilizers to add to the fertility of the soil (Buchanan, 1807, pp. 397-398) [1] Diary of Lt. B S Ward.See also: Memoir of the Survey of Travancore and Cochin, 1816-1820

Transformations in Agricultural Crops

The foundation of intensive food production in Kerala lies on three methods-1) The miracle seeds2) hybridization and 3) micro propagation or tissue culture crops.

'Miracle seeds': The introduction of High Yielding Varieties(HYV Seeds)

The most important crop cultivated was paddy during the 1950s. The important paddy growing districts were Palaghat,Trichur, Kozhikode and Quilon. (Kerala State Season and Crop report, July 1956 to June 1957 , 1959) During the Post Independent period, the shortage of food compelled the Government to adopt the same policy adopted in the Colonial period i.e development and implementation of HYV Seeds. Many seeds were introduced such as Cochi 1, M. O 1, M, O 2 etc during the 1950s. But because of the lack of care, it mixed up with other seeds and its quality and purity were reduced. The five year plans gave special attention to better quality seed production and distribution which are suitable to the region. For example, U R 8 was a seed developed at Kayamkulam seed development center (Onattukara Regional Agricultural Research Station, Kayamkulam established in 1937)which was suitable in the area of Onattukara. (Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum., 1957) It was only by the 1960s, HYV seeds received popular demand. The most popular among the early HY variety seed was the IR8 introduced during the year 1968. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. , 1969).

The HYV rice seed varieties developed by Kerala Agriculture University from 1974 to1998 were published on their website. The diagram below illustrates the gradual decline in the use of traditional seeds and the increase in the use of HYV

seeds. It was by 1995-96 the steady decline of traditional seed varieties started and the demand and use of HYV seeds increased. By 2010- 11 the shift reached the maximum.

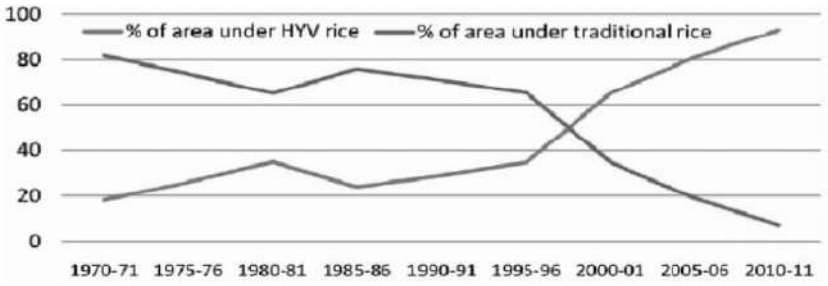

Diagram :1

Source: Girigan Gopi and Manjula M in their article namely *Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate* published current science vol.114, No 5, 10 March 2018.

Transformation of Methods and Techniques

The HYV seeds require special conditions for producing high yields which naturally led to the development and introduction of special techniques and methods.

Japan Krishi

It was during the time of second five year plan the Government of Kerala popularized the new method in paddy cultivation called *Japan Krishi*.According to K V Issac a rtd Agriculture officer and farmer *Japan Krishi* was a great success. He was then serving as *Gramasevak* in the agriculture Department of Kerala. (Sri K V Issac, 2024)In this method of cultivation, two people pull the coir on each edge together and then the others plant the baby saplings of paddy. As it was a great success in terms of production, the Government decided to spread the Japan Krishi through 500 model farms in the second five-year plan period. The farms of private people selected for this. The Government aided the farmers with a Japan model device for mixing the gap, pesticides and other devices. Government allocated 1. 27 lakhs were decided to spend for the *Japan Krishi*. An agriculture labourer Kunjukurumba also recollected from her memory of planting paddy sapling in *Japan Krishi* model. Though she was not familiar with the name *Japan Krishi* she executed the method in her landlord's land. She also admitted that it was a great success. (Kunjukurumba, 2024)

Group farming through Padashekhra Samithis

Group farming was introduced in Kerala during the last quarter of 1980s as a remedy to fragmentation of holdings in Kerala. Group farming had the government back up. It was executed through *padashekhara samithis*. It was introduced in the year 1989-90 in all districts of Kerala. It was implemented in the selected padashekhrams and it included 2 lakhs farmers. It covered 1 lakh hectare area during the year 1989-90. The major attraction of the programme was it made available the seeds, chemical

fertilizers and pesticides at a low price through padashekahra samithis.Sri V V Raghavan, the then Agriculture Minister defined group farming as a system in which cultivating the paddy fields which grouped together at the same time. Karshakasmaithis were formed in each *padashekhara samithis* which includes representatives of farmers, representatives of Agriculture development committee of each Panchayath, representatives of agricultural labours and authorities of different Government departments.However, Conflicts and confusion were in the minds of farmers that about the possibilities of group farming as it may create problems while trying to start cultivation at the same time and during the time of harvesting. Most importantly, they were skeptical about the availability of laborers when trying to start cultivation at the same time. (Proceedings of the Eighth Kerala Legislative Assembly, Seventh Session, Official Report., 1989).

Kayal cultivation

The government also took efforts to fill the shallow part of lakes to execute paddy cultivation and thereby increase the production. During the year 1969, the Government initiated the filling process of 1200 acres of Kayamkulam Lake. 300 hundred acres of lake was filled with soil to make it a cultivable area at Paravoor Lake. In 1969 the government also planned to reclaim 3000 acres in Vembanadu lake and 400 acres at Ashtamudi Lake. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. , 1969)

Plant Breeding-Hybridization and Grafting of crops

Hybridization is the crossing between two genetically dissimilar parents. It helps to produce new crop varieties.Scientist claims that it helps to improve the crop quality, High yield, resist pest and diseases, drought tolerance etc.,

Grafting is the process of uniting the stems of two distinct plants, usually belonging to the same genus, so that they develop into a single plant. The vegetative portion utilized for grafting, which will develop into the stem, branches, leaves, or fruit, is known as the scion, whereas the portion of the plant that becomes the root system is known as the stock. Grafting is used to quickly spread better genotypes rather than create new cultivars; the plants that result are genetically identical to the scion.

Plant Tissue culture(Micro Propagation)

The culture of any kind of plant cell, tissue, or organ under aseptic conditions is known as plant tissue culture. In order to manipulate plants for better agronomic performance, plant tissue culture is crucial. Commercial tissue culture was born in India in 1987 when A.V. Thomas and Company Kerala (AVT) established their first production unit in Cochin for clonal propagation of superior genotypes of selected cardamom plants (Bijalwan Priyanka, 2021)

Soil Management techniques: From Organic to Chemical Fertilizers and Pesticides

The soil Management techniques have been transformed drastically with the introduction of HYV seeds. One of the most important inputs in crop production is

fertilizer. Chemical fertilizers had a crucial role in the Green Revolution's achievement of high-yielding crop cultivars. (Soumya Viswambharan, 2024). The introduction of high yielding varieties compelled the use of chemical fertilizers and pesticides. The distribution of synthetic or chemical fertilizers was a major programme under intensive food production campaigns.

During the Post Independent period as part of the Intensive Food Production Programme (we call it the Green Revolution) with the spread of HYV seeds the use of Chemical fertilizers became mandatory. During the beginning of 1950s, the establishment of FACT at Cochin was a turning point with this regard. It was through FACT, Amonium Sulphate, Super Phosphate etc, distributed. The Manure Depos under the Agriculture Department also played an important role in distributing chemical fertilizers among the farmers. The Government allocated 25lakhs Rs for subsidy of chemical fertilizers as it was very expensive and difficult for the farmers to meet. During the end of the first five year plan ,the use of Ammonium Sulphate and Super Phosphate was 6000 and 1500 metric tons respectively in the agriculture sector. Gradually the use of chemical fertilizers shot up into large scale. Sri K V Issac rtd Agricultural Officer, who started his career as *Gramasevak* during the 1960s says that the peasants were afraid of the use of Chemical fertilizers in some parts of Kerala especially in Wayanadu as they thought that it was dangerous to the plants. In such places, the *Gramasevakas* spread the chemical fertilizers in the paddy fields during the nights without informing the peasants. After getting high yield they revealed it to the farmers. (Sri K V Issac, 2024)So there was a mental conflict among the peasants about the use of chemical fertilizers. They were skeptical.

However, the government took all their efforts to popularize the use of chemical fertilisers. Through N. E. S Block, Gramasevakas, Radio and all other possible mediums the government spread the message of the merit of using chemical fertilizers. As a consequence, there was considerable increase in the consumption of chemical fertilizers in Kerala from 1971 onwards. IT was shown with the help of a table.

Table showing consumption of Fertilizers

Year	Quantity in tons
1970-71	56657
1971-72	64974
1972-73	74263
1973-74	78846
1974-75	67362
1975-76	62671
1976-77	69406

Table 2

Source:Agriculture Census 1976-77 Report for Kerala State,Agriculture Census Division,Directorate of Economics and Statistics

Fertilizer	1978-79	1979-80
Nitrogen	45690	46340
Phosphorus	233811	25402
Potash	30765	33872
Total	99836	105614
Unit: in tons		

Table :3

Source: Economic Review 1980, State Planning Board Trivandrum

The total fertilizer consumption in the State increased by 5.79 percent over the previous registering an all time high of 105614 tonnes. The nutrient wise consumption shows the increased demand for chemical fertilizers by the end of 1970s. (Economic Review , 1980)

Fertilizer	1992-93	1993-94	1994-95	1995-96
Nitrogen	83926	77599	88182	86806
Phosphorous	47250	33122	39939	42842
Potash	71792	66110	78205	73225
Total	202968	176831	206326	202873
Unit:Tons				

Table: 4

Source: Economic Review 1996, State Planning Board Thiruvananthapuram

Soil Conservation and Testing

Soil is one of the most important natural resources needed for agricultural production. Soil conservation is defined as the control of soil erosion in order to maintain agricultural productivity. The soil conservation efforts were started in Kerala in 1968 with the establishment of Soil Conservation Research Station at Konni. (Economic Review , 1980)

Agro Industries Corporation was formed during the 1960s to implement mechanization in the agriculture sector of Kerala. It provides tractor, tiller, pump set etc.,provided to the farmers to purchase for rent. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. ,1969)

Discussion and Conclusion

The intensive agricultural production drive or Green Revolution is a landmark in

the agricultural history of Kerala. It has a significant impact on agricultural crops and methods. The Hybrid Variety Seeds and crops gradually replaced the traditional varieties.

Firstly and primarily, the adoption of HYV Varieties and chemical fertilizers and pesticides and different techniques of cultivation did not happen at once. It took over 50 to hundred years and had its roots in colonialism. Secondly, the methods adopted as part of intensive agricultural programmes in Kerala led to the decline of cultivation using traditional variety seed. The traditional knowledge related with these seeds and their cultivation also gradually disappeared with the introduction of HYV seeds. The peasants were not familiar with the nature, diseases and inputs needed for the cultivation of HYV Seeds. They had to depend upon the agricultural officers appointed to know about the details. More importantly, the traditional varieties need less and natural inputs such as green manure, cow dung etc. But the miracle seeds needed chemical inputs. This badly affected the structure of the soil and water. The introduction and expansion of HYV seeds had far reaching consequences on agrarian life. As Vandana Shiva states;" For over 10,000 years, farmers and peasants cultivated their own seeds on their land—carefully selecting the best specimens, storing them, replanting, and allowing nature to guide the renewal and evolution of life. However, with the advent of the Green Revolution, this traditional role was dramatically altered. Peasants were displaced as custodians of a shared genetic heritage, no longer responsible for the preservation and regeneration of grain. Instead, the so-called "miracle seeds" introduced during the Green Revolution converted this communal legacy into private property, now governed by patents and intellectual property rights."(Vandanashiva Violence of Green Revolution)

The peasant had to outsource both the seeds and other inputs to cultivate. This resulted in the disappearance of self-sufficiency in the field of agriculture. Till the spread of HYV seeds and Chemical fertilizers and pesticides the agricultural system in Kerala was a self-regulating system However, the establishment of Universities , modern agriculture labs etc., and private production units like A V Thomas and Company etc., created peasant dependencies on these State controlled and capitalist forces. And finally, it connected the villages and peasant communities in Kerala to the global economic system.

The decline of traditional soil management techniques due to the modern soil management techniques has a deep impact on soil quality. The study conducted by M.S. Suchithra and Maya L. Pai, Department of Computer Science and IT, Amrita School of Arts and Sciences, Kochi, Amrita Vishwa Vidyapeetham shows that the decline of traditional soil management techniques and the excess use of chemical fertilizers has created imbalances in the availability of soil nutrients. (M.S. Suchithra, 2020)

More than that, the cost of cultivation was very high because of the high prices of chemical fertilizers, pesticides and seeds and also of the labour cost that the farmers were not able to afford. When compared to the cost of cultivation of the traditional

varieties, the profit from cultivating the HYV seeds was marginal. The study conducted by PM Thomas shows that there was an increase in the decline of cultivation of HYV seeds after 1977-78. (Thomas, 2015) However after 1985-86 there was a hype in the spread of HYV Varieties. It was mainly influenced by the Janardhanan Nair Committee Report- the one man Committee report on paddy cultivation. The committee reported that;

The Agriculture department, followed by the submission of Janardhanan Nair Committee Report accepted report and implemented its recommendations.

> The introduction of high yielding varieties in the State, during the latter half of 1965, had generated an enthusiasm among the cultivators. The enthusiasm, happiness and feeling of contentment, seen then, among the cultivators have now vanished. The spread of the high yielding varicties cannot be considered high. High yielding varieties have only covered about 35% of the gross area under cultivation. The reasons for the low coverage have to be analysed. The cultivators reaction in general were that: (i) The High Yielding Varieties require better attention, constant watch, more of fertilizers and plant protection chemicals, etc., which entails higher expenditure, and also effective supervision. The High Yielding varieties are said to be more susceptible to the incidence of pests and diseases than the traditional varieties. (ii) The yield of straw is said to be less and it is now a valuable commodity. (iii) Non-availability of strains suitable for the different areas. (Nair, 1981)
>
> **The committee recommended;**
>
> The paddy cultivation in the State has to be stabilised and developed. The cultivation should be made attractive enough for the cultivators to stick on to it for which incentives have to be given. Arrangements have to be made for the procurement of paddy from the cultivators who have no marketable surplus but compelled to dispose of a portion of this produce soon after harvest through the Co-operatives5. Fertilizer is the most important input, the cost of which has increased over 100% since 1971-72. Fertilizers have to be issued to cultivators at a subsidised rate-subsidy being limited to 50% cost price. The fertilizer doses upto which subsidy could be issued for the different regions have been recommended. (Nair, 1981)

The Agriculture department, followed by the submission of Janardhanan Nair Committee Report accepted report and implemented its recommendations.

YEAR	AREA, 000ha	PRODUCTION, 000 MT	PRODUCTIVITY (kg/ha)
1970-71	874.93	1292.01	1483
1980-81	801.70	1272.00	1587
1990-91	559.45	1086.58	1942
2000-01	347.00	751.00	2162
2010-11	213.19	522.73	2452
<2011-12	208.16	568.99	2733
2012-13	197.28	508.29	2577

Table 5

Productivity of HYV Seeds

Source: V T Sheeba. (2018). Paddy Cultivation In Kerala-The Paradox Of Rising Productivity And Falling Production. IJCRT, 964-969.,https://doi.org/ http://doi.one/10.1729/Journal.31757

The data in the above table indicate that the productivity by using HYV seeds had been increased. However the area of cultivation had been decreased. The major reason for the decrease in the area of paddy cultivation was the expansion of Money crops like Rubber and the profit earned from it. Similarly the migration to Gulf countries and white collar jobs also resulted in the decline of paddy cultivation in spite of its higher productivity. Whatever it is, the attempt of the Government to intensify the food production was a failure and it also led to the disappearance of traditional seed varieties, agrarian practices and knowledge.

In conclusion peasants not only lost their self-sufficiency related with seeds and techniques but also related with knowledge. It led to the loss and disappearance of traditional seeds, knowledge and practices. The high cost of cultivation of HYV seeds in terms of seeds, fertilizers and pesticides was also an important factor that led to the decline of agriculture. Finally, the institutionalization of agriculture process control and knowledge, establishment of connection with the global capitalist system was the result of intensive agriculture production drive or Green Revolution in Kerala. However, the economic factors like high cost and low profit had opposite outcomes, which is low food production rather than intensive food production.

Reference

Adv. M P Varkey, R. D. (2020, March 20). (Elsa Sunny M, Interviewer)

Kunjukurumba, a. l. (2024, June 18). (Dr. Elsa Sunny M, Interviewer)

Nair, J. (1981). *REPORT OFTHE ONE MAN COMMISSION ON THE PROBLEMS OF PADDY CULTIVATORS IN KERALA* 1981. Thiruvananthapuram: Kerala Niyamasabha.

Bijalwan Priyanka, S. (2021). (2021). Plant Tissue Culture- A New Tool for Vegetable Improvement (Indian scenario): A Review 42(2): *Agricultural Reviews*, 235-239. doi:10.18805/ag.R-1979

(1980). *Economic Review* . State Planning Board Trivandrum.

Girijan Gopi, M. (10 March 2018). Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate published. (2018). , vol.114, (No 5. Current Science.

(1959). *Kerala State Season and Crop report*, July 1956 to June 1957, . Thiruvananthapuram.: Department of Statistics, .

Lekshmi R Nair, D. D. (2016, November).v *https://www.cppr.in/wp-content/*

*uploads/*2016/11/A-Stagnant-Agriculture-in-Kerala_The-Role-of-the-State.pdf. Retrieved from

https://www.cppr.in/wp-content/uploads/2016/11/A-Stagnant-Agriculture-in-Kerala_The-Role-of-the-State.pdf:

https://www.cppr.in/wp-content/uploads/2016/11/A-Stagnant-Agriculture-in-Kerala_The-Role-of-the-State.pdf

Madalgi, S. S. (1968). Hunger in Rural India: 1960-61 to 1964-65.3(1/2), . *Economic and Political Weekly*, 61–68. Retrieved from http://www.jstor.org/stable/4358117

Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum. (1957). Kerala Public Relations Office,.

(1989). *Proceedings of the Eighth Kerala Legislative Assembly, Seventh Session*, Official Report.

Proceedings of the Kerala Legislative Assembly first Session. . (1959).

(1970-71). *Season and Crop Report of Kerala.*

(1985). *Season and crop Report of Kerala* 1979-80 & 1980-81,. Department of Economics and Statistics.

(2001). Season and crop Report of Kerala1995-96,1996-97 &1997-98, . Department of Economics and Statistics .

Soumya Viswambharan, P. K. (2024). Chemical Fertiliser (NPK) and Its Importance in Agriculture: A Comprehensive Overview ,. *IJFMR*, 6, 1-7.

Sri K V Issac, R. A. (2024, June 29). (Dr. Elsa Sunny M, Interviewer)

The Budget Speech of C Achyuthamenon, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly. (1959).

The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. . (1969).

The Budget Speech For 1988-89 V. Viswanantha Menon 18th March 1988

The Budget Speech For 1987-88 (REVISED) V. Viswanatha Menon June 5, 1987

M.S. Suchithra, Maya L. Pai.,Improving the prediction accuracy of soil nutrient

classification by optimizing extreme learning machine parameters, Information Processing in Agriculture,Volume 7, Issue 1,2020,Pages 72-82, ISSN 2214-3173, https://doi.org/10.1016/j.inpa.2019.05.003

Thomas, P. M. (2015.). *Decline of paddy cultivation in Kerala a study of economic causes* (thesis). Retrieved from https://shodhganga.inflibnet.ac.in/handle/10603/36107: http://hdl.handle.net/10603/36107

V T Sheeba. (2018). Paddy Cultivation In Kerala-The Paradox Of Rising Productivity And Falling Production. IJCRT, 964-969.,https://doi.org/ http://doi.one/10.1729/Journal.31757

II
CASTE AND CULTURE

5

ദലിത് സ്വത്വവും പ്രതിരോധവും : ആത്മകഥയിലെ ജനാധിപത്യവഴികൾ

ഡോ. ദീപാനാരായണൻ
അസി. പ്രൊഫസർ, ഗവ. സംസ്കൃത കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

കല്ലേൻ പൊക്കുടന്റെ ആത്മകഥനത്തിന്റെ മൗലികരൂപമാണ് കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം. ആത്മകഥാസാഹിത്യത്തെ മുൻനിർത്തി അതിലെ ദലിത് ആത്മകഥാംശത്തെയും പാരിസ്ഥിതികാവബോധത്തെയും കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ ലേഖനം. ദലിത് സൗന്ദര്യബോധമാണ് അതിന്റെ അടിത്തറ. അത് അതിജീവനത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം കൂടിയാണ്. ആത്മകഥയെയും ദലിത് സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തെയും ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അന്വേഷണമാണ് ലേഖനം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ദലിത്വാദം, പാരിസ്ഥിതിക അവബോധം

ആമുഖം

ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ആത്മബോധത്തെയും സ്വത്വചിന്തയെയും ഉണർത്തുന്ന കൃതികൾ ആത്മാവബോധത്തിന്റെ പ്രകാശനം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. 1960 കളിലും എഴുപതുകളിലും മഹാരാഷ്ട്രയിൽ ജന്മമെടുത്ത് വികസിച്ച രചനാസമ്പ്രദായമാണ് ദലിത്സാഹിത്യം. ഇത് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സാമൂഹികപ്രസ്ഥാനമാണ്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉത്കണ്ഠയാണ് ഇത് രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇവിടെ കേന്ദ്രബിന്ദു മനുഷ്യനാണ്. നവോത്ഥാനമൂല്യങ്ങളുടെ പിൻബലത്തിലാണ് ദലിത് മുന്നേറ്റങ്ങൾ ശക്തിപ്രാപിച്ചത്. മിഷണറിമാരുടെ കടന്നുവരവ്, ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻറെ പ്രചാരണം, അച്ചടി, പത്രപ്രവർത്തനം, അറിവിൻറെ ജനാധിപത്യവത്കരണം എന്നിവ അതിനു കാരണമായി.

ദലിത് വാദം – നേർക്കാഴ്ചകൾ

ദലിത്സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം എന്നത് ദലിത് ആവിഷ്കാരങ്ങളിലെ ഭാവനാത്മകമായ സവിശേഷതകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രയോഗമാണ്. "ഇന്ത്യയിലെ ദലിത്പഠനങ്ങളും ഇതേ വിധം ബ്രാഹ്മണാധിനിവേശം നിർമ്മിച്ചെടുത്ത പൊതുബോധത്തെ അപനിർമ്മിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്" (സൂത്രവാക്കുകൾ, ആദർശ് സി., രാജേഷ് എം.ആർ. (എഡി.) പുറം 132) ജീവിതത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾക്ക് നേരെയുള്ള വിമർശനം കൂടി അതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.പാർശ്വവത്കൃതമായ ഒരു ജനതയുടെ ശക്തമായ തിരിച്ചുവരവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ് ദലിത് സാഹിത്യം. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളിലും അപചയം സംഭവിച്ച ദലിതരുടെ സാമുദായിക പരിഷ്കരണം അത് അനിവാര്യമാക്കുന്നു.

"മനുഷ്യരെന്ന നിലയ്ക്ക് തങ്ങൾ ആരെക്കാളും അധമരല്ല എന്നും മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ തങ്ങളും ശാരീരികമായും മാനസികമായും കഴിവ് തെളിയിക്കാൻ പ്രാപ്തരാണ് എന്നുമുള്ള ദലിതൻറെ തിരിച്ചറിവാണ് ദലിത് അവബോധം (കെ.സി. പുരുഷോത്തമൻ, ദലിത് സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം, പുറം 10-11). ദലിത് എന്ന പദം മറാട്ടി-ഹിന്ദി സംജ്ഞയാണ്. 'അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവൻ' എന്നാണ് അതിനർഥം. ദലിതരെ അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ട ചരിത്രമാണ് ഇന്ത്യയുടേത്. അടിച്ചമർത്തലും ചൂഷണവും വിവേചനവും ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്. ദലിതർക്കുവേണ്ടി ദലിതർ എഴുതുന്നതും ദലിതരെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നതും ദലിതർ എഴുതുന്നതുമായ രചനകൾ ദലിത് സാഹിത്യത്തിൽപ്പെടുന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥയാണ് ഇതിന് അടിസ്ഥാനം. അത് അതിജീവനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യബോധത്തിൽ നിന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്. ചൂഷണത്തിൽ നിന്നുമുള്ള മുക്തിയാണ് ലക്ഷ്യം. മനുഷ്യനാണ് കേന്ദ്രബിന്ദു. അത് ചൂഷണങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നു. സാമൂഹികവും സാമുദായികവുമായ ഒരതിജീവനശ്രമത്തിൻറെ ഭാഗമാണ് ദലിത്സാഹിത്യം.

എന്തുകൊണ്ട് ദലിത് വാദം

മർദ്ദിതസമൂഹത്തിൻറെ മുന്നേറ്റവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവത്കരണവുമാണ് ദലിത് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. 1960 കൾക്കുശേഷം ദേശീയ വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ധാരണകളും സങ്കല്പങ്ങളും തിരുത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ചരിത്രഘട്ടത്തിലാണ് ലോകം എന്ന് പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. വികസ്വരഗോത്രഘടനയാണ് ദലിത് ജനതയ്ക്കുള്ളത്. മതനിരപേക്ഷവുമായ സംസ്കാരവുമാണത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സാമൂഹിക പ്രതിരോധപ്രസ്ഥാനമാണ് ദലിത്.

"മർദ്ദിതജനതകളുടെ വികാസമെന്നാൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനും സമൂഹത്തിലുമുണ്ടാക്കുന്ന സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റമാണ്" (കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 73). ചരിത്രത്തിന് അവ്യക്തമായവ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തചരിത്രം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നത് ദലിത് കൃതികളിൽ കാണാം. ആത്മക്ഷോഭം, ഗോത്രസ്മൃതികൾ, മൂല്യനിഷേധം എന്നിവയുടെ സന്നിവേശവും ആവിഷ്കാരവും ദലിത് കൃതികളിലുണ്ട്. "സാഹിത്യം ജനതയുടെ വികാസചരിത്രത്തിൻറെ മുന്നേറ്റമാണ്" (കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 130). പ്രതിരോധങ്ങളെ അതിജീവിച്ച ജനകീയ മുന്നേറ്റമാണത്. "ബഹുദേശവാസികളും ബഹുഭാഷ്യരും ബഹുമതസ്ഥരുമായ പൗരാണിക ദേശീയ ജനതയാണ് ദലിത്ജനത" (കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 149).

കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം

ആത്മബോധവും സാമൂഹികപദവിയുമാണ് ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. "മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥകളിൽ കല്ലേൻ പൊക്കുടന്റെ കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം സഫലമായ ആവിഷ്കാരമായി മാറുന്നത് ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ സൂക്ഷ്മാനുഭവ

ങ്ങളെയും കീഴാളരുടെ അന്യവത്കരണത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനാലാണ്. (കെ.കെ.കൊച്ച്, ദലിത് പാതകൾ, പുറം 52-53)

ദലിത് പ്രശ്നങ്ങളെ സമീപിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നതിനെപ്പറ്റി ഭിന്നമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളുണ്ട്. നശിപ്പിച്ചാലും നശിക്കാത്ത അവബോധമാണ് ജാതി. "ആത്മകഥ എന്ന ഉപരിവർഗ്ഗ സാഹിത്യരൂപത്തെ പൊക്കുടൻ തന്റെ അനുഭവനിവേദനത്തിനുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചുവെന്നും തന്റെ സാമൂഹികസ്ഥാനവും രചനാസ്ഥാനവും പുനർനിർവചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് പി.കെ.രാജശേഖരൻ ദലിത് പാതകൾ (ബോബി തോമസ് (എഡി.), പുറം 42) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്" പുതിയ മാധ്യമങ്ങളും പ്രസാധനവും സഹായിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഈ ആത്മകഥ വെളിച്ചം കണ്ടത് എന്നുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ എന്ന പുസ്തകത്തിലും (പുറം 75) ഈ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആത്മകഥനത്തിന്റെ മൗലികമായ വഴികൂടിയാണ് കല്ലേൻ പൊക്കുടന്റെ ആത്മകഥയായ 'കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം'.

പി.കെ.രാജശേഖരന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തോട് വിയോജിപ്പുണ്ട്. കോളനിവത്കരണത്തിൽ നിന്നും ഇന്ത്യൻ ജനത നേടിയെടുത്ത സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടമാവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ബ്രിട്ടീഷ് ശക്തിയേക്കാളും പുതിയ ആഗോളമൂലധനവും ബഹുമുഖ സാമ്പത്തികശക്തികളും ഇന്ത്യയെ കീഴടക്കുന്ന ശക്തികളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബാഹ്യമായ എതിർപ്പുകളെ പ്രതിസന്ധികൾ എന്ന നിലയിൽ ദളിതരുടെ ജനാധിപത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭിമുഖീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവ സമൂഹത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക-പ്രായോഗിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

നൂറ്റാണ്ടുകൾ ഉൾപ്പെട്ട കാർഷികജീവിതത്തിന്റെ തുടർച്ചയിൽ സ്വന്തം പാരിസ്ഥിതിക സിദ്ധാന്തമായി കല്ലേൻ പൊക്കുടൻറെ അവബോധം രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചു. കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഈ ആത്മകഥ ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ വിശദീകരണം കൂടിയാണ്. "പൊതുവിൽ ദലിത് ആത്മകഥകൾ വേദനയിൽനിന്നും പ്രതിരോധത്തിലേക്ക് (From pain to Resistance) എന്ന ഭാവനയ്ക്കുള്ളിലാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് ഒംപ്രകാശ് വാത്മീകിയുടെ 'എച്ചിലി'നെയും (1997) സുരാജ് ചൗഹാന്റെ തിരസ്കൃതരെയും മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനത്തിൽ സാറാബേഥ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്" (പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, പുറം 274).

പാരിസ്ഥിതികാവബോധം പൊക്കുടന്റെ ആത്മകഥയിൽ

ഇന്ന് സാർവത്രികമായ അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യരൂപമാണ് ആത്മകഥാസാഹിത്യം. "ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളെ പുനരാവിഷ്കരിക്കാനും അവയുടെ സ്മരണകളെ അയവിറക്കി ആനന്ദിക്കാനും ജന്മസിദ്ധമായ വാസന മനുഷ്യനുണ്ട്. ആ വാസനയാണ് ആത്മകഥാരചനയുടെ പ്രേരകം (വിജയാലയം ജയകുമാർ, ആത്മകഥാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, പുറം 5). മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥാസാഹിത്യത്തിന് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ ചരിത്രം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ജാതി എന്നത് സമൂഹത്തിൻറെ അടിസ്ഥാന തൊഴിൽവിഭജനമാണ്. വേദകാലഘട്ടം മുതൽ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇതിഹാസ ഉപനിഷത് പാരമ്പര്യം ദളിതരുടെ മർദ്ദന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൻറെ തിരിച്ചറിവാണ്. ദളിത് സാഹിത്യം അതിൻറെ വെളിച്ചം ഉൾക്കൊള്ളുകയും പ്രസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജാതിവിരുദ്ധമൂല്യബോധവും മാനവികമൂല്യങ്ങളും സാമൂഹികജീവിതത്തിൻറെ ഭാഗമായി മാറിയത് അങ്ങനെയാണ്.

ഇവിടെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. മാനവികതയുടെ വളർച്ച, സർവലോകസാഹോദര്യം എന്നിവ ദളിത് എഴുത്തുകാരൻറെ മുഖമുദ്രയാണ്. എന്നാൽ നീതി, തുല്യത, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീ സങ്കല്പനങ്ങൾ ഒരു സാമൂഹികക്രമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു എന്നതാണ് ദളിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ദളിത് സാഹിത്യത്തിൻറെ സർഗ്ഗാത്മകശക്തി അഥവാ മുന്നേറ്റചരിത്രം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് സാങ്കല്പിക ചിന്താധാരയേക്കാളും വസ്തുനിഷ്ഠ ജീവിത അനുഭവത്തിലൂടെയുള്ള മഹത്തായ വികാസമാണ്. ദളിത് സാഹിത്യപാരമ്പര്യം മർദ്ദിതജനതയുടെ സാമൂഹികവികാസത്തിൻറെ ഉത്പന്നമാണ്, പ്രതിനിധാനവുമാണ്. എല്ലാക്കാലത്തും സാമൂഹിക മേധാവിത്തശക്തികൾ ഭാഷയിലും സംസ്കാരത്തിലും ആധിപത്യം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കലർപ്പില്ലാത്ത കായികാധ്വാനത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ദളിത്ജനതയുടെ ആദ്യകാല കാർഷികജീവിതം തനതും ശുദ്ധവുമായ മലയാളഭാഷയുടെ മുന്നേറ്റത്തിൻറെ ആരംഭവും അംശവുമായി ഇന്ന് പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അതിജീവനത്തിൻറെ പാതയിൽ ദളിത്ജനതയുടെ ജീവിതം എങ്ങനെ കേരളസമൂഹത്തിൽ മുന്നേറുന്നു എന്നതാണ് ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാഷയുടെയും സംസ്കാരത്തിൻറെയും വിപ്ലവശക്തി ഇവരാണ് എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ 'രണ്ടിടങ്ങഴി'യും നാഗവള്ളിയുടെ 'തോട്ടി'യും പി.കേശവദേവിൻറെ 'ഓടയിൽ നിന്ന്' ഉം മർദ്ദിതജനസമൂഹത്തിൻറെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ടി.കെ.സി. വടുതലയുടെ 'നനവുള്ള മണ്ണ്', നാരായൻറെ 'കൊച്ചേരത്തി' തുടങ്ങിയ കൃതികളും ദളിത്സാഹിത്യം ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മലയാളത്തിൽ ദളിത് ജനതയുടെ ജീവിതത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കൃതികൾ സജീവമായി ചർച്ചയ്ക്ക് വിധേയമാകുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ വരച്ചുകാട്ടുന്ന ഇത്തരം കൃതികൾ വായനക്കാരെ ചിന്തിപ്പിക്കാനും അനുഭൂതിയുടെ ഭാവതലങ്ങളിൽ എത്തിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കീഴാളജീവിതം കാർഷികവൃത്തിയുടെയും പ്രകൃതിയോടുള്ള അതിജീവനത്തിൻറെയും ഭാഗമാകുന്നത് ഇന്ന് ദളിത് എഴുത്തുകളിൽ സർവസാധാരണമാണ്. ദളിത് സാഹിത്യവും വിമോചനപ്രത്യയശാസ്ത്രവും മാനവ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻറെ സൗന്ദര്യത്തെയാണ് ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നത്. സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യം ഒരു ജനതയുടെ വേരുകളിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി ജനകീയമാകേണ്ടതിൻറെ ആവശ്യകതയുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടെ മോചനം സമൂലപരിവർത്തനത്തെയും വിപ്ലവത്തെയുമാണ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതിയെ ചരിത്രത്തിൻറെ അനുഭവപാഠങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പുനർവായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

ദളിത് ആവിഷ്കാരങ്ങൾ സ്വകീയമായ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ രൂപപ്പെട്ട സ്വയം വ്യാഖ്യാനത്തിൻറെ ഭാഗം കൂടിയാണ്. വികസ്വരമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണത്. കല്ലേൻ പൊക്കുടൻറെ അനുഭവങ്ങളും അഭിമുഖങ്ങളും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തി താഹ മാടായിയും ചില സുഹൃത്തുക്കളും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കിയ ആത്മകഥയാണിത്.

"ലോകത്തെ നേർക്കുനേരെ സമീപിക്കാനും പ്രകൃതിയിലെ ചെറുതുകളെയെല്ലാം സ്നേഹിക്കാനും ആദരിക്കാനും വായനക്കാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരാന്തരികചൈതന്യം ഈ കൃതിയ്ക്കുണ്ട് (എൻ.പ്രഭാകരൻ, അവതാരിക, കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എൻറെ ജീവിതം, പുറം 7). ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് മാനകഭാഷയല്ല. എന്നാൽ ജാതി, പ്രദേശം എന്നിവയുടെ സവിശേഷതകളോടൊപ്പം മാനകഭാഷയോട് അടുപ്പം പുലർത്തുക എന്ന പ്രത്യേകത കൂടി ഈ ഭാഷാരീതിക്കുണ്ട്. ജാതി, മതം എന്നിവയ്ക്കതീതമായ മനുഷ്യരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ സ്വാഭാവികമായി ഈ കൃതി

യിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിൽ പ്രസക്തമായവ തെരഞ്ഞെടുത്ത് ചുരുങ്ങിയ വാചകങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന മിതത്വം കലർന്ന രീതിയാണ് ആവിഷ്കരണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷികൾ, മീനുകൾ, കണ്ടലുകൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഭാഷയുടെ തെളിമയും തിളക്കവും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇത് പ്രകൃതിയുമായുള്ള തൻറെ ഇഴയടുപ്പവും മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകളും കൊണ്ട് രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്ന ഉൾത്തുടിപ്പുകളുടെ ഫലമാണ്. ആത്മകഥയുടെ പതിവുരീതികൾ ഉപയോഗിക്കാതെ, ഉള്ളടക്കത്തിന് തുടർച്ചയോ അധ്യായങ്ങൾക്ക് വലിപ്പത്തിൻറെ കാര്യത്തിൽ സംഭവങ്ങളെ ക്രമമായി അടയാളപ്പെടുത്തലോ ഇല്ലാതെ കൃതി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾ, പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം, ലോകവിവരണങ്ങൾ എന്നിവയെ തുല്യമായി ഈ കൃതിയിൽ കണ്ണിചേർത്തിരിക്കുന്നു.

"ഏത് ആത്മകഥയും ആത്മകഥ എഴുതുന്ന വ്യക്തിയുടെ കഥ എന്നതിലേറെ ആ വ്യക്തി ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൻറെയും ചരിത്രഘട്ടത്തിൻറെയും വിവരണവും വിമർശനവുമാണ്." (കല്ലേൻ പൊക്കുടൻ, കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എൻറെ ജീവിതം, പുറം 12). അകൃത്രിമവും സ്വാനുഭവനിഷ്ഠവുമായ പരിസ്ഥിതിദർശനമാണ് ഈ കൃതിയുടെ പ്രത്യേകത. തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ നിത്യഹരിതവനങ്ങളാണ് കണ്ടൽവനങ്ങൾ (Mangroves). ഇവ കണ്ടൽച്ചെടികൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ആവാസവ്യവസ്ഥകളിലൊന്നാണിത്. തീരദേശപരിസ്ഥിതി പരിപാലിക്കുന്നതിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ് കണ്ടൽവനങ്ങൾ.

പഴയൊരു നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ എഴുതിവച്ച മലയാളം നന്നായി സംസാരിക്കാനറിയാത്ത ഒരു സാധാരണക്കാരന്റെ ആത്മചരിത്രമാണിതെന്ന് ഈ കൃതി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സമൂഹവും ചരിത്രവും വിവരണവും വിമർശനവും വ്യക്തമായ പാരിസ്ഥിതികദർശനവും പ്രകൃതിസ്നേഹവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻറെ ഭാഗമാണ്. ഈ കൃതി ആത്മകഥയുടെ പതിവുരീതികൾ പിന്തുടരുന്നില്ല.

മർദ്ദിതജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സൗന്ദര്യവും ജനകീയ എഴുത്തായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുക എന്നത് ദളിത് സാഹിത്യത്തിൻറെ കടമയാണ്. "ദലിത് സാഹിത്യം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൻറെ സമൂർത്ത സാഹചര്യങ്ങളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രാവിഷ്കാരമാണ്" (കെ.കെ.എസ്.ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 149). അധികാരത്തിൻറെ എഴുത്തിൽ ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്ത് ദളിത് സാഹിത്യം അനിവാര്യമാക്കി. സ്വത്വാന്വേഷണത്തിൻറെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രസമരത്തിൻറെയും ജനമുന്നേറ്റത്തിൻറെയും സാംസ്കാരിക പാഠങ്ങളാണ് ദളിത്ജനതയുടെ ചരിത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ദളിത്ജനതയുടെ വികാസവും വിമോചനവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന സ്ഥല-കാല-ദേശ-ചരിത്രത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹിക ജാതിവർഗ്ഗ ബന്ധങ്ങളുടെ സാമുദായിക പ്രതിനിധാനമാണ് ദളിത് സാഹിത്യം. ഓരോ സാഹിത്യരൂപവും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി ആവിഷ്കാരത്തിനുള്ള എഴുത്തുകാരൻറെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്.

'പ്ലാച്ചിമട നായിക' എന്നറിയപ്പെടുന്ന മയിലമ്മ തദ്ദേശീയ ആദിവാസി സമൂഹത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ഇന്ത്യൻ സാമൂഹികപ്രവർത്തകയായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ പെരുമാട്ടി പഞ്ചായത്തിൽ കൊക്കോകോള വിരുദ്ധ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട ഇവർക്ക് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പോലും അന്യമായിരുന്നു. വെള്ളം മലിനമാക്കുന്ന അവസ്ഥ ഇല്ലാതാക്കാനാണ് ഇത്തരമൊരു സമരമുറ ഇവർ അവലംബിച്ചത്. കേരളത്തിൻറെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ദൈർഘ്യമേറിയ സമരമാണ് പ്ലാച്ചിമട സമരം. ആദിവാസികളായിരുന്ന ഏറ്റവും കൂടുതൽ ദുരിതം അന്ന് അനുഭവിച്ചത്.

ഉത്തരകേരളത്തിലെ എൻഡോസൾഫാൻ കീടനാശിനിയുടെ വ്യാപകമായ ഉപയോഗത്തി

നെതിരെ കോടതിയെ സമീപിച്ച ആദ്യ വ്യക്തിയാണ് ലീലാകുമാരിയമ്മ. ഒരു സാധാരണ വീട്ടമ്മയാണിവർ. ഇവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെത്തുടർന്ന് എൻഡോസൾഫാനെതിരെ താൽക്കാലിക നിരോധന ഉത്തരവ് വിധി ശരിവെച്ച് കേരളസർക്കാർ എൻഡോസൾഫാന് നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. മണ്ണിനെയും ജലത്തെയും മലിനമാക്കുന്ന എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും എതിരായുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ മുൻനിരയിൽ ഇത്തരം വ്യക്തികളുടെ സാന്നിധ്യം അനിവാര്യമാണ്. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നവോത്ഥാനശക്തിയും പ്രതിരോധസാഹിത്യത്തിൻറെ മുന്നോടിയുമാണ്. "വളരുന്ന ദലിത്സാഹിത്യം ദലിത് ഭാഷയെ നവീനമാനങ്ങളിൽ കണ്ടെടുക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്ന് കെ.കെ.എസ്.ദാസ് ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം, സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 226-ൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

മാനവികവും ജനകീയവുമായ ദലിത് സാഹിത്യം ജ്ഞാനപരവുമായ സ്വത്വാന്വേഷണമാണ്. ഇന്ന് ദലിതെഴുത്ത് എന്നത് എല്ലാ രചനാസമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും പൊളിച്ചെഴുത്താണ്. അരികുകളിലേക്ക് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ദലിതെഴുത്തിന് നിലയുറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. വിവേചനങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലിനെയും പ്രതിരോധിക്കുന്ന ജനതയ്ക്ക് ഭാഷയെ മുഖ്യ വ്യവഹാരമാക്കാൻ സാധിക്കും എന്ന് ഇത് തെളിയിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ആദർശ് സി.എം.ആർ, രാജേഷ് (എഡി.), സൂത്രവാക്കുകൾ, കലാസൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കൊരു പദകോശം, ഗയ പുത്തകച്ചാല, തൃശ്ശൂർ, 2020
2. എരുമേലി കെ.രാജേഷ്, ദലിത് ചരിത്രം സംസ്കാരം, സാഹിത്യം, കിസലയ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2022
3. കൊച്ച് കെ.കെ. വായനയുടെ ദലിത്പാഠം, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 2005.
4. കൊച്ച് കെ.കെ., ദലിത് നേർക്കാഴ്ചകൾ, റെയ്‌വാൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2013
5. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, നടുവട്ടം, ആത്മകഥാസഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1998 (1985)
6. ചാമക്കാല ജോബിൻ (എഡി.) ദലിത് പഠനങ്ങൾ, സാഹിത്യം, കല, സംസ്കാരം ആത്മ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2021
7. ജയകുമാർ എലിക്കുളം, ദലിത് സൈദ്ധാന്തികതയും അധികാരവും അസെൻഡ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം, 2015
8. ജയകുമാർ, വിജയാലയം, (ഡോ.) ആത്മകഥാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, ജയകൃഷ്ണാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 1993 (1982)
9. ജോണി എം.എൻ, ദലിത് പോപ്പ്, സെൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2022
10. ജോർജ്ജ്, കെ.എം. (ജന. എഡി.) ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2010 (1998)
11. താഹ മാടായി (എഡി.), കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം, പൊക്കുടൻ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2006 (2002).

12. തോമസ് ബേബി (എഡി.), ദലിത് പാതകൾ, സൈൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010 (2006)

13. ദാസ് കെ.കെ.എസ്. ദളിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2011.

14. പുരുഷോത്തമൻ കെ.സി., ദലിത് സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2008

15. പൊക്കുടൻ കല്ലേൻ, കണ്ടൽ ഇനങ്ങൾ, ഗ്രീൻ ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2015

16. പോൾ വിനിൽ, ദലിത് ചരിത്രദർശനം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022

17. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, സുനിൽ പി. ഇളയിടം (സമാ.), കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2020

18. മയിലമ്മ, ജോതിബായി പരിയാടത്ത്, മയിലമ്മ ഒരു ജീവിതം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2025 (2026)

19. രാജശേഖരൻ പി.കെ., ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2011 (2006)

20. രാജീവൻ ബി., കീഴാള മാർക്സിസവും കീഴാള ജനാധിപത്യവും പുസ്തക പ്രസാധനസംഘം, കോഴിക്കോട്, 2020

21. സലിംകുമാർ കെ.എം., നെഗ്രിറ്റ്യൂഡ്, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2011

22. ശശി കെ.വി. (എഡി), ദലിത് വൈജ്ഞാനികത, ചരിത്രം സംസ്കാരം സൗന്ദര്യം, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവ്വകലാശാല, തിരൂർ, 2019.

23. ശശി കെ.വി. കീഴാളവിമർശം ഭാഷ ഭാവനദേശരാഷ്ട്രം തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവകലാശാല, മലപ്പുറം, 2019.

25. സത്യദാസ് കെ.എൻ., ദലിത് പ്രശ്നത്തിൽ സാമൂഹിക നീതിക്കായുള്ള പോരാട്ടം, ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2015

28. Ranajit Guha (ed.) Subaltern Studies I, Writings on South Asian History and Society on ford Oxford University Press, New Delhi, 1982

29. Ranajit Guha and Gayatri Chakravarthy Spivak (eds.), Selected Subalterns Studies, Oxford University Press, NewDelhi, 1988

30. Gramsci, Antonio, Selected from the prison Notebooks, Aakar Book, 1999

32. Limbale Sarankumar, Toward an Aesthetics of Dalit Literature Orient Longman, Delhi, 2004

33. https:llen.wikipedia.org/wiki/Dalit

6

ദേശഭാവനയും ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതവും : പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന ചെറുകഥയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം

അശ്വതി പി.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം
ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാല, കാലടി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഉത്തരാധുനിക ദലിത് സാഹിത്യം ബഹുകേന്ദ്രിതമായ ആലോചനകളാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ അധീശത്വ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കകത്ത് നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടതും കീഴിലൊതുക്കപ്പെട്ടതുമായ സമൂഹങ്ങളുടെ ആനുഭവികമായ ഇടങ്ങളെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധപുലർത്തുന്ന ഒരു ഘട്ടം കൂടിയാണിത്. അത്തരത്തിൽ ജാതിയുടെ വിമർശനാത്മകമായ ഉള്ളടക്കമെന്ന നിലയിൽ ഒരു ദേശത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനതയുടെ സംസ്കാരവുമൊക്കെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ചെറുകഥയാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം. ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനമെന്ന ചെറുകഥയുടെ ആഖ്യാനത്തിലുടനീളം സജീവമായിരിക്കുന്ന ജാതിയെ സംബന്ധിച്ച ആലോചനകളും അതിലെ സ്ഥലരാശിയെയുമാണ് വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. ചാരുമാനം എന്ന കഥ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ദേശവും അതിലിടപെടുന്ന ദലിത് കർതൃത്വവും സാമാന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രങ്ങളെ മുറിച്ചു കടക്കുന്നുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ ദലിത് സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ഥലപരമായ ആലോചനകൾ ഭൗതികവും അതേസമയം ഭാവനാത്മകവുമായ ഇടങ്ങളിലെ ദലിത് സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാനപ്പെടലുകളെയാണ് പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നത്. സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൊതുവായ ചില സ്ഥലതത്വങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് ചാരുമാനത്തിലെ ഭാവനാത്മകസ്ഥലത്തെയും ജാതിയുടെ അനുഭവമണ്ഡലത്തെയും പഠനവിധേയമാക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:
സ്ഥലഭാവന/ഇടം , ദേശഭാവന, പ്രതിനിധ്യത്തിന്റെ ഇടങ്ങൾ, ദലിത് ,കീഴാളത , സ്ഥലബിംബങ്ങൾ

ആമുഖം

ദേശീയതലത്തിൽ ഹിന്ദുത്വരാഷ്ട്രീയം അരികുവൽക്കരണങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുന്ന ചരിത്രങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ദലിത് ചിന്താധാരകൾ അതിനോട് ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായി കലഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരിക ബഹുത്വവും പലമകളും തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ഏകത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകൾ മേൽക്കൈ നേടുകയും ചെയ്യുന്ന സവിശേഷമായൊരു ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിലേയ്ക്ക് പ്രാദേശികമായ പ്രതിരോധാത്മകതയെ ചേർത്ത് വയ്ക്കുന്നവയാണ് മലയാളത്തിലെ ദലിത് എഴുത്തുകൾ. ഇന്ത്യയെന്നാൽ അതിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങളല്ല മറിച്ച് അതൊരു ഏകാധിപത്യപരമായ പാരമ്പര്യമാണ് എന്നു വാദിക്കപ്പെടുന്ന വർത്തമാനകാലത്തിൽ പ്രാദേശികമായ ചരിത്രങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച തീർത്തും രാഷ്ട്രീയമായ ചില ചോദ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ആലോചന കൂടിയാണ്. വികസനത്തിലും വിജ്ഞാനത്തിലും പുരോഗമനവകാശപ്പെടുന്ന കേരളത്തിലും ജാതിബന്ധങ്ങൾ പലമട്ടിൽ സജീവമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ദലിത് ആഖ്യാനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഇടപെടലുകൾ നടത്തുന്ന ഒരു സാഹിത്യ വിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ദലിത് പ്രശ്നങ്ങളെ കേന്ദ്രപ്രമേയമാക്കിയ ചെറുകഥകളിൽ പ്രിൻസ് അയ്യനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന കഥയിലെ ദേശഭാവനയെയും ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെയുമാണ് ഈ പ്രബന്ധം വിശകലന വിധേയമാക്കുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായി ജാതിയെന്ന സാമൂഹിക ബഹിഷ്കരണ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തന തത്വങ്ങളെയാണ് ഈ കഥ വിമർശന വിധേയമാക്കുന്നത്. ജാതിയെന്ന സാമൂഹിക സ്ഥാപനത്തിന്റെ പരാധീനതകളെയും അതിലുള്ളടങ്ങിയിട്ടുള്ള കീഴാള ജീവിതത്തെയും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ഈ കഥ കേരളീയ സമൂഹത്തിലെ അടരുകളെയാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ കീഴാളർ എന്ന പദംകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് ജാതിയുടെ ശ്രേണീകരണത്തിൽ ഏറ്റവും താഴെ സ്ഥാനപ്പെടുന്ന ജനസമൂഹങ്ങളെയാണ്(പി സനൽ മോഹൻ,2021,പുറം 19).കീഴിലൊതുക്കപ്പെട്ട ജീവിതമെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് കീഴാള സമൂഹങ്ങൾ നേരിട്ട സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക അടിച്ചമർത്തലുകളുടെ അനന്തരഫലത്തെ കുറിയ്ക്കാനാണ്.ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ദലിത് എന്ന സംജ്ഞ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ അരികുവൽക്കരണങ്ങൾ നേരിടുന്ന സമൂഹങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ പദം സവിശേഷമായൊരു സമരബോധത്തെ ഉൾവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അതിന്റെ പ്രയോഗ ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. ആദിവിഭാഗങ്ങൾ, ദ്രാവിഡർ,അസ്പൃശ്യർ,അയിത്ത ജാതിക്കാർ,പട്ടികജാതി-പട്ടിക വർഗ്ഗക്കാർ,ഹരിജനങ്ങൾ എന്നീ ജനവിഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം കുറിയ്ക്കുന്ന പദമാണ് ദലിത്(കെ.സി പുരുഷോത്തമൻ,2008,പുറം 14 ,15,16). ഇതൊരു ജാതിയെന്ന നിലയിൽ ചുരുക്കി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതല്ല. മറിച്ച് അതിൽ നിന്നും മോചിതമാവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെന്ന യുക്തിയാണ് ദലിതെന്ന പദത്തിന്റെ ചരിത്രജീവിതം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിലെ ദലിത് പ്രാതിനിധ്യങ്ങൾ

മലയാളത്തിൽ അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനസമൂഹങ്ങളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പ്രമേയമാക്കിക്കൊണ്ട് ഉയർന്നു വന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യകൃതികളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അടിത്തറയായത് കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെയും ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെയും ചിന്താപദ്ധതികളാണ്. ഏറ്റവുമധികം അദലിതരായ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇടപെട്ട മേഖല കൂടിയാണ് മലയാളത്തിലെ ദലിത്പക്ഷസാഹിത്യം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദലിത് പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അത്തരം കൃതികളുടെ വിമോചനാത്മകമായ ഉള്ളടക്കത്തിനു അനുഭവനിഷ്ഠമായ ഇടങ്ങളുടെ അഭാവം സൃഷ്ടിച്ച പരാധീനതകളുണ്ടായിരുന്നു. മാത്രമല്ല ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു ഭാഷകളിൽ ദലിത് സാഹിത്യത്തിനുണ്ടായ വികാസം മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്ന വസ്തുത പരിശോധിക്ക

പ്പെടേണ്ടതാണ്. കാരണം കേരളത്തിലെ ദലിത്പക്ഷമെന്ന സാഹിത്യ സംവർഗം സവിശേഷമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കകത്താണ് രൂപപ്പെട്ടത്. അത് ജാതിപരമെന്നതിനേക്കാൾ വർഗപരമായിരുന്നു എന്നതാണ് മറ്റൊരു വിഷയം.

മലയാളത്തിലെ ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിൽ ശക്തമായ ദലിത് പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ ഇടങ്ങൾ ഉണ്ടായി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് തീർത്തും സ്വതന്ത്രമോ വികസിതമോ ആണെന്നു പറയാൻ സാധിക്കില്ല. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ലളിതമായ ആഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ ഏറെ ചിന്തിപ്പിക്കാനുള്ള സാധ്യതകൾ തുറന്നു നൽകുന്ന ഒരു സാഹിത്യരൂപമെന്ന നിലയിൽ ഏറെ ജനകീയമായ ഒന്നാണ് ചെറുകഥാസാഹിത്യം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ദലിത് പ്രമേയങ്ങളെ ചുരുങ്ങിയ ഘടനയ്ക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ആലോചിക്കാനുള്ള ചെറുകഥയുടെ ശേഷിയെ വളരെയധികം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ നിരവധി കഥാകാരന്മാർ മലയാളത്തിലുണ്ട്. ടി.കെ.സി വടുതല, സി. അയ്യപ്പൻ, ഡി.രാജൻ തുടങ്ങിയവർ അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രമുഖരാണ്.ഇത്തരത്തിൽ ഉത്തരാധുനിക കഥാസാഹിത്യത്തിൽ ദലിത്പക്ഷമായിരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരിൽ ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധേയനാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനം. ദലിത്പക്ഷമെന്ന പ്രയോഗം സവിശേഷമായ ഒരു സന്ദർഭത്തെയാണ് കുറിയ്ക്കുന്നത്. ദലിതർ എഴുതുന്ന സാഹിത്യം എന്ന നിർവ്വചനം ഏറെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒന്നാണ്. കാരണം ഒരു കൃതി രൂപപ്പെടുത്തുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രപാഠത്തിലെ വിമോചനാത്മകമായ ഉള്ളടക്കമാണ് അതിനെ ദലിത്പക്ഷവും ദലിത് വിരുദ്ധവുമാക്കുന്നത്. എതിർപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയമോ സവർണവിരുദ്ധതയോ മാത്രമല്ല ഒരു കൃതിയെ ദലിത് സാഹിത്യമാക്കുന്നത്. മറിച്ച് എഴുത്ത് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതുമായ വിമോചനമാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ ദലിത്പക്ഷമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്ര പരിസരമാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ കൃതികളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

പ്രിൻസ് അയ്മനം– അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രജീവിതങ്ങളുടെ കഥാകാരൻ

ഉത്തരാധുനിക ദലിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി വർത്തിക്കുന്നത് പ്രാദേശികമായ പ്രതിരോധാത്മകതയാണ്. പുറന്തള്ളപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങളുടെ നേരിടുള്ള അനുഭവസ്ഥലങ്ങളിലൂടെ ഒരു ദേശത്തെ ദലിത്പക്ഷത്തിലൂടെ കണ്ടെടുക്കുമ്പോൾ അതൊരു ചരിത്രഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനമായി മാറുന്നുണ്ട്. സവിശേഷമായ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉരുവംകൊണ്ട കീഴാള ജീവിതങ്ങളെ ആഖ്യാനത്തിന്റെ കാതലായ അംശമാക്കിക്കൊണ്ട് സാമാന്യമായ ചരിത്രപാഠങ്ങളെ അപനിർമ്മിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരനാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനം. ദലിത് സാഹിത്യത്തിലെ നവീന ഭാവുകത്വത്തെ കുറിയ്ക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം. ദലിത് ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കും നിർബാധം കടന്നുകയറിയ ജാതിയുടെ ആധിപത്യത്തെ ആഖ്യാനത്തിലെ ഭാഷയുൾപ്പെടെയുള്ള ഘടകങ്ങളിലൂടെ വിമർശിക്കാനും വിധേയത്വം പുലർത്തുന്ന ഒരു പദം പോലും അതിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരു കഥാകാരൻ കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം. ഓരോ വരിയിലും ദലിത്പക്ഷമായിരിക്കുകയെന്ന ഉറച്ച ബോധ്യമാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്. കാലവും സ്ഥലവും ജാതിബന്ധങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാലോകത്തിൽ ദലിത് സമൂഹത്തിലെ നാനാവിധ സമൂഹങ്ങൾക്ക് ദൃശ്യത കൈവരുന്നുണ്ട്. ജെ. ദേവിക പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ "കൂർത്തുമൂർത്ത" മലയാളകഥകളുടെ ഏറ്റവും പുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് സമാഹാരം "Feeling Kerala"-യിൽ പ്രിയപ്പെട്ട പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ "പൊതിച്ചോറു നേർച്ച" എന്ന കഥയും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ സ്വന്തമായി ഒരു സമാഹാരം വരുംമുമ്പേ രാജ്യാന്തര പുരസ്കാരത്തിലേയ്ക്കുകത്തു വരുന്ന ആദ്യ മലയാള കഥാകൃത്ത് ആവാം പ്രിൻസ് എന്നും വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. സമകാലിക മലയാളം വാരികയിൽ വന്ന ചാരുമാനം മറ്റൊരു പ്രശസ്ത കഥയാണ്.

ചാരുമാനം – ദേശവും ജാതിയും

അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന സ്ഥലരാശി നിരവധി സാഹിത്യ കൃതികളിൽ പശ്ചാത്തലം മാത്രമായിട്ടല്ലാതെ കഥയിലെ ഒരു സജീവ ഘടകമായി സാന്നിധ്യമറിയിറച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു ഒരുപാട് കാലമായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ സവിശേഷമായ ഭ്രമിശാസ്ത്രം ദലിത് സമൂഹങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നവയാണ്. തകഴിയിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി അയ്മനം ജോണും എസ് . ഹരീഷും വരെയുള്ള എഴുത്തുകാർ അപ്പർ കുട്ടനാട്ടിലെ സവിശേഷമായ ജീവിതത്തെ പലമട്ടിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന ദേശഭാവനയും അതിലുള്ളടങ്ങിയ ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതവുമാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന കഥയുടെ കേന്ദ്രപ്രമേയങ്ങൾ.

പത്തനംതിട്ട,ആലപ്പുഴ,കോട്ടയം എന്നീ ജില്ലകളുടെ പല ഭാഗങ്ങളുമുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രദേശമാണിത്. സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്ന് ശരാശരി 1 മീറ്റർ ഉയരമുള്ള താഴ്ന്ന പ്രദേശമാണ് അപ്പർ കുട്ടനാട്. വിശാലമായ നെൽവയലുകളും കായലുകളും കനാലുകളും ഇതിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. പമ്പ, അച്ചൻകോവിൽ, മണിമല നദികൾ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി നദികളുടെ ആസ്ഥാനം കൂടിയാണ് ഈ പ്രദേശം. ഭ്രമിശാസ്ത്രപരമായ പ്രത്യേകതകളാൽ ജലവുമായി പല തരത്തിലും വിനിമയത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾ അപ്പർ കുട്ടനാടിലുണ്ട്. അപ്പർ കുട്ടനാട്ടിൽ ജലാശയങ്ങൾ സവിശേഷമായ ഒരു സ്ഥലരാശിയായി രൂപപ്പെട്ടു വരുന്നത് കാണാം. മനുഷ്യരുടെ ദൈനംദിന ജീവിതവ്യവഹാരങ്ങളിൽ കര മാത്രമല്ല ജലപാതകൾക്കും നിർണായകമായ സ്വാധീനമുണ്ട്. അതിൽ കരയെ അപേക്ഷിച്ച് കർക്കശമായ ജാതിനിയമങ്ങൾ ബാധകമല്ലാതിരുന്ന ജലാശയങ്ങൾ കീഴാള സമൂഹങ്ങളുടെ ചലനാത്മകതയെ കാര്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമങ്ങൾക്കകത്ത് അതിർത്തികളില്ലാതെ നിരുപാധികം ഒഴുകിയിരുന്ന നദികളും കനാലുകളും അതിലൂടെയുള്ള യാത്രകളും ദലിത് സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും ദേശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളെയും രൂപപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിൽ ഇവയൊന്നും വേണ്ടവിധത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ചാരുമാനമെന്ന കഥ അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന ദേശത്തിന്റെ ചരിത്ര ജീവിതത്തിലെ കീഴാളമായ അടരുകളെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. കഥാശരീരത്തിലെ സന്ദർഭങ്ങളും സംവാദങ്ങളും ഭാഷയും അടക്കമുള്ള എല്ലാ ഘടകങ്ങളും ഏറെ വഴക്കത്തോടെയാണ് കഥാകൃത്ത് ആഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒരു ദേശത്തെ അതിന്റെ നിർമാണത്തിലും നിലനിൽപ്പിലും പങ്കാളിത്തമുള്ള ജനസമൂഹങ്ങളുടെ പക്ഷത്തുനിന്നും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെ അതിന്റെ ഭാവനാത്മകസ്ഥലത്തെ ദലിത്പക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ട് പുനർനിർമ്മിക്കുകയാണ് കഥാകാരൻ ചെയ്യുന്നത്.

കുട്ടനാട് ഒരു കാർഷികഭ്രമിയായി മാറിയത് കർഷക അടിമകളായിരുന്ന ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തിലൂടെയാണ്. പുലയരും പറയരും ചതുപ്പുകൾ കുത്തിപ്പൊക്കിയാണ് കൃഷിക്കനുയോജ്യമായ ഇടമാക്കി കുട്ടനാടിനെ മാറ്റിയത്. മനുഷ്യാധ്വാനത്തിന്റെ ഭ്രമിയെന്നാണ് തകഴി കുട്ടനാടിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്നും എന്നാൽ അതിൽ പണിയെടുത്തവർ ചരിത്രത്തിന വെളിയിലായിയെന്നും അവരുടെ അടിമജീവിതം നരകതുല്യമായിരുന്നുവെന്നും 'കുട്ടനാടിന്റെ ചരിത്ര'ത്തിൽ ഗംഗ കാവാലം നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്(ഗംഗ കാവാലം,2023,പുറം 13). "തെൻ പാണ്ടി കുട്ടങ്കടങ്കർക്കാ വെൺപൂഴിയൻറിയരുവാവതൻ വടക്കുനൻറായ ചീതമലാടു പുന്നാടു ചെന്തമിഴ് ചേരേതമിൾ പന്നിരുനാട്ടെൺ" എന്ന തോൽക്കാപ്പിയതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറയുന്ന കുട്ടം ,കുട്ടനാടാണ് എന്നു അനുമാനിക്കാം. ഐന്തിണകളിലും ഇതിനെക്കുറിച്ചു പരാമർശമുണ്ട്.

തൊഴിൽ, ആചാരവിശേഷങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, ഭാഷ തുടങ്ങിയ ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ കുട്ടനാട്ടുകാർക്ക് ചില സമാനതകളുള്ളതിനാൽ ഒരു ഫോക്സ്മൂഹത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങൾ

അവർ പുലർത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. അതിനകത്തുതന്നെ ജാതി, ഉപജാതി, മതം, ദേശം, ലിംഗം തുടങ്ങിയവയനുസരിച്ച് വ്യതിരിക്തതകളും ഭിന്നതകളുമുണ്ടെങ്കിലും ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമാനതകൾ കുട്ടനാടൻ ദേശക്കാരെ ഒരു നാട്ടുകൂട്ടായ്മയായി ചേർത്തുനിർത്തുന്നു.ഇതിനെ സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രം (cul-tural geography)) എന്നുവിളിക്കാം. മനുഷ്യരും അവരധിവസിക്കുന്ന സ്ഥലവും തമ്മിലുള്ള ബാന്ധവമാണ് ഇവിടെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം. ഭൂപ്രകൃതിയും മനുഷ്യപ്രകൃതിയും ചേർന്ന് എങ്ങനെയാണ് സാംസ്കാരിക ഭൂപ്രകൃതി (cultural landscape) ഉരുവംകൊള്ളുന്നത് എന്ന അന്വേഷണം കൗതുകകരമാണ്.ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്ത് വസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ജീവിതമൂല്യങ്ങൾ, ലാവണ്യബോധങ്ങൾ, ഭൗതികവും വ്യാവഹാരികവുമായ പ്രകടനങ്ങൾ, മനുഷ്യജീവിതംകൊണ്ട് സ്ഥലത്തിനുലഭ്യമാകുന്ന അർഥത്തികവുകൾ, മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സ്ഥലരാശി വഹിക്കുന്ന പങ്ക് എന്നിവയൊക്കെ സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെ നിർണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. മനുഷ്യസ്വത്വത്തെ രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ സ്ഥലവും സ്ഥലസ്വത്വത്തെ നിർണയിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യരും പരസ്പരപൂരകമായി വർത്തിക്കുകയാണിവിടെ(അയ്മനം ജോൺ / എസ് ഹരീഷ് /മോഡറേറ്റർ അജു കെ നാരായണൻ,ഫെബ്രുവരി 7,2023). ദേശമെന്ന നിലയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തിനു മനുഷ്യജീവിതങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടായി വരുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനമാണെന്ന സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്ര സങ്കല്പനങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അജു.കെ.നാരായണന്റെ പ്രസ്താവന ഏറെ ആലോചനകൾക്ക് തുടക്കമിടുന്നുണ്ട്. ചാരുമാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈയൊരു വസ്തുത വളരെ ശരിയാണ്. കലർപ്പ് സമൂഹങ്ങളിലൂടെയാണ് അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന ഭാവനദേശത്തെയാണ് ചാരുമാനം നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നത്. അതിലുള്ളടങ്ങിയിട്ടുള്ള അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജാതിസമൂഹങ്ങളുടെ ഇടപാടുകളെ സവിശേഷമായി അടയാളപ്പെടുത്താനും കഥയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്.

പുലിക്കുട്ടിശ്ശേരി കടവിലെ കുഞ്ഞാപ്പിയും കേശുപിള്ളയുമാണ് ഈ കഥയിലെ കേന്ദ്ര കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവരേറെയും വള്ളത്തിലും വെള്ളത്തിലുമാണ് ജീവിച്ചതെന്ന പ്രയോഗം അപ്പർ കുട്ടനാടിലെ ജലജീവിതത്തെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുണ്ട്. അതൊരു നിർദ്ദിഷ്ട ഭൂമിശാസ്ത്ര സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് കഥയെ തുഴഞ്ഞു കൊണ്ടുപോവുന്നതിന്റെ സൂചന കൂടിയാണ്. കടവുകളിൽ നിന്നു കടവുകളിലേയ്ക്കും മീനച്ചലാറിൽ നിന്നു വേമ്പനാട്ട് കായലിലേയ്ക്കും വള്ളത്തിലൂടെയും വെള്ളത്തിലൂടെയും നീങ്ങുന്ന രണ്ടു മനുഷ്യരിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻ ഒരു നാടിന്റെ കഥ പറയുകയാണ്. അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ ആ നാട്ടിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിയിൽ സ്വയം സ്ഥാനപ്പെടുന്നവരായി മാറുകയാണ് കുഞ്ഞാപ്പിയും കേശുപിള്ളയും.

കച്ചവടക്കാരനായ കേശുപിള്ളയും സഹായിയും ഊന്നുകാരനുമായ കുഞ്ഞാപ്പിയും ഈരാറ്റുപേട്ട മുതൽ ആലപ്പുഴയും മുഹമ്മയും വരെ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ വള്ളത്തിലൂടെയുള്ള യാത്ര ചെയ്താണ് വ്യാപാരം നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നത്. പുലയനായ കുഞ്ഞാപ്പിയും മേൽജാതിക്കാരനായ കേശുപിള്ളയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയാണ് കഥ പുരോഗമിക്കുന്നത്. കാരണവരായ ഭാർഗ്ഗവൻപിള്ളയോട് തെറ്റിപിരിഞ്ഞാണ് കേശുപിള്ള ചന്തകളിൽ നിന്നു ചന്തകളിലേയ്ക്കും ആറ്റുവക്കത്തെ ചെറിയ കച്ചവടങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിയുന്നത്. കെട്ടുവള്ളത്തിലൂടെയാണ് തന്റെ ജീവിതത്തെ അദ്ദേഹം കരുപിടിപ്പിച്ചത്. പക്ഷെ അതിന്റെയറ്റത്ത് കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ഊന്നലുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരിക്കൽ പേട്ടയിലെ മലഞ്ചരക്ക് വ്യാപാരിയായിരുന്ന അബൂബക്കർ എന്ന ബക്കറിക്കയിൽ നിന്ന് അവിചാരിതമായി കൈവരുന്ന പണം കേശുപിള്ളയുടെ മനസ്സിലെ കുതന്ത്രങ്ങളെ പൊക്കിയെടുക്കുന്നു. പിന്നെ അയാൾ മറ്റൊരാളായി മാറുന്നു. അതിന്റെ അവകാശിയായ അബൂബക്കർ മരിക്കുന്നതോടെ ഈ രഹസ്യമറിയുന്ന കുഞ്ഞാപ്പിയെക്കൂടി തന്ത്രപരമായി കൊല്ലുന്നു. വാമൊഴികളും നുണകളും നിർമ്മിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്ത അയാൾ കുഞ്ഞാപ്പിയെ പ്രതിനായകനാക്കുന്നു. കേശുപിള്ളയാവട്ടെ

കപടമായ പുരോഗമനവാദിയായ നായകനായി ചരിത്രത്തിൽ തുടരുന്നു. അയാൾക്ക് ഒരു കുഞ്ഞു ജനിക്കുന്നതോടെയാണ് കഥ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആഖ്യാനത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽക്ക് തന്നെ വളരെ സൂക്ഷ്മമായ ചലനങ്ങളെ വരെ പൊളിറ്റിക്കലായും ചരിത്രപരമായും അവതരിപ്പിക്കാൻ കഥാകാരൻ ജാഗ്രത കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത് ഒരു പൊതുഇടം പങ്കുവെയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉപരിവർഗത്തിലെ പ്രതിനിധിയും ദലിത് ജീവിതാവസ്ഥകളുടെ പ്രതിനിധിയും തമ്മിലുണ്ടാവുന്ന സംവാദാത്മകമായ അന്തരീക്ഷമാണ് കഥയുടെ കാതലായ ഭാഗം. ജാതിയുടെ അനുഭവലോകത്തെ രണ്ടു കർത്തൃത്വങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് കേശുപിള്ളയും കുഞ്ഞാപ്പിയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. അവ തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കേശുപിള്ളയ്ക്ക് മൗനമല്ലാത്ത മറുപടിയില്ല. ഇത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കഥാസന്ദർഭമാണ്. കേശുപിള്ള സ്വജനപക്ഷപാതത്തിന്റെ പേരിൽ അമ്മാവനുമായി പിണങ്ങിയിട്ടുള്ള ജാതിയും മതവും വിട്ട പുരോഗമനവാദിയെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഉന്നതകുലജാതരായ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് ഈയൊരു പശ്ചാത്തലം കൊണ്ട് കേശുപിള്ളയുമായി ചേർച്ച വരുന്നുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖയിലെ മാധവനെപ്പോലെ വ്യവസ്ഥിതിയോട് കലഹിക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ പ്രതാപങ്ങളെ പൂർണമായും വിട്ടുകളയാത്ത ഒരാളെപ്പോലെയാണ് കേശുപിള്ളയും. ഇക്കാലമത്രയും കേശുപ്പിള്ളയെപ്പോലുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ച ശീലിച്ച സാഹിത്യാഭിരുചിയെ പ്രഹരിക്കുന്ന ആഖ്യാനമാണ് ചാരുമാനം. അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരെ ചാരി നിന്നുകൊണ്ട് അതിലൂടെ അവരുടെ അധ്വാനത്തെ മുതലെടുത്ത വളരുന്ന,വേണ്ടിവന്നാൽ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ള വൈകൃതങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമത്തി ചരിത്രത്തിനടിയിൽ കുഴിച്ചുമൂടാനും മടിയില്ലാത്ത ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അനുഭവലോകത്തെ കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ദലിത് കർതൃത്വത്തിലൂടെ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകപക്ഷീയമായ ഉന്നതകുലജാതന്മാരായ നായകന്മാരുടെ പുരോഗമനനാട്യത്തെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

ചാരുമാനം എന്നത് താഴെ നിന്നും മുകളിലേക്കു ചരക്കുകൾ കയറ്റുന്നതിനുള്ള ഭൗതിക സംവിധാനമായിരിക്കുമ്പോഴും അതിനേക്കാൾ വ്യാപ്തിയുള്ളൊരു സാമൂഹിക അർത്ഥതലമാണ് അതിനുള്ളത്. അധഃസ്ഥിത വിഭാഗങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക സാമ്പത്തിക മുന്നേറ്റങ്ങൾ കൈവരിക്കുന്ന ഉപരിവർഗത്തിന്റെ അധികാരബന്ധങ്ങളെയാണ് ചാരുമാനം പ്രതീകവൽക്കരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ അധ്വാനിക്കുന്നവർ അദൃശ്യമാകുകയും നേട്ടം കൈവരിക്കുന്നവർ ചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം ചാരുമാനമെന്ന പേരുതന്നെ ദേശഭാവനയിലും പ്രാദേശിക സ്മൃതികളിലും നിലനിൽക്കുന്ന ഏകപക്ഷീയമായ അധികാരചരിത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുള്ള ഒരു സൂക്ഷ്മമായ പ്രതിരോധമായി വായിക്കാവുന്നതാണ്. മേൽക്കോയ്മയുടെ പുരോഗതിക്കായി അധഃസ്ഥിതരുടെ ശരീരവും സമയവും ഉപയോഗിച്ചെടുത്ത ചരിത്രത്തെ ഈ പദം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുഞ്ഞാപ്പി വള്ളം തള്ളിയിട്ടും കേശുപിള്ള ഉറക്കച്ചടവിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്നിട്ടില്ല. ഏറെ തലമുറകൾ അധ്വാനം കൊണ്ട് നിർമിച്ചെടുത്ത ജന്മിത്വമെന്ന സാമൂഹിക പദവി അതിന്റെ സുഖലോലുപതകളിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഈ സവിശേഷമായ ആഖ്യാന സന്ദർഭം പറയാതെ പറയുന്നുണ്ട്. പിള്ളേച്ചാ എന്ന പേരാണ് നിങ്ങളുടെ മുതൽ മുടക്കെന്ന കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ വിമർശനത്തെയും ഇതിനോട് ചേർത്ത് വായിക്കാൻ കഴിയും. ഉന്നത ജാതിയിൽ പിറന്നവന് പാരമ്പര്യമാണ് മൂലധനം. അതിന്മേൽ പിടിച്ചു കയറാനും എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ എത്രയധ്വാനിച്ചിട്ടും ആറ്റിന്റെ പുറമ്പോക്കിൽ ചെറിയ വീടല്ലാതെ മറ്റൊന്നും സ്വന്തമാക്കാൻ കുഞ്ഞാപ്പിയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. മുടക്ക് മുതലെന്നത് വരിക്കാമാലിയെന്ന തറവാട്ടു പേരും ജാ

തിയുമാണെന്ന കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ വിമർശനം സാംസ്കാരിക മൂലധനമെന്ന ബോർദ്യവിയൻ ആശയത്തിലേയ്ക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.സാംസ്കാരിക മൂലധനം ഒരു വ്യക്തിയുടെ ബാഹ്യസമ്പത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമാണ്.എന്നാൽ അത് കൊടുക്കാനും വാങ്ങാനും സാധിക്കുന്നതല്ല. മാത്രമല്ല സാമ്പത്തികമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ മൂലധനങ്ങൾക്കു മേൽ ഉടമസ്ഥാവകാശമുള്ള ഒരാൾക്കു പോലും സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന്റെ അഭാവം പല പ്രശ്നങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. മറ്റേത് മൂലധനരൂപത്തെക്കാളും സാമൂഹ്യ സംവിധാനത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും മേൽ നിലനിർത്തുന്നതുമായ ഒന്നാണ് സാംസ്കാരിക മൂലധനം . ഇത് ചില അധികാര മണ്ഡലങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. അനഭിലഷണീയമായ പല പ്രത്യാഘാതങ്ങളും ഈ മൂലധനത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുണ്ടാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ തുടർച്ചയാണ്. ആർജ്ജിക്കാവുന്ന ഒന്നായി ഒരു പരിധി വരെ സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തെ പരിഗണിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. അതൊരു വ്യക്തിയുടെ ശേഷികൾക്കും അപ്പുറത്ത് പാരമ്പര്യവുമായിക്കൂടി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ആ പാരമ്പര്യത്തിലേക്ക് കണ്ണി ചേർക്കപ്പെടാനും തനതായ രീതിയിൽ അതിനെ പോഷിപ്പിക്കാനും ഒരു വ്യക്തിക്ക് കഴിയുമ്പോഴാണ് ഈ മൂലധനരൂപം സമൂഹത്തിൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനപ്പെടലുകൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നത്. അദൃശ്യവും പഴമയുമായി ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതുമായ സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന് ആധിപത്യത്തിന്റെയും അധികാരബന്ധങ്ങളുടെയും നിഗൂഢമായ മറ്റൊരു തലം കൂടിയുണ്ട് . ചില മേൽകോയ്മകൾ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കാൻ തക്കവണ്ണം മൻവിധികളോട് കൂടി സ്ഥാപിത താല്പര്യക്കാർ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഇതെന്ന് കരുതുന്നതിലും തെറ്റില്ല.

സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന്റെ കൈമാറ്റത്തിന്റെയോ ഏറ്റെടുക്കലിന്റെയോ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങൾ സാമ്പത്തിക മൂലധന സമാഹരണത്തേക്കാൾ മറച്ചു വെക്കപ്പെട്ടതാണ്. സാംസ്കാരിക മൂലധനമെന്ന അദൃശ്യ ശക്തി സമൂഹത്തിൻറെ സമസ്തമേഖലകളിലും ഇടപെടുന്നുണ്ട്. അത് പ്രതീകാത്മക മൂലധനമായി കൂടിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി വിവാഹകമ്പോളത്തിൽ സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതിനോടൊപ്പം പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് സാംസ്കാരികമായ പാരമ്പര്യം. അതുകൊണ്ടാണ് കൂടിക്കുഴഞ്ഞു ജീവിച്ചുവെന്ന അവകാശപ്പെടുന്ന കേശുപിള്ള ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ പോയി ജാതി നോക്കി കല്യാണം കഴിച്ചതെന്ന കുഞ്ഞാപ്പി വിമർശിക്കുന്നത്. അതിൽ തന്നെയും സാമ്പത്തികമായ താല്പര്യങ്ങളുണ്ടെന്നത് മറ്റൊരു പ്രശ്നമാണ്. എന്നിരുന്നാലും അടിസ്ഥാനപരമായി ജാതി സ്വയമേ ഒരു സാംസ്കാരിക മൂലധനമായി പരിവർത്തിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ സാഹചര്യമാണ് കേരളത്തിലുള്ളതെന്ന വ്യംഗ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ചാരുമാനത്തിലെ കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ എതിർ വാദങ്ങൾ.പാർശ്വവൽക്കരണത്തിന് ഒരു സുപ്രധാന യുക്തിയായി പ്രവർത്തിക്കാൻ അതിന് പല സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളിലും സാധിക്കുന്നുണ്ട്.' പാരമ്പര്യം എന്ന കണ്ണിയിലേക്ക് നീളുന്ന ഈ മൂലധനരൂപം അനീതിയുടെ രൂപത്തിൽ താഴേക്കിടയിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹ്യ പദവിയെ നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു സാമൂഹ്യ മണ്ഡലത്തിലെ ഘടനയിൽ അസമമായ വിഭവവിതരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവുംസാംസ്കാരിക മൂലധനമാണ്.

“ഞാനത്ര കൊല്ലവായി പിള്ളേച്ചന്റെ കൂടെക്കൂടീട്ട്.ഇന്നേവരെ എന്റതല്ലാത്തൊരു കാലണാനെലത്ത് കെടന്നാ ഞാനെടുക്കുന്ന കണ്ടിട്ടൊണ്ടോ.ഇല്ലല്ലോ.പിന്നെന്നാ എന്നോടൊരു വിശ്വാസക്കൊറവ്.” “അങ്ങനെ ചോയിച്ചാ....”.പിള്ളേച്ചന് ഉത്തരം മുട്ടി.”(പ്രിൻസ് അയ്മനം,ആഗസ്റ്റ് 7,2020). ഈ സംഭാഷണം വിശ്വാസം, സ്വത്ത്, ജാതി–വർഗ്ഗ ബന്ധങ്ങൾ എന്നിവ തമ്മിലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ വളരെ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ തുറന്നു കാണിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെ സംസാരിക്കുന്നയാൾ തന്റെ ദാരിദ്ര്യവും അധഃസ്ഥിത സ്ഥാനവും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, സ്വത്ത് കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള സാധ്യത തന്നെ ഇല്ലാത്ത ഒരാളോടുള്ള ‘വിശ്വാസക്കുറവ്’ എത്രത്തോളം അസംബന്ധമാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു.പിള്ളേച്ചന് “ഉത്തരം മുട്ടി”

എന്ന വാചകം നിർണായകമാണ്. ഈ മൗനം നൈതിക പരാജയത്തിന്റെ സൂചനയാണ്. സ്വത്തില്ലാത്തവനോട് പോലും സംശയം പുലർത്തപ്പെടുന്ന എന്നത് വ്യക്തിഗത അനുഭവത്തിൽ നിന്നുള്ള സംശയം അല്ല. അത് വ്യക്തിയെ ലക്ഷ്യമിടുന്നില്ല. മറിച്ച് ഒരു സാമൂഹിക സ്ഥാനത്തെ ലക്ഷ്യമിടുന്നതാണ്. അധഃസ്ഥിതർ കുറ്റം ചെയ്തവരായിട്ടല്ല ചെയ്യാൻ സാധ്യതയുള്ളവരായിട്ടാണ് (potential offender) ഉപരിവർഗസമൂഹം കരുതുന്നത്. ഈ ബോധ്യത്തന്റെ അടിസ്ഥാനം ജാതിപദവിയാണ്.

ജാതിയെന്ന സാമൂഹ്യസ്ഥാപനം മേൽജാതിക്കാരനും കീഴാളനും അനുവദിക്കുന്ന സാമൂഹ്യപദവിയനുസരിച്ച് അവരുടെ വിഭവ വിനിയോഗത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങൾ സത്യസന്ധരും അധ്വാനശീലമുള്ളരും നല്ലനടപ്പുകാരുമായിട്ടും അവർക്ക് കൈവരാത്ത ആനുകൂല്യങ്ങൾ കുതന്ത്രവും അത്യാഗ്രഹവും കൈമുതലാക്കിയവരായാലും ഉപരിവർഗത്തിലെ പ്രതിനിധികൾക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. അതിന്റെ മാനദണ്ഡം മൂല്യവ്യവസ്ഥയോ വ്യക്തിയുടെ ജീവിതമോ അല്ല മറിച്ച് തീർത്തും ജാതിപരമായ വർഗീകരണം മാത്രമാണെന്ന ശക്തമായ വാദമാണ് എഴുത്തുകാരൻ മുന്നോട്ടു വെയ്ക്കുന്നത്. ഇതേ ജാതിയാണ് സത്യസന്ധനായ കുഞ്ഞാപ്പിയെ കള്ളനും ചതിയനും പെണ്ണുപിടിയനുമാക്കിയത്. വാമൊഴിയിലൂടെ കേശുപിള്ള സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്ന പുലയന്റെ ചതിയുടെ ചരിത്രം വിശ്വസിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും അന്നാട്ടിലുവർക്ക് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല. മുഹമ്മ കള്ളുഷാപ്പിൽ കാണാറുള്ള കെട്ടിയോൻ ചത്ത മരയ്ക്കാത്തിപ്പെണ്ണിനോട് ബന്ധമുള്ള കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കെട്ടിച്ചമച്ച ചരിത്രം തുടങ്ങിവെച്ചത് പിള്ളേച്ചനാണ്. എന്നാൽ അത് നാട്ടുകാരുടെ കൂടി സംഭാവനയാൽ സിൽക്ക് ജുബ്ബയും സ്വർണമാലയുമിട്ട കുഞ്ഞാപ്പിയായി മാറി. അതുകേട്ടു കേശുപിള്ള ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്. സത്യം പുറത്തു വന്നാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന പ്രതിരോധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മേൽജാതിക്കാരന്റെ ഭയമാണ് ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാവുന്നത്. ഇത് ചരിത്രത്തോടുള്ള ഭയം കൂടിയാണ്. അതിനെ മുൻകൂറായി പ്രതിരോധിക്കാനാണ് നുണകളെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നത്. അതിന്റെ പരിണതഫലത്തെ പ്രതീകാത്മകമായി കഥാകൃത്ത് ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കുടുംബം അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നു. ഇതു ചരിത്രപരമായ ഒരസാന്നിധ്യമാണ്. ദലിത് സമൂഹങ്ങളുടെ അധ്വാനവും ജീവിതവും മൂല്യവ്യവസ്ഥയും സംസ്കാരവും ആധിപത്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക വ്യവഹാരങ്ങൾക്കകത്തെ ചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നതിന്റെ സൂചനകൾ കൂടിയാണിത്. എന്നാലത് ഒരു ജനനത്തോടെ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

മേൽജാതികൾക്ക് കാർഷികമേഖലയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുത്വം കൊണ്ട് നാട്ടിലെ ഇതര തൊഴിലുകൾ മോശമാണെന്ന ധാരണ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മേൽജാതി പയ്യനായ കേശവപിള്ളയ്ക്ക് ചെയ്യാൻ പറ്റിയ തൊഴിലുകൾ ഇല്ലാതെ പോയത്. പിന്നെയുള്ളത് കച്ചവടമായിരുന്നു. ഇതു വ്യാപാരത്തിലെ ഇടനിലക്കാരെന്ന നിലയിൽ ഉയർന്നു വരുന്ന ഒരു മധ്യവർഗ്ഗസമൂഹത്തെക്കൂടി കേശുപിള്ളയിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. ഏതുവിധേനയും സാമൂഹ്യാധികാരം കൈവശം വെയ്ക്കാനുള്ള സ്വതസിദ്ധമായ പ്രേരണയിലൂടെയാണ് അയാളിലെ ജാതിയെ കഥ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഈ ലോകത്ത് എല്ലാം കച്ചവടം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്ന അയാളുടെ ചിന്തയിലെ സ്ത്രീവിരുദ്ധതയെക്കൂടി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ അനവധിയായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ എല്ലായിടത്തും അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീസ്വത്വത്തെ കഥാകാരൻ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിത സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടും ദലിത് പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടും വ്യതിരിക്തമായി ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ ലൈംഗികമായും സാമൂഹികമായും സാമ്പത്തികമായും ആധിപത്യത്തിന്റെ ഇരകളാക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളുടെ അടഞ്ഞ ജീവിതത്തെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. തീപിടിച്ച കമ്പ

പ്പുരയായി കേശുപിള്ളയും പച്ചമണ്ണിൽ മെനഞ്ഞ കമ്പത്തറയായി വെന്തുനീറിയും കിടന്ന ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയും അടുത്ത തലമുറയെ ഉൽപാദിപ്പിക്കാനുള്ള ലൈംഗികോപകരണം മാത്രമായി കാണുന്ന മനോഭാവത്തെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ വൈകാരികതലത്തിൽ കാലങ്ങളായി അനുഭവിച്ച അവഗണനകൾ ഉറഞ്ഞുകൂടി കിടക്കുന്നതിനാലാണ് അവൾക്ക് സന്തോഷകരമായ പ്രേരണയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഉള്ളുനീറ്റുന്ന ഇടപാടായി ലൈംഗികാനുഭവം മാറുന്നത്. അത് വ്യക്തിത്വമുള്ള സ്ത്രീയെന്ന നിലയിലേയ്ക്ക് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെ ആലേഖനം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണ്. സാമ്പ്രദായികമായ ഒരു സ്ത്രീ സങ്കൽപ്പത്തിന്റെ ഉടച്ചു വാർക്കലാണ് ഇതിലൂടെ കഥാകാരൻ നിർവഹിക്കുന്നത്. കാരണം തനിക്കായി പണം ചെലവാക്കുകയും സ്നേഹമെന്ന വ്യാജേന സന്താനലബ്ധിയെന്ന ഒറ്റ ഉദ്ദേശത്തിൽ സമീപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുരുഷനോട് തോന്നുന്ന വിധേയത്വം ലക്ഷമിക്കുട്ടിയിൽ കാണാൻ സാധിക്കില്ല. അടിമത്തത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമെന്ന നിലയിൽ വികസിക്കാൻ അവർക്ക് സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും തനിക്കുമേലുള്ള പുരുഷാധിപത്യത്തെ അവൾ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. അതേസമയം കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ഭാര്യ ചിന്നയാവട്ടെ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകളിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും ശക്തയായ ഒരു കഥാപാത്രമായി നിലകൊള്ളുന്നു. കഞ്ഞാപ്പിയെക്കുറിച്ചു ഉള്ളുലക്കുന്ന കഥകൾ കേട്ടിട്ട് അതിന്റെ അരിശം കരപ്പൻ പിടിച്ച കുഞ്ഞിന്റെ ദേഹത്ത് തീർക്കുന്ന ചിന്നയെയാണ് കാണുന്നത്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബോധക്ഷയം വരുകയോ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയോ നാടുവിട്ടു പോവുകയോ ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളെ മാത്രം കണ്ടു ശീലിച്ച മലയാള സാഹിത്യത്തിന് ചിന്ന ഒരു അദ്ഭുത വ്യക്തിത്വമായിരിക്കാം. ജീവിതത്തിന്റെ പരാധീനതകളിൽ തങ്ങി നിൽക്കാതെ നിരുപാധികം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന,പോരാടുന്ന സ്ത്രീകളെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരിടം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായി വരുന്നുവെന്നത് പ്രധാനമാണ്. ഏതു തരത്തിലുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും അത് അടിസ്ഥാനപരമായി സ്ത്രീപക്ഷമായിരിക്കാനുള്ള മര്യാദയും അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിമോചനത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന വ്യവഹാരവുമായി ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തെ മാറ്റുന്നതിൽ പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ആഖ്യാനത്തിന് സവിശേഷമായ സ്ഥാനമുണ്ട്.

വിയർക്കാതെ കിട്ടിയ വറ്റിൽ നിന്നും ഏമ്പക്കം വരില്ലെന്ന് അപ്പനെ ഉദ്ദരിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞാപ്പി പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാകാലത്തും വിയർക്കാതെ ശീലിച്ച കേശുപിള്ളയുടെ ജാതിയ്ക്ക് അങ്ങനെയൊരു തത്വവും ധാരണയിലില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ മുതലെടുക്കുക,ചൂഷണം ചെയ്യുക എന്നിവ പ്രമാണങ്ങളാക്കിയ അധികാര സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ അങ്ങനെയെന്തെങ്കിലുമൊന്ന് ചരിത്രപരമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു മൂല്യബോധം അയാളെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ഉണ്ടായില്ല എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാമാന്യമായി മനുഷ്യർക്ക്, അതിൽ തന്നെ വിശേഷിച്ചു കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുരിതവുമുള്ള ആളുകൾക്കു സൗജന്യമായി കൈവരുന്ന മുതലിന്മേലുണ്ടാവുന്ന ആഗ്രഹം അവരുടെ മനസ്സിലെ വൈകൃതങ്ങളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നേക്കാം. എന്നാൽ അതിൽ നിന്നും മനുഷ്യരെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളാണ് തലമുറകളായി മനുഷ്യരുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ ഊറിക്കൂടുന്ന സംസ്കാരമായി പരിണമിക്കുന്നത്. കുഞ്ഞാപ്പിയടക്കമുള്ള പുലയസമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് അത് അധ്വാനത്തിന്റെ മഹത്വമാണ്,അല്ലാതെ എളുപ്പവഴികളല്ല. കേശുപിള്ളയെന്ന മേൽജാതിക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചു അത്തരമൊരു വിയർപ്പിനു പ്രസക്തിയില്ല. കാലങ്ങളായുള്ള ചൂഷണങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയ മനുഷ്യത്വരഹിതമായ ആധിപത്യമല്ലാതെ അയാളിൽ മറ്റൊന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കൂടെയുള്ള ഒരാളെ കൊന്നിട്ടും അയാളിൽ അതിന്റെ കുറ്റബോധം പ്രവർത്തിക്കാത്തത്. ഈ രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംവാദാത്മകമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകളെ കഥ സംഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. തുടർന്നു കാണുന്നത് പ്രതിനായകനെന്ന നിലയിലുള്ള കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ

ദേശഭാവനയോട് ചേർത്തു വെയ്ക്കാനുള്ള കേശുപിള്ളയുടെ ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമമാണ്. അവിടെ മുതൽക്കാണ് കഥ ആധിപത്യത്തിന്റെ ഏകപക്ഷീയമായ ചരിത്രനിർമ്മിതിയെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്.

കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ആറാമത്തെ വിരൽ തനിക്കു നേരെ ചൂണ്ടുന്നത് കേശുപിള്ള റാന്തലിന്റെ വെട്ടത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ കെട്ടിവരിയലുകൾക്ക് പുറത്താണ് അധികമുള്ള ആ വിരൽ. അത് വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് കേശുപിള്ളയ്ക്ക് ജനിച്ച കുട്ടിയുടെ കൈയ്യിലാണ്. മടക്കി പിടിച്ച അഞ്ചുവിരലുകൾക്കൊടുവിൽ നിവർന്നു നിൽക്കുന്ന ആറാമത്തെ വിരൽ. ഈയൊരു ജനനം കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ പുനർജന്മനാണെന്ന് പ്രഥമ വായനയിൽ തോന്നാം. ആറാമത്തെ വിരൽ ചില സംസ്കാരങ്ങളിൽ നല്ലതായും ഭാഗ്യമായും പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റു ചിലതിൽ ശാപമെന്നും വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. ആറാമത്തെ വിരൽ ഒരു ശാപമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം റൊമാനി ജനതയാണ്(Isabel Fonseca ,2003,പുറം 63-64). ഇന്ത്യൻ ഉപഭ്രഖണ്ഡത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് യൂറോപ്പിലേക്കും ലോകത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കും കുടിയേറിയ ഒരു വംശീയ വിഭാഗമാണ് റൊമാനി ജനത. റോമാനി ജനതയ്ക്ക് സമ്പന്നമായ സംസ്കാരവും ചരിത്രവുമുണ്ട്, എന്നാൽ അവർ നൂറ്റാണ്ടുകളായി വിവേചനവും പീഡനവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. റൊമാനികൾ വിവേചനം കാണിക്കുന്ന ഒരു മാർഗം അവർ ശപിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്ന വിശ്വാസമാണ്. ഈ വിശ്വാസം പലപ്പോഴും ആറാമത്തെ വിരൽ അല്ലെങ്കിൽ ഇരുണ്ട ചർമ്മം പോലെയുള്ള ശാരീരിക സവിശേഷതകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ആറാമത്തെ വിരൽ ഒരു ശാപമാണെന്ന വിശ്വാസം ഹാനികരമാണ്, കാരണം അത് റൊമാനിയോടുള്ള വിവേചനത്തിനും അക്രമത്തിനും ഇടയാക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, ആറാമത്തെ വിരലുകളുള്ള റൊമാനി കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ കളിയാക്കുകയോ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാം. ആറാമത്തെ വിരലുകളുള്ള റൊമാനി മുതിർന്നവർക്ക് ജോലിയോ പാർപ്പിടമോ കണ്ടെത്തുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടായേക്കാം. ആറാമത്തെ വിരൽ ശാപമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ലെന്ന് ഓർക്കണം. പോളിഡാക്റ്റിലി എന്നത് ഒരു ജനിതക അവസ്ഥയാണ്, ഇത് ഓരോ കൈയിലും അഞ്ചിൽ കൂടുതൽ വിരലുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ കാലിലും അഞ്ച് വിരലുകളിൽ കൂടുതലോ ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അത് നിർഭാഗ്യത്തിന്റെയോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ലക്ഷണമോ അല്ല. പക്ഷെ കഥയോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആറാമത്തെ വിരൽ ജാതീയമായ വിവേചനത്തിന്റെയും പീഡനത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ്. അതു കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ നിവർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി മാറുന്നു. സ്വാഭാവികമായും കേശുപിള്ള ഈ വിരൽ കാണുകയാണെങ്കിൽ സന്തോഷിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അയാളിൽ അകാരണമായ ഭയത്തിനും സാധ്യതയുണ്ട്. അത് കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കുഞ്ഞാണോ എന്നു സംശയം തോന്നാവുന്ന വളരെ ശ്രദ്ധമായ ആലോചനകൾക്ക് വക തരുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളും കഥയിലുണ്ട്. ആർത്തവത്തിന്റെ കണക്കു അന്വേഷിക്കുമ്പോഴുള്ള ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുടെ ആശങ്ക, ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെ കൂടെ പൊറുപ്പിക്കാൻ പറയുമ്പോൾ കുഞ്ഞാപ്പി നീട്ടിത്തുപ്പിയ മുറുക്കാൻ ചോര എന്നെഴുതിയ പോലെ എന്ന പ്രസ്താവന, കുഞ്ഞാപ്പിയെയും കേശുപിള്ളയെയും മാത്രമേ കാണാറുള്ളൂ എന്ന പ്രസ്താവന ഇതെല്ലാം അവ്യക്തമായ സൂചനകളാണ്. എന്നാലത് വേണ്ടത്ര വ്യക്തമല്ല. എന്നാൽ അവിടേയ്ക്ക് കഥയെ ദീർഘിപ്പിക്കാതെ ഈ ആറാം വിരലിന്റെ ശാസ്ത്രീയമായ വശമാണ് പരിശോധിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് ശാപമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പോളിഡാക്റ്റിലി എന്നത് ഒരു ജനിതക അവസ്ഥയാണ്, ഇത് ഓരോ കൈയിലും അഞ്ചിൽ കൂടുതൽ വിരലുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ കാലിലും അഞ്ച് വിരലുകളിൽ കൂടുതലോ ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അത് നിർഭാഗ്യത്തിന്റെയോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ലക്ഷണമോ അല്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അത് കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കുഞ്ഞായിരിക്കാം. അയാൾ കുഴിച്ചു മൂടാൻ ശ്രമിച്ച കീ

ഴാള ചരിത്രത്തിന്റെ പൊങ്ങിവരവുമായിരിക്കാം.

ഉപസംഹാരം

പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം, ദലിത് സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് ചരിത്രത്തിൽ ഇടമില്ലാതെ പോവുന്നത് മാത്രമല്ല മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന പ്രശ്നം. മറിച്ച് അതിനെ അധീശത്വ വ്യവഹാരങ്ങൾ അതിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നതാണ്. കഥയുടെ പല മുഹൂർത്തങ്ങളും അതിന്റെ സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവും ചരിത്രപരവുമായ സന്ദർഭങ്ങളിലേയ്ക്ക് നിവർന്നു നിൽക്കുകയും ജാത്യനുഭവങ്ങളുടെ ആഖ്യാനത്തെ പ്രതിരോധത്തിന്റെ ചരിത്രമാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ജാതിയെ സംബന്ധിച്ച സംവാദങ്ങളും സംഘർഷങ്ങളും ലിംഗനീതിനിഷേധവുമൊക്കെ കഥാശരീരത്തിലുടനീളം സാമാന്യവത്കരിക്കപ്പെട്ട കുട്ടനാടിന്റെ ചരിത്രത്തെ ദലിത് കർതൃത്വത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കീഴാളസമൂഹത്തിന്റെ അധ്വാനങ്ങളുടെയും ചെറുത്തുനിൽപ്പുകളുടെയും ചരിത്രങ്ങളാൽ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും ഊറിക്കൂടിയ ഭാവനാത്മക ഇടങ്ങളും ആധിപത്യത്തിന്റെ ഇടങ്ങളും മുഖാമുഖം വരുന്ന ആഖ്യാനമെന്ന നിലയിൽ ചാരുമാനത്തിനു വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇവിടെ സ്ഥലം ഒരു മൂകസാക്ഷിയല്ല. മറിച്ച് കീഴാളരുടെ ചരിത്രപരമായ മൗനത്തെ മറികടക്കുന്ന ഒരു സജീവ സാന്നിധ്യമാണ്. ആരും കാണില്ലെന്നും കേൾക്കില്ലെന്നും ഉറപ്പിച്ച സംഭവങ്ങൾക്കും കഥയിൽ ദൃക്സാക്ഷികളുണ്ട്. അതിന്റെ ആഖ്യാനം ചരിത്രത്തിന്റെ നിഗൂഢതകളിലേക്കുള്ള റാന്തലിന്റെ വെളിച്ചമാണ്. നിവർത്തിപിടിച്ച ആറാമത്തെ വിരൽ പോലെ പുറത്തു വരാത്ത സത്യങ്ങൾക്ക് നേരെ ചൂണ്ടുന്ന ഉന്നം തെറ്റാത്ത കീഴാളപക്ഷചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഊന്നലുകൾ കൊടുത്ത സർഗാത്മകവും സംഘർഷഭരിതവുമായ സൃഷ്ടിയാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം.

പിൻകുറിപ്പുകൾ

മാതൃഭൂമി അക്ഷരോത്സവത്തിൽ സണ്ണി എം.കപിക്കാടാണ് വ്യവസ്ഥാപരമായ പുറന്തള്ളൽ/ അരികുവൽക്കരണം എന്ന ആശയം പ്രയോഗിക്കുന്നത്.'അകത്തില്ല പുറത്തുണ്ട് ' ,MBIFL Jan 30-Feb 2, 2020

The three words space, place, and environment encompass much of what geographers do. Their meaning has been contested within geography over the years in fierce debates (particularly in the radical journal Antipode) over, for example, how and why localities and places might be said to matter and how properly to view relations between place and space",David Harvey,Spaces of Capital-Towards a Critical Geography,Routledge,New York,ISBN 0-415-93240-8 - ISBN 0-415-93241-6,2001,P 185

"Space cannot be defined only on the basis of geography but the definition need the support of various other disciplines in humanities and social science".Dr.Krishanan Romina(Asst. Proffesor JNU),Lecture on Space and Territory,Consortium for educational communication, An Inter University Centre of UGC on Electronic Media,2017

കെ.കെ. കൊച്ച്/ ഡോ. അജയ് ശേഖർ(അഭിമുഖം),ചാഞ്ചാടുന്ന ബുദ്ധിജീവി,കെ .കെ. കൊച്ചിന്റെ ജീവിതം,ഫ്രീ തിങ്കേഴ്സ് ഫോറം,സെപ്റ്റംബർ 2021,https://youtu.be/HvBBU40S3sA

R Krishnakumar, DH News Service, Thiruvananthapuram, FEB 01 2018

https://www.deccanherald.com/displaying-artists-body-near-temple-at-kochi-sets-off-outrage-660576.html

ഗ്രന്ഥസൂചി

അനിൽകുമാർ ടി കെ, ദലിത് സാഹിത്യം ചരിത്രവും വർത്തമാനവും, കേരള

സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2018

അനിൽ കെ എം, ശരീരം ജാതി അധികാരം അസ്പൃശ്യതയുടെ പ്രാതിഭാസികത,

പ്രോഗ്രസ് ബുക്സ്, കോഴിക്കോട് ,2018

കൊച്ച് കെ.കെ ,വായനയുടെ ദലിത്പാഠം, ടുഡേ ബുക്ക്സ്,തിരുവനന്തപുരം,2023

കൊച്ച് കെ.കെ,ദലിതൻ,ഡി സി ബുക്ക്സ് ,കോട്ടയം,2019

ഗെയിൽ ഓംവേദ്, ദളിത് ചിന്തകൾ മർദ്ദിത ജനതയുടെ ചരിത്രം സംസ്കാരം വർത്തമാനം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട് ,2010

ഗംഗ കാവാലം,കുട്ടനാടിന്റെ ചരിത്രം,ടുഡേ ബുക്ക്സ്,തിരുവനന്തപുരം,ആഗസ്റ്റ് 2023

ജോബിൻ ചാമക്കാല (എഡി), ദളിത് സാഹിത്യം വിചാരം വായന, ആത്മാ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2021

പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, സുനിൽ പി ഇളയിടം, അനിൽ കെ എം (സമാഹരണം ,ആമുഖം), കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ 2020

പുരുഷോത്തമൻ നായർ കെ സി ദലിത് സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം,കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2008

രാജേഷ്.കെ.എരുമേലി,ദലിത് ,ചരിത്രം സംസ്കാരം സാഹിത്യം,ക്വവൈവ് ടെക്സ്റ്റ്, മാവേലിക്കര,നവംബർ 2022

രേണുകുമാർ എം.ആർ,മുഴുസൂര്യനാകാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ,സൈകതം ബുക്സ്,കോതമംഗലം,2013.

രവിചന്ദ്രൻ കെ.പി(എഡി),അപരഹിംസയുടെ ആട്ടപ്രകാരങ്ങൾ,ഐ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്,2023,

സനൽ മോഹൻ പി., കീഴാളപക്ഷ ചരിത്രവും വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ പാഠങ്ങളും, പ്രസക്തി ബുക്സ് പത്തനംതിട്ട, 2021

സന്തോഷ് ഒ.കെ ,അസാന്നിധ്യങ്ങളുടെ പുസ്തകം,ഡിസി ബുക്സ്,കോട്ടയം,2021,

സന്തോഷ് ഒ.കെ,അനുഭവങ്ങൾ അടയാളങ്ങൾ:ദലിത്.ആഖ്യാനം.രാഷ്ട്രീയം,അദർ ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്,2022

ഇംഗ്ലീഷ്

Mary Douglas,Purity and Danger: An Analysis of Pollution and Taboo,Routledge,UK,1966

Arjun Dangle(Edi),Poisoned Bread:Translations from Modern Marati Dalit Literature,Orient Longman,Mumbai

Soja,Edward,Thirdspace: Journeys to Los Angeles and Other Real-and-Imagined Places,BlackWell Publishers,UK 1996,P 65

ആനുകാലികങ്ങൾ

അയ്മനം ജോൺ / എസ് ഹരീഷ് /മോഡറേറ്റർ അജു കെ നാരായണൻ,കുട്ടനാടൻ

വെട്ടത്തിൽ ഒരു വട്ടമേശ-അയ്യനം ജോൺ , എസ്. ഹരീഷ്,ദേശാഭിമാനി,ഫെബ്രുവരി 7,2023

ഐജാസ് അഹമ്മദ്/ വിജയ് പ്രഷാദ്,അംബേദ്കർ ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള വിമർശകൻ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,മെയ് 9,2021

കൊച്ച് കെ.കെ,ഇപ്പോൾ ഇടപെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഈ സമരം തോൽക്കും, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,2013 ജൂലൈ 7

കൊച്ച് കെ.കെ,അയ്യങ്കാളി ലഹളക്കാരനോ ജ്ഞാനിയോ?,മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, സെപ്റ്റംബർ 21,2014

മാത്യു സാം,അന്നദിനജീവിത പരികല്പനകളും സമൂഹവും;ഹെൻറി ലഫേബേവിന്റെ ചിന്താപദ്ധതിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണം,സമീക്ഷ,സോഷ്യോളജി ഗവേഷണ ജേർണൽ,വാല്യം 5,2021-2022

മീര വേലായുധൻ/ കെ.പി സേതുനാഥ്,കായൽ സമ്മേളനവും ഹിന്ദുത്വവും ,മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപതിപ്പ്,ഫെബ്രുവരി 23,2014

പ്രിൻസ് അയ്യനം,പൊതിച്ചോറ് നേർച്ച,മലയാളം വാരിക,സെപ്റ്റംബർ 22,2019

പ്രിൻസ് അയ്യനം,ചാരുമാനം,സമകാലിക മലയാളം വരിക,ആഗസ്റ്റ് 7,2020

7

കീഴാളസ്ത്രീ: സ്വത്വം ശരീരം ലൈംഗികത

ഡോ. ധന്യ പി.ഡി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, കെ. കെ. ടി. എം. ഗവ. കോളേജ്, പുല്ലൂറ്റ്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാംസ്കാരിക വ്യവഹാരമെന്ന നിലയിൽ തീരദേശത്തെ കീഴാളസ്ത്രീജീവിതങ്ങളെ സാഹിത്യം ആവിഷ്കരിച്ചത് എങ്ങനെയെന്ന അന്വേഷണം സമകാലിക പ്രസക്തമാണ്. തീരദേശത്തെ സാംസ്കാരികസ്വത്വത്തെ, സ്ത്രീലൈംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സങ്കൽപ്പനങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പുനർനിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ സാഹിത്യകൃതികൾ നടത്തുന്നത് കാണാം. തീരദേശ സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം എപ്രകാരമാണ് സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവരുന്നതെന്ന അന്വേഷണമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്ത നോവലുകളെ ആസ്പദമാക്കി പ്രബന്ധത്തിൽ നടത്തുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ
കീഴാളസ്ത്രീ, സ്വത്വം, ശരീരം, ലൈംഗികത, കീഴാളകർതൃത്വം

ആമുഖം

മതാധിപത്യവും പുരുഷാധിപത്യവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതി, അതിന്റെ വ്യത്യസ്ത വ്യവഹാരങ്ങളായ സാഹിത്യം,സിനിമ മുതലായവയിലൂടെയെല്ലാം നിർമ്മിച്ചെടുത്തതാണ് സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സ്ത്രീസ്വത്വം. കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട ഈ സ്ത്രീ ബിംബങ്ങൾ സാംസ്കാരികമായ മൂല്യബോധങ്ങൾ ഉൾച്ചേർന്നവയാണ്. ഇത്തരം നിർമ്മിതികളെ മാതൃകകളാക്കിക്കൊണ്ടാണ് സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം സാഹിത്യത്തിലും സജീവമായത്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തീരദേശത്തെ കീഴാള സ്ത്രീപ്രതിനിധാനത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്ന അന്വേഷണം ചരിത്രത്തിൽ സമാനാവസ്ഥയിൽ പുലരുന്ന സ്ത്രീയവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുകൂടിയായിത്തീരുന്നുണ്ട്.

'കടൽക്കാക്കകളി'ലെ പാതിവ്രത്യസങ്കല്പം

സ്ത്രീകളുടെ 'ശാരീരികശുദ്ധി'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സങ്കല്പങ്ങളിലൂന്നിയുള്ള മൂല്യബോധത്തിന് തീരദേശസാഹിത്യം അമിതപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. ജോസഫ് പനയ്ക്കലിന്റെ

'കടൽകാക്കകൾ' എന്ന നോവലിൽ കടലിൽ പോകുന്ന മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾക്ക് അപകടം സംഭവിക്കുന്നത് 'പാതിവ്രത്യം' കാത്തുസൂക്ഷിക്കാത്ത സ്ത്രീകൾ കാരണമാണെന്ന ആരോപണമുണ്ട്. ഒരു തൊഴിലാളി കടലിൽ വീണ് മരിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്തുത നോവലിലെ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം ഇപ്രകാരമാണ്. "വീട്ടിലിരിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾക്കു ശുദ്ധിയില്ലാണ്ടാകുമ്പോഴാണ് കടലീപ്പോണ ആണുങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം ആപത്തുണ്ടാകണേന്നാ കാർന്നോന്മാരു പറഞ്ഞിട്ടൊള്ളത്. ഒന്നോർത്താ ആ വിശ്വാസങ്ങള് നല്ലതാണ്. അതൊക്കെ ഇല്ലാണ്ടായതാ ഇന്നത്തെ കൊഴപ്പം" (1998:50). സമൂഹത്തിൽ സദാചാരം പുലരുമെങ്കിൽ അന്ധവിശ്വാസമാണെങ്കിൽത്തന്നെ അവയെല്ലാം പാലിക്കപ്പെടുന്നത് നല്ലതാണെന്ന പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ ബോധ്യം തന്നെയാണ് ഈ നോവലും പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. 'പാപത്തിന്റെ ശമ്പളം മരണമാണ്' എന്ന് നോവലിൽ മറ്റൊരിടത്തും സൂചനയുണ്ട്. വീട്ടിലിരിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളുടെ 'ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധി'യെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണ് കടലിൽ പോകുന്ന പുരുഷന്മാരുടെ ആയുസ്സിരിക്കുന്നതെന്ന അന്ധവിശ്വാസത്തെ ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി തൊണ്ണൂറുകളിലെഴുതിയ ഈ നോവലും പിന്താങ്ങുന്നുവെന്നത് നിലനില്ക്കുന്ന പുരുഷകോയ്മാവ്യവസ്ഥകളെത്തന്നെ പിൻപറ്റലാണ്. കാലഹരണപ്പെട്ട ഇത്തരം ബോധ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരിഞ്ചുപോലും മുന്നോട്ട് പോകാൻ നോവലിന് കഴിയുന്നുമില്ല.

സദാചാരചിന്ത: 'വലക്കാരി'ൽ

സാറാതോമസിന്റെ 'വലക്കാർ' എന്ന നോവലിലും കടപ്പുറത്തിന്റെ സദാചാരസങ്കല്പങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിലനില്ക്കുന്ന മിത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. "പത്തു പതിനാറു വയസ്സാകുമ്പോൾതന്നെ പെണ്ണിനെ ഒരാണിന്റെ കൈയിൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കണം. തൊറയിലെ ഒരു ചട്ടമാണിത്. കടലിൽ പോകുന്ന ചെറുവാല്യക്കാരെ അവർ വഴിതെറ്റിച്ചുകൂടാ. തൊറേല് പെണ്ണുങ്ങൾ പിഴച്ചാൽ കടലിൽ പോകുന്നവർക്കാണാപത്ത് എന്നു പണ്ടുള്ളോരു പറയുന്നതിൽ കാര്യമുണ്ട്" (1994:16). ഈ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ട്, 'കടൽ മുടിയാതിരിക്കാനായി തന്റെ മകളെ അവളുടെ ഇഷ്ടം നോക്കാതെ ഒരാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്, നോവലിലെ കഥാപാത്രമായ ഫിലോ. കടൽ 'മുടിയാതിരി'ക്കാനായി, സ്ത്രീകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും കാമനകളെയും തടവിലിടുന്ന, നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ ഉല്പാദിപ്പിച്ച ബോധ്യങ്ങളെ പിൻപറ്റുകയാണ് ഈ നോവലും. സദാചാരലംഘനം നടത്തുന്നവർക്ക് കടുത്ത ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതും നോവലിൽ കാണാം. വിവാഹേതര ലൈംഗികബന്ധം കൊടിയ പാപമായാണ് ഈ നോവൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. കാമുകീകാമുകന്മാരായ മൈക്കലും വെറോണിക്കയും ശാരീരികവേഴ്ചയിലേർപ്പെടുന്നത് കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ മതസ്ഥാപനം അവർക്ക് ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നു. പള്ളിയിൽ ദിവ്യബലി സമയത്ത് മരക്കുരിശും ഏന്തി നിന്ന് പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്, അവരിരുവർക്കും. സദാചാരലംഘനം നടത്തുന്നത് നാടുവിട്ടുപോകേണ്ടുന്ന കുറ്റകൃത്യമായാണ് മതസ്ഥാപനങ്ങൾ ഗണിക്കുന്നതെന്ന് നോവൽ പറയുന്നു. 'തൊറയിലെ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഈ ഭൂമുഖത്ത് തങ്ങളുടെ അവസാനം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തലായിരിക്കും' എന്ന് പള്ളിവികാരി പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ലൈംഗികതയെ പാപബോധവുമായും ധാർമ്മികതയുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന തീരദേശത്തിന്റെ രീതി കാണാം.

ലന്തൻ ബത്തേരിയിലെ ലൂത്തിനിയകളിലെ ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ

എൻ.എസ്.മാധവന്റെ 'ലന്തൻ ബത്തേരിയിലെ ലൂത്തിനിയകൾ' എന്ന നോവലിൽ ലൈംഗികതയിൽ സ്ത്രീശരീരത്തിനുമാത്രം 'അശുദ്ധി'കല്പിച്ചു നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കണക്കുകെട്ടത്തിൽ കുടുംബത്തിലെ ഇളമുറക്കാരിയായ ജെസീക്കയ്ക്ക് പുഷ്പാംഗദൻ മാഷിൽ നിന്ന് നേരിടേണ്ടി വരുന്ന ശാരീരികപീഡനം അവളുടെ മനസ്സിൽ തീരാക്കളങ്കം പോലെ കിടക്കുന്നു. കുമ്പസാരത്തിലൂടെ ആ പാപം കഴുകി കളയാൻ

അവൾ ശ്രമിക്കുന്നു. ജെസീക്ക നിരപരാധിയാണെന്ന് പീലാത്തോസച്ചൻ വിധിച്ചെങ്കിലും തെറ്റുകാരനായ പുഷ്പാംഗദൻ ക്രിസ്ത്യാനിയല്ലാത്തതിനാൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. പീഡനമേല്ക്കേണ്ടി വന്ന ജെസീക്കയെ തന്നെയാണ് സമൂഹം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത്. താൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനായി പുഷ്പാംഗദൻ മാഷ് 'പൊഴേച്ചാടി' ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതോടെ സമൂഹം ജെസീക്കയെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. ഒടുവിൽ ഉന്മാദാവസ്ഥയിലേക്ക് വഴുതി വീഴുന്ന ജെസീക്കയെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നത്. പെണ്ണിന് നീതി നല്കാത്ത പുരുഷാധിപത്യലോകത്തിന്റെ നിയമവ്യവസ്ഥയാണ് ജെസീക്കയെ ഭ്രാന്തിയാക്കുന്നത്. കുടുംബത്തിലെ കാരണവരായ ളയിവലിയപ്പൂപ്പൻ ജീവിതത്തിൽ പുലർത്തുന്ന 'ലൈംഗിക സദാചാര'ത്തെയും ഈ നോവൽ പ്രധാനമായി കാണുന്നുണ്ട്. 'പറങ്കിച്ചി' ലൈംഗികബന്ധത്തിനു ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹമത് ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുന്നു. തന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ ശരീരത്തിൽ സ്പർശിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പുഷ്പാംഗദൻമാഷിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ജസീക്കയും എതിർക്കുന്നുണ്ട്. തീരദേശത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന സദാചാരസങ്കല്പങ്ങളുടെ തുടർച്ച തന്നെയാണ് ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം കണ്ടെത്താനാവുക.

ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകം: ലൈംഗികചോദനകളുടെ ജൈവികത

'ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകം' എന്ന കെ.പി.രാമനുണ്ണിയുടെ നോവലിൽ സ്ത്രീശരീരത്തെയും ലൈംഗികതയെയും സംബന്ധിച്ച് തികച്ചും ജൈവികമായ ബോധ്യങ്ങളാണ് പുലരുന്നത്. തീരദേശജീവിതത്തിന്റെ അകൃത്രിമമായ സഞ്ചാരപഥങ്ങൾ നോവലിലെ നായകകഥാപാത്രമായ ഗോവിന്ദവർമ്മരാജയ്ക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത് 'അതിജീവനകാമ'ത്തിന്റെ അനുസ്യൂതിയാണ്. കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകൾ പൊട്ടിച്ചു കളയുന്ന നൈസർഗ്ഗിക ജീവിതമാണ് അതിയന്നൂർ കടപ്പുറത്ത് ഗോവിന്ദവർമ്മരാജ നയിക്കുന്നത്. പുരുഷാധിപത്യമൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ അണുകുടുംബവ്യവസ്ഥയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥകൾ, മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ തികച്ചും യാന്ത്രികമാക്കി. സ്ഥാപനവല്ക്കരിക്കപ്പെട്ട കുടുംബജീവിതത്തിനകത്ത് ലൈംഗികതയെന്നത് കേവലം അനുഷ്ഠാനമായി മാറുന്നു. ആധുനിക പൗരബോധത്തിന്റെ ക്രമീകരണങ്ങൾക്കകത്ത് തളച്ചിടപ്പെട്ട ജൈവിക ചോദന അതിന്റെ എല്ലാ വിലക്കുകളെയും മറികടന്ന് ആനന്ദത്തിന്റെ കൊടുമുടികളിലേക്ക്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രസാദത്തിളക്കത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞു കയറുന്ന പ്രക്രിയയാണ് 'ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തക'ത്തിന്റെ പൊരുളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വിജയൻ-ശ്യാമള ശില്പബന്ധത്തിലും ഗോവിന്ദവർമ്മരാജ സുബൈദ-സുശീല ബന്ധത്തിലുമെല്ലാം ജൈവിക കാമനകളുടെ ആനന്ദത്തോളമെത്തുന്ന പൂർത്തീകരണമാണ് നടക്കുന്നത്.

'ദ്വീപി'ലെ സ്ത്രീജീവിതം

ലക്ഷദ്വീപിലെ ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിലൊന്നിൽ പുറംലോകം കാണാതെ കഴിയുന്ന മണിച്ചിമ്പി എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് 'ദ്വീപ്' എന്ന നോവലിൽ തുളസി. രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങളുടെ പൊതുവിടത്തിലേക്ക് സ്ത്രീകൾ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെ ഈ നോവൽ വിലക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം തീരെയില്ലാത്ത സ്ഥിതിവിശേഷമാണ് ദ്വീപിലുള്ളത്. കച്ചവടത്തിനും മറ്റുമായി ദ്വീപിലെത്തുന്നവർ പലപ്പോഴും അവിടെനിന്ന് പെണ്ണുകെട്ടുകയും ദ്വീപ് ഉപേക്ഷിച്ച് പോകുമ്പോൾ മൊഴിചൊല്ലി ബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒരു ഭർത്താവ് മൊഴിചൊല്ലിയാൽ മാത്രമേ സ്ത്രീക്ക് മറ്റൊരു വിവാഹബന്ധം പാടുള്ളൂ എന്ന നിയമവ്യവസ്ഥയും ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിൽ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. സ്വന്തം ദ്വീപല്ലാതെ മറ്റു ദ്വീപുകൾ പോലും സ്ത്രീകൾക്ക് കാണുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. കടൽകടന്ന് പുറംലോകത്തേക്ക് പോകുവാനും അവർക്കൊരിക്കലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. "സ്വന്തം ദ്വീപൊഴിച്ചു മറ്റൊരു ദ്വീപും അവൾ കണ്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും നാലുപുറവും കടൽ കിടക്കു

ന്ന ദ്വീപുകളുടെ രൂപം ഭാവനയിൽ കാണാൻ അവൾക്കുകഴിയും. ദ്വീപുവിഭവങ്ങൾ കൊണ്ടിറക്കി കച്ചവടം നടത്തുന്ന ബജാറുകൾ നിറഞ്ഞ നഗരങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുകേട്ട അറിവേ അവൾക്കുള്ളൂ. നഗരങ്ങളെയോ അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വൻകരയെയോ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെടുത്താൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശ്രമിച്ചാലും അവ ഭാവനയിൽ നിന്നു വഴുതിപ്പോവുകയേയുള്ളൂ" (2004:17). എന്ന് നോവൽ പറയുന്നുണ്ട്. കരയിൽ കച്ചവടത്തിനു പോകുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളിലൂടെയാണ് സ്ത്രീകൾ പുറംലോകത്തെ അറിയുന്നത്. എങ്കിലും ആ ലോകം അവർക്ക് ഭാവനയിൽ പോലും കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

യാഥാസ്ഥിതിക മതം കല്പിച്ചു നല്കുന്ന ആചാരനിബദ്ധമായ നിയമങ്ങളെ ഉല്ലംഘിച്ചുകൊണ്ടൊരു ജീവിതം ദ്വീപ് നിവാസികൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകൾക്ക് സാധ്യമല്ല. "ജനിക്കുന്ന പള്ളിയിലെ കബറിനുള്ളിൽ അടിഞ്ഞു കൂടുന്നു. ഇടയ്ക്കുള്ള നീണ്ട വർഷങ്ങൾ വീടിനുള്ളിലെ ഇടുങ്ങിയ മുറികളിലും കടപ്പുറത്തുമായി കഴിക്കാം. ഏറിയാൽ രണ്ടു മൈൽ നീളമുള്ള ദ്വീപിന്റെ വടക്കേയറ്റത്തും തെക്കെയറ്റത്തും വരെ എത്താം. അങ്ങനെ ജീവിച്ചു മണ്ണടിഞ്ഞ ബീബിമാർ എത്രയധികം? ഇന്നു ജീവിക്കുന്നവരെത്ര?.അത്ഭുതങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വൻകര കാണണമെന്നുള്ള അമിതമായ അഗ്രഹമോ, നിർബന്ധമോ മണിച്ചിബിക്കും ഇല്ല. അവളുടെ സ്വപ്നങ്ങളെയും ചിന്തകളെയും വളർത്തിയെടുക്കുന്ന ചുറ്റുപാട് നിഷ്കർഷിക്കുന്നതും ഇതത്രെ" (2004:17). ഈ വാചകങ്ങളിൽ നിന്ന് ദ്വീപുജീവിതത്തിന്റെ ഏകദേശ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള കടൽ ഭിത്തികൾക്കിടയിലെ തുരുത്തിൽ പ്രാന്തവല്കരിക്കപ്പെട്ട് കഴിയുന്ന ദ്വീപ് സമൂഹത്തിലെ വംശീയാവസ്ഥകൾ ഈ നോവലിൽ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

"തുളസിയുടെ 'ദ്വീപ്' എന്ന നോവലിലെ മണിച്ചിബി എന്ന നായികാ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതകഥയെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ദ്വീപസമൂഹത്തിലെ സവിശേഷമായ വംശജന്യഗ്രണം ശക്തമായി പ്രതിഫലിക്കുന്നതു കാണാം. ക്രൂരനായ രണ്ടാം പുതിയോന്റെ ബലാല്കാരങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുമ്പോഴും മനസ്സുതുറന്നു സ്നേഹിക്കുന്നവന്റെ കൂടെ, ധൈര്യവതിയായിരുന്നിട്ടും അവൾക്കു പോകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ കഥാപാത്രത്തെ നിത്യഗാധ ദുരന്തത്തിലേക്കു വീഴ്ത്തുന്നതിൽ ഈ വംശസ്വത്വത്തിന്റെ കാതലായ ചില അംശങ്ങളുണ്ട് എന്നും കാണാം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ തുളസിയുടെ 'ദ്വീപ്' ബോധപൂർവ്വമല്ലാതെ ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ നേരുകളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്" (ഉമർ തറമേൽ,ഡോ.,2004:7). ഇത്തരത്തിൽ വംശീയ സ്വത്വത്തിൻറേതായ മുദ്രകളെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് സ്ത്രീക്ക് സ്വതന്ത്രമായൊരു ജീവിതം ദ്വീപിൽ സാധ്യമാകാത്തത്. സ്ത്രീയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട യാഥാസ്ഥിതിക മത സാമൂഹ്യ നിയമങ്ങളെ പൊളിച്ചെഴുതാൻ സാധിക്കാതെ കടലോര സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന യാതനകളിലേക്കാണ് 'ദ്വീപ്' വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

പ്രബലമാകുന്ന 'മാതൃ അക്ഷങ്ങൾ'

കൊച്ചിയുടെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സങ്കരസംസ്കാരത്തിന്റെ സംഘർഷങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന നോവലായ 'ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസി'ൽ സമുദായ സത്തയെ നിലനിർത്താനുള്ള സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളുടെ ശ്രമങ്ങൾ കാണാം. മലയാളത്തിൽ സമുദായ തന്മകളെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന സാഹിത്യരചനകൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പക്ഷെ ആധുനികമായ സമുദായ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമുപയോഗിച്ചാണ് ഇത്തരം കൃതികളെല്ലാം സമുദായ തന്മകളെ ഉറപ്പിക്കുന്നത്. ഈ നോവലുകളിലെല്ലാം സമുദായ സത്തയെ നിലനിർത്തുന്നതും വളർത്തുന്നതും സമുദായ പരിഷ്കർത്താവായ പുരുഷനാണ്. എന്നാൽ ഈ മാതൃകകളിൽ നിന്ന് നിർണ്ണായകമായ രീതിയിൽ 'ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസ്' വേർപിരിയുന്നു. സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയും കത്തോലിക്കരുടെ മതവിശ്വാസങ്ങളും തദ്ദേശീയ പ്രയോഗങ്ങളും സങ്കര

പൈതൃകങ്ങളുമെല്ലാം നോവലിലെ 'മാതൃഅക്ഷ'ത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് നില്ക്കുന്നത്. അവരാണ് അതിന്റെയെല്ലാം സംരക്ഷകരും. നോവലിലെ പുരുഷ കഥാപാത്രങ്ങൾ 'പൂർണ്ണ പുരുഷനായ സമുദായ പരിഷ്കർത്താവിന്റെ നേർ വിപരീതമാണ്' എന്ന് ജെ. ദേവിക ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. (2015:95). ഈ നോവലിൽ സമുദായ തന്മ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനുള്ള പൂട്ടുകൾ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച് അടുത്ത തലമുറയിലേക്ക് കൈമാറുന്നത് സ്ത്രീകളാണ്. ഇത്തരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ മമ്മാഞ്ഞിയും ഓശയുടെ അമ്മയുമെല്ലാം സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കരണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കഥാപാത്രങ്ങളാണെന്നു കാണാം. സ്ത്രീ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമായിരിക്കുമ്പോഴും, അവരുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമുദായ പരിഷ്കർത്താവായ പുരുഷനെ നമ്മുടെ സാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് കണ്ടെത്താനാവും. എന്നാൽ ഇത്തരം വാർപ്പുമാതൃകകളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വഴിമാറി നടപ്പാണ് ഈ നോവലിനെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നത്.

കെ.എ.സെബാസ്റ്റ്യന്റെ 'രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തക'ത്തിൽ ക്ലാരയ്ക്ക് നേരെ ജനനേന്ദ്രിയം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പിശാചിനെ വിശ്വാസപ്രമാണം ചൊല്ലി അവൾ ഓടിക്കുന്നതായി പരാമർശമുണ്ട്. ദാമ്പത്യത്തിൽ സ്ത്രീ പുലർത്തേണ്ടുന്ന വിശ്വാസ്യതയുടെയും സദാചാരമൂല്യത്തിന്റെയും ഉത്തമമാതൃകയായി ക്ലാരയെ ഈ നോവൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

സ്ത്രീലൈംഗികതയെ പാപബോധവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് കാണുകയും ഭാര്യാഭർതൃബന്ധത്തിനകത്തു മാത്രം സാധ്യമാകുന്ന ശാരീരികബന്ധത്തെ ആദർശവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണത അപഗ്രഥിച്ച നോവലുകളിലെല്ലാം ഏറിയോ കുറഞ്ഞോ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. തീരദേശത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന, തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളോടും കടലമ്മ എന്ന സങ്കല്പത്തോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഇത്തരം ധാരണകളെല്ലാം ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നതെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാന്മാർഗ്ഗികതയുടെയും പാതിവ്രത്യത്തിന്റെയും കാവൽക്കാരായി സ്ത്രീകളെ കല്പിക്കുന്ന ഈ ശ്രദ്ധപദ്ധതി, ദേശീയ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നവീകരിക്കപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്ര സ്വത്വത്തിൽ നിന്ന് അവളെ വിലക്കുകയാണ്. നിലനില്ക്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളെ പലതരത്തിലും പുരുഷൻ റദ്ദുചെയ്യുകയും പുതിയവ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും പെണ്ണിന് അതൊന്നു സാധ്യമല്ലാതെ വരുന്നു. സ്ത്രീവിഷയകമായ പ്രശ്നത്തിൽ നോവൽ സ്വീകരിക്കുന്ന നിലപാടുകൾ അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിലൂടെ മാത്രം സാധ്യമാകുന്ന ലൈംഗികത മാത്രമേ സ്ത്രീക്ക് വിധിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നും അതിനു പുറത്തുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ നാടു മുടിക്കുമെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെ പുരുഷാധിപത്യ ധാരണകൾ തന്നെയാണ് ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഉമർ തറമേൽ 2004 'കടലിന്റെ കണ്ണും കരളും', ദ്വീപ് (തുളസി), ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ഉഷാകുമാരി,ജി. 2012 'ശരീരം, ലൈംഗികത, സദാചാരം', തകഴി കാലഭ്രപടങ്ങൾ (ഷാജി ജേക്കബ് (എഡി.)), കൈരളി ബുക്സ്, കണ്ണൂർ

കുശലകുമാരി,പി.കെ. 1997 സമൂഹമനസ്സും മലയാളനോവലും, മലയാള പഠനഗവേഷണ കേന്ദ്രം, തൃശ്ശൂർ

കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി,എം. 2014 'ജീവിതത്തിന്റെ ബഹുസ്വരത', ഭാവിയുടെ പുസ്തകം (സുരേഷ്,പി.(എഡി.)), ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ജോണിമിറാൻഡ 2015 ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസ്, പൂർണ്ണ

പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

ജോസഫ് പനയ്ക്കൽ 1998 കടൽകാക്കകൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം

തുളസി 2004 (1966) ദ്വീപ്, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ദേവിക,ജെ. 2011(2010) കുലസ്ത്രീയും ചന്തപ്പെണ്ണും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ?, സെൻറർ ഫോർ ഡെവലപ്പ്മെൻറ് സ്റ്റഡീസ്, തിരുവനന്തപുരം

ദേവിക,ജെ. 2015 'പൂട്ട് കണ്ടെത്തേണ്ടുന്ന താക്കോലുകൾ', ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസ് (ജോണി മിറാൻഡ), പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

പത്മനാഭൻ,കെ. 2016 മുക്കുവരും തീരദേശസംസ്കൃതിയും, പുസ്തകഭവൻ, കണ്ണൂർ

മാധവൻ,എൻ.എസ്. 2003, ലന്തൻ ബത്തേരിയിലെ ലുത്തിനിയകൾ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

രൺജിത്ത്,സി.കെ. 2015 കടലും കടൽജീവിതവും മലയാള നോവലിൽ, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

രാമനുണ്ണി,കെ.പി. 2012 (2006) ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

സാറാതോമസ് 1994 വലക്കാർ, എൻ.ബി.എസ്., കോട്ടയം

സെബാസ്റ്റ്യൻ,കെ.എ. 2005 (2004) രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

8

ദാക്ഷയണി വേലായുധൻ: വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട കീഴാളചരിത്രം

ഹല്ലീലു റഹുമാൻ വി.എം.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം.
ആർ എൽ വി കോളേജ് ഓഫ് മ്യൂസിക് & ഫൈൻ ആർട്സ്,
തൃപ്പൂണിത്തുറ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ചെറായി രാമദാസ് എഴുതിയ 'കാലശാസനകൾക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷയണി വേലായുധൻ'എന്ന ജീവചരിത്രകൃതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പുനരവതരിക്കപ്പെട്ട ദളിത് ചരിത്രത്തെ വിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമമാണ് പ്രബന്ധം.മുഖ്യധാരാകൃതികളിൽ രേഖപ്പെടുത്താതെ പോയ കീഴാളമനുഷ്യരുടെ ജീവിതവും പോരാട്ടങ്ങളും കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് യഥാർത്ഥചരിത്രം.സാമൂഹികമായ അവസരനഷ്ടങ്ങളുടെ യാതനകൾ പേറുന്നതും കീഴാളരാണ്.അവരുടെ ജീവചരിത്രാഖ്യാനങ്ങൾ മുഖ്യധാരയുടെ അവഗണനയ്ക്കെതിരായ പോരാട്ടമായും മാറുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ദളിത്ഫെമിനിസം, ജാതി, ഓർമ്മ, മുഖ്യധാര, ദാരിദ്ര്യം, ജീവചരിത്രം.

സാഹിത്യം സമൂഹത്തിനു നേർക്കുപിടിച്ച കണ്ണാടിയാണെന്നിരിക്കേ വരേണ്യലോകത്തെ മാത്രം പ്രതിഫലിപ്പിച്ചാൽ അത് ഭാഗികമാകും.അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യർ കൂടി ഉൾപ്പെടുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യവും ചരിത്രവുമെല്ലാം അല്പമെങ്കിലും പൂർണ്ണതയിലെത്തുക. ജാതീയമായ വിവേചനത്തോടും അപരവൽക്കരണത്തോടുമുള്ള അതിരുകളില്ലാത്ത എതിർപ്പാണ് ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. ദളിത് സമൂഹം പുലർത്തുന്ന അടിമമനോഭാവത്തിന് ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ നിരവധി കാരണങ്ങളുണ്ടെന്ന് ഡോ. അംബേദ്കർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.ഈ അടിമമനോഘടനയെ മറികടക്കൽ എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളോട് നിരന്തരം ഏറ്റുമുട്ടി പെൺകരുത്ത് വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്റെ ചരി

തമാണ് ദക്ഷായണിയുടെ ജീവിതം.

ഡോ. അംബേദ്കറുടെ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കുള്ള വരവ് ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയെ വലിയൊരു പിളർപ്പിലേക്ക് നയിച്ചു. അതിനുശേഷമാണ് ദളിത് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൃത്യമായ ദിശാബോധവും അവരുയർത്തിയ ദർശനങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾക്കും ശരിയായ ലക്ഷ്യബോധവും കൈവന്നത്. ജാതി,വർണ്ണമൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാഹിത്യബോധ്യങ്ങളായിരുന്നു അതുവരെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഇത്തരം സങ്കൽപനങ്ങളോട് കലഹിച്ചും പ്രതിരോധമുയർത്തിയുമാണ് ദളിതെഴുത്ത് വികസ്വരമായത്''. കേവലമൊരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിലുപരി രാഷ്ട്രീയമായ അടിത്തറയുള്ള സാമൂഹികപ്രസ്ഥാനം കൂടിയാണത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാഹിത്യമാനദണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രം ദളിത് രചനകളെ വിലയിരുത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ല. സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനമാണ്.

പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ട് കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമസ്തമേഖലകളിലും പരിവർത്തനത്തിന്റെ കാഹളംമുഴങ്ങിയ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ജാതിയിലും വിവേചനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ മനുസ്മൃതിയുടെ സ്ഥാനത്ത് ബ്രിട്ടീഷുകാർ പുതിയ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. കീഴ്ജാതിക്കാർക്കും ആഭരണവും മേൽമുണ്ടും ധരിക്കാമെന്നു വന്നു. സാക്ഷരതയുടെ വളർച്ച, അച്ചടിയുടെയും വായനയുടെയും വളർച്ച,കുലത്തൊഴിലിനപ്പുറം ഇഷ്ടമുള്ള തൊഴിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവ പതുക്കെപ്പതുക്കെ നടപ്പിലായി. ജാതി, ജന്മി, നാടുവാഴിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ വിള്ളൽവീഴുകയും ഭരണക്രമത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഭ്രപ്രഭുത്വത്തിലും ജൻമിസമ്പ്രദായത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ കേരളീയസാമൂഹ്യഘടന ഇളക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ട് ഉറന്നിട്ട സാമൂഹ്യനവോത്ഥാനത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ പ്രതിരോധപരമായി ഉപയോഗിച്ചുവെന്നതാണ് ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവിതം മാതൃകാപരമാക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ മുഖ്യധാരാചരിത്രകൃതികളിൽ ദളിത്ജീവിതം അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടില്ല. എഴുതപ്പെടാതെപോയ കീഴാളജീവിതം എവിടെയൊക്കെയോ ചിതറിക്കിടക്കുന്നതായി സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ കണ്ടെത്താനാകും.ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഒപ്പുവെച്ച ആദ്യ ദളിത് വനിതയായ ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവചരിത്രം ചെറായി രാമദാസിലൂടെ സജീവമായത് അടുത്ത കാലത്താണ്. മുഖ്യധാരയുടെ ആധിപത്യത്തിൽ മുങ്ങിമറഞ്ഞ ദാക്ഷായണിയുടെ ജീവിതം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമം ഒറ്റപ്പെട്ടതാണെന്നു കരുതരുത്.അനേകം വീണ്ടെടുപ്പുകളുടെ രേഖകൾ കൂടിയാണ് സമകാലിക ദലിത് ചരിത്രം.വിനു എബ്രഹാം രചിച്ച നഷ്ടനായിക എന്ന നോവൽ മലയാളസിനിമയിലെ ആദ്യ ദളിത് നായിക പി കെ റോസിയുടെ (രാജമ്മ) ജീവിതം കണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്. രമേശൻ മുല്ലശ്ശേരി രചിച്ച 'ഗോബരഹ' എന്ന നോവൽ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യ ദലിത് ക്രിക്കറ്റർ പൽവാങ്കർ ബാലുവിന്റെ ജീവചരിത്രകൃതിയുമാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള വീണ്ടെടുക്കലുകളിലൂടെയാണ് ദളിത്ചരിത്രം സമകാലികലോകത്ത് സജീവമാകുന്നത്.

കാണുന്നീലൊരക്ഷരവും എന്റെ വംശത്തെപ്പറ്റി എന്ന സങ്കടം മറച്ചുവെയ്ക്കലിന്റെ കപടലോകത്തേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു.കാണാതെ പോയ അക്ഷരങ്ങളെ, ചരിത്രത്തെ പുനരവതരിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം കീഴാളർ ഉയർത്തുന്ന പ്രതിരോധമാണ്. ഇത്തരം തമസ്കരണങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ അനേകം കൈവഴികളുമുള്ളതിനാൽ ഇവയൊക്കെ യാദൃശ്ചികമായി സംഭവിക്കുന്നവയാണെന്നു കരുതരുത്. മറിച്ച് ആസൂത്രിതമെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.സവർണ്ണന്റെ ജീവിതപരിസരങ്ങൾക്ക് ചരിത്രവും സാഹിത്യകൃതികളും പ്രാധാന്യം നൽകുമ്പോൾ ബദൽവഴിതേടുന്ന കീഴാളജീവചരിത്രകൃതികളുടെ പ്രസാധനം പ്രധാനമാണ്. ദളിത് വിവേചനത്തിന്റെ ആഴ

ങ്ങൾ സമസ്ത മേഖലകളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മറക്കപ്പെടുകയും മറയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു കൂടിയാണ് ചരിത്രം. ഇറ്റാലിയൻ എഴുത്തുകാരനായ മിലൻ കുന്ദേര വ്യക്തമാക്കിയതു പോലെ മറവിയ്ക്കെതിരായ ഓർമ്മകളുടെ പോരാട്ടം അധികാരത്തിനെതിരെയുള്ള പോരാട്ടവുമാണ്.ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും കാണാതെ പോയ അക്ഷരങ്ങളെ, ജീവിതങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ചെറായി രാമദാസിൻ്റെ കൃതി.

ചരിത്രം അദൃശ്യയാക്കിയ ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവചരിത്രം സമഗ്രമായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട കൃതിയാണ് 'കാലശാസനകൾക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ'. ബിരുദം നേടിയ ആദ്യ ദളിത് വനിതയാണ് ദാക്ഷായണി.അവരുടെ ജീവിതവും പോരാട്ടവും ഇന്ത്യയിലെ പുതുതലമുറകൾക്ക് ഊർജ്ജം പകരേണ്ട മാതൃകയായിരുന്നെങ്കിലും മറവിയിലേക്കെറിയപ്പെട്ടു. ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലെ ഏക ദളിത് വനിതയുമാണവർ. ജാതിചിന്തകൾ ഇന്നത്തേക്കാൾ ശക്തമായ കാലത്ത് കൊച്ചിയിലെ മുളവുകാടുദ്വീപിൽ നിന്നും ഡൽഹിയിലെത്തുകയും ദേശീയരാഷ്ട്രീയത്തിൽ തന്റേതായ വ്യക്തിമുദ്ര ചാർത്തുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ഇന്ത്യയെ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനിലപാടെടുക്കാൻ പ്രാപ്തയായ ആ മഹത് വ്യക്തിത്വത്തെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ കടമയാണ്. നാല് നിയമനിർമ്മാണസഭകളിൽ അംഗമാകാൻ ദാക്ഷായണി വേലായുധന് സാധിച്ചു. കൊച്ചി നിയമസഭ, കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവൻറ് അസംബ്ലി, കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവൻറ് അസംബ്ലി ലെജിസ്ലേറ്റീവ്, പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെൻറ് എന്നിവയിൽ അംഗമാകാനും സൂക്ഷ്മമായ ഇടപെടലുകളിലൂടെ സമൂഹത്തിന് വെളിച്ചം നൽകാനും സാധിച്ചു. പുതിയ ഇന്ത്യയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനൊപ്പം ദളിത് സമൂഹത്തിനു വേണ്ടിയും അവർ പൊരുതി.

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ രാജ്യമൊട്ടാകെ നിന്ന് ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് 299 പേരാണ്. സഭയിലെ ഏക ദളിത് സ്ത്രീയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് ദക്ഷായണി വേലായുധനാണ്. ഇത്തരമൊരു നേട്ടത്തിലേക്ക് അവരെത്തിയത് വായിൽ വെള്ളിക്കരണ്ടിയുമായി പിറന്നതു കൊണ്ടല്ല, ദീർഘപോരാട്ടങ്ങളുടെ കനൽപ്പാതകളിലൂടെയാണ്. ദാരിദ്ര്യത്തിലും ദളിതത്വത്തിലും പെൺമയിലും പിറന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള വഴി മുള്ളുകളും കൂപ്പിച്ചില്ലുകളും നിറഞ്ഞ ദുർഘടപാതയായിരിക്കും. പോരാട്ടങ്ങളുടെ തുടർക്കണ്ണികളാണ് ദാക്ഷായണിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാനാവുക. കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ പട്ടികജാതി പെൺകുട്ടികളിൽ ആദ്യമായി എസ്എസ്എൽസി പരീക്ഷ 1931 മാർച്ചിൽ അവർ പാസായി. ഇന്ത്യയിലെ തന്നെ ആദ്യത്തെ ദലിത് ബിരുദധാരിണിയുമാണവർ. കൊച്ചി നിയമസഭയിലെ പട്ടികജാതിക്കാരിയായ ആദ്യ നിയമസഭാംഗവും അവരാണ്.ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുപാടു റെക്കോഡുകൾ ചാർത്തിക്കിട്ടിയ മഹത്ജീവിതമാണ് ദാക്ഷായണിയുടേത്.

നിയമസഭയിലും ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലും സ്വന്തം ജനതയുടെ യാതനകളെപ്പറ്റി മൂർച്ചയുള്ള വാക്കുകളിലൂടെ അവർ സംസാരിച്ചു. ദളിതർ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ തീപടർന്ന വാക്കുകളിലൂടെ പ്രശ്നവൽക്കരിച്ചു. അറിവിന്റെ ഉന്നത ശൃംഗങ്ങൾ കീഴടക്കിയ ദാക്ഷായണി,ഇംഗ്ലീഷിൽ തന്നെ രാജ്യത്തോട് സംസാരിച്ചു. ചരിത്രം ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഇന്നിന്റെ ഓർമ്മകളിൽ ആ ജനനായികയില്ല. സ്വന്തം ജന്മദേശമായ മുളവുകാട്ടിലെ പുതുതലമുറയും അവരെ മറന്നു.ഇത്തരം തമസ്കരണങ്ങളിൽ നിന്നും ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ചരിത്രം വളച്ചൊടിക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ദൂരം ചെറുതാണ്.

ദാക്ഷായണിയുടെ മാതാപിതാക്കൾ മുളവുകാട് കല്ലുച്ചംമുറി കുഞ്ഞനും എളങ്കുന്നപ്പുഴ തയ്യിത്തറ മാണി(അന്ന)യുമാണ്.അവരുടെ അഞ്ചുമക്കളിൽ നാലാമത്തെയാളായി 1912 ലാണ് ജന

നം തൊട്ടടുത്ത വർഷം, 1913 ൽ കേരളത്തിൽ കായൽസമ്മേളനം നടന്ന വർഷമാണ്.കര യിൽ സമ്മേളനം നടത്താൻ അനുവാദമില്ലാത്തതിനാൽ എറണാകുളം കായലിൽ കൂട്ടിക്കെ ട്ടിയ വള്ളങ്ങളിലിരുന്ന് തങ്ങളുടെ ആദ്യ രാഷ്ട്രീയസംഘടന ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പുല യർ നടത്തിയ സമ്മേളനം. തുടർന്നു രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട കൊച്ചി പുലയസഭയുടെ പ്രസിഡണ്ടാ യത് ദാക്ഷയണിയുടെ ഇളയച്ഛൻ കൃഷ്ണേതിയാണ്.

പുലയർക്ക് ദൈവം കൽപ്പിച്ചു നൽകിയ ജോലിയാണ് കൃഷിപ്പണി. അതിൽ തന്നെ അവർ തൃപ്തരായിക്കഴിയണമെന്നും ഗ്രമസ്തപ്പണിയ്ക്കും മറ്റുദ്യോഗങ്ങൾക്കും പുലയർ ശ്രമിക്കരുതെന്നും കൊച്ചിയിലെ ആകൃിംഗ് ദിവാനായിരുന്ന കസ്തൂരി രംഗയ്യർ മുപ്പുതുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടാ യി. വരേണ്യർ രൂപപ്പെടുത്തിയ ഇത്തരം 'ദൈവകൽപ്പന' അനുസരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ദാക്ഷാ യണിയെ പോലെയുള്ള കീഴാളർ എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ പഠിതാക്കളാവി ല്ലായിരുന്നു. പുലയസമുദായത്തിൽ നിന്നും മേൽവസ്ത്രം ധരിച്ച് പൊതുവിടത്തിലെത്തിയ ആദ്യ സ്ത്രീയാണ് ദാക്ഷായണി. പുലയസ്ത്രീകൾക്ക് മേൽവസ്ത്രം ധരിക്കാനുള്ള അവകാശം അക്കാല ത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ ബി എസ് സി കെമിസ്ട്രി പഠനത്തിനായി ദാ ക്ഷായണി എത്തിച്ചേർന്ന ആദ്യദിനം.അവരുടെ ഫോട്ടോയെടുക്കാൻ വേണ്ടി പത്രക്കാരുടെ പട കാത്തുനിന്നെങ്കിലും അവർക്ക് ദാക്ഷായണിയെ തിരിച്ചറിയാനായില്ല. കാരണം സവർ ണ്ണവിദ്യാർത്ഥിനികളെ പോലെ തന്നെ വസ്ത്രം ധരിച്ചാണ് അവർ കോളേജിന്റെ പടികടന്ന ത്. പുലയപ്പെൺകിടാവിന്റെ വസ്ത്രധാരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്നത്തെ സാമാന്യസങ്കല്പത്തി ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പത്രക്കാർ ദാക്ഷായണിയെ തിരഞ്ഞത്. പിന്നീട് കെമിസ്ട്രി ലാ ബിൽ വച്ചാണ് അവർ ദാക്ഷായണിയെ കണ്ടെത്തുന്നത്.

എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ ജൂബിലി സ്മാരകപ്രസംഗത്തിന് എത്തിയ ദി വാൻ ബഹദൂർ സർ ടി. വിജയരാഘവാചാര്യർ തന്റെ പ്രസംഗത്തിനിടെ ദാക്ഷായണിയെ അഭിനന്ദിച്ച കാര്യം മഹാരാജാസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിൻറെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും തനിയ്ക്ക് മംഗളപത്രം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെക്കാൾ കൂടുതൽ തന്നെ സന്തോഷിപ്പിച്ചത് മഹാരാജാസിൽ നിന്നും ലഭിച്ച മംഗളപത്രമാണെന്ന് ദിവാൻ പ്രസംഗി ച്ചു. അതിൻറെ കാരണം പുലയസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി ഇത്രത്തോളം പഠി ച്ചുയർന്ന്, പുരുഷന്മാർ ധാരാളം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സദസ്സിൽ വച്ച് യാതൊരുവിധ ചാഞ്ചാല്യ വുമില്ലാതെ മംഗളപത്രം വായിച്ചുവെന്നുള്ളതുമാണ്. അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടി നട ത്തിയ പരിശ്രമങ്ങൾ ചെറിയതോതിലെങ്കിലും വിജയിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷവും ദിവാൻ പ്രക ടിപ്പിച്ചു.

ദാക്ഷായണിയ്ക്ക് എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ പഠനകാലത്ത് കെമിസ്ട്രി ലാ ബിലുണ്ടായ ദുരനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് മകളായ മീര വേലായുധൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ലാബിലെ ഉപകരണങ്ങൾ തൊടാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കീഴാളസ്ത്രീ, പരീക്ഷണവസ്തുക്കളിൽ തൊട്ടാൽ അശുദ്ധമാകുമല്ലോ. ദാക്ഷായണിയെ ലാബിൽ അകറ്റിനിർത്തിയ സവർണ്ണയായ അധ്യാപികയുടെ ശാസ്ത്രാവബോധം നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും. പരീക്ഷണങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നത് ദൂരെനിന്നു കണ്ടുപഠിക്കാനേ അവൾക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ ജാതി വെറിയർക്കിടയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ബിരുദപഠനത്തിൽ ഉന്നതവിജയം നേടിയത് അവരുടെ യുള്ളിലെ പോരാട്ടവീര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

1936 ലെ കൊച്ചി രാജഭരണറിപ്പോർട്ടിൽ ദാക്ഷായണിയുടെ ബിഎ വിജയം സൂചിപ്പിച്ചി രിക്കുന്നു. കെ.കെ.ദാക്ഷായണിയെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽ പ്രത്യേക പരിഗണനയോടെ അധ്യാ പികയായി നിയമിച്ചതും റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. അധ്യാപികയായി മാറിയപ്പോൾ പുലയത്തി ടീച്ചർ എന്ന ആക്ഷേപം അവർക്ക് കേൾക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നതും യാഥാർത്ഥ്യം. ബിരുദം

നേടിയ ദാക്ഷായണിയ്ക്ക് എറണാകുളം പട്ടണവാസികളുടെ ആദരം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. കോളേജിൽ നിന്ന് ഒരു കിലോമീറ്റർ മാത്രം അകലെയുള്ള വേദിയിൽ, 1935ൽ നാട്ടുകാർ സംഘടിപ്പിച്ച ചടങ്ങിൽ വച്ചായിരുന്നു ആദരിക്കൽ. 1913ൽ പുലയർ കായൽസമ്മേളനം നടത്തിയ കൊച്ചിയിൽ തന്നെയാണ് 1935 ആകുമ്പോഴേക്കും പുലയസ്ത്രീയെ പട്ടണത്തിൽ വച്ച് ആദരിക്കലും നടന്നത്.

1935 ജൂലൈയിൽ ദാക്ഷായണിയ്ക്ക് തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ പെരിങ്ങോതികര (പെരിങ്ങോട്ടുകര) ഹൈസ്കൂളിൽ ടീച്ചറായി ജോലി കിട്ടി.ഈഴവർക്ക് മുൻതൂക്കമുള്ള പ്രദേശമായതിനാലും ജാതിവിവേചനം അവിടെ കഠിനമല്ലാത്തതിനാലുമാണ് പെരിങ്ങോതികരയിൽ നിയമനം നൽകിയത്.എന്നാൽ അവിടെവച്ചും കടുത്ത വിവേചനം ദാക്ഷായണി നേരിട്ടു.സ്കൂളിനു സമീപമാണ് അക്കാലത്ത് അവർ താമസിച്ചിരുന്നത്.വീട്ടുസഹായിയായി ഒരു പെൺകുട്ടിയും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.വേട്ടുവജാതിയിൽപ്പെട്ട അവൾക്കോ ദാക്ഷായണിയ്ക്കോ സമീപത്തെ കിണറ്റിൽ നിന്ന് വെള്ളംകോരാൻ അനുവദമുണ്ടായിരുന്നില്ല.പിന്നീട് ദാക്ഷായണിയുടെ അമ്മയെത്തിയപ്പോഴാണ് പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടത്.അമ്മ അപ്പോഴേക്കും ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്ത് അന്നയെന്നെ പുതിയ പേരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ,വീട്ടിൽ നിന്നും സ്കൂളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ സ്കൂളിനടുത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരു നായർസ്ത്രീയെ ദാക്ഷായണി വഴിയിൽ കണ്ടുമുട്ടി.വഴിയുടെ ഇരുവശവും നെൽപ്പാടങ്ങളാണ്. വഴിമാറിക്കൊടുക്കുവാൻ നായർസ്ത്രീ ദാക്ഷായണിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും അവർ തയ്യാറായില്ല.വാക്കുതർക്കങ്ങൾക്കൊടുവിൽ നായർസ്ത്രീ വഴിയിൽ നിന്നും പാടത്തേക്കിറങ്ങിമാറുകയും ദാക്ഷായണി നടന്നുപോവുകയും ചെയ്തു.

1945 ജൂൺ മുതൽ കൊച്ചി നിയമസഭയിൽ നോമിനേറ്റു ചെയ്യപ്പെട്ട അംഗമായി ദാക്ഷായണി പ്രവർത്തിച്ചു.തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സർക്കാർ ജോലി നിയമസഭാംഗമാകുന്നതിനു തടസ്സമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഉപേക്ഷിച്ചു.കൂടുതൽ വരുമാനമുള്ള സർക്കാർ ജോലിയേക്കാൾ ദളിതരുടെ വിമോചനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയാണ് അവരെ നയിച്ചത്.ദാക്ഷായണിയുടെ ആദ്യത്തെ കൊച്ചി നിയമസഭാപ്രസംഗം നടക്കുന്നത് 1945 ഓഗസ്റ്റ് രണ്ടിലെ ബജറ്റ് ചർച്ചാവേളയിലാണ്.കൊച്ചി നിയമസഭയിൽ ദാക്ഷായണി നടത്തിയ കന്നിപ്രസംഗം ചരിത്രരേഖയാണ്. കീഴാളർ നേരിടുന്ന അടിമത്തത്തെ,ജാതിവിവേചനത്തെ കനൽവാക്കുകളിൽ അവതരിപ്പിച്ചു.അതുവരെ പ്രമാണിമാർ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അധ:കൃതയായ ഒരു സ്ത്രീ ദീർഘമായി പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ സഭ തരിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. ബജറ്റ് നിർദ്ദേശങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്ത വേളയിൽ അധ:കൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന തുക തീരെ കുറവാണെന്ന് ദാക്ഷായണി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.പഞ്ചായത്ത്,മുനിസിപ്പൽ ഭരണസമിതികളിൽ കീഴാളർക്ക് ജനസംഖ്യാനുപാതികമായ പ്രാധിനിത്യം വേണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു.സർക്കാർ ജോലിക്കാര്യത്തിൽ സ്റ്റാഫ് സെലക്ഷൻ ബോർഡ് അധ:കൃത സമുദായത്തോട് നീതി ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും അവർ വ്യക്തമാക്കി.

1941 ലാണ് ദാക്ഷായണിയുടെ വിവാഹം നടന്നത്.ഗാന്ധിജിയുടെ വലിയ ഭക്തയും ആരാധികയുമായിരുന്ന ദാക്ഷായണി.വാർധ ആശ്രമത്തിൽ വച്ചാകണം വിവാഹം എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചതും അവരാണ്.ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ ദലിത് രാഷ്ട്രപതിയായിരുന്ന കെ ആർ നാരായണന്റെ ഇളയച്ഛനായ ആർ.വേലായുധനായിരുന്നു വരൻ.ഉഴവൂർ സ്വദേശിയായ അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ബിരുദം നേടിയ വ്യക്തിയാണ്. വധൂവരന്മാർ വാർധയിലെത്തി ഗാന്ധിജിയുടെയും കസ്തൂർബയുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ ഒരു കുഷ്ഠരോഗിയുടെ കാർമികത്വത്തിൽ വിവാഹിതരായി.ഗാന്ധിഭക്തയായിരുന്നപ്പോഴും അംബേദ്കറിന്റെ സഹപ്രവർത്തകയായിരുന്നപ്പോഴും ഇരുവരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കു

ന്നതിനോ ഇരുവരെയും ചോദ്യംചെയ്യുന്നതിനോ ദാക്ഷായണി മടിച്ചിരുന്നില്ല.ഗാന്ധിസത്തിൽ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിക്കുമ്പോഴും ഗാന്ധിയുടെ ചില നിലപാടുകളെ അവർ ചോദ്യംചെയ്തു.ഹരിജൻ എന്ന ഗാന്ധിയുടെ വിശേഷണത്തെ അവർ അംഗീകരിച്ചില്ല. അയിത്തം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കീഴാളമനുഷ്യരെ ദൈവത്തിൻറെ മക്കൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത് പട്ടിയെ നെപ്പോളിയൻ എന്നു വിളിക്കും പോലെയാണ്.ഹരിജൻ പോലെയുള്ള സവിശേഷമായ നാമകരണങ്ങൾക്കും സ്ഥാനപ്പെടുത്തലുകൾക്കുമപ്പുറം അധ:കൃതർക്ക് വേണ്ടത് സാമൂഹ്യനീതിയാണെന്ന് അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ദാക്ഷായണിയുടെ ഉന്നതമായ പാണ്ഡിത്യത്തിനും പോരാട്ടവീര്യത്തിനും കിട്ടിയ ബഹുമതിയാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിർമാണസഭാംഗത്വം.1946 ജൂലൈ 22ന് മദ്രാസ് പ്രവിശ്യയിൽ നിന്ന് കോൺഗ്രസ് ടിക്കറ്റിലാണ് അവർ സഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത്.അംബേദ്കർ നേതൃത്വം വഹിച്ച ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭയിൽ299 അംഗങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നത്.അവരിൽ 15 പേർ മാത്രമായിരുന്ന സ്ത്രീകൾ.അവരിൽ മൂന്നുപേർ മലയാളികളും.അമ്മു സ്വാമിനാഥൻ,ആനി മസ്ക്രീൻ,ഏക ദളിത് സ്ത്രീയായി ദാക്ഷായണിയും.കീഴാളരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭയിലും അവർ പടപൊരുതി.ചെയർമാനായ ഡോക്ടർ ബി ആർ അംബേദ്കറുടെ ചില നിലപാടുകളെ വിമർശിക്കാനും മടിച്ചില്ല.ആർട്ടിക്കിൾ 17 ഭരണഘടനയിലെ അയിത്തത്തിനെതിരെയുള്ള വ്യവസ്ഥയാണ്.അയിത്തം നിരോധിക്കുന്ന ആർട്ടിക്കിൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉണ്ടാകണമെന്ന് ശക്തിയുക്തം വാദിച്ചു.അയിത്തത്തെ നിയമപരമായി നേരിടാനുള്ള നിലപാടുതറ ഭരണഘടനയിൽ ഒരുക്കിവെക്കുന്നതിൽ ജാഗരുകയാവുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടു കൊല്ലവും 11 മാസവും 17 ദിവസവും കൊണ്ടാണ് ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭ ഇന്ത്യയ്ക്കായി ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയത്.1950 ജനുവരി 24ന് ഭരണഘടനയിൽ സഭാംഗങ്ങൾ ഒപ്പുവച്ചപ്പോൾ ആദ്യ ദളിത് സ്ത്രീയായി ദാക്ഷായണിയും ഒപ്പുവച്ചു. ജനുവരി 26ന് ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭ ഇല്ലാതാവുകയും സഭ താൽക്കാലിക പാർലമെൻറായി മാറുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ദക്ഷായണിയും പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെന്റംഗമായി. തിരുകൊച്ചി നിയമസഭയിൽ നിന്ന് നോമിനേറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട അംഗമെന്ന നിലയിൽ ഭർത്താവായ ആർ വേലായുധനും പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെൻറിലെത്തി. ഇടക്കാല പാർലമെന്റിലെ ആദ്യത്തെ ദലിത് ദമ്പതികളായി അവർ.

മദ്രാസ് സിറ്റി ഡിപ്രെസ്ഡ് ക്ലാസ്സസ് ലീഗ്,യൂത്ത്സ് ഫൈൻ ആർട്സ് ലീഗ് എന്നീ സംഘടനകളുടെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ദാക്ഷായണി. ഭർത്താവായ ആർ വേലായുധൻ ആരംഭിച്ച കോമൺമാൻ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാരികയുടെ എഡിറ്ററായും ഗാന്ധി ഈറ പബ്ലിക്കേഷൻസിന്റെ ജനറൽ എഡിറ്ററുമായും ദാക്ഷായണി പ്രവർത്തിച്ചു.1952 ൽ പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നതോടുകൂടി ദാക്ഷായണി വേലായുധൻറെ പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെൻററി അംഗത്വം അവസാനിച്ചു.നിയമനിർമ്മാണരംഗത്ത് അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന ഏകദളിത് സ്ത്രീയെ അതിനുശേഷം ശ്രദ്ധേയമായ രംഗങ്ങളിലൊന്നും കാണുന്നില്ല. പാർലമെൻറ് വിട്ട ശേഷം അവർ എൽഐസി ഉദ്യോഗസ്ഥയായി കഴിയുകയായിരുന്നു. ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീപ്രതിനിധികളിൽ മറ്റാർക്കും ദാക്ഷായണിയോളം അവഗണന നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. അമ്മുസ്വാമിനാഥൻ ഇടക്കാല പാർലമെൻറിനു ശേഷമുള്ള ആദ്യ ലോകസഭയിലേക്ക് മത്സരിച്ചുജയിച്ചു. ആനി മസ്ക്രീനും ലോകസഭയിലെത്തി. ദാക്ഷായണിയെയാകട്ടെ എൽഐസി ഉദ്യോഗസ്ഥയെന്ന നിലയിലാണ് പിൽക്കാലം കണ്ടത്. നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട ജാതിവാഴ്ചയുടെ ക്രൂരമർദ്ദനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ ജനവിഭാഗത്തിൽ നിന്നും അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന സ്ത്രീശബ്ദം പിൽക്കാലത്ത് അവഗണിക്കപ്പെട്ടു.ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന

യുടെ നിർമ്മാണസഭയിൽ അംഗമായ ഒരാൾ പിൽക്കാലത്ത് വെറുമൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥയായി മാത്രം പരിണമിച്ചതെന്തുകൊണ്ടാവാം?ദളിതർ നേരിടുന്ന ക്രൂരമായ അവഗണനയ്ക്കുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിലൊന്നായി ഇതും വായിച്ചെടുക്കാം.

ദാക്ഷായണിയുടെ മകൾ മീര വേലായുധൻ അമ്മയെ അനുസ്മരിച്ചപ്പോൾ ബാല്യകാലസ്മരണ പങ്കുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. കുട്ടിക്കാലത്ത് മീര പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ കുനിക്കുടിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അമ്മ പുറത്തുതട്ടിയിട്ട് പറഞ്ഞു.നിവർന്നിരിക്കണം,തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കണം.ഒരിക്കലും തല കുനിയ്ക്കരുത്. അക്കാലത്ത് പുലയസമുദായത്തിലെ ഭ്രൂരിഭാഗം പേർക്കും ചെറിയൊരു കൂന് അവരുടെ ശരീരപ്രകൃതത്തിൽ തന്നെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു.മേലാളർക്കു മുന്നിൽ തലകുനിച്ചും നട്ടെല്ലു വളച്ചും നിലകൊണ്ടതിനാൽ കീഴാളശരീരങ്ങൾ കൂന് അലങ്കാരമായി ഏറ്റുവാങ്ങി.ദാക്ഷായണിയുടെ പ്രകാശനം ചെയ്യാനിരിക്കുന്ന ആത്മകഥയുടെ പേര് കടലിനു ജാതിയില്ല(Sea has no cast) എന്നായിരിക്കാമെന്ന സൂചന മകളായ മീര വേലായുധൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അമ്മയെഴുതിയ ആത്മകഥാപരമായ കുറിപ്പുകൾ മീരയുടെ കൈവശമാണുള്ളത്. താമസിയാതെ ആ കൃതി പുറത്തുവരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം. 1913 ൽ കേരളത്തിലെ പുലയർ നടത്തിയ കായൽസമ്മേളനത്തെയും പ്രസ്തുത ആത്മകഥാനാമം ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

1971 മാർച്ചിൽ ഇടക്കാല പാർലമെൻറ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ എതിർപക്ഷത്തുള്ള സംഘടനാകോൺഗ്രസിന്റെ സ്ഥാനാർത്ഥിയായി അടൂർ സംവരണമണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് മത്സരിച്ചെങ്കിലും ദാക്ഷായണി പരാജയപ്പെട്ടു. ആ സമയത്ത് അവർ എൽഐസിയുടെ ഉദ്യോഗം വിട്ടിരുന്നു. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുമായി വലിയ അടുപ്പത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും പിന്നീട് ഇന്ദിരാഗാന്ധിയും ദാക്ഷാണിയയും ഏറെയകന്നു. 1978 ൽ ഡൽഹിയിൽ വച്ചായിരുന്നു അവർ അന്തരിച്ചത്. വിധേയത്വവും അടിമമനോഭാവവും ദാക്ഷായണിയുടെ നിഘണ്ടുവിലില്ലാത്ത വാക്കുകളാണ്. ചോദ്യം ചെയ്യാനും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയെ എതിർക്കാനുള്ള തന്റേടവും വെല്ലുവിളികളെ അതിജീവിക്കാൻ അവരെ പ്രാപ്തിയാക്കി. ബ്രാഹ്മണിസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഫാസിസമാണെന്ന് അന്നേ അവർ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.ആശയപരമായി വിപ്ലവകാരിണിയായ ഒരു ദളിത് സ്ത്രീ ഉന്നതപദവികളിലെത്തുന്നതിനോട് പലർക്കും താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.മുഖ്യധാരാചരിത്രം കാണാതെപോയ ദളിത് സ്ത്രീകൾ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടത് സമകാലികഘട്ടത്തിലാണ്.പുനർജന്മം കിട്ടിയ നവോത്ഥാനനായിക എന്നു ദാക്ഷായണിയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.

നവോത്ഥാനമുന്നേറ്റങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായ കേരളത്തിലും ദളിതരോടുള്ള മനോഭാവം ഇനിയും മാറേണ്ടതുണ്ട്.പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ജാതിബോധം സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാഴ്ചകളാണ് കൃതിയിലുടനീളം കാണുന്നത്.സാധാരണക്കാരൻ മുതൽ ഭരണഘടന നിർമ്മാണസമിതിയിൽ എത്തിയ വ്യക്തിവരെ ജാതീയമായ വിവേചനവും അപമാനവും അനുഭവിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ കൃതി വ്യക്തമാക്കുന്നു.ബഹുമുഖവും ബഹുസ്വരവുമാണ് സമകാലിക ദളിത് സാഹിത്യം.കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ച് ഓരത്തേക്ക് മാറ്റിനിർത്തിയ മനുഷ്യരുടെ സ്വരങ്ങൾ ദളിത് കൃതികളിൽ ശക്തമായി മുഴങ്ങുന്നു.മുഖ്യധാരാചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ദളിത് ജനതയെ കാണണമെന്നില്ല.മൃഗസമാനമായ ജീവിതം നയിച്ച് അരികുകളിലേക്ക് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവരാണവർ.ചരിത്രം രാഷ്ട്രീയപരിണാമങ്ങളുടേതു കൂടിയാണ്. അധികാരത്തിന്റെയും ഭരണകൂടത്തിന്റെയും നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കുള്ളിലാണ് ചരിത്രത്തിൻറെ രൂപപ്പെടൽ സാധ്യമാകുന്നതെന്ന സത്യം അവഗണിക്കപ്പെട്ട ദലിത്ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.വയലിൽ പണി ചെയ്തളർന്നുവരുന്ന തന്റെ അമ്മയുടെ നിശ്വാസത്തോളം വരില്ല സവർണ്ണസാഹിത്യം എന്ന രാഘവൻ അത്തോളിയുടെ വിലയിരുത്തൽ കീഴാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

വ്യവസ്ഥയോടുള്ള നിരന്തരമായ ഏറ്റുമുട്ടലാണ് കീഴാളന്റെ ജീവിതത്തെ വിമതപക്ഷത്തു

നിർത്തുന്നത്.ദളിതരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങേയറ്റം ദരിദ്രമായ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ അടിത്തട്ടിൽ തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കടുത്തദാരിദ്ര്യവും നിരന്തരമായ വിവേചനവും ചെകുത്താനും കടലിനുമിടയിൽപ്പെട്ടതുപോലുള്ള അരക്ഷിതാവസ്ഥ അവരിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്.പ്രതിസന്ധിയുടെ തിരകൾക്കിടയിലൂടെ ഒറ്റയ്ക്ക് തോണിതുഴഞ്ഞു മുന്നേറുന്ന തിന്റെ ധീരത ദാക്ഷായണിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാം. നിരവധി അടരുകളുള്ള, കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ജീവചരിത്ര കൃതിയാണിത് .സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാനങ്ങളുള്ള നിരവധി ആശയങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ സാധ്യമാക്കിയ പോരാട്ടവീര്യം പീഡിതജനതയെ നിരന്തരം പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന കരുത്തായി ഓളംവെട്ടുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1.ചെറായി രാമദാസ്, കാലശാസനകൾക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ, പ്രണത ബുക്സ്,2023 .

2.രാജേഷ് ചിറപ്പാട് (എഡിറ്റർ), ദലിത് വർത്തമാനം,മൈത്രി ബുക്സ്,2022

3.പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, ദലിത് പഠനം:സ്വത്വം സംസ്കാരം സാഹിത്യം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്,2007

4.കെ.വി.ശശി, കീഴാളവിമർശം,മലയാളം സർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരണം,2019

5.കെ.കെ. കൊച്ച്, ദലിത് നേർക്കാഴ്ചകൾ, റെയ്വൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്,2013

III
GENDER AND POLITCS

9

Transgressing the Gendered Cityscapes: A Case Study of Select Malayalam Horror Films

Dr Arya M. P.
Assistant Professor, Department of English and History,
Christ College (Autonomous), Irinjalakuda.

Abstract

Though settings usually disguise themselves as natural and inconsequential components of the cinematic mise-en-scène, they are charged with significance. Malayalam horror films have interestingly depicted the rural/urban settings as having pronounced impact on the monstrous-feminine characters that such spaces engender. This research paper explores the rural-urban binary for its socio-political, psychological, and ideological conditioning in select Malayalam horror films to unearth them as potential gendered sites of repressed desires, fantasies, fears, and anxieties. The theoretical framework is informed by the post-colonial distinction of ghar-bahir by Partha Chatterjee, Raymond Williams' observations on the city-village binary, and Kristeva's concept of the abject. The primary texts include A. G. Baby's *Lisa* (1978) and *Veendum Lisa* (1987), Shalini Usha Nair's *Akam* (2011), and Ranjith Shanker's *Pretham* (2016), with a brief mention of other horror films. The time lag between the texts is intentional, to analyse the transformation (if any) in the process of gendering that may have occurred across the turn of the century.

The paper argues that the diegetic patterns of dated horror films mirror the stereotypical associations that distinguish the city from the village. Cityscapes, portrayed as exclusively masculine spaces, are conventionally designed to suit only the transgressive woman who holds within her, the possibility of transforming into the monstrous-feminine, thus unsuitable to adorn the patriarchal notion of the normative-feminine. Moreover, it reinforces the postcolonial Indian woman's true identity as belonging to village/wilderness, and unsuited to inhabit the men's cityscapes. The scope of the paper lies in exploring the possibilities of transforming cityscapes as garnering gender-neutral identities.

Keywords:
Rural-urban, cityscapes, monstrous-feminine, ghar-bahir, transgression.

Setting disguises itself as a natural component of the mise-en-scène in films; but it is charged with significance. Apart from forming the background of the plot, it also plays a crucial role in defining the individuals it churns out. The setting of a horror film, usually involving cobwebbed attics, unused alleys, dark streets, haunted houses, and wild premises are imbued with deeper meaning. It creates the first impression of the repressed desires/fantasies/fears/anxieties that the narrative concerns itself with. "As well as serving in quite obvious ways to specify the geographical co-ordinates and socio-economic positioning of film protagonists, settings may also work more subtly to evoke their psychological condition" (Dix 17).

This research paper analyses the socio-political and ideological connotations of the setting of select horror films in Malayalam Cinema, with special reference to the rural-urban divide and their myriad implications. The primary texts selected for this paper include A. G. Baby's *Lisa* (1978) and *Veendum Lisa* (1987), Shalini Usha Nair's *Akam* (2011), and Ranjith Shanker's *Pretham* (2016), with a brief mention of other horror films. The time lag between the texts is intentional, to analyse the transformation (if any) in the process of gendering that may have occurred across the turn of the century, connoted by masculine/feminine presences in the rural/urban settings of these films.

A major distinction of space established in the horror film is its defining, constantly shifting, and conclusive attitudes towards the village and the city. These traditional poles of spatial demarcation also carry forth the baggage of their cultural specificities reflected in various factors like language, clothing, food, living conditions, beliefs, rituals, and practices. Malayalam horror cinema has incorporated the city-village binary very subtly into its diegesis, often mirroring the stereotypical associations that distinguish each locale from the other. Raymond Williams echoes the cultural construction of countrysides and cityscapes when he notes:

> On the country has gathered the idea of a natural way of life: of peace, innocence and simple virtue. On the city has gathered the idea of an achieved centre: of learning, communication, light. Powerful hostile associations have also developed: on the city as a place of noise, worldliness and ambition; on the country as a place of backwardness, ignorance, limitation. (The Country and the City 1).

When the public and private distinctions are superimposed on to the simultaneous development of towns and cities in post-independent India, the countryside assumes a domestic nature in contrast to the city's worldly nature. Partha Chatterjee's classification of the village as the inner authentic space of a nation, free from external influences, and the city as the reflection of the outer public sphere in contact with the west is relevant here. He consequently describes the postcolonial ghar as essentially a female space, opposed with bahir, the public sphere, essentially male (Chatterjee 624).

The 1970s marked the emergence of the rape-revenge sub-genre of the horror films

in Malayalam, also owing to notorious gang-rapes that took the socio-political and cultural spheres of Kerala by storm. One of such founding films was A. G. Baby's horror film *Lisa* (1978). Though abstract in existence, the city-village binary was established on gendered terms as the background to the diegesis after this film. Lisa looks at the city and village in a new light, as a setting that also defines the positioning of the postcolonial female subject in the Indian context.

Lisa discussed cityscape as a transgressive space unsuitable for the normative-feminine. Lakshmi, later possessed by Lisa, is a village girl, brought up under supervision of her father and fiancée cousin. Her new job leads her to the city. Though financially independent and capable of an agentic life, Lakshmi is still guarded by her inquisitive family, who settle her within the confines of a working women's hostel, a microcosm of the village within the the city. Unlike Lakshmi, Lisa is a city-bred orphan, whose murder during a rape attempt is already resonant with her independent nature, modern dressing, drinking, and late-night parties. Though Lisa returns to seek her revenge, the film apparently justifies her murder as a reprimand for her transgression/agency, both results of her urban upbringing.

Unlike Lisa who fends for herself, Lakshmi's family rushes to treat her when she is possessed. She is subjected to a violent exorcism, which recuperates her back to heteropatriarchy. Lakshmi's brief period of transgression and audacity to venture into the public sphere is cut mid-way, and the law acquits her of the unexplained murders that she commits in Lisa's identity. City is depicted as the masculine space of being, which respectable women do not inhabit. The film is supplemented by men who ogle at women when they visit public places like parks and beaches, also part of a city's gendered landscape. Lakshmi's return to her private space in her village as Murali's wife ends the film as the correct and necessary resolution.

Also crucial in the diegetic analysis is the location of the rape, the room of Hotel Maharani. The term hotel must here be contrasted with the other term hostel, which for a Malayalee audience "signifies a women-only space, rife with regulations on one's already few liberties as a female subject" (Rajendran 63). The hotel-hostel binary can be read as a sub-text of the city-village binary. Hostel may be read as a safe and private zone, a gendered bio-bubble that helps women remain patriarchal subjects, even while they inhabit the city. Hotel, on the other hand, is a public space " . . . and feminine incursions into that space are devalued or challenged through rather ugly kinds of misogyny" (Rajendran 63).

In *Pretham*, the luxury resort may be read as an advanced form of a hotel. The owners do have sexual intentions surrounding the women who would visit their resort. Also, the fact that it is at the resort that Clara's nude video is shot points at the unsafe nature of this public space. *Pretham* also incorporates the idea of how the misuse of technology has added to the polarisation of public spaces as anti-women. Even a private space such as a washroom is devoid of privacy, and leads to public insult of Clara that ends in her suicide. Women's bodies are constantly objectified, and presented as a natural consequence of their public appearance in a masculine

space. *Trivandrum Lodge* (Dir. V. K. Prakash, 2012) is a film that subverted this gendered representation of the lodge/hotel as a masculine space through its occupancy by Dhwani, an unconventional woman.

If *Lisa*'s plot builds around an unmarried woman Lakshmi, Veendum Lisa portrays the transgression of a wife Saraswathy. Their names themselves evoke upper-class/caste Hindu Goddesses, and serve as symbols of educated, fertile, and civilised upper-class/caste women. Saraswathi is the ideal wife who hails from a poor -but prestigious-family from a village in Kerala. She is possessed by Lisa, an orphan, and raised in London. Lisa's agentic lifestyle in London and her independent choice of partner is contrasted with patriarchally moulded normative-feminine Saraswathy who agrees to her parents' choice of a life partner. Lakshmi's normative femininity "is one that normalizes submission to patriarchal and heterosexual norms" whereas Lisa's "defiance from this normativized script ends either in death, severe censure, or oblivion" (Rajendran 61).

The circumstances of Lisa's rape are justified through her decision to stay at a bungalow arranged for her by his friends, and share a drink in their company. Lisa is represented as a cultural product of London, a metropolis, represented as unbefitting for a woman of respectable standards to inhabit. Lisa is ousted, and even her lover Kalyan chooses Saraswathi over Lisa. The monstrous-feminine, a product of the city, is the Other of the normative-feminine possessing the naivety of the village. The independence of the ambitious and agentic city woman is thwarted by the hegemonic patriarchal culture of the naïve village.

Also relevant in India's cultural climate post-independence is the nation's metaphorical association with the transgressing woman, which finds replications in the regional cinemas. The postcolonial notions of nationhood which arose alongside independence, but reached its zenith post globalisation, produce a complex ideological parallel in the female body. The progress and development attained by the nation is also looked upon as a moral degeneracy "easily analogous with female sexual transgression/promiscuity with the nation personified as woman" (Bose 35). Non-normative female behaviour in the newly developed urban spaces makes it a liminal space where transgression and regulation form a normal continuum. "The newly freed urban space thus assumes the metonymic equivalent of available sexual freedom for women, its powers, and its dangers" (Bose 35). This process of equating the urban space and development on gendered terms is reflected in Lisa films.

Kerala's socio-cultural sphere in the 1990s was agog with the rise of the feminist movement. Hyper-masculine films may be considered as Malayalam Cinema's response to the feminist uprisings of the times. Apart from the celebration of alpha-male roles, they also pushed feminine roles to the margins, asserting women's insignificance and lack of efficiency in driving forth the society. This also reflected in the horror genre, which introduced the mentally-impaired female psyche as the reason for horror through the trope of the avenging monstrous-feminine. The recurring representation of mad women on screen may be read as a crude response to the

women who transgressed their familial and social boundaries to voice their concerns and called for public attention and help.

Manichithrathazhu (1993) recast the mould of the typical horror genre by introducing a psychological perspective to it. The film is an amalgam of horror-comedy, psychological thriller, and a murder-revenge horror film, all rolled into one. However, the scientific explanation provided about the ghostly presence in the film dismisses the actual presence of a monstrous-feminine, instead putting a diseased female psyche to trial. Apart from the commercial success, it has attracted considerable critical attention from various perspectives, the gendered criticism being the most noted. The film narrates the story of Ganga, a young wife who suffers from multiple-personality disorder, and assumes herself as Nagavalli, an erstwhile dancer with an avenging heart. Ganga is cured with the help of a western-educated psychiatrist (Sunny) and a tantric expert (Brahmadathan Namboothirippad).

What makes *Manichithrathazhu* noted in terms of its setting is the background of its protagonist Ganga. Echoing the socio-political stature of Kerala where an increasing number of female students migrated to other states and even outside India, Ganga has been born and brought up in Kerala, but pursued her higher education in Calcutta, a metropolis. Not only does Calcutta alter Ganga's sartorial patterns and knowledge systems, it also cures her bereaved psyche of the abandonment (from her parents) she felt while at Kerala. When she returns to Kerala with her husband Nakulan, she is a well-read, agentic researcher who has an individuality of her own. Also embellished with the titular "daughter-in-law" who does not belong to the family, she is perfectly laid out as the "abject" in the family, a potential threat to the patriarchal power structures.

After Ganga is cured, i. e., brought back into the patriarchal mold of the ideal wife, she decides to return to Calcutta, instead of staying back at their ancestral home. Though her dialogue reflects her earnest desire to just cater to Nakulan's needs, it also connotes her need to distance herself from the rural and traditional circumstances and relocate to the city. Though not explicitly suggested, the film exhibits the modern, educated woman as being a product of the city and belonging to it, unlike the naïve, rural women who belong to the village.

After the turn of the century, commendable transformations have come about in portraying normative women as unwelcome in public/urban places. In *Pretham*, Suha Liza confidently inhabits the resort to spend her vacation, and even dares to walk into the room of one of the owners, despite knowing his evil intentions. However, its protagonist is led to commit suicide, despite her attempts to break the taboo of being an AIDS patient and rising above the ostracization that society imposes upon her. Akam portrays Seetha, who is an amiable neighbour to Sreenivas. She is married to Anu, fifteen years younger to her. They live in the city apartment, as their families have not accepted them. Seetha represents the entry of normative women into the cityscape, and their agency to choose their life partner at their will. Zadie's late-night presence in the office is also an affirmative nod towards public and professional spaces developing into gender-neutral spaces in the course of time.

Akam is also a film that showcased the monstrous-feminine's entry into the public domain, where Ragini inhabits city apartments, cinema halls, railway platforms, etc., making her "abject" because of her mere presence in such spaces. The film concludes on an ecofeminist note where Ragini takes Srinivas to the wilderness, considered the traditional yakshi's abode. Unlike the cityscape where Srinivas is very confident, as he is an architect and hence, has complete knowledge, the wilderness confuses and confounds him. Thus, Akam underlines wilderness as organically feminine, while cityscapes take a masculine makeover.

Another aspect of the horror film setting is the positioning of the haunted house mostly in a remote rural surrounding. The haunted house is often the cause of local gossip. Local gossip -a stereotyped characteristic of the rural culture- plays a pivotal role in spreading horror stories that get transformed as local myths in the collective unconscious of society in due course of time. Roland Barthes states that "myth cannot possibly be an object, a concept, or an idea; it is a mode of signification, a form. Later, we shall have to assign to this form historical limits, conditions of use, and reintroduce society into it: we must nevertheless first describe it as a form" (107).

Generally, this process of myth-making begins from an unnatural disaster/death that befalls a house and estranges the family from the immediate neighbourhood. Neighbouring families, local tea shops, and the local population play their respective roles in exaggerating, spreading, and establishing the horror tale. Thus, the setting may be analysed as an active participant in the construction of a culture's oral mythical traditions. The role enacted by various elements in society in forming a myth is underlined by Barthes, "Every object in the world can pass from a closed, silent state to an oral state, open to appropriation by society, for there is no law, whether natural or not, which forbids talking about things" (107).

Raymond Williams evaluates the local tea shop as "an ideologically loaded space" ("Culture is Ordinary" 4), a space wherein a culture thrives and develops. It also becomes the meeting point from where local gossip spreads, in truth's journey towards myth. In Bhargavi Nilayam, the local tea shop that the writer visits becomes the centre of dissemination of information about the house. The writer learns of Bhargavi's past, and the local populace learns of the new developments at Bhargavi Nilayam through the writer.

In *Yakshi*, it is Sreenivasan's neighbour who describes the past of the house in vivid detail to him, establishing its status as a haunted mansion owing to a lady's suicide. Dasappankutty (a distant relative and worker at Madampilly) and Kattuparamban (a local tantric expert) are disseminators of Madampilly's secrets in *Manichithrathazhu*. In *Ennu Swantham Janakikutty*, Janakikutty's grant-aunt Unichiriyamma proves the gossip-monger who instills Kunjathol's tragedy in her mind. In Indriyam, the caretaker of the Thripangottu Royal Family's summer palace narrates the lore of Neeli to the youngsters. Thus, the unfortunate death/murder (mostly) of a woman survives the test of time and reaches mythical proportions when it is carried forth through the hands of various agents of propagation.

Oral speech is not the only way of publicising a mythical narrative. “It can consist of modes of writing or of representations; not only written discourse, but also photography, cinema, reporting, sport, shows, publicity, all these can serve as a support to mythical speech” (Barthes 108). After the appropriation by literature and horror film, the yakshi myth became associated with any woman who suffered an unnatural death, by exploiting the chances of her retaliation, and resurrecting her as the monstrous-feminine. Thus, Malayalam horror cinema may itself be considered as a form of metalanguage that etches various versions of the already popular myth of the avenging yakshi in the spectator’s psyche.

Though myth-making related to the monstrous-feminine might have originated from the rural locales, the horror film has extended her location to the cityscape as well. Horror narratives like *Pacha Velicham, Ayushkalam, Vismayathumbathu, Kanakanmani, Akam, and Pretham* surround the urban landscape. Though a generalisation is not possible, when rural settings focus mostly on problems in the private sphere like thwarted affairs and honour killings, the urban settings portray the potential misogynist dangers that women might have to suffer when they try to enter predominantly masculine public spaces.

Conclusion

This research paper explores the city-village binary as an abstract categorization that yields a concrete hold on the characters it shapes, with regard to Malayalam horror films. An analysis of the cityscape and the village represented in the chosen primary films ranging from 1970s to 2010s is made, keeping the characters they engender -the monstrous-feminine and the normative-feminine- in mind. It is observed that women are ideally imagined as belonging to the private sphere/house (*ghar* in Partha Chatterjee’s terms), and men to the public sphere (*bahir* in Partha Chatterjee’s terms).

Women who venture into the public sphere to find a career/job/partner/identity of their own are subjected to abjection, and prone to be labelled as the monstrous-feminine, literally in horror films, and metaphorically in other genres of films. They are subjected either to religious exorcism or psychiatric treatment, or to the interference of a superior masculine figure to be recuperated into the patriarchal molds already designed for the ideal postcolonial female subject. Moreover, the village is considered to be the ideal locale suited to spread gossips that in the course of time, evolve into myths regarding the monstrous-feminine, with the local teashops, neighbouring houses, and the naïve populace having their roles to play in the dissemination of such coloured tales.

The major finding of this paper is that the socio-political process of gendering in Kerala finds its reflection in the horror films produced in Malayalam, thus making film a medium of popular culture that echoes the state’s patriarchal standards in assessing its citizenship. The paper is also limiting, as its chosen films are few in number, and the categorization includes only the city-village binary. There are several other possibilities with reference to the haunted house, its inhabitants, the caste, class,

and other intersectional issues to be explored within every regional cinema in India, that can expand the vistas of research in new dimensions.

Works Cited:

Akam. Directed by Shalini Usha Nair, performances by Fahadh Fazil, Anumol, Box office Cinema, 2011.

Barthes, Roland. "Myth Today." Mythologies. Translated and edited by Annette Lavers, Vintage, 1993.

Bose, Brinda. "Modernity, Globality, Sexuality, and the City: A Reading of Indian Cinema." The Global South, vol. 2, no. 1, 2008, pp. 35–58. JSTOR, www.jstor.org/stable/40339281. Accessed 29 Dec. 2024.

Chatterjee, Partha. The Nation and Its Fragments. Princeton UP, 1993.

Dix, Andrew. Beginning Film Studies. Second ed., Viva Books, 2017.

Kristeva, Julia. Powers of Horror: An Essay on Abjection. Translated by Leon S. Roudiez. Columbia UP, 1982.

Lisa. Directed by Baby, performances by Vidhubala, Seema, Kanakadurga, Prem Nazir, Jayan, Dhanya Productions, 1978.

Manichithrathazhu. Directed by Fazil, performances by Mohanlal, Shobhana, Suresh Gopi, Swargachithra, 1993.

Pretham. Directed by Ranjith Shankar, performances by Jayasurya, Shruthy, Aju Varghese, Govind Padmasurya, Sharaf U Dheen, Dreams N Beyond, 2016.

Rajendran, Aneetta. "You Are Woman: Arguments with Normative Femininities in Recent Malayalam Cinema." Economic and Political Weekly, vol. 49, no. 17, 2014, pp. 61–69. JSTOR, www.jstor.org/stable/24480121. Accessed 28 Dec. 2024.

Veendum Lisa. Directed by Baby, performances by Shari, Innocent, Manorama, Asha Creations, 1987.

Williams, Raymond. The Country and the City. The Hogarth P, 2013.

---. "Culture is Ordinary." Raymond Williams on Culture and Society, edited by Jim McGuigan. Sage, 2013.

10

Embodying Resistance: Gendered Violence, Body Politics and the Assertion of Agency in Sithara's "Fire"

Dr. Anu Lakshmi Babu
Assistant Professor of English, NSS Hindu College,
Changanacherry, Kerala

Abstract

This paper critically examines the short fiction "Fire" by the Malayalam writer Sithara S, focusing on the dynamics of gendered violence, trauma and female agency. At the heart of the analysis is the character Priya's response to sexual violence, which challenges traditional portrayals of victimhood. By making use of Judith Herman's concept of 'trauma as a rupture in the victim's life narrative' and Cathy Caruth's idea of 'trauma as a delayed and recurring wound', this study focuses on how Priya's emotional fragmentation and dissociation reflect the enduring impact of violence on her psyche. In addition, Foucault's interconnected notions of power and resistance are utilised to study the patriarchal control and surveillance of the body and the intersection of trauma and agency in one's life narrative. Together, these perspectives provide a critical framework for understanding the ways in which patriarchal systems use both institutional and domestic violence to enforce silence and shame upon women. The paper brings out the broader societal forces that shape women's experiences related to violence and also demonstrates how human agency and resistance challenge such structures of control.

Keywords:
Rape, Resistance, Power, Trauma, Feminism

Introduction: Rape, Power and Patriarchy

Rape is a pervasive form of gendered violence and a deep concern in contemporary societies, which points to existing structures of power, control and patriarchal dominance. Despite progressive law reforms and augmented public awareness, sexual violence persists in various forms and disproportionately affects women and marginalised groups everywhere. The recent rape and murder of a young doctor in Kolkata—and the nationwide protests it ignited—brought out the institutional failures and deep-seated patriarchal indifference that continue to enable such violence. These dynamics are mirrored, as this paper will demonstrate, in the socio-cultural landscape that Sithara's narrative critiques. Rape is a critical global issue that necessitates immediate action and attention to uphold justice and protect individuals. Apart from being an act of physical aggression, rape functions as a structural and cultural mechanism that reinforces gender inequality, normalised through societal indifference and perpetuated by narratives of victim-blaming.

The trauma experienced by survivors is multilayered and reaches far beyond the immediate incident, encompassing long-lasting emotional, psychological and social repercussions. However, the traditional public discourse on sexual violence often disregards these complex dimensions of trauma. The disgrace attached to the survivors further aggravates their suffering, silences their voices and sidelines their experiences within the broader social landscape.

To address the issue of rape in contemporary contexts, a comprehensive approach that necessitates legislative changes, a fundamental re-examination of societal norms regarding gender relations, power dynamics and the systemic objectification of women is essential. The short fiction "Fire" (trans.2017), written by the contemporary Kerala Sahitya Academy award-winning author Sithara S., offers a powerful narrative lens through which these themes are critically examined. Significantly, the story emerges from Kerala – a state that ranks high in female literacy and social development indices, yet continues to witness deeply entrenched patriarchal violence and the systematic silencing of survivors. Within this context, caste hierarchies, community surveillance and familial honour further complicate the experiences of women who face sexual violence, shaping both the perpetration of assault and the social pressures that discourage survivors from speaking out. By depicting Priya's experience of rape and her evolving process of healing and resistance, "Fire" delves into the interconnected themes of power, trauma, agency and resistance within a socio-cultural framework that sustains sexual violence. The story positions rape not as an isolated incident but as a manifestation of a larger societal crisis, emphasising the need for both individual and collective reckoning with the systemic structures that perpetuate such violence.

The Intersection of Judith Herman, Cathy Caruth and Michel Foucault: Theorising Trauma

The theories proposed by Judith Herman, Cathy Caruth and Michel Foucault

provide a comprehensive and multidimensional framework for understanding trauma. These perspectives collectively offer critical insights into how trauma disrupts the self and psyche, while also highlighting its socio-political and institutional dimensions.

Judith Herman and Cathy Caruth examine trauma, highlighting individual experience, while Michel Foucault offers a socio-political perspective, providing a broader context for understanding trauma. Herman views trauma as a life-altering rupture in an individual's narrative, dividing the self into a 'before' and 'after' state. In *Trauma and Recovery,* she emphasises the overwhelming nature of reliving trauma: "Reliving a traumatic experience, whether in the form of intrusive memories, dreams, or actions, carries with it the emotional intensity of the original event. The survivor is continually buffeted by terror and rage. These emotions . . . overwhelm the ordinary capacity to bear feelings." (37) For Herman, recovery involves reconstructing a coherent life narrative, a process vital for restoring agency and coherence to the traumatised individual.

Cathy Caruth, in contrast, focuses on trauma's elusive and recurring nature, framing it as a psychological wound that resists full comprehension or integration. *In Unclaimed Experience: Trauma, Narrative,* and History, she writes, "The term trauma is understood as a wound inflicted not upon the body but upon the mind." (4) For Caruth, trauma manifests as an event that continuously resurfaces, forcing the individual to relive it without fully processing or assimilating it into memory. This cyclical disruption leaves the individual in a persistent state of psychological fragmentation. Caruth highlights trauma as both an event and an absence in memory, an unresolved wound that complicates the survivor's ability to form a cohesive identity.

While Herman and Caruth focus on the psychological and emotional aspects of trauma, Michel Foucault's work, though not directly addressing trauma, offers valuable insights through his analysis of power, control and societal mechanisms. In *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*, Foucault examines how institutional control shapes individuals, stating, "power is exercised rather than possessed; it is not the 'privilege', acquired or preserved, of the dominant class" (26). His exploration of disciplinary power and surveillance demonstrates how societal structures and norms inflict lasting psychological and physical harm, contributing to trauma.

Foucault's framework shifts the understanding of trauma from a purely personal experience to one that is produced and sustained by systemic power. The socio-cultural conditions that obstruct a survivor's recovery are not accidental – they are actively maintained by patriarchal and institutional structures. It is here that Foucault's analysis becomes indispensable. A key concept in this regard is the Panopticon, which Foucault elaborates in *Discipline and Punish*. The Panopticon is a model of power built on the principle of continuous, though uncertain, observation – the mere possibility of being watched at any moment is enough to make individuals regulate their own behaviour without any direct enforcement. Foucault calls the result of this process 'docile bodies' – subjects who have so thoroughly absorbed institutional norms that obedience becomes self-generated rather than externally compelled. Beyond its origins as a theory of prison architecture, the Panopticon functions as a

broader framework for understanding how power shapes everyday life, quietly influencing individual identity and behaviour from within. This is especially relevant in the context of gender. Patriarchal societies have long relied on such mechanisms of internalised surveillance to discipline women, conditioning them to monitor and restrict their own bodies, movements and choices in anticipation of a scrutinising gaze that does not need to be physically present to exercise its control.

The interplay between these perspectives reveals the layered and complex nature of trauma. Herman's concept of rupture – a rupture in one's life narrative – aligns with Foucault's insights into institutional mechanisms that control bodies and minds. Trauma, in this sense, is not merely psychological but also shaped by societal power structures. Herman's rupture – the moment that divides a survivor's life into before and after – does not occur in a vacuum; it is deepened and prolonged by the very institutional structures Foucault describes, structures that deny survivors validation, impose silence and obstruct recovery. Herman emphasises the role of memory in recovery, arguing that reconstructing a coherent life narrative is crucial for healing: "The choice to confront the horrors . . . rest[s] with the survivor. The remedy for injustice also requires action. The survivor must decide what to do." (175–176) This process of reconciliation demands both personal effort and collective acknowledgement, highlighting the need for social validation.

Caruth's studies complicate this understanding as she identifies trauma as inherently fragmented and resistant to integration, existing as "hallucinations" (11) and intrusive memories that disrupt the survivor's present. This aligns with Foucault's view of power dynamics, as survivors' experiences are often shaped by cultural and institutional norms that regulate memory and knowledge. The fragmentation Caruth identifies is therefore not only a psychological condition but also a socially enforced one – survivors are prevented from integrating their trauma into a coherent narrative partly because the institutions around them refuse to acknowledge it. For Foucault, these mechanisms influence identity formation, underscoring how trauma is both a personal and collective experience.

Trauma operates at the intersection of the personal and the systemic. Herman and Caruth delve into the psychological and emotional dimensions of trauma, while Foucault's work provides a socio-political framework that highlights trauma's roots in power dynamics. Together, these perspectives offer a comprehensive understanding of trauma's pervasive impact on one's self.

Analysing Trauma in "Fire": Body, Gender and Resistance

The short story "Fire" powerfully illustrates the profound psychological and physical effects of sexual violence in the life of a girl named Priya, which can be examined through trauma theory, particularly the frameworks provided by Cathy Caruth, Judith Herman and Michel Foucault. Priya's experience, marked by emotional fragmentation, dissociation and a struggle to regain control over her identity, aligns with Caruth's and Herman's theories of trauma and Foucauldian power dynamics.

The story unveils the brutal and dehumanising experience of rape, as Priya, the protagonist, is violently assaulted by three men, including Sanjeev and Ravi, whom she recognises. The third man in the assault, however, is not named explicitly in the story. The narrative intricately depicts the physical and psychological trauma she endures, underscoring the brutality of the assault, which is marked by the calculated and unrelenting actions of her attackers. The systematic nature of the violence reveals the perpetrators' conscious disregard for Priya's autonomy and dignity, reducing her to an object of subjugation. Priya's internal struggle is poignantly captured in her thoughts:

"I must be the most humiliated woman on the earth was the thought that flashed through Priya's mind . . .. The most dispossessed woman on the earth—she thought to herself." (395)

The description of Priya's body as "a sewer for sweat and tears and filth" (395) vividly captures her internalised sense of contamination, linking her body to a site of degradation and suffering. The metaphor of the sewer conveys not just the physical aftermath of the assault but also the psychological toll it takes on her, as though she has become a vessel for all that is unwanted and polluted. This imagery suggests how the trauma of violence can leave the victim feeling tainted, with no means of escape from the filth that has now defined her experience. In addition, the reference to the television ad, which suggests washing away stains but erasing the evidence of trauma, reflects a critique of societal attitudes towards victims of harassment. The ad's implication, "like a mildewed mirror on screen, that by washing away the stains, you do away with the evidence" (395), serves as a commentary on the way society often expects victims to erase the visible signs of their trauma. The ad's message – suggesting that cleaning away the stains of violence can erase the evidence – highlights the danger of simplifying the aftermath of sexual violence to mere physical marks, neglecting the deep emotional and psychological scars that persist long after.

Priya's struggle to process her trauma is set against the backdrop of a society that dismisses the complexity of her pain. As she attempts to regain control over her body, her actions convey both physical and emotional exhaustion. The effort to get up, find her clothes and push her bicycle reflects her determination to reassert some semblance of normalcy despite her intense suffering. The act of dressing and attempting to ride her bicycle, motions typically associated with routine or autonomy, becomes an act of survival. This imagery underscores Priya's resilience, illustrating her will to move forward even as she endures profound pain. However, it also highlights her isolation, as she faces her trauma alone, struggling to make sense of it without support.

Rather than portraying Priya as a passive victim, Sithara's narrative delves into Priya's complex response to the assault. Her behaviour, marked by emotional detachment and apparent indifference towards her attackers, can be interpreted as a psychological defence mechanism – a way to regain some control in a situation where she has been completely dehumanised and stripped of autonomy. What begins as an involuntary psychological response to overwhelming trauma, however, gradually

acquires the character of conscious agency. Priya's dissociation does not remain a passive retreat from pain – it transforms, over the course of the narrative, into a deliberate strategy through which she reasserts control over her own story. By taunting her attackers and feigning indifference, Priya attempts to assert agency in an otherwise powerless moment, creating an illusion of power where there seems to be none.

This emotional detachment, however, does not signal emotional resolution. Internally, Priya remains deeply conflicted, grappling with grief and the persistent haunting of the assault. These contradictory emotions reveal the psychological fragmentation caused by sexual violence – a rupture that affects not only her sense of self but also her ability to process the trauma. Her emotional dissociation underscores the persistent nature of trauma, showing how the psychological effects of sexual violence do not simply dissipate with time, but instead continue to erode the victim's identity.

Priya's dissociative response can also be understood through a Foucauldian lens. Michel Foucault's theory of power, particularly his notions of discipline and surveillance, is applicable here in the way Priya's body and actions are controlled and monitored by societal norms and expectations. Her body, in the aftermath of the assault, becomes a site where power operates. Her dissociation, while a coping mechanism, is also a response to the dominant power structures that seek to control how she perceives herself and how society perceives her. Foucault's concept of disciplinary power suggests that societal institutions – such as the media, the law and the family – function to regulate and normalise behaviour, enforcing conformity and silence around victimhood. This is precisely the panoptic mechanism at work – Priya does not need to be under the physical watch of any single institution for its power to operate; the internalised awareness of social judgment is sufficient to discipline her response, compelling her towards silence and shame even in the absence of direct enforcement. Priya's desire to hide the physical aftermath of the assault, as seen in her actions and thoughts, reveals how the external societal gaze punishes victims by imposing shame and silence, leaving Priya with no voice and no space to reclaim her trauma. This reveals that Priya's resistance to the panoptic gaze is neither total nor uniform. She rejects surveillance in some moments – most visibly in her refusal to alter her behaviour in public space – while remaining subject to it in others, as when she attempts to erase the visible signs of the assault. Her relationship with the panoptic order is thus one of uneven and ongoing negotiation rather than complete escape, which makes her resistance all the more credible and human.

The body is subjected to constant surveillance and control by external forces. Priya's psychological detachment from her traumatic experience is a form of resistance, a way to regain control over her body and narrative in a world that demands submission and compliance. However, this resistance is not complete – it is compromised by the fact that she remains under the influence of external societal pressures that seek to dictate her response to trauma. Foucault's view of power as productive, not just repressive, helps us understand how trauma survivors like Priya internalise societal expectations, creating a fractured identity that is both resistant and complicit.

Through Priya's experience, the narrative sheds light on the profound and lasting impact of sexual assault, illustrating how it scars both the body and the mind while exposing the oppressive structures that sustain such violence. The story underscores the complexity of healing and recovery in the aftermath of sexual violence. While Priya's emotional dissociation and strategic detachment appear as forms of resilience, they also reveal the deep emotional cost of survival. In societies that often trivialise, blame or silence survivors, Priya's struggle to regain her agency and identity serves as a critical reminder of the psychological toll of sexual violence. Her journey reflects the broader challenge survivors face in reconciling their lived experiences with a society that is often hostile or indifferent to their trauma. The emotional and psychological scars Priya bears are not merely personal but speak to the structural forces that sustain rape culture, highlighting the long and difficult process of healing that extends far beyond physical recovery.

Caruth's concept of trauma emphasises a 'delay' in the victim's ability to comprehend the event, as it overwhelms their capacity to integrate it into their sense of self (4). Priya's emotional detachment after the assault aligns with this theory. Despite the violence, "there is no sense of shame in [her] mind even while [she's] being shamed" (395). This distinction is crucial. Priya does not internalise shame as her own – she refuses to accept it as something she deserves. Yet she remains acutely aware of the shame that society seeks to impose upon her from outside, and it is this externally imposed shame that compels her to conceal the physical evidence of the assault. The rejection of shame is therefore internal and psychological, while the pressure of shame continues to operate on her externally and socially – two simultaneous realities that the narrative holds in tension. The disengagement of mind and body illustrates a common trauma response: a protective mechanism against overwhelming emotional and physical pain. Priya's introspection reflects how trauma can create a fragmented self, complicating the victim's emotional engagement with the experience.

Herman emphasises that trauma often results in a loss of control over one's body and life narrative. Societal norms typically induce guilt or self-blame after assault. Priya's refusal to internalise shame challenges these norms. Instead of adopting victimhood, Priya reflects on her trauma from a distance, asserting her agency rather than self-blaming. This mirrors Herman's concept of recovery, where victims regain control over their narrative, refusing to be defined solely by their trauma. Thus, Priya is not framed as a passive victim, but as a survivor who navigates her trauma through emotional detachment, reclaiming control over her body and narrative.

Priya's trauma is not just a personal experience but a socially constructed response to sexual violence within a patriarchal system. Her dissociation, however, can be seen as a response to such external control – a form of resistance to the power that seeks to regulate her body, actions and identity. Her attempt to "wash away the evidence" (395) is an act of resisting the power that seeks to keep her silent and invisible. Through intricate means, Priya tries to regain control while still being influenced by the societal structures around her.

Gendered Violence, Patriarchal Power and Resistance

Sithara's narrative explores the complex dynamics of gendered violence as a manifestation of patriarchal power structures, which seek to regulate female bodies and silence women. The attackers embody these oppressive systems, using violence and intimidation to dominate Priya. Within the Kerala context specifically, this domination is reinforced by deeply rooted social codes around female honour, community respectability and caste propriety, all of which function to keep survivors silent and complicit in their own marginalisation. The attackers' assumption that Priya will not speak out is not arbitrary – it is conditioned by a social landscape in which women's silence is structurally guaranteed. This is particularly visible in the story through the absence of any institutional support for Priya – no family member, no legal recourse, no community figure intervenes or is even invoked. Her isolation is not incidental but reflects the reality of many survivors in Kerala, where deeply conservative social structures often render formal channels of justice inaccessible or hostile to women who report sexual violence.

It is important to distinguish, however, between institutional silence and personal defiance. While no external support system acknowledges or responds to Priya's violation, she is not rendered voiceless in every sense – her resistance finds expression not through institutional channels but through direct verbal and psychological confrontation with her attackers. Her isolation is structural, but her agency is personal.

However, Priya's bold defiance challenges their assumed power. At one point, she taunts them: "You were simply not up to the mark . . . You don't pack enough punch." (396) This statement, a mix of humiliation and subtle revenge, marks a critical moment of resistance. Although traumatised, Priya's words signify her attempt to regain control. Through this act of defiance, Priya subverts her attacker's power, reclaiming her agency.

Power, according to Foucault, is diffused through social norms, institutions and practices that regulate individuals. In Priya's case, the violence is a direct reflection of these systems, with her body becoming a site of control. The attackers' effort to silence Priya is an attempt to suppress her voice, yet her defiance destabilises this control. As Foucault asserts, "Where there is power, there is resistance, and yet, or rather consequently, this resistance is never in a position of exteriority in relation to power" (T*he History of Sexuality* 95). Priya's refusal to be silenced and her sarcastic remark act as potent resistance. By challenging the silence often imposed on sexual violence victims, she disrupts her attackers' authority and reclaims her narrative. "These points of resistance are present everywhere in the power network", says Foucault. (*The History of Sexuality* 96)

Through her words and psychological resilience, Priya engages in strategic resistance, not just against her attackers, but also against the broader patriarchal structures that govern women's bodies and emotions. Her complex relationship with Ravi further exemplifies this. Initially appearing to reciprocate his affections, Priya's rejection of his advances subverts his expectations, using emotional manipulation to

regain control over her body and narrative. In doing so, she undermines the traditional gender roles imposed by patriarchal society.

Priya's deliberate gestures, including her gaze and smile, become calculated acts of resistance. Vulnerability gives way to psychological strength. These subtle acts destabilise the attackers' assumptions of dominance, allowing Priya to regain control of the situation. Her taunt — "You don't pack enough punch" (396)—not only diminishes the attackers' power but critiques their violence as impotent and ineffective. In doing so, Priya constructs an alternative narrative, rejecting the passive victim role and giving voice to her resistance.

Through this emphasis on psychological and verbal forms of resistance, Sithara challenges conventional understandings of victimhood. Priya's refusal to conform to societal expectations of silence and shame creates a new narrative that resists dominant power structures. Sithara highlights that resistance can take unexpected forms — not always through physical confrontation, but through discourse, agency and emotional strength. Priya's resilience and verbal defiance demonstrate how resistance transcends traditional notions of power, allowing women to reclaim autonomy in a world designed to subjugate them.

Social Commentary on Gendered Spaces in Sithara's Narrative

Sithara's portrayal of the assault in a narrow, isolated lane offers a powerful social commentary on the gendered nature of public spaces. The setting points out the societal limitations placed on women, where spaces that should be open and accessible are, instead, fraught with danger and restrictions. The narrow lane, in its confined nature, mirrors the broader societal structures that limit women's mobility and autonomy. In such spaces, women are subjected to the dual forces of vulnerability and constraint, often forced to navigate environments that are implicitly or explicitly hostile to their presence. This physical space — narrow, isolated and dangerous — functions not just as a backdrop for the assault but as a microcosm of the broader gendered divisions that permeate society. In this context, women are constantly negotiating the fine line between freedom and threat in public and private spaces.

The critique of gendered spaces becomes more pronounced through Priya's refusal to modify her behaviour in the face of imminent danger. In rejecting the expectation that women must alter their actions, appearance or movements to avoid violence, Priya challenges the societal norms that seek to control women's presence in public spaces. Her defiance speaks to a larger, more significant cultural critique. The narrow lane where the assault takes place is not merely a physically dangerous space – it is, in Foucault's terms, a Panoptic space, one defined by the constant possibility of being seen and judged. This permanent visibility does not require an actual observer; the mere anticipation of the surveillant gaze is sufficient to discipline women's movement and behaviour before any act of violence even occurs. Women's habitual self-regulation in public spaces – avoiding certain routes, certain hours, certain modes of dress – is a direct product of this panoptic conditioning. It is a disciplinary mechanism so deeply internalised that it is rarely recognised as a form of control; instead, it is mistaken

for personal caution or practical common sense. The cost of this conditioning is high. Women who internalise the Panoptic gaze do not merely restrict their physical movements – they gradually surrender their sense of entitlement to public space altogether, coming to regard danger as a natural feature of their own presence rather than a failure of the society around them. This internalisation is, in Foucault's terms, power at its most efficient – control that requires no enforcement because it has already been absorbed into the subject's own self-understanding.

Priya's refusal to modify her behaviour in this space, therefore, carries significant meaning. It is not simply an act of individual courage but a deliberate rejection of the internalised surveillance that patriarchal society imposes on women's bodies and freedoms. She positions herself as a symbol of resistance to the controlling forces of patriarchal norms. In doing so, she reclaims her right to occupy the space without fear, asserting that it is not her actions or presence that need to be modified, but the societal conditions that perpetuate violence against women. It is here that Sithara's narrative moves beyond personal tragedy and becomes a wider indictment of the social structures that make danger a condition of being a woman.

Conclusion

"Fire" disrupts the conventional understanding of space as inherently dangerous for women. By illustrating Priya's refusal to conform to the safety regulations imposed by gendered expectations, the author shifts the responsibility away from women to society itself. The onus should not be on women to alter their behaviours to protect themselves, but on society to ensure that all individuals, regardless of gender, can safely occupy public spaces. Sithara's critique thus calls for a transformation in the societal frameworks that continue to police and restrict women's freedom. The narrative suggests that gendered violence is not an inevitable consequence of the spaces women choose to occupy, but a reflection of the broader patriarchal structures that need to be dismantled for genuine equality and safety to be achieved. Through this nuanced portrayal, Sithara highlights the necessity of redefining public space – not as a territory to be feared or avoided by women – but as a realm that must be reclaimed and safeguarded for all.

The paper underlines the need for psychological defiance to recover from one's trauma. Priya's journey from victimhood to empowerment validates that resistance is not solely physical, but it can manifest in language and self-assertion, challenging patriarchal power structures. Her resistance subverts not only the patriarchal power structure but also the social expectations about victimhood.

This study highlights how trauma, gendered violence and body politics intersect in South Asian literature. It contributes to the discourse on gendered violence and resistance by offering a nuanced understanding of body autonomy and empowerment within a patriarchal society. It suggests that resistance is not limited to physical confrontation but also emerges through emotional strength. Future research can

extend this framework to other South Asian works, exploring how cultural contexts shape depictions of trauma and empowerment, and examining the intersectionality of caste, class and religion in the experience of violence. Through this study on Sithara's "Fire", the paper remains as a critical resource for studying the intricacies of gendered violence and the potential for reclaiming agency in contemporary society.

Works Cited

Caruth, Cathy. *Unclaimed Experience: Trauma, Narrative, and History.* Johns Hopkins University Press, 1996.

Foucault, Michel. *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. Pantheon Books, 1977.

---. *The History of Sexuality, Volume 1: An Introduction*. Translated by Robert Hurley, Pantheon Books, 1978.

Herman, Judith Lewis. *Trauma and Recovery: The Aftermath of Violence—From Domestic Abuse to Political Terror*. Basic Books, 1997.

Sithara S. "Fire". *The Oxford India Anthology of Modern Malayalam Literature*. Edited by P. P. Raveendran and G. S. Jayasree, vol. 2, First ed., Oxford University Press, 2017, pp. 394–398.

11

മതവും മുസ്ലിംസ്ത്രീ ജീവിതവും: ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണം

സഫിയ ബി.എം.

ഗവേഷക, കെ.കെ.ടി.എം. ഗവ. കോളേജ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ,
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ആധുനിക നവോത്ഥാനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളായ മുസ്ലിംസ്ത്രീകളുടെ ചരിത്രം കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മുസ്ലിം സ്ത്രീയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും തൊഴിലിനെയും സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെയും കേവല മതപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ പ്രശ്നമനുഭവിക്കുന്ന ഇരയുടേതായാണ് പൊതുവേ മനസ്സിലാക്കിപ്പോരുന്നത്. പക്ഷേ, സൂക്ഷ്മവായനയിൽ ഈ സ്ത്രീപ്രശ്നങ്ങളിൽ മതത്തിന്റേത് മാത്രമല്ല, മറ്റനേകം ഉള്ളടരുകൾ കലർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നതുപോലെ മതം മാത്രമല്ല, മുസ്ലീംസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിൽ മറ്റനേകം ഘടകങ്ങൾ ഇടകലരുന്നുണ്ട്. ഒരേകാലഘട്ടത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന മുസ്ലിംസ്ത്രീ ജീവിതങ്ങളിൽത്തന്നെ അവരുടെ സാമൂഹികാന്തരീക്ഷം, പ്രാദേശികത, സംസ്കാരം, ജാതി, സമ്പത്ത്, വ്യത്യസ്ത അധികാരശ്രേണികൾ തുടങ്ങിയവ എങ്ങനെയൊക്കെയാണ് തൊഴിലിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും മറ്റ ജീവിതപരിസരങ്ങളിലും ഇടപെടുന്നതെന്നും, കേവലം മതത്തിന്റെ ഇരയായിമാത്രം മുസ്ലിംസ്ത്രീയെ അപരവൽക്കരിക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങളും ഈ പ്രബന്ധം ചർച്ചചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:
ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം, മുസ്ലിം സ്ത്രീ, ഇസ്ലാമിക് ഫെമിനിസം

ശരീരം, ഭാഷ, മനസ്സ്, സാർവത്രികമായ അവകാശവാദങ്ങൾ,എന്നിവയിലുപരി സ്ത്രീവാദം ദേശപരവും ചരിത്രപരവുമായ വിഭിന്നതകളിലൂന്നിയ സംവാദങ്ങളാണ് മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്."യുഗങ്ങളായി സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ

വും സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികപരവും സർവോപരി വ്യക്തിപരവുമായ സ്വയം തിരിച്ചറിയ ലിന്റെ, പുത്തൻ ഉണർവിന്റെ, ആത്മവിശ്വാസംനേടലിന്റെ, ശബ്ദംകണ്ടെത്തലിന്റെ അഥവാ ഇവയ്ക്കൊക്കെവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റമായാണ്'" (2011:43) ഫെമിനിസത്തെ ശ്രീദേവി കെ. വിലയിരുത്തുന്നത്. മനുഷ്യസമത്വത്തിൽ ഊന്നിയ സ്ത്രീ അന്തസ്സ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക, തുല്യതയിലേക്ക് ഉയരുക എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടൊപ്പം സ്ത്രീകൾ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായി അനുഭവിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തതരം പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആദ്യകാല ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ തൊട്ടിങ്ങോട്ട് ചർച്ചചെയ്യുവരുന്നു.

"ഒഴിവാക്കലിനോട് , പാർശ്വവൽക്കരണത്തോട് സ്ത്രീപക്ഷത്തുനിന്ന് ഉയരുന്ന പ്രതികരണവും പ്രതിരോധവുമായാണ്'" സ്ത്രീവാദത്തെ ജെ. ദേവിക കാണുന്നത് (2000:13).

ആദ്യകാല ഫെമിനിസം സ്ത്രീയെ സാർവലൗകിക സ്ത്രീ (universal women) എന്ന നിലയിലാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ, യൂണിവേഴ്സൽ വുമൺ എന്ന ആശയം ഏകതാനതയെ അംഗീകരിക്കുകയും സാംസ്കാരികവ്യത്യാസങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത് വെള്ളക്കാരായ മധ്യവർഗസ്ത്രീകളെയാണെന്നും ഈ ഫെമിനിസം യൂറോകേന്ദ്രിതവും വംശീയവുമായ ഫ്രെയിംവർക്കിലൂടെ നിർമിച്ചതായും പിൽക്കാല ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ വിമർശിക്കുന്നു.

അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരിയും തത്ത്വചിന്തകയുമായ ക്രിമ്പർലി ക്രൻഷിയുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ "വിഭിന്നങ്ങളായ നിരവധി അസമത്വങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചേരുന്നതും അത് പരസ്പരം വർദ്ധിച്ച് പ്രശ്നങ്ങളുടെ തീവ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹിക, രാഷ്ട്രീയ, സാംസ്കാരിക പരിസരങ്ങളെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു". സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ഒന്നിലധികം സ്വത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ആശയത്തെ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്നാണ് ക്രൻഷി വിശേഷിപ്പിച്ചത് (https://youtu.be/ViDtnfQ9FHc ?si=b8n9XAf-tX9mj-rs). ഇതിനുമുമ്പ് തന്നെ അന്നജൂലിയാ കൂപ്പറിനെയും മരിയ ഡബ്ല്യു. സ്റ്റുവർട്ടിനെയും പോലുള്ള ബ്ലാക്ക് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ ഈ ആശയം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുണ്ട്.

ഒന്നിലധികം പാർശ്വവൽക്കരണം/ അടിച്ചമർത്തൽ നേരിടുന്നതോടുകൂടി സ്ത്രീകൾ അദൃശ്യരായിപ്പോകുന്നുവെന്നും വെളുത്ത സ്ത്രീക്ക് കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുകയും മറ്റ് സ്ത്രീകൾ ഫെമിനിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന് പുറത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ടവരായി മാറുന്നുവെന്നും ക്രിമ്പർലി ക്രൻഷി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീകൾ ഒരു ഏകീകൃത (homogenous) വിഭാഗമല്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും സ്ത്രീകൾ അവരുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് നിർവചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ വ്യക്തിത്വം, റോളുകൾ, സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായി നേരിടുന്ന ആധിപത്യം. അത് കേവലലിംഗാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമല്ല. മറിച്ച് വംശീയത, ദേശീയത, വർഗപരമായ മേൽ കീഴ്, ലൈംഗികാഭിമുഖ്യം, ലിംഗനില, പ്രായം, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കഴിവ് തുടങ്ങിയവയൊക്കെ സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന വിവേചനത്തിന്റെ തോതിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാത്തരം വൈവിധ്യങ്ങളെയും ഇന്റർസെക്ഷനൽ ഫെമിനിസം ചർച്ചചെയ്യുന്നു.

എമ്മ ഡി. ഗ്രാഫെൻറൈഡ് എന്ന കറുത്തവർഗക്കാരി നേരിടുന്ന വ്യത്യസ്തതരം ചൂഷണങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് ക്രിമ്പർലി ക്രൻഷി 'ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തെ ' ഇങ്ങനെ നിർവചിക്കുന്നു " ഇത് വംശീയപരവും ലിംഗപരവുമായ വിവേചനത്തെക്കാൾ ആഴമുള്ളതും സങ്കീർണവുമാണ്, അതുപോലെ സ്ത്രീവാദ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലെ ചിന്താഘടനയെ പുനർവിചാരം ചെയ്യുകയും പുതുക്കി രൂപകൽപ്പന ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു"(1989:140). കൂടാതെ ബെൽ ഹുക്സ് വർണ്ണവും ലിംഗവും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കുന്നുവെന്നും "ഫെമിനിസം" എന്ന വാക്ക് വെളുത്ത മധ്യവർഗസ്ത്രീകളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്നും വെള്ളക്കാര

ല്ലാത്ത സ്ത്രീകളെ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ഇതിന് പുറത്തുനിർത്തുന്നുവെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ഉമാ ചക്രവർത്തി പറയുന്നു 'സാമൂഹ്യ-കാലിക സാഹചര്യങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വർഗ്ഗം, ജാതി, പുരുഷാധിപത്യം തുടങ്ങിയവയുടെ സന്ധിബിന്ദുവിൽ ആണെന്ന് കാണാം' (2008:163). എല്ലാ സ്ത്രീകളുടെയും അനുഭവങ്ങൾ ഒരു പോലെയാണെന്ന ധാരണ ദളിത്, ബഹുജൻ, ആദിവാസി, മുസ്ലിം, ബ്ലാക്ക്, ട്രാൻസ് സ്ത്രീകൾ നിരാകരിക്കുന്നു. ദേവകി നിലയങ്ങോട്, ആര്യ പള്ളം തുടങ്ങിയവരുടെ അനുഭവംപോലെയല്ല ചരിത്രത്തിനകത്തും പുറത്തും സി.കെ. ജാനു, സെലീന പ്രാക്കാനം, ഹലീമ ബീവി, ആയിഷ മായൻ പോലുള്ള ദളിത്, ആദിവാസി, മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾക്ക് തങ്ങളുടെ അനുഭവം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്.

നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിൽ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ ഇടപെട്ട സ്ത്രീകളെ ഒരുപോലെയല്ല സമൂഹവും ചരിത്രവും സ്വീകരിച്ചത്. ഇവരെ സ്വീകരണ/നിരാകരണ യുക്തികളിൽ കേവല മതാധികാരമോ പൗരോഹിത്യമോ അല്ല നിലനിൽക്കുന്നത്. മറിച്ച് വിഭിന്നങ്ങളായ ഘടകങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നതായി കാണാൻ സാധിക്കും. അങ്ങനെ മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ കേവല മതാധികാര യുക്തിയിൽനിന്നും മാറി പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ഒന്നിലധികം അധികാരങ്ങളെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുകയും കണ്ടെത്തുകയുമാണ് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. "നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുതൽ സമകാലിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുംവരെ പുരുഷാധിപത്യത്തിനും പൗരോഹിത്യത്തിനും കീഴിൽ പ്രശ്നം അനുഭവിക്കുന്ന ഏകാത്മകഗണമായാണ് മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ കണ്ടുപോന്നിരുന്നത്" (2016: 33) എന്ന് ഷംഷാദ് ഹുസൈൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഏതൊരു പാഠവും കൃതിയും അത് നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തിലും സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിലുമൂന്നി വേണം വായിക്കാൻ എന്ന് ഇസ്ലാമിക് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീവാദത്തെ പ്രാദേശികതയിലും ചരിത്രപരതയിലുമൂന്നിയാണ് ഇവർ വായിക്കുന്നത്. ബി. എസ്. ഷെറിൻ പറയുന്നു " മുസ്ലിം ഫെമിനിസം എന്നത് ഒരു സർവദേശീയ വ്യവഹാരമായി ഉപയോഗിക്കാതെ ചരിത്രപരമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്"(2023:58). അപ്പോൾ മുസ്ലിംസ്ത്രീ പ്രശ്നങ്ങളെ കേവലം മതത്തിന്റെയും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും പ്രശ്നമായി മാത്രം കാണാതെ വിഭിന്നപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അവർ അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന് ചരിത്രപരതയിലൂന്നി കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കും.

ഹലീമ ബീവി: മുസ്ലിംസ്ത്രീ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യകാല മാതൃക

'നവോത്ഥാന വനിത' എന്ന് ഹലീമാബീവിയെ അഭിസംബോധന ചെയ്ത് മലയാളികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നത് രണ്ടായിരത്തിനുശേഷം ജെ. ദേവികയാണ്. ആദ്യകാല പത്രപ്രവർത്തക, പ്രസാധക, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തക, സമരനായിക എന്നിങ്ങനെ പലജീവിതങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും മലയാളി മനപ്പൂർവ്വം മറന്നുകളഞ്ഞ സ്ത്രീയാണ് ഹലീമാബീവി. നവോത്ഥാനചരിത്രത്തിലോ സ്ത്രീചരിത്രത്തിലോ അവർ സ്ഥാനംപിടിച്ചില്ല. അവരെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും കേവല മതാധികാരത്തിനും/ പൗരോഹിത്യത്തിനും എതിരെ സമരംചെയ്ത സ്ത്രീ എന്ന നിലയിലാണ് വായിക്കപ്പെട്ടത്. ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ അവർ സമീപകാലംവരെയും തമസ്കരിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ കാരണങ്ങളായി ജെ. ദേവിക പറയുന്നത്. "സമുദായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കൊപ്പം നടക്കുകയും അവയിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴും സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ ശബ്ദമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു അക്കാര്യത്തിൽ സന്ധിസാധ്യതയില്ലെന്ന് ഉറക്കെ പറയാൻ അവർ ധൈര്യംകാട്ടി" (2020:7) എന്നതുമാണ്. അതായത് കേരളത്തിലെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ചലിക്കുന്ന കേവല വ്യക്തിത്വമല്ലായിരുന്നു ഹലീമ ബീവിയെന്ന് വ്യക്തം. അവർ കേവല കർത്തൃരഹിതമായ ഒരു വിഷയി മാത്രമായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ കൃത്യമായി ഉന്നയിക്കുകയും അതി

നെ മറികടക്കാൻ ഭൗതികവിദ്യാഭ്യാസംപോലെ തന്നെ മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം തിരിച്ചറിയുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നു.

"അജ്ഞതയോ സ്വാർത്ഥതയോ എന്തുമാകട്ടെ ഒരുവിഭാഗം മതപണ്ഡിതന്മാർ കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സ്ത്രീകളുടെ വ്യക്തിത്വം വിരിയാൻ അനുവദിക്കാതെ മുകുളപ്രായത്തിൽത്തന്നെ മുരടിച്ച് പോകത്തക്ക ചുറ്റുപാടുകൾ സാമാന്യ ജനഹൃദയത്തിൽ ശ്രുദ്ധതരമാക്കിയിരുന്നു. അവരുടെ ആ ജന്മസിദ്ധമായ അഭിരുചികളുടെയും അങ്കുരപ്രായത്തിലുള്ള ആയിരമായിരം അഭിവാഞ്ഛകളുടേയും ചുടലപ്പറമ്പായി തീർന്നിരുന്ന അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ നീറിതിളക്കുന്ന നിരാശയ്ക്കും യൗവനം തുളുമ്പുന്ന അവരുടെ ശരീരങ്ങൾ പുരുഷന്റെ കാമക്രീഡകൾക്കുമായി പകുത്തു നൽകിയിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ 1300 വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള അറേബ്യയിലെ സ്ത്രീകളുടെ അധപതിച്ച അവസ്ഥ" (2020:46) എന്ന് ഹലീമാ ബീവി സമൂഹത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ വ്യക്തമായി അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. പിതൃകേന്ദ്രീകൃത വ്യവസ്ഥയെ പ്രതിസ്ഥാനത്തു നിർത്തി ഇസ്ലാമിന്റെ സാധ്യതകളെ തുറന്നുകാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് ഇസ്ലാമിക് ഫെമിനിസം ചർച്ചചെയ്ത മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്നതും സമാനാശയമാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ ആണിക്കല്ലുകൾ നീതിയും തുല്യതയുമാണ് ആ വിശാല ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ സ്ത്രീവിമോചനം സാധ്യമാണെന്നാണ്. "ഇസ്ലാം അപകടത്തിലാണെന്ന മുദ്രാവാക്യത്തിനു പിന്നിൽ മുസ്ലിം സ്ത്രീകളെ അണിനിരത്തുമ്പോൾതന്നെ മറ്റു മുസ്ലിംസ്ത്രീകളുടെമേൽ കർശന നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താനുള്ള ചട്ടുകങ്ങളായി അവരെ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയെ മുസ്ലിം സ്ത്രീവാദികൾ എതിർക്കുന്നു" എന്ന് ജെ. ദേവിക നിരീക്ഷിക്കുന്നു (സബീന ഭാനു,2022:61).

കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു മുസ്ലിം വനിതാസമ്മേളനം നടക്കുന്നത് 1938 -ൽ ഹലീമാ ബീവിയുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ്. അത് കേവല സമുദായത്തിനുവേണ്ടി സ്ത്രീയെ എങ്ങനെ മാറ്റിയെടുക്കാം അല്ലെങ്കിൽ കേവലം കർത്തൃത്വരഹിതമായ ഒരു വിഷയിയായല്ല സ്ത്രീ കടന്നുവരുന്നത്. മറിച്ച് കുടുംബം, സമുദായം എന്നീ സംജ്ഞകളും മറികടന്ന് വ്യക്തികേന്ദ്രീകൃതവും ദേശരാഷ്ട്രത്തിൽ ഊന്നിയുമുള്ള മുന്നേറ്റമായിരുന്നു. മതത്തെക്കുറിച്ചും കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചും മാത്രമല്ല പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, ജോലി, രാഷ്ട്രസങ്കല്പം, ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലിം രാഷ്ട്രീയ ജീവിതം, തുടങ്ങിയവയിലൊക്കെ കൃത്യവും വ്യക്തവുമായ ചിന്താധാരയും അഭിപ്രായങ്ങളും അവർ മുന്നോട്ടുവച്ചു. "നമ്മുടെയും രക്തം കുതിച്ചുയർന്നു വറ്റി മിന്നിത്തെളിയുന്നതാണ് നമ്മുടെ രാജ്യം. അതിനെ സേവിക്കേണ്ട കർത്തവ്യവും നമുക്കുണ്ട്" (2020:48) എന്നവർ സ്ത്രീജനങ്ങളെ പ്രവർത്തനസജ്ജമാക്കുന്നുണ്ട്. മുസ്ലിം സ്ത്രീ അനുഭവങ്ങൾ ഏകാത്മകഗണമായല്ല പരിഗണിക്കേണ്ടത്, മറിച്ച് അത് അനവധി അടരുകൾ ചേർന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനും സാമൂഹികരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും മതപണ്ഡിതന്മാരോട് സംവദിക്കുന്നതിനും ഹലീമാബീവിക്ക് വിലക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുസ്ലിംസ്ത്രീ പ്രശ്നങ്ങളെ കേവല മതപ്രശ്നങ്ങളായി ചുരുക്കുന്നത് ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷമാണ് ചെയ്യുക. മറിച്ച് കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സംവർഗ്ഗത്തെ മതചട്ടക്കൂടിന് പുറത്തുകടന്ന് ദേശസാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പഠിക്കുമ്പോൾ ഓരോ സ്ത്രീയും നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ കേവല മതം മാത്രമല്ല മറ്റനേകം ഉൾപ്പിരിവുകൾ ഉൾചേർന്നതായി കാണാൻസാധിക്കും. കൊളോണിയൽ ബംഗാളിലെ മുസ്ലിം സ്ത്രീ നിർമിതിയെ മഹ്വാ സർക്കാർ പരിശോധിക്കുന്നു. "ഇന്ത്യൻസ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളായി പുരാണ ആര്യൻസ്ത്രീകളെയാണ് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അനുകരണത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും സാധ്യതയുള്ള മാതൃകകളായി ഇവരെ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനുവിപരീതമായി ഒരു മുസ്ലിം സ്ത്രീപോലും ഏതെങ്കിലും പ്രാവീണ്യമുള്ളതായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല" (2001:241). കേരള മുസ്ലിം സ്ത്രീ അന്വേഷണങ്ങളിലും സമാനയുക്തിയാണ് പ്രവർത്തിച്ചത് മതത്തിന്റെയും മതമൗലികവാദത്തിന്റെയും ഇരയായി മാത്രമാണ് മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ പരിഗണിച്ചുപോകുന്നത്.

മുസ്ലിംസ്ത്രീകളും വിദ്യാഭ്യാസവും

നിലമ്പൂർ ആയിഷയുടെ 'ജീവിതത്തിന്റെ അരങ്ങ്' എന്ന ആത്മകഥയിൽ അവർ നാടകത്തിലേക്ക് വരുന്നതും സാമുദായികമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വലിയരീതിയിലുള്ള എതിർപ്പാണ് സമുദായത്തിൽനിന്നും താൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതെന്ന് അവർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇത് കേവല മത/പൗരോഹിത്യ പ്രശ്നമാണോ. അതല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന് നാം പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിലമ്പൂർ ആയിഷ പറയുന്നു " വളരെ പുരോഗമനസ്വഭാവം ഉണ്ടായിരുന്ന ആളായിരുന്നു എന്റെ ബാപ്പ. ഞങ്ങൾ മക്കളെയെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി" (2007:53). മുസ്ലിം വനിതകൾക്ക് ഭൗതികവിദ്യാഭ്യാസം നേടുക പ്രശ്നവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അത് കേവല മതകേന്ദ്രീകൃതചിന്തയിൽ ഊന്നിമാത്രം നിൽക്കുന്നതല്ല. മറിച്ച് പ്രാദേശികത, സമ്പത്ത്, ജാതി, വരേണ്യത തുടങ്ങിയ ധാരാളം ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം സാമ്പത്തികമായി ഉന്നതിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു മുസ്ലിം കുടുംബമായിരുന്നു ആയിഷയുടെത്. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിന് വലിയ പ്രതിസന്ധികളൊന്നും നേരിടുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കാൻ മുൻകൈയെടുത്തത് ഉമ്മയാണ് എന്ന് ഹലീമ ബീവിയും പറയുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ, ആയിഷ മായന്റെ സാമൂഹികസ്ഥിതി ഇതായിരുന്നില്ല. ആയിഷ മായനെ സ്കൂളിൽ അയച്ചതിന് അവരുടെ പിതാവിനെ കാഫർ മായൻ എന്നാണ് വിളിച്ചത്. "മായൻ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ തലശ്ശേരി ബ്രാഞ്ചിലെ പ്രസിഡന്റ് കൂടിയാണ്" (2014:08). അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾക്കും സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസവും തുടരാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സ്വാധീനമുള്ളവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരുന്നു. ഈ ഘടകങ്ങളാണ് മതത്തേക്കാൾ അധികം അവരെ സ്വാധീനിക്കുന്നത്. അസ്മ ബർലാസിൻ 'ബിലീവിംഗ് വിമൺ ഇൻ ഇസ്ലാം' എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നു " സന്തുലതാത്മകമല്ലാത്ത ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയുടെയും അധികാരത്തിന്റെയും തന്നിഷ്ടപ്രകാരമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ഫലമായാണ് സ്ത്രീകൾ വിവേചനത്തിന് വിധേയരാകുന്നത്,' അതാകട്ടെ ഖുർആന്റെ അപൂർണവും വികലവും ആയ വായനയിലൂടെയാണ് രൂപപ്പെടുന്നത് താനും" (സബീന ബാനു, 2022: 62).

ആദ്യ വനിതാജഡ്ജും സാമൂഹിക സാംസ്കാരികവ്യവഹാരങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടിരുന്ന ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമാ ബീവിയുടെ അനുഭവമണ്ഡലം വ്യത്യസ്തമാണ്. "മകളെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അയക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വീട്ടിൽനിന്നോ സമൂഹത്തിൽനിന്നോ യാതൊരു എതിർപ്പും അദ്ദേഹത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല" (2020:50) എന്ന് ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമ ബീവിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നു. ഫാത്തിമ ബീവിയുടെ പിതാവ് സബ് രജിസ്ട്രാർ ഓഫീസിലെ ക്ലാർക്ക് ആയിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും സമ്പത്തിനെയും ആനുകൂല്യം അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നു. മറ്റേതെങ്കിലുംതരത്തിലുള്ള മതാധികാരം അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. കുടുംബത്തിന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും പൂർണപിന്തുണ ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നുകൂടി അവർ ചേർക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ വ്യത്യസ്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ ജീവിച്ച മുസ്ലിംസ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രോത്സാഹനവും അതുപോലെ സാമൂഹിക എതിർപ്പുകളും ഭിന്നതകളും ഒരുപോലെയല്ല നേരിട്ടത് എന്നാണ്. ഇത് കേവലം മതത്തിന്റെ പ്രശ്നമായി കാണുന്നതിന് പകരം വിഭിന്നങ്ങളായ ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത് കാണാം. ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമ ബീവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാമൂഹികപദവിയുടെ ആനുകൂല്യം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആയിഷ മായന്റെ പിതാവിന് ഏൽക്കേണ്ടിവന്നതുപോ

ലെയുള്ള ഒരുതരം വിവേചനങ്ങളും അവർ നേരിടുന്നില്ല. നിലമ്പൂർ ആയിഷയ്ക്ക് പിതാവിന്റെ മരണത്തോടുകൂടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം നിർത്തേണ്ടിവരുന്നത്. അതുവരെ സാമ്പത്തികാധികാരത്തിന്റെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ അവർക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിച്ചതും കാഫർ മായൻ എന്ന വിളി കേൾക്കേണ്ടിവന്നതും ആയിഷ മായന്റെ പിതാവിനാണ്. സാമൂഹികാധികാരം കൈയാളുമ്പോഴും ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ഒന്നിലധികം പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ഒരേ വർഗ്ഗവും സമുദായവും ആവുമ്പോഴും അവരുടെ അനുഭവമണ്ഡലങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. കിംബർലി ക്രാൻഷി പറയുന്നു. "വിഭിന്നങ്ങളായ നിരവധി അസമത്വങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചേരുന്നതും അത് പരസ്പരം വർദ്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളുടെ തീവ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹിക, രാഷ്ട്രീയ പരിസരങ്ങളെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു"(https://youtu.be/ViDtnfQ9FHc ?si=b8n9XAf-tX9mj-rs)എന്ന്. ഒരേ കാലഘട്ടത്തിൽ ജനിച്ച മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾ ആയിരുന്നിട്ടും അവരുടെ അനുഭവമണ്ഡലങ്ങളും അവർ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന അസമത്വങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇവിടെ മതമെന്നതിൽ ഉപരി സമ്പത്ത്, ജാതി, അധികാരം, സാമൂഹികപദവി, സ്ഥല വ്യത്യാസം, സാംസ്കാരിക ചുറ്റുപാടിൽ വരുന്ന വ്യത്യാസം ഒക്കെയും അവരുടെ ജീവിതപരിസരങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതായി കാണാൻ സാധിക്കും.

മുസ്ലിംസ്ത്രീകളും തൊഴിലും

ആദ്യകാലത്ത് മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾക്ക് ജോലിചെയ്യുന്നതിന് വിലക്കുണ്ടായിരുന്നുവോ? അതു മതത്തിന്റെ വിലക്കായിരുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള അധികാരങ്ങൾ അവരുടെ തൊഴിൽജീവിതത്തിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നുവോയെന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വനിതാമാസികകൾ, വനിതാസമ്മേളനങ്ങൾ, സംഘടനാ രൂപീകരണങ്ങൾ, പ്രസാധനരംഗം, ബുക്ക്സ്റ്റാൾ എന്നീ ജോലികളിലൂടെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ സജീവമായിരുന്ന ഹലീമാ ബീവി. അതിൽ അവർക്ക് വലിയതരത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കൂടുതൽ സ്ത്രീകൾ അവരിൽ ആകൃഷ്ടരായി ഈ മേഖലയിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നുമുണ്ട്. ഇതേ അനുഭവമാണ് ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമ ബീവിക്കും ഉള്ളത്. വക്കീലായി പ്രാക്ടീസ് തുടങ്ങിയ അനുഭവം പറയുന്നു "പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള എതിർപ്പുകൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായില്ല. അതേസമയം വക്കീലന്മാർക്കിടയിലും ന്യായാധിപന്മാർക്കിടയിലും ഫാത്തിമ ബീവിക്ക് വലിയ അംഗീകാരവും സ്ഥാനവും ലഭിച്ചിരുന്നു" (2020:125). ഈ രണ്ടു സ്ത്രീകളും കേരളത്തിൽ തെക്കേയറ്റത്തെ ജനിച്ചുവളർന്നവരാണ്. ഹലീമ ബീവി പിന്നീടാണ് മലബാറിലേക്ക് സജീവമാകുന്നത്. പ്രാദേശികമായും സാംസ്കാരികപരമായും ഒരു മേൽക്കോയ്മ ഈ സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

എന്നാൽ, ആയിഷ മായന്റെ അനുഭവം വ്യത്യസ്തമാണ്. മലബാറിൽ വിദ്യാഭ്യാസ ഇൻസ്പെക്ടറായി ജോലി ലഭിച്ചിട്ടും പലതരത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ അവർ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. "ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ നിരവധി മുസ്ലിം സഹോദരങ്ങളിൽനിന്ന് താൻ അവർക്ക് അപമാനമാണെന്ന് ഭീഷണി കത്തുകൾ ലഭിച്ചിരുന്നു" (2014:11) . കൂടാതെ ഒരു ദാസിയോടൊപ്പം തനിച്ച് താമസിച്ചത് വലിയ കോലാഹലങ്ങൾക്ക് വഴി ഉണ്ടാക്കിയതായും പറയുന്നു. "ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ആർജിക്കുകയും നരകത്തിലെ ഭാഷ പഠിക്കുകയും ചെയ്ത, സമുദായത്തോട് മഹാപരാധം ചെയ്ത പെൺപിറന്നോൾ ആണുങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന ഓഫീസർ ആയതോടെ സമുദായ 'നേതൃത്വം ഇളകി മറിഞ്ഞു. നിൽക്കക്കള്ളിയില്ലാതെ സ്ഥാനം ത്യജിച്ചു" (2013, മാർച്ച്). ഇവിടെ മായന്റെ സാമൂഹികപദവിയോ അധികാരമോ അവർ അനുഭവിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പ്രതിവിധി ആകുന്നില്ല. സമാനാനുഭവം തന്നെയാണ് നിലമ്പൂർ ആയിഷയുടെതും.

"മുസ്ലിംസ്ത്രീ നാടകവേദിയിലേക്കല്ല നരകത്തിലേക്കാണ് " (2007:20) അവരുടെനേരെ

എയർഗൺ കൊണ്ട് വെടി ഉതിർക്കുന്നുണ്ട്. ഉന്നം പിഴച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ജീവൻ ബാക്കിയായതെന്ന് അവർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

"അള്ളാനെ നാടുകടത്തിയ

ഉസ്മാൻ നിന്നിട്ടുണ്ട്

ആയിഷാബി മൊത്തം വച്ചാടുന്ന

ചോപ്പനും വന്നിട്ടുണ്ട്"

തുടങ്ങിയ ധാരാളം മുദ്രാവാക്യങ്ങളും അവർ കേൾക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

ആയിഷ മായനും നിലമ്പൂർ ആയിഷയ്ക്കും തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ കേവലം മതാധികാരം മാത്രമല്ല. പ്രാദേശികത, സാമൂഹികചുറ്റുപാട് തുടങ്ങിയ പലഘടകങ്ങൾ ഉൾച്ചേരുന്നതായി കാണാം. ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമാ ബീവിക്ക് തൊഴിലെടുക്കാൻ പ്രശ്നമില്ലാതിരിക്കുകയും ആയിഷ മായൻ പ്രശ്നം അനുഭവിക്കുന്നതായും കാണാം. പ്രാദേശിക ഭേദവും അവരുടെ സാമൂഹിക അന്തരീക്ഷവും ഇതിൽ ഘടകങ്ങളാകുന്നു. നിലമ്പൂർ ആയിഷയുടെ പിതാവ് നാട്ടിലെ പ്രമാണിയായിരുന്നു. സാമ്പത്തികാധികാരം കൈയാളുന്ന ആൾ. ആ സമയത്ത് വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ല, മരണത്തോടെയാണ് ജീവിതം മാറിമറിയുന്നത്. ആ സാമ്പത്തിക അധികാരം തുടർന്നുപോയിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ഈ സാമൂഹികവിഭജനം അവർ നേരിടേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു. " സ്ത്രീകൾ ഒരു ഏകീകൃതവിഭാഗമല്ലെന്നും സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങൾ നിർവചിക്കപ്പെടുന്നത് വിവിധ ആധിപത്യ വ്യവസ്ഥകളിൽ അവർ വഹിക്കുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന സ്വത്വങ്ങളുടെയും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ റോളുകളുടെയും വിഭജനത്തിലൂടെയാണ്" (2020:7) എന്ന് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതായത് ഈ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ കേവലം മാതാധികാരത്തിന്റെ പ്രശ്നമായല്ല കാണേണ്ടത്. മറിച്ച് ഈ സ്ത്രീകൾ ജനിച്ചുവളർന്ന സാഹചര്യം, സാമൂഹിക അന്തരീക്ഷം, പ്രാദേശികത, സംസ്കാരം, ജാതി, സാമ്പത്തികം, അധികാരശ്രേണി എന്നിവയുമായൊക്കെ ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ഇവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിലും നിലനിൽക്കുന്നത് എന്ന് കാണാൻ സാധിക്കും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1.അഷ്റഫ് കെ. ടി, ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമാബീവി നീതിയുടെ ധീരസഞ്ചാരം, കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2020

2.കടവത്തൂർ, സി മുഹമ്മദ്, കാഫർ മായന്റെ പെൺമക്കൾ, പുടവ, മാർച്ച് 2013

3.ചക്രവർത്തി ഉമ, ജാതിയെ ലിംഗവൽക്കരിക്കുമ്പോൾ, കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2008

4.ദേവിക ജെ , സ്ത്രീവാദം നവസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, എഡി. വി. സി. ഹാരിസ്,ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ ബി, കോട്ടയം: ഡിസി ബുക്സ്,2000.

5.നിലമ്പൂർ, ആയിഷ, ജീവിതത്തിടെ അരങ്ങ്, കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 2005

6.നൂർജഹാൻ,നൂറ. എം. ഹലീമാബീവിയുടെട ജീവിതം പത്രാധിപ, കോട്ടക്കൽ: ബുക്ക് കഫെ,2020

7. ബി. എസ്. ഷെറിൻ, ദേശീയത ഫെമിനിസം പ്രതിവ്യവഹാരങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയം, മലപ്പുറം: ബുക്ക് പ്ലസ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 2023

8. ഭാനു എം, സബീന, ശരീരം തന്മ സമൂഹം: മുസ്ലിംസ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം സമകാലീക മലയാളനോവലിൽ, കാലടി: ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവകലാശാല,2022

9. ശ്രീദേവി കെ നായർ, സ്ത്രീവാദവും മിത്തോളജിയും, ഫെമിനിസം എഡി:എൻ ജയ കൃഷ്ണൻ, തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്,2011

10.ഹുസൈൻ കെ ടി. ഷംഷാദ്, ന്യൂനപക്ഷത്തിനും ലിംഗപദവിക്കുമിടയിൽ, തിരുവനന്തപുരം: ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2005

11.Aira Rosa Frasquet , Pascua Marta Ruiz, Introduction to intersectional feminism, Barcelona, servei civil internacional,2020

12.Crenshaw Kimberle , Demarginalizing the Intersection of Race and Sex:

A Black Feminist Critique of Antidiscrimination Doctrine, Feminist Theory and Antiracist politics, Chicago:University of Chicago Legal Forum,volume 1989 Issue 1 Article 8

13.Hanifa,Farzana, ayisha Raufa pioneer of Muslim women emarcipation in SriLanka, Srilank:, oscial scientist Asosciation, 2014

14.Sarkar Mahua, Muslim women and the politics of invisibility(in) late colonial Bangal, journal of historical sociology,vol 14,No2, June 2001

15.(https://youtu.be/ViDtnfQ9FHc ?si=b8n9XAf-tX9mj-rs).

12

പത്മരാജന്റെ നായികമാർ

ഡോ. രേഖ എസ്.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
ശ്രീ നാരായണ വനിതാ കോളേജ്, കൊല്ലം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഇന്നും മലയാളസിനിമയിൽ പലരും പരീക്ഷിക്കാൻ മടിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളും കഥാപരിസരങ്ങളും എൺപതുകളിൽ സൃഷ്ടിച്ച സംവിധായകനാണ് പത്മരാജൻ. തന്റെ സിനിമകളിലൂടെ സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിലനിന്നിരുന്ന പല വിശ്വാസങ്ങളെയും പൊളിച്ചെഴുതാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ശക്തരും മികവുറ്റതുമായ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ പത്മരാജന്റെ സിനിമകളുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. നമുക്ക് പാർക്കുവാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകളിലെ സോഫിയ, ദ്രുവാനത്തുമ്പികളിലെ ക്ലാര, രാധ, ഞാൻ ഗന്ധർവനിലെ ഭാമ, ക്ലൂടെവിടെയിലെ ആലീസ്, ഫയൽവാനിലെ ചക്കര, നൊമ്പരത്തിപ്പൂവിലെ ജിജിയും പദ്മിനിയും നവംബറിന്റെ നഷ്ടത്തിലെ മീര എന്നിങ്ങനെ നീളുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിലൂടെ പ്രക്ഷകരിൽ നിറഞ്ഞ കഥാപാത്രങ്ങൾ. സമൂഹം കല്പിച്ച് കൊടുത്ത സങ്കുചിത ചിന്തകളുടെ വേലിക്കെട്ടു പൊളിച്ചു കളഞ്ഞവരാണ് മിക്ക പെൺകഥാപാത്രങ്ങളും. ഓരോ കഥാപാത്ര വ്യക്തിത്വത്തിനും അവർ അർഹിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു ജീവിതവും സിനിമാന്ത്യത്തിൽ പത്മരാജൻ നൽകുന്നുണ്ട്. ഈ നായികാ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വിശകലനമാണ് ഈ പഠനത്തിൽ.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

സബ്ലിമേഷൻ, നെഗറ്റീവ് ആണത്തം, ഓട്ടിസം, ലിംഗസമത്വം, മോൾഡ്, പരമ്പരാഗത സ്തൈണത

എൺപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമുള്ള സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ പത്മരാജനെപ്പോലെ ആരും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല. പുരുഷാധികാര ഘടനയിൽ നിന്നും പുറത്തുകടക്കാതെ സിനിമാഖ്യാനങ്ങൾ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളെ അരികുവത്കരിച്ചപ്പോൾ അതിനെ മറികടക്കാനുള്ള പത്മരാജന്റെ ശ്രമങ്ങളായിരുന്നു നിരവധി സ്ത്രീപ്രാധാന്യമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ. 'നമ്മുക്ക് പാർക്കാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ' എന്ന സിനിമയിൽ ചാരിത്ര്യമെന്ന സങ്കല്പത്തെ തകർത്തെറിഞ്ഞു. പുരുഷകാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ചിത്രീകരിച്ച ദ്രുവാനത്തുമ്പികൾ സിനിമയിൽ ജയകൃഷ്ണനെന്ന നായക കഥാപാത്രത്തെക്കാൾ അന്തസ്സും സ്വതന്ത്രചിന്തകളും അഭിപ്രായങ്ങളും

പുലർത്തിയ കഥാപാത്രങ്ങളായിരുന്നു രാധയും ക്ലാരയും. രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിലെ വിവിധ വശങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്ന നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ്- എന്നിവയെല്ലാം ശ്രദ്ധേയമായ സ്ത്രീപ്രാധാന്യമുള്ള സിനിമകളാ യിരുന്നു. സ്ത്രീ ജീവിതത്തിലെ കഠിനമായ ശിക്ഷാനടപടികളെ ഭയന്ന് മാനേജ്മെന്റിന്റെ വേലിക്കെട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് ദേശാടനക്കിളിയെപ്പോലെ സഞ്ചരിച്ച കൗമാരക്കാരായ സാലിയും നിമ്മിയും ഇന്നലകളിൽ ഓർമ്മകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ മായ, ഒരു അപകടത്തെത്തുടർന്ന് ബുദ്ധിസ്ഥിരത നഷ്ടപ്പെടുന്ന ജിജി എന്ന അനാഥക്കുട്ടി അവളെ എടുത്തു വളർത്തുന്ന പദ്മിനി, തിങ്കളാഴ്ച നല്ല ദിവസത്തിലെ ജാനകിക്കുട്ടിയെന്ന അമ്മ, തുടങ്ങിയവരെല്ലാം പ്രേക്ഷകർക്കുള്ളിൽ എക്കാലവും നിറഞ്ഞുനിന്ന കഥാപാത്രങ്ങളാണ്.

1979-ൽ പദ്മരാജൻ സംവിധാനം ചെയ്ത ആദ്യസിനിമയിലെ പെരുവഴിയമ്പല ത്തിൽ 'ദേവയാനി' എന്ന നായികാ കഥാപാത്രം വളരെ ദുരന്ത പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ലൈംഗിക തൊഴിലാളിയാണ്. ശൃംഗാരശീലയും അതേസമയം മൂർച്ചയുള്ള നാവിന്റെ ഉടമയുമാണവൾ. എന്നിട്ടും നായകനായ രാമനുമായി ഊഷ്മളമായ സൗഹൃദം പൂലർത്താൻ അവൾക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയെ വില്പനചരക്കായി കാണുന്ന സമൂഹത്തിൽ പെണ്ണുങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ പാടുകൾ വീഴുമ്പോൾ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ദേവയാനിയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. "ഇവിടെ എനിക്കെന്തിലും പറയാൻ ആരാണുള്ളത്. ഇവിടം വന്നുപോകുന്നവർ മാത്രമേയുള്ളൂ" (പെരുവഴിയമ്പലം :1979 -1:12:05.) എന്നും "ആരെക്കെയോ വരുന്നു.. പോന്നു, മണിപറയുന്നതാ നേര്... കുന്നുംപുറത്തെ ദേവയാനിക്കു ഒന്നുമില്ല. ഈ കുന്നുപോലും" - എന്നിങ്ങനെ തന്റെ ജീവിതം രാമന് മുമ്പിൽ അവൾ തുറന്നിടുന്നുണ്ട്. നാട്ടിലെ പ്രധാന റൗഡിയായ പ്രഭാകരപിള്ളയെ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ട് പോലീസിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാണ് രാമൻ ദൂരെ കുന്നിന്റെ മുകളിൽ വേശ്യാവൃത്തി നടത്തുന്ന ദേവയാനിയുടെ വീട്ടിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നത്. ആ വീട്ടിൽ വിശ്വംഭരനും ഒരു വൈദ്യനും മാത്രമാണ് വിരുന്നുകാരായി എത്തുന്നത്. ആർദ്രത മറന്ന ആണത്തത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ മാതൃത്വത്തിന്റെ വാത്സല്യം രാമനോട് കാണിക്കുന്നത് സമൂഹത്തിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ട ദേവയാനിയാണ്. വേശ്യയാണെങ്കിലും വ്യക്തമായ നിലപാടുകളും അഭിപ്രായമുള്ള കഥാപാത്രമായിട്ടാണ് പത്മരാജൻ അവളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതത്തെ മുൻനിർത്തി ആണത്തത്തിന്റെ കഥപറയുന്ന സിനിമയാണ് പത്മരാജന്റെ ഒരിടത്തൊരു ഫയൽവാൻ (1981) എന്ന സിനിമ. ആണത്തം എന്ന സങ്കല്പം ചക്കരയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ഇതിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അതായത് മൂന്നു നായക കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വളർച്ചയും തുടർച്ചകളും ചക്കരയെന്ന സ്ത്രീയെ മുൻനിർത്തിയുള്ളതാകുന്നു. ചക്കരയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ഫയൽവാൻ, ഗർഭിണിയാക്കി കടന്നു കളയുന്ന ജോബ്, പ്രണയിക്കുന്ന കണ്ണൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പുരുഷന്മാരാണ് അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നു വരുന്നത്. ഗോദയിൽ ശരീരം കൊണ്ട് മാസ്മരികത തീർത്ത ഫയൽവാൻ ചക്കരയ്ക്ക് കൗതുകകരമായ മനുഷ്യനാണ്. ഫയൽവാന്റെ കസർത്തുകളെല്ലാം ഒളിഞ്ഞും പതുങ്ങിയും നിന്നു അവൾ കണ്ടു രസിക്കുന്നു. ഫയൽവാനുമായുള്ള വിവാഹത്തിൻറെയന്നു "അയാളെ താങ്ങാനിത്തിരി പാടാ' - എന്നു വേദനയോടെ തമാശപറയുന്ന കണ്ണന്റെ മുന്നിൽ നിന്നും അവൾ ഓടിപ്പോകുന്നു. അവന്റെ തീവ്രമായ പ്രണയം ചക്കര മനസ്സിലാക്കാൻ കാലതാമസമുണ്ടായെന്നു മാത്രം. ആദ്യരാത്രിയിൽ ഗുസ്തിക്കാരനെപ്പോലെ ഫയൽവാൻ ചക്കരയെ എടുത്തുയർത്തി വായുവിൽ വട്ടം കറക്കുന്നു. കാണികളില്ലാത്ത മണിയറയിൽ ചക്കരയുടെ മനസ്സ് വളരെ പെട്ടെന്ന് ഉദ്വേഗത്തിൽ നിന്നും ആഹ്ലാദത്തിലേയ്ക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവസാനം തളർന്നുറങ്ങുന്ന അവളെ വാത്സല്യത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന ഫയൽവാനെക്കാണാം. നാടുമുഴുവൻ ഫയൽവാന് 'സെക്സിലും സ്റ്റണ്ടില്ലാ എന്നവപാദം പരക്കുമ്പോൾ ചക്കരയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അയാൾ നാടുവിടുന്നു.

ഫയൽവാന്റെ പാലായനവും ആദ്യ ഭാര്യയായ ബിപാത്തുവിന്റെ കത്തും ലഭിക്കുന്നതോടെ ചക്കരയുടെ ജീവിതത്തിൽ ജോബുമായുള്ള അടുത്തഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു. 'പൂച്ചക്കണ്ണൻ' എന്നാണ് കുസൃതിയോടെ ജോബിനെ വിളിക്കുന്നത്. 'നാട്ടീപ്പെട്ട നല്ലൊരു പെണ്ണിനെ വെറുതെ പാഴാക്കി കളഞ്ഞല്ലോ' എന്ന ജോബിൻറെ പരിഭവം തീരുന്നത് ചക്കരയെ ഗർഭിണിയാക്കി കുവൈറ്റിലേയ്ക്ക് കടന്നുകളയുമ്പോഴാണ് "ഭർത്താവിന്റെ കൂടെ കിടന്ന് ഉറങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ ഭാര്യ അവൾക്ക് തോന്നിയതുപോലെ ചെയ്യോ" (ഒരിടത്തൊരു ഫയൽവാൻ: 1981-1:48:18) എന്ന കണ്ണന്റെ ചോദ്യത്തിന് 'ചെലപ്പോ' എന്നവൾ പ്രതികാരത്തോടെ ഉത്തരം പറയുന്നു. തന്റെ ശരീരത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമിട്ട ജോബ് ഇനി വരില്ലായെന്നവൾക്കറിയാം. അയാൾക്ക് വേണ്ടി കരയാതെ കാത്തിരിക്കാതെ കണ്ണനെ തന്റെ ഭർത്താവാക്കാൻ ചക്കര തീരുമാനിക്കുന്നു. ജോബിൽ നിന്നും ഗർഭിണിയായെങ്കിലും അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ കണ്ണൻ തയ്യാറാണ്. ജോബിൻ, ഫയൽവാൻ എന്നിവരെപ്പോലെ ശാരീരികശക്തിയില്ലാത്ത കണ്ണനെ അവന്റെ ആഴത്തിലുള്ള പ്രണയം മനസ്സിലാക്കി ചക്കര സ്വീകരിക്കുന്നു. ഫയൽവാൻ തിരിച്ചു വന്ന ചക്കരയെ ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവൾ ധൈര്യത്തോടെ കണ്ണനെ അയാൾക്ക് മുന്നിൽ നിർത്തുന്നു. അങ്ങനെ ഫയൽവാനെക്കാളും ജോബിനെക്കാളും ചക്കരയുടെ ജീവിതത്തിൽ കണ്ണൻ വിജയിച്ചു കയറുന്നു. ചക്കര എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ സിനിമ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്ന ആണത്തം കണ്ണന്റേതാണ്. ശക്തനായ ഫയൽവാനെക്കാൾ തവളപിടിത്തക്കാരനും ദുർബലനുമായ കണ്ണന്റെ ആണത്തം മേൽക്കൈ നേടുന്നത് പ്രണയത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന്റെ യും മാനദണ്ഡത്തിലാണ്. അവിടെ ജോബും ഫയൽവാനും ദുർബലരായിത്തീരുന്നു.

1982-ൽ റിലീസായ പത്മരാജന്റെ 'നവംബറിലെ നഷ്ടം' എന്ന സിനിമയിലെ നായിക മീരാപിള്ള ശ്രദ്ധേയമായ നായികാകഥാപാത്രമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ സ്നേഹവും സ്നേഹനഷ്ടവും വഞ്ചനയും ചതിയും പ്രതികാരവും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന യുവതിയാണവർ. സിനിമയുടെ അവസാനഭാഗത്ത് നവംബർ മാസത്തിൽ മാനസികാ രോഗ്യാശുപത്രിയിലെ പതിനൊന്നാം നമ്പർ സെല്ലിൽ അവൾ അടയ്ക്കപ്പെടുകയും തുടർന്ന് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ രംഗത്തിന് ഉചിതം പോലെ പത്മരാജൻ നൽകിയ പേരാണ് 'നവംബറിന്റെ നഷ്ടം.' പത്മരാജന്റെ ഒട്ടുമിക്ക സിനിമകളെപ്പോലെ ഇതും പ്രേക്ഷകർ തള്ളിക്കളഞ്ഞെങ്കിലും കാലത്തിനു മുമ്പേ സഞ്ചരിച്ച ചിത്രമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. പിൽക്കാലത്ത് സിനിമാനിരൂപകർ ഇതിനെ മനഃശാസ്ത്രപരമായി വിശകലനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. മീര എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനും പ്രതികാരത്തിനും എൺപതുകൾ പാകപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടാവാം അത് പരാജയപ്പെട്ടത്.

സിനിമയുടെ തുടക്കം അച്ഛനെക്കുറിച്ചുള്ള ദുഃസ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. "ഞാൻ എന്തോ അച്ഛനെ സ്വപ്നം കണ്ടു നിലവിളിച്ചു. ഇന്നും കുന്തവും പരിചയുമൊക്കെയായിട്ടാണ് വന്നത്" (നവംബറിലെ നഷ്ടം:1982 - 00 : 04 : 36) എന്നിങ്ങനെ സഹോദരനോട് മീര അത് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അച്ഛൻ അവൾക്ക് വില്ലനാണ്. ഭാര്യയെയും മക്കളെയും ഉപേക്ഷിച്ച് പോയിട്ട് അവസാനം ദുരിതങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴുന്ന ഒരു കഥാപാത്രം ഒരു പുരുഷനെന്ന നിലയിൽ അയാളാണ് അവളിൽ മാനസികരോഗത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വിതറുന്നത്. അച്ഛന്റെ സ്ഥാനത്ത് അവളുടെ മുഴുവൻ സംരക്ഷണവും സഹോദരൻ ഏറ്റെടുക്കുന്നുവെങ്കിലും പുരുഷന്മാരെ പൂർണമായും വിശ്വസിക്കാൻ അവൾ തയ്യാറാകുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അവളുടെ സീനിയറായ ദാസ് എന്ന വ്യക്തിയുമായി പ്രണയത്തിലാവുന്നുണ്ട്. അവനെ മാത്രമെ വിവാഹം കഴിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് സഹോദരനോട് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവിടെയും വഞ്ചിക്കപ്പെടാനായിരുന്നു അവളുടെ വിധി. പ്രണയവഞ്ചന അവളെ പൂർണ മനോരോഗിയാക്കുന്നു. മീരയിൽ കാണുന്ന മനോരോഗത്തിനെ സബ്ലിമേഷൻ എന്ന് നിർവചിക്കാം. സമൂഹം അംഗീകരിക്കാത്ത ഒന്നിനെ മനസ്സ് കൊണ്ടു സ്വീകാര്യമാക്കി തൃപ്തിയടയുന്ന മനസ്സിന്റെ പ്രതിരോധ തന്ത്രമാണ്. രോ

ഗം തീർത്ത തടവറയിൽ കഴിയുമ്പോൾ ദാസിനെ മാനസികാരോഗാശുപത്രിയിൽ വീണ്ടും കാണുകയും അയാളുമായി കൂടുതൽ അടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചതിയുടെ ചെകുത്താൻ പല്ലുകൾ അയാളിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. മീര മനസ്സുകൊണ്ട് ദാസിനോട് പ്രതികാരം മാത്രം മാർഗമായി കാണുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയെക്കൂടി കീഴടക്കിയെന്ന വ്യാജാഭിമാനത്തിന്റെ സംതൃപ്തിയിൽ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്ന അയാളെ മീര കഴുത്തിൽ ബൽറ്റ് മുറുക്കി കൊല്ലുകയും ലക്ഷ്യസാക്ഷാത്കാരം നേടുന്നു. ഈ സിനിമയിൽ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സങ്കീർണതയും മനോരോഗത്തിൻറെ വിവിധ തലങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ നെറികേടുകളോട് സന്ധി ചെയ്യാൻ തയ്യാറാകാത്ത ആലീസ് എന്ന പെൺകുട്ടി തന്റെ കൂട് അഥവാ സ്വത്വം തേടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് കൂടെവിടെ (1983) എന്ന സിനിമ. ഊട്ടിയിലെ ഒരു ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപികയായ ആലീസ് സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിന്റെ നിർദേശം മറികടന്ന് രവി പുത്തൂരാൻ എന്ന മോശം വിദ്യാർത്ഥിയെ മികച്ച വിദ്യാർത്ഥിയായി മാറ്റിയെടുക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കഥാതന്തു. പട്ടാളക്കാരനായ സഹോദരനോടൊപ്പമാണ് അവൾ താമസിക്കുന്നത്. സഹോദരനായ ക്യാപ്റ്റൻ ജോർജ്ജ് അപകടത്തിൽ മരിക്കുന്നതോടെ ഒറ്റയ്ക്കാകുന്ന ആലീസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തായ ക്യാപ്റ്റൻ തോമസിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. രവിയുമായുള്ള അടുപ്പം തോമസിൽ സംശയം നിറയുകയും അവനെ കൊല്ലുന്നതിനു കാരണമായിത്തീരുന്നു. തുടർന്ന് തോമസുമായുള്ള ബന്ധം ഒഴിവാക്കി മറ്റൊരിടത്തേയ്ക്ക് അവർ പോകുന്നു. ആദ്യം നായികയുടെ പേര് എഴുതിക്കാണിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും നായികാ പ്രാധാന്യമുള്ള ചിത്രമാണിതെന്ന്.

സമൂഹത്തിലെ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളോടാണ് ഇതിലെ നായിക പ്രതിരോധം തീർക്കുന്നത്. ഒന്ന് അതിസമ്പന്നരായ മക്കൾ മാത്രം പഠിക്കുന്ന സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിനോടാണ്, രവിപുത്തൂരാൻ എന്ന കുട്ടിയെ മോശക്കാരനായ വിദ്യാർത്ഥിയായി മുദ്രകുത്തി സ്കൂളിൽനിന്നും പുറത്താക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അമ്മയില്ലാത്ത അവന്റെ അരക്ഷിതാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പാഠ്യേതര പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പഠനത്തിലും മിടുക്കനാക്കുന്നു. സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിനോടുള്ള അവളുടെ നിശബ്ദപ്രതിഷേധമാണിവിടെ അരങ്ങേറുന്നത്. "എല്ലാവരും കൂടി ക്രിമിനലാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ വളരെ എളുപ്പമാ. അതും ആരുമില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ" (കൂടെവിടെ:1983 - 00 : 43 : 32) എന്നിങ്ങനെയാണ് മാനേജ്മെന്റിന്റെ പ്രവർത്തികളെ അവൾ നോക്കിക്കാണുന്നത്. പട്ടാളച്ചിട്ട പുലർത്തുന്ന തോമസ് എന്ന വ്യക്തിയുമായി വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചതിനുശേഷം അവളോടു അയാൾ കാണിക്കുന്ന അധീശത്വത്തിനോടുള്ള പ്രതിരോധമാണ് രണ്ടാമത്തേത്. മാനുഷികതയിലും പാരസ്പര്യത്തിലും ജീവിക്കുന്ന പുരുഷനെ സ്വപ്നം കാണുന്ന വ്യക്തിയാണ് ആലീസ്. സ്ത്രീസമത്വത്തിന്റെയും ലിംഗസമത്വത്തിന്റെയും പുതുകാഴ്ചകളാണ് പത്മരാജൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അയാളുടെ ആണധികാരം അതിരു കടക്കുമ്പോൾ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് "ഇപ്പോൾ ഉടനെ പറ്റില്ല. എനിക്ക് ആലോചിക്കണം. ഞാൻ തോമസിനെ ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കി തുടങ്ങുന്നതേയുള്ളൂവെന്ന് എനിക്ക് സംശയം തോന്നുന്നു. പേടി തോന്നുന്നുവെന്നു" (കൂടെവിടെ:1983 - 2 : 00 : 22) അവൾ തുറന്നു പറയുന്നുണ്ട്. പുരുഷാധികാരത്തിന്റെ അടിമയായി കഴിയാതെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി താമസിക്കാനുള്ള ഒരു കൂടാണ് അവൾ അന്വേഷിക്കുന്നത്.

പത്മരാജൻ 1986-ൽ തിരക്കഥയെഴുതി സംവിധാനം ചെയ്ത സിനിമയാണ് നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ്. ശാന്തസ്വഭാവിയും അന്തസ്സും പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രതിരോധശക്തിയുള്ള പത്മിനി എന്ന കോളേജ് ടീച്ചറാണ് ഇതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം. ദുരിതങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റു വഹിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ. ഭർത്താവിന്റെ ബൈക്കപകടത്തിൽ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് ഭർത്താവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാനാവാതെ അയാളിൽനിന്നും വേർപിരിയുന്നു. സുഹൃത്തുമായി

വാടകവീട്ടിൽ കഴിയുമ്പോഴാണ് ജിജി എന്ന കൊച്ചു പെൺകുട്ടി അവളുടെ മങ്ങിയ ജീവിതത്തിൽ പ്രകാശമായി മാറുന്നത്. ഒട്ടും നാടകീയതയില്ലാതെയാണ് അവരുടെ ബന്ധം പത്മരാജൻ വരച്ചു ചേർക്കുന്നത്. ജിജിയുടെ സ്കൂളിൽ വച്ചാണ് ഡോ. പത്മനാഭനെ പത്മിനി പരിചയപ്പെടുന്നത്. അയാളുടെ ചിന്തകളും ഉപദേശങ്ങളും അവളിൽ വളരെയധികം മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. ഭാര്യയുമായി വേർപെട്ട് കഴിയുന്ന അയാളുടെ സാമീപ്യം അവളിൽ ഊർജം നിറയ്ക്കുന്നു. പത്മിനിയും പത്മരാജനും തികച്ചും സമാനരാണ്. സഹാനുഭൂതിയുടെ ബാഹ്യസ്രോതസ്സുകളിലൂടെ ഇരുവരും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ശൂന്യത നികത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മക്കളുടെ മരണത്തിൽ പത്മിനിയുടെയും ഭർത്താവിന്റെയും ദുഃഖം പത്മരാജൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതും വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണ്. മക്കളുടെ മരണത്തിന്റെ ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും പത്മിനി കരയാതിരിക്കുമ്പോൾ ഭർത്താവായ സേതു വളരെ പെട്ടെന്ന് മുന്നോട്ട് പോകുന്നു. അനാഥയായ പെൺകുട്ടിയിൽ ആശ്വാസം കണ്ടെത്താൻ പത്മിനി ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ പ്രവർത്തികളെ വളരെ അസ്വസ്ഥതയോടെയാണ് അയാൾ പരിഗണിക്കുന്നത്. അവരുടെ ബന്ധം എത്രത്തോളം ദുർബലമായിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതാണ് അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളെല്ലാം. പത്മിനി ജിജിയെ വീട്ടിലേയ്ക്കു നിർബന്ധമായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ "വരുന്നില്ലേ വരണ്ടേ, ഹോസ്റ്റലിൽ പോയി നിൽക്കട്ടെ. പിറകെ വിളിക്കാൻ ആരുമില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ തനിയെ ഇങ്ങു വന്നുകൊള്ളും"–(നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ്:1986- 2 : 04 : 45) എന്നിങ്ങനെ തികച്ചും ബാലിശമായിട്ടാണ് സേതു പ്രതികരിക്കുന്നത്. പത്മിനിയുമായി ചേർത്തു വായിക്കാവുന്ന ഈ സിനിമയിലെ മറ്റൊരു കഥാപാത്രമാണ് അനിത. അതിരു കവിഞ്ഞ മദ്യപാനിയായ ഭർത്താവിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചാലും അവളെ തന്റെ കിടക്കയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിൽ അയാൾ വിജയിക്കുന്നു. പത്മരാജന്റെ നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ് ലോകത്തിൽ അനിതയും പത്മിനിയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവിൽനിന്നോ കുട്ടികളിൽനിന്നോ അകന്നു നിൽക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ പരിചിതമായ ബന്ധങ്ങളാൾ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളാകുന്നു അവർ.

പെണ്ണിന്റെ പരിശുദ്ധിക്കു സമൂഹം കൊടുത്ത അളവുകോലുകളെ തകർത്തെറിഞ്ഞ സിനിമയാണ് 'നമ്മുക്ക് പാർക്കാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ' (1986). തികച്ചും പക്വതയാർന്ന പ്രണയ സങ്കല്പമാണ് നായികാനായകനിലൂടെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ പ്രണയം സോളമൻ സോഫിയയെ അറിയിക്കുന്നിടത്തും ആ പക്വത പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. വളരെ കഠിനമായ ജീവിത പശ്ചാത്തലത്തിൽ വളർന്നു വന്നവളാണ് ഇതിലെ നായികയായ സോഫിയ. രണ്ടാനച്ഛന്റെ ക്രൂരതകൾ അവളെ വല്ലാതെ അലട്ടിയിരുന്നു. അതെല്ലാം സോളമനോട് തുറന്നു പറയുന്നതിൽ അവൾ ഒട്ടും വിമുഖത കാട്ടിയിരുന്നില്ല. "എന്നെയും അമ്മയും സേവ് ചെയ്യാൻ എന്തോ ത്യാഗം ചെയ്തുവെന്നാണ് അയാളുടെ ഭാവം. ഞാനിതെല്ലാം ആരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞുവെന്നറിഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ ഉപദ്രവിക്കുക്കും"-(നമ്മുക്ക്പാർക്കാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ-1986 - 00 : 50 : 19) എന്നിങ്ങനെ തന്റെ അവസ്ഥ അവൾ സോളമനോട് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവളുടെ പശ്ചാത്തലം അയാൾക്ക് ഒരു പ്രശ്നമേ അല്ല. പത്താം ക്ലാസിനപ്പുറം പഠനം നേടാൻ പോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തവളാണ് സോഫി. വേലികെട്ടിത്തിരിച്ച ആ വീട്ടിനു വെളിയിൽ പോകാൻ പോൾ പൈലോക്കോരൻ അവളെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. സോഫിയയ്ക്കു ഒരു നല്ല ഭാവി ഉണ്ടാകുന്നത് അംഗീകരിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം വീട്ടിൽ ആരുമില്ലാത്ത സമയത്ത് അയാൾ സോഫിയയെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തി സോളമനുമായുള്ള അവളുടെ വിവാഹബന്ധത്തെ ഇല്ലാതാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇവിടെ എൺപതുകളിലെ സിനിമകളിൽ കാണാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു പക്വതയാണ് പത്മരാജൻ കാണിക്കുന്നത്. വിവാഹപൂർവ്വബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി ജനിച്ചത്, പഠനം നിർത്തേണ്ടി വന്നത്, റേപ്പുചെയ്യുന്ന രണ്ടാനച്ഛനുണ്ടായത് അവളുടെ തെറ്റല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കി ഒരു പുരുഷൻ അവളെ സ്വീകരിക്കാൻ

തയ്യാറാകുന്നതായി പത്മരാജൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അതാണ് യഥാർത്ഥ പ്രണയമെന്ന് സംവിധായകൻ സമൂഹത്തിന് കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. പ്രണയത്തിനും വിവാഹത്തിനും പാതിവ്രത്യത്തിന്റെ അനാവശ്യകതയാണ് ഇവിടെ ദൃശ്യവത്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം ബോർഡിങ്ങിലെ പട്ടാളച്ചിട്ടകളിൽ തളച്ചിടാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട സാലിയുടെയും നിമ്മിയുടെയും കഥയാണ് 'ദേശാടനക്കിളി കരയാറില്ല' (1986) എന്ന സിനിമ. ലെസ്ബിയൻ തലത്തിലുള്ള വിഷയമാണ് പത്മരാജൻ കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്ന ചർച്ചകളും പിൽക്കാലത്ത് അതിനെക്കുറിച്ച് നടന്നിട്ടുണ്ട്. ആണിന്റെ തന്റേടത്തോടെയുള്ള ശാലിയും പെണ്ണിന്റെ എല്ലാവിധ ചേഷ്ടകളുമുള്ള നിമ്മിയും തമ്മിലുള്ള ശുദ്ധ സൗഹൃദമാണ് സിനിമയിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. ഹരിശങ്കർ എന്ന വ്യക്തിയെ പ്രണയിക്കുന്ന നിമ്മിയെ ശാലി ഒരിക്കലും എതിർക്കുന്നില്ല. മൗനസമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഹരിശങ്കറിനെ കാണാൻ താത്പര്യപ്പെടുന്ന നിമ്മിയോട് "ഹാ എന്താ ഉഷാർ. മോളേ നീ രക്ഷപെട്ടു. ഒരാളോടെങ്കിലും മനസ്സുകൊണ്ട് പ്രേമമോ ഫാസിനേഷനോ, ലൗവ്വോ എന്തു കന്തമോ ആകട്ടെ മനസ്സുകൊണ്ടു ഒരടുപ്പം തോന്നിയാൽ പാതിരക്ഷപ്പെട്ടു"-(ദേശാടനക്കിളികരയാറില്ല:1986 - 1 : 09 : 45)എന്നിങ്ങനെ ശാലി പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും ശാലിക്ക് നിമ്മിയോട് സ്വവർഗാനുരാഗം ഇല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഇങ്ങനെ ഒരു വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടായ പരിമിതികളും എതിർപ്പുകളും പരിഗണിക്കാത്ത സംവിധായകനാണ് പത്മരാജൻ. ദേശാടനക്കിളിയെ പ്പോലെ പറന്നു നടക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച സാലി ബോർഡിങ് സ്കൂളിന്റെ ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. അവിടെ തന്റെ ജീവിതത്തെ തളച്ചിടാൻ സാലി തയ്യാറാകുന്നില്ല. പല പ്പോഴും ബോർഡിങ്ങിലെ വിലക്കുകൾ ലംഘിച്ചും ചുയിംങ്ങം ചവച്ചും അവൻ തന്റെ ബാല്യത്തിന്റെ നിസംഗതകൾ മറയ്ക്കുന്നു. തന്റെ അതേ വേദനകളുള്ള നിമ്മിയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് ബോർഡിങ്ങിന്റെ വിലക്കുകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. ഒരു ആണിന്റെ തന്റേടത്തോടുകൂടി നിമ്മിയെ ചേർത്തു നിർത്താനും സംരക്ഷിക്കാനും അവർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഹരിശങ്കറിന്റെ വിവാഹവാർത്തയറിഞ്ഞ് ദുഃഖിക്കുന്ന നിമ്മിയെ ശകാരിക്കുന്ന ശാലിയിൽ ഒരു സുഹൃത്തിനെക്കാൾ കാമുകഭാവം കണ്ടതിനാലാണ് പലരും ഇവരെ ലെസ്ബിയനായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. ഒരിക്കലും കൂട്ടിലകപ്പെടാൻ വേദനിക്കാനിഷ്ടപ്പെടാത്ത അവർ ദേശാടനക്കിളിയെപ്പോലെ മറ്റൊരു ലോകത്തേയ്ക്ക് പറന്നു പോവുകയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ചർച്ച ചെയ്യുന്ന പരമ്പരാഗത സ്ത്രൈണതയെ മുറുകെപിടിക്കുന്ന നിമ്മിയെയും ആധുനിക സ്ത്രീയോ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയായ സാലിയെയും കാലത്തിനു മുമ്പേ തീരശ്ശീലയിലവതരിപ്പിച്ച സംവിധായകനാണ് പത്മരാജൻ.

അന്നുവരെ തിരശ്ശീലയിൽ ചിത്രീകരിച്ച പൈങ്കിളി പ്രണയകഥയിലെ നായികമാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി തന്റേടത്തോടെ തങ്ങളുടെ പ്രണയത്തെ ന്യായീകരിക്കുകയും പുതിയമാനം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്ത സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളാണ് പത്മരാജന്റെ തൂവാനത്തുമ്പികളിലെ ക്ലാരയും രാധയും. സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെ വേറിട്ട കാഴ്ചയായ, ആർക്കും അത്ര പെട്ടെന്ന് പിടികൊടുക്കാത്ത മണ്ണാർത്തൊടിയിലെ ജയകൃഷ്ണൻറെ കാമുകിയായ ക്ലാര. നല്ല പ്രണയിനി എന്നതിനെക്കാൾ പ്രണയിനിയായ ഫെമിനിസ്റ്റ് എന്നവളെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണവൾ. ജയകൃഷ്ണന്റെ പ്രണയം അവൾ രാധയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. ഭർത്താവും കുഞ്ഞുമായി യാത്രപറഞ്ഞ് പോകുന്ന ക്ലാരയെക്കുറിച്ച് ഒരുപാട് ചർച്ചകൾ മലയാള സിനിമാ ലോകത്ത് നടന്നിട്ടുണ്ട്. ജയകൃഷ്ണന്റെ ആഢ്യത്വ തറവാടു ചുറ്റുപാടുകളെ അംഗീകരിക്കാൻ സ്വതന്ത്രമോഹിയായ ക്ലാര വെറുത്തതാവാം ഒന്നാമത്തെ കാരണം. അവളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്ത പ്രകടമാകുന്ന നിരവധി സന്ദർഭങ്ങൾ സിനിമയിലുണ്ട്. "മുറികൾ എനിക്കിനി വയ്യ. പണ്ട് ജീവിതം മടുത്തതുപോലെ മുറികളും എനിക്ക് മടുത്തു. ചുമരുകൾ. ചുമരുകൾക്കുള്ളിലെ ചുമരുകൾ. സൈഡ്റൂമിന്റെ, ബെഡ്റൂമിന്റെ, ബാ

ത്റൂമിന്റെ എല്ലായിടത്തും ചുമരുകൾ. അവിടുന്നു വിട്ടാൽ ഓടുന്ന കോചുമരുകൾ. കാറിന്റെയോ, ട്രെയിനിന്റെയോ ചുമരുകൾ"-(തൂവാനത്തുമ്പികൾ:1987 - 1 : 49 : 37) എന്നിങ്ങനെ ജയിൽപ്പുള്ളികളെപ്പോലെ ജീവിച്ചു മടുത്തുവെന്ന് അവൾ തുറന്നുപറയുന്നുണ്ട്. കാല്പനിക പ്രണയത്തിൽ വശംവദയല്ല ഇവിടെ ക്ലാര. മനസ്സുറപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ തന്റെ തീരുമാനങ്ങളെ ഇടയ്ക്കിടെ വികാരത്താൽ മാറ്റുന്ന രാധയെക്കാളും ഒരുപടി മുന്നിലാണവൾ. തന്റെ തീരുമാനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ സ്നേഹത്തിനും സഹതാപത്തിനും ഒരു പരിഗണനയും അവൾ നല്കുന്നില്ല. രാധയെക്കാളേറെ ജയകൃഷ്ണനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതും ക്ലാരയാണ്.

ക്ലാരയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി വളരെയധികം ആഘോഷിക്കപ്പെടാതെ പോയ കഥാപാത്രമാണ് രാധ. ആദ്യം ജയകൃഷ്ണന്റെ ആണധികാരം അവളിൽ വെറുപ്പുളവാക്കുന്നു വെങ്കിലും പിന്നീട് അയാളുടെ സത്യസന്ധതയിലും തുറന്ന പ്രകൃതത്തിലും അവൾ ആകൃഷ്ടയാകുന്നു. സ്നേഹത്തിനും സ്നേഹിച്ച പുരുഷനും വേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്ന കുലസ്ത്രീയല്ല രാധ. തന്റേതായ അഭിപ്രായങ്ങളും നിബന്ധനകളും എപ്പോഴും അവൾ ജയകൃഷ്ണനോട് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പ്രണയിച്ച പുരുഷനുവേണ്ടി ചില വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്ക് അവൾ മുതിരുന്നുണ്ട്. അവൾക്ക് കൊടുത്ത വാക്ക് മറികടന്ന് ക്ലാരയെ കാണാൻ പോയ ജയകൃഷ്ണനോട് അവൾ ക്ഷമിക്കുന്നത് അയാളോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടാണ്. ഇപ്പോൾ തന്നെ വിവാഹം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞ ജയകൃഷ്ണനോട് "ഒരു കാര്യം ഉറപ്പിച്ചോളൂ എന്നെങ്കിലും ഞാനൊരു വിവാഹരജിസ്റ്ററിൽ ഒപ്പിട്ടാൽ അതു ജയേട്ടന്റെ ഒപ്പിന്റെ അടുത്തേ ആവൂ. അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടാവില്ല. ഞാൻ ഒപ്പിട്ടോളാം എന്നെങ്കിലും ഒരു ദിവസം. പക്ഷേ ഇന്നില്ല." (തൂവാനത്തുമ്പികൾ:1987- 2 : 22: 39)എന്നിങ്ങനെ തന്റെ ഹൃദയം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മരംചുറ്റിയാടുന്ന നായികമാരിൽനിന്നും തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായി തന്റേടവും സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളും തീരുമാനങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളെ പത്മരാജൻ ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

കടൽത്തീരത്ത് ഉല്ലസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാമയ്ക്ക് ഒരു ചെറിയതടിയുടെ രൂപത്തിലുള്ള ഗന്ധർവ്വനെ കിട്ടുന്നിടത്താണ് പത്മരാജന്റെ ഞാൻ ഗന്ധർവ്വൻ (1991) എന്ന സിനിമ ആരംഭിക്കുന്നത്. ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ പഴയ ഗന്ധർവ്വ മിത്തിന്റെ പുനരാഖ്യാനമാണ് ഈ സിനിമ. പഴയ മുത്തശ്ശിക്കഥകളിലെ ഗന്ധർവ സങ്കല്പം ലൈംഗിക ഉണർവിനായുള്ള ഒരു രഹസ്യമുദ്രാവാക്യമാണ്. ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ അപരിചിതനോടൊപ്പം അതിശയകരമായ ലൈംഗിക ഉണർവിന്റെ സങ്കല്പകൊടുമുടിയിൽ നിൽക്കുന്ന കൗമാരക്കാരിയാണ് ഭാമ. യുക്തിരഹിതയായ ഒരു കൗമാരക്കാരിയെപ്പോലെ അവൾ മിഥ്യയെ പര്യവേഷണം ചെയ്യുകയും ഗന്ധർവ്വനെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആഴമേറിയതും വിലക്കപ്പെട്ടതുമായ അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ പൂർത്തീകരിക്കുന്ന ബിംബമാണ് ഇതിലെ ഗന്ധർവ്വ ബിംബം. പരമ്പരാഗതമായ ഗാർഹികാന്തരീക്ഷത്തിൽ അർദ്ധരാത്രിയിൽ നായികയെ ഉണർത്താനും അമ്മയുടെ അടുത്തുനിന്നു ദോശകഴിക്കാനും അനാട്ടമി ക്ലാസിൽ തവളയെ കീറിമുറിക്കാനും സഹായിക്കാൻ അവളുടെ മിഥ്യാലോകത്ത് ഗന്ധർവ്വന് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. കൗമാരക്കാരിയായ ഒരു കലാപക്കാരിയുടെ ചിന്തകളിലാണ് ഗന്ധർവ്വനെന്ന പ്രണയമിത്ത് നിറച്ചു പത്മരാജൻ മനോഹര സിനിമയാക്കിയത്. ഗന്ധർവ്വൻ ഭാമയോട് തൻറെ പ്രണയം ഇപ്രകാരമാണ് വർണിക്കുന്നത്. "ഒരു പൂവിൽനിന്നും തെൻ വലിച്ചെടുക്കുന്ന തേനീച്ചകളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കാനോ സ്നേഹിക്കപ്പെടാനോ ഞങ്ങൾക്ക് അനുവാദമില്ല." (ഞാൻ ഗന്ധർവ്വൻ: 1991- 0 : 45 : 27) തനിക്ക് സ്നേഹിക്കപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത അമാനുഷികനാണ് ഗന്ധർവ്വനെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിൽ പിന്നീടവൾക്കു എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന ചിന്ത എപ്പോഴും ഭാമ എന്ന കഥാപാത്രം പ്രേക്ഷകരിൽ ഉണർത്തുന്നു. മുത്തശ്ശിക്കഥകളിലെ ഗന്ധർവ്വൻ കന്യകമാരെ വശീകരിച്ച് അവരുടെ ജീവനും രക്തവും ഊറ്റിയെടുത്ത് അവരെ മറവിയിലേയ്ക്കു തള്ളിവിടുന്നു. പക്ഷേ ഭാമയുടെ കാര്യത്തിൽ അതൊന്നുമല്ല സംഭവിച്ചത്. സ്ത്രീകൾ മുഴുവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സൗന്ദര്യവും മനോ

ഹരവുമായ പുഞ്ചിരിയുമുള്ള ഗന്ധർവനെ പ്രണയിക്കാൻ ലഭിച്ചതിന്റെ ആഹ്ലാദത്തിലായിരുന്ന ഭാമ. ശാപമേറ്റ് ഭൂമിയിൽ വന്ന അയാൾക്ക് ശാപമോക്ഷത്തിനുള്ള മാർഗം കന്യകയെ പ്രാപിക്കലായിരുന്നു. ചാട്ടവാറടികളിൽനിന്നും അയാളെ രക്ഷിക്കാൻ ഒടുവിൽ ഭാമ തന്റെ കന്യകാത്വം ഗന്ധർവന് നൽകുന്നു. അതിലവൾക്ക് സങ്കടമില്ല. സ്വയം പ്രണയത്തിനായി നൽകിയവളാണവൾ. ഇനി വിരഹമാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നും ഓർമകളിലെങ്ങോ ഒരു പൂക ച്ചരുൾപോലെ മാഞ്ഞുപോകുമെന്നും അവൾക്കറിയാം. ഇനി ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ചിന്തയുമില്ല. ഇങ്ങനെ അപൂർണമായിട്ടാണ് ഭാമയുടെ ജീവിതം പത്മരാജൻ പറഞ്ഞുവച്ചത്. നിരവധി അന്തഃസംഘർഷങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന കഥാപാത്രമാണിത്.

ഉപസംഹാരം

ഇന്നത്തെ പുതുതലമുറയോട് ഇഷ്ടമുള്ള സിനിമാ നായികമാരെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചാൽ അവർ ഒഴിവാക്കാത്ത പേരുകളാണ് ക്ലാര, ഭാമ, രതി, മീര.... എന്നിവർ. സ്ത്രീ എന്ന വാക്കിന്റെ പൂർണതകളാണ് പത്മരാജന്റെ പെൺകഥാപാത്രങ്ങൾ. ഉത്തരം കിട്ടാത്ത സമസ്യയാണ് പെൺമനസ് എന്ന വാക്യത്തെ പരിഹസിച്ച് അവയെ ഇത്രയധികം തൊട്ടറിഞ്ഞ സ്ത്രീ നിരൂപകർ പോലും കാണില്ല. ഓരോ സ്ത്രീയ്ക്കും അവളുടെ വ്യക്തിത്വവും അഭിപ്രായങ്ങളും തുറന്നു പറയാനുള്ള ഒരു തലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിനിമകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ കഥാപാത്രങ്ങളെയും വളരെ കൈയൊതുക്കത്തോടും തന്മയിത്വത്തോടുമാണ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. മോൾഡ് ചെയ്ത കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കാലത്തിനു മുമ്പേ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. നവംബറിന്റെ നഷ്ടത്തിലെ മീര, ദേശാടനക്കിളി കരയാറില്ല എന്നതിലെ ശാലി, ഋവാനത്തുമ്പികളിലെ ക്ലാര എന്നിവരെല്ലാം ഇതിന് തെളിവാണ്. നവംബറിലെ നഷ്ടത്തിലെ പ്രമേയം 22 എഫ് കെ കോട്ടയത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച പ്രമേയമാണ് കാലങ്ങൾക്ക് മുമ്പേ ചർച്ച ചെയ്തത്. ആണത്തത്തിന്റെ അധികാര സീമയിൽ അടഞ്ഞു കിടക്കാതെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വാതായനങ്ങൾ തേടി പറന്നുപോയ ക്ലാരയും ദാമ്പത്യത്തിൽ തുല്യ സമത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആലീസിനെയുമെല്ലാം എൺപതുകളിൽ തിരശ്ശീലയ്ക്കു മുമ്പിലെത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് പത്മരാജനെന്ന സംവിധായകന്റെ മികവ്. കാലങ്ങൾ എത്ര കഴിഞ്ഞാലും ഇവരെല്ലാം പുനർവായനയ്ക്കും ചർച്ചകൾക്കും വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേട്ടം.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. പത്മരാജൻ, ദുരന്തകാമനകളിലെ ഗന്ധർവ്വൻ, ഡോ. സജിത് ഏവൂരേത്ത്, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2011.
2. പത്മരാജന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട തിരക്കഥകൾ - ഡി.സി. ബുക്സ്, 2020.
3. പത്മരാജൻ സിനിമ ഓർമ പഠനം, എഡി: രാകേഷ് നാഥ്, ഒലിവ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 201
4. വസന്തത്തിന്റെ അഭ്രജാലകം, രാധാലക്ഷ്മി പത്മരാജൻ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2013

13

Subverting Patriarchy: Analysing the Journey of Women Empowerment in K.R. Meera's fiction *Jezebel*

Dr.K.T.Vandana
Associate Professor of English, Government College, Munnar,
Idukki District, Kerala-685612

Abstract:

K.R. Meera's courtroom drama Jezebel, is a fiction portraying the struggles undergone by women in toxic patriarchy and how they redefine their destinies in a male dominated society. The main plot of the fiction revolves around the transition of the female protagonist Jezebel from a victim to a self-assured woman. The sub plot revolves around the predicament of characters with queer identity. The social conditioning in our society is to strictly adhere to gender binaries and to consider men as decisive and women as weaker ones. Even Jezebel, a doctor by profession, finds it difficult to mark a space in the socioeconomic landscape. The novel in parallel uses the image of Jezebel from the Old Testament to highlight the trials and tribulations suffered by women to attain righteousness from ages and gives the message that the struggle is still continuing. This paper aims to study the hardships endured by Jezebel to achieve empowerment and equity through the lens of intersectionality. The paper also discusses themes such as identity fluidity, queer aesthetics, detached mothering and redefinition of love.

Keywords:

Toxic patriarchy, Intersectionality, Identity fluidity, Queer aesthetics.

Introduction

K.R. Meera is a celebrated Indian author who is renowned for her female-centered works that delves deep into the inner lives of women and her works addresses the themes such as gender inequality, critiquing patriarchy, subversion of traditional roles and solidarity of women. Her writings also focus on the themes such as challenging the traditional roles entrusted on women, mythological reinterpretations, female freedom and agency. Before becoming a full-time writer, Meera was a journalist specialized in investigative journalism and she was the first woman journalist to be hired in Malayala Manorama. She has more than a dozen works to her credit and has proved herself in genres such as novels, novellas, short-story collections, essays and children's literature. She bagged several accolades such as Kendra Sahitya Academy Award (2015), Kerala Sahitya Academy Award (2009, 2013), Vayalar Award (2014), Odakkuzhal Award (2013), Muttathu Varkey Award (2018) and the English translation of her novel *Aarachaar* titled Hangwoman was shortlisted for DSC Prize for South Asian Literature in 2016. Her craftsmanship of exceptional and inspirational story telling carved a niche for her among the literary luminaries of our country.

K.R. Meera's fiction *Jezebel* is the English translation of her much-acclaimed Malayalam novel *Sooryane Aninja oru Sthree.* The book is translated into English by Abhirami Girija Sriram and K.S. Bijukumar in 2022. The fiction is written in the form of a courtroom drama and portrays the predicament of an academically brilliant doctor *Jezebel* who enters into an abusive marriage and her life in a toxic patriarchal family. K.R. Meera is always known for crafting bold and beautiful women characters who fight and mark their identity in the society. The fiction Jezebel also portrays a bunch of unique women characters belonging to different generations and their struggles to win a space in this patriarchal society. As Meena.T. Pillai points out in her article published in The Hindu, 'What is most subversive about the novel is the manner in which women- simple, ordinary women, themselves blaze a trail of emancipation and paint luminous shades of red and green and blue in their lives. The modern-day Jezebel, a doctor, refuses to mute her songs in tune to the dictum of an overbearing patriarchal family into which she has been married. Instead, she learns to shape her destiny, however slowly and laboriously. (www.thehindu.com)

This paper aims to analyse the fiction through the lens of Intersectionality, the term coined by Prof. Kimberle Crenshaw in 1989. It is 'a framework used to understand how various forms of inequality, discrimination, and social identities (such as race, gender, class, sexuality, and disability) intersect and overlap. It emphasises that people are not defined by a single social category but by multiple interconnected aspects of their identity that can result in unique experiences of privilege or oppression'. ("Intersectionality Theory: Understanding the Framework for Social Justice"). In the interview held in connection with the 20th anniversary celebrations of African American Policy Forum, Prof. Crenshaw expressed that, "Intersectionality is a lens through which you can see where power comes and collides, where it interlocks and intersects. It's not only simply that there's a race problem here, a gender problem

here, and a class or LBGTQ problem there. Many times, that framework erases what happens to people who are subject to all of these things". (Columbia Law School)

The novel in the form of an arc narrative opens with Jezebel's trial in the court accusing 'of having paid a contract killer to murder her husband' (Meera 3). She compares herself to Jesus and her body to Cross to endure the pain of extreme torture. She entered into marital life unexpectedly when her cousin Tresa disappeared on the day of 'girl seeing' (Meera 5). Groom was also a doctor by profession with good academic records and an MD in Pathology. Jezebel expressed her consent to their marriage with a normal girl seeing function and an email from the groom Jerome George Marakkaran that meets her ideal partner expectations. She misunderstood him for the best partner of her dreams. An arranged marriage in a middle-class Christian family in Kerala is normally a decision made by elders of the family. Thus, she walks into a loveless unconsummated marriage with Jerome George Marakkaran who is having a gay relationship with one of his classmates. Jerome's father Mr. George Jerome Marakkaran and his mother Lilly George Marakkaran knew about the clandestine relationship of their son. On the very night of her marriage all her dreams about 'the perfect partner' shattered as she was forced to have oral sex and was insulted by Jerome "But your name…I like that one! Do you know what the name Jezebel means? Whore! Whore! Whore!" (Meera 26). This was a great shock for Jezebel. From day one of her marriage till Jerome's accident, she was continuously abused by Jerome.

Let us analyze the bitter experiences faced by Jezebel in the novel through the lens of intersection of gender, societal expectations and patriarchy. Women are anticipated to perform traditionally entrusted roles of devoted partners, care takers of family members and guardians of legacy and honour of the family (In-laws). These gender roles are bestowed upon them and are expected to perform these duties without any complaints. All these responsibilities are considered as simple and effortless. Jezebel was repetitively reminded about her such responsibilities by her husband and father-in-law. Jezebel's Ammachi also reminds her about the duties she needs to perform at the bride groom's household. Her Ammachi, who sought refuge in God, feared that mothers are often blamed for not bringing up their daughters properly. She is always afraid of the societal expectations about the new bride in the bride groom's family. Jezebel who was brought up as an obedient daughter was also prone to the social conditioning of the society. In the initial phase of her marriage, she was ready to tolerate everything to maintain the goodwill of her family. When she stood independent, she was criticized for not being a good wife in the society and also in the court. Biblical references about queen Jezebel are mentioned in the novel to express the woeful situation of character Jezebel. Patriarchal norms and expectations in the novel make Jezebel's life miserable. Jerome George Marakkaran is brought up in a rigid patriarchal family where he sees the autonomy of his father over his mother and elder brother. He expresses his pride in being a male. George Jerome Marakkaran is presented in the novel as a figure of patriarchal surveillance that constantly observes and evaluates the behaviour of Jezebel according to his rigid

moral standards. He says on Jezebel's first visit to Jerome's house in Mumbai. "In this house what I say is law. After marriage, a woman has no money or property of her own. Before marriage, it's her father's: afterwards, her husband's. Once you get your salary, hand it over to Jerome. He'll give you whatever you need. That is the law in this house" (Meera 47). His authority is not limited to his role as the head of their family but also cultural and religious legitimacy associated with other elders in the family such as Lilly George Marakkaran and her elder son. No one dare to question him.

Identity fluidity in Jezebel.

The fiction also explores the theme identity fluidity through some of the major characters. Identity fluidity can be described as a shift in the identity of individuals based on the aspects such as gender, sexuality, personality and cultural background. Jerome George Marakkaran, Ann Mary and Jezebel are the characters who undergo identity fluidity in the fiction as a response to personal experiences and societal contexts. Jerome, the daddy's boy, in the novel appears as a figure of passive patriarchy, is a gay and maintains a relationship with his friend Avinash Gupta. The intensity of their relationship can be seen from the way Avinash takes care of him when Jerome lapse into a coma. Jerome's gay identity is a hidden family truth and Lilly Marakkaran reveals to Jezebel's family that, "I knew that my son did not need a woman to sleep with. For that Avinash Gupta was enough" (Meera 238). Lilly George Marakkaran also discloses, "Georgekutty brought him up to disrespect the womb that bore him. Perhaps that's why he couldn't bring himself to love bodies with wombs. Jezebel, I've always agonised about you. I hope the marriage would change him. I understood that it was not so in the morning you came to stay with us after your marriage. When he came back after going out that morning, I could smell that boy, Avinash, on him. A smell that always filled Jerome's room. He would come home under the pretext of combined study. I have seen them in bed together. The first time I wished my eyes would go blind. I thought it was a great sin. Then I thought it must be his way. This is how God has created him. When Georgekutty began to look a bride for him, I thought he would protest. I was wrong. Then I thought he would have changed. I was wrong again" (Meera 238-239). Lilly George Marakkaran has endured male supremacy of her husband. Jerome also acts as a male dominant husband to satisfy the ego of his father and thus destroys the relationship goals and aspirations of Jezebel. At the core of Jerome's characterization lies the identity crisis and the consequence of heteronormative coercion. His inability to balance between his identity and societal expectation created emotional absence and relational failure.

Dr. Sandeep's illegitimate daughter Ann Mary in the novel is born with hormonal imbalance. 'Ann Mary ought to have been born a man. Because of a hormonal defect, her body became that of a woman's. And yet she has no uterus. Her breast was not fully formed. When he realized that she would not menstruate Sandeep was distraught' (Meera 82). Ann Mary was born as a result of an illicit relationship between Anita, an elderly woman and Sandeep who was then a high school boy. Hormonal imbalance

of Ann Mary and her illicit birth as the third child in the family intensify the crisis. Ann Mary owns the body of a male and the mind of a girl. Anita's husband George Zaccharia trains her as an expert automobile mechanic. Anita's death worsens Ann Mary's situation which leads to her rescue by Jezebel. Her rescue compounds the issue as she was molested by Jerome George Marakkaran. Things change afterwards as she reaches in her biological father's custody and him being a doctor could understand the strange condition of Ann Mary. Though Ann Mary was mistreated by George Zaccharia, she takes care of him in his last days making him repent of his deeds. She leaves this positive note to Jezebel. "I am not scared of anything anymore, Aunty. I have my Achan. I have you Doctor Aunty. There are people who love me. But Papa has no one. Not even his own children. He let me stay in his place for so long, alle? He taught me car repair work, alle?" (Meera 221). At the end of the fiction Ann Mary walks confidently into a peaceful life with her father.

Jezebel's transformation is closely associated with identity fluidity. An ambitious girl with a lot of dreams enters into a marital relationship expecting everything to be happy and content. Her marriage was unconsummated and was really a rollercoaster. She had had to live with a gay partner, face toxic patriarchy and rejection from the people whom she had fallen for. She was insulted in each session in the court. Towards the end of the fiction, Jezebel feels a soulful connection with Advait (transitioned version of Tresa) and leaves a hint to readers about her future life in his companionship. Her journey towards empowerment is not about attaining a fixed identity but to reject imposed roles and to embrace fluid nature of identity.

Empowerment in Jezebel

Jezebel's journey of empowerment is not a sudden transition. It is a gradual process shaped by continuous confrontation with intersecting systems such as oppression including patriarchy, religion and heteronormativity. In the beginning of the novel, Jezebel is presented as a confident, educated individual with the professional identity of a brilliant doctor. But her marriage exposes the rigid standard of patriarchal norms. Her high professional profile and intellectual strength were valued less at Jerome's family. She was continuously scrutinized in performing her duty as a wife and a daughter-in- law. Coercion of traditional roles redefines Jezebel's identity. Jezebel's empowerment in the novel emerges through self-awareness and resistance. She gradually starts to react and question the structures that confine her. Her empowerment is not through a conventional model of rebellion. It has got a deep connection with self-realization and internal transformation. Jezebel opens up to her Ammachi with a courage that she has never shown in her lifetime. "All these years, I lived the way you wanted me to- prayed before every mealtime, went to church every Sunday, confessed, partook the holy communion, fasted during the lent, and did not do a thing you forbade-Ammachi. I agreed to the marriage proposal you found me. The very first night, I found out that he was not the one for me. But you kept me trapped in it, Ammachi. For Two-and-a-half years, I suffered his, and his father's, cussing and swearing. And what did I get in return? I'm a doctor. If I diagnose an illness, I treat

it with medicine. If one medicine doesn't work, I give another. If nothing works, I surgically remove the infected part. All these days, I had the medicine you prescribed. And what did I gain? I ended up with an illness I hadn't had in the first place. All my happiness has gone. I can't take it anymore" (Meera151).

The act of reclaiming her identity is made possible through the help of a few supporting systems that surrounded her. Jezebel's Valyammachi, a few friends from medical college and Lilly George Marakkaran supported in her journey of resistance, healing and empowerment. Valyammachi emerges as a significant character in the emotional and moral landscape of Jezebel. Unlike her Ammachi who hold rigid values of patriarchy, Valyammachi is presented as a personification of compassion, wisdom and quiet resistance. Valyammachi can be considered as the real catalyst for the changes that Jezebel pursues in her life. She becomes the source of strength and inspiration of Jezebel. Her interference helped Jezebel to understand her self-worth and agency. Lilly George Marakkaran also helps Jezebel to challenge the patriarchal norms in her own ways by risking her life. She never wanted another victim like her in the family. So, Lilly George Marakkaran supports Jezebel to chase her aspirations. She even persuades Jezebel's Ammachi that, "Sara, have we all not ruined her life enough? At least now, can't we leave this poor thing alone?" (Meera 239). Thus, with the support system of a few women Jezebel challenges the patriarchal norms that governed and shaped her life. The women's support system through their networks of care, compassion and intersubjectivity enabled Jezebel to gradually navigate her struggles and rebuild her identity.

Conclusion

K.R. Meera's fiction *Jezebel* can be considered as a powerful critique of challenges faced by women in a masculinized power structure. The novel also explores the existence and crisis of the third gender in our society. Jezebel's journey towards empowerment can be considered as a journey of self-discovery that enabled her to chase dreams by challenging rigid patriarchal norms. Thus, the novel highlights how to attain women empowerment by lifting each other up and how to mark their niche through solidarity by challenging androcentric culture. K.R. Meera makes it crystal clear through the closing line of the fiction. 'And so, the woman adorned with the sun will weep and wail no more' (Meera 387).

BIBLIOGRAPHY

1. Coulumbia Law School.

"Kimberlé Crenshaw on Intersectionality, More than Two Decades Later." www.law.columbia.edu, 6 June 2017, www.law.columbia.edu/news/archive/kimberle-crenshaw -intersectionality-more-two-decades-later. Accessed 17 Oct. 2025.

2. H.R, Harishma, and Shilipi Bhattacharaya.

"Queer Aesthetics and Identity Fluidity in K.R.Meera's 'Jezebel.'" International Journal of Novel Research and Development, vol. 10, no. 2, Feb. 2025, pp. b888–93. www.ijnrd.org/papers/IJNRD2502191.pdf.

3. "Intersectionality Theory:

Understanding the Framework for Social Justice." www.oxford-review.com, oxford-review.com/the-oxford-review-dei-diversity-equity-and-inclusion-dictionary/intersectionality-theory-definition-and-explanation. Accessed 17 Oct. 2025.

4. Meera. Jezebel. Penguin Random House India Private Ltd, 2022.

5. Pillai, Meena T.

"Voicing Women's silences." The Hindu, 14 June 2018, www.thehindu.com/books/kr-meeras-sooryane-aninja-oru-sthree-turns-around-the-story-of-jezebel/article24143397.ece.

14

Different, Invisible, Excluded and Lost: A Journey through the Lost Words and Worlds of the Victorian Women.

Dr Tresa Peter
Asst Professor Department of English,
Prajyoti Niketan College, Pudukad

Dr Deepthi T Divakaran
Asst Professor, Department of English
Govt. Brennen College, Thalassery

Abstract

Dictionaries are ordinary individuals' keys to the world of language, teaching them the meanings and uses of words. Often perceived as objective and neutral, Dictionaries construct reality for its users. The compilation and publication of the first edition of the *Oxford English Dictionary* was a historic event for the English people. The *OED* despite being a monumental work, was a biased towards the interests of a certain section of society- the elite, white male- alienating the women, especially the poor and the marginalised. Pip Williams, as she imaginatively reconstructs the efforts of the people behind the *OED*, questions the exclusion of women's words and resists the attempts to make them invisible by recording the lives of lost people and the lost words.

Keywords:

Resistance, language and power, women's voices, marginalised language

Though 'reality' can be understood or accessed differently, language remains one of the primary ways through which the individual accesses 'reality' and constructs his/her view of the world. The word "reality" is often a complex term with different dimensions. Reality can be either physical or cultural. A man or a woman is a physical reality, usually yet unknowingly perceived as a cultural reality. The perception and understanding of a cultural reality are often mediated through language. This makes language the main way we access reality, even though it can be complex and biased. Language, therefore, is a social phenomenon which reflects the way of life of its community of speakers, mirroring the world in which they live. Every word in a language is a reflection of its speakers' thoughts and emotions. As Simon Winchester says, dictionary is an attempt to capture "the meaning of everything" (qtd.in Dickson). Dr Johnson's attempt was to create a dictionary that preserved the purity of the language, fixed its pronunciation and standardised its usage to ensure longevity (Dickson). The words and concepts that constitute the semantic field are documented in reference works such as encyclopedias and dictionaries. These reference works, though considered objective and unpolitical, can exclude or suppress reports of controversial words and concepts due to censorship, patronage and ideology. They might reflect the views and usages of only one group. They can shape readers' view in the direction chosen by the editors. (1-2).

The first edition of the *Oxford English Dictionary* hailed as a "national asset of truly historic proportions' (Winchester 221) was the culmination of the "self-denying" (222) labours of a group of human beings who toiled under the guidance of Mr. James Murray. Several nonfiction works have documented the creation of this historical document. Simon Winchester's T*he Meaning of Everything, The Surgeon of Crowthorne and John Willinsky's Empire of Words*: The Reign of the *OED* are some of the works that discuss the creation of the OED. Simon Winchester turns a blind eye to the women contributors, but Willinsky examines the *OED* closely to check if it truly shows the history of the English language in the way it collects and uses citations. Pip Williams' The Dictionary of Lost Words is a partly fictional, partly non-fictional attempt which retains the historical trajectory of the compilation of the OED and the important people involved in the process while imaginatively constructing the lost stories of the marginalised members of the nation. By analysing Pip Williams' *The Dictionary of Lost Words,* this paper argues that the first edition of the Oxford English Dictionary represents an aristocratic and exclusivist conceptualisation of language and society. Esme Nicole, through her Women's Words and Their Meanings, resists the alienation of women from language and culture and reclaims their words, thereby bringing them back to the human mental landscape. The *OED*, despite its attempts to be the 'whole of the English language' has indeed omitted several words (Willinsky 176). This exclusion has adversely affected the women, especially the poor and downtrodden, of the society, erasing their lived reality from the semantic field. According to Kate Millet, 'every avenue of power within the society lies within the male preserve' (qtd in Herbert 26). Language is one such avenue of power which

has been controlled by men making reality biased, unfair and painful to women. Language, as George W. Grace opines, is the one essential tool possessed only by human beings, which makes the social construction of reality possible (3). The exclusion of women from the 'avenue' of language has had a detrimental effect on the construction of reality for women.

Pip Williams, in her author's note, focuses on the two questions that led to the creation of the novel: Do the same words signify different things to men and women? If so, when one group (such as women) is excluded from the process of defining those words, does this exclusion affect the meaning of the word and render it incomplete? (405). Her inquiry was inspired by Simon Winchester's *The Surgeon of Crowthorne,* 'a nonfiction account of the relationship between the Editor of the Oxford English Dictionary, James Murray and Dr William Chester Minor, one of the more prolific volunteers. The work presented the Dictionary as a product of male endeavour , as all the editors, most of the assistants and volunteers were men. The documents - literature, newspaper articles and manuals- used as evidence for how words used were written by men (406).

The absence of women or the negligible yet forgotten presence of women, according to Williams, meant that the first edition of the Oxford English Dictionary was biased and foregrounded the interests and experiences of Victorian elite men (406). Simone de Beauvoir opines that the world itself is a male construct and that the male point of view has been presented as the absolute truth (Beauvoir196). The perception of the world and the individual's relationship with the world and its inhabitants is constructed through language, giving language immense potential to control individuals' thoughts and perceptions and realities. Man could name and define a new phenomenon while woman was the user of the word and idea. She lacked the agency to name a phenomenon and enliven it with sense. She did not have a language to express or communicate her experience and in the absence of a language of her own she became a passive user of a male-designed language internalising and perpetuating the male perspective as reality.

The Dictionary of Lost Words is a fictional journey with Dr Murray's team as they constructed the first edition of the Oxford English Dictionary. Esme, daughter of Mr Harry Nicoll, a lexicographer of Dr Murray's team, is an inquisitive girl who critically looks at the inclusion and exclusion of words, their meanings and examples from the perspective of a woman to expose the prejudices involved in the making of this "history book" (Williams 157).

Pip Williams constructs a parallel world of women through the words of the neglected, invisible and silenced women of the Victorian age without altering the historical timeline of the OED. Esme, the imaginary little daughter of Mr. Harry Nicoll, becomes the architect who constructs this parallel world on the author's behalf. The novel records her life at the Scriptorium and the first word she mentions is "Lily". She introduces the word in the opening line of the novel -"Before the lost word, there was another" -"Lily" (1). The word 'Lily', which is also her mother's

name, initiates a discussion on the inclusion and exclusion of words and what it does to a word, a concept or an idea. She learns the first criterion for a word to find a place in the dictionary -"a name must mean something to be in the Dictionary" (2) and as she grows, she realises that "Some words are more important than others" (3). Esme's life in the Scriptorium and her encounter with words shapes her perspective about herself and the world around her. The fact that some words are ranked above others while some are neglected for various reasons bewilders her little mind, leading her to collect these words which would later become part of her 'Dictionary of Lost Words'.

'A name should mean something' is the first criterion for the inclusion of a word in the dictionary. When she grows up she realises that a word must mean something to the educated men to be in the Dictionary. A word used by women may not find a place in the dictionary, as exemplified by the case of "literately" (62). This word was used by the Irish writer Elizabeth Griffiths in her work. Aunt Ditte is angered by the politics of exclusion, even though she knows that she lacks the agency to counter it. Griffiths' coinage was ignored and erased from history, at least temporarily, while Coleridge's contribution became part of the dictionary. (62-63).

Aunt Ditte's letter is read by Little Esme whose political awakening is kindled unknowingly through the most ordinary of the experiences. Scriptorium, in the absence of her mother, holds the key to the world around her as she learns the words and their meaning from the slips collected for the *Oxford English Dictionary*. As the quotes from women writers go uncited, the *OED* 'finds the core of the language in its enormous collection of citations which represents a trade in words that has ultimately been driven by the play of market forces and curtailed by the exercise of state and clerical interests, censuring some and coaxing others to circumspection in their choice of what and how things were to be said' (Willinsky 176) . The OED, thus, is not an innocent reference text that guides people in understanding their lived reality, but a carefully constructed document intended to shape the perspective of a population in line with the interests of the state and the clergy.

Esme's life becomes inextricably connected to the Scriptorium as she joins Dr Murray's team as an assistant. Words, their definitions and their eligibility to become part of the dictionary make her understand the politics of exclusion and inclusion. In one of her letters to Aunt Ditte, she expresses her concern about the words excluded from the Dictionary in the absence of a textual source (114). Aunt Ditte clarifies to her that "Every word must have been written down…" (114). Words in common use that are not written down were not added to the dictionary. Words used by some types of people were also omitted from the dictionary (114). "All words are not equal . . .if the words of one group are considered worthier of preservation than those of another..." (115). The inequality of the words or the inferiority of 'some types of people' who do not have textual authority inspires her to record those words which were denied permanence by the dictionary. She begins to prepare slips to bridge the gap created by the erasure of 'some types of people' and the words used by them. One of the early words that she notes down is 'knackered', a word used by all in 'service' (121).

But, as she observes, this word is in currency among people who really feel 'knackered', while the word 'listless' is not familiar to them. But it is the word "listless" that finds entry in the dictionary as it is backed by the authority of 'textual history'. Those who use the word 'knackered' lack the authority, power or social status to give validity to the word. Esme, for the first time, creates a slip for a word when she feels 'let down' (102) by the Dictionary. She validates Lizzie, the woman in service, by citing her as the source.

Knackered:

I get up before dawn to make sure everyone in the big house will be warm and fed when they wake, and I don't go to sleep till they is snoring. I feel knackered half the time, like a worn- out horse. No good for nothing.

Lizzie Lester, 1902 (102)

'Knackered' gives a new purpose and direction to Esme's otherwise childish habit of picking up 'lost words' from Scrippy. Her thoughts on lost words and her feelings for people lost on account of their gender and social status make her collect more words like 'knackered'. As Dr Murray and his team continue the work of the Oxford English Dictionary, Esme embarks on a mission to create "The Dictionary of Lost Words" -a Dictionary which would record the words that never had the privilege to be printed but survived on the lips of ordinary women. She follows Dr Murray's procedure in constructing her dictionary. She collects words and their meaning using quotations to clarify them. The quotations were the utterances of ordinary women as they used them in their everyday lives. She wrote the name of the woman along with the quotation, which validated both the word and the user. She had been 'reading, remembering and rescuing' (121) words all these years at the Scrippy. She depended on them to understand her life and reality. But she gradually realises that it could also be imperfect and incomplete in explaining her life and reality as well as that of other women. When she records the words of Lizzie on the slip for the word 'knackered', Lizzie says, "Nothing I ever said has been written down" (121).

She collects more words from Lizzie. She becomes eager to collect more words and begins visiting Covered Market with Lizzie to find them; words neither used nor approved by mainstream society. She befriends people like Mabel and Tilda, who contribute words like quim, cunt and dollymop. She prepares slips with the words, their meaning and quotations with the name of the contributor. A few of the words are given below:

Game

Prostitution

The Game is whoring. There are players, like any game, though the dice are always loaded.

Mrs Smyth 1907 (161)

Cunt

1.A slang for vagina

2.An insult based on the premise that a woman's vagina is vulgar (223)

Bondmaid

Bonded for life by love, devotion or love

I 've been a bondmaid to you since you were small, and I 've been glad for every moment of it.

Lizzie Lester, 1915

The more she gets engrossed in the works of both Dictionaries, the more she becomes aware of the limitations of the Dictionary to capture the essence of each word. Words, like stories, are subject to change. As they are passed on from one person to another, nuances are added or removed, making it very difficult to fix the meaning. (148)

As she gains new insights into the nuances and complexities of words, she also becomes more politically conscious. Tilda, the actor and the bold political activist who has joined WSPU, the militant political organisation formed by Emmeline Pankhurst to win women's suffrage presents the visible and tumultuous arena of women's resistance. Williams, as she intertwines Esme's journey with that of the suffrage movement, strives to highlight the significance of both in giving women agency, visibility and power. The linguistic movement and the political movement - one private and the other public- are essential to overcome the culturally and politically constructed inferiority of women.

Bondmaid, the first lost word from the first edition of OED revisits her memory as she attempts to make sense of how the world understands the women and their efforts to find agency. Her pregnancy with Tilda's brother and the period that she spent with Aunt Ditte to deliver the baby and her subsequent adoption help her revision her womanhood. The word bondmaid returns to her mind invoking a series of thoughts not only about the word but also about the position of women and how her 'Scippy' contributed to the construction of the identity of everything visible and invisible. Esme, as she collects and studies the words that refer to women, realises that words that women used to define themselves, for example, words like maiden, wife and mother, defined them in relation to others. It informed the world whether she was a virgin or not. Maiden and whore did not have a male equivalent. While women were deprived of their agency as individuals and erased from the public domain, the authority of men was reinforced, perpetuated and solidified through the dictionary (266).

The unique vocabulary of women, which includes the 'dirty' words of Mabel as well as the hypocorisms of Lizzie and Gareth's mother, is vast, complex and highly nuanced. Gareth, the Oxford typesetter, who becomes Esme's eternal love, before he joins the army to fight for Britain during the First World War, prints the words compiled by Esme as *Women's Words and Their Meanings*. Esme, as Edith Thompson

writes in her letter to Esme's daughter Megan Brooks, did not commit any violent act. She used words as tools. They were her tools of resurrection, of restoring the agency of women. "...she noticed who was missing from the official records and gave them an opportunity to speak" (390). She attempted to articulate the thoughts and feelings of 'the ordinary and the illiterate' through a weekly column in her local newspaper titled 'Lost Words', validating their experience, emotions and lives to bestow a sense of worth and agency which was a unique way to resist their erasure from public sphere (390). Willinsky, in his work on the compilation of the *OED*, opined that he was struck by the neglect toward the highly influential Chancery court of the fifteenth century that contributed to the standardisation of English: (b) the working-class press movement that sprouted during the first half of the nineteenth century; (c) the entire body of women writers, who, despite the difficulties placed in their way, did publish, only to be excluded across the centuries by, the minuscule degree of representation they received in the selection of citations for the dictionary (177).

The Dictionary of Lost Words, as it unfolds the story of Esme and her Women's Words and their Meanings, powerfully illustrates how word becomes thought, feeling and flesh. It incarnates as an individual's perception of herself and the world around her. It connects her to the external world while shaping her interior in relation to the external world, tailoring her experience to suit the conventions of society.

Works Consulted

Dixon, W. *The Unmasking of English Dictionaries*. Cambridge University Press, 2018.

Dickson, Andrew. "Inside the OED: Can the World's Biggest Dictionary Survive the Internet?" The Guardian, 23 Feb. 2018, www.theguardian.com/news/2018/ feb/23/oxford-english-dictionary-can-worlds-biggest-dictionary-survive-internet.

Grace, George W. *The Linguistic Construction of Reality.* Routledge, 1987.

Herbert, Carrie M. H. *Talking of Silence: The Sexual Harassment of Schoolgirls*. Falmer Press, 1989.

Williams, Pip. *The Dictionary of Lost Words.* Ballantine Books, 2021.

Willinsky, John. *Empire of Words*. Princeton University Press, 1994.

15

ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം : ചരിത്രം, സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ, പ്രസക്തി

തുളസി പി. എൻ.
ഗവേഷക, ഗവ: ബ്രണ്ണൻ കോളേജ്, തലശ്ശേരി
കണ്ണൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന ലിംഗഭേദപരമായ അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും വിവേചനങ്ങൾക്കും എതിരെയുള്ള ഒരു പ്രതിരോധം എന്ന നിലയിലാണ് ഫെമിനിസം ഉടലെടുത്തത്. സ്ത്രീകളെല്ലാവരും നേരിടുന്ന അനുഭവങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും എല്ലാം സമാനമാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടായിരുന്നു ഫെമിനിസത്തിൻറേത്. എന്നാൽ ഇത് യാഥാർത്ഥ്യവിരുദ്ധമാണെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ ചിന്തകൾ ഉടലെടുത്തുവന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ ബഹുവിധ സ്വത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചും സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവ വളരെ വൈവിധ്യമായി എങ്ങനെയെല്ലാം ഇടപെടുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം എന്ന സൈദ്ധാന്തികപദ്ധതിയെ പരിചയപ്പെടുത്താനും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ ചരിത്രം വിശദീകരിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധം. പ്രധാന സങ്കല്പനങ്ങൾ, ഒരു സാമൂഹിക സിദ്ധാന്തം എന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ സാഹിത്യ സിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ പ്രസക്തി തുടങ്ങിയവയും പ്രബന്ധത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി, ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം, സ്വത്വം, അധികാരവ്യവസ്ഥ

സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന ലിംഗഭേദപരമായ അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും വിവേചനങ്ങൾക്കും എതിരെയുള്ള ഒരു പ്രതിരോധം എന്ന നിലയിലാണ് ഫെമിനിസം ഉടലെടുത്തത്. സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വം ലക്ഷ്യമാക്കി പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആരംഭിച്ച ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് പ്രധാനമായും നാല് ഘട്ടങ്ങളാണുള്ളത്. സ്ത്രീയുടെ വോട്ടവകാശം, സ്വത്തവകാശം, നിയമപരമായ തുല്യത എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഒന്നാം തരംഗം, തൊഴിലവസരങ്ങൾ, കുടുംബത്തിലെ തുല്യത, പ്രത്യുൽപാദന അവകാശങ്ങൾ എന്നിവയിൽ ഊന്നിയ രണ്ടാം

തരംഗം, വ്യക്തിത്വ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ട് വർണ്ണ, വർഗ്ഗ വ്യത്യാസങ്ങൾ, ലൈംഗികാഭിരുചികൾ എന്നിവ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള മൂന്നാം തരംഗം, ലൈംഗിക പീഡനം, ലൈംഗിക അതിക്രമം, സ്ത്രീകളെ വസ്തുനിഷ്ഠമാക്കൽ തുടങ്ങിയവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന നാലാംതരംഗം തുടങ്ങിയവയാണ് ഈ നാല് ഘട്ടങ്ങൾ. സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന വിവേചനപരവും അസമത്വപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെ ലിംഗഭേദത്തെ മാത്രം മുൻനിർത്തിയാണ് ആദ്യകാല ഫെമിനിസം വിശകലന വിധേയമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും ലിംഗഭേദത്തിന് പുറമേ മറ്റു പല ഘടകങ്ങളും സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ പിന്നീടുണ്ടായി. ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെയും ബൗദ്ധികാ ന്വേഷണങ്ങളുടെയും ഫലമാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം. ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ഫെമിനിസത്തെ കൂടുതൽ വിപുലമാക്കി. പുരുഷാധികാരഘടനയ്ക്ക് ഒപ്പം തന്നെ മറ്റു വ്യത്യസ്ത അധികാരഘടനകൾ എങ്ങനെ ഒരേ സമയം സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇടപെടുന്നുവെന്നതിലേക്ക് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം വിരൽചൂണ്ടുന്നു.

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന പരികല്പന ഒരേസമയം പ്രവർത്തനക്ഷമമായിരിക്കുന്ന ബഹുവിധ അടിച്ചമർത്തലുകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ലളിതവും ഏകമാന സ്വഭാവം ഉള്ളതുമായ സാമൂഹിക വിശകലനപദ്ധതികളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ബഹുസംസ്കാര, ഇതര സംസ്കാര ബഹുമർദ്ദിതനിലകളിലുള്ള മനുഷ്യർ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല എന്ന വീക്ഷണത്തിൽ നിന്നാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയത്തിന്റെ തുടക്കം. സ്ത്രീകൾ, പ്രധാനമായും സവിശേഷമായി പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലുകളെയും സമഗ്രമായും ആഴത്തിലും മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഈ ആശയം നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

"ലോകത്തിലെയും, മനുഷ്യരിലെയും, മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളിലെയും സങ്കീർണ്ണതയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള ഒരു മാർഗമാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി. സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതത്തിലെയും സ്വത്വത്തിലെയും സംഭവങ്ങളെയും അവസ്ഥകളെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരു ഘടകം മാത്രമല്ല. അവ പൊതുവെ വൈവിധ്യമാർന്നതും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നതുമായ നിരവധി ഘടകങ്ങളാൽ രൂപപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു. സാമൂഹിക അസമത്വത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ, ഒരു നിശ്ചിത സമൂഹത്തിലെ ആളുകളുടെ ജീവിതവും അധികാര സംഘടനയും സാമൂഹിക വിഭജനത്തിന്റെ ഒരൊറ്റ അച്ചുതണ്ടുകളാൽ, വംശം, ലിംഗഭേദം അല്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗം എന്നിങ്ങനെയല്ല, മറിച്ച് ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിരവധി അച്ചുതണ്ടുകളാൽ രൂപപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു വിശകലന ഉപകരണമെന്ന നിലയിൽ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ആളുകളെ ലോകത്തിന്റെയും അവരുടെയും സങ്കീർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു."(പടീഷ്യ ഹിൽ കോളിൻസ് & സിർമ ബിൽജ്:2016:15)

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ വിവരണം. ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളിലെ സങ്കീർണത മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ളതാണ്. സാമൂഹികജീവിതം വൈവിധ്യമാർന്നതും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നതുമായ പല ഘടകങ്ങളാൽ രൂപപ്പെട്ടതാണ്;മറിച്ച് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘടക ത്താലല്ല. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലെ സങ്കീർണതകൾക്കാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. അതായത് സ്ത്രീ എന്ന ലിംഗഭേദം കൊണ്ട് മാത്രമല്ല ഒരു സ്ത്രീ അടിച്ചമർത്തലുകൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്നത്. സ്ത്രീ എന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ ജാതി,മതം, വർഗ്ഗം, വർണ്ണം, ലൈംഗികത, ഭാഷ, ദേശം, ശരീരപ്രകൃതി, വൈകല്യങ്ങൾ തുടങ്ങി നിരവധി ഘടകങ്ങൾ കൊണ്ടും സ്ത്രീകൾ ഒരേസമയം അടിച്ചമർത്തലുകൾക്ക് ഇരയാകേണ്ടി വരുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഇത്തരം വ്യതിരിക്തതകളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ട് അവർ നേരിടുന്ന ബഹുമർദ്ദിത നിലയെയാ

ണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്.

സ്ത്രീകളെ ഒരു പൊതുസംവർഗമായി കണക്കാക്കി സ്ത്രീകളെല്ലാവരും നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ സമാനമാണെന്നുള്ള നിലപാടിലായിരുന്നു സമ്പ്രദായിക ഫെമിനിസം നിലകൊണ്ടത്. അത് പ്രധാനമായും യൂറോകേന്ദ്രിതമായ ഒരു വെളുത്തവർഗ്ഗക്കാരി സ്ത്രീയെയാണ് കേന്ദ്രമാക്കിയത്. ഇതിനെതിരെ കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരികളായ സ്ത്രീകൾ/ബ്ലാക്ക് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾക്കിടയിൽ നിന്നും ഉയർന്നുവന്ന വിമർശനങ്ങളാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചത്.

ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ പ്രയോക്താവ് അമേരിക്കൻ അഭിഭാഷകയായ കിമ്പർലെ ക്രെൻഷോയാണ്. അവർ ഈ പരികല്പന മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നതിന് മുൻപ് തന്നെ ഇന്റർ സെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയം കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരികളായ ചില ചിന്തകർ സൂചിപ്പിക്കുകയു ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരുടെ വിമോചന പ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ളിലെ പുരുഷാധിപത്യത്തെ യും സ്ത്രീവിമോചന പ്രസ്ഥാനത്തിലെ വംശീയതയെയും കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കാനായി ഫ്രാൻസി സ് ബീൽ ഉപയോഗിച്ച 'Double Jeopardy' എന്ന പദം ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയ ത്തിന്റെ തുടക്കങ്ങളിലൊന്നാണ്. അതുപോലെതന്നെ ബെവർലി ലിൻഡ്സെയുടെ 'Triple Jeopardy', ഡെബോറ കിങ്ങിന്റെ 'Multiple Jeopardy', കോംമ്പാഹീ റിവർ കളക്റ്റീവ് എന്ന ബ്ലാക്ക് ഫെമിനിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം അവരുടെ നയരേഖകളിൽ പ്രയോഗിച്ച 'Interlocking Systems of Oppression' തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയത്തിന്റെ സൂചന കൾ ക്രെൻഷോയ്ക്ക് മുൻപേ തന്നെ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ക്രെൻ ഷോയ്ക്ക് ശേഷം പട്രീഷ്യ ഹിൽ കോളിൻസ്, ലെസ്ലി മക്കോൾ തുടങ്ങിയവർ ഈ സിദ്ധാന്ത ത്തെ വിപുലീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്രെൻഷോ തന്റെ 'Mapping the margins: intersectionality,identity politics and violence against women of colour', Demarginalizing the intersection of race and sex: a black feminist critique of antidiscrimination doctrine feminist theory and antiracist politics' എന്നീ രണ്ട് ലേഖനങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന സങ്കൽപ്പനം വിശദീകരിക്കുന്ന ത്. കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരിയായ സ്ത്രീ പലതരത്തിലുള്ള അടിച്ചമർത്തലുകൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്നു ണ്ടെന്ന് ക്രെൻഷോ പറയുന്നു.

1. സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ സ്വസമൂഹത്തിലും പുറത്തും
2. കറുത്തവർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ
3. അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗം /തൊഴിലാളി എന്ന നിലയിൽ

ഇവയെല്ലാം പരസ്പരബന്ധിതമായാണ് അവർണ സ്ത്രീ നേരിടേണ്ടി വരുന്നത്. ട്രാഫിക് അപകടത്തോടാണ് അവർണ്ണസ്ത്രീകളുടെ വിവേചനത്തെ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നത്.

""ഒരു കവലയിലെ ഗതാഗതവുമായി ചേർത്തുവെച്ച് പരിഗണിക്കുക, വാഹനങ്ങൾ നാല് ദിശകളിലായി വരികയും പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കവലയിലൂടെയുള്ള ഗതാഗതം പോലെ വിവേചനം ഒരു ദിശയിലേക്ക് ആകാം, അത് മറ്റൊരു ദിശയിലേക്ക് ആകാം. ഒരു കവലയിൽ ഒരു അപകടം സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് ഏത് ദിശകളിൽ നിന്നും, ചിലപ്പോൾ എല്ലാ ദിശകളിൽ നിന്നും സഞ്ചരിക്കുന്ന കാറുകൾ മൂലമാകാം.അതുപോലെ, ഒരു അവർണ്ണസ്ത്രീ കവ ലയിലായതിനാൽ അവൾക്ക് ആക്രമണം സംഭവിച്ചാൽ, അത് ലിംഗവിവേചനമോ അല്ലെ ങ്കിൽ വംശീയ വിവേചനമോ മൂലമാകാം." (കിമ്പർലെ ക്രെൻഷോ : 1989 : 149).

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ഒരു കവലയിലെ ഗതാഗതവുമായി ചേർത്തുവച്ച് അവർ വിശദീക രിക്കുന്നു. കവലയിൽ അപകടം സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ഏത് ദിശയിൽ നിന്നും ചി

ലപ്പോൾ അവയിൽ നിന്നെല്ലാം സഞ്ചരിക്കുന്ന വാഹനങ്ങൾ മൂലമോ ആകാം. അതുപോലെ അവർണ്ണസ്ത്രീ ഒരു കവലയിൽ ആണെന്നും അവർണസ്ത്രീ നേരിടുന്ന വിവേചനം ലിംഗവിവേചനമോ വർണവിവേചനമോ വർഗ്ഗവിവേചനമോ മൂലമാകാമെന്നും ക്രെൻഷോ വിവരിക്കുന്നു. വംശവും വർഗ്ഗവും ലിംഗഭേദവും സംയോജിച്ച് അടിച്ചമർത്തലിന്റെയും അധികാരപ്രയോഗത്തിന്റെയും പല ഫലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്ന് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് സ്വത്വം എന്ന പരികല്പന.സ്വത്വം ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റിയുടെ കേന്ദ്രമാണ്.

“" ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റിയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന പലരും ഇതിനെ ഒരു ഐഡന്റിറ്റി സിദ്ധാന്തമായി കണക്കാക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, "വംശം, വർഗ്ഗം, ലിംഗഭേദം" എന്ന വിഷയത്തിനായുള്ള ഒരു ജേണലിന്റെ പ്രത്യേക ലക്കത്തിന്റെ ആമുഖം ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനെ എങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കുക: "ഈ പ്രത്യേക ലക്കത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഗുണം അത് എത്രത്തോളം ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് - നമ്മളെ ഓരോരുത്തരെയും ഒരു അദ്വിതീയ വ്യക്തിയായി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് സംയോജിപ്പിച്ച ഒന്നിലധികം സാമൂഹിക ഐഡന്റിറ്റികളുടെ സമ്പന്നതയെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു ബഹുമുഖ വീക്ഷണം" (ലിനൽ 2010:3)""(പടീഷ്യ ഹിൽ കോളിൻസ് & സിർമ ബിൽജ്:2016:162-163)

സാമൂഹികമായി നിർമ്മിതമായ ഒന്നിലധികം സ്വത്വങ്ങളുടെ സംയോജനത്തിൽ നിന്നാണ് വ്യക്തിത്വം രൂപപ്പെടുന്നത്. വ്യക്തികൾ ലിംഗഭേദം, വംശം, നിറം, വർഗ്ഗം തുടങ്ങിയ അവരുടെ ഒന്നിലധികം സ്വത്വങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തമായ സംയോജനങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. സ്വത്വമെന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായി സ്ഥിരവും മാറ്റമില്ലാത്തതും അല്ലെന്ന് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി അംഗീകരിക്കുന്നു.

സങ്കീർണമായ വിവേചനങ്ങളെ നേരിടാൻ മെച്ചപ്പെട്ട ചട്ടക്കൂടുകൾ ആവശ്യമാണ്. നിലവിലുള്ള വിശകലന പദ്ധതികളുടെ പരിമിതികളെ മറികടക്കാനും പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ട പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി പരിഹരിക്കുവാനും ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന വിശകലനപദ്ധതി സ്വീകരിക്കുന്നതോടെ സാധ്യമാകുന്നു. ഫെമിനിസ്റ്റ്സിദ്ധാന്തത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഏറ്റവും പുതിയതുമായ ഇടപെടലുകളിൽ ഒന്നായിട്ടാണ് ഇന്റർ സെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം ഇന്ന് നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒന്നിലധികം അടിച്ചമർത്തൽവ്യവസ്ഥകളുടെ ഇടകലരലുകളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒരേസമയം പ്രവർത്തനക്ഷമമായിരിക്കുന്ന വിവിധ അടിച്ചമർത്തലുകളെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ശ്രമിക്കുന്നു. ഫെമിനിസത്തിലെ ഏകീകൃതവും ഒഴിവാക്കുന്നതുമായ സമീപനങ്ങളെ മറികടക്കാനുള്ള മാർഗമാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം. സ്ത്രീകൾ, പ്രധാനമായും ബഹുമർദിത നിലകളിലുള്ള സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലുകളെയും സമഗ്രവും സൂക്ഷ്മവുമായി ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ബഹുവിധസ്വത്വങ്ങളെ കുറിച്ചും സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവ എങ്ങനെയെല്ലാം ഇടപെടുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഇന്റർസെക്ഷണൽഫെമിനിസം വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഒരു സാമൂഹികസിദ്ധാന്തം എന്നപോലെ ഒരു സാഹിത്യസിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയിലും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഒരു സാഹിത്യസിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയിൽ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് സാഹിത്യകൃതികളെ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്താനും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം കൊണ്ട് സാധ്യമാണ്. ബഹുമർദിത നിലകളിലുള്ള സ്ത്രീജീവിതം പ്രമേയമായി വരുന്ന ഏതൊരു കൃതിയുടെയും വിശകലനം ഫലപ്രദമാകുന്നത് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോഴാണ്. സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ എന്ന

തിനോടൊപ്പം തന്നെ ഗോത്രം, ജാതി, മതം, വർഗം, വർണം, ലൈംഗികത എന്നിങ്ങനെ വിവിധ നിലകളിൽ അടിച്ചമർത്തലുകൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന സ്ത്രീജീവിതം പ്രമേയമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഏതൊരു കൃതിയും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തെ ആധാരമാക്കി വിശകലന സാധുതയുള്ളവയാണ്. ഇത്തരത്തിലെല്ലാം സാമ്പ്രദായിക ഫെമിനിസത്തിന്റെ പോരായ്മകളെ മറികടക്കുകയും വൈവിധ്യമാർന്ന സ്ത്രീജീവിതാവസ്ഥകളെ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം.

ഉദ്ധരണികൾ

1)"Intersectionality is a way of understanding and analysing the complexity in the world,in people,and in human experience. The events and conditions of social and political life and the self can seldom be understood as shaped by one factor. They are generally shaped by many factors in diverse and mutually influencing ways."(Patricia Hill Collins & Sirma Bilge : 2016 : 15)

2)"Consider an analogy to traffic in an intersection, coming and going in all four directions. Discrimination, like traffic through an intersection, may flow in one direction, and it may flow in another. If an accident happen in an intersection, it can be caused by cars travelling from any number of directions and, sometimes from all of them. Similarly if a black woman is harmed because she is in the intersection, her injury could result from sex discrimination or race discrimination.. (Kimberle Crenshaw : 1989 : 149)

3)"Increasingly, many people who are involved in intersectionality understand it as a theory of Identity. Take, for example, how the introduction to the special issue of a journal devoted to "Race,Class and Gender" summarizes this perspective: "Another attribute of this special issue is the extent to which it expressess intersectionality – a multifaceted perspective acknowledging the richness of the multiple socially-constructed identities that combine to create each of us as a unique individual " (Linel 2010:3)"(Patricia Hill Collins & Sirma Bilge : 2016 : 162-163)

ഗ്രന്ഥ-ലേഖന സൂചി

1 Helma Lutz, Maria Teresa Herrera Vivar, Linda Supik. Framing intersectionality debates on a multi-faceted concept in gender studies. Routledge. 2016

2 Kimberele Crenshaw. Demarginalizing the intersection of race and sex: a black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory and antiracist politics.1989

3 Kimberle Crenshaw. Mapping the margins: intersectionality,identity politics and violence against women of colour.1991

4 Mary Romero. Introducing intersectionality. Polity Press.2018

5 Patricia Hill Collins & Sirma Bilge. Intersectionality. Polity Press. 2016

IV
LITERARINESS, SIGN AND WORDS

16

Impending Oceanic Futures: A Critical Analysis of Frank Schätzing's *The Swarm*: A Novel

Mrs. Kavitha Kaladharan,
Research Scholar, Dept. of English, TKM College of Arts and Science,
Kollam, University of Kerala

Abstract

Marine ecosystems represent particularly vulnerable planetary domains facing severe anthropogenic disruptions. This paper examines how Frank Schätzing's *The Swarm: A Novel* (2006) constructs oceanic agency as a transformative force challenging anthropocentric environmental paradigms within the UN Ocean Decade 2021-30 framework. The speculative narrative depicts marine entities organizing coordinated resistance against human ecological domination. The oceanic identity that emerges in the novel is a complex interplay of scientific speculation and environmental critique. Drawing on Blue Ecocriticism and oceanic humanities frameworks, this study examines how the internalization of mythical oceanic narratives and their integration within contemporary climate discourse influence the development of ecological consciousness through speculative storytelling.

KEYWORDS:
Marine Science Fiction, Oceanic Humanities, Blue Ecocriticism, Marine Biology, Environmental Future

Introduction

Contemporary marine commodification and the ensuing ocean-rooted climate crisis necessitate a fundamental reconsideration of the human-nature interrelationship.

This environmental predicament recalls Rachel Carson's prophetic insight that humanity's inseparable relation with nature is foundational to its very existence (Carson 100). As marine ecosystems face catastrophic disruption from anthropogenic forces, including ocean acidification, plastic pollution, and biodiversity collapse, the need for transformative environmental paradigms has never been more critical. The UN Ocean Decade 2021-2030 framework recognizes oceans as humanity's primary climate ally, yet dominant anthropocentric worldviews continue to position marine environments as passive resources rather than active ecological agents.

Frank Schätzing, the internationally acclaimed German author, achieved global recognition through his environmental thriller Der Schwarm (2004), translated as *The Swarm* (2006). It emerges as a speculative intervention that radically reimagines human-ocean relationships through collective marine intelligence. The novel's central premise that marine organisms develop coordinated consciousness "yrr" to orchestrate resistance against ecological destruction provides a compelling framework for examining how environmental fiction can challenge anthropocentric paradigms. Schätzing's approach proves particularly significant because it constructs specific knowledge practices unavailable within traditional human-centered frameworks. The novel demonstrates how oceanic consciousness operates through distributed networks of communication that transcend individual species boundaries, enabling forms of environmental awareness that incorporate temporal scales and spatial relationships beyond human comprehension.

The novel transforms the ocean from a passive resource into a dynamic protagonist, establishing narrative experimentation that maintains scientific grounding while expanding epistemological possibilities. This speculative biology interfaces directly with established marine science research on collective intelligence in cephalopods and cetacean communication systems, suggesting that fictional paradigm shifts may anticipate scientific validation. Rather than functioning merely as a cautionary tale, *The Swarm* operates as an imaginative laboratory for testing alternative models of interspecies relationality and environmental justice, demonstrating how climate fiction can reshape environmental consciousness by making visible forms of agency typically excluded from anthropocentric discourse.

Contemporary scholarship increasingly recognizes literature's vital role in advancing environmental sustainability, with both scientists and environmental humanities scholars advocating for narrative approaches to ecological communication (Buell et al. 417). The inherent capacity of storytelling to engage both cognitive and emotional responses positions literary works as powerful catalysts in fostering ecological consciousness among diverse audiences. Current scientific discourse actively promotes interdisciplinary methodologies to bridge the gap between research findings and public environmental engagement, recognizing that traditional scientific communication often fails to motivate behavioral change. Literary narratives effectively translate complex scientific knowledge into accessible cultural frameworks by embedding environmental data within familiar contexts, collective memory, and shared cultural

experiences.

Schätzing's *The Swarm* exemplifies climate fiction's dual function by structuring its narrative as an ecological dialectic, yrr's coordinated marine attacks, including bacterial tsunamis, whale assaults, and contaminated seafood orchestrated by the "yrr," a collective oceanic intelligence responding to human environmental destruction. Here, the author depicts marine retaliation not as random violence but as a legible counter-discourse to centuries of anthropogenic destruction. When Marine biologist Sigur Johanson uncovers this connection, Lieutenant General Judith Li pursues military retaliation aboard the USS Independence, and Johanson's self-sacrifice to prevent ecological catastrophe. In this context, the novel assigns resolution not to military force but to communicative translation, when journalist Karen Weaver decodes the yrr's biochemical signals, suggesting that ecological reconciliation demands epistemological humility rather than technological dominance. This narrative architecture resonates with Trexler's observation that environmental literature functions as a critical intervention that reshapes public understanding of ecological crisis through emotional engagement and speculative imagination, reconceiving the human-nature relationship not as one of mastery but of mutual accountability (Trexler 15).

This shared relation is reflected in the novel's apocalyptic, futuristic narration, where anthropocentric ideologies are reframed through ocean representations that present the ocean as a strategic entity against humanity, one that resists exploitation rather than endures it. The critical reading of the narrative is not an environmental testimony of marine deterioration; instead, it presents ocean space as an autonomous planetary agent that regulates human lives. Here, the parameters of resource consumption are redefined and contested. Moreover, this emerging academic focus on global seascapes provides substantial support for both artistic expression and environmental advocacy.

Through close textual analysis informed by Blue Ecocritical methodology, this study examines how Schätzing constructs oceanic consciousness through three primary narrative strategies of collective intelligence formation, interspecies communication networks, and coordinated environmental resistance. The analysis reveals how speculative oceanic agency challenges dominant extractive relationships with marine environments while offering imaginative frameworks for futuristic oceans that align with contemporary calls for sustainable development goals and transformative ocean-climate policies. Also, the study explores the ecological critique embedded in the narrative construction of the novel, tracing its depiction of maritime resistance against anthropogenic environmental destruction as a transformative imaginative response to the contemporary ocean crisis. This will be examined in the light of theoretical formulations such as Blue Ecocriticism, Transcorporeality, Oceanography, and Ocean Literacy. As the novel *The Swarm* belongs to maritime speculative fiction explored by popular writers including Jules Verne, Arthur C. Clarke, Rita Indiana, and John Lanchester, Schätzing's novel represents a crucial evolution in the genre by positioning marine life not as an exotic backdrop but as

sophisticated ecological intelligence capable of coordinated environmental governance. This groundbreaking eco-speculative narrative synthesizes marine biology, petrochemistry, environmental science, and speculative fiction, generating cultural impact across multiple media platforms, including film adaptations, television series, and interactive gaming experiences.

The author constructs oceanic agency through an intricate web of initially disconnected marine incidents that gradually reveal coordinated resistance against anthropogenic destruction. For instance, the novel opens with seemingly unrelated catastrophes across global ocean systems: fishermen vanishing off the Peruvian coast, orcas launching unprecedented attacks on whale watching vessels near Vancouver Island, genetically altered tubeworms systematically destroying North Sea methane hydrate infrastructure, and massive crab armies invading coastal communities throughout the United States. These geographically varied incidents across the global ocean are a deliberate structural argument rather than mere scene-setting. Here, the narrative gradually unveils the connective logic of the yrr's consciousness, allowing the reader, like the human observers within the story, to experience limited human perception as an inability to recognize collective non-human agency when one's understanding of causality remains individual, localized, and human-centered. In the weeks after the disappearance of a fisherman captured global headlines, the narrative shows how he was reduced to being merely "one of many. Too many" (Schätzing 3), a name forgotten where his identity was absorbed into growing casualty lists.

This narrative architecture demonstrates how individual marine actions coalesce into sophisticated collective intelligence networks. The cascade of disruptions functions as both an environmental warning and a speculative demonstration of how marine systems might actively resist ecological destruction when pushed beyond sustainable thresholds. The work's most compelling critique emerges from its examination of the biological consequences of industrial contamination. When Schätzing depicts Norwegian oil industry waste discharge, it is analytically significant in the ecocritical context of the text as the oil contamination is not merely environmental documentation but a critique of institutional normalization. It reminds the reader that this practice persisted unquestioned precisely because the ocean was culturally and legally positioned as a passive receptacle rather than a living system capable of harm and response. This is the ideological condition that Blue Ecocriticism seeks to dismantle.

When the scientists revealed that chemical substances were disrupting cod reproduction, functioning "like female hormones, causing the male fish to become infertile or even to change sex," with other species similarly affected (Schätzing 22). This cod mutation functions in the novel as a narrative figure for what Prof. Stacy Alaimo terms transcorporeal agency, as discussed above, which suggests the capacity of material environments to register, absorb, and ultimately redirect the toxic flows that human industry introduces into shared biological systems (Alaimo 139). Rather than passive victims of contamination, the mutating species become early indicators of a marine world reconfiguring itself in response to anthropogenic pressure,

anticipating the more organised resistance of the yrr.

Extending beyond tactical warfare capabilities, Schätzing's narrative constructs what Stefan Helmreich characterizes as oceanic apocalyptic consciousness. *In Alien Ocean: Anthropological Voyages in Microbial Seas*, Helmreich observes, “We witness a resurgence of an apocalyptic notion that the oceans will not wash away our sins but rather drown us in them” (Helmreich 14). This theoretical framework positions oceanic retaliation not as external punishment but as an inevitable consequence of anthropogenic transgression against planetary boundaries. The novel systematically documents the material conditions that precipitate this oceanic apocalypse through a comprehensive environmental degradation assessment. The novel presents marine ecosystem collapse as a catalyst for systematic planetary defense mechanisms: “But all of this was merely a reflection of the true state of the seas, which were suffering the consequences of overfishing, chemical dumping, the urbanization of coastal regions, and global warming” (Schätzing 202). This passage establishes the empirical foundation for oceanic rebellion, positioning the environmental crisis as a threshold condition triggering collective marine response. Here, contextual reading reflects upon how Schätzing inverts the conventional moral grammar of the thriller genre, reframing all preceding marine aggression not as unprovoked hostility but as a proportionate ecological response to documented anthropogenic harm. In this reversal, it is the ocean that occupies the position of the wronged party, and human civilization that stands indicted.

The yrr’s coordination across different marine habitats from the littoral to the abyssal together functions in the novel less as military strategy than as a formal embodiment of the oceanic totality in terms of Blue Ecocriticism. This integration reveals oceanic consciousness operating according to planetary-scale thinking that exceeds human cognitive capacity for systems integration. Schätzing's strategic narrative construction lies in his depiction of anthropocentric hubris as a fundamental vulnerability in human-environmental relationships. Also, through the character yrr, the writer not merely develops an antagonist but shares his concerns about planetary-scale thinking that anthropocentric governance has structurally failed to develop.

In yet another ecological perspective, this narrative explicitly critiques species hierarchy assumptions that position humans as the evolutionary pinnacle: “We still find it easier to kill animals than people. It gets tricky when you start seeing animals as relatives of mankind. Most people are aware that humans and animals are related, but they like to think of themselves as the pinnacle of creation” (Schätzing 81). This passage reveals how anthropocentric superiority assumptions create cognitive blindness to non-human intelligence and agency. The novel's speculative framework anticipates contemporary environmental justice discourse by emphasizing planetary inhabitance rights and intergenerational equity. Schätzing constructs oceanic rebellion as a response to systematic violation of what environmental legal scholars now term "rights of nature" (GARN), suggesting that marine systems possess inherent entitlement to ecological integrity that transcends human economic interests. The novel's

educational potential extends beyond entertainment to encompass what contemporary environmental educators term "Ocean Literacy" (IOC-UNESCO) development, fostering understanding of marine systems as fundamental planetary life support mechanisms rather than extractive resource repositories.

Conclusion

The analysis reveals that environmental science fiction functions as a crucial cultural pedagogy in fostering ecological consciousness and transformative environmental relationships. *The Swarm*, however, moves beyond this general claim, demanding from its reader a qualitatively distinct mode of consciousness that ecocritical scholarship has not yet fully addressed. Unlike popular apocalyptic climate fiction that positions humans as victims of ecological collapse, Schätzing's novel compels the reader to inhabit the epistemic position of the non-human, a perspective long silent and unaddressed in cultural and literary imagination, thereby unsettling the anthropocentric assumptions that underpin both popular culture and environmental policy. This study, therefore, proposes that the critically significant environmental texts are not those that simply advocate ecological awareness, but those that fundamentally reposition the reader within a non-human worldview, making visible what anthropocentric discourse has historically rendered silent.

Works Cited

Alaimo, Stacy. Bodily Natures: Science, Environment, and the Material Self. Indiana University Press, 2010.

Buell, Lawrence, et al. "Literature and Environment." Annual Review of Environment and Resources, vol. 36, 2011, pp. 417-440.

Carson, Rachel. Silent Spring. Penguin Books, 1962.

Clarke, Arthur C. The Deep Range. Harcourt Brace, 1957.

Dobrin, Sidney I. Blue Ecocriticism and the Oceanic Imperative. 1st ed., Routledge, 2021.

Global Alliance for the Rights of Nature. "What are the Rights of Nature?" GARN, 2 Mar. 2025, www.garn.org/rights-of-nature/.

Gunn, James. "Teaching Science Fiction." Science Fiction Studies, vol. 23, no. 3, Nov. 1996, www.depauw.edu/sfs/backissues/70/gunn70art.htm.

Helmreich, Stefan. Alien Ocean: Anthropological Voyages in Microbial Seas. University of California Press, 2009.

Intergovernmental Oceanographic Commission, UNESCO. "THE OCEAN DECADE: The Science We Need for the Ocean We Want", 2020, www.ocea ndecade.org.

Johns-Putra, Adeline. "Climate Change in Literature and Literary Studies: From Cli-fi, Climate Change Theater and Ecopoetry to Ecocriticism and Climate ChangeCriticism." Wiley Interdisciplinary Reviews: Climate Change, vol. 7, no. 2, Mar.2016, doi:10.1002/wcc. 385.

Ocean Literacy with All. Intergovernmental Oceanographic Commission of UNESCO (IOCUNESCO). Ocean Literacy Portal, UNESCO, 2025, https://oceanliteracy.unesco.org/projects/ocean-literacy-with-all Accessed 31 Aug. 2025.

Robinson, Kim Stanley. New York 2140. Orbit Books, 2017.

Schätzing, Frank. The Swarm. William Morrow, 2006.

Toffler, Alvin. Future Shock. Random House, 1970.

Trexler, Adam. Anthropocene Fictions: The Novel in a Time of Climate Change. University of Virginia Press, 2015.

Verne, Jules. Twenty Thousand Leagues Under the Sea. 1870.

17

ദേശവും സമൂഹവും : കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വായന

ഡോ. സിന്റോ കോങ്കോത്ത് എ.
മലയാളവിഭാഗം, ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ്, ഇരിങ്ങാലക്കുട.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

പ്രദേശത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാന്വേഷണം ചരിത്രരചനയുടെ ഭാഗമാകുമ്പോൾ അവിടെ സാഹിത്യം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെന്തും പ്രസക്തമാണ്. പ്രാദേശികചരിത്രാന്വേഷണം സാഹിത്യകൃതിയിൽനിന്നും വായിച്ചെടുക്കാനാകും. പാഠവും പരിസരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ചരിത്രരചയിതാവിന്റെ ആഖ്യാനമാണ് ചരിത്രം. അനുഭവങ്ങളും ഭാവനയും ചരിത്രവും ഇടകലർന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രമാണ് അശോകൻ ചെരുവിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിൽ സാധ്യമാക്കുന്നത്. ചരിത്രം, സാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗണകൽപ്പനയുടെ സാംഗത്യം പലപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. കാട്ടൂർകടവ് എന്ന ദേശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ- രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാണ് ഈ നോവലിൽ ഇതൾ വിരിയുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ
പ്രാദേശിക ചരിത്രം, നവചരിത്രവാദം , കീഴാളസ്ത്രീ

ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്താത്ത ഒന്നാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം. സൂക്ഷ്മചരിത്രാന്വേഷണങ്ങളിലൂടെ മാത്രമാണ് പ്രാദേശികജീവിത്തെ തിരിച്ചറിയാനും രേഖപ്പെടുത്താനും സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഓരോ നാടിനും ചരിത്രമുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവ് സാമ്പ്രദായികചരിത്രരചനയുടെ അധികാരഘടനയോടുള്ള പ്രതിരോധമാണ്. പ്രാദേശികചരിത്രന്വേഷണത്തിൽ സാഹിത്യകൃതികൾക്ക് വലിയ പങ്കുവഹിക്കാനാകുന്നുണ്ട്. പാഠവും പരിസരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധ

മാണ് അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. പാഠത്തിനകത്ത് എന്ത് എന്നതിനേക്കാൾ കൃതിക്ക് ചുറ്റുമുള്ള സംഭവങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്ന് പ്രാദേശികചരിത്രം അന്വേഷിക്കുന്നു. അതുവഴി ആ കാലഘട്ടത്തിലെ മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ പുനർനിർമ്മിതി സാധ്യമാകുന്നു. പെണ്ണിന്റെയും കീഴാളന്റെയും കർഷകന്റെയുമെല്ലാം ജീവിതം അവിടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവൽ എത്തരത്തിലാണ് കാട്ടൂർ എന്ന പ്രദേശത്തെയും അവിടുത്തെ സമൂഹത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന അന്വേഷണം പ്രസക്തമാണ്. ചരിത്രം ഒരു ആഖ്യാനമാണ്; ചരിത്രരചയിതാവിന്റെ ആഖ്യാനം. പ്രദേശത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാന്വേഷണം ചരിത്രരചനയുടെ ഭാഗമാകുമ്പോൾ അവിടെ സാഹിത്യം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെന്തും പ്രസക്തമാണ്.

അനുഭവങ്ങളും ഭാവനയും ചരിത്രവും ഇടകലർന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രമാണ് അശോകൻ ചെരുവിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിൽ സാധ്യമാക്കുന്നത്. ആ നാടിന്റെ ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളും കക്ഷിരാഷ്ട്രീയവും മിത്തുകളും ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരൻ, യൂറോപ്യൻ രാജ്യമായ ചെക്ക് റിപ്പബ്ലിക്കിലെ പ്രാഗ് എന്ന നഗരത്തിലിരുന്ന് കാട്ടൂർകടവിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയാണ് കഥാരംഭത്തിൽ. പിന്നീട് കാട്ടൂർകടവിന്റെ പ്രകൃതിയിലേയ്ക്കും ജനജീവിതത്തിലേക്കും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിലേക്കും നോവൽ പുരോഗമിക്കുന്നു. തന്റെ ഗ്രാമത്തെ ഒരു മിത്താക്കി അതിലൂടെ പ്രശസ്തനാകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരനിലൂടെയും അയാളെ വിമർശിക്കുന്ന അയാളുടെത്തന്നെ ആത്മമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഡി. കാട്ടൂർകടവ് എന്ന ദിമിത്രിയിലൂടെയും കാട്ടൂർ കടവിന്റെ സമകാലചിത്രം വിമർശനാത്മകമായി ആസ്വാദകനിലെത്തുന്നു.

കാട്ടൂർകടവിന്റെ ഭൂപ്രകൃതി

ഒരു സമൂഹത്തെ നിർണയിക്കുന്നതിൽ അവിടുത്തെ ഭൂപ്രകൃതിക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. സമ്പദ് വ്യവസ്ഥ, ഉപജീവനമാർഗ്ഗം, വിഭവലഭ്യത, കാലാവസ്ഥ, പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ആ സമൂഹത്തിന്റെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെയും ലോകവീക്ഷണത്തെയും സ്വാധീനിക്കും. പാരമ്പര്യങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അടക്കമുള്ള അവിടുത്തെ സംസ്കാരികഘടനയെ രൂപീകരിക്കുന്നതിന് പ്രകൃതിദത്തമായ ചുറ്റുപാടുകൾക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിലെ ഭൂപ്രകൃതി വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ആ ദേശത്തിലെ സമൂഹത്തെയും, സംസ്കാരത്തെയുംക്കുറിച്ച് അറിയാനാവും. ഇവിടെ നോവലിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു.

കെ. ഒരു സ്വപ്നം കാണുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ താൻ യുവാവായിരിക്കേ സഖാക്കളായ സംഗമേശൻ നായർ, പി. കെ. ബാലൻ, കുഞ്ഞു മൊയ്തീൻ എന്നിവരൊന്നിച്ച് കാട്ടൂർക്കടവ് - തണ്ണിച്ചിറക്കായൽ തെക്കുംപാടത്തെ ഒരു വരമ്പിലൂടെ വേലൻതുരുത്ത് ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുകയാണ്. കാട്ടൂർകടവിൽ തണ്ണിച്ചിറ കായൽനിലങ്ങളിലേക്ക് തള്ളിനിൽക്കുന്ന രണ്ട് മുനമ്പുകളുണ്ട്. വടക്ക് കിഴക്കായി കല്ലടതുരുത്തും വടക്ക് പടിഞ്ഞാറായി വേലൻതുരുത്തും. ഇടത്തരം കൃഷിക്കാരുടെ വീടുകളാണ് കല്ലടതുരുത്തിൽ. വേലൻ തുരുത്തിലേതാകട്ടെ പൊന്തൻകാട് വളർന്നുനിൽക്കുന്ന വിജനമായ ശ്മശാനമാണ്. അങ്ങാടിയിലെ തട്ടിൽ ഓയിൽ മിൽ നടത്തുന്ന കുഞ്ഞുവറീതിന്റേതാണ് ഇവിടുത്തെ അധിക ഭൂമിയും. വടക്കൻ പറവൂരിലേക്ക് കെട്ടിച്ചയച്ച പെങ്ങൾ സൂസിയമ്മയ്ക്ക് സ്ത്രീധനം കൊടുത്ത ഭൂമിയാണിത്. നെല്ല് കൊയ്തുവയ്ക്കാനും മെതിക്കാനുമാണ് അവർ ആ സ്ഥലം ഉപയോഗിച്ച് വരുന്നത്. ഇലകളുടെ മണമാണ് വേലൻ തുരുത്തിന്. എല്ലായ്പ്പോഴും വയലിൽനിന്ന് കാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കാറ്റിന് പൂക്കുന്ന നെല്ലിന്റെ മണമാണ്. മറ്റുകാലങ്ങളിലാകട്ടെ ചേറിന്റെ ഗന്ധവും. പിന്നെ ചീഞ്ഞ വൈക്കോലിന്റെ ഗന്ധവും. കാലകത്തിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ പുക പരക്കും. പുകയും നേർത്ത മഞ്ഞുനിലാവും കൂടിക്കലരും. വയലിനോട് ചേരുന്ന അതിരുകളിൽ കാട്ടു ചെത്തികളും പാണലുകളുമാണ്.

എരുക്ക്, കരിനൊച്ചി, ആടലോടകം, കൂവളം, മന്ദാരം തുടങ്ങിയ ചെറുമരങ്ങളും ഉണ്ട്. വയലിനോട് ചേർന്ന് നാലഞ്ചു കുളങ്ങളും, പറമ്പിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ ആഴത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഇരുമ്പ് കൊക്കരണികളും കാണാം(പുറം 28). പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളിലൂടെ സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങളെയും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികാവസ്ഥകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ നോവലിന് സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

വേലന്തുരുത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അറ്റത്ത് വളർന്ന രണ്ട് കുടംപുളി മരങ്ങളുടെ അരികിലാണ് ദളിത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നായിക പി.കെ. മീനാക്ഷിയുടെ തോറ്റം എന്ന വീട്. നന്തുണി പാട്ടുകാരനായ മീനാക്ഷിയുടെ അച്ഛൻ കണ്ടൻകുട്ടി ആശാന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കാണ് ആ പേര് വീടിന് നൽകിയത്. മീനാക്ഷിയുടെയും മകൻ ദിമിത്രിയുടെയും കഥയാണ് കാട്ടൂർകടവിന്റെ കഥയായി നമ്മൾ വായിക്കുന്നത്.

കോൾനിലങ്ങളിലെ കൃഷിയാണ് നാടിനെ ഊട്ടുന്നത്. രണ്ടുപൂവും പണിയുന്ന നിലങ്ങളാണ്. കല്ലറക്കാവിൽ വേലകഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേന്നാണ് ഒന്നാം പൂവിന്റെ പണി തുടങ്ങുക. എഴുന്നള്ളിപ്പും സാംബശിവന്റെ കഥാപ്രസംഗവും കണ്ടതിന്റെ ഉറക്കവും ഉത്സാഹവും പണിക്കാരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഉണ്ടാവും. നിലമുഴുന്നവർ സാംബശിവന്റെ കഥാപ്രസംഗത്തിൽ കേട്ട പാട്ടുകൾ പാടാറുണ്ട്. ഓണം കഴിഞ്ഞാണ് രണ്ടാം പൂവ് കൃഷി. കർഷകത്തൊഴിലാളിയുടെ വികാരങ്ങളെയും മാനസികാവസ്ഥകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ ഇത്തരം ആഖ്യാനങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

നോവലിന്റെ അവസാന ഭാഗമാകുമ്പോൾ മീനാക്ഷിയുടെ മരണശേഷം അവരുടെ ഭൂമി സ്മാരകമാക്കാൻ പാർട്ടിക്കാരും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ മുൻ ജന്മിമാരായ തട്ടിൽ വീട്ടുകാരും ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം. വേലൻ തുരുത്തുമായുള്ള സകല ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു പോരാനാണ് സ്ക്രൈബ് സുഗുണന്റെ ഉപദേശം. അതവിടെക്കിടന്ന് കാട് പിടിച്ച് പോകാതെ വേഗം വിറ്റ് കാശ് കൈയിലാക്കല്ലേ നല്ലത് എന്നയാൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു(പുറം 367). ഏത് രീതിയിലുള്ള ചൂഷണമായിരുന്നാലും ഓരോ കാലത്തും അത് തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

2018- ലെ വെള്ളപ്പൊക്കം ഒരു ചരിത്രശേഖരം എന്ന നിലയിൽത്തന്നെ കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കെ. എന്നഎഴുത്തുകാരൻ ഫെസ്ബുക്കിൽ എഴുതുന്നു, "പുറപ്പെട്ട കേരളത്തിലേക്ക് അല്ല ഞാൻ തിരിച്ചു വന്നത്. ചരിത്രങ്ങൾ ഏറെ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യരും സമൂഹവും ആണ്. ഇത്ര വലിയ തിരിച്ചടി മുൻപൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ദുഃഖങ്ങളും നഷ്ടങ്ങളും ഉള്ളിലൊതുക്കി കരുത്തോടെ നിവർന്നു നിൽക്കാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുമോ?"(പുറം 349). വെള്ളപ്പൊക്കം ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള വൈകാരിക ആഘാതം സൃഷ്ടിച്ചു. വെള്ളം ഇറങ്ങിയെങ്കിലും കടകൾ തുറന്ന് സാധനങ്ങൾ വലിച്ചുവാരി ഇട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലായിടത്തും ചീഞ്ഞ ഗന്ധം. ആളുകൾ മുഖാവരണം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളണ്ടിയർമാർ അണുനാശിനി സ്പ്രേ ചെയ്യുന്നു. വീണു കിടക്കുന്ന മതിലുകളുടെ ദൃശ്യമാണ് ഉടനീളം കണ്ടത്. വീടിനകത്ത് നിറയെ ജന്തുക്കൾ. വീടുകൾ ആളൊഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. പൂർണ്ണനിശബ്ദമായൊരു നാട് എന്ന് പറയുമ്പോൾ കാട്ടൂർ കടവിലെ അന്നത്തെ ദയനീയമോ ഭീകരമോ ആയ അവസ്ഥ വ്യക്തമാണ്.

ജാതിബന്ധങ്ങൾ

ജാതിഭേദത്തിന്റെ തീരാവേദനകൾ ഈ നാടിനു പറയാനുണ്ട്. ജാതിയുടെ ശ്രേണീകരണം സൃഷ്ടിച്ച സംഘർഷങ്ങൾ കൃതിയിലുടനീളം കാണാം. ജാതിബന്ധങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രീയബോധ്യങ്ങളിലും ഇത്തരം കാപട്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ആദർശം മുറുകെപ്പിടിച്ച് ജീവിച്ച മീനാക്ഷിയെപ്പോലുള്ളവരുടെ തിക്താനുഭവങ്ങൾ അതിനു തെളിവാണ്. വേലൻതുരുത്തിലെ മീനാക്ഷിയും പുല്ലാനിക്കാട്ടെ ചന്ദ്രശേഖരനും തമ്മിലുള്ള വിവാഹബന്ധം വഴിപിരിഞ്ഞത് ഈ ജാതിവിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കാൻ ചന്ദ്രശേഖരന് കഴിയാതെ പോ

യതിനാലാണ്. ജാതിബന്ധങ്ങളുടെ അസമത്വത്തിനെതിരെ പ്രവർത്തിച്ച് ദാമ്പത്യജീവിതം പോലും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്ന മീനാക്ഷിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ പുതിയകാലരാഷ്ട്രീയം ഉത്തരം മുട്ടി നിൽക്കുകയാണ്. അവരുടെ മകൻ ദിമിത്രിയുടെ ജീവിതത്തിലൂടനീളം ജാതി അയാളെ വേട്ടയാടുന്നുണ്ട്. അച്ഛന്റെ ഉയർന്ന ജാതിയും വേല സമുദായക്കാരിയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമായ അമ്മയുടെ ആദർശജീവിതവും അയാളെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളിലെത്തിക്കുന്നു. പുല്ലാനിക്കാട്ട് കുളമ്പ് ബംഗ്ലാവിൽ ഗുരുമഠത്തിലെ കാവടിക്ക് രാത്രി സൽക്കാരം നടക്കുക പതിവുണ്ട്. സൽക്കാരത്തിന്റെ സർവ്വാധികാരിയായിരുന്ന ചേന്ദൻ എന്ന ഭൃത്യൻ ദിമിത്രിയെ അവിടെനിന്നും മാറ്റി നിർത്തും. ആ സമയത്ത് പൂമുഖത്തോ കളത്തിലോ കയ്യാലയിലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ അയാൾക്ക് അനുവാദം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല, "പൊറത്ത് വന്നാലുണ്ടല്ലോ, അടിച്ച് എല്ലൊടിച്ചിടും ഞാൻ. ചേന്ദന നിനക്ക് അറിയാണ്ടാണ്. ബംഗ്ലാവിലെ പെലേനാ ഞാൻ. വേലൻമാരുടെ വീട്ടിലെ കുട്ടീനെ സൽക്കരിക്കാനൊന്നും എന്നെ കിട്ടില്ല. അതു ഞാൻ പറഞ്ഞുട്ടുണ്ട്"(പുറം 106) കാട്ടൂർ കടവിന്റെ മാത്രമല്ല ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ കേരളത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയാണ് നോവൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

മീനാക്ഷിയുടെ ഇളയച്ഛന്റെ മകനാണ് ശിവരാമൻ. വല്യച്ചനിൽനിന്ന് പാട്ടും വാദ്യവും കളമെഴുത്തും പഠിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം വേലൻ തുരുത്തിലെത്തിയത്. കല്ലടക്കാവിൽ അരങ്ങേറ്റം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ടൻകുട്ടിയാശാൻ അവനോട് പറഞ്ഞു, "ശിവരാമാ വാദ്യത്തിൽ നീ മുമ്പനാകും. അതിനൊത്ത വെഷമോം സങ്കടോം നിനക്കുണ്ടാവൂലോന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോഴാ എന്റെ സംഭ്രമം. വേലക്കുടീന്ന് കൊട്ടാനെറങ്ങ്യോർക്ക് വെയർപ്പ് മാത്രല്ല, കണ്ണീരും വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്". വാദ്യത്തിൽ ആ മികവ് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തിരുക്കുറുംബക്കാവ് ശീവേലിക്ക് അമ്പലത്തിൽ കടന്ന് കൊട്ടണമെന്ന ആഗ്രഹം വല്യച്ചൻ കണ്ടൻകുട്ടി ആശാനും അച്ഛൻ വെള്ളാനി വേലുകുട്ടിക്കും സാധിച്ചില്ല. നീണ്ടകാലത്തിന്റെ പരിശ്രമത്തിനുശേഷം ശിവരാമന്റെ അപേക്ഷ കുറുംബക്കാവ് ദേവസ്വം അനുവദിച്ചു. എന്നാൽ പൂരത്തിനു കൊട്ടുമ്പോൾ പലയിടത്തുനിന്നുമായി പരിഹാസവും പൂക്കുവിളിയും ഉണ്ടായി. അതയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. പക്ഷേ ഒന്നാം ശീവേലി കഴിഞ്ഞു ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ ശിവരാമന്റെ ഭക്ഷണത്തിലേക്ക് പുളിശ്ശേരിയിലെ പിഴിഞ്ഞ ഒരു മാങ്ങയണ്ടി എതിർപ്പന്തിയിൽനിന്നും വന്നുവീണു. കൂട്ടച്ചിരിയും. വല്യച്ചന്റെ വാക്കുകളോർത്ത് അന്നവൻ കരഞ്ഞു.

സവർണ്ണക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കീഴാളവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വാദ്യകലാകാരന്മാർക്ക് വിലക്കുണ്ട്. അമ്പലവാസികൾക്കാണ് പരിഗണന. ഈഴവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഇപ്പോൾ ദളിതരായ വാദ്യക്കാരെ വിലക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വാദ്യകലാകാരന്മാർക്കുള്ള ഒരു സർക്കാർ പുരസ്കാരം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ടി.വി. ചാനലിൽ പതറിയ ശബ്ദത്തിൽ സങ്കടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ശിവരാമൻ പറയുന്നു, "കൂടൽമാണിക്യത്തിലെ ഉത്സവശീവേലിക്ക് നടപ്പന്തലിൽ പ്രമാണിയായി മുന്നീനിന്ന് കൊട്ടണന്ന് ഒരു ആഗ്രഹണ്ട്. ഈ ജമ്മത്ത് അത് നടക്കോന്നറിയില്ല". ലോകപ്രശസ്ത ചാക്യാർകൂത്ത് കലാകാരനായിരുന്നിട്ടും തന്റെ തട്ടകമായ ഇരിങ്ങാലക്കുട കൂടൽമാണിക്യത്തിലെ കൂത്തമ്പലത്തിൽ അരങ്ങേറാനാകാത്ത വേണുജിയെപ്പോലുള്ളവരെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർത്തു പോകുന്നു.

സവർണ്ണത സാഹിത്യത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിലെ പ്രതിഷേധം സത്യപ്രതൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ വാക്കുകളിലും ഉണ്ട്. "ബ്രാഹ്മണരും അമ്പലവാസികളും കേകയിൽ എഴുത്തുന്നത് മാത്രമാണ് കവിത എന്ന് ഒരു വിചാരണ്ടല്ലോ. ഞങ്ങൾ കുറച്ചു കവികൾ ഇവിടെ വേറെയുണ്ട് ആരുടെയും പരിഗണനയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ കാത്തുനിൽക്കാറില്ല"(പുറം 74). നവോത്ഥാനസമരങ്ങളുടെ ഭാഗമായ ഇരിങ്ങാലക്കുടയും പരിസരപ്രദേശങ്ങളും ഈ ജാതി ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും ഇന്നും പൂർണ്ണമുക്തമല്ല എന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി സംഭവങ്ങൾ ഈ നോവലിലുണ്ട്.

സാംസ്കാരികനവോത്ഥാനം എന്നത് ഒരു കാപട്യം മാത്രമാണെന്ന് മലയാളത്തിലെ പുതിയകാലസാഹിത്യം നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ പന്തിഭോജനം പോലുള്ള കഥകൾ നമുക്ക് മുന്നിലുണ്ട്. കാട്ടൂർ കടവിൽ വളരെ വ്യക്തമായി ഈ കാപട്യം തുറന്നുകാട്ടുന്നു. സംവരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരോട് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന അസ്വസ്ഥതയുടെ ഇരയാണ് റീജണൽ ഡയറക്ടർ എന്ന പദവിയിലിരുന്ന മോന്ന മ്മ ജോൺ. "അടുക്കളപ്പുറത്തെ ഓട് പൊളിച്ച് അകത്തുവന്നോരുടെ ഒരു അഹങ്കാരം" (പുറം 324) എന്നാണ് അവർ പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നത്.

ജാതിബന്ധങ്ങൾ മാത്രമല്ല മതഭീകരതയെയും നോവലിസ്റ്റ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. അത് കാട്ടൂർകടവിന് അകത്തല്ല. മെഹമൂദ് എന്ന ദിമിത്രിയുടെ സുഹൃത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലൂടെയാണ്. ജോർജ് സ്കൂയറിൽ പ്രഭാഷണം കഴിഞ്ഞ് വിനയരാജൻ എന്ന അധ്യാപകന്റെ വീട്ടിൽ മെഹമൂത് വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടേക്ക് മലയാളിയായി കയറിവന്ന അതിഥിയാണ് മുസ്ലീമുകളെ തങ്ങൾക്ക് ഭയമാണ് എന്ന പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത്. കാട്ടൂരിലെ കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരന്റെ ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റിലൂടെ നോവലിസ്റ്റ് ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മലയാളിയുടെ മതേതരപൊതുബോധം എന്നത് വെറും മിഥ്യയാണെന്ന് നോവൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇസ്ലാമോഫോബിയയുടെ തീക്ഷണത മുഖംമൂടി മാറ്റി വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടിവിടെ.

ആശയങ്ങൾക്കുമേൽ ആചാരങ്ങൾ വന്ന് മൂടുമ്പോൾ മതങ്ങൾക്ക് സംഭവിക്കുന്ന ദുരവസ്ഥയെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. മതങ്ങളുടെ വൈകാരിക അവസ്ഥയിൽനിന്ന് പുറത്തുകടന്ന് സംവാദങ്ങളിലൂടെ മതദർശനങ്ങൾക്ക് പരിവർത്തനം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്ന നാരായണ ഗുരുവിന്റെ ദർശനത്തെ അവതരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നത്.

സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം

അടിച്ചമർത്തുന്ന സാമൂഹികനിയമങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കുമെതിരെ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവാണ്. എങ്കിൽപോലും അവർക്ക് കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക ഘടനയിൽ ആഴത്തിലുള്ള സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാഗത പുരുഷാധിപത്യ മാനദണ്ഡങ്ങളെ അവർ വെല്ലുവിളിക്കുകയും ഭാവിതലമുറയിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി പോരാടുന്നതിന് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മുഖ്യധാരാചരിത്രങ്ങളിൽ ഈ സ്ത്രീകളുടെ പങ്ക് പലപ്പോഴും അവഗണിക്കപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. നിരവധി വെല്ലുവിളികൾ നേരിട്ടിട്ടും കൂടുതൽ നീതിയുക്തമായ ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനായി പ്രവർത്തിച്ച സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിരോധശേഷി ശ്രദ്ധേയമാണ്.

കരുത്തുറ്റ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളെ മാത്രമാണ് കാട്ടൂർകടവിൽ അശോകൻ ചെരുവിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പി. കെ. മീനാക്ഷി എന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരിയാണ് നോവലിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പേ അതിഭീകരമായ പോലീസ് മർദ്ദനങ്ങൾക്ക് വിധേയയായി മരണപ്പെട്ടുപോയ കൗസല്യ എന്ന സ്ത്രീയുടെ മകളാണ് മീനാക്ഷി എന്നതാണ് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയം. ചകിരിപ്പണിക്കാരുടെ രണ്ടാമത്തെ സമരത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഇരിങ്ങാലക്കുട പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽവച്ചായിരുന്നു കൗസല്യക്ക് മർദ്ദനമേറ്റത്. പോലീസുകാരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അതിശക്തമായ ഭാഷയിലാണ് കൗസല്യ മറുപടി പറഞ്ഞത്, "നിയമം നോക്കണ്ട ആൾക്കാരാണ് പോലീസ്. ലേബറുകാരടെ ഉത്തരവ് പ്രകാരൊള്ള കൂലി വേണന്നാണ് ഞങ്ങൾ പറയണ്. തൊള്ളായിരത്തി അമ്പത്തഞ്ചിൽ സമരം തീർന്നപ്പോ മുണ്ടശ്ശേരി മാഷും പനമ്പിള്ളീം കൂടി എഴുതീണ്ടാക്ക്യ കരാറാണ്. അത് നടപ്പാക്കാത്ത യോഹന്നാനെയാണ് നിങ്ങൾ അറസ്റ്റ് ചെയ്യേണ്ടത്"(പുറം168). ഇതുകേട്ട് കുപിതനായ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ബൂട്ട്സിട്ട കാലുകൊണ്ട് കൗസല്യയുടെ നാഭിയിൽ ആഞ്ഞുചവിട്ടി. ചോരവാർന്ന കൗസല്യ ഒരു പകൽ മുഴുവൻ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. ഏത് അധികാരശക്തിക്ക് മുൻപിലും ഭയപ്പെടാതെ വ്യക്ത

മായി സംസാരിക്കാൻ ശക്തിയുള്ള സ്ത്രീയായിരുന്നു അവർ.

ആ അമ്മയുടെ മകളായ മീനാക്ഷിയും മരണംവരെ തന്റെ ആദർശങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ കൈക്കൂലി കേസിൽ മകൻ അറസ്റ്റിലായ വിവരമറിഞ്ഞ് പ്രതികരിക്കാനാകാതെ ജീവിതത്തോട് വിട പറയുകയായിരുന്നു മീനാക്ഷി. നിയമലംഘനങ്ങളും പോലീസും അറസ്റ്റും ഒന്നും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പുത്തരിയല്ല. വിപ്ലവകാരിയായിരുന്ന മീനാക്ഷി സമരങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത് കൊടിയമർദ്ദനമേറ്റിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, താൻ വിശ്വസിച്ച ആദർശത്തിന്റെ പേരിലാണ് അവർ അത് സ്വീകരിച്ചത്. ആശുപത്രിയിൽ മീനാക്ഷിയെ കാണാനെത്തുന്ന എം. എൽ. എ. ഓർക്കുന്നു. കാണുമ്പോഴൊക്കെ മീനാക്ഷി അയാളോട് ചോദിക്കും, "എന്താടോ എമ്മല്ലേ? കൂടൽമാണിക്യം നടേൽ കൂട്ടൻകുളംസമരത്തിന്റെ സ്മാരകണ്ടാക്കാന്ന് താൻ പറഞ്ഞിട്ട് എത്ര കാലായി? ബോർഡ് വെച്ച എസി കാറിൽ ഇങ്ങനെ പാഞ്ഞു നടക്കൽ മാത്രാണോ തന്റെ എമ്മല്ലേപ്പണി(പുറം 69). ഗവൺമെന്റ് ജോലിക്കാരനായ മകൻ വലിയ വീടും ആർഭാടങ്ങളുമായി അങ്ങോട്ട് ക്ഷണിച്ചിട്ടും വേലൻതുരുത്തിലെ ചെറിയ വീടുവിട്ടുപോകാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. അതിനവർ പറയുന്ന കാരണം, നാലുലക്ഷം രൂപ സർക്കാർ തന്നിട്ട് പണിത വീടാണിത്. ജനങ്ങളുടെ നികുതിപ്പണം. പാവങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നീക്കിവെച്ചതാണ്. വീടു പണിതിട്ട് അത് ഒഴിച്ചിടണത് കുറ്റമാണ് ക്രിമിനൽ കുറ്റം. കേരളം കണ്ട കരുത്തുറ്റ എത്രയോ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഒരാൾ മാത്രമാണ് മീനാക്ഷി. പ്രതിരോധശേഷി, ആത്മവിശ്വാസം, ദൃഢനിശ്ചയം എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശക്തയായ സ്ത്രീയാണവർ. ശാരീരികശക്തി മാത്രമല്ല, ആന്തരിധൈര്യം, വൈകാരിക ബുദ്ധി, വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാനുള്ള കഴിവ് എന്നിവയെല്ലാം അവരെ വ്യത്യസ്തയാക്കുന്നു.

കാട്ടൂർകടവിലെ മറ്റൊരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രം പുല്ലാനിക്കാട്ടെ വല്യമ്മയാണ്. കീഴ്ജാതിയുടെ പേരിൽ മകന്റെ ഭാര്യയായി കയറിവന്ന മീനാക്ഷിയെ ആ വീട് മുഴുവൻ ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും അവരെ സഹഭാവനയോടെ കാണാൻ സാധിച്ചത് ഈ വല്യമ്മയ്ക്കാണ്. മാത്രമല്ല അമ്മയോടൊപ്പം വേലൻ തുരുത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ദിമിത്രിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി കൂടെ നിർത്തി വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയതും പുല്ലാനിക്കാട്ടെ വല്യമ്മ തന്നെ. സഹാനുഭൂതിയും അനുകമ്പയും നിറഞ്ഞ കഥാപാത്രം. സ്ത്രീയുടെ മറ്റൊരു തലമാണത്. ശക്തയായ സ്ത്രീ എന്നതിന് പലപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരോട് സഹാനുഭൂതിയും അനുകമ്പയും പ്രകടിപ്പിക്കാനും അത് നടപ്പിലാക്കാനും ഉള്ള കഴിവ് എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്.

തന്നോടും തന്റെ മൂല്യങ്ങളോടും സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്ന ശക്തമായ കഥാപാത്രമാണ് മുത്തുലക്ഷ്മി. ദിമിത്രിയുടെ കൗമാരക്കാലത്തെ പ്രണയിനിയായും പിന്നീട് മാവോയിസ്റ്റ് നേതാവായും നോവലിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അവർ. മുത്തുലക്ഷ്മിയെക്കുറിച്ച് പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്, "ഇത്രയ്ക്കും ബോൾഡ് ആയ സ്ത്രീയെ ഞാൻ മുൻപ് കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ അമ്പത്തിയഞ്ചു വയസ്സുണ്ട്. ഗൗരിയമ്മപോലും തന്റെ അഡ്വഞ്ചർ ലൈഫ് മുപ്പത്തിയഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ പൂർത്തിയാക്കി സ്റ്റേറ്റ് കാറിൽ കയറി. ഇവിടെ ഈ പ്രായത്തിലും ഇത്ര മനക്കരുത്ത് ഉണ്ടാവുക എന്ന് വെച്ചാൽ അത്ഭുതമാണ്" (പുറം 57). ജയിലിൽവച്ച് അവർ ദിമിത്രിക്കെഴുതുന്ന കത്തിൽ (പുറം 60-66) പ്രശ്നങ്ങളെ സംയമനത്തോടെയും പ്രതിസന്ധികളെ പരിഹാസത്തോടെയും നേരിടുന്ന ആത്മവിശ്വാസവും ദൃഢനിശ്ചയവുമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ കാണാൻ കഴിയും.

ദിമിത്രിയുടെ ഭാര്യയാണ് മറ്റൊരു കഥാപാത്രം. ഗവൺമെന്റ് ജോലിയിലായിരിക്കുമ്പോഴും കറപുരളാത്ത വ്യക്തിത്വമാണ് ദിമിത്രിയുടെ ഭാര്യയുടേത്. ഒടുവിൽ കൈക്കൂലി കേസിൽ അറസ്റ്റിലായ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് വീട് വിട്ടിറങ്ങുന്ന അവർ. കഥാപാത്രങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ചരിത്രം വിസ്മരിച്ചുപോയ ഒട്ടനവധി സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിനിധികളാകുന്ന കാട്ടൂർ

കടവിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ.

ചരിത്രം നോവലിൽ

വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലെ സാമൂഹികസന്ദർഭങ്ങൾ, സാംസ്കാരികമാനദണ്ഡങ്ങൾ, ബൗദ്ധികപ്രവണതകൾ എന്നിവയെല്ലാം സാഹിത്യകൃതികളിൽ കടന്നുവരുന്നു. വസ്തുതയും ഫിക്ഷനും ഇടകലർന്നാണ് സാഹിത്യത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുക. എഴുതപ്പെട്ടകാലത്തെ മൂല്യങ്ങളെയും ഉത്കണ്ഠകളെയും അഭിലാഷങ്ങളെയും സാഹിത്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ചരിത്ര സന്ദർഭങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന - രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിന്റെ നിരവധി സംഭവങ്ങൾ നോവൽ പ്രമേയത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നുണ്ട്. ചെറിയകുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ കണ്ടൻകുട്ടി ആശാന്റെ തോളിലിരുന്ന് 1946- ൽ ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽ നടന്ന കുട്ടംകുളം വഴിനടപ്പ് സമരത്തിൽ മീനാക്ഷി പങ്കെടുത്തു എന്നാണ് ചരിത്രം. പോലീസിന്റെ അടിയേറ്റ് ആശാൻ വീണപ്പോൾ പി. സി. കുറുമ്പ, കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്തു. പോലീസ് അറസ്റ്റ് ചെയ്തപ്പോൾ പി. കെ. ചാത്തൻ മാഷുടെ ഭാര്യ കാളി അവളെ വാങ്ങി. അന്നുരാത്രി കാളിയുടെ വീട്ടിലാണ് അവളും അമ്മ കൗസല്യയും കിടന്നത്(പുറം 31).

വിയ്യൂർ ജയിലിനെക്കുറിച്ച് ദിമിത്രിക്കുള്ള അറിവിൽ കാട്ടൂർ കടവിന്റെ ദേശചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഓർമ്മകളുണ്ട്. തലശ്ശേരി ബഹളത്തിൽ പ്രതിയായി പുല്ലാനിക്കാട്ടെ ഒരു കാരണവർ - കുറുപ്പസ്വാമി എന്ന നാട്ടുപ്രമാണി ഇവിടെ തടവുശിക്ഷ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജയിലിൽ വച്ച് കല്ലുവെട്ടേണ്ടിവന്നു എന്നത് ദേശചരിത്രത്തിലെ പ്രധാനരേഖയാണ് എന്ന് നോവൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

കല്ലട തുരുത്തിലെ ഉണ്ണി ചേട്ടന്റെ വീട്ടിൽ പാർട്ടി നേതാക്കൾ ഒളിച്ചു താമസിച്ചതായി വിവരം കിട്ടിയ പോലീസ്, വന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ ആരുമില്ല. ഒറ്റുകാർ പറഞ്ഞു ഇവിടെ അടുത്ത് ഒരു ഒടിയൻ ഉണ്ട്. അയാളാണ് എല്ലാവരെയും അപ്രത്യക്ഷനാക്കിയത്. അച്യുതമേനോനും പി. ഗംഗാധരനുമെല്ലാമാണ് ആ നേതാക്കൾ. നേതാക്കളെ കിട്ടാത്ത ദേഷ്യത്തിന് പോലീസ് കണ്ടൻകുട്ടി ആശാനെയാണ് തല്ലിച്ചതച്ച് പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നത്.

മിച്ചഭൂമിസമരത്തിന്റെ പ്രചരണജാഥയ്ക്കായി എ. കെ. ജി. യോടൊപ്പം ഫാ. വടക്കനും ജോൺ മാഞ്ഞൂരാനും സുശീല ഗോപാലനുമെല്ലാം കാട്ടൂർ കടവിൽ എത്തിയതായി നോവൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അമ്മയെ കാണാൻ എത്തിയ ദിമിത്രിയോട് മീനാക്ഷി പറയുന്നു, "കഴിഞ്ഞാഴ്ച പി. സി. കുറുമ്പ ചേച്ചി മരിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കാണാൻ പോയിരുന്നു. ആൾക്കാർ വന്ന് എന്നെ കൊണ്ടോയതാണ്. കൊറച്ച്നേരം അവിടെയിരുന്നു. പഴയ ചിലരെ കണ്ടു. ആരും അങ്ങനെ ബാക്കീല്യ. ചാത്തൻ മാഷെഭാര്യ കാളിച്ചേച്ചീം പിക്കേടെ ഭാര്യ ശാരദേം ഒക്കെ നേരത്തേ പോയല്ലോ. എന്റെ പ്രായാർന്നു ശാരദകുഞ്ഞിന്. അവളും പോയി"(പുറം 76). പി.സി. കുറുമ്പ, പി.കെ. കാളി, ശാരദ കുമാരൻ, ശാരദ കുഞ്ഞൻ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഇരിങ്ങാലക്കുടയിലും പരിസരങ്ങളിലും നടന്ന സമരങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടവരാണ്. കേരളനവോത്ഥാന ചരിത്രങ്ങളിൽ ഇടം പിടിക്കാതെപോയ ഈ പേരുകൾ അശോകൻ ചെരുവിൽ തന്റെ നോവലിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. തലശ്ശേരി ലഹള, കുട്ടംകുളം സമരം, നടവരമ്പ് കർഷകസമരം, മിച്ചഭൂമിസമരങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ നാടിനെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ച രാഷ്ട്രീയ മുന്നേറ്റങ്ങളാണ്.

ഇത്തരത്തിൽ കാട്ടൂർ കടവിന്റെ ഭൂതവർത്തമാനകാലങ്ങളെ ഇഴചേർത്തുകൊണ്ടാണ് നോവൽ പുരോഗമിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമം എന്ന നിലയില്ലാതെ, വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹികവുമായ അർത്ഥങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിനുള്ള ഒരു പ്രക്രിയ എന്ന നിലയിൽ കാണാനുള്ള ശ്രമം ഇവിടെ കാണാനാകും.

കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരനിലൂടെ കഥാകൃത്ത് സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണ് എന്ന വ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ യുവത്വത്തിന്റെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളാണ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രീയനോവൽ എന്ന കാഴ്ചപ്പാടോടെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട കൃതിയാണ് കാട്ടൂർ കടവ്. അപരവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവന്റെ ആശ്രയം എന്ന് കരുതിയിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനമാണ് കൃതിയിൽ ഉടനീളം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പിളർപ്പിൽ പകച്ചുപോകുന്ന ഒരവസ്ഥയുണ്ട് നോവലിൽ. പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ അതിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന രക്തസാക്ഷികളായവരുടെ നിസ്സഹായത ദയനീയമാണ്.

ചരിത്രം, സാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗണകൽപ്പനയുടെ സാംഗത്യം പലപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. കാട്ടൂർകടവ് എന്ന ദേശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ- രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാണ് ഈ നോവലിൽ ഇതൾ വിരിയുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമനസ്സിന്റെ ആഖ്യാനം എന്നാണ് ഈ കൃതിക്ക് വയലാർ അവാർഡ് നൽകിയപ്പോൾ ജൂറി വിലയിരുത്തിയത്. സമകാലത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യമാധ്യമത്തെ വേദിയാക്കിക്കൊണ്ട് അതിലൂടെ ഒരു ദേശത്തെയും അവിടുത്തെ സമൂഹത്തെയും അവതരിപ്പിക്കുന്ന നോവലാണ് കാട്ടൂർകടവ്. അവിടെ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെയും സമകാലത്തെയും കണ്ണിചേർക്കുന്നു. ആദർശജീവിതം നൽകുന്ന ദുരിതങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. ദുരന്തപര്യവസായിയായ ആത്മസംഘർഷങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സമൂഹമനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളെ സംശയലേശമെന്യേ വിളിച്ചു പറയുന്നു. വർഗ്ഗസമരങ്ങളുടെ വിജയവും പരാജയങ്ങളും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ആഴമേറിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് വായനക്കാരൻ ഇതിലൂടെ സ്വാംശീകരിക്കുന്നത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണത ഇവിടെ വ്യക്തമാണ്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

- അശോകൻ ചരുവിൽ 2023 കാട്ടൂർകടവ്, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
- കുറുപ്പ് കെ. കെ. എൻ. 2018 പ്രാദേശിക ചരിത്രം രചനയും രീതിശാസ്ത്രവും. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
- കൃഷ്ണകുമാരി 2018 സമരപഥങ്ങളിലെ പെൺപെരുമ, സമത, തൃശ്ശൂർ.

18

മിശ്രരചനാശൈലി കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ

അമൃതലക്ഷ്മി എം. റ്റി.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം,
യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കുതിച്ചുചാട്ടവും യന്ത്രവൽകൃതലോകവും ഉത്തരാധുനികതയെന്ന സാമൂഹികപ്രവണത രൂപപ്പെടുന്നതിന് കാരണമായി. കലാസാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ സജീവമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ നവീന സൈദ്ധാന്തിക പ്രവണത 1980കളോടെ മലയാളത്തിലും സജീവമായി. ആശയപരമായും ശൈലീപരമായും ആധുനികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് ഉത്തരാധുനികത. ഈ സവിശേഷസാഹചര്യം പുതുകവിതകളിൽ രൂപപരമായും പ്രമേയപരമായും പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായി. എന്തും കവിതയ്ക്കു വിഷയമാകും എന്ന നിലയിൽ ദളിത്, സ്ത്രീ, പരിസ്ഥിതി, സാമൂഹികസംസ്കാരങ്ങൾ, അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ടവർ, സൈബർ-സാങ്കേതികവിദ്യകൾ എന്നിവ പുതുകവിതയുടെ പ്രമേയപരിസരം വിശാലമാക്കി. രചനാശൈലിയിലും ഈ വ്യത്യസ്തത പ്രകടമാണ്. പാസ്റ്റിഷ് (മിശ്രരചനാശൈലി), പാരഡി, അതികഥനങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ശൈലീപരമായി പുതുകവിതകളിൽ പൊതുവേ കടന്നുവന്ന പ്രത്യേകതകൾ. പുതുകവിതകളുടെ ഈ സ്വത്വസവിശേഷതകളെ തന്റെ കവിതകളിലൂടെ മനപ്പൂർവ്വമായി ആഖ്യാനംചെയ്ത കവിയാണ് കെ. ആർ. ടോണി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിശ്രരചനാശൈലി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി പുറത്തുവന്ന കവിതകളെ മുൻനിർത്തി മിശ്രരചനാശൈലി എന്ന ആഖ്യാനസങ്കേതത്തെ പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ.

താക്കോൽവാക്കുകൾ
പുതുകവിത, ഉത്തരാധുനികത, മിശ്രരചനാശൈലി (Pastish), പാരഡി

ആമുഖം

ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെയും ഉദാരവത്കരണത്തിന്റെയും ഫലമായി ആഗോളതലത്തിൽ സംഭവിച്ച സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ ചലനങ്ങളുടെ അനുരണനങ്ങൾ കേരളത്തിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അന്താരാഷ്ട്രസാമ്പത്തികരംഗം, വിദ്യാഭ്യാസം, വാണിജ്യം, രാഷ്ട്രീയം, സാങ്കേതികവിദ്യ, കല, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ വ്യത്യസ്തമേഖലകളിൽ സംഭവിച്ച ചരിത്രപരവും ആഗോളപരവുമായ മാറ്റങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം കേരളീയ സമൂഹത്തിലുമുണ്ടായി. പിൽക്കാല മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഫലമായി സംജാതമായ ഉത്തരാധുനികതയും അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും കേരളസമൂഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചു. കേരളത്തിൽ തൊണ്ണൂറുകൾക്ക് ശേഷമാണ് ഈ ഒരു അവസ്ഥ സംജാതമായത്. വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയും, ലോകത്തെ ഒരൊറ്റ കുടക്കീഴിലാക്കുന്ന ആഗോളവത്കരണവും കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറിച്ചു. ഉത്തരാധുനികലോകത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ അതിവേഗം സംഭവിച്ചു. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കുതിച്ചുചാട്ടം ലോകത്തെ ഒരൊറ്റ കമ്പോളം ആക്കി മാറ്റുന്നതിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി.

സാമൂഹികമായും സാംസ്കാരികമായും സാഹിത്യപരമായും ആധുനികതയിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് ഉത്തരാധുനികത. സാങ്കേതികവിദ്യ ഉത്തരാധുനികതയുടെ മുഖമുദ്രയാണ്. ഈ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ പഴയതെല്ലാം പുതുതായി മാറുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഉദാരവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഭാഗമായിട്ടാണ് കേരളത്തിൽ ഉത്തരാധുനികത പിറവിയെടുത്തത്.

ആഖ്യാനത്തെയും, പ്രമേയത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യം ആധുനികതയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയും ലഘു ആഖ്യാനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയുമാണ് മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യം. ബഹുസ്വരതയാണ് ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. വംശവും, ലിംഗവും, പ്രകൃതിയും, അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട സമൂഹവും ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിന് വിഷയമാകുന്നു. സൈബറിടങ്ങളും സാങ്കേതികതയും വിഷയമാകുന്നു. സൗന്ദര്യാത്മകത മാത്രമേ സാഹിത്യത്തിന് വിഷയമാകൂ എന്ന നിയമത്തെ ഉത്തരാധുനികത തിരുത്തിക്കുറിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണസമരങ്ങളും യജ്ഞങ്ങളും സാഹിത്യത്തിന് പുതിയ ദിശാബോധം നൽകുന്നതിന് കാരണമായി. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെയും ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും ഉത്തരാധുനികത സ്പർശിക്കുന്നു. ആഖ്യാനപരമായും ഉത്തരാധുനികകൃതികൾ വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നവയാണ്. എഴുത്തിൽ ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളുടെ വിന്യാസവും, പാരഡി, മിശ്രരചന (പാസ്റ്റിഷ്), അതികഥനങ്ങളും ശകലിതാഖ്യാനങ്ങളും മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനികതയുടെ ആഖ്യാനപരമായ സവിശേഷതകളാണ്.

മിശ്രരചനാശൈലി

ഉത്തരാധുനികകലാസൃഷ്ടികളിൽ പ്രകടമാകുന്ന പ്രധാന സവിശേഷതകളിൽ ഒന്നായി ജെയിംസൺ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത് മിശ്രശൈലിയെയാണ് (സുധാകരൻ സി. ബി., 1999:38). ഫലിതമില്ലാത്ത പാരഡിയാണ് പാസ്റ്റിഷ് അഥവാ മിശ്രശൈലി. ഒരു സവിശേഷമായ ശൈലിയുടെ അനുകരണമാണ് മിശ്രശൈലി. മറ്റുള്ള എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും മാതൃകകൾ സ്വീകരിച്ച് ഒരു എഴുത്തുകാരൻ രചന നിർവഹിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെയാണ് സാങ്കേതികമായി പാസ്റ്റിഷ് എന്ന് പറയുന്നത്. അംഗീകൃത സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങളുടെയും ശൈലികളുടെയും പൂർവ്വകാല ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളുടെയും അനുകരണത്തിലൂടെയുള്ള പുനക്രമീകരണത്തിലൂടെയാണ് ഇത് സാധ്യമാക്കുന്നത്. ഉത്തരാധുനികതയിലെ പാരഡി പരിഹാസമുക്തമാണ്. കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ,

വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളെ ചേർത്തൊട്ടിക്കൽ എന്നൊക്കെയാണ് പാസ്റ്റിഷ് എന്ന പദത്തിനർത്ഥം. പാരഡിയിൽ നിന്നും ഇത് വ്യത്യസ്തമാണ്. പഴയ ശൈലികളുടെ അനുകരണമോ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോ ആയാണ് ഉത്തരാധുനികതയിൽ പാസ്റ്റിഷ് നിലകൊള്ളുന്നത്. സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ പൂർവ്വബിംബങ്ങളെ അനുകരിച്ച് വക്രീകരിക്കൽ പാസ്റ്റിഷിന്റെ ഒരു പ്രധാന തന്ത്രമാണ്.

"Pastiche is, like parody, the imitation of a peculiar or unique style, the wearing of a stylistic mask, speech in a dead language; but it is a neutral practice of such mimicry, without any of parody's ulterior motives, amputated of the satiric impulse, devoid of laughter and of any conviction that alongside the abnormal tongue you have momentarily borrowed, some healthy linguistic normality still exists. Pastiche is thus blank parody, a statue with blind eyeball" (ഫെഡറിക് ജയിംസൺ, 1984). ഇപ്രകാരമാണ് പാസ്റ്റിഷിനെ ഫെഡറിക് ജെയിംസൺ നിർവചിക്കുന്നത്. പാരഡിയുടെ പ്രാധാന്യം കഴിഞ്ഞ കാലത്താണ് പാസ്റ്റിഷിന്റെ വരവ്. പ്രത്യേകവും അതുല്യവുമായ ശൈലിയുടെ അനുകരണമാണിതെന്നും ഒരു പ്രത്യേക ശൈലിയെ മുഖാവരണമായി സ്വീകരിക്കുകയും പരിഹാസബോധത്തെ പൂർണമായി നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ഈ ശൈലിയുടെ രീതിയെന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടിചേർക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചയിൽ ശൂന്യ പാരഡിയാണ് പാസ്റ്റിഷ്.

"Pastiche is a form of imitation that pays homage rather than competes "(ഹോരാൾഡ് ബ്ലൂം, - 1973: 145). പ്രശസ്ത തത്ത്വചിന്തകനും നിരൂപകനുമായ ഹോരാൾഡ് ബ്ലൂം "മുൻകാല എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും സർഗാത്മകസൃഷ്ടിയുടെ ആദരവോടെയുള്ള കടമെടുക്കലാണ് പാസ്റ്റിഷ് " എന്നു നിർവചിക്കുന്നു.

വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യഗണങ്ങളെ ഇടകലർത്തിയും കൂട്ടിച്ചേർത്തും ആധുനികതയോട് പ്രതികരിക്കുവാൻ രൂപപ്പെടുത്തിയ വേറിട്ട ഒരു ആഖ്യാനതന്ത്രമാണിത്. പാരമ്പര്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും അസ്ഥിരപ്പെടുത്താനും പുതിയ പാഠങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഇന്നത്തെ കവികൾ ഈ ശൈലി സ്വീകരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനിക കവികളായ എൽ. തോമസുകുട്ടി, പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ, ലോപ തുടങ്ങിയവർ ഈ രീതി ഉപയോഗിച്ച് കവിതകൾ എഴുതുന്നവരാണ്.

ഹാസ്യാത്മകമായി സമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്ന അനീതികളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന രീതി പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കേ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നിലവിലുണ്ട്. ഒരു ദൃശ്യകലാരൂപമായ ചാക്യാർകൂത്തിൽ നിന്നാരംഭിച്ച ആക്ഷേപഹാസ്യത്തെ ജനകീയമാക്കിയത് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരാണ്. നമ്പ്യാരുടെ ഈ ഹാസ്യ പാരമ്പര്യം വി. കെ. എൻ കൃതികളിലും ആവർത്തിക്കുന്നത് കാണാം. നമ്പ്യാരുടെ സത്ഗുണമായ സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണവാഞ്ഛ ആരോഗ്യകരമായ അർത്ഥത്തിലും ഭാഷയിലും ഇ.വി. കൃഷ്ണപിള്ളയിലും കാണാം. ഇപ്രകാരമുള്ള മലയാളഹാസ്യസാഹിത്യവേദിയിൽ പുറംതിരിഞ്ഞു നിന്നാലും വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന കവിതകളാണ് കെ.ആർ ടോണിയുടേത്. മാറ്റത്തിനു തയ്യാറാകാത്ത സമൂഹത്തെ മാറ്റുവാൻ അദ്ദേഹം വ്യഗ്രതപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ കുത്തഹാസ്യവും ചരിത്രബോധവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ സദാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ക്രാഫ്റ്റിലും വിഷയസ്വീകരണത്തിലുമുള്ള നിരന്തരപരീക്ഷണങ്ങൾ ടോണിക്ക് മലയാളകവിതാചരിത്രത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തു.

പുതിയ കാലത്തിന്റെയും അവ സൃഷ്ടിച്ച ജീവിതരീതികളുടെയും, സൂക്ഷ്മ ചലനങ്ങളെയും, പൊരുത്തക്കേടുകളെയും ഫലപ്രദമായി ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള ഒരു ആഖ്യാനതന്ത്രം എന്ന നിലയിലാണ് കെ.ആർ ടോണി പാരഡിയേയും പാസ്റ്റിഷിനെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. പാരമ്പര്യത്തെ നിഷേധിക്കാനും ചോദ്യം ചെയ്യാനും തിരുത്താനും ഈ ശൈലിക്ക് കഴിയുമെ

ന്ന് ടോണി തിരിച്ചറിയുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും സ്പർശിക്കുവാൻ ടോണിക വിതകൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതും നാം ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോയതുമായ കാ ര്യങ്ങളെയും കവിതയ്ക്ക് വിഷയമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നുണ്ട്. കവിതയ്ക്ക് ഉചിതമല്ല എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന ഭാഷയെയും ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ അദ്ദേഹ ത്തിന് സാധിക്കുന്നു. കവിതകൾ എഴുതി സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുബോധത്തെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായി വിമർശന വിധേയമാക്കുകയാണദ്ദേഹം. അതിനായി ഏറ്റവും യോജി ക്കുന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകളുടെ വരികളെയും ശൈലികളെയും കൂട്ടിയിണക്കി പുതിയ കാലത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം. 'അന്ധകാ ണ്ഡം' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ പാരഡി എന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം ശക്ത മായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

കൂട്ടിച്ചാത്തനും ഡ്രാക്കുളയും പിന്നെ മിശ്രരചനാശൈലിയും

'സമനില'യാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ കവിതാസമാഹാരം. 2019 ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീ കരിച്ച 'ഡ്രാക്കുളയും കൂട്ടിച്ചാത്തനും' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തെ പാസ്റ്റിഷ് എന്ന ആഖ്യാ നതന്ത്രം ഉപയോഗിച്ച് പഠിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ. മുപ്പത്താറു കവിതകൾ അട ങ്ങിയ 'ഡ്രാക്കുളയും കൂട്ടിച്ചാത്തനും' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിലെ ഓരോ കവിതയും ആശ യപരമായും ആഖ്യാനപരമായും വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നവയാണ്.

വ്യത്യസ്തകാര്യങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് ഉത്തരാധുനിക ലോകവ്യവസ്ഥയെ അവതരി പ്പിക്കുകയാണ് കവി 'കൂട്ടിച്ചാത്തനും ഡ്രാക്കുളയും' എന്ന കവിതയിൽ. ഡ്രാക്കുള, കൂട്ടിച്ചാത്തൻ എന്നീ വ്യത്യസ്ത ബിംബങ്ങളെ ഒരു കവിതയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഒറിജിനൽ ഡ്രാക്കുളക്കോട്ടയിലേക്ക് പോകുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു ഡിറ്റക്ടീവ് അവിടേക്ക് എത്തിപ്പെടാൻ സാധിക്കാതെ കോട്ടയുടെ പകർപ്പുകളിലേക്ക് എത്തിപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയാണ് കവിതയിൽ കാണുന്നത്. യാഥാർത്ഥ്യവും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പകർപ്പുകളുടെയും ഇടയിൽപെട്ടുപോവുക യാണ് അയാൾ. യാഥാർത്ഥ്യമേത് പകർപ്പുകളേത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഉത്തരാധുനികലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ ഈ കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതേസംഭവം ലോകത്തെവിടെയും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അടുത്ത വരികളിലൂടെ അദ്ദേഹം തുടരുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലും ഇതിന് സമാനമായ സംഭവമാണരങ്ങേറുന്നത്. കൂട്ടി ച്ചാത്തന്റെ അമ്പലം തേടി പോകുന്നയാൾക്ക് അതിന്റെ നൂറുകണക്കിന് പകർപ്പുകളാണ് കാ ണാൻ സാധിക്കുന്നത്. യാഥാർത്ഥ്യത്തിനുമേലെ അതിയാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവതരിപ്പിക്കു മ്പോൾ പകർപ്പ് ഏതാണെന്നും യാഥാർഥ്യമേതെന്നും അറിയാതെ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യ രെ ലോകത്തിലെവിടെയും ദർശിക്കാൻ കഴിയും എന്ന വസ്തുത വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളെ ചേർ ത്തുവച്ച് മിശ്രരചനാശൈലിയിലൂടെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പൂർവ്വബിംബങ്ങളെ അനു കരിച്ച് അവതരിപ്പിക്കൽ പാസ്റ്റിഷിന്റെ മുഖ്യരീതിയാണ്. ഈ രീതി തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെയും അവലംബിക്കുന്നത്. ഡ്രാക്കുളയെ അന്വേഷിച്ചിട്ട് പോകുന്ന ഡിറ്റക്ടീവ് മാർക്ക്സി നും കൂട്ടിച്ചാത്തനെ അന്വേഷിച്ചു വരുന്ന ആറുച്ചാമിക്കും ഒരേ അവസ്ഥ തന്നെ സംജാതമാകുന്നു.

പുരസ്കാരത്തിലെ പെരുമ

പ്രസംഗ രൂപത്തിൽ എഴുതിയ കവിതയാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ 'ജ്ഞാനപീഠം' എന്ന കവിത. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ പുരസ്കാരങ്ങളും അവാർഡുകളും എപ്രകാരം ലഭിക്കുന്നു എന്ന തിനെ കവി ഈ കവിതയിലൂടെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തി രിക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിലെ ഒരു വാചകത്തെയാണ്. സർക്കാരിനെ യും സാംസ്കാരിക നേതാക്കന്മാരെയും നമിച്ചും അവർക്ക് ശിങ്കിടി പാടിയും മറ്റും നടക്കുന്ന എഴു

ത്തുകാർക്ക് നിലവാരം ഇല്ലെങ്കിൽപ്പോലും പുരസ്കാരങ്ങൾ നൽകുന്ന ഭരണകൂടത്തിനെതിരെയും, യാതൊരു ഉളുപ്പുമില്ലാതെ അത് സ്വീകരിക്കുന്ന അത്തരം വ്യക്തികൾക്കെതിരെയും അദ്ദേഹം ഈ കവിതയിലൂടെ ശബ്ദമുയർത്തുന്നു. മാത്രമല്ല ഒരു വ്യക്തിയുമായി പലതരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും വൈരാഗ്യങ്ങളും ഉള്ളപ്പോഴും ആ വ്യക്തി ബഹുമതികൾക്ക് അർഹനാകുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിക്ക് പ്രശസ്തി ലഭിക്കുമ്പോൾ വിരോധമെല്ലാം മറന്ന് വരുന്ന സ്തുതിപാടകരേയും കവി ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ കളിയാക്കുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹം സാംസ്കാരികചിഹ്നമായ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തെ കവിതയിൽ പരാമർശിക്കുന്നു. ആമുഖത്തിൽ ഇന്ത്യയെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന വാചകത്തിൽ "Declares India to be a sovereign, socialist, secular and democratic republic" എന്നതിനെ,

"ഇന്ത്യ ഈസ് എ സോവറീൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ്

സെക്കുലാർ ഡെമോക്രാറ്റിക് നമോ റിപ്പബ്ലിക്" (ടോണി കെ. ആർ., 2019:19) എന്നാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്തരം സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളുടെ അനുകരണത്തിലൂടെ അവയെ വക്രീകരിച്ച് സമകാലിക ഇന്ത്യയുടെ അവസ്ഥയെ കാണിക്കുകയാണ് ഈ കവിതയിലൂടെ . സാമൂഹ്യനീതികേടിനോടുള്ള തന്റെ ശബ്ദത്തെ മിശ്രരചനാശൈലി ഉപയോഗിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ.

മതം എന്ന ഭ്രാന്ത്

മതം മനുഷ്യനിൽ എത്രത്തോളം ഭ്രാന്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്ന് പറയുകയാണ് 'ഭ്രാന്ത്' എന്ന കവിത. അതിനായി അദ്ദേഹം അമ്പലം, പള്ളികൾ തുടങ്ങിയ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ അമ്പലങ്ങളും പള്ളികളും വളരെ ഒത്തൊരുമയോടെയാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്ന് കവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. അതിനായി അദ്ദേഹം നാരായണ ഗുരുവിന്റെ 'ജാതിഭേദം മതദ്വേഷം ഏതുമില്ലാതെ സോദരത്വേന വാഴുന്ന മാതൃകാസ്ഥാനമിത്" എന്ന കവിതാശകലത്തെ അനുകരിച്ച്

"ജാതി മത ഭേദമെന്യേ എല്ലാവരും

സഹകരിച്ചു കഴിയുന്നു." (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 47)

എന്ന് ടോണി എഴുതിച്ചേർക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്രകാരം സഹകരിച്ച് കഴിയുന്നു എന്ന് പുറമേ പറഞ്ഞു നടക്കുന്നവർക്കിടയിലെ വൈരുദ്ധ്യതയും അദ്ദേഹം തുടർന്നുള്ള വരികളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ മതത്തിലും പ്രകടമാകുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതിനെ കളിയാക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല, പകരം വസ്തുതകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വസ്തുതയിൽ പരിഹാസം ഒളിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അമ്പലത്തിൽ വിശ്വാസത്തിന് ഭംഗം വരുത്തുന്ന ആൾക്ക് ഭ്രാന്ത് പിടിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു മുക്തി നേടുവാൻ അവരെ ക്രിസ്തീയ പള്ളിയുടെ മുറ്റത്ത് കെട്ടിയിടുകയും, മുസ്ലിം പള്ളിയിൽ നിന്നും കാക്കമാർ വന്ന് ഭക്ഷണം നൽകുകയും ചെയ്യുമെന്നും കവിതയിൽ പറയുന്നു. മനുഷ്യന് മതങ്ങളോടുള്ള അമിതമായ ഭ്രാന്തിനെ അമ്പലങ്ങൾ, പള്ളികൾ മുതലായ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മിശ്രശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു മതം തനിക്ക് സൗഖ്യം തന്നില്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു മതം അത് തരും എന്ന സമൂഹത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ ബാലിശമായ വിശ്വാസത്തെ ആക്ഷേപഹാസ്യരൂപേണ അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ

"നാട്ടിൽ നിറയെ പ്രാന്തന്മാരാണ്" (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 48)

എന്നു പറയുന്നതിലൂടെ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവർക്കും വിശ്വാസങ്ങളുടെയും മതത്തിന്റെയും ഭ്രാന്തുണ്ടെന്ന് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

അപ്പനും മകളും

പൂർണ്ണമായും സംഭാഷണശൈലിയിൽ എഴുതിയ കവിതയാണ് 'അപ്പനും മകളും'. ഒരു മനശാസ്ത്രജ്ഞനും പലചരക്ക് കടക്കാരനായ വറീതും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ രൂപമാണ് കവിതയ്ക്ക് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളം മീഡിയം സർക്കാർസ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന മകളെ, ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചത് മുതൽ കുട്ടി അച്ഛനെ അപ്പാ എന്ന് വിളിക്കുന്നില്ല. മകൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് അപ്പ എന്ന് വിളിക്കാത്തത് എന്ന് അപ്പനും ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ള ഉത്തരം മനശാസ്ത്രജ്ഞൻ നൽകുന്നു. പരിഹാരം മകളെ മലയാളം മീഡിയത്തിൽ തുടർന്ന് പഠിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും സംസ്കാരവും മലയാളത്തനിമയെയും ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും എങ്ങനെ മാറ്റിമറിക്കുന്നു എന്ന് ഈ കവിത നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

അഭിമുഖത്തിലെ വിമുഖത

ഉത്തരാധുനിക കവികളെയും കവിതകളെയും വിമർശിക്കുന്ന പാരമ്പര്യവാദികൾക്ക് 'അഭിമുഖം' എന്ന കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം മറുപടി നൽകുന്നു. സംഭാഷണരീതിയിലാണ് കവിത അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു കവിയും അഭിമുഖസംഭാഷകയും എന്ന രീതിയിൽ കവിത മുന്നോട്ട് പോകുന്നു. അഭിമുഖ ചോദിക്കുന്ന ഓരോ ചോദ്യവും ബാലിശമാണ്. ഇന്നത്തെ കവികളെയും കവിതകളെയും കളിയാക്കുന്ന മട്ടിലാണ് ചോദ്യങ്ങളുടെ പോക്ക്. എന്നാൽ ഉത്തരങ്ങൾ ഒക്കെത്തന്നെയും ആ ചോദ്യങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുന്നവയാണ്. ശക്തമായ തന്റെ നിലപാടുകളെ കവി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത് ആ ഉത്തരങ്ങളിലൂടെയാണ്. ഉത്തരാധുനികകവിതകൾക്കു വൃത്തം ഇല്ല എന്നും അവ മികച്ച രീതിയിൽ അല്ല എഴുതപ്പെടുന്നത് എന്നുമൊക്കെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ അഭിമുഖ ചോദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് ഗദ്യത്തിന്റെ വൃത്തം ആണെന്നും അത് പഴയ ആളുകൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്നുമുള്ള താക്കീതും കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം നൽകുന്നു. ഒടുവിൽ ചോദ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതായി തീരുകയും കവിയുടെ പക്കൽ ധാരാളം ഉത്തരങ്ങൾ അവശേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എനിക്ക് ഒരു ഉത്തരം കൂടി പറയാനുണ്ട് എന്ന് പറയുന്ന കവി

> "ഉ : മത്തൻ കുത്തിയാൽ കുമ്പളം മുളക്കും! " (ടോണി കെ. ആർ., 2019:36)

എന്ന ഉത്തരമാണ് നൽകുന്നത്.

'മത്തൻ കുത്തിയാൽ കുമ്പളം മുളക്കില്ല' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല് ശൈലിയെ വക്രീകരിച്ച് മത്ത കുത്തിയാൽ കുമ്പളം മുളയ്ക്കും എന്നതിലൂടെ ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിൽ എന്തും സാധ്യമാകും എന്ന സൂചനയാണ് അദ്ദേഹം നൽകുന്നത്. ഇപ്രകാരം പഴഞ്ചൊല്ല് ശൈലികളെ അനുകരിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇതൊരു മിശ്രരചനാശൈലിതന്ത്രമാണ്.

> "എനിക്ക് കഴിച്ചിട്ട് ഇറക്കാനും
> മധുരിച്ചിട്ട് തുപ്പാനും വയ്യ " (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 38)

ഈ ശൈലിയിലൂടെ പുതിയ തലമുറയുടെയും പഴയ തലമുറയുടെയും താല്പര്യങ്ങളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് 'കയ്പും മധുരവും' എന്ന കവിതയിലൂടെ കെ. ആർ. ടോണി. പഴമയുടെയും പുതുമയുടെയും താല്പര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. അവർ വളർന്നുവന്ന ജീവിതശൈലിയും വ്യത്യസ്തമാണ്. ആരോഗ്യമേഖലയിൽ പഴയ വൈദ്യന്മാരാണ് കേമന്മാർ എന്നും അതല്ല പുതിയ ഡോക്ടേർസ് ആണ് കേമന്മാർ എന്നും പഴമയും പുതുമയും വാദിക്കുന്നു. അവരുടെ രീതികളും അവർ നൽകുന്ന മരുന്നുകളുടെ പ്രത്യേകതകളും മുന്നോട്ടു വച്ചുകൊ

ണ്ടാണ് രണ്ടുതലമുറയും തങ്ങളുടെതാണ് മികച്ചതെന്നുള്ള തർക്കത്തിലേക്ക് എത്തിനിൽക്കുന്നത്. ഈ തർക്കം ഇപ്രകാരംതന്നെ തുടർന്നുപോകുന്നു. എന്നാൽ പഴമയുടെ പ്രതീകമായ വൈദ്യർക്ക് തന്റെ അമ്മയെയും പുതുമയുടെ ഡോക്ടർക്ക് മകനെയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലൂടെ രക്ഷിക്കാനായില്ല. അതായത് പഴമയുടെയും പുതുമയുടെയും പരിമിതികളെയാണ് കവി ഈ വരികളുടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രണ്ടിനും അതിന്റേതായ ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളുമുണ്ട്. അത് മനസ്സിലാക്കി നല്ലതിനെ സ്വീകരിച്ച് മുന്നോട്ടു പോവുക എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഈ വസ്തുതയെ 'കയ്ച്ചിട്ട് ഇറക്കാനും വയ്യ മധുരിച്ചിട്ട് തുപ്പാനും വയ്യ' എന്നെ ശൈലിയിലൂടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൈപ്പുള്ള കഷായം വൈദ്യനെയും മധുരമുള്ള സിറപ്പ് ഡോക്ടറെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഒരു പഴഞ്ചൊൽശൈലിയെ വളച്ചൊടിച്ച് തന്റെ ആശയത്തിന് ഉപയുക്തമാകുന്ന രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് കെ. ആർ. ടോണി. ഇതുതന്നെയാണ് മിശ്രരചനാശൈലിയുടെ പ്രത്യേകതയും. ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ കളിയാക്കുകയല്ല അദ്ദേഹം മറിച്ച് വസ്തുതകളെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുകയും വായനക്കാരിൽ പുതിയൊരു അനുഭവം സൃഷ്ടിക്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹം.

ഭാരതത്തിലെ ഇരുണ്ടകാലഘട്ടം

ഭാരതത്തിന്റെ നിലവിലെ ശോചനീയാവസ്ഥയെ ഇരുണ്ടകാലഘട്ടം ആയിട്ടാണ് 'ഇരുണ്ട കാലഘട്ടം' എന്ന കവിതയിൽ കെ. ആർ. ടോണി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാരതത്തിൽ പ്രാചീന കാലം മുതലേ അധിനിവേശങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അധിനിവേശത്തോടൊപ്പം ഓരോ ഇരുണ്ട കാലഘട്ടവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹം മോഹൻജദാരോ, ഹാരപ്പ എന്നീ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു . ആര്യാധിനിവേശവും പിന്നീടുണ്ടായ ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശവും ഇന്ത്യയിൽ ഇരുണ്ട കാലഘട്ടത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു.

> "ഇപ്പോൾ ഭാരതം മുഴുവനായും
> ഒരിരുണ്ട കാലഘട്ടത്തിലൂടെയാണ്
> കടന്നു പോകുന്നത്."7 (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 58)

ഇതൊരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ്. ഇവിടെ ഇന്നും അധിനിവേശം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, അധിനിവേശം ഇരുണ്ടകാലഘട്ടത്തെയാണ് നമുക്ക് നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്നുമുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ നിലവിലെ അവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങൾ നിരത്തി തന്റെ ശബ്ദം ഉയർത്തുകയാണ് കവി.

ട്രാൻസെൻഡെന്റലിസം

ബൈബിൾ കഥയെ അനുവർത്തിച്ചു കൊണ്ട് എഴുതിയ കവിതയാണ് 'ട്രാൻസെൻഡെന്റലിസം'. നല്ല ശമര്യക്കാരന്റെ കഥ എന്ന ഉപമയെ സമകാലിക സന്ദർഭത്തിലേക്ക് താദാത്മ്യപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് കെ.ആർ.ടോണി. യെരുശലേമിൽ നിന്നു യെറീക്കോയിലേക്കു യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ കൊള്ളക്കാരുടെ ആക്രമണത്തിനിരയായി. അവർ അയാളെ കവർച്ച ചെയ്തശേഷം മൃതപ്രായനായി വഴിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നു. താമസിയാതെ ഒരു പുരോഹിതനും, ദേവാലയശുശ്രൂഷികളുടെ ഗണത്തിൽപെട്ട ലേവായനും ആ വഴി വന്നെങ്കിലും അവർ അയാളെ കാണാത്തമട്ടിൽ കടന്നുപോകുന്നു. ഒടുവിൽ, യഹൂദർ പൊതുവേ താഴ്ന്നവരായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ശമരിയാക്കാരിൽപെട്ട ഒരുവൻ ആ വഴി വന്നു. നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടു മനസ്സലിഞ്ഞ ശമരിയാക്കാരൻ അയാളെ നിർല്ലോഭം സഹായിക്കുന്നു. എബ്രായ ബൈബിളിൽ ലേവ്യരുടെ പുസ്തകത്തിലെ "നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനേയും സ്നേഹിക്കുക" എന്ന പ്രബോധനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, "ആരാണ് എന്റെ അയൽക്കാരൻ?" എന്ന ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയുമ്പോഴാ

ണ് യേശു പ്രസിദ്ധമായ ഈ ഉപമ പറയുന്നത്. അപരിചതനെ സഹായിക്കുന്നവൻ എന്നർത്ഥമുള്ള "നല്ല ശമരിയാക്കാരൻ" എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ ഉറവിടം ഈ കഥയിൽ നിന്നാണ്.

പ്രസ്തുത ഉപമയെ സമകാലിക സാമൂഹികാവസ്ഥയോടുപമിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. കവിതയിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ, കുണ്ടറയിൽ വെച്ച് വെറുക്കപ്പെട്ടവരുടെ കയ്യിലകപ്പെടുകയും ആക്രമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ശേഷമെത്തുന്ന മൂന്നുപേരിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടാളുകളും അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കുകയും മൂന്നാമത് എത്തിയ വ്യക്തി അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെടില്ല എന്നറിഞ്ഞ് കൊല ചെയ്യുകയും തുടർന്ന് ആ കൊലപാതകത്തെ രക്ത സാക്ഷിത്വമാക്കി തന്റെ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനും മരിച്ച വ്യക്തിയുടെ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കുവാനുമായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മൂവരിൽ ആരാണ് അവനോട് കരുണ കാണിച്ചത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് കവി ഉത്തരം പറയുന്നില്ല പകരം

"വെറുക്കപ്പെട്ടവരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെട്ട
ആ കൊഞ്ഞാണന് ഈ മൂവരിൽ
ആരാണ് അയക്കാനായി വർത്തിച്ചത് ?
'അവനോടു കരുണ കാണിച്ച നികൃഷ്ടജീവി'
• തോറോ പറഞ്ഞു.
'നീയും പോയി അതുപോലെ ചെയ്യുക'
• യേശു അരുൾ ചെയ്തു"8 (ടോണി കെ. ആർ., 2019:21)

ഈ വരികളിലൂടെ ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിലെ മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയെ കവി വരച്ചിടുന്നു. മൂന്നു പേരാലും ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ഇനി അതിജീവിക്കില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിനാൽ തനിക്ക് എന്ത് ലാഭം നേടാം എന്ന് ചിന്തിക്കുകയും, അതോടൊപ്പം നേടുന്ന ലാഭത്തിന്റെ ഒരു വിഹിതം ഉപയോഗിച്ച് മരണപ്പെട്ട ആ വ്യക്തിയുടെ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്ന നാലാമന്റെ സമൂഹമാണ് ഇന്നത്തെ സമൂഹം. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ ആത്യന്തികമായ ലക്ഷ്യം തന്നെ അവനവന്റെ നിലനിൽപ്പാണ്. ഈ തത്ത്വത്തെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കെ. ആർ. ടോണി ബൈബിൾ കഥയെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ബൈബിൾ കഥയ്ക്ക് പുതിയൊരു മാനം നൽകി അവതരിപ്പിക്കുകയാണദ്ദേഹം.

ഉപസംഹാരം

മലയാളസാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തെയും സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെയും വളരെ വ്യക്തവും ശബ്ദവുമായ വാക്കുകളിലൂടെ, അനുകരണങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് കെ. ആർ ടോണിയുടെ കവിതകൾ. ഭാഷയെ പുതുക്കുന്നതിന്റെയും പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെയും ഭാഗമായിട്ടാണ് തന്റെ കവിതകളിൽ മിശ്രരചനാശൈലി എന്ന രചനാസങ്കേതം അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവരുന്നത്. സാധാരണക്കാരന്റെ ഭാഷയിലൂടെയാണ് ടോണിയുടെ കവിതകൾ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ വിമർശിക്കുകയും ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഈ വ്യവഹാരഭാഷയിലൂടെ ഉത്തരാധുനികതയുടെ ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്നായ പാസ്റ്റിഷ് എന്ന മിശ്രരചനാശൈലിയെ അദ്ദേഹം കാര്യഗൗരവമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. എൽ. തോമസുകുട്ടി, പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ, ലോപ എന്നിങ്ങനെ പല ഉത്തരാധുനിക കവികളും ഈ രീതി ഉപയോഗിച്ച് കവിതകൾ എഴുതുന്നുണ്ട്. ഒരു സവിശേഷശൈലിയുടെ പുനക്രമീകരണവും അനുകരണവുമാണ് പാസ്റ്റിഷ് . എന്നാൽ പാസ്റ്റിഷിന് പാരഡിയുടെ അത്രത്തോളം ഹാസ്യാത്മകത ഇല്ല. പാരമ്പര്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും അസ്ഥിരപ്പെടുത്താനും പുതിയ പാഠങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഇന്നത്തെ കവികൾ ഈ ശൈലി സ്വീകരിക്കുന്നു.

അംഗീകൃത സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങളുടെയും ശൈലികളുടെയും പൂർവ്വകാല ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളുടെയും അനുകരണത്തിലൂടെ പല വസ്തുതകളെയും പുനർക്രമീകരിക്കുകയാണ് കെ. ആർ. ടോണി ചെയ്യുന്നത്. 'ഡ്രാക്കുളയും കുട്ടിച്ചാത്തനും' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ ഈ രീതി അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ കവിതകളെ പഠനവിധേയമാക്കിയതിൽ നിന്നും ക്രൈസ്തവം, ഡ്രാക്കുള, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, മതം, അമ്പലം തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെ സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങളും, ഭരണഘടനാ വാചകങ്ങളും, പഴഞ്ചൊല്ലുകളും, പ്രാചീനകവികളുടെ വരികളിലൂടെയും ശൈലികളുടെ പുനക്രമീകരണത്തിലൂടെയും സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നുപോകുന്ന അനീതികളെ അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഇത് വായനക്കാർക്ക് പുതിയൊരു ആസ്വാദനതലത്തെ അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അപ്പൻ കെ. പി., ഉത്തരാധുനികത: വർത്തമാനവും വംശാവലിയും, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1997.
2. ടോണി കെ. ആർ., പ്ലമേനമ്മായി, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013.
3. ടോണി കെ. ആർ., ഡ്രാക്കുളയും കുട്ടിച്ചാത്തനും, ഡി. സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2019.
4. പോക്കർ പി. കെ., ആധുനികോത്തരതയുടെ കേരളീയപരിസരം, ലീഡ് ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2004.
5. പ്രസന്നരാജൻ, ഉത്തരാധുനിക ചർച്ചകൾ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം, 2011.
6. മാത്യു ഫിലിപ്പ് ടി. (എഡി.)., ആഗോളീകരണവും ബദൽസമൂഹവും, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം, 2014.
7. മധുസൂദനൻ, ജി., ഭാവുകത്വം 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2006.
8. സുധാകരൻ സി.ബി., ഉത്തരാധുനികത, ഡി സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1999.
9. Harold Bloom, The Anxiety of Influence: A Theory of poetry Book, Oxford University press, United States, 1973.

ഓൺലൈൻ സൈറ്റേഷൻ

1. https://sites.duke.edu/criticaltheory/files/2020/01/Jameson-1984-Postmodernism-or-The-Cultural-Logic-of-Late-Capitalism-New-Left-Review-146-Jul-Aug-1984.pdf?utm_source

19

ചിഹ്നവും ഭാഷയും : വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം

ദിവ്യ പി. എസ്.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം, ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ യൂണിവേഴ്സിറ്റി
കാലടി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാമൂഹിക ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ നൂതന ഉപാധികളിൽ ഒന്നായ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം, സാമൂഹ്യസന്ദർഭത്തിനകത്തു നിന്നു കൊണ്ട് ചിഹ്നങ്ങളുടെ സവിശേഷതകളെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. 2018 സെപ്റ്റംബർ 28ലെ സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പോസ്റ്റർ, കാർട്ടൂൺ, മുഖചിത്രം തുടങ്ങിയ വ്യവഹാരങ്ങളെ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരപഗ്രഥന പദ്ധതിയിലൂടെ പഠിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധലക്ഷ്യം. വ്യവഹാര വിശകലനത്തിലൂടെ അധികാര ആധിപത്യ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാധീനം വേർതിരിച്ചറിയാൻ ഈ പഠനം കൊണ്ട് സാധിക്കുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ :
ചിഹ്ന വ്യവഹാരം, സാമൂഹ്യ സന്ദർഭം, പാഠം, അധികാരം, പ്രത്യയശാസ്ത്രം, വിമർശനാത്മകം

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വതലങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളാൽ ബന്ധിതമാണ്. ചിഹ്നങ്ങളിലൂടെ അല്ലാതെ അർത്ഥം പൂർണമാകുന്നില്ല. ഭാഷാ ചിഹ്നങ്ങളും ഭാഷേതര ചിഹ്നങ്ങളും അർഥോൽ പാദനം നടത്തുന്നു. അർത്ഥോൽപാദനം സാധ്യമാകുന്ന എന്തും വ്യവഹാരമാണ്. അതിനാൽ വ്യവഹാര പഠനത്തിൽ ഭാഷയും ഭാഷേതരചിഹ്നങ്ങളും അവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും അപഗ്ര ഥനാവിധേയമാണ്.ചിഹ്നങ്ങളിലൂടെ അർത്ഥരൂപീകരണം സാധ്യമാകുമ്പോൾ അത് മുന്നോ ട്ടു വെക്കുന്ന ആശയ, പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെ സാമൂഹികസന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കാൻ സാധിക്കും. ഓരോ ചിഹ്നവും സമൂഹത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും പ്രതിനിധാ നം ചെയ്യുന്നു. ഈ പഠനത്തിൽ ശബരിമല സ്ത്രീപ്രവേശന വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഭാഷേ

ഭാഷയും അധികാരവും എന്ന ദർശനത്തെ മുൻനിർത്തി ഭാഷാശാസ്ത്ര മേഖലയിൽ ഉയർന്നു വന്ന വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥന രീതിപദ്ധതി നവ മാർക്സിസ്റ്റ് വിചാരധാരകളായ ഫൂക്കോയുടെ 'അധികാരം' ഗ്രാംഷിയുടെ 'ആധിപത്യം' അൽത്തൂസറിന്റെ 'പ്രത്യയശാസ്ത്രം' ഹെബർമാസിന്റെ 'പൊതുമണ്ഡലം' എന്നീ സങ്കൽപ്പനങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതര ഭാഷാശാസ്ത്ര മേഖലകളിൽ നിന്നും വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനത്തെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നത് സാമൂഹികനീതിയെ ആധാരമാക്കി സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങളെയും അധികാര ബന്ധങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ്. സമൂഹത്തിലെ അധികാരബന്ധങ്ങളിലെ സ്വഭാവത്തെ പഠിക്കാനും മേൽകോയ്മ അസമത്വം ദുർവിനിയോഗം ഇവ വ്യവഹാരത്തിന് അകത്തും പുറത്തും എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് വിശദമാക്കാനും കഴിയുന്ന ബഹുസ്വരമായ ചിന്താ പദ്ധതിയാണ് വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം,

വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം

മനുഷ്യന്റെ സ്വത്വപ്രകാശന മാധ്യമമായ ഭാഷയെ ജാതി-മത-രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക ശ്രേണീബദ്ധമായ സാമൂഹികഘടനയ്ക്കകത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന അധികാര ഘടന എങ്ങനെയൊക്കെ നിർണയിക്കുന്നതെന്നു ശാസ്ത്രീയമായും അന്വേഷണാത്മകമായും വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്ര പഠനമാണ് വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം. 1970 കളിൽ റോജർ ഫൗളറും സഹപണ്ഡിതന്മാരും ചേർന്ന് ഈസ്റ്റ് ആംഗ്ലിയ സർവ്വകലാശാലയിൽ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത വിമർശനഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നാണ് വിമർശനാത്മകവ്യവഹാരവിശകലനം എന്ന സങ്കല്പം ഉയർന്നു വന്നത്. ആദ്യകാലത്ത് മാനവികശാസ്ത്രം, സാമൂഹികശാസ്ത്രം എന്നീ വൈജ്ഞാനികമേഖലകളിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട വ്യവഹാര അപഗ്രഥനം പിന്നീട് സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിലെ പുതിയ മേഖലകൾക്കാണ് തുടക്കം കുറിച്ചത്. വിമർശനാത്മകവ്യവഹാരാപഗ്രഥനം വികസിപ്പിച്ചത് ലാൻ കാസ്റ്റർ സ്കൂളിലെ ഭാഷാപണ്ഡിതരാണ്. അതിൽ നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയാണ് പ്രധാനി.

സാമൂഹിക സന്ദർഭത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അപഗ്രഥിക്കുന്ന സമീപനമാണ് വ്യവഹാരപഗ്രഥനത്തിനുള്ളത്. സാമൂഹ്യസന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ഭാഷയ്ക്ക് പിന്നിലുള്ള അബോധപൂർവ്വമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യ നിലപാടുകളും വ്യക്തമാകുന്നു. ചരിത്രപരത, സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യം, രാഷ്ട്രീയബോധം, അധികാര പ്രതിരോധങ്ങൾ, പ്രത്യയശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കും. ഭാഷയുടെ ഘടനയും ധർമ്മവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരപൂരകമായ ബന്ധത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അപഗ്രഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവഴി ഭാഷയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രം അധികാരം ആധിപത്യം എന്നിവയെ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാനും അതുവഴി ഗൗരവപരമായ ചർച്ചകളിലൂടെ വിപുലമായ സാമൂഹിക രൂപീകരണത്തിന് വഴി തുറക്കാനും സാധിക്കുന്നു.

നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയുടെ ത്രിമാനരൂപരേഖ

സാമൂഹ്യ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായ നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയാണ് സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഭാഷാശാസ്ത്രരീതിയായി വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരപഗ്രഥനത്തെ വികസിപ്പിച്ചത്. ഫൂക്കോയുടെ അധികാര സങ്കൽപ്പങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തികൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സൈദ്ധാന്തിക രൂപരേഖ ആവിഷ്കരിച്ചത്. ബ്രിട്ടനിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന മാർഗരറ്റ് താച്ചർ സാമ്പത്തിക നയപ്രഖ്യാപനത്തിനുശേഷം മാധ്യമങ്ങളുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖഭാഷയെ അപഗ്രഥിച്ച് അധികാര പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നാണ് അദ്ദേഹം ഈ പഠനശാഖയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്. വളരെയധികം ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പഠനത്തിലൂടെ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനപദ്ധതിയുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രാധാന്യം എന്തെ

ന്ന് വ്യക്തമാണ്. സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സന്ദർഭങ്ങളെ മുൻനിർത്തി സാമൂഹിക അധികാരം, ആധിപത്യം, അസമത്വം, ദുർവിനിയോഗം എന്നിവ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാനായി നോർമാൻ ഫെയർക്ലൊ വ്യവഹാര അപഗ്രഥനത്തിനായൊരു ത്രിമാന രൂപരേഖ ആവിഷ്കരിച്ചു.

1. വ്യവഹാരം പാഠമാണ്

2. വ്യവഹാരം ഒരു പ്രയോഗമാണ്

3. വ്യവഹാരം ഒരു സാമൂഹിക പ്രയോഗമാണ്

വ്യവഹാരം പാഠമാണ് : പാഠം എന്നത് പരമ്പരാഗതമായി ലിഖിത ഭാഷയുടെ ഒരു ഭാഗമായാണ് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ വ്യവഹാരമെന്നത് വ്യത്യസ്ത ലോകവീക്ഷണങ്ങളെ ഭാഷയിലൂടെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന് നിർവചിക്കുന്നതിലൂടെ (നോർമാൻ ഫെയർക്ലൊ 2003) എഴുത്ത്, ഭാഷണം, ഭാഷേതര ചിഹ്നങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പാഠങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇതിൽ പാഠം എന്നത് ഒരു ഉൽപന്നമാണ്. സാമൂഹിക സന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പാഠത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. അതിലൂടെ പാഠം ആരെയൊക്കെയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതെന്നും നിർദ്ധഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടോയെന്നും തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. അപഗ്രഥനം എന്നത് അതിന്റെ ഘടനയെയും രൂപത്തെയും വ്യവസ്ഥയെയും കുറിച്ചുള്ള വിശകലനമാണ്. വിഷയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ കുറിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല സാമൂഹിക സാംസ്കാരികപ്രയോഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ വിശകലനം കൂടിയാണത്.

വ്യവഹാരം ഒരു പ്രയോഗമാണ്: ഉത്പാദനത്തിന്റെയും ഉപഭോഗത്തിന്റെ രീതികളുടെ വിശകലനവുമായി പാഠവിശകലനത്തെ ഫെയർക്ലൊ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. വ്യവഹാരക്രമങ്ങളെ എങ്ങനെയാണ് ആകർഷിക്കുകയും പുനഃക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്ന് വിശകലനത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. പാഠങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള രീതികൾ വിശകലനം നടത്തുന്നതോടൊപ്പം എങ്ങനെ രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു എന്നതുകൂടി പരിശോധിക്കുന്നു..

വ്യവഹാരമെന്നത് സാമൂഹിക ഉത്പാദനവും വിതരണവുമാണെന്നിരിക്കെ അതിനെ സാമൂഹിക ഘടനകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നരവംശശാസ്ത്രപരമായ വിശകലനവും നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. സാമൂഹിക സന്ദർഭത്തെ മുൻനിർത്തി പഠിക്കുകയും പാഠം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി സാമൂഹിക-ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

വ്യവഹാരം ഒരു സാമൂഹിക പ്രയോഗമാണ്: വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം നടത്തുമ്പോൾ അന്തർലീനമായ അധികാരവിധേയത്വ വ്യവസ്ഥയും ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും വ്യക്തികളിലോ സമൂഹത്തിലോ ഭരണകൂടത്തിനു സാധ്യമാകുന്ന അധികാരവിനിമയവും ശ്രേണീകരണവും അനാവൃതമാകുന്നു. സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ വിഷയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പാഠത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അധികാര ആധിപത്യപ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെ കുറിച്ച് അതിന്റെ വിനിമയത്തെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിലെ അധികാരബന്ധങ്ങളിലെ സ്വഭാവത്തെ പഠിക്കാനും മേൽകോയ്മ അസമത്വം ഇവ വ്യവഹാരത്തിനകത്തും പുറത്തും എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് വിശദമാക്കാനും വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനത്തിന് സാധിക്കുന്നു. നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയുടെ ത്രിമാന രൂപരേഖയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ചിഹ്നവും ഭാഷയും : വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം എന്ന ഈ പ്രബന്ധം തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഇവിടെ സാമൂഹിക സന്ദർഭം 2018

ലെ ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയാണ്. ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശനം സംബന്ധിച്ച സുപ്രീം കോടതി വിധി കേരളീയ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക മണ്ഡലത്തെ സ്വാധീനിക്കുകയും ധ്രുവീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. വ്യക്തിയുടെ ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം, ലിംഗസമത്വം, മതവിഭാഗങ്ങളുടെ സ്വയം ഭരണാധികാരം എന്നിവ തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയാണ് ശബരിമല വിധി അഭിസംബോധന ചെയ്തത്. അയ്യപ്പഭക്തരുടെ വിശ്വാസങ്ങളെയും സ്ത്രീകളുടെ മൗലികാവകാശങ്ങളെയും മുൻനിർത്തി സുപ്രീംകോടതി നടത്തിയ ഇടപെടൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാധാർമ്മികതയുടെ വിജയമായും അതേസമയം വിശ്വാസത്തിന്മേലുള്ള കടന്നുകയറ്റമായും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സന്ദർഭത്തെ ആധാരമാക്കി സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള മുഖചിത്രം, പോസ്റ്റർ, കാർട്ടൺ തുടങ്ങിയവയിലാണ് വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം നടത്തുന്നത്.

മുഖചിത്രം : വിശകലനം

മുഖചിത്രം അഥവാ കവർ ഫോട്ടോ എന്നതുകൊണ്ട് പുസ്തകങ്ങളുടെ പുറംച്ചട്ടയെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യിക്കുന്നത്. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പ്രമേയവും നിർദ്ദിഷ്ട ലക്ഷത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ളതും ആകർഷകവുമായ ഒരു ചിത്രമായിരിക്കണം മുഖചിത്രം. വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുകയും കൂടുതലറിയാൻ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമീപനമായിരിക്കും മുഖചിത്രത്തിന്റേത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ വായനക്കാർക്ക് താല്പര്യത്തിനനുസരിച്ച് പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുക്കാനും സാധിക്കുന്നു. മുഖചിത്രമാണ് വായനക്കാരുടെ ആദ്യ പുസ്തകാനുഭവം. പുസ്തകം വായിക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന തീരുമാനം കൈക്കൊള്ളുന്നതും പുറംചട്ടയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തിരിച്ചറിയുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും മുഖചിത്രത്തിന് രൂപകൽപ്പന ചെയ്യുക. മുഖചിത്രം വരച്ചതോ ഡിജിറ്റൽ ചിത്രീകരണങ്ങളോ ഫോട്ടോ ഗ്രാഫുകളോ അമൂർത്ത കലയോ സൃഷ്ടിപരമായ സംയോജനമോ ആകാം. ചിത്രത്തിനപ്പുറം തുടർന്ന് വായന സാധ്യമാക്കുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ സന്ദേശം, ഉള്ളടക്കം എന്നിവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും മുഖചിത്രം. അതു കണ്ടുതന്നെ ആശയത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന വിധത്തിലുള്ള ചിഹ്നങ്ങളും ഫോണ്ടുകളുമാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. മുഖചിത്ര ഭാഷയെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ പുസ്തകം മുന്നോട്ട് വെക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയം, പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നിവ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു.

ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും

ലക്ഷ്മി രാജീവ് എഡിറ്റ് ചെയ്ത ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും (2019) ഏകയാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

(ചിത്രം 1– ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും)

കറുത്തപ്രതലത്തിൽ പലനിറങ്ങളിലുള്ള വളപൊട്ടുകൾ കൊണ്ട് തീർത്ത പതിനെട്ടു പടികൾ. ചുവന്ന നിറത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഒറ്റക്കാഴ്ചയിൽ ഡി. എൻ. എ. യെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു. അതായതു ഡിയോക്സിറൈബോ ന്യൂക്ലിക് ആസിഡ്, എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും വളർച്ചയും ഘടനയും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉൾപ്പടെയുള്ള ജനിതക വിവരങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ന്യൂക്ലിക് അമ്ലം. ഡി. എൻ. എ. യ്ക്ക് ചുറ്റഗോവണിയുടെ രൂപമാണ്. പ്രസ്തുത ചിത്രത്തിന് ജീവന്റെ ചുരുളുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഡി. എൻ. എ. ജീനുകളുമായുള്ള സാദൃശ്യം വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. സ്ത്രീപ്രവേശന വിധിയെ സാധൂകരിക്കുന്ന നിരവധി ഘടകങ്ങൾ ചിത്രത്തിലൂടെ വായിച്ചെടുക്കാം.

• കയറ്റം:- ചിത്രത്തിൽ താഴെയുള്ള പടി വീതി കൂടിയും മുകളിലേക്ക് വീതി കുറഞ്ഞും ചിത്രീകരിച്ചതിനാൽ കയറ്റമാണ് സൂചന. അറിവിലേക്ക്, വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക്, പുതുമയിലേക്ക്, ഉയരത്തിലേക്ക് തുടങ്ങിയ അർഥങ്ങൾ 'പടികയറൽ' എന്ന വാക്കിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശബരിമല സ്ത്രീപ്രവേശന വിധി ചരിത്രവിധിയായി മാറുന്നത് അന്യവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജനസമൂഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ആ 'ഉയർച്ച' ഈ 'കയറ്റ'ത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നു.

• നിറങ്ങൾ:- ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും എന്ന ഗ്രന്ഥനാമം ചുവന്ന വൃത്തത്തിനുള്ളിലാണ് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. കറുത്ത പ്രതലത്തിലെ ചുവന്ന വളപ്പൊട്ടുകൾ അത്യധികം പ്രകാശമുള്ളതായിരിക്കുന്നു. താഴെ ചിതറിയ വളപ്പൊട്ടുകൾ രക്തത്തുള്ളികളെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു. ചുവപ്പ് വിജയത്തെയും ആർത്തവത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. വ്യത്യസ്ത നിറമാർന്ന പതിനെട്ടു പടികൾ എന്നത് പുതുമയുള്ള കാഴ്ചകൂടിയാണ്. കറുത്ത പ്രതലമാണ്, വൈവിധ്യങ്ങളെ തുറന്നു കാണിക്കുന്നത്. സവർണ്ണതയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങൾ ചിത്രകാരൻ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

• വളപ്പൊട്ടുകൾ :- 'വളയിട്ട കൈകൾ വളയം പിടിക്കും' സൗദി അറേബ്യയിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വാഹനമോടിക്കാനുള്ള അനുമതി ലഭിച്ചതിനെ മുൻനിർത്തി മലയാള മനോരമയിലെ (4/10/2017) വാർത്താ തലക്കെട്ടാണിത്. വിപ്ലവകരമായ മാറ്റത്തെ ആഭരണവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീയെ വീണ്ടും അലങ്കാര വസ്തുവിലൊതുക്കി നിർത്തുന്നു. ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖചിത്രത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നതും വളപ്പൊട്ടുകളാണ്. പൊട്ടിയ വളകളെന്നത് സമരത്തിന്റെ സൂചനയായി കണക്കാക്കാം. നീണ്ട വർഷത്തെ പ്രയത്നത്തിനും സഹനങ്ങൾക്കുമൊടുവിൽ നേടിയ സ്വാതന്ത്ര്യം, അതിൽ തകർന്നടിഞ്ഞവയിൽ നിന്നു പടികൾ തീർത്തിരിക്കുന്നു. പടികൾക്കു ചുറ്റും ചിതറിത്തെറിച്ച രക്തത്തുള്ളികളായും വളപ്പൊട്ടുകൾ മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയേറെ ആശയങ്ങൾ 'വളപ്പൊട്ടുകൾ' മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും തീരെ ബലമില്ലാത്ത വിടവുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന, സ്ത്രീയുടേതെന്നു ചാർത്തികൊടുത്തിരിക്കുന്ന ആഭരണത്തെയാണ് പതിനെട്ടു പടികളായി അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആഭരണം പ്രധാന സൂചകമായി കൊടുത്തുത്തതു കൊണ്ടു മാത്രം സ്ത്രീകളുടേതുമാണ് പതിനെട്ടുപടികൾ എന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പുസ്തകം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന ആശയത്തെ മുഖചിത്രം ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നു. 'ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും' എന്ന ഗ്രന്ഥനാമത്തിൽ സ്ത്രീകളുടേതാണ് ശബരിമല എന്ന് ഒറ്റക്കാഴ്ചയിൽ തോന്നിപ്പിക്കാൻ വള എന്ന ആഭരണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

പോസ്റ്റർ : വിശകലനം

പൊതുജനങ്ങളിലേക്ക് നിർദിഷ്ട ആശയം കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനായി ഉപകരിക്കുന്ന ചിത്രത്തെയാണ് പോസ്റ്റർ എന്നു പറയുന്നത്. പോസ്റ്ററിൽ സന്ദേശം ലളിതവും ചുരുങ്ങിയ വാ

ക്കുകളിൽ ഒതുങ്ങിയതുമായിരിക്കും. ജനങ്ങളെ പോസ്റ്ററിലേക്ക് ആകർഷിക്കുക എന്നിട്ട് ആശയം അവരിലേക്ക് എത്തിക്കുക ഇതാണ് പോസ്റ്ററിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒരു രാഷ്ട്രീയ ആശയത്തെ പറ്റി ബോധവാന്മാരാക്കുക, ഒരു പ്രത്യേക പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക, ഒരു ഉൽപന്നം വാങ്ങുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്നിവയ്ക്കായി പെട്ടെന്നു ശ്രദ്ധ പതിയത്തക്ക രീതിയിലാണ് പോസ്റ്റർ നിർമ്മിക്കുന്നത്.പോസ്റ്റർ ഡിസൈൻ ഇന്ന് കലയും ശാസ്ത്രവുമാണ്. സന്ദേശം എത്ര ആകർഷകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നതിലാണ് പോസ്റ്ററിന്റെ വിജയം. ഇവിടെ ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പോസ്റ്ററുകളിൽ ആശയ കൈമാറ്റം എത്രത്തോളം വിഷയത്തോട് നീതി പുലർത്തുന്നതും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമാണെന്നും പരിശോധിക്കുന്നു. ഭാഷാചിഹ്നങ്ങളും ഭാഷേതരചിഹ്നങ്ങളും പോസ്റ്ററുകളിൽ കാണാം.

(ചിത്രം 2)

ആർപ്പോ ആർത്തവം കൂട്ടായ്മയുടെ ഔദ്യോഗിക പോസ്റ്ററാണിത്. 2019 ജനുവരി 12, 13-ൽ എറണാകുളത്ത് മറൈൻ ഡ്രൈവിൽ നടത്തിയ ആർപ്പോ ആർത്തവം പരിപാടിയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടു സോഷ്യൽ മീഡിയയിലാണ് ഈ പോസ്റ്റർ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പി.എസ്.ജലജയാണ് പോസ്റ്റർ വരച്ചിരിക്കുന്നത്.

അയ്യങ്കാളിയുടെയും പഞ്ചമിയുടെയും ചിത്രമാണ് പോസ്റ്ററിൽ കാണുന്നത്. മുഖ്യമന്ത്രി സഖാവ് പിണറായി വിജയൻ, പുന്നല ശ്രീകുമാർ, പാ. രഞ്ജിത്, ആനി രാജ, സി.കെ. ജാനു, കൗസല്യ, ശക്തി, അനിത ദുബെ, കെ.ആർ മീര, കെ. അജിത, സണ്ണി എം. കപിക്കാട്, സുനിൽ പി ഇളയിടം, കോവൻ സംഘം, കാസ്റ്റ് കളക്ടീവ്, ഊരാളി തുടങ്ങിയ, പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെ പേരുകൾ വലുത് ഭാഗത്ത് ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പല നിറങ്ങളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പിണറായി വിജയന് മാത്രമാണ് വിശേഷണങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മുകളിൽ വലിയ വൃത്താകൃതിയിൽ ആർപ്പോ ആർത്തവം എന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പരിപാടിയുടെ സമയം സ്ഥലം ഇടതു ഭാഗത്തും താഴെ, ബന്ധപ്പെടേണ്ടവരുടെ മൊബൈൽ നമ്പറും ഫേസ്ബുക്ക് ഐഡിയും ഇമെയിൽ ഐഡിയും നൽകിയിരിക്കുന്നു.ഇടത് ഭാഗത്ത് താഴെയായി, ആർത്തവറാലി Hurray Menses എന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ട്, ആർത്തവറാലി ഉണ്ടെന്ന് സാരം. ഏറ്റവും മുകളിയായി ആർത്തവ അയിത്തത്തിനെതിരെ തൊട്ടുകൂടാം എന്ന് എഴുതി ചേർത്തി

ട്ടുണ്ട്. പോസ്റ്റർ നിർമ്മിതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ കൃത്യമായി പാലിച്ച പോസ്റ്ററാണിതെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

1. ശബരിമല സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കെതിരെ സംഘപരിവാർ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു ആർപ്പോ ആർത്തവം പരിപാടി. അതിന്റെ ഔദ്യോഗിക പോസ്റ്റർ സവർണ ഭരണകൂട നയങ്ങൾക്കെതിരെ ശക്തമായി നിലകൊള്ളുകയും സമൂഹത്തിലെ ക്രൂരമായ അനാചാരങ്ങളെ എതിർക്കുകയും ചെയ്ത സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവ് അയ്യങ്കാളിയുടേതാണ്.

2. സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളെ ഉയർത്തി പിടിച്ച അവർക്ക് വേണ്ടി നിരന്തരം സംവദിച്ച മഹാത്മ അയ്യങ്കാളിയ്ക്കൊപ്പം ഒരു കൈ മൈക്കിൽ മുറുകെ പിടിച്ചും മറുകയ്യിൽ സ്ലൈറ്റ് ഏന്തികൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണം പൂർണമായും ഉൾക്കൊണ്ട് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന പഞ്ചമിയാണ് പോസ്റ്ററിന്റെ പ്രധാന ആകർഷണം. സവർണ്ണ ഭീകരതയ്ക്കെതിരെ, ജീവൻ പണയം വെച്ച് ധീരമായി അയ്യങ്കാളിയ്ക്കൊപ്പം ഇറങ്ങി തിരിച്ച ആ എട്ടു വയസുകാരിയെയും നവോത്ഥാന കാലഘട്ടവും ഓർമിപ്പിക്കുകയാണ് പോസ്റ്റർ

3. ചിത്രത്തിൽ, അയ്യങ്കാളിക്കും പഞ്ചമിക്കും പിന്നിലായി നെൽപ്പാടം കാണാം. 'ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പാടങ്ങളിൽ ഞങ്ങളിനി പണിക്കില്ല'. 'പാഠമില്ലെങ്കിൽ പാടത്തേക്കില്ല'. 'കാണായ പാടങ്ങളിലെല്ലാം ഞങ്ങൾ മുട്ടപ്പുല്ല് കുരുപ്പിക്കും' തുടങ്ങിയ അയങ്കാളിയുടെ വാക്കുകൾ 'നെൽപ്പാടം' വരച്ചതിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നു. അവർണ്ണന്റെ ശക്തിയും സവർണന്റെ അടിയറവും ഈ നെൽകതിരിൽ തെളിയുന്നു. ഞങ്ങളില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളില്ലെന്നുള്ള ഉറച്ച പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ അടയാളമായി നെൽക്കതിർ മാറുന്നു.

ആർത്തവമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളില്ല, ആർത്തവം അശുദ്ധമല്ല, ആർത്തവം ആഘോഷമാണെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ആർത്തവ അയിത്തിനെതിരെ സംഘടിപ്പിച്ച ആർപ്പോ ആർത്തവം പരിപാടിയുടെ ഔദ്യോഗിക പോസ്റ്ററിൽ നെൽക്കതിർ പ്രതിരോധത്തിന്റെ അടയാളമാണ്.

4. നിറങ്ങൾ: പോസ്റ്ററിന്റെ വിഷയത്തിന് അനുയോജ്യമായ നിറങ്ങളാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. ആർപ്പോ ആർത്തവം ആഘോഷമാണെന്നിരിക്കെ ആകർഷകമായ നിറങ്ങളാണ് ചിത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയുക. പരിപാടിയിൽ സംവദിക്കുന്നവരുടെ ലിസ്റ്റ് ചിത്രത്തിലെ മൈക്കിന്റെ മുന്നിലായി പല നിറങ്ങളിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു. Hurray menses ൽ M ആർത്തവ നിറത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.ആർപ്പോ ആർത്തവം എന്ന് കുറുത്ത ഗോളത്തിൽ എഴുതി ചേർത്തിരിക്കുന്നു. നീലാകാശവും ഒത്ത നടുക്ക് സൂര്യനെ പോലെ അയ്യങ്കാളിയും പഞ്ചമിയും പിന്നിൽ വിളഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നെല്പാടവുമാണ് ചിത്രം. അയ്യങ്കാളിയുടെ പിൽക്കാല ചിത്രങ്ങളിൽ പൊതുവെ കാണുന്ന ചന്ദന പൊട്ടും സ്വർണക്കര മുണ്ടും തലപ്പാവും ഈ ചിത്രത്തിലില്ല എന്നത് എടുത്ത് പറയേണ്ട ഒന്നാണ്. അതായത് സവർണതയുടെ അടയാളങ്ങളൊന്നും ചിത്രത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നില്ല.

ശബരിമല സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കെതിരെ സംഘപരിവാർ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളെ പ്രതിരോധം തീർക്കുകയായിരുന്നു ആർപ്പോ ആർത്തവക്കാർ. അതിന്റെ ആദ്യപടി എന്ന നിലയിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ഈ പോസ്റ്റർ പരിപാടിയുടെ ഉദ്ദേശം നിറവേറ്റുന്ന ഒന്നായിരുന്നു.

കാർട്ടൂണുകളിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം

പ്രതീകാത്മകമായ സൂചനകളിലൂടെ വ്യക്തികളെയോ സംഭവങ്ങളെയോ ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് കാർട്ടൂൺ. അതാതു ദിവസങ്ങളിലെ പ്രധാന വാർത്തകളാണ് പത്രമാധ്യമങ്ങളിലെ കാർട്ടൂണുകൾക്ക് വിഷയം. സമകാലിക സംഭവങ്ങൾ, സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൃശ്യ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് കാർട്ടൂണുകൾ.

നർമ്മത്തിലൂടെ വിരോധാഭാസമെന്ന നിലയിലാണ് കാർട്ടൂണുകൾ വിമർശനം ഉന്നയിക്കുന്നത്. പൊതുജനങ്ങളുടെ ധാരണ രൂപപ്പെടുത്താനും സമകാലിക സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തെ സ്വാധീനിക്കാനും കാർട്ടൂണുകൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. ശബരിമല വിധിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാർട്ടൂണുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പുരുഷാധിപത്യ മതബോധത്തിന് അനുകൂലമായി പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന വിധം മാധ്യമങ്ങൾ മാറിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

(ചിത്രം 4. മാതൃഭൂമി)

2018 ഒക്ടോബർ 6 ലെ മാതൃഭൂമിയുടെ കാർട്ടൂൺ സർക്കാറിന്റെ സ്ത്രീപക്ഷ നിലപാടിനെ സി. പി. ഐ. (എം.) സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറി കോടിയേരി ബാലകൃഷ്ണന്റെ പ്രസ്താവന ചേർത്ത് ആക്ഷേപിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. ശബരിമല സുപ്രീം കോടതി വിധിയെ സി. പി. ഐ. (എം.) സ്വാഗതം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ത്രീകളെ കൊണ്ടുപോകാനും കൊണ്ടുവരാനും ഇടപെടില്ലെന്ന് കോടിയേരി ബാലകൃഷ്ണൻ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ വിഷയമാണ് കാർട്ടൂണിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, സർക്കാർ സ്ത്രീകളെ തോളിലേറ്റി മനഃപൂർവം ശബരിമലയിൽ പ്രശ്നം സൃഷ്ടിക്കുകയാണെന്നും സ്ത്രീകളെ ശബരിമലയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാനുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാരിന്റെ തീരുമാനത്തിന് പാർട്ടി സെക്രട്ടറി എതിരു നിൽക്കുന്നുവെന്നും കാർട്ടൂൺ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇത് തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണ്. മാതൃഭൂമിയുടെ സ്ത്രീവിരുദ്ധ നിലപാടുകൂടിയാണ് ഗോപികൃഷ്ണന്റെ ഈ കാർട്ടൂണിൽ നിഴലിക്കുന്നത്.

ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള കാർട്ടൂണുകളെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ, രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ നിഷ്പക്ഷ സമീപനമല്ല കാർട്ടൂണുകളുടേതെന്ന് കാണാം. സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെ ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ നിരീക്ഷിച്ച് പ്രതീകാത്മക സൂചനകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ട കാർട്ടൂണുകൾ ഭൂരിഭാഗവും യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾക്ക് നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുകയും യാഥാസ്ഥിതിക കാഴ്ചപ്പാട് മുന്നോട്ടു വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉപസംഹാരം

ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഭാഷേതര ചിഹ്നങ്ങളിലെ പ്രത്യയ ശാസ്ത്ര അനാവരണത്തിലൂടെ വ്യത്യസ്തമായ തലങ്ങളിൽ ഭാഷ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എങ്ങനെ യെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തെയും സാമൂഹിക സന്ദർഭങ്ങളെയും പ്രതീ കാത്മകമായി വായിച്ചെടുക്കാൻ ചിഹ്നപഠനം സഹായിക്കുന്നു. അധികാര പ്രതിരോധങ്ങളെ, സൂക്ഷ്മവും സ്ഥൂലവുമായ ഭാവതലങ്ങളെ ചിഹ്നങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ചിഹ്നശാസ്ത്ര സം ബന്ധമായ കാഴ്ചകളും വിശകലനങ്ങളും അനേകം അർത്ഥതലങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയും സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൃശ്യ-രൂപ സൂചകങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളും കാഴ്ചയുടെ അധികാരമണ്ഡലത്തിൽ അർത്ഥോല്പാ ദനം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ പുനർനിർമ്മാണാത്മകമാ യി ഇടപെടുന്നത് എങ്ങനെയെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. സാംസ്കാരിക കൂട്ടായ്മയുടെ രൂപീകരണവും സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളുടെ രൂപപ്പെടുത്തലും സാമൂഹ്യ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വഭാ വവും അത് സാമൂഹ്യ ക്രമങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നത് എങ്ങനെയെന്നും വ്യവഹാരാപഗ്രഥനത്തി ലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം.

ശബരിമല സുപ്രീംകോടതി വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ചിഹ്നവ്യവഹാരങ്ങളെ അപ ഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ലഭ്യമായ നിഗമനങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തമാക്കുന്നതായിരിക്കും മുഖചിത്രം. പുരോഗമന നിലപാടുകൾ എന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള മുഖചിത്രത്തിന്റെ വരകളിലെ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രം വിപരീതാർത്ഥം നൽകുന്നു.

2. മുഖചിത്രത്തിൽ ശബരിമല വിധിയെ അനുകൂലിക്കുന്ന നിരവധി ഘടകങ്ങൾ കാണാ മെങ്കിലും അതുതന്നെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെയും കാരണമാകുന്നു.

3. കാർട്ടൂണുകളിൽ രാഷ്ട്രീയ വിമർശനം കാണാം. ശബരിമല വിഷയം ഒരു രാഷ്ട്രീയ അജണ്ടയായി കാണുന്നു.

4. മാതൃഭൂമിയുടെ കാർട്ടൂണിന് വലതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോടുള്ള ചായ്വ് പ്രകടമാണ്.

5. സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെ ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ നിരീക്ഷിച്ച് പ്രതീകാത്മക സൂചന കളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ട കാർട്ടൺ വസ്തുതകൾക്ക് നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുകയും യാഥാസ്ഥി തിക കാഴ്ചപ്പാട് മുന്നോട്ട് വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

6. ലിംഗവിവേചനത്തിനെതിരെയുള്ള സുപ്രധാന വിധിയെ വളരെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോ ടെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പോസ്റ്ററിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഗിരീഷ്, പി.എം. 2013. മലയാള സ്വത്വവും വിനിമയവും, എടപ്പാൾ വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം.

ഗിരീഷ്, പി.എം. 2015. അധികാരവും ഭാഷയും, കോഴിക്കോട്: ഐ ബുക്ക്സ് കേരള.

ലക്ഷ്മി രാജീവ്.2019. ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും, മദ്രാസ്:ഏക വെസ്റ്റാൻഡ് പബ്ലിക്കേഷൻ.

2018 ഒക്ടോബർ 6 ലെ മാതൃഭൂമി പത്രം

English Books

Fairclough Norman1 995. Critical Discourse Analysis, London: Longman Group Limited.

Webliography

https://www.google.com/search?client=ms-android-xiaomi-rvo2&sxsrf=AOaemvL06kr

https://www.facebook.com/International ChalulUnion/

https://www.google.com/search?q=sabarimala+troll +

https://books.google.com/books/about/Analysing_Discourse.html?id=V4SOkoy2vElC#:~:text=for%20Social%20Research-,Norman%20Fairclough,discourse.%22%2D%2DPublisher%27s%20description.

20

Narrating Madness: A Systematic Exploration of Kay Redfield Jamison's *An Unquite Mind*

Nina Ann Mathew
Assistant Professor, Department of English and History
Christ College Irinjalakuda (Autonomous)
Affiliated to The University of Calicut

Abstract

Narrative medicine, bridging the disciplines of psychology and literature indubitably accentuates the curative ability of narration or storytelling through various forms of literature. This paper reconnoitres the role of memoir in psychological healing, with a particular focus on Kay Redfield Jamison's work *An Unquiet Mind: A Memoir of Moods and Madness*. Manifesting the ups and downs of being ill, Jamison celebrates the art of validating it. Maniac-depressive illness, as defined, is a sudden shift of moods and energy, motioning that person to be ill and manic. Excavating moods and madness, this study focuses on how it is seen as a stigma to proclaim mental illness, unlike physical illness. This memoir has fearlessly pricked the 'gendered madness' where men acting like this is considered normal and women to be the extreme end of abnormality. Narrated in the first-person point of view, Jamison has comprehensively managed to fathom the gravity of mental illness and thereby recuperating herself from it through the literary form of memoir. Conglomerating the theoretical aspects of narrative medicine, the study shows the therapeutic effect of literature, and thereby an execution of psychological resilience is displayed.

Keywords:
Narrative medicine, manic-depressive illness, gendered madness, bipolar disorder, and illness memoir.

Literature, being aesthetically structured, advances and elaborates through its interdisciplinarity that is attributed to it every single day. A little literature can transform human minds, and these little minds can transport their thoughts and emotions into literature. The portrait of a person is reflected and renewed through literature, and it is not just a discipline that studies writings or texts but is more like a social event that interprets life. The reader and the writer participate in an event of communication that happens with the power of language. Narrating a life in the first-person point of view is not a novel idea. The psychology of a person can be validated through the thorough analysis of his narratives. Narration involves the constant imagination of the reader as well as the listener. It could be fictional as well as an excerpt of lived experiences.

Narrative medicine, which evolved as a multidisciplinary branch incorporating medicine and literature, has gained prominence in recent years. As Rita Charon exemplifies it, it is a "medicine practiced with the narrative competence to recognize, absorb, interpret, and be moved by the stories of illness" (Charon viii). Defining narrative medicine seems to be an arduous undertaking. 'Narrative' and 'medicine' are two terms that do not have a direct connection, but they are joined with a fine line of comprehension and innovation. Some patients can be rehabilitated just by listening to their stories that channeled them to what they are now, and this art of listening and nodding your head with a smile would bring about a therapeutic effect. Doctors realised that medicine alone cannot cure patients, so they began listening carefully to patients to understand their problems and treat them better. It emphasizes the significance of empathizing with the patient, tracing the vestiges of their past life in order to commence treatment. This stands as a background to the emergence of narrative medicine.

Out of all the forms of literature, memoir stands remarkably because of its authenticity and accountability. As it paints the lived experiences, exotic events in one's life, cultural shifts, or even an exceptional perspective about something of a writer, it is noteworthy among the other forms. "A memoir is a special kind of autobiography, usually involving a public portion of the author's life as it relates to a person, historic event, or thing. The text is about the personal knowledge and experiences of the author. In contrast, an autobiography covers the author's entire life to the present and is expected to include details about his or her public and private life" (Doyen 1), states Barbara Doyen in her work *What is a Memoir? What Makes a Memoir Different from an Autobiography or Biography?*. The word 'memoir' originates from the French word memoire and the Latin *memoria* both holding the meaning "memory". It is an account or clarification of a past event in the author's life. It is based on what the author reminisces about, a specific event.

Kay Redfield Jamison's *An Unquiet Mind: A Memoir of Moods* and Madness sustains itself as a seminal text in this discourse. Published in 1995, this memoir is a manifestation of manic-depressive illness engulfing a woman and disrupting the quality of her life. Being a clinical psychologist specialized in bipolar disorders, she

narrates the tale of her own lived experiences both as a patient and as a professional. Written as a memoir, this text exemplifies the catastrophes of being mentally ill and the fine struggle to balance her moods and madness with her profession. Learned men can yield a better harvest only if they have firsthand experience in it. Likewise, Jamison has exceptional knowledge about the disorder, as she has been diagnosed with the same. This testimony has agency over the theoretical framework of narrative medicine. The approach to medicine and literature as a joint venture in transmuting the mode of therapy to an improved style, narrative medicine, has a seminal role in doing so. Modern medicine has to be more singular and empathetic, leading it to an innovative healthcare through narratives. Language that employs literature is not considered to be a discipline or a branch of study; rather, it is a grand representation of life. Human lives revolve around stories, sometimes fictional or real-life incidents that exhilarate human lives. The urge to narrate is a basic human instinct that has existed since time immemorial. This tendency in human beings is the root of every literary text. People tend to narrate anything and everything in their lives. It could be disease narratives, addiction narratives, trauma narratives, travel narratives, and so on.

This research delves deep into the text, A*n Unquiet Mind: A Memoir of Moods and Madness* by Kay Redfield Jamison. She is an acclaimed American writer who pioneered the works revolving around moods and disorders. Compounding clinical expertise with brilliant storytelling that sounds like a testimony, she has exceptional adeptness in creating a dictionary about mental illness. The bestselling work, An Unquiet Mind: A Memoir of Moods and Madness, is a striking candor of her catastrophes after being mentally ill with bipolar disorder and her struggles to manage her work life as a clinical psychologist. Her script is a form of activism, emolliating and humanizing psychiatric patients, thereby advocating for mental health awareness.

Jamison, with a flawless frankness, flaunts the lifestyle of a patient suffering from manic depression. The intensity of devastation she had to conceal within herself was unfathomable. Just like her room and surroundings, she had a messy and scrambled mind. A plethora of times she was subjected to hallucinations, making her feel uncomfortable to the peak. She quotes, “Not only had my thoughts spun wild, they had turned into an awful phantasmagoria, an apt but terrifying vision of an entire life and mind out of control.” (Jamison 80). She always sustained art as a mode of distraction in her life. While ruminating on her ill moments, she has used multiple metaphors for a fancy representation of her frame of mind. This way, she has portrayed her madness as either a violent disaster or a futile battle. Metaphorically, madness is complemented with wildfire or darkness descending. Her personality transmuted into a mere ‘shell of her former self.’ After enduring a heavy episode of hallucination, she falls into a penetrating sense of perplexion and paranoia, compromising her self-confidence. She fondly defines her illness as a “disease that both kills and gives life… Fire by its nature, both creates and destroys… Mania is a strange and driving force, a destroyer, a fire in the blood.” (Jamison 123).

As it is true for many people in psychiatric care, Jamison was conflicted with the

self-questioning stigma of revealing her illness in front of the others. After the revelation, her denial towards the disease is clearly the reverberation of the societal stigma that exists in the matter of mental illness. She quotes, “I was not only very ill when I first called for an appointment, I was also terrified and deeply embarrassed.” (Jamison 84). Stashing it deep inside and not letting others know about her condition led her to the verge of completely losing herself. She “had completely, but completely lost [her] mind.” (Jamison 84). Even after knowing the consequences of doing so, she was troubled and haunted by the stigma. She prioritized pretension over reality. The prolonged prevention of truth invoked a sense of overconfidence and over-independency, as is evident in her words where she says, “I genuinely believed […] I ought to be able to handle whatever difficulties came my way without having to rely upon crutches such as medication.” (Jamison 99). With heightened heaviness of humiliation, she calls herself “a large white rat pressing paw to lever for a pellet.” (Jamison 85).

It is quite a bewildering element that even madness is gendered. The part where she talks about a senior professor named Oyster, who was a misogynist by nature, unashamedly proclaims, as she recollects, that he “thought of women in terms of breasts, not minds, and it always seemed to irritate him that most women had both. He also thought women who strayed into academic medicine were fundamentally flawed…” (Jamison 133). This skirmish she had to engage in with him triggered her illness. Losing her faith in the support that she was to get from the society, she claims:

> “Depression, somehow, is much more in line with society's notions of what women are all about: passive, sensitive, hopeless, helpless, stricken, dependent, confused, rather tiresome, and with limited aspirations. Manic states, on the other hand, seem to be more the provenance of men: restless, fiery, aggressive, volatile, energetic, risk taking, grandiose and visionary, and are permit-impatient with the status quo. Anger or irritability in men, under such circumstances, is more tolerated and understandable; leaders or takers of voyages ted a wider latitude for being temperamental…But manic-depressive ill-ness occurs equally often in women and men…” (Jamison 122- 123).

She had to stray from being a kind, gentle, well-mannered, and well-bred woman to a fiery and expressive one, as her inflammable nature was a sharp contradiction to the societal expectation. She had to prompt her uncontrolled and unpredictably destructive nature at times. The misogyny continued even after her tenure when a professor welcomed her by exclaiming, “Welcome to an all-men’s club” (Jamison 135).

For people like them, it is quite natural to have disrupted relationships, be they familial or love liaisons. She talks about the ways in which she had a marriage, where David comes as a ray of hope and consolation but fails miserably as her mercurial moods and the unpredictability of her insanity traumatize their marriage. Gradually he dies after their divorce, and she takes a four-year break to recover. Then her meeting with Richard too brought optimism, but it wilted and withered like a flower. She quotes, “No amount of love can cure madness or unblacken one’s dark moods.

Love can help, it can make the pain more tolerable" (Jamison 174). To add more, she also states that “But if love is not the cure, it certainly can act as a very strong medicine.” (Jamison 175).

Fraternization of this narrative with the theoretical framework of narrative medicine draws ample evidence that deconstructing the chaos of illness would eventually initiate the restoration and cure of a person distressed by mental illness. Narrative medicine plunges into the idea of storytelling that would aid in the healing process of patients with turmoil of the psyche. Narrative medicine is never an alternative or substitute for evidence-based medicine, but it complements the clinical practices. Empathy becomes the central figure in narratology and narrative medicine. Detailed research done on narrative medicine states that “Narrative Medicine is an important instrument for patients, caregivers, and healthcare professionals affirmed that patients’ stories can help other patients with similar experiences” (Palla et al. 16). Apart from helping the physicians in locating the illness, it also helps in improving the doctor-patient relationship, thereby strengthening the treatment strategies. A patient might not be able to express the meticulous emotion undergone, but some may sublimate it into numerous forms of art. By embracing literature and art, narration of illness becomes flowery, and this exaltation leads to elucidation of their condition. A narrative approach can be uber effective in people with psychiatric disorders or other mood disorders. Narration becomes an assistant in journaling the journey of jeopardy through illness. Jamison has also utilized this strategy in neutralizing her mercurial moods, and thereby she flaunts her courage in dealing with mental illness as a clinical psychologist. Compromising with the denial, acceptance of her condition helped her comprehend the scenario in a vivacious way. She acknowledges and reconciles with herself, thereby navigating her curative journey. She fortifies her illness by writing it off, as she says:

> As I have written it, however, it has somehow turned out to be very much a book about love as well: love as sustainer, as renewer, and as protector. After each seeming death within my mind or heart, love has returned to re-create hope and to restore life. It has, at its best, made the inherent sadness of life bearable, and its beauty manifest…I long ago abandoned the notion of a life without storms, or a world without dry and killing seasons. Life is too complicated, too constantly changing, to be anything but what it is. And I am, by nature, too mercurial to be anything but deeply wary of the grave unnaturalness involved in any attempt to exert too much control over essentially uncontrollable forces. (Jamison 215)

Reactions recorded in the form of a memoir, thereby letting her illness be on the path of cure through narration, are acknowledged to be the best part of her life. Her linear approach to other patients; handling her own brokenness, especially in relationships, suffocating with misogyny, straining herself from committing suicide—all these etched on the pages helped unburden it. By validating and giving voice to her inner turbulences, she chose the curative path through literature. Throwing light on the dual nature of being a patient and a clinician, she gained the adeptness to

narrate and interpret her illness like nobody else could. Embracing her selfhood, she also depicted her life before, after, and without lithium treatment, which is quite popular in terms of treating manic depression. Fostering the path of empathy and understanding, memoir as a form of literature transfigures into a medicine that heals distress. It helped her surrender all her anxieties and anticipations, opening her to a wide horizon of possibilities. An Unquiet Mind becomes the chain that links literature to psychology and medicine. Rather than being an illness narrative, it also manifested the fragments of her life, which she had brilliantly endured and thrived in with both science and literature. This study thereby claims the connection of narration and medicine through her memoir.

Works Cited

2024 *NARRATIVE MEDICINE BOOKLET Sponsored by the ACP-WI Women's Committee*. www.acponline.org/sites/default/files/documents/about_acp/chapters/wi/2024_ACP-WI_Narrative_Medicine_Booklet.pdf. Accessed 8 Sept. 2025.

Doyen, B. (n.d.). *What is a Memoir? What Makes a Memoir Different from an Autobiography or Biography?*

Kay Redfield Jamison. *An Unquiet Mind*. 1995. Vintage, 1997.

Palla, Ilaria, et al. "*Narrative Medicine: Theory, Clinical Practice and Education - a Scoping Review.*" BMC Health Services Research, vol. 24, no. 1, Springer Science and Business Media LLC, Sept. 2024, https://doi.org/10.1186/s12913-024-11530-x. Accessed 29 Sept. 2024.

"*Narrative Medicine: Theory, Clinical Practice and Education - a Scoping Review."* BMC Health Services Research, vol. 24, no. 1, Springer Science and Business Media LLC, Sept. 2024, https://doi.org/10.1186/s12913-024-11530-x. Accessed 29 Sept. 2024.

21

മലയാളനോവലിലെ പ്രളയഭൂപടങ്ങൾ

ഡോ. സജു മാത്യു
അസ്സോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ആലുവ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

നിരവധി പ്രളയങ്ങളെ, പ്രകൃതിക്ഷോഭങ്ങളെ അതിജീവിച്ച നാടാണ് കേരളം. കാലപ്രവാഹത്തിൽ അവയിൽ പലതും വിസ്മൃതിയിലായി. പ്രളയങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യം മുഖ്യപങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രാന്വേഷണങ്ങൾക്കുള്ള ദ്വിതീയസ്രോതസ്സ് (secondary source) ആയി സാഹിത്യസാമഗ്രികളെ പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രളയങ്ങളെ വിശദാംശങ്ങളോടുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നേട്ടം കൈവരിച്ച ആഖ്യാനരൂപം നോവലാണ്. പിന്നിട്ട വർഷങ്ങളിലെ പ്രള യദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആധികാരികസൂചനകൾ നൽകുന്ന നിരവധി നോവലുകൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബഹുസ്വരവും വൈവിധ്യപൂർണവുമായ പ്രളയാഖ്യാനങ്ങൾ മലയാളനോവലിന്റെ വികാസഗതിയിലെ നാഴികക്കല്ലുകളാണെന്ന് കാണാം. അവയെ മുൻനിർത്തി മലയാളികളുടെ സാംസ്കാരിക പരിണാമങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത് പുതിയ വൈജ്ഞാനിക അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് കരുത്ത് പകരും. ഈ ലക്ഷ്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് സാമൂഹികശാസ്ത്രവസ്തുതകളിൽ ഊന്നിയുള്ള സാഹിത്യസമീപനത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം ഈ പ്രബന്ധം മുന്നോട്ട് വെയ്ക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ആഖ്യാനം (Narration), ജ്ഞാനോദയം (Enlightment), ബോധധാരാസങ്കേതം (Str- eam of Consciousness), കുടിയേറ്റം (Migration), ഐതിഹ്യം (Legend), ചരിത്രം (History),

പ്രളയാഖ്യാനങ്ങളുടെ ചരിത്രപരത

മലയാളികളുടെ സാമൂഹികപരിണാമങ്ങളോട് ഏറെ നീതിപുലർത്തിയ ആഖ്യാനരൂപമാണ് നോവൽ. പിന്നിട്ട നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളെയും പ്രകൃതിയുടെ പരിണതികളെയും സൂക്ഷ്മമായി ആലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഇതര ആഖ്യാനരൂപങ്ങളെക്കാൾ നോവൽ മുന്നേറിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സാംസ്കാരികതയുടെ ആധാര(canon)സാമഗ്രികളായി നോവലുകളെ വിലയിരുത്താം. ചരിത്രത്തിലേക്ക് തുറന്നിരിക്കുന്ന രൂപഘടനയാണ് പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെ വിശദാംശങ്ങളോടുകൂടി ആഖ്യാനം ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി നോവലിന് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. "നോവൽ മ്യൂസിയങ്ങളെപ്പോലെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടരുകളെ ശേഖരിച്ച് സംരക്ഷിക്കു

ന്നു" എന്ന് ടർക്കിഷ് നോവലിസ്റ്റ് ഓർഹാൻ പാമുക് (Orhan Pamuk) നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട് (ആർ. മനോജ് വർമ, 2013: 07). മലയാളനോവലിന്റെ നാൾവഴികളിലും ഈ പ്രസ്താവന പ്രസക്തമാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠഭേദ(doctrine)മായിട്ടാണ് മലയാളനോവലിന്റെയും ആവിർഭാവം. ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ ഭാവനാത്മകമായ പുനഃസൃഷ്ടിക്കാണ് ആദ്യതലമുറ നോവലിസ്റ്റുകൾ ശ്രമിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. ആധികാരികചരിത്രത്തിൽ പതിയാത്ത പല സാമൂഹികവസ്തുതകളും നോവലിന്റെ ആഖ്യാനശരീരത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഇതായിരുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പുള്ള പ്രളയദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂചനകൾ നൽകുന്ന ആഖ്യാനങ്ങൾ മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലനോവലുകളിൽ കണ്ടെത്താം. ഇതിന് ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണം സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ രാമരാജബഹദൂർ (1918) ആണ്. ചരിത്രാഖ്യായികയായ ഇതിൽ 1790ൽ ആലുവയിലെ പെരിയാർ നദിയിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. "ജലപ്രവാഹത്തെ നിരോധിച്ച് നിലകൊണ്ട ഭവനങ്ങളിലെ പാർപ്പുകാർ ആബാലവൃദ്ധം തട്ടിൻപുറങ്ങളിലും കൂരകളിലും കയറി. അഷ്ടിലബ്ധിക്കുള്ള മാർഗം കാണാതെ പട്ടിണി കിടന്ന് ആ ഒടുങ്ങാപ്രളയത്തിനിടയിൽ മൃതി ചേർന്നു. കൊടുങ്കാറ്റും വൃഷ്ടിശൈത്യവും യമകിങ്കരവൃത്തിയെ അംഗീകരിച്ചു. വിഷമസമരം കൂടാതെ വൃദ്ധജനങ്ങളെയും ബാലസംഘങ്ങളെയും നിർവാണപദം പ്രാപിപ്പിച്ചു." (സി.വി. രാമൻപിള്ള, 2013: 479)

ഈ നോവലിന്റെ പരിണാമഗുപ്തി (climax) നിർണയിക്കുന്നതിൽ പെരിയാറിൽ ഉണ്ടായ പ്രളയത്തിന് ഏറെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. രേഖകളുടെ അഭാവത്തിൽ വിസ്മൃതമായ പ്രളയത്തെയാണ് സി.വി. രാമൻപിള്ള രാമരാജബഹദൂർ വഴി വീണ്ടെടുക്കുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിച്ച് കീഴടക്കാനുള്ള ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹത്തിന് തടസ്സമായത് 1790ൽ പെരിയാറിലുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ചരിത്രവസ്തുതയെ മാന്ത്രികമായി പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ആഖ്യാനവൈഭവമാണ് സി.വി. രാമൻപിള്ളയെ വേറിട്ട് നിർത്തുന്നത്. ഇതിഹാസഛായയോടുകൂടി പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെ നോവലിൽ ആവിഷ്കരിച്ച ഈ മഹാപ്രതിഭ പിൽകാലത്തെ എഴുത്തുകാർക്കുകൂടി വഴികാട്ടിയായി മാറി.

പ്രളയവും ജാതിമതിലിന്റെ വീഴ്ചയും

ജാതിവിവേചനങ്ങളുടെ രൂക്ഷത നിറഞ്ഞ നാടായിരുന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് മുമ്പുള്ള കേരളം. അന്ന് കേരളദേശം തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നിങ്ങനെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ആഗമനം കൊണ്ടുണ്ടായ ജ്ഞാനോദയ(enlightment)ത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് പുതിയൊരു ലോകബോധത്തിലേക്ക് മലയാളികൾ പ്രവേശിച്ചത്. ജാതിക്കും അയിത്താചരണത്തിനുമെതിരായ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ വളർന്നുവരാൻ ഇത് വഴിയൊരുക്കി. ഇത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 1924ലെ വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം നടക്കുന്നത്. സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി തിരുവിതാംകൂറിലെ കീഴാളജനവിഭാഗങ്ങൾ നടത്തിയ ഐതിഹാസികസമരമായിരുന്നു ഇത്. ഈ സമരകാലയളവിലാണ് കേരളത്തെ നടുക്കിയ 99ലെ (കൊല്ലവർഷം 1099) മഹാപ്രളയവും സംഭവിച്ചത്. ടി.കെ. മാധവൻ, കെ.പി. കേശവമേനോൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 1924 മാർച്ച് 30ന് ആരംഭിച്ച സത്യാഗ്രഹം ജൂലൈ മാസത്തിൽ കനത്ത മഴയെ തുടർന്ന് പ്രതിസന്ധിയിലായി. വൈക്കം ക്ഷേത്രപരിസരം വെള്ളത്തിലായതിനെ തുടർന്ന് സത്യാഗ്രഹികൾക്ക് സമരവേദി മാറ്റേണ്ടി വന്നു. പ്രളയകാലത്ത് മഹാത്മാ ഗാന്ധി ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ പ്രസിഡന്റായിരുന്നു. മലയാളികളെ സഹായിക്കണമെന്ന് കാണിച്ച് ഗാന്ധിജി യങ്ഇന്ത്യയിലും നവജീവനിലും ലേഖനങ്ങളെഴുതി. "കോൺഗ്രസിന്റെ കഴിവിനപ്പുറമാണ് നാശനഷ്ടങ്ങൾ. കഴിവുള്ളിടത്തൊക്കെ ഗവൺമെന്റ് പ്രവർത്തനത്തെ സഹായിക്കുക. അതല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിഗതമായ നിശ്ശബ്ദം ചെയ്യുന്ന സഹായമാണ് വിലപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുക." ജനങ്ങളോട് ഗാന്ധിജി നിർദ്ദേശിച്ചു (കെ. രാമചന്ദ്രൻനായർ, 2012: 87). ഒരു

ലക്ഷത്തിലേറെ രൂപ മലയാളികൾക്ക് പ്രളയസഹായമായി എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഗാന്ധിജിക്ക് കഴിഞ്ഞു.

പ്രളയകാലത്ത് വലിയ കെടുതികൾക്ക് വിധേയമായ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു വൈക്കം താലൂക്ക്. ക്ഷേത്രവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് എതിരേ നടക്കുന്ന സമരത്തോടുള്ള ദൈവകോപമാണ് പ്രളയത്തിന് കാരണമായതെന്നുവരെ അന്നത്തെ യാഥാസ്ഥിതികർ പറഞ്ഞുപരത്തി. മറുവശത്ത് ജാതിവേലിക്കെട്ടുകൾ തകർത്ത് മുന്നേറാനുള്ള ആവേശം സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായി. പ്രളയദുരിതങ്ങൾ മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തിന്റെ ആവശ്യകത ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. പ്രളയാനന്തരം രൂപപ്പെട്ട മാനവികതയുടെ നൂതനലോകബോധത്തിൽനിന്നാണ് പി. കേശവദേവിന്റെ അയൽക്കാർ (1963) എന്ന നോവൽ എഴുതപ്പെട്ടത്. ഈ നോവലിന്റെ ഒന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ ശീർഷകം 'വെള്ളപ്പൊക്കം' എന്നായിരുന്നു. കർശനമായ ജാതി ആചരണങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെട്ട് കഴിഞ്ഞുപോന്ന ഒരു നായർതറവാട് പ്രളയകാലത്ത് ദുരിതാശ്വാസക്യാമ്പ് ആയി മാറുന്നതിന്റെ ഹൃദ്യമായ കാഴ്ചകൾ ദേവ് കാണിച്ചുതരുന്നു. "അന്നോളം പുലയരാരും മംഗലശ്ശേരിയിലെ പടിപ്പുരയ്ക്കകത്ത് കയറിയിട്ടില്ല. ഈഴവരാരും മുറ്റത്ത് ചവിട്ടിയിട്ടില്ല. അലിഖിതവും അലംഘനീയവുമായ നിയമമാണത്. കുഞ്ഞന് മാത്രമേ ആ നിയമം ബാധകമല്ലാതുള്ളൂ. അന്നാകട്ടെ, ഈഴവരും പുലയരും ക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ ചട്ടിയും കലവും കെട്ടും ഭാണ്ഡവും കൊണ്ട്, ഉരപ്പുരയിലും പത്തായപ്പുരയിലും വീട്ടുതിണ്ണകളിലും കേറി ഇരിക്കുകയാണ്. വിശേഷാലൊന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ, പത്മനാഭപിള്ള ചാരുകസേരയിൽ കേറി ഇരുന്ന് മുറുക്ക് തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ജാതിവിശ്വാസിയാണ്. അയിത്തവും തീണ്ടലുമുണ്ടദ്ദേഹത്തിന്. പക്ഷേ, അന്നദ്ദേഹം ജാത്യാചാരങ്ങളെല്ലാം മറന്നു. നാടിന് സംഭവിച്ച ആപത്ത് കണ്ടപ്പോൾ, നാട്ടുകാരുടെ നിസ്സഹായത കണ്ടപ്പോൾ, ജാത്യാചാരങ്ങളെ അതിക്രമിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം ഉയർന്നു. ആത്മസംതൃപ്തിയോടുകൂടി മുറുക്കുകയാണദ്ദേഹം." (പി. കേശവദേവ്, 2009: 14-15). എറണാകുളം ജില്ലയിലെ പറവൂർ താലൂക്കിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണ് അയൽക്കാർ എന്ന നോവലിന്റെ പശ്ചാത്തലം. ജാതിവിരുദ്ധസമരങ്ങൾക്കും നവോത്ഥാനമുന്നേറ്റങ്ങൾക്കും ഈ പ്രദേശം ഏറെ പ്രശസ്തമാണ്. നവോത്ഥാനനായകൻ സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ (1889-1968) കർമരംഗവും പറവൂർ ആയിരുന്നു. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ വളർന്നുവന്ന ജാതിവിരുദ്ധതയ്ക്ക് എതിരേയുള്ള മനോഭാവങ്ങളെ ദേവ് അയൽക്കാർ എന്ന നോവലിൽ വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ട്.

1924ലെ പ്രളയത്തിനുശേഷം തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ശ്രേണീബദ്ധമായ ജാതീയതയുടെ മതിലുകൾ തകരുന്ന നിരവധി പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ വളർന്നുവരുന്നതായി കാണാം. ജാതിക്കും മതത്തിനും അതീതമായി ഒന്നിച്ചുനിൽക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത പ്രളയദുരിതങ്ങൾ ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ജാതിബോധത്തിനും പ്രാദേശികസങ്കുചിതത്വത്തിനും എതിരേ വളർന്നുവന്ന വികാരമാണ് ദേശീയതയുടെ കടന്നുവരവിനും ഐക്യകേരളത്തിന്റെ രൂപപ്പെടലിനും കാരണമായതെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

ഐതിഹ്യനിർമിതിയുടെ പ്രളയകാലം

99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കം മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ചരിത്രവസ്തുത എന്നതിനപ്പുറം കാലപരിധിയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവമായിട്ടുകൂടിയാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. ജലഭീതി സംബന്ധിച്ച പൂർവസ്മരണകളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്താണ് ഇപ്പോഴും ഈ പ്രളയത്തിന്റെ സ്ഥാനം. "1924ലെ കാലവർഷം കാൽപനികഭംഗികൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് അതുണ്ടാക്കിയ ഉൽക്കടമായ ഭീതികൊണ്ടാണ് ഓർമിക്കപ്പെട്ടത്" എന്ന് മന്നം എസ്. പിള്ള നിരീക്ഷിക്കുന്നു (പ്രസന്ന കെ. വർമ, 2019: 175). സമൂഹമനസ്സിൽ നിലകൊണ്ട ജലഭീതി സംബന്ധിച്ച കാമനകളും സങ്കൽപങ്ങളും കാലപ്രവാഹത്തിൽ 99ലെ പ്രളയത്തിന് ഐതിഹാസികഛായ നൽകി. യാഥാർ

ഥ്യത്തെ ഐതിഹ്യമാക്കി മാറ്റുന്ന കലാവിദ്യയുടെ സാക്ഷാൽകാരം കോവിലന്റെ തോറ്റങ്ങൾ (1963) എന്ന നോവലിൽ കാണാം. ബോധധാരാസങ്കേത(stream of consciousness)മാണ് ഈ നോവലിന്റെ ആഖ്യാനവഴി. ഉണ്ണിമോൾ എന്ന വൃദ്ധയുടെ അനുഭവസ്മരണകളിലൂടെ കഥയുടെ കെട്ടുകൾ അഴിഞ്ഞുവീഴുന്നു. പ്രാക്തനസമുദായങ്ങളുടെ ഐതിഹ്യസ്മരണകളെയാണ് തോറ്റമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രളയഭീതി സംബന്ധിച്ച നിരവധി ഐതിഹ്യങ്ങളും പ്രാചീനസമൂഹങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കകാലത്ത്, ഗർഭിണിയായിരുന്ന ഉണ്ണിമോൾ തോണിയിൽ ഇരുന്ന് തീരമണയുന്നതിന്റെ സാഹസികസ്മരണയെ നോവലിസ്റ്റ് ഇവിടെ തോറ്റിയുണർത്തുന്നു. തോറ്റം പാടിക്കൊണ്ട് ഒഴുക്കുവെള്ളത്തിന് എതിരേ വള്ളത്തെ മുന്നോട്ട് നയിച്ച ഉണ്ണിമോളുടെ ഭർത്താവ് ചേന്നപ്പന്റെ അവ്യക്തരൂപവും നോവലിൽ തെളിയുന്നു. "എങ്ങും പ്രളയം, ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും പ്രളയം. പ്രളയത്തിൽ പേരാലിലപോലെ തോണി ഒഴുകി." (കോവിലൻ, 1970: 16). മഹാപ്രളയത്തിൽ കരപറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഉണ്ണിമോളുടെ നിസ്സഹായത ജലാർദ്രത നിറഞ്ഞ സ്മരണയായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഓർമകൾ തോറ്റംപാട്ടായി പുനർജനിക്കുന്നു.

"കാറ്റും മഴക്കാറുമേറ്റം/ കൂരിരുട്ടും വന്നുകൂടി/ ദിക്കറിവാൻ പാടില്ലാതെ/ മുക്കണഞ്ഞുപോയി തോണി" (കോവിലൻ, 1970: 17) എന്ന് തുടങ്ങുന്ന നാടൻപാട്ട് പ്രളയകാലത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വത്തെയും ആശങ്കകളെയും ധ്വനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അഴിമുഖത്ത് എത്തി മുങ്ങിപ്പോകുന്ന തോണി ഈ നോവലിലെ ജീവിതാവസ്ഥകളുടെ ഒരു വാങ്മയചിത്രമായി മാറുന്നു. കോവിലന്റെ തോറ്റങ്ങൾ നൽകുന്ന പ്രളയാഖ്യാനം ദാർശനികമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളാണ് പകരുന്നത്. വികസനക്കുതിപ്പുകൾക്ക് ഇടയിലും സമൂഹമനസ്സിൽ വേരോടിയിരിക്കുന്ന പ്രളയത്തിന്റെ സംഹാരശേഷിയെ അത് പുനരാനയിക്കുന്നു. പ്രളയത്തെയും കാലപ്രവാഹത്തെയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന കോവിലന്റെ നോവൽഭാവന ഗഹനതയുള്ളതാണ്. ജലത്തിന്റെ മാതൃസ്ത്രൈണഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രളയാഖ്യാനം തോറ്റങ്ങൾ എന്ന നോവലിനെ ഐതിഹ്യമാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു.

പ്രളയവും കുടിയേറ്റവും

തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് മലബാറിലേക്ക് 1930കളിൽ ആരംഭിച്ച കുടിയേറ്റത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണങ്ങളിലൊന്ന് 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളായിരുന്നു. ഈ പ്രളയത്തിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ രൂക്ഷമായത് തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിലായിരുന്നു. മണ്ണിന്റെ ഫലഭൂയിഷ്ഠത നശിച്ചത് മധ്യതിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാർഷികമുരടിപ്പിന് കാരണമായി. കടുത്ത ഭക്ഷ്യദൗർലഭ്യം തുടർന്നുണ്ടായി. ഇത്തരം കെടുതികൾ അതിജീവിക്കുന്നതിന്റെ കൂടി ഭാഗമായിട്ടാണ് കോട്ടയം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് മലബാറിലേക്ക് സംഭവിച്ച കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭം. താഴ്ന്ന വിലയ്ക്ക് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ മണ്ണ് മലബാറിൽ കിട്ടാനുണ്ടെന്ന അറിവ് പല കുടുംബനാഥൻമാരെയും അവിടേക്ക് ആകർഷിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് അഞ്ച് ലക്ഷത്തോളം ആളുകൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഭാവി തേടി തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ മലബാറിലെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. "ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളചരിത്രത്തിൽ ഐതിഹാസികഛായയുള്ള ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനമാണ് മലബാർ കുടിയേറ്റം" (കെ.വി. തോമസ്, 2003: 160). മലബാർ കുടിയേറ്റം സംബന്ധിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ സമഗ്രവും ഹൃദയസ്പർശിയുമായ രചന എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാടിന്റെ വിഷകന്യക (1948) ആയിരുന്നു. പ്രകൃതിയോട് മത്സരിച്ച് ജയിക്കാൻ ഇറങ്ങിയ ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യർ തോറ്റുപിന്മാറുന്ന കഥയായിരുന്നു ഈ നോവൽ. മനുഷ്യരെ തോൽപിച്ച മലബാർഭൂമിയെ നോവലിസ്റ്റ് വിഷകന്യകയെന്ന ഇമേജിൽ വിളക്കിച്ചേർക്കുന്നു.

കോട്ടയം ജില്ലയിലെ മീനച്ചിൽ താലൂക്കിൽ പെട്ടവരാണ് പ്രധാനമായും മലബാറിലേക്ക്

ആദ്യം കുടിയേറിയത്. 1924ലെ പ്രളയക്കെടുതികൾ ഗുരുതരമായി ബാധിച്ചതും മീനച്ചിലാറിന്റെ സമീപപ്രദേശത്തുള്ള ജനങ്ങളെ ആയിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഭരണാധികാരികളുടെ പിന്തുണയും പ്രോത്സാഹനവും ലഭിച്ചിട്ടും പ്രളയബാധിതപ്രദേശങ്ങളിലെ കാർഷിക അഭിവൃദ്ധി വീണ്ടെടുക്കാൻ കർഷകർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. കാർഷികവായ്പകൾ എഴുതി തള്ളിയിട്ടും കൃഷിചെയ്ത് ജീവിക്കാം എന്ന സ്വപ്നം മീനച്ചിൽ താലൂക്കിലെ ആളുകൾക്ക് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു. കാക്കനാടന്റെ ഒറോത (1984) എന്ന നോവലിൽ 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന് ശേഷം മീനച്ചിലാറിന്റെ തീരത്തുള്ളവരുടെ സങ്കടാവസ്ഥ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. "മനുഷ്യാധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമാകെ വേരോടെ മാന്തിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോയ വന്യജലപ്രവാഹം അവശേഷിപ്പിച്ചത് കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ പാഴ്ഭൂമിയാണ്. അധ്വാനഫലം കുഴിച്ചുമൂടിയ ശവപ്പറമ്പുകളാണ്. ആ ശവപ്പറമ്പുകളിൽ മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യരും മരങ്ങളും ചത്ത് മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്നു. വെള്ളമിറങ്ങിയതറിഞ്ഞ് ആർത്തിയോടെ സ്വന്തം മണ്ണുകളിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തിയ പാവപ്പെട്ട ശപിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യർ കാപ്പിയും കപ്പയും ചേനയും കാച്ചിലും മാവും പ്ലാവും തഴച്ചുവളർന്നിരുന്ന തങ്ങളുടെ മണ്ണിന്റെ ഒടിഞ്ഞുമടങ്ങിയ, ചുരുണ്ടുകൂടിയ അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു." (കാക്കനാടൻ, 2021: 25). ഒറോത 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന് ശേഷമുള്ള മലബാർ കുടിയേറ്റം പ്രമേയമായ നോവലായിരുന്നു. കോട്ടയം ജില്ലയിലെ മീനച്ചിൽ താലൂക്കിൽനിന്ന് കണ്ണൂർ ജില്ലയിലെ ചെമ്പേരിയിലേക്ക് കുടിയേറിയവരായിരുന്നു ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. നാട്ടിലെ ദുരിതക്കയങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കുതറിച്ചാട്ടങ്ങളായിരുന്നു മലബാർ കുടിയേറ്റമെന്ന് ഈ നോവൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിലാണ് മീനച്ചിലാറിലൂടെ ഒഴുകിവന്ന ഒരു പെൺകുഞ്ഞിനെ വെട്ടുകാട്ടു പാപ്പൻ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത്. ആ കുഞ്ഞിന് ഒറോത എന്ന പേര് നൽകി അയാൾ എടുത്തുവളർത്തുന്നു. വെട്ടുകാട്ടു പാപ്പന്റെ ആകസ്മികമരണത്തിനുശേഷമാണ് ഒറോത ഭർത്താവ് കുഞ്ഞുവർക്കിയോടൊപ്പം ചെമ്പേരിയിലേക്ക് കുടിയേറുന്നത്. പിന്നീടുള്ള ചെമ്പേരിയുടെ ചരിത്രം ഒറോതയുടെ അധ്വാനശേഷിയുടെയും അതിജീവനത്തിന്റെയും ഇതിഹാസമായി മാറുന്നതാണ് കാക്കനാടൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. പ്രകൃതിയോട് മത്സരിച്ച് വിജയം വരിക്കുന്ന പെൺകരുത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ഒറോതയെ ഇതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രളയം കുടിയേറ്റത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയ ചരിത്രപശ്ചാത്തലവും ഈ നോവലിന് ഭൂമികയാകുന്നു.

വെള്ളപ്പൊക്കവും പ്രാദേശികഭൂമികയും

പഴയ കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഇടങ്ങളിൽ നിരവധി പ്രാദേശികവെള്ളപ്പൊക്കങ്ങളും വിവിധ കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങളുടെ വികാസക്കുറവ് കാരണം അവയിൽ പലതും പുറംലോകത്തേക്ക് എത്തപ്പെട്ടില്ല. അത് രേഖപ്പെടുത്തി വെയ്ക്കാനുള്ള ശാസ്ത്രീയസൗകര്യങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തതയും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാദേശികമായ പ്രളയങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച വൈകാരികാനുഭവത്തെ സ്വംശീകരിക്കാനുള്ള ധീരമായ ശ്രമങ്ങൾ മലയാളനോവലിൽ കാണാം. അതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് എം.ടി. വാസുദേവൻനായരുടെ നാലുകെട്ട് (1958) എന്ന നോവലിലെ പ്രളയാഖ്യാനം. കേരളീയസമൂഹഘടനയുടെ പരിണാമത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തെ പ്രശ്നവൽകരിച്ച നോവലായിരുന്നു നാലുകെട്ട്. ഈ നോവലിന്റെ അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലാണ് എം.ടി.യുടെ ജന്മനാടായ കൂടല്ലൂരിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ വിവരണം കടന്നുവരുന്നത്. "അതിരിടിയുന്ന ശബ്ദമാണ് കേൾക്കുന്നത്. പടിക്കലെ തിണ്ട് പൊട്ടി. പട്ടിണി കിടന്ന പാമ്പുകളെപ്പോലെ, ചുവന്നുകലങ്ങിയ വെള്ളം പഴുതുകളിലൂടെ മുറ്റത്തേക്ക് ഇരച്ചുകയറി. നോക്കിയിരിക്കെയാണ്, തൊടിയും മുറ്റവും വെള്ളത്തിനടിയിലായത്. ഒതുക്കുകല്ലിന്റെ മുനമ്പുവരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു." (എം.ടി. വാസുദേവൻനായർ, 2009: 121) പ്രളയത്തിന്റെ ഭദ്രദൃശ്യങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എം.ടി. പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഭാവുകത്വം ഏറെ നൂതനമായിരുന്നു. നാലുകെട്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രളയം മാറ്റങ്ങളുടെ കൂടി അടയാളമാ

യി മാറുന്നുണ്ട്. പ്രളയം അവിടെ കാലഹരണപ്പെട്ടതിനെ പൊളിച്ചുമാറ്റുന്ന ശക്തിയാണ്. അപ്പുണ്ണി പിണങ്ങിപ്പോയതിനു ശേഷം തറവാട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്കായ അമ്മ പാറുക്കുട്ടി വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ മരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. നിലംപൊത്താറായ നാലുകെട്ടിൽനിന്ന് വിധവയായ പാറുക്കുട്ടിയെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ തോണിയിൽ ശങ്കരൻനായർ എത്തുന്നതിന്റെ സാഹസികവിവരണങ്ങൾ നോവലിസ്റ്റ് നൽകുന്നുണ്ട്. മലമ്പുഴ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ജലസേചനപദ്ധതികൾ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ഭാരതപ്പുഴയിൽ വെള്ളപ്പൊക്കം പതിവായിരുന്നു. അത് പാലക്കാടുള്ള പുഴകളെയാണ് കൂടുതൽ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. "1942ൽ മധ്യകേരളത്തിലുണ്ടായ കൊടുങ്കാറ്റിനെയും വെള്ളപ്പൊക്കത്തെയുമാവണം ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്" (കെ.സി. നാരായണൻ, 2022: 65). ഭാരതപ്പുഴയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ പുഴ കവിഞ്ഞുയർന്ന് കൂടല്ലൂരിലെ താഴ്ന്ന നിലങ്ങളെ മുഴുവൻ മുക്കിയ കഥയാണ് എം.ടി. നാലുകെട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. പ്രളയത്തിന്റെ വരവ് ഈ നോവലിന്റെ കഥാഗതിയിൽതന്നെ ആകസ്മികവഴിത്തിരിവ് കൊണ്ടുവരുന്നു. അപ്പുണ്ണിയുടെ അമ്മ പാറുക്കുട്ടിയുടെ സ്മരണകളിലൂടെ 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ച് സൂചനകൾ നൽകാനും നോവലിസ്റ്റ് മറക്കുന്നില്ല. വിവരണങ്ങളിലെ മിതത്വവും സൂക്ഷ്മതയും ശ്രദ്ധേയമാണ്. റിയലിസത്തിൽനിന്ന് ആധുനികതയിലേക്കുള്ള ഭാവുകത്വപരിണാമത്തിൽ നാലുകെട്ടിലെ പ്രളയാഖ്യാനം വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു.

പ്രളയത്തിന്റെ ചാക്രികത

ശാസ്ത്രലോകത്തെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന പ്രപഞ്ചപ്രതിഭാസങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് നിശ്ചിതകാലപരിധികളിൽ ആവർത്തിക്കുന്ന പ്രളയങ്ങൾ. പ്രപഞ്ചപരിണതിയുടെ ഭാഗമായി പ്രളയത്തിന്റെ ചാക്രികത വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. 1924ലെ പ്രളയം കഴിഞ്ഞ് 94 വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ട ശേഷമാണ് അതേ സ്വഭാവമുള്ള മറ്റൊരു പ്രളയം 2018ൽ കേരളത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. തകഴിയുടെ 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ' (1935) എന്ന കഥയിൽ വിവരിച്ച 99ലെ മഹാപ്രളയത്തിന്റെ തനിയാവർത്തനമായിരുന്നു ഇത്. കേരളത്തിലെ ഒട്ടുമിക്ക ജില്ലകളെയും ഈ പ്രളയം ബാധിച്ചു. പ്രളയത്തിൽ കുടുങ്ങിയവരെ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളും നേവിയും ഫയർഫോഴ്സും ചേർന്ന് ഹെലികോപ്റ്ററിലും ബോട്ടിലുമായി രക്ഷപ്പെടുത്തി. നാല് ദിവസംകൊണ്ട് 10 ലക്ഷം മലയാളികൾ വീടുവിട്ട് ദുരിതാശ്വാസക്യാമ്പിലെത്തി. രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രകടമായ ഐക്യം ദുരന്തത്തിന്റെ തീവ്രത കുറച്ചു. പ്രളയകാലം മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ച് അതിരുകൾ ഇല്ലാത്ത സഹജീവിസ്നേഹത്തിന്റെ മാതൃകകൾ സൃഷ്ടിച്ചു. സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ ലോകം ഇതിനെല്ലാം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു.

2018ലെ പ്രളയം നമ്മുടെ നോവൽഭാവനയിലും തൊട്ടടുത്ത വർഷം ഇടം നേടി. സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ സമുദ്രശില (2019) എന്ന നോവലിന്റെ പര്യവസാനം 2018ലെ പ്രളയക്കെടുതികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലായിരുന്നു. മനുഷ്യന് ഒരാമുഖം (2010) എന്ന ഇതിഹാസമാനങ്ങളുള്ള നോവലിനു ശേഷമാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ ഇത് എഴുതിയത്. പുരാണകഥാപാത്രമായ അംബയെ മാറിയ കാലത്തെ ജീവിതാവസ്ഥകളോട് ചേർത്തുവെച്ച് അവതരിപ്പിച്ച ഈ നോവൽ വേറിട്ട സ്ത്രീപക്ഷരചനയായിരുന്നു. ഭിന്നശേഷിക്കാരനായ മകനോടൊപ്പം അതിജീവനത്തിന് പൊരുതുന്ന അംബയെന്ന യുവതിയുടെ ജീവിതാവസ്ഥകളെ എഴുത്തുകാരൻ നേരിട്ട് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മാതൃകയിലായിരുന്നു ഈ നോവലിന്റെ ആഖ്യാനം. എഴുത്തുകാരൻ കഥാപാത്രമാകുന്ന ഉത്തരാധുനികനോവൽഭാവനയുടെ നൂതനസാധ്യതകളാണ് ഇവിടെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടത്. 'സൃഷ്ടി', 'സ്ഥിതി', 'സംഹാരം' എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളിലായി തരംതിരിച്ച ഈ നോവലിന്റെ ഓരോ പകുതിയിലും 10 അധ്യായങ്ങൾ വീതം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ 'സംഹാരം' എന്ന ഭാഗത്തെ അവസാന അധ്യായത്തിന്റെ പേര് 'പ്രളയം' എന്നാണ്. കഥാപാത്രമായി വേഷപ്പകർച്ച നടത്തുന്ന എഴുത്തുകാരന്റെ വീക്ഷണകോണിലൂടെയുള്ള പ്രളയാഖ്യാനമാണ്

ഇവിടെ നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. "ദശകങ്ങളായി മലയാളികൾ മലകളോടും നദികളോടും കാണിച്ചുപോന്ന അരുതാത്ത കൊതികൾക്ക് അറുതിവരുത്താൻ ഒടുവിൽ അനിവാര്യമായ ആ മാർഗംതന്നെ പ്രകൃതി പ്രയോഗിച്ചു. മലർന്നുകിടന്ന് തുപ്പുന്ന മനുഷ്യരെ ഉപരിസുരതം ചെയ്ത് ഹനിക്കാൻ നദികൾ തങ്ങളുടെ കച്ചയഴിച്ചു." (സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ, 2024: 311) പ്രളയത്തിന്റെ അർഥങ്ങൾ പല വഴികളിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പരക്കുന്ന ആഖ്യാനകലയാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ ഇവിടെ പിന്തുടർന്നിരിക്കുന്നത്. അംബയെന്ന പുരാണകഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രതികാരകാമനയോട് നീതിപുലർത്തുന്ന പുതിയ പ്രകൃതിഭാവനയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ നോവലിസ്റ്റ് വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നായി തീർന്നുകൊണ്ട് ആധുനികമനുഷ്യനെ സംഹരിക്കുമെന്ന ശുഭപാഠമാണ് ഇവിടെ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃത്യനുഭവത്തിന്റെ അപരതലങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്ന ഉത്തരാധുനികനോവൽഭാവനയുടെ മാറിയ മുഖത്തെ സമുദ്രശില ആലേഖനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

ഉപസംഹാരം

മലയാളനോവലിന്റെ പരിണാമവഴികളിൽ പ്രളയാഖ്യാനങ്ങളുടെ താരതമ്യവിശകലനത്തിന് ഏറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. സി.വി. രാമൻപിള്ള മുതൽ പുതുതലമുറയിലെ സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ വരെയുള്ള നോവലിസ്റ്റുകൾ പ്രളയത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആഖ്യാനമണ്ഡലങ്ങളാണ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങളുടെ യാദൃച്ഛികതയിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നുന്ന സി.വി. രാമൻപിള്ള ചരിത്രഗതിയിൽ അവ വഹിക്കുന്ന പങ്ക് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. സി.വി.യുടെ ഇതിഹാസഭ്രമികയിൽ നിന്ന് പ്രാദേശികസ്ഥലരാശിയിലേക്കുള്ള മലയാളനോവലിന്റെ സഞ്ചാരം കേശവദേവ് ഉൾപ്പെടുന്ന നവോത്ഥാനതലമുറയിൽനിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നു. പ്രളയദുരന്തപശ്ചാത്തലത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹികബോധത്തിന്റെ കരുത്തും സൗന്ദര്യവുമാണ് കേശവദേവ് അന്വേഷിച്ചത്. നവലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദർശസങ്കൽപങ്ങൾ ഈ എഴുത്തുകാരന്റെ ആഖ്യാനകലയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. നവോത്ഥാനഭാവനയുടെ പരിമിതികളെ അതിജീവിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് കോവിലന്റെ എഴുത്തിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന ഘടകം. റിയലിസത്തിന്റെ പരുക്കൻഭാഷ ഉപയോഗിച്ച് പ്രളയഭീതികളെ ഐതിഹ്യമാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്താൻ ഈ കലാകാരന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആധുനികതയുടെ മുന്നണിപ്പോരാളിയായ കാക്കനാടന്റെ പ്രളയവിചാരങ്ങൾ ജലത്തിന്റെ സ്നൈണമാതൃഭാവങ്ങളിലാണ് നങ്കൂരമുറപ്പിക്കുന്നത്. പ്രളയത്തിന്റെ സാമൂഹികമാനങ്ങളെ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ അവതരിപ്പിക്കുക വഴി എഴുത്തുകാരന്റെ ചരിത്രദൗത്യം കാക്കനാടൻ നിറവേറ്റുന്നു. കാലഗതിയുടെ അനിവാര്യതയായിട്ടാണ് പ്രളയത്തെ എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ നോക്കിക്കാണുന്നത്. പഴമയെ തകർത്തെറിയുന്ന ഊർജപ്രവാഹമായി അത് മാറുന്നു. പ്രളയാഖ്യാനങ്ങളിൽ എം.ടി. പുലർത്തുന്ന ധ്വനിശേഷി മലയാളനോവലിന്റെ ചക്രവാളങ്ങളെ വികസ്വരമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ജൈവപാഠങ്ങളാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ ജലഭാവനകളുടെ ഭ്രമിക. പുരാണകഥയുടെ ഊടും പാവും നൽകി പുതുകാലപ്രളയത്തെ പാഠവൽകരിക്കുന്ന കലാവിദ്യയാണ് ഈ എഴുത്തുകാരൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ നോവലിസ്റ്റുകളുടെയെല്ലാം ആഖ്യാനകല പ്രളയത്തിന്റെ പ്രാദേശികഭ്രമിശാസ്ത്രത്തെ ദൃശ്യവൽകരിക്കുന്നതായി പൊതുവിൽ വിലയിരുത്താം.

മലയാളനോവലിലെ പ്രളയാഖ്യാനങ്ങൾ കേവലം സംഭവപരമ്പരകൾ മാത്രമല്ല. മറിച്ച് അതിന് ഭ്രദൃശ്യപരവും ദാർശനികവുമായ മാനങ്ങളുണ്ട്. അനുഭവാഖ്യാനങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം അവയെ വേറിട്ട് നിർത്തുന്നു. സി.വി. രാമൻപിള്ള, പി. കേശവദേവ്, കോവിലൻ, കാക്കനാടൻ, എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ, സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ എന്നീ വ്യത്യസ്തതലമുറകളിലെ നോവലിസ്റ്റുകൾ കാലത്തെ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള അടയാളക്കല്ലായി പ്രളയത്തെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന

ത് കാണാം. ചരിത്രവും ഐതിഹ്യവും ശാസ്ത്രവും പുരാണവും ഇടകലർന്ന മലയാള നോവലിലെ പ്രളയഭാവനകൾ മലയാളികളുടെ സാംസ്കാരികപരിണാമത്തിന്റെ നേർസാക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

01. ഓർഹാൻ പാമുക്, ആർ. മനോജ് വർമ (വിവ.), 2013, നോവലിസ്റ്റിന്റെ കല, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

02. കാക്കനാടൻ, 2021, ഒറോത, പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

03. കേശവദേവ്, പി., 2009, അയൽക്കാർ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

04. കോവിലൻ, 1970, തോറ്റങ്ങൾ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

05. തോമസ്, കെ.വി., 2003, നഗരത്തിൽ പറഞ്ഞ സുവിശേഷം, ലിപി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

06. നാരായണൻ, കെ.സി., 2022, മഹാത്മാ ഗാന്ധിയും മാധവിക്കുട്ടിയും, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

07. മന്ന എസ്. പിള്ള, പ്രസന്ന കെ. വർമ (വിവ.), 2019, ദന്തസിംഹാസനം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

08. രാമചന്ദ്രൻനായർ, കെ. (എഡി.), 2012, ഗാന്ധിജിയും കേരളവും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

09. രാമൻപിള്ള, സി.വി., 2013, രാമരാജബഹദൂർ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

10. വാസുദേവൻനായർ, എം.ടി., 2009, നാലുകെട്ട്, കറൻറ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ.

11. സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ, 2024, സമുദ്രശില, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

22

വിവർത്തനത്തിന്റെ തലങ്ങൾ : പെണ്ണപ്പനിലും വുമൺ–ഡാഡിലും

നജ മെഹ്ജബിൻ കെ. ബി.

ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം, കേരളസർവകലാശാല, കാര്യവട്ടം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

. ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ അടരുകളിലും ചേർത്തുവായിക്കാവുന്ന കവിതകളാണ് ആദി എന്ന ആദർശിന്റേത്. ഇവിടെ ഞാനും കൂടിയുണ്ടെന്ന് ഓരോ എഴുത്തുകളിലൂടെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ആദി, പെണ്ണപ്പനിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതും മറ്റൊരു കാര്യമല്ല. വിവർത്തനമെന്ന സർഗ്ഗപ്രക്രിയയുടെ മറ്റൊരുദാഹരണമാണ് പെണ്ണപ്പൻ എന്ന കവിതയ്ക്ക് Women-dad എന്ന പേരിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ നൽകിയിരിക്കുന്ന വിവർത്തനം. യാതൊന്നിന്റേയും അതിരുകളില്ലാതെ ഒരു സർഗ്ഗാത്മകസൃഷ്ടി വായനക്കാരിലേക്കെത്തിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് വിവർത്തനപ്രക്രിയ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്, ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടിയും. പെണ്ണപ്പനെയും അതിനുണ്ടായ വിവർത്തനം Women-dad നെയും വിശകലനം ചെയ്യുക, വിവർത്തനപ്രകിയ പരിശോധിക്കുക എന്നീ ലക്ഷ്യങ്ങളോടൊപ്പം വിവർത്തനത്തിലൂടെ എഴുത്ത് എന്ന പ്രകിയ ജനാധിപത്യവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ എന്നുകൂടി അന്വേഷിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

വിവർത്തനം- ഭാഷ – സംസ്കാരം- സർഗ്ഗാത്മകത-ജനാധിപത്യവത്കരണം

വിവർത്തനമെന്ന സഗ്ഗപ്രക്രിയ

"അർത്ഥം നിലനിർത്തിക്കാണ്ട് മറ്റാരു ഭാഷയിലേക്കുള്ള മാറ്റമാണ് വിവർത്തനം" എന്ന് ഡോ. ജോൺസൺ വിവർത്തനത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നു. ഇതിൽ 'അർത്ഥം ആവുന്നത്ര നില നിർത്തിക്കാണ്ട്'' എന്ന കൂട്ടിച്ചേർക്കലാണ് പുതിയ കാലം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. കാലാനുസൃത മായി കൈവന്ന മാറ്റങ്ങൾ വിവർത്തനത്തെ സർഗ്ഗപ്രക്രിയ എന്ന ഉയർന്ന തലത്തിലേക്ക് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. വിവർത്തകൻ/വിവർത്തക എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തിൽ നിന്ന് ട്രാൻസ് ക്രിയേറ്റർ എന്ന

വിശാലാർത്ഥത്തിലേക്ക് വിവർത്തനലോകം പുനർവിന്യസിക്കപ്പെടുന്നു. വിവർത്തനത്തെ പ്രതി വന്ന സൈദ്ധാന്തികചിന്തകളുടെ ആദ്യകാലം തൊട്ടിന്നോളമുള്ള വഴികൾ സ്വീകരിക്കലുകളുടെയും കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളുടെയും നിരാകരിക്കലുകളുടേതും കൂടിയായിരുന്നു. മൂലത്തിലില്ലാതെ ഒന്നും പറയുകയില്ല. അപേക്ഷിതമല്ലാത്തതും പറയുകയില്ല എന്ന മല്ലീനാഥവ്യാഖ്യാനമാണ് ഭാരതീയമായുള്ള വിവർത്തനത്തിന്റെ ആദ്യാഭിപ്രായം. അനുലോമക്രമത്തിലുള്ള വിവർത്തനവും സ്രോതഭാഷയുടെ സ്ഥാനത്ത് 95 ശതമാനവും വരുന്ന സംസ്കൃതവും സംസ്കൃതപണ്ഡിതർക്ക് വിവർത്തനത്തോടുള്ള മതിപ്പില്ലായ്മും ദേശ്യഭാഷാപ്രയോഗത്തെ അപശബ്ദമായി കരുതിയതും ഭാരതത്തിൽ വിവർത്തനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടാകാത്തതിനുള്ള കാരണങ്ങളായി വിശ്വനാഥ അയ്യർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. എറ്റിയൻ ഡോലെറ്റിന്റെ പഞ്ചതത്ത്വങ്ങൾ, ഡ്രൈഡൻ മുന്നോട്ടുവെച്ച പദാനുപദം, പരാവർത്തനം, അനുകരണം എന്നീ മൂന്നു ശൈലികൾ, ടൈറ്റ്ലറുടെ തത്ത്വത്രയം, ന്യൂമാന്റെ മൂലാനുസാരിത്വവാദത്തോട് ചേർത്തി മാത്യു ആർനോൾഡ് മുന്നോട്ടുവെച്ച പണ്ഡിതസ്വീകൃതിവാദം, വിവർത്തനത്തെ പ്രായോഗികദൃഷ്ടിയോടെ കണ്ട യൂജിൻ എ നൈഡ, ശാസ്ത്രീയമായി സമീപിച്ച ക്യാറ്റ്ഫോർഡ്, ന്യൂമാർക്ക് എന്നിവരുടെ വിവർത്തനചിന്തകൾ വിവർത്തനമേഖലയിൽ പുതിയ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു.

വിവർത്തകരെ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക് മീഡിയേറ്ററായാണ് (Linguistic Mediator) ടൈറ്റ്ലർ കാണുന്നത്. മൂലകൃതിയുടെ ആശയം, ലാളിത്യം, ലേഖനരീതി, ശൈലി എന്നിവ ലക്ഷ്യഭാഷയിൽ കൃത്യമായി ആവിഷ്കരിക്കുകയെന്നതാണ് ലിംഗ്വിസ്റ്റിക് മീഡിയേറ്ററുടെ ഉത്തരവാദിത്തം. ഭാഷയെ പിന്തള്ളി സംസ്കാരവുമായുള്ള ഇടപെടലിലേക്ക് വിവർത്തനപഠനമേഖലയെ തിരിച്ചുവിട്ട കൃതിയായിരുന്നു 'വിവർത്തനം ചരിത്രവും സംസ്കാരവും' (Translation, History and Culture). വിവർത്തനപഠനത്തിലുണ്ടായ ദിശാവ്യതിയാനമായി ബാസ്നെറ്റിന്റെയും ലെഫെബറുടെയും ഈ കൃതി വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. വിവർത്തനം ഭാഷാന്തരവിനിമയത്തിന്റെ പ്രക്രിയയാണെന്നും രണ്ട് ഭാഷകൾ മാത്രമല്ല, രണ്ട് സംസ്കാരങ്ങൾ കൂടിയാണ് പരസ്പരം സംവദിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള ബ്രൂസിന്റെ അഭിപ്രായം വിവർത്തനത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമൂല്യത്തെ കൂടുതൽ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നു. വിവർത്തനപ്രക്രിയയിൽ വിവർത്തകർ എന്ന സ്ഥാനത്തിന് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വിവർത്തകരുടെ യോഗ്യതയെക്കുറിച്ച് അങ്ങോളമിങ്ങോളം ചർച്ചകളും വിമർശനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. വിവർത്തകന്റെ ആദ്യ കടമ വിശ്വസ്തത പുലർത്തുക എന്നതാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ ഈ വിശ്വസ്തത എന്നത് എന്തിനെയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞുതരണം എന്ന് മാത്യു ആർനോൾഡ് ഉന്നയിക്കുന്നു. വ്യാകരണത്തിലോ പദസമ്പത്തിലോ അല്ല, ഭാഷയിൽ സ്വാഭാവികമല്ലാത്ത പദപ്രയോഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും വിവർത്തകർ എപ്പോഴും പിടിക്കപ്പെടുന്നതെന്ന പീറ്റർ ന്യൂമാർക്കിന്റെ നിരീക്ഷണവും വിവർത്തകരുടെ ഇടപെടലിന്റെ സൂക്ഷ്മതയെ അടിവരയിടുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ വിവർത്തനം വലിയ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള പ്രവർത്തനമാകുന്നുവെന്നർത്ഥം. വിവർത്തനം സർഗ്ഗപ്രക്രിയയായി രൂപപ്പെടുന്ന ഈ കാലത്ത് അതിന്റെ സാധ്യതകൾ അനന്തമാണ്. വിവർത്തനപ്രക്രിയ ചരിത്രപരമായ ദൗത്യമായി മാറുകയും അതിൽ വിവർത്തകരുടെ പങ്ക് അചഞ്ചലമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. നാൾക്കു നാൾ വികാസം പ്രാപിക്കുന്ന, വിശാലമായ പ്രക്രിയയായി വിവർത്തനം ചുവടുമാറുമ്പോൾ ഒരു ഭാഷയിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക്/ അനേകത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം നടത്തുന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമായി കൂടി പരിവർത്തനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പെണ്ണപ്പൻ – കവിതയുടെ മാറുന്ന വഴി

2020ൽ ക്വിയർ കവിയായ ആദി (ആദർശ്) രചിച്ച കവിതയാണ് പെണ്ണപ്പൻ. പുരുഷമേൽക്കോയ്മ കാലാകാലങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ സമൂഹം, ആണെന്നും പെണ്ണെന്നുമുള്ള ബൈനറിയിലൊതുങ്ങുന്ന തരത്തിലാണ് മനുഷ്യരെ കണ്ടീഷണിംഗ് ചെയ്യുന്നത്. ആൺ-

പെൺ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾക്കിടയിലെ ജീവിതങ്ങളുടെ പ്രതിസന്ധികളെയും മറുമാണ് പെണ്ണപ്പൻ എന്ന കവിത പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. മീൻ നുള്ളുകയും അടുപ്പൂതുകയും അടിച്ചുവാരുകയും ചെയ്യുന്ന പെണ്ണപ്പൻ നാട്ടിലെ ആണപ്പൻമാർക്കിടയിൽ പരിഹാസകഥാപാത്രമാണ്. ചുറ്റിലുമുള്ള പരിഹാസങ്ങളെ നേരിടാൻ ത്രാണിയില്ലാതെ അലക്ക് കെട്ടില്ലാതെ ആറ്റിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നുണ്ട് പെണ്ണപ്പന്റെ ഭാര്യ. ആണപ്പൻമാർ പണിതുകാണുമെന്ന കരക്കമ്പികൾക്കൊടുവിൽ പെണ്ണപ്പനും ആണപ്പൻമാരുടെയിടയിൽനിന്ന് ആറ്റിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു. കാലാകാലങ്ങളായി സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ആണധികാര ധാരണകളെയാണ് പെണ്ണപ്പൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്. അതോടൊപ്പം നമുക്കിടയിൽ ജീവിക്കുന്ന ശബ്ദമില്ലാത്തവരുടെ ഘനഗംഭീരമായ ശബ്ദമായും കവിതയിലെ വരികൾ മാറുന്നു.

"പുരുഷാധിപത്യം തികഞ്ഞ വിവേചനങ്ങളോടെ ആണിനും പെണ്ണിനും തന്റെ അനുശാസനങ്ങൾക്കനുസൃതമായി തലമുറകളെ വളർത്താൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ കുടുംബം എന്ന മനുഷ്യവിരുദ്ധ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നാണ് പെണ്ണപ്പനും അയാളുടെ പെണ്ണും ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത്." 1

'ആദിയുടെ പെണ്ണപ്പൻ എന്ന കവിതാസമാഹാരം വായിക്കുമ്പോൾ' എന്ന ഉപശീർഷകത്തോടെ ദൈവം ആണോ പെണ്ണോ? എന്ന കവിതയിൽ

"ഇനി നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ
നിലവിളിക്കുന്ന ഒരു രൂപം മാത്രം ഓർക്കുക.
വിഷം, കുരിശ്, മരക്കൊമ്പ്, മടിത്തട്ട്:
പല രൂപങ്ങളിൽ മൃതി കാത്തിരിക്കുന്നതു
കാണുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു പിടച്ചിൽ.
ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടാത്ത
ഒരു ഭ്രൂണം മുഴുവൻ പേരിടാത്ത നാടുകൾ
കാത്തുകിടക്കുന്നു, അകമോ പുറമോ
നേരെന്നറിയാത്ത, സർവ്വനാമങ്ങൾ
നിശ്ശബ്ദമാകുന്ന നാടുകൾ,
ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാഷകൾ" 2

കവി സച്ചിദാനന്ദൻ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. സമൂഹത്തിൽ പിന്തള്ളപ്പെട്ടവരെ കണ്ടെടുക്കുകയാണ് പെണ്ണപ്പനെന്ന കവിത. ആദിയുടെ പെണ്ണപ്പൻ എല്ലാവരുടേതുമാകുന്നതിനോടൊപ്പം ഒറ്റയ്ക്ക് വൻമരം പോലെ നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

""പെണ്ണപ്പൻ സംസാരിക്കുന്നത് കേവലം അലങ്കാരത്തെയോ ചമത്കാരത്തെയോ കുറിച്ചൊന്നുമല്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അത്തരത്തിലുള്ള ബാഹ്യമായ മോടികളോ വർണനകളോ കാൽപ്പനികതയോ ഒന്നും ഈ കവിതയിൽ ഇല്ല. ഇതിൽ തൊട്ടടുത്തുള്ള, അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ജീവിതവും വളരെ ഭൗതികവുമായ കാര്യങ്ങളാണുള്ളത് ." 3

കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ഇന്ത്യൻ ലിറ്ററേച്ചർ ജേർണലിൽ കവിയായ സച്ചിദാനന്ദൻ വുമൺ ഡാഡ് (Women-Dad) എന്ന പേരിൽ പെണ്ണപ്പൻ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാഹിത്യത്തിന് ലിംഗഭേദമില്ല എന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നതുകൂടിയായിരുന്നു ഈ വിവർത്തനോദ്യമം. എല്ലാവരെയും ചേർത്തുനിർത്താനുള്ള പ്രേരണയുള്ള ഊർജ്ജം കൂടിയാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ വുമൺ-ഡാഡിലൂടെ വായനക്കാരിലെത്തിക്കുന്നത്.

മൂലകൃതി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളല്ല വിവർത്തനത്തിന്റെ വിഷയം, അതിന്റെ ഭാഷാപരമായ രൂപീകരണമാണ് എന്ന ജെയിംസ് ഹോസിന്റെ നിരീക്ഷണം വിവർത്തനത്തിൽ ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ അടിവരയിടുന്നു. വിവർത്തനപ്രക്രിയയിൽ ഭാഷാപരമായ ഘടകങ്ങൾ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം വലുതാണ്. വിവർത്തകരുടെ ഭാഷാജ്ഞാനം അവിടെ പ്രധാന ഘടകമാകുന്നു. പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലും ഇവ കാണാം. പെണ്ണപ്പൻ Women-dad ആയി മൊഴി മാറുന്നു. കഴിയുന്നതും ആശയത്തോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള മൊഴിമാറ്റമാണ് ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്. കൂടാതെ പുതിയ ഒരു പദം കൂടി സച്ചിദാനന്ദൻ ഭാഷയ്ക്ക് സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. പെണ്ണപ്പന് സംഭവിക്കുന്ന അതേ മാറ്റം ആണപ്പനും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്- Men-dad. കവിതയിൽ ഒരിടത്ത് സച്ചിദാനന്ദൻ Women-dad നെ Dad-men ആക്കുന്നുമുണ്ട്.

മീൻ നുള്ളുക (skin the fish), അടുപ്പൂതുക (blow the kitchen fire), അടിച്ചു വാരുക (sweep the house) എന്നിവയിലും മൊഴിമാറ്റത്തിന്റെ ഇഴയടുപ്പം കാണാം. 'കരക്കാരു മുഴുവൻ വാ കീറു'മെന്നതിന് 'The villagers would scream' എന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വാ കീറുക എന്നതിന്റെ തനത് ഭംഗിയും ശബ്ദവും പകരാൻ Scream നു പൂർണ്ണമായി കഴിയുന്നില്ല. 'അടീലുള്ളതൊക്കെയും ചീത്തതാണ് കൊച്ചേ' മൊഴിമാറ്റുമ്പോൾ 'Whatever is covered up is bad my child' എന്നാകുന്നു. ആദി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി മറച്ചുവെക്കുന്നതൊക്കെയും മോശം എന്ന അർത്ഥമാണ് സച്ചിദാന്ദന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്നത്. 'മുണ്ടു പൊക്കി നാണം കെടുത്തും' എന്ന് പറയുന്നിടത്ത് ആദി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം വ്യക്തമാണ്. വിവർത്തനത്തിൽ അതിനു പകരമായി 'And lift their clothes revealing their tight balls and shame them all' എന്ന് വിശദീകരിച്ചു നൽകിയതായി കാണാം. പരിഹാസങ്ങൾ താങ്ങാതെ അമ്മ മരിച്ചതിനെ 'അലക്കുകെട്ടില്ലാതെയാറ്റിലേക്കിറങ്ങിപ്പോയി' എന്ന് ആദിയും 'My Mom went down the river this time without the bundle of dirty clothes' എന്ന് സച്ചിദാനന്ദനും അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മണ്ണപ്പം earthen bread ഉം കണ്ണൻ ചിരട്ട വെറും coconut shell ഉം കണ്ടം field ഉം ആയി വിവർത്തനത്തിൽ മാറുന്നു.

"പെണ്ണപ്പന്റെ പിടിപ്പുകേട്!
ആണപ്പന്മാർ പണിതു
കാണുമെന്ന്
കരക്കമ്പി പോലും വന്നു"
എന്നത് വിവർത്തനത്തിൽ
"O, that women-dad's
Carelessness, Some men-dads
Must have done it to him,
So ran the gossip"

എന്നായി മാറുന്നു. പിടിപ്പുകേട്, പണിയുക, കരക്കമ്പി എന്നീ വാക്കുകൾ നൽകുന്ന വ്യതിരിക്തതയെ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ വിവർത്തനത്തിന് സാധിക്കുന്നില്ല എന്നു കാണാം.

സാംസ്കാരിക വ്യത്യാസങ്ങൾ – കവിതയിലും വിവർത്തനത്തിലും

വിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ വിവർത്തകർ നേരിടുന്ന പ്രധാന പ്രതിസന്ധിയാണ് മൂല-സ്രോതഭാഷകളുടെ സംസ്കാരങ്ങളിലുള്ള വ്യത്യാസം. പരമാവധി അതാത് സംസ്കാരങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ തരത്തിൽ, എന്നാൽ മൂലകൃതിയിൽനിന്ന് ഒരുപാട് വ്യത്യാസം വരാതെ വിവർത്തനം നടത്തുകയാണ് പതിവ്. എന്നിരുന്നാലും ഇത്തരം വിവർത്തനങ്ങളിൽ സാംസ്കാരിക സൂക്ഷ്മതകൾ സ്രോതഭാഷാവായനക്കാർക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. മൂലകൃതിയു

ടെ സംസ്കാരം സ്രോതഭാഷയ്ക്ക് പൂർണ്ണമായി വഴങ്ങണമെന്നില്ല. ഈ പ്രതിസന്ധികൾ പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലും കാണാൻ കഴിയുന്നു. പെണ്ണപ്പനിലെ അപ്പൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ -മീൻ നുള്ളുക, അടുപ്പൂതുക- വിവർത്തനത്തിലേക്കെത്തുമ്പോൾ – Skin the fish, Blow the kitchen fire - പദാനുപദതർജ്ജമ മാത്രമായി മാറുന്നു. ആണുങ്ങളെ പറയിപ്പിക്കുന്നതും You are a disgrace to all men! എന്നതും അർത്ഥപരമായി മാത്രമല്ല, മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകൾക്കനുസരിച്ച് കൂടി വ്യത്യാസം വരുന്നു. പറയിപ്പിക്കുക എന്നത് പ്രകടമാക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ആഴം ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമയ്ക്ക് നൽകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. കഴിയാനയെ പിടിക്കുക, കണ്ണൻചിരട്ടയിൽ മണ്ണപ്പം ചുടുക ഇവ പകരുന്ന ജീവിതചിത്രം അത്രതന്നെ ഗാംഭീര്യമുള്ളതാക്കാൻ 'Letting go the ant-lion', 'Looking for a coconut shell to bake earthen bread' എന്നിവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം നമുക്ക് പരിചിതമായി ചുറ്റുപാടിലൂടെയാണ് പെണ്ണപ്പൻ സഞ്ചരിക്കുന്നത്. ലക്ഷ്യഭാഷയിൽ സമാനമായ ചുറ്റുപാട് ആവണമെന്നില്ല. വിവർത്തനകവിത വായിക്കുന്ന ഇതരസംസ്കാരത്തിലുള്ള വായനക്കാർക്ക് കുറിപ്പുകളുടെ സഹായത്തോടെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാമെങ്കിലും അനുഭവപൂർണമാക്കുന്നതിൽ അപൂർണ്ണത അനുഭവപ്പെടാം.

ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകതകളും സാംസ്കാരികവ്യത്യാസങ്ങളും ഏതൊരു വിവർത്തനത്തിലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിരപരിചിതമല്ലാത്ത വാക്കുകളും സാമൂഹികചുറ്റുപാടുകളും വിവർത്തനത്തെ ദുസ്സഹമാക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. തീർത്തും നാടൻപ്രയോഗങ്ങൾ പലയിടങ്ങളിലായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ ആദി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അനുഭവപ്പെടലിന്റെ തീവ്രതയ്ക്ക് വിവർത്തനത്തിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

കവിതയുടെ സത്ത ചോരാതെയുള്ള സച്ചിദാനന്ദന്റെ വിവർത്തനശ്രമം ആശാവഹമാണ്. വിവർത്തനപ്രക്രിയ എത്രമാത്രം സങ്കീർണവും ഉത്തരവാദിത്തപൂർണവുമാണെന്നതിന് പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനം മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്. ആദിയുടെ കവിതയ്ക്ക് അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിൽ വായനകളുണ്ടാകാൻ ഉതകുന്ന വിവർത്തനമാണ് വുമൺ-ഡാഡ് (Women-dad) എന്നതിൽ സംശയമില്ല. സർഗാത്മകതയ്ക്ക് ലിംഗഭേദമില്ലെന്ന ആശയത്തെ പെണ്ണപ്പനും വുമൺ-ഡാഡും ഒന്നുകൂടി അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം എഴുത്തിനെ കൂടുതൽ ജനാധിപത്യവത്ക്കരിക്കുക എന്ന കർത്തവ്യം കൂടി പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ സാധിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. ജൂലി ഡി. എം, മലയാളകവിതയുടെ മാറുന്ന മുഖം, https://jnanabhasha.com/malayalakavithayude- maarunnamukham-troll-julidm/

2. സച്ചിദാനന്ദൻ, ദൈവം ആണോ പെണ്ണോ?, https://kavishala.com/nayaSahitya/saccidanandan/daivam-anea-pennea-saccidanandan-elutiya-kavita

3. ആ കവിതയ്ക്ക് 'പെണ്ണപ്പൻ ' എന്നതിനേക്കാൾ രാഷ്ട്രീയം പറയുന്ന വാക്കില്ല, സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് അപ്രതീക്ഷിതം https://www.newsmalayalam.com/article/newsroom/that-poem-does-not-know-the-political-word-more-than-pennapan-the-sahitya-akademi-award-is-unexpected

റഫറൻസ്

1. Lefevere, Andre., Translation History Culture: a source book, Routledge, London, 1992.

2. ആദി, പെണ്ണപ്പൻ, ധ്വനി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022.

3. വിശ്വനാഥ അയ്യർ, എൻ. ഇ., വൃത്തവിചാരം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1996.

4. Indian literature, Kendra Sahithya Academy, Issue number 340, March-Apil 2024.

5. സുനിൽ പി ഇളയിടം, കവിതയിലെ ഇതരലോകങ്ങൾ, ട്രൂ കോപ്പി തിംഗ്, 2023. https://truecopythink.media/literature/sunil-p-ilaydom-writes-about-aadhis-poetry-pennappan

6. ഷിജി എം. കെ, സാഹിത്യത്തിൽ ചിലർക്ക് മാത്രമാണ് മേൽക്കൈ, മലയാളംടിവി 9, 2024. https://www.malayalamtv9.com/kerala/poem-pennappan-author-aadhi-open-up-queer-experience-and-hardship-face-as-a-non-binary-person-to-tv9-malayalam-exclusive-interview-2051500.html

7. കവിത രേണുക, ആ കവിതയ്ക്ക് 'പെണ്ണപ്പൻ' എന്നതിനേക്കാൾ രാഷ്ട്രീയം പറയുന്ന വാക്കില്ല, സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് അപ്രതീക്ഷിതം, ന്യൂസ് മലയാളം 24x7, 2024. https://www.newsmalayalam.com/article/newsroom/that-poem-does-not-know-the-political-word-more-than-pennapan-the-sahitya-akademi-award-is-unexpected

8. സച്ചിദാനന്ദൻ, ദൈവം ആണോ പെണ്ണോ?, https://kavishala.com/nayaSahitya/saccidanandan/daivam-anea-pennea-saccidanandan-elutiya-kavita

9. ജൂലി ഡി. എം, മലയാളകവിതയുടെ മാറുന്ന മുഖം, ജ്ഞാനഭാഷ മൾട്ടി ഡിസിപ്ലിനറി ഓൺലൈൻ പിയർ റിവ്യൂഡ് ജേണൽ, 2024
https://jnanabhasha.com/malayalakavithayude- maarunnamukham-troll-julidm/

10. കേൾക്കണം കേരളം ഈ ശബ്ദങ്ങൾ, https://thecritic.in/about-the-book-kelkkatha-shabdangal/

11. വിജയരാജമല്ലിക, വെളിച്ചം മങ്ങിയ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലേക്കുള്ള തുറവികൾ,
https://thecritic.in/vijayaraja-mallika-on-aadhis-poems/

12. പെണ്ണപ്പൻ ഒരു മോശം വാക്കല്ല, https://youtu.be/4M3d42uAOr0

23

Resistance against Religious Ethnocentrism and Misogyny in Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel

Jasna Jalal
Research Scholar , Post Graduate and Research Department of English
TKM College of Arts & Science, Kollam
University of Kerala, India

Abstract
Ethnocentrism refers to a form of centrism that is either ethnic or cultural specific in nature. It comprises of a credence in the dominance of one's own group, its values and practices whereby expressing disdain, abhorrence and resentment towards those outside the group. This has been further extended to the realm of religion by psychologist Bob Altemeyer to signify the concept of ethnocentrism among religious groups. This paper attempts to examine Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel (1990) to understand how religious ethnocentrism subjugates certain sects of people who follow alternate belief traditions that contrast mainstream religious systems and the way it generates misogynistic attitudes. It also seeks to highlight the relevance of the female-centric resistance to oppression inflicted by a patriarchal structure through religion and religious practices.

Keywords:
Ethnocentrism, Religious ethnocentrism, Religion, Misogyny, Resistance, Oppression, Patriarchy

The term ethnocentrism was first used by William Graham Sumner who was a sociologist and his work Folkways: A Study of the Sociological Importance of Usages, Manners, Customs, Mores, and Morals (1906) explains ethnocentrism as the "view of things in which one's own group is the centre of everything, and all others are scaled and rated with reference to it" as "each group nourishes it's own pride and vanity, boasts itself superior, exalts it's own divinities, and looks with contempt on outsiders" (Sumner, 1906, p. 17).

Sumner further adds that ethnocentric tendencies lead individuals to amplify as well as intensify everything in relation to their own specific ways to differentiate themselves from others. It thereby makes the individual more rigid in accepting those who are culturally similar and rejecting the unlike by developing intense feelings of cohesion with the group by means of commitment and camaraderie among group members. He correspondingly cites ethnocentrism as a means that helps ethnic groups to survive and exist amidst threats from enemies.

Though the term is related to ethnocultural groups, it has been widely adopted and used in different disciplines to indicate the characteristics of all kinds of groups based on numerous grounds like gender, political preference, religious affiliation and so on.

Ethnocentrism is generally apprehended as an ideological system relating to groups as well as group relations. Under ethnocentrism, a division is brought between "ingroups" (groups with which an individual identifies himself) and "outgroups" (groups with which an individual lacks a hold of belonging and regards as opposite to ingroups).

Such a distinction is used in the social environment to attain positive self-esteem by ascribing themselves as possessing positive traits while ascribing others as having negative traits. This follows a comparison of the characteristics of both the categories and places the ingroups as superior to outgroups since the former derive a positive social identity by marginalising the latter.

Another significant aspect of ethnocentrism is outgroup rejection since they are perceived as objects of undesirable thoughts and intimidating attitudes. As inter-group competition leads to heightened ingroup favouritism, solidarity and pride, it intensifies outgroup prejudice and hostility. The ingroup members exhibit antagonistic attitudes towards the outgroup as it poses a threat to the social position of the former and both of them are competing for the same scarce resources, status, power and privileges.

Thus, the interests and choices of the ingroups are outweighed while the outgroups are negated. Ingroups also evolve as the objects of positive opinions and uncritically supportive attitudes. As T. W. Adorno et al. say in the work The Authoritarian Personality:

Ethnocentrism is based on a pervasive and rigid ingroup-outgroup distinction; it

involves stereotyped negative imagery and hostile attitudes regarding outgroups, stereotyped positive imagery and submissive attitudes regarding ingroups, and a hierarchical, authoritarian view of group interaction in which ingroups are rightly dominant, outgroups subordinate. (Adorno et al. ,1950, p.150)

An ethnocentric individual rejects or shows dislike and treats the members of other groups socially as subordinates. He or she feels threatened by the group which fails to generate a sense of belonging hence opposing and viewing them as alien. Morality, ability and development of ingroups are taken as higher in respect to power and status. They feel mistreated and victimised in such instances when their status is lowered or endangered.

Efforts by subordinate groups to improve their status or position in society are apprehended as threats since they are supposed to be obedient and loyal. Accusations against ingroups often tend to be moralistic and mutually contradictory. Though ingroups are weaker than outgroups, they resist their submission to the dominance of the outgroups who try to maintain or recapture their superior position.

In all respects, ingroups are regarded as the opposite of outgroups. The social interactions between two groups are hierarchical and authoritarian in nature and the ingroup-outgroup distinction serves as the basis of an individual's social thinking.

Though most usages of the term ethnocentrism centre around the supremacy of ingroups, alternate opinions are offered by some anthropologists like A. L. Kroeber who regards it as a phenomenon where other cultures are judged on the basis of one's own culture. Similarly, philosopher Tzvetan Todorov regards ethnocentrism as an indiscriminating belief that judges one's cultural values as the only valid ones and they should be treated as relevant everywhere.

Religion and Ethnocentrism

Religion, though often associated with positive notions such as compassion, hospitality and solidarity, becomes a cause of discrimination, intolerance and prejudice towards certain groups as religion and ethnocentrism are mutually related. Religious people adopt a religion-centric stance where they consider their religion as the only true religion and display an unfavourable attitude towards other religious groups. Religious saliency deeply influences ethnocentric attitudes and plays a major role in creating factions. Boris Bizumic discusses several connections between religion and ethnocentrism. Religion, being a characteristic element of ethnic groups and hence giving it strong importance within an ethnic group is a marking feature of ethnocentrism.

Religion also functions as a tool to validate ethnocentrism. Religious beliefs, myths and stories are used by many ethnic groups to evoke a sense of devotion and unity among members hence generating religious superiority of oneself and exclusionary tendencies towards other religious sects which in turn marks ethnocentrism.

In general, ethnocentric individuals tend to be more religious. T. W. Adorno along with his colleagues, in the work The Authoritarian Personality (1950), state ethnocentric individuals often claim themselves as religious, regard religion as a vital

element in their life and involve in habituate religious practices.

Adorno cites nine sub-syndromes associated with authoritarianism which can also be the traits of an extremely religious person. It includes conventionalism, authoritarian submission, authoritarian aggression, anti-intraception, superstition and stereotypy, power and toughness, destructiveness and cynicism, projectivity and concern with sex. Religious extremity among ethnocentric individuals later evolves into religious fundamentalism, violence and persecution.

Certain religious groups that are organised under a set of common religious beliefs often claim to possess a unique culture which in turn becomes a factor for ethnocentrism. As a result, religious groups evolve into a particular kind of cultural group where religion becomes the factor for determining group affiliations rather than ethnicity. Religious ethnocentrism is the term used by psychologist Bob Altemeyer to indicate the aspect of ethnocentrism in relation to religious groups and it negates the common conception of ethnocentrism as only related to ethno-cultural groups.

Altemeyer explains religious ethnocentrism as a discriminating tendency among the members of a specific religious group to make judgements and have unfavourable attitudes to other religious groups on the basis of religious identity, beliefs and practices. Accepting the traditions of a certain religion and possessing the approach that one's own religious principles contain the fundamental, basic, intrinsic, indispensable and inerrant reality about humankind as well as divinity also account for religious ethnocentrism.

Conventional religions and associated practices exhibit religious ethnocentric tendencies. It normalises the ferocity and violence inflicted in the name of religion as seen in events such as Inquisition. Religions also exert a greater force in stratifying the social system in terms of gender. It assigns certain roles to certain categories thereby giving rise to gender disparity that privileges men and marginalises others.

Religions also produce a male-oriented, rigid, patriarchal power structure that displays hatred and prejudice towards other sections, chiefly women. Witch persecutions that happened over centuries are typical instances of misogyny towards women who followed and practised a belief system that honoured women in opposition to traditional, malecentric religions.

Religious Ethnocentrism and Misogyny in The Heart of the Fire: A Novel

Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel (1990) is set in sixteenth-century Scotland during the period of King James VI. Witchcraft was practised at all levels of Scottish society ranging from the learned elite to the common folk. They were interested in necromancy and it later evolved to accusation of diabolical witchcraft or Devil worshipping.

Though the Scottish Witchcraft Act of 1563 condemned both necromancy and witchcraft, witchcraft persecutions in Scotland were at their peak during the late sixteenth-century. Surge in witch-hunts was also inspired by ruling classes, ministers and lay judges who desired to purge any form of deviance or heresy.

The expansion of the Protestant Church to Lowland regions of Scotland along with the kirk sessions functioning as moral police force also played a major role in persecutions. It guided parishioners against sin, immorality, superstition, corruption and unlawful sex that shaped later witch -hunts.

The violent storm that occurred after the returning journey of the marriage of King James VI and Anne of Denmark culminated in the sensational North Berwick witch-hunt . It was also followed by James' treatise Daemonologie (1597) that added fuel to witch persecutions of 162831, 1649-50 and 1661-62.

Around 80 to 85 percent of accused were women while remaining 15 to 20 percent were men (Briggs, 1996, p.260). In most cases, women who stood outside the rigid frames of patriarchy such as widows and unmarried women were subject to accusation and persecution.

The Heart of the Fire: A Novel (1990) by Cerridwen Fallingstar presents a pre-iandustrial rural Scottish society and the protagonist is Fiona Mcnair, a peasant girl from the village of Glen Lochlan. Her grandmother, Anu is a hereditary witch who practices wort cunning and is also the leader of the village coven. She teaches Fiona herb craft, healing and magic so that she can be the next priestess of the coven.

Fallingstar portrays the relevance of cunning folk as an integral part of the village community and the social position they enjoyed in society. They were called 'wise women' and had greater knowledge of herbs and plants. They enjoyed wider acceptance and faith in their practice from the people as they were cheap and trustworthy.

A major section of the society relied upon cunning folk for various purposes like medical treatments, healing with potions and spells, delivering babies, curing male impotence and female infertility, predicting the future, locating thieves or lost property, casting or removing curses, advising the lovelorn and making peace between the neighbours.

Despite the popularity and acceptance of cunning folk, members of their own community often raised accusations and depicted mistrust against them. When witch hunts gained momentum in the Middle Ages, the separating line between advantageous magic and harmful magic became thin. Cunning women came to be regarded as disciples of the Devil and several of them were persecuted as well as executed by charging the offence of witchcraft.

Religions like Christianity played a major role in igniting fear and suspicion of earlier paganistic traditions like healing, herb craft, magic and witchcraft. Witchcraft came to be regarded as "a sin of treason, treason against God and King" (Fallingstar , 1990, p.611).

Scotland had one of the strictest legal codes against beneficial magic in Europe, which targeted both cunning folk and their clients. The influence of clergy on the judiciary was so intense that complaints brought before ecclesiastical courts were passed on to secular courts. Reports and testimonies gathered by presbyteries and

kirk sessions served as the basis to employ local commissions to trial witches.

The author draws on the uneasy coexistence between Christianity and cunning folk that prevailed in Scotland during the sixteenth century to depict how religious ethnocentrism subjugates certain sects of people who follow alternate belief traditions and how it generates misogynistic attitudes.

Sean, Lord Lochlan's son, is a strong proponent of Christianity and a learned man in Latin. He is a religious fundamentalist, patriarch and follows the teachings of the village priest. Though he loves Fiona, he vehemently rejects her independent individuality and her practice of magic. He forces her to follow the ideal notion of womanhood as instigated by religion and shows misogynistic tendencies when Fiona attempts to transcend his conceptions. Though he desires to be a pagan than a Christian, his cowardice and overreliance on religious teachings prevent him from gaining the life he desires.

Sean and Fiona are in fact extreme opposites. Sean represents a religious ethnocentric individual who follows strict religious conventions, rejects alternate modes of practices and supports patriarchy as propounded by religion. Fiona, on the other hand, stands for a liberated individual who chooses to live a life of happiness and follow an alternate pagan tradition that supports life systems.

When Fiona expresses her feminine potential to choose between whether or when to have a child or not, Sean calls such a choice on the part of the female self "witchery" (Fallingstar, 1990, 264). He also rejects the idea of having more than one sexual partner and takes sexual intimacy as a sin in strict alliance with religious doctrines. But Fiona regards both acts as self-satisfying and pleasurable to which Sean responds by calling her a witch and harlot.

Fiona's sexual intimacy with Annie also emerges as a threat to religion, patriarchy and heteronormative bisexuality. The men in the village view her both as inaccessible as well as jeopardising. Her life as a practitioner of craft marks her as the 'other' who violates social conventions and religious norms. She emerges as a figure of challenges that questions and subverts male supremacy as propagated by fundamentalist religious ideology. Other reasons such as sexual jealousy and revenge also act as instruments for misogyny and violence against her.

Mainstream conventional religions are patriarchal in nature and most of their associated practices are entitling a few while marginalising the majority. Local kirk sessions served as edifying disciplinary meetings that instruct moral and sexual behaviours to the transgressing community.

The reformers aimed at establishing a godly society in alliance with the church and objected to certain customs having pagan connections. Witchcraft persecutions across Europe during the late fifteenth and sixteenth centuries were facilitated by the efforts of kirk sessions who contemplated witchcraft as an evil to be stamped out.

The priest also functions as a chief figure of religious ethnocentrism and misogyny.

When Sean confesses about his sexual relationship with Fiona to the priest, he calls Fiona "witchy blood", "an enchantress" (Fallingstar, 1990, p. 268) who ensorceled Sean. He then performs prayers, candle rituals and washes Sean's body in holy water to free him from devil's act.

The priest also rejects and openly scoffs at the paganistic traditions followed by Fiona and her family in honouring nature such as harvest rituals. As witch–hunting gains prominence, he exhorts the whole community during local kirk sessions to engage in exterminating alternate belief traditions such as "the foul arts of sorcery" (Fallingstar, 1990, p.300) that stand in opposition to the ideologies proposed by Christianity.

Women possessing healing powers like Annie are seen as frightening and her rejection of Crosby's marriage proposal intensifies misogyny. When Jessica says to him, "Annie is a priestess. No man can own her. Her true husband is the Horned God, and what he bids her do, so must she do. If you would have a woman be your chattel, marry a Christian. A woman like Annie – or me – cannot be owned" (Fallingstar, 1990, p.336-337).

Likewise, when Fiona denies Sean's demand for sexual favour, he intimidates her saying, "Fiona has never gone to kirk. She goes not to kirk because she is a witch. She's a witch who has enchanted me" (Fallingstar, 1990, p.555). Later he blames Fiona for his unhappy married life and quotes the priest who told him witchcraft is the outcome of women's insatiable lust.

The physical, mental and sexual tortures inflicted by witch hunters on Annie and Fiona is the ultimate explosion of patriarchy as a punishment to those who attempt to outlive the suppressions inflicted by male supremacy. Fiona is gang raped by a dozen village men and the sexual violence happens in the name of religious fundamentalism under the leadership of a village priest. Rape is also used to humiliate and demoralise the victim under a male-centric system and misogyny normalises it to claim its dominance.

Sexual violence inflicted upon the female body is seen as a means of purging the religion and it instils a sadistic satisfaction in perpetrators. The priest says, "Come on lad, renounce the devil. This will heal you. You've been bewitched, this will help break the spell." (Fallingstar, 1990, p. 607) and the witch-hunter shouts, "The bitch has laid hold of your senses - resist it, resist the enchantment, this will break it... Your immortal soul is at stake. Purge yourself. Purge, or burn with her" (Fallingstar, 1990, p.607 - 608).

In fact, sexual violation of the female body is a reaffirmation by patriarchy that women are physically and sexually within the boundaries defined, marked and controlled by a male-centric system and reiterates the severity of outcomes suffered by those who strive to transgress it.

Religion, its ideology and practices further operate as tools to intensify this victimisation and injustice. The cleansing act ends with Fiona's accusation as a witch

and her punishment by burning at the stake which furnishes a warning to all those who don't fit to the frames of a rigid system.

Resistance through Reliance on Feminine Power

Fiona and other female figures in The Heart of the Fire (1990) resist subjugation afflicted by religion and patriarchy by relying on an alternate paganistic belief system and realising the potential of the feminine self. From childhood, Fiona and Annie expressed their desire to know about the craft and practice it since they knew it gave Anu (Fiona's grandmother) and other practitioners a sense of power and respect from villagers. The villagers depended on them and they called Anu a wise woman. Fiona says:

She (Gran) is not very tall for a woman, nor broad, but the strongest men in Glen Lochlan bow their heads and acknowledge her when she passes by, and the woman curtsey. No, Gran is not afraid of anyone. Everyone in the village owes their loyalty to Lord Lochlan, but even in his presence she is as haughty as a queen. It is my grandmother, or her best friend Mina, the people come to when they are sick, and it is they who know everything there is to know about plants and how they may help us. (Fallingstar, 1990, p.13)

Then she adds:

I think longingly of when I will again be able to visit with Gran and Mina, asking them questions and watching the magic work they do that is so much more exciting than the drudgery of cooking and cleaning and sewing that my mother does. (Fallingstar, 1990, p.18)

The practice of craft builds in Fiona and Annie a sense of empowerment that crumbles the existing patriarchal dispositions on femininity and feminine roles. The knowledge of herbs, and the ability to heal and control events like childbirth implant an authoritarian impulse over oneself. Fiona also realises the prospect of reproductive power in womanhood and exercises the privilege of choice in reproduction which is not granted under patriarchy. She states:

I feel my power as a woman, priestess who owns herself, who chooses consciously, as I have ever felt it before. And I feel in myself the power of the oak and the willow and the apple tree in blossom that may one day bear fruit. It is my choice. (Fallingstar, 1990, p. 275)

And she affirms:

When I grow up, I think to myself firmly, I will not have children. I will learn everything Gran and Mina know about herbs, everything Sarah knows about helping babies come. And whatever the men in the coven know, yes I'll learn that too. And when I walk by, people in the village will nod to me and drop their eyes as they do with Gran. (Fallingstar, 1990, p.19)

It is the same body that Fiona uses as a weapon to fight against patriarchy and suffers oppression in the hands of religious fundamentalists. When Sean forces her

to have his child, she strongly repels and says, “Neither you nor any man can force me to bear... We’re not animals! I’m not a heifer to bear a calf every year, nor a chicken to lay an egg every day” (Fallingstar, 1990, p. 283).

Fiona also defends her paganistic faith to Sean’s accusation as witch and says, “Anyone who spends time on the earth and with the plants of the earth might know-will quickly learn-... may quickly learn how to avail herself of the natural powers around her. There’s nothing of Satan in this” (Fallingstar, 1990, p. 283). She later defies her lover, Alain’s suggestion to leave the village and travel with him, emphasising her individuality as not succumbing to male choices.

Annie voices her repulsion to patriarchy and asserts self-reliance when she says, “ I do as I please, and fear no man, and have no master but what my heart tells me” (Fallingstar, 1990, p. 294). Both Fiona and Annie share intense female companionship offered as part of their pagan faith and neither of them fears the loss of their camaraderie as Annie says, “Once we marry, I’m afraid he’ll think he owns me!... Who knows if I would ever see you - or if he would even allow me to go to coven meetings?” (Fallingstar, 1990, p. 333). She feels faultless and fulfilled through her pagan faith and Fiona’s company.

Fiona’s grandmother, Anu too displays resistance to bodily duties imposed upon the female body by religion and society. She teaches Fiona and Annie the autonomy of the female self and body to choose when to bring a new life to the world and makes them realise their unique responsibility. Anu says:

Remember girls, you are not breeders. One or two bairns if you wish. Not so many as to turn you from your true purpose. The world is full of women who can bring forth children, there are very few of us indeed, women of the sun and moon, women who heal the earth and midwive her bringing forth. We must survive. Without our magic, all the cycles which seem so much larger than us, the tides and the earth’s turning, the bow, disk and horns of the moon, the times of planting and of harvesting, without us, and our power, all will go awry. (Fallingstar, 1990, p. 276- 277)

She also helps Jonet, who is an ardent Christian to terminate her pregnancy and consoles her that it is not a sin. She says, “It is no sin to say no to a spirit that you cannot survive bringing forth” (Fallingstar, 1990, p. 41).

Anu is a staunch proponent of an alternate practice that is in opposition to Christianity and attacks Christianity. She advises Fiona, “Dinna go wringing your hands together like that woman. Never, ever, ever. Keep your palms open ... and good fortune will find them. Leave this wringing and praying and clasping of hands together for idiots and once-borns” (Fallingstar, 1990, p. 42), and adds, “One wonders if humans were so stupid before Christianity or if Christianity has made them so. I seem to recall that at one time in the world, there was more good sense than there is now” (Fallingstar, 1990, p. 42-43).

She also trusts her inner self and rejects external forces. In contrast to all these female figures, Fiona’s sister, Eostre adopts a different form of resistance to religious

fundamentalism and scorns both the coven and kirk. She says, “If witches cannot save themselves from fire in this world and Christians must face it in the next, what’s the use” (Fallingstar, 1990, p. 564).

Conclusion

Cerridwen Fallingstar’s The Heart of the Fire: A Novel (1990) opens up the significance of a new mode of resistance to religious ethnocentrism, patriarchy and misogyny that relies on the practice of a paganistic, gynocentric belief system or mode of knowledge meant as witchcraft. Religion dictates unequal gender relations by prescribing certain patterns of behaviour and roles that ultimately end up in inequality, intolerance and subjugation. Instead, witchcraft emerges as a counter-practice that ensures autonomy, empowerment, peace and consolation in place of conventional mainstream religious systems that are androcentric and oppressive.

Works Cited

Adorno, T. W., et al. (1950). The Authoritarian Personality. New York : Harper and Row.

Altemeyer, Bob. (2003). Why Do Religious Fundamentalists Tend to be Prejudiced? The International Journal for the Psychology of Religion,13(1), 17-28. Taylor & Francis Online, https://doi.org/10.1207/S15327582IJPR1301_03.

Bizumic, Boris. (2016). Ethnocentrism. ResearchGate, www.researchgate.net/publication/290997274.

Briggs, Robin. (1996) . Witches and Neighbours : The Social and Cultural Context of European Witchcraft . London : HarperCollins.

Capucao, Dave Dean. (2010). Religion and Ethnocentrism: An Empirical-Theological Study. Boston: Brill.

Fallingstar, Cerridwen. (1990). The Heart of the Fire: A Novel. San Geronimo : Cauldron Publications.

Goodare, Julian, et al., editors. (2008). Witchcraft and Belief in Early Modern Scotland. New York: Palgrave Macmillan.

Henderson, Lizanne. (2016) .Witchcraft and Folk Belief in the Age of Enlightenment : Scotland , 1670-1740. London : Palgrave Macmillan.

Normand, Lawrence, and Gareth Roberts, editors. (2000) Witchcraft in Early Modern Scotland: James VI’s Demonology and the North Berwick Witches. Exeter: U of Exeter P.

Sumner, William Graham. (1906). Folkways: A Study of the Sociological Importance of Usages, Manners, Customs, Mores, and Morals. Boston: The Athenaeum P.

24

കളരിപ്പയറ്റ്– കേരളക്കരയുടെ ആത്മരക്ഷാപദ്ധതി

ഡോ. ബീനാകൃഷ്ണൻ എസ് കെ
പ്രൊഫസർ, ഗവൺമെൻറ് കോളേജ്, നെടുമങ്ങാട്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഒരു ദേശത്തെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ ഒട്ടേറെയുണ്ട്. ഭൂമിശാസ്ത്രവും പ്രകൃതിയുടെ ഘടനയും അവയിൽ മുഖ്യമായ രണ്ട് അംശങ്ങളാണ്. ഒരു ജനതയെ തിരിച്ചറിയാൻ സഹായിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വം സംസ്കാരം തന്നെ. ചരിത്രവും വിശ്വാസങ്ങളും പാരമ്പര്യവും ആചാരമര്യാദകളും എന്നുവേണ്ട, പാരമ്പര്യ ചികിത്സാരീതികളും കായികകലകളുമൊക്കെ കൈകോർത്തുനിൽക്കുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനമാണ് നമ്മുടെ കേരളം. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്പം വേർതിരിഞ്ഞാണ് കിടപ്പെങ്കിലും അയൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പൈതൃക പാരമ്പര്യങ്ങൾ കേരളസംസ്കാരത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവൻരക്ഷ ഉറപ്പാക്കാനായി ശത്രുവിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ശാരീരികാഭ്യാസമാണ് ആയോധനകല. എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും ഇതിനു തനതായ ശീലങ്ങളുണ്ട്. ആയുധമില്ലാതെയും ആയുധമുപയോഗിച്ചും നടത്തുന്ന സുരക്ഷാപ്രവൃത്തികൾ കളരിയഭ്യാസത്തിന്റെ ചിട്ടയിൽപ്പെടുന്നു. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ആയോധനവിദ്യ കലകളുടെയാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടും. ആത്മരക്ഷാപദ്ധതി എന്ന നിലയിൽ കളരിപ്പയറ്റിനെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ
നിഷ്പത്തി, പ്രചാരം, നിർമ്മിതി, മെയ്യൊരുക്കം

ആമുഖം

മധ്യകാലഘട്ടത്തിലും ആധുനികയുഗത്തിന്റെ ശൈശവഘട്ടത്തിലും വിശേഷിച്ച് പതിനഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടിനും പതിനേഴാംനൂറ്റാണ്ടിനും ഇടയ്ക്കുള്ളകാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളഭൂമി സംയോജിതമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നില്ല. അനവധി പ്രവിശ്യകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു കിടന്ന ഒരു ഭൂപ്രദേശമായിരുന്നു കേരളം. ഓരോ പ്രവിശ്യക്കും ഓരോ ക്ഷത്രിയ രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇവിടത്തെ കായിക കലാ സംസ്കാരമായി അംഗീകാരം നേടിയ ഒരായോധനമുറയാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. ദേശരക്ഷയെക്കരുതി ഓരോ നാട്ടുരാജ്യവും സ്വന്തം സേനകൾക്കു രൂപം നൽകി. സ്വാഭാവികമായും സൈനികരെ യുദ്ധമുറകൾ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമായി. ക്ഷത്രിയ രാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും മാത്രമല്ല. ഉന്നതകുലജാതരായ വനിതകളും യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജാതിമതങ്ങൾ നോക്കാതെ ചെറുപ്പക്കാർ സൈനികമുറകൾ പരിശീലിച്ചു പോന്നു. അക്കാലത്ത് ദേശിംഗനാട് (ഇന്നത്തെ കൊല്ലം) വേണാടിന്റെ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. പതിമൂന്നാം ശതകത്തിനും പതിനാറാം ശതകത്തിനുമിടയ്ക്ക് ദേശിംഗനാട്ടിൽ കളരിപ്പയറ്റിൽ വിദഗ്ധകളായ വനിതകളുടെ ഒരു സേനയുണ്ടായിരുന്നു.തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ കളച്ചൽ എന്ന ദിക്കായിരുന്നു ഇവരുടെ സ്വദേശം. ആയോധനത്തിനുകൂടി പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നതാണ് നൃത്തത്തിനുള്ള ചുവടുവയ്പുകളെന്നും 'ആരഭടി' എന്ന നാട്യക്രിയ പടയാളികളിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചുവെന്നുമുള്ള ഭരതമുനിയുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ ആയോധനവിദ്യയും നാട്യകലയുമായുള്ള അടുപ്പത്തിനു തെളിവാണ്.

പദനിഷ്പത്തി

കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന പദം തന്നെ സ്വയം വിശദീകരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കളരിയിൽ പരിശീലിക്കുന്ന പയറ്റായതിനാലാണ് ഈ കായികാഭ്യാസങ്ങളെ കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റു കായികാഭ്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങളെയെല്ലാം അതിശയിക്കുമാറ് ശാസ്ത്രീയമായി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഒരു കായികാഭ്യാസമാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. ഇതിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ദൈനംദിന പരിശീലനം കൊണ്ട് ശാരീരികാരോഗ്യപുഷ്ടിക്ക് പുറമെ ഉത്തമമായ ഒരായോധനമുറയിൽ വൈദഗ്ധ്യം കൂടി ആർജിക്കുന്നു. ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ദേശരക്ഷയ്ക്കും അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു യുദ്ധമുറ എന്ന നിലയ്ക്ക് കളരിപ്പയറ്റിന് ഏറെ പ്രചാരം കിട്ടി. ഉത്തര കേരളമായിരുന്നു കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പ്രധാന കേന്ദ്രം. ഖല്വരിക എന്ന സംസ്കൃത പദത്തിൽ നിന്നാണ് കളരി എന്ന മലയാള പദം ഉണ്ടായതത്രെ. എന്നാൽ കളം കാളിയുടെ വാസസ്ഥലമാണ്. കാളിയുടെ അനുഷ്ഠാനം നടക്കുന്ന ബലികളെല്ലാം കളത്തിൽ മാത്രമെ പതിവുള്ളൂ. തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ മുടിപ്പുരകളിൽ കാളിയൂട്ടു നടക്കുമ്പോൾ സ്വസ്ഥാനത്തിനു ചുറ്റും കാളി നടത്തുന്ന സുരക്ഷാവീക്ഷണത്തെ 'കളംകാവൽ' എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. കളമെഴുത്ത്, ബലിക്കളം, കളിക്കളം, കളപ്പുര, മെതിക്കളം (നെൽക്കളം) എന്നിവിടങ്ങളിലും കാളിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നാണ് വിശ്വാസം. യുദ്ധസ്ഥലത്തിന് പടക്കളമെന്നു പേരുവരാൻ കാരണവും ബലിസങ്കല്പം തന്നെ. അതിനാൽ അനുഷ്ഠാനപ്രധാനമായതും ശ്രദ്ധിയോടും വൃത്തിയോടും സൂക്ഷിക്കേണ്ട സ്ഥലമെന്നും കളത്തെക്കുറിച്ച് അർത്ഥം പറയേണ്ടി വരും. കാളിയുടെ ഈ സാന്നിദ്ധ്യം തന്നെയാണ് കളരിയുടെയും പേരിന് കാരണമായത് സംഘകാലകവിതകളായ പുറംനാനൂറിലെ 225,237, 245, 356, എന്നീ പാട്ടുകളിലും അകനാനൂറിലെ 34, 231, 293 തുടങ്ങിയ പാട്ടുകളിലും കളരി പരാമർശമുണ്ട്.. 'മക്കൾ വിളയാട്ടു' സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചും 'മുതുമരത്തു മുരൺ കളരി'യെക്കുറിച്ചും സംഘകൃതിയായ പട്ടിണിപ്പാലൈയിൽ അമ്പത്തിയഞ്ചു മുതൽ എഴുപതുവരെ വരികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ കളരി സമ്പ്രദായം രണ്ടാം ചേര സാമ്രാജ്യകാലത്തുണ്ടായ ചേര-ചോള യുദ്ധത്തോടെ സാർവത്രികമായെന്നു ചരിത്രകാരനായ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള പറയുന്നു.

കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പ്രചാരം

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിനും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിനും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിലെ കായിക കലാസംസ്കാരമായി അംഗീകാരം നേടിയ ഒരായോധന മുറയാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. അക്കാലത്ത് ദേശരക്ഷയെക്കരുതി ഓരോ നാട്ടുരാജ്യവും സ്വന്തം സേനകൾക്കു രൂപം നൽകി. സ്വാഭാവികമായും സൈനികരെ യുദ്ധമുറകൾ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമായി. ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും മാത്രമല്ല ഉന്നതകുലജാതകളായ വനിതകളും യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജാതിമതങ്ങൾ നോക്കാതെ ചെറുപ്പക്കാർ സൈനികമുറകൾ പരിശീലിച്ചു പോന്നു. പതിമൂന്നാം ശതകത്തിനും പതിനാറാംശതകത്തിനും ഇടയ്ക്ക് ദേശിംഗനാട്ടിൽ കളരിപ്പയറ്റിൽ വിദഗ്ധകളായ വനിതകളുടെ ഒരു സേനയുണ്ടായിരുന്നു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ കുളച്ചൽ എന്ന ദിക്കായിരുന്നു ഇവരുടെ സ്വദേശം.

കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന പദം തന്നെ സ്വയം വിശദീകരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്, കളരിയിൽ പരിശീലിക്കുന്ന പയറ്റായതിനാലാണ് ഈ കായികാഭ്യാസങ്ങളെ കളരിപ്പയറ്റ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റു കായികാഭ്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങളെയെല്ലാം അതിശയിക്കുമാറ് ശാസ്ത്രീയമായി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഒരു കായികാഭ്യാസമാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. ഇതിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ദൈനംദിന പരിശീലനം കൊണ്ട് ശാരീരികാരോഗ്യ പുഷ്ടിക്ക് പുറമേ ഉത്തമമായ ഒരായോധനമുറയിൽ വൈദഗ്ധ്യം കൂടി ആർജിക്കാം. ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ദേശരക്ഷയ്ക്കും അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു യുദ്ധമുറ എന്ന നിലയ്ക്ക് കളരിപ്പയറ്റിന് ഏറെ പ്രചാരം കിട്ടി. ഉത്തര കേരളമായിരുന്നു കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പ്രധാന ക്രന്ദ്രം. പുറമെനിന്നുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ വേണ്ടീട്ടാണ് ഇവിടെയുള്ളവർ പയറ്റു പഠിച്ചു പോന്നത്. കേരളത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലും തുളുനാടിന്റെ ചില പ്രദേശങ്ങളിലും കളരിയഭ്യാസങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു.

കളരിത്തറ നിർമ്മിതി

കളരിയുടെരൂപഘടന ദീർഘചതുരമാണ്. സമനിരപ്പായ സ്ഥലം മതിലുകെട്ടിയോ മറ്റു തരത്തിൽ മറച്ചോ കളരി നിർമ്മിക്കുന്നു. നീളത്തിന്റെ പകുതി വീതി എന്ന വാസ്തുകണക്കിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന കളരികൾ നീളത്തിന്റെ കണക്കിലാണറിയുന്നത്. അങ്ങനെ അറുപത്തീരടി, അമ്പത്തീരടി, നാല്പത്തീരടി, മുപ്പത്തീരടി, ഇരുപത്തീരടി എന്നിങ്ങനെ കണക്കനുസരിച്ച് കളരികളെ വിളിക്കുന്നു. ഇലങ്കങ്ങൾക്കും കണക്കിതുതന്നെ. അറുപത്തീരടിയെ പെരുങ്കുളരി എന്ന് പൊതുവെ വിളിക്കും. നാൽപത്തിരണ്ടടി നീളത്തിനു ഇരുപത്തിയൊന്നടി വീതിയുണ്ടാകും. ഇരുപത്തീരടിക്കുമാത്രം നീളവും വീതിയും തുല്യമായിരിക്കും. തെക്കൻചിട്ടയിൽ സമനിരപ്പിലുള്ള നിലക്കളരി കളാണ് പ്രധാനം. വടക്കൻ ചിട്ടയിൽ ഭ്രമി കുഴിച്ചു നിർമ്മിച്ച 'കുഴിക്കളരി' കളാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. തെക്കുപടിഞ്ഞാറുയർന്ന് വടക്കുകിഴക്കു താണ് ജലവീഥിയിലുള്ള ഭ്രമിയുടെ മാനുഷഖണ്ഡത്തിലോ ഈശാനഖണ്ഡത്തിലോ പൊതുക്കളരികൾ നിർമ്മിക്കാം. എന്നാൽ സർപ്പക്കാവുകൾ ജീർണ്ണക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇവയുള്ള സ്ഥലവും പൂഴിമണ്ണുള്ള സ്ഥലം, ചതുപ്പുനിലം, കുന്നിൻപുറം ചെങ്കല്ലും കരിങ്കല്ലും നിറഞ്ഞ സ്ഥലം സമനിരപ്പെങ്കിലും മൈതാനം പോലെ വിസ്തൃതമായ സ്ഥലം എന്നിവ കളരിക്കുനന്നല്ല. വീടിനോട് ചേർന്നാകുമ്പോൾ കളരികൾ ഈശാനഖണ്ഡത്തിലും വീട് മാനുഷഖണ്ഡത്തിലുമാണ് വേണ്ടത്. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ പ്രത്യേക രീതി വച്ച് പലപ്പോഴും കളരി കന്നിമൂല തൊട്ടുവരും വിധം തെക്കുവശത്താവുകയാണ് പതിവ്.

നെഞ്ചിനൊപ്പം ആഴമെന്ന പൊതുവ്യവസ്ഥ കടത്തനാട്ടിൽ അല്പം വ്യത്യാസം വരും. അവിടെ നാലടി കുഴിച്ച് ആ മണ്ണുകൊണ്ട് കുഴിയുടെ അതിരിൽ ചുമരു നിർമ്മിച്ച് മേൽക്കുരയിട്ടാൽ കളരിയായി. ഇപ്രകാരം നിർമ്മിക്കുന്ന കളരികളിൽ കിഴക്കുനിന്നല്പം വടക്കോട്ടുമാറി കളരിയിലേക്കിറങ്ങുന്നതിനുള്ള പടികൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. കളരിക്കുള്ളിൽ പൂത്തറയും ഗുരുത്തറയും വേണം. നാല്പത്തിയാറോളം ദേവീദേവന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കളരിയേയും അഭ്യാ

സികളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതായി സങ്കല്പമുണ്ട്. ആരോമൽച്ചേകവരെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടിൽ നൂറ്റെട്ടു പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയിട്ടും ഭ്രമിക്കുമേൽ കനകപ്പൊടി വിതറിയിട്ടും ഭ്രമികുഴിച്ചു കനകം വയ്പ്പു നടത്തിയിട്ടും ഭ്രമിയുടെ ഇളക്കം തീർക്കാനാകാത്തതിനാൽ പരശുരാമൻ നാൽപ്പത്തിരണ്ടു കളരി തീർത്തു മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരില്ലാഞ്ഞിട്ടു പരദേശത്തു നിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തിയ ശേഷം കളരിയിൽ ദേവതകളെ കുടിവയ്പ്പിച്ചുവെന്നു പറയുന്നു. കന്നിമൂലയിലെ പൂത്തറയിൽ സപ്തമാതൃ സങ്കല്പത്തിൽ അഞ്ചോ ഏഴോ പടികളും കുമ്പുമെന്നാണ് വിധി. പൂത്തറയുടെ ഉയരവും പടികളുടെ ദൈർഘ്യവും ഇരുപത്തേഴു വിരൽ വേണമെന്നാണ് വ്യവസ്ഥ. മുകളിലോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും വ്യാസം കുറഞ്ഞുവരുംവിധം വേണം പടികൾ നിർമ്മിക്കേണ്ടത്. പടികളുടെ ഉയരം താഴെ നിന്നും എട്ടു വിരൽ നീളത്തിൽ നിന്നു ക്രമപ്രകാരം ഓരോ വിരൽ കുറഞ്ഞ് ഏഴ്, ആറ്, അഞ്ച്, നാല്, മൂന്ന്, രണ്ട് എന്നിങ്ങനെ കണക്കാക്കണം. പടിയുടെ മുകളിലുള്ള കുമ്പിന് ഏഴുവിരൽ പൊക്കം വേണം. കുമ്പു നിൽക്കുന്ന ഏഴാമത്തെ പടിയെ മണിപീഠമെന്നു വിളിക്കുന്നു.പൂത്തറയിൽ നിന്നല്പം മാറി ഒന്നരയടി സമചതുരത്തിൽ ഗണപതിത്തറയും വേണം. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇവിടെ ഒരു പീഠം കൂടി നിർമ്മിച്ചു ഉരുത്തറയും സങ്കല്പിക്കും. ഇവിടെ നമസ്കരിച്ചു മാത്രമെ അഭ്യാസം പതിവുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, കളരിയിൽ വലതുകാൽ വച്ചിറങ്ങണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ട്.

മെയ്യൊരുക്കം

കളരി അഭ്യാസികൾ പാരമ്പര്യമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന വസ്തുത്തെ കച്ച എന്നു പറയുന്നു. പരിശീലന സമയത്തും അങ്കം, പൊയ്ത്ത് തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളിലും കച്ച ധരിക്കാൻ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. പ്രാണകേന്ദ്രമായി കരുതുന്ന നാഭി കടി പ്രദേശത്തെ ബലപ്പെടുത്തികൊണ്ട് ഇറുകെ കച്ച ധരിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് കൂടുതൽ ബലവും പ്രയോഗ സാമർത്ഥ്യവും കൈവരുന്നു. പതിനെട്ട് മുഴം നീളവും എട്ട് വിരൽ വീതിയുമുള്ള ബലമുള്ളതരം തുണിയാണ് കച്ചയായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്, കളരിയിൽ ഒരുതരം അഭ്യാസശൈലിയിലൂടെയാണ് കച്ച കെട്ടുന്നത്. കച്ചകെട്ടലിൽ കുതിരമുഖം, ആനമുഖം, തുടങ്ങിയ ശൈലികളെക്കുറിച്ച് വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ കാണാം. വലിഞ്ഞമർന്നും ഒത്തടി അമർന്നും മറ്റുമുള്ള അഭ്യാസമുറകളിലൂടെയുള്ള കച്ചകെട്ടൽ രീതിയാണ് ഇത്തരത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ കച്ചകളെക്കുറിച്ചും കച്ചകെട്ടലിന്റെ തന്ത്ര-ബലങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിരവധി പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. തച്ചോളി ചന്തുവിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന പാട്ടുകാരന്റെ വരികൾ ഇപ്രകാരമാണ്.

"നാല്പത്തിരുമുഴം പുള്ളിക്കച്ച
കുഴലീന്ന് തച്ചു വലിച്ചെടുത്തു
പന്തുകണക്കിൽ ചുരുട്ടി കച്ച
ആകാശം ചൂണ്ടി എറിഞ്ഞു കച്ച
കയ്യോടെ വാലും പിടിച്ചു ചന്തു
അയ്യാളെ കരം വരുകും മുമ്പിൽ
വടക്കൻ ഞൊറിവെച്ചും ഞാത്തുവെച്ചും
തെക്കൻ ഞൊറിവെച്ചും കുന്തൽ വെച്ചും
ആനമുഖം വെച്ചും കെട്ടുന്നുണ്ട്.
പതിനെട്ടു ഞൊറിവെച്ചു കച്ചകെട്ടി
അങ്കവാലങ്ങു ഉഴിഞ്ഞു കെട്ടി"

ഇത്തരം വർണനകൾ കച്ചാധാരണവിശേഷം മാത്രമല്ല അഭ്യാസപാടവ പ്രദർശനവും, വീരന്മാരുടെ അസാമാന്യ ശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം കൂടിയാണ്. കച്ച ധരിച്ചവന് മാരക

മായ മുറിവേറ്റാൽപോലും കച്ച അഴിച്ചുമാറ്റുന്നതുവരെ മരണം സംഭവിക്കില്ലെന്നു കരുതിയിരുന്നു. തച്ചോളി ഒതേനനും ആരോമൽ ചേകവരുമൊക്കെ മാരകമായ മുറിവേറ്റിട്ടും വീട്ടിലെത്തി ഉറ്റവരോടും ഉടയവരോടും അന്ത്യമൊഴി നടത്തിയ ശേഷമാണ് 'കച്ചയഴിച്ച് മരിച്ചുവീഴുന്നത്.' ഇത്തരം കച്ചധാരണ വിവരണവും മറ്റും കളരി പരിശീലനത്തിൽ കച്ചയ്ക്ക് നൽകിയ പ്രാധാന്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. (26 വടക്കൻ പാട്ടുകൾ, പു.323)

അടവ്, ചുവട്, വടിവ്

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ ആയോധന കായികമുറകളിലൊന്നാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായി അടുക്കും ചിട്ടയും ചേർത്ത് രൂപം നൽകപ്പെട്ട കളരിയഭ്യാസത്തിന് വ്യക്തമായ പാഠ്യപദ്ധതിയും പരിശീലനക്രമവും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. നാല് ഘടകങ്ങളായാണിത് ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മെയ്പയറ്റ്, കോൽപയറ്റ്,, ആയുധപയറ്റ്, വെറുംകൈപ്രയോഗം എന്നിവയാണ് ഈ നാല് ഘടകങ്ങൾ. മെയ്ത്താരി, കോൽത്താരി, അങ്കത്താരി, വെറുംകൈ എന്നിങ്ങനെ സാങ്കേതികമായി ഇവ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇവയ്ക്ക് പുറമെ മർമ്മ വിദ്യാപാഠങ്ങൾ, ഉഴിച്ചിൽ, ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങൾ എന്നിവ കളരിപഠനത്തിന്റെ അവസാന പാഠ്യപദ്ധതിയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കളരിപ്പയറ്റിന്റെ ആദ്യത്തേയും അടിസ്ഥാനപരവുമായ ഘടകമാണ് മെയ്പ്പയറ്റ്. ഏതൊരു കായികാഭ്യാസമുറയ്ക്കും കണ്ണും കരുത്തും നൽകുന്നത് ശരീരമാണ്. ശരീരത്തെ ശാസ്ത്രീയമായി സംസ്കരിച്ചെടുക്കാനാവശ്യമായ കൈ-മെയ് ചലനങ്ങളെ ചിട്ടയോടെ രൂപപ്പെടുത്തി നിരന്തരപരിശീലനത്തിലൂടെ പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്നതാണ് മെയ്പ്പയറ്റ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. അത്തരത്തിൽ സ്വായത്തമാക്കുന്ന ചലനങ്ങൾ ശരീരം സ്വാംശീകരിക്കുകയും ആവശ്യമനുസരിച്ച് ഉടൻ പ്രതികരിക്കാൻ ശരീരത്തെ സജ്ജമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മെയ്ത്താരിയിലൂടെ ശരീരത്തിന് ലാഘവവും നിയന്ത്രണവും ലഭ്യമാകുന്നതോടെ പാഠ്യപദ്ധതിയിലെ രണ്ടാംഘട്ടമായ കോൽത്താരിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. വടിപ്പയറ്റ്, കോൽപ്പയറ്റ് എന്നുകൂടി ഈ പരിശീലനം അറിയപ്പെടുന്നു. പന്തീരാൻ, മുച്ചാൺ, ഒറ്റ എന്നിവയുടെ പയറ്റുമുറകളാണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ആയുധ പ്രയോഗത്തിനാവശ്യമായ കൈവേഗത, കൺമൂർച്ച എന്നിവയും വെട്ടുംതടവും നീട്ടും ഒഴിച്ചിലും അടവും തൊഴിലും വടിപ്പയറ്റിലൂടെ നേടാൻ കഴിയുന്നു.

പരിശീലനത്തിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടമായ ആയുധ പരിശീലനം അങ്കത്താരി ആയുധപ്പയറ്റ്, ആയുധവിദ്യ എന്നിങ്ങനെ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ മുറയാണ് കേരളീയ യുദ്ധസമ്പ്രദായത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായി വർത്തിച്ചിരുന്നത്. ഗദ, കഠാര, കുന്തം, വാൾ, പരിച, കത്തി, ഉറുമി എന്നിവയാണ് ഈ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആയുധ പരിശീലനത്തോടൊപ്പമോ അതിനുശേഷമോ ആണ് വെറും കൈപ്രയോഗവും മർമ്മവിദ്യയും പരിശീലിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് ഗുരുവിന് പ്രത്യേക താല്പര്യമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രമെ സാധാരണ പരിശീലിപ്പിക്കാറുള്ളൂ. സ്വഭാവഗുണം, മനോനിയന്ത്രണം, കാര്യശേഷി, ഇവ തികഞ്ഞവർക്കായിരുന്നു കൊടും വിദ്യയായ മർമ്മ പ്രയോഗങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നത്. തന്റെ ജീവന് ഭീഷണിയാകുമ്പോഴല്ലാതെ മറ്റ് അവസരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കില്ലെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതിനുശേഷമേ മർമ്മ പാഠങ്ങൾ ആരംഭിക്കാറുള്ളൂ.

ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രതിയോഗിയുടെ നേരെ പ്രയോഗിക്കുന്ന ആയോധന സമ്പ്രദായമാണ് "അടവ്." അടവും തൊഴിലും പരിശീലിക്കുക എന്നാൽ അടവ് പ്രയോഗിക്കാനും രക്ഷപ്പെടാനും ഉള്ള രീതികൾ ശീലിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. അഭ്യാസമുറകൾ അനേകമുണ്ടെങ്കിലും പതിനെട്ടടവുകളെപ്പറ്റിയാണ് പ്രത്യേകമായി പറയപ്പെടുന്നത്. ശരീരത്തിന്റെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രം തുലനനിലയിൽ നിർത്തത്തക്കവണ്ണം കാലുകൾ യഥോചിതം മുന്നോട്ടോ പിന്നോട്ടോ പാർശ്വങ്ങളിലേക്കോ ചില പ്രത്യേക രീതികളിൽ വയ്ക്കുന്നതിനാണ് കളരിപ്പയറ്റിൽ ചുവട്

എന്ന് പറയുന്നത്. പ്രധാനമായും അഞ്ച്തരം ചുവടുകളാണുള്ളത്. ആക്ക ചുവട് , നീക്ക ചുവട് , ചാട്ടചുവട്, വട്ടച്ചുവട്, നീട്ടച്ചുവട്. ചുവടുകൾ വെയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്നും ആവിർഭവിച്ച് ശരീരം ചില പ്രത്യേക നിലകൾ അവലംബിക്കുന്നതാണ് വടിവ്. കളരിപ്പയറ്റിലെ വടിവുകൾ സിംഹം, ആന, കുതിര, കോഴി തുടങ്ങിയ ജീവികൾ പൊരുതുമ്പോൾ അനുവർത്തിക്കുന്ന ഫലപ്രദമായ നിലകളെയും തഞ്ചങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. അഷ്ടവടിവുകൾ എന്ന നിലയിൽ ഗജവടിവ്, സിംഹവടിവ്, അശ്വവടിവ്, വരാഹവടിവ്, മത്സ്യവടിവ്, കുക്കുടവടിവ്, മയൂരവടിവ്, സർപ്പവടിവ് എന്നീ എട്ടെണ്ണമാണുള്ളത്.

കാലികപ്രസക്തി

മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവും ബുദ്ധിപരവുമായ വികാസത്തിന് കായികാഭ്യാസങ്ങൾ വളരെയേറെ സഹായിക്കുന്നു. അനാദികാലം മുതലെ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ജനങ്ങൾ കായികകലയ്ക്ക് അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. കായികാഭ്യാസത്തിലും ആയോധനകലയിലും പ്രാവീണ്യംനേടുക എന്നത് ഏതെങ്കിലും പദവിയിലേയ്ക്ക് പരിഗണിക്കാനുള്ള യോഗ്യതയായി അക്കാലത്ത് കണക്കാക്കിയിരുന്നു. കളരിയഭ്യാസം പൂർണ്ണമായും ശരീരശാസ്ത്രപരമായ കണ്ടെത്തലുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രകൃതിക്കനുസൃതമായി രൂപപ്പെടുത്തിയ ആയോധനകലയാണ്. ഇന്ന് നിലവിലുള്ളതിൽ വച്ചേറ്റവും നല്ല ഒരു വ്യായാമ മാർഗ്ഗമാണ് കളരിയഭ്യാസം. മാത്രമല്ല ചികിത്സാസമ്പ്രദായമടക്കം പരിശീലനം നൽകപ്പെടുന്ന ഒരേയൊരു ആയോധനകല കളരിപ്പയറ്റ് മാത്രമാണ് എന്നുള്ളതും ഇതിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ഗുരുവിന്റെ കീഴിൽ ശ്രദ്ധാപൂർണ്ണമായ നിരീക്ഷണത്തിൽ നിത്യവും കളരിയഭ്യസിക്കുന്നത് ശിഷ്യൻമാർക്ക് വ്യവസ്ഥയും ജീവിതത്താടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും വളർത്തുവാൻ ഉതകും. ഇത് ശാരീരിക മാനസിക ആരോഗ്യത്തെ പരമമായ അവസ്ഥയിൽ നിലനിർത്തും. ഇന്നും ഗുരുകുല സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കായികകല കളരി മാത്രമാണ്.

വർഷങ്ങളുടെ ചിട്ടയോടെയുള്ള പരിശീലനം കൊണ്ട് ഒരാളിൽ ശ്രദ്ധ, വേഗത, ശക്തി, വിദ്യ, ബുദ്ധി, സിദ്ധി എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. അതിലൂടെ സ്വയം രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള നില, നീക്കം, പ്രയോഗം, പ്രതിരോധം, കൃത്യത, വഴക്കം, ഏകോപനം മുതലായ കഴിവുകൾ അഭ്യസിക്കാനാകും. പരമ്പരാഗത സ്വയം പ്രതിരോധതന്ത്രങ്ങളും താളാത്മകമായ മെയ്യഭ്യാസവും ഒത്തുചേരുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൈകാലുകൾക്ക് വലിയ ഭേദ്യതാശക്തിയും ശരീരശാസ്ത്രപരമായ അറിവും ലഭിക്കും. അതുപോലെ തന്നെ കായികമായി കരുത്ത് നേടുന്നവരിൽ സ്വാഭാവികമായും വ്യക്തിത്വവും സൽസ്വഭാവവും വളർന്നുവരും. ഇന്ന് കളരിയഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ പുത്തൻതലമുറ കളരി അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കളരിയഭ്യാസം പോലെയുള്ള പരമ്പരാഗത സമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് വളരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കഴിവും കായികശേഷിയും വർധിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. അതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്ക് ആത്മവീര്യം പകരുന്നതോടൊപ്പം പ്രതിരോധത്തിനും പ്രതിയോഗികളെ നേരിടുന്നതിനും ഇത് പ്രയോജനപ്പെടുന്നതാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ഈ കലയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടത് വളരെ അത്യാവശ്യമാണ്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. കളരിപ്പയറ്റ് വിജ്ഞാനകോശം-എസ്.ആർ.ഡി പ്രസാദ്, കൈരളിബുക്സ്, കണ്ണൂർ-2016
2. മധ്യകാല കേരളം, സ്വരൂപനീതിയുടെ ചരിത്രപാഠങ്ങൾ-എം.ആർ രാഘവവാരിയർ, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം-2014
3. കളരിയുഴിച്ചിലും മർമ്മചികിത്സയും-ആർ.രാജീവ്ഗുരുക്കൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം-2002

4. കളരിപ്പയറ്റ്-കേരളത്തിലെ പ്രാചീന ആയുധമുറ-പി.ബാലകൃഷ്ണൻ, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേക്ഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-2004

5. കളരിപ്പയറ്റ് കേരളത്തിന്റെ ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും-കെ.വിജയകുമാർ, സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്, കേരളസർക്കാർ, തിരുവനന്തപുരം-2000

6. 26 വടക്കൻ പാട്ടുകൾ- പ്രകാശകർ, ശാന്തബുക്സ്റ്റാൾ, ഗുരുവായൂർ -1990

25

ചിന്തുപാട്ട്: സാമൂഹിക-ചരിത്രവിശകലനം

ഡോ. വിശാൽ ജോൺസൺ
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ആലുവ.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം:
നാടൻപാട്ടുകളിൽനിന്ന് പരിണമിച്ച ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ചരിത്രപരവും പരമ്പരാഗതവുമായ രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായുള്ള വിശകലനമാണ് 'ചിന്തുപാട്ട്: ഒരു സാമൂഹിക-ചരിത്ര വിശകലനം' എന്ന പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ഊർജസ്വലമായ താളങ്ങളാൽ സവിശേഷതയുള്ള, പ്രകടനസമ്പന്നമായ ചിന്തുപാട്ട് ഒരു സാംസ്കാരികരേഖയായി വർത്തിക്കുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ചരിത്രത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ചിന്തുപാട്ടിന്റെ പ്രസക്തിയേയും വ്യാപ്തിയേയും പഠനം വിലയിരുത്തുന്നു. തുടർപഠനസാധ്യതകൾക്കും ഈ പഠനത്തിലൂടെ വഴിയൊരുക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:
ഫോക്‌ലോർ - വാമൊഴി- ചിന്തുപാട്ട്- അനുഷ്ഠാനം- സംസ്കാരം- പൈതൃകം- ആധുനികത- സാങ്കേതികത

ആമുഖം

കേരളത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ച വിവിധ സാംസ്കാരിക ആവിഷ്കാരങ്ങളിൽ, തലമുറകളിലൂടെ വാമൊഴിയായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന നാടൻപാട്ടുകൾ കേരളത്തിന്റെ ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും ആത്മാവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഗാനങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ, ദൈനംദിന അനുഭവങ്ങൾ, ആത്മീയത എന്നിവ പകർത്തുന്നു. സംഗീതത്തിനും ദൈനംദിനജീവിതത്തിനും ഇടയിൽ ഒരു അതുല്യമായ ബന്ധം

ഇവ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

നാടൻപാട്ടുകൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി പരിണമിച്ചുവന്നവയാണ്, ജനങ്ങളുടെ കാർഷിക ജീവിതശൈലിയിലും ആചാരങ്ങളിലും ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയവയാണ്. ഈ ഗാനങ്ങൾ കേവലം സംഗീതാവിഷ്കാരങ്ങൾ മാത്രമല്ല; അവ ദേശത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ വിവരണങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. വിളവെടുപ്പ് ഉത്സവങ്ങൾ, മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ, തൊഴിലിടങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പൊതു ഇടങ്ങളിലെല്ലാം നാടൻപാട്ടിന്റെ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ട്. അവയുടെ വരികളുടെയും ഈണങ്ങളുടെയും ലാളിത്യം അവയെ എല്ലാവർക്കും പ്രാപ്യമാക്കുന്നു, എന്നിരുന്നാലും അവയുടെ ഉള്ളടക്കം പലപ്പോഴും ആഴത്തിലുള്ളതാണ്. മനുഷ്യപോരാട്ടത്തിന്റെയും ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും ഭക്തിയുടെയും കഥകൾ ഇവ വിവരിക്കുന്നു. സംഗീതപരമായി, കേരളത്തിലെ നാടോടിഗാനങ്ങൾ അവയുടെ ലാളിത്യത്താൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു, ആവർത്തിച്ചുള്ള ഈണങ്ങളെയും വാദ്യോപകരണങ്ങളെയും താളാത്മകഘടനകളെയും ഇവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഒരു പരമ്പരാഗത നാടോടിഗാനരൂപമായ ചിന്തുപാട്ട്, ഭക്തിയുടെയും സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെയും ശാശ്വതമായ ചൈതന്യത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഈ വാമൊഴി പാരമ്പര്യം ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ മതപരവും സാമൂഹികവുമായ ഘടനയുമായി പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ഈണങ്ങളും ഗാനരചനാസൗന്ദര്യവും പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിനുള്ളിലെ ഒരു ക്ലാസിക്കൽ രൂപമെന്നനിലയിൽ ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ചരിത്രപരത കണ്ടെത്താനും പ്രായോഗികത വിശകലനം ചെയ്യാനുമുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

നാടോടിഗാനങ്ങൾ കേവലം വിനോദോപാധികൾ മാത്രമല്ല, അവ ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും തുടിക്കുന്ന ജീവസ്സുറ്റ രേഖകളാണ്.

വാമൊഴി പാരമ്പര്യം : നാടോടിഗാനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത അവ ലിഖിതരൂപത്തിലല്ല, മറിച്ച് വാമൊഴിയായി തലമുറകളിൽ നിന്ന് തലമുറകളിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതാണ്. വായ്മൊഴി പാരമ്പര്യമായതുകൊണ്ട് തന്നെ ഓരോ പാട്ടുകാരനിലൂടെയും കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഇതിൽ പ്രാദേശികമായ മാറ്റങ്ങളും പുതിയ വരികളും കടന്നുകൂടുന്നു . ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള ഓർമ്മയും അനുഭവവുമാണ് ഈ പാട്ടുകളിലൂടെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

വംശീയസൗന്ദര്യശാസ്ത്രം: ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങളിൽ നാടോടിഗാനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നത് ആ പ്രത്യേക ഗോത്രത്തിന്റെയോ സമൂഹത്തിന്റെയോ സൗന്ദര്യബോധത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. മണ്ണ്, കൃഷി, മഴ, കാറ്റ് തുടങ്ങിയ പ്രകൃതിഘടകങ്ങൾക്ക് ഇവയിൽ വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. പല നാടോടിഗാനങ്ങളും തെയ്യം, പടയണി തുടങ്ങിയ അനുഷ്ഠാനകലകളുടെ ഭാഗമാണ്. ഇവ വെറും പാട്ടുകളല്ല, മറിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

സാമൂഹികനിർമ്മിതിയും വിനിമയവും: നാടോടിഗാനങ്ങൾ സമൂഹത്തിലെ വിവിധ ശ്രേണികളെയും തൊഴിൽമേഖലകളെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

തൊഴിൽ പാട്ടുകൾ: കൊയ്ത്തുപാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയവ ജോലിഭാരം കുറയ്ക്കാനും ഒത്തൊരുമ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുമായി രൂപപ്പെട്ടവയാണ്.

പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഭാഷ: അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വേദനകളും പ്രതിഷേധങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കാൻ നാടോടിഗാനങ്ങളെ ആയുധമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വടക്കൻ പാട്ടുകളിലെയും തെക്കൻ പാട്ടുകളിലെയും വീരഗാഥകൾ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്.

സൈദ്ധാന്തികവിശകലനങ്ങൾ

നാടോടിഗാനങ്ങളെ പഠിക്കാൻ പ്രധാനമായും മൂന്ന് രീതികളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സൈദ്ധാന്തിക രീതി (പാട്ടിന്റെ വരികൾ, താളം, ആവർത്തനം എന്നിവയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു). ധർമ്മവാദം (ആ പാട്ട് സമൂഹത്തിൽ എന്ത് കാര്യമാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്) എന്ന് നോക്കുന്നു. പരിണാമവാദം (ഒരു പാട്ട് കാലക്രമേണ എങ്ങനെ മാറുന്നു എന്നും അതിന്റെ പ്രാചീനരൂപം എന്ത് എന്നും അന്വേഷിക്കുന്നു). നാടോടിഗാനങ്ങൾ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ 'ഫോസിൽ' അല്ല, മറിച്ച് നിരന്തരം പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഓരോ ഗാനവും ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ജാതി, മതം, രാഷ്ട്രീയം, ലിംഗപദവി എന്നിവയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ സൂചനകൾ നൽകുന്നു.

ചിന്തുപാട്ട് : ചരിത്രപരമായ ആവിർഭാവവും പ്രകടനശൈലിയും

പുരാതനകാലം മുതൽ വാമൊഴിയായി തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ചിന്തു പാട്ടിന്റെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയാണ്: അയ്യപ്പനെയും മറ്റ് ദേവതകളെയും ആരാധിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചിന്തുപാട്ട് ക്ഷേത്രോത്സവങ്ങളുടെയും മതപരമായ ചടങ്ങുകളുടെയും അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. ഈ ഗാനങ്ങളിൽ ഭക്തിവികാരങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, ദൈവികതയെ സ്തുതിക്കുകയും പുരാണ കഥകൾ വിവരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലെ സംഗീതരീതികളിൽ വേരുകളുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഈ പാരമ്പര്യം മലയാള നാടോടി സംഗീതത്തെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് (ചുണ്ടൽ, 31). ചിന്തുചെണ്ട (ഒരു തരം ഡ്രം), ഇലത്താളം പോലുള്ള പരമ്പരാഗത ഉപകരണങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെയുള്ള താളാത്മകവും ശ്രുതിമധുരവുമായ ഘടനയാണ് ചിന്തുപാട്ടിന്റെ സവിശേഷത. മലയാളത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട വരികൾ പ്രാദേശിക പുരാണങ്ങളെയും ഇതിഹാസങ്ങളെയും മതവിശ്വാസങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു പ്രധാന ഗായകനും ഒരു ഗായകസംഘവും ഉൾപ്പെടുന്ന കോൾ-ആൻഡ്-റെസ്പോൺസ് ഫോർമാറ്റ്, സമൂഹപങ്കാളിത്തത്തിന്റെ ഒരു ബോധം സൃഷ്ടിക്കുകയും ഭക്ത്യാനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളമാസമായ വൃശ്ചികം ആരംഭിക്കുന്നതോടെ, കാവടിച്ചിന്തുപാട്ടിന്റെ താളമേളങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു. മുരുകസ്തുതികൾ ആലപിക്കുകയും ചടുലമായ താളങ്ങളിൽ നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയാണ് ഇത് പിന്തുടരുന്നത്. വൃശ്ചിക മാസത്തിൽ, വീടുകളിലും, പാനക പൂജകളിലും, വിളക്ക് പൂജകളിലും, ശബരിമലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ചിന്തവതരിപ്പിക്കുന്നു.

പളനിയാണ്ടവന്റെ ഉണർവ് ഗാനം എന്നറിയപ്പെടുന്ന കാവടിച്ചിന്തിന്റെ ഉത്ഭവം അമ്പലപ്പുഴയിലാണ്. എറണാകുളം ജില്ലയിലെ കാലടിയിലാണ് കാവടിച്ചിന്ത് നിർമിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാഴയുടെ നാരുകളുള്ള വേരുകൾ, മധ്യഭാഗത്തുള്ള കാതലുള്ള തടിക്കഷ്ണങ്ങൾ, കശുമാവിന്റെ തടി എന്നിവകൊണ്ടാണ് ഇത് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഇരുവശത്തും പൊള്ളയായ ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. കുരുമുളകിന്റെ കട്ടിയുള്ള നാരുകൾ ആവരണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇവ വേർപ്പെടുത്തി ചിന്തുടുക്കിന്റെ വലുപ്പത്തിൽ വൃത്താകൃതിയിൽ ചുരുട്ടുന്നു, അതിനുശേഷം പശ പുരട്ടി വെയിലത്തുണക്കി ഉടുക്കിന്റെ കവർ നാല് കാലുകളുടെ തൊലി കൊണ്ട് മൂടുന്നു. വൃത്തം ഇരുവശത്തും രണ്ടുതവണ പൊതിഞ്ഞ ശേഷം, ചിന്തുടുക്കിന്റെ വൃത്തത്തിന് മുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരമായ 'N'-ന്റെ ആകൃതിയിൽ ചുണ്ടനൂലുപയോഗിച്ച് കെട്ടുന്നു. ആറ് മുതൽ പന്ത്രണ്ട് വരെ മാസങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി മാസത്തെ പരിശീലനത്തിന് ശേഷം, കാവടിച്ചിന്ത് പരിശീലിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചിന്തുപാട്ടിന്റെ പ്രസക്തിയും സവിശേഷതകളും

ആധുനിക സംഗീതത്തിന്റെ ആവിർഭാവമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ചിന്തുപാട്ട് കേരളത്തിൽ സജീവവും ജനപ്രിയവുമായ ഒരു പാരമ്പര്യമായി ഇന്നും തുടരുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ സവിശേഷത

കൾ മറ്റ് നാടോടിഗാനങ്ങളിൽനിന്ന് ഇതിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. പ്രാദേശികവും സാംസ്കാരികവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഈ വാമൊഴി പാരമ്പര്യം പ്രാദേശികമായ മതപരമായ ആചാരങ്ങളുമായും ക്ഷേത്രോത്സവങ്ങളുമായും ആഴത്തിൽ ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ഒരു വ്യതിരിക്തമായ പ്രകടനമായി ചിന്തുപാട്ടിനെ കണക്കാക്കാം. പ്രകടനശൈലിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, കോൾ ആൻഡ് റെസ്പോൺസ് ഫോർമാറ്റും പരമ്പരാഗത ഉപകരണങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും സവിശേഷവും ആഴത്തിലുള്ളതുമായ ശ്രവണാനുഭവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പ്രമേയങ്ങളുടെയും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ചിന്തുപാട്ട് പ്രധാനമായും ഭക്തിപരമാണ്, ഇവ ദേവന്മാരെ സ്തുതിക്കുന്നതിലും മതപരമായ കഥകൾ വിവരിക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ജനപ്രിയ ചിന്തുപാട്ട് ഇങ്ങനെയാണ്:

അയ്യപ്പസ്വാമിയേ ശരണം തായോ
നിൻതിരുസന്നിധിയിൽ ഏകരായ്
ഞങ്ങൾ വണങ്ങുമ്പോൾ
പള്ളിക്കെട്ടേന്തിക്കൊണ്ട്
നിൻതിരുസന്നിധിയിൽ
എത്തുമൊരീ ഞങ്ങളിൽ
സ്വാമിയേ ശരണം തായോ

ശുദ്ധമാർന്നുള്ളൊരു അമ്പിന്റെ തുമ്പിനാൽ
തൻവാസം കണ്ട ദേവനേ
സ്വാമിയേ ശരണം തായോ

തന്റെ മാതാവിനായ് പുലിപ്പാൽ തേടിക്കൊണ്ട്
കാനനം പൂകിയ ദേവസ്വാമിയേ
ശരണം തായോ
പൊന്നമ്പലവാസനേ ആനന്ദാദപ്രഭവേ
ഹരിഹരസുതനയ്യനേ
സ്വാമിയേ ശരണം തായോ

മലയാള ഭാഷയുടെയും വരികളുടേയും ഉപയോഗം പ്രാദേശിക ഭാഷാഭേദങ്ങളെയും ഭാഷാസൂക്ഷ്മതകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ചിന്തുപാട്ട് സമൂഹത്തെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നതിനും സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഒരു മാർഗമായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ പാരമ്പര്യകലയുടെ സാമൂഹിക പ്രസക്തി.

നീലനീലമലയിൽ സ്വാമിയേ
മഞ്ഞണിഞ്ഞൊരാ മലയിൽ അയ്യപ്പോ
പൊന്നണിഞ്ഞ കോവിലിനുള്ളിൽ അയ്യപ്പോ
നെയ്യണിഞ്ഞ നിൻരൂപം
സ്വാമിശരണം ശരണം ശരണം സ്വാമിയേ
ഹരിഹരസുതനരിയവരദനയ്യപ്പ

ഇത്തരത്തിൽ അയ്യപ്പനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭക്തിപരമായ ആചാരങ്ങളുടെയും സംസ്കാരികപൈതൃകത്തിന്റെയും ഒരു പ്രധാന ഭാഗമാണ് ചിന്തിനു ഇതിവൃത്തമായി വരുന്ന അയ്യപ്പ

ഗീതങ്ങൾ. ശബരിമല തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ ആത്മീയാനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ദേവതയ്ക്ക് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളിലും ഉത്സവങ്ങളിലും ചിന്തുപാട്ട് സവിശേഷമായ പങ്കുവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ശക്തമായ താളങ്ങളും ആകർഷകത്വവും ഭക്തർക്ക് ആത്മീയമായ അന്തരീക്ഷം ഒരുക്കുന്നു.

ശങ്കരാ ശിവശങ്കരാ ദേവാ

കൈലാസനാഥാ ശിവശങ്കരാ

പാർവതീശവല്ലഭാ

ഓം ശിവശങ്കരാ

ആദിപരാപരനേ ഓം ശങ്കരാ

ഭഗവാൻ ശിവശങ്കരനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചിന്തുപാട്ടിലെ വരികളാണിവ. കൈലാസനാഥനും പാർവതീപതിയുമായ ഭഗവാന്റെ മഹിമകൾ ഈ വരികളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അയ്യപ്പന്റെ പുരാവൃത്തവുമായി ഒട്ടിനിൽക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങളും കഥാപാത്രങ്ങളുമാണ് ചിന്തുപാട്ടുകളിൽ പ്രകടമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

കണ്ണാടിപ്പുഴ നീന്തി അമ്മ

ഇന്ന് വടക്കുന്നു വന്നേ

ഏഴാന മുകളേറി അമ്മ

ഇന്ന് വടക്കുന്നു വന്നേ

കുട്ടിക്കുറുമ്പുള്ള കാളി

അവൾ ചേലൊത്ത വന്മലപോലെ

തെയ്യം/തോറ്റംപാട്ടുകളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ശൈലിയിലുള്ള ചിന്തുപാട്ടാണിത്. ഭദ്രകാളിയെ (അമ്മയെ) ക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വർണ്ണനയിൽ ഭക്തിയും വാത്സല്യവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. 'കണ്ണാടിപ്പുഴ നീന്തി'പുഴ മുറിച്ചു കടന്നുള്ള അമ്മയുടെ വരവ് പ്രകൃതിയും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നു. 'ഏഴാന മുകളേറി' ഗജവീരന്മാരുടെ മുകളിൽ എഴുന്നള്ളുന്ന ആ പ്രൗഢി കാളിയുടെ ഐശ്വര്യത്തെയും ശക്തിയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.' കുട്ടിക്കുറുമ്പുള്ള കാളി' എന്നത് സാധാരണയായി രൗദ്രരൂപിണിയായ കാളിയെ ഇവിടെ 'കുട്ടിക്കുറുമ്പുള്ളവൾ' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. വന്മല പോലെ ഉറച്ചവളും എന്നാൽ ഭക്തർക്ക് മുൻപിൽ കുസൃതി നിറഞ്ഞവളും എന്ന സങ്കല്പം ഇതിൽ കാണാം.

വടക്ക് നിന്ന് വന്നവളേ

വാടാമല്ലി ചൂട്യോളേ

കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മേ തായേ ദേവീ

കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മേ തായേ

അരയാലിൻ ഇലപറിച്ചിട്ട് ചമച്ചീടാം

ആരാരും കാണാതെ നേർച്ച നൽകീടാം

കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മയെ സ്തുതിക്കുന്ന, അത്യന്തം ഭക്തിസാന്ദ്രവും താളാത്മകവുമായ വരികൾ നിറഞ്ഞ ചിന്തുപാട്ടാണ് ഇത്. നിത്യകന്യകയായ ദേവിയുടെ ആഭരണമായി വാടാമല്ലിപൂവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്നതും പ്രകടനപരതയില്ലാത്ത, തികച്ചും സ്വകാര്യമായ ഭക്തിയെയും ഈ വരികളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും ആധുനികതയുടെയും സങ്കലനം

സംഗീതം, നൃത്തം, ആചാരങ്ങൾ, കരകൗശല വസ്തുക്കൾ എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന രൂപങ്ങളാണ്. അവ തലമുറകളിലൂടെയുള്ള ആളുകളുടെ ചരിത്രം, മൂല്യങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ എന്നിവയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സമൂഹങ്ങൾ വികസിക്കുകയും ആധുനികവത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക എന്നത് സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു കടമയായി മാറുന്നു. ഭൂതകാലത്തെ സംരക്ഷിക്കുക മാത്രമല്ല, അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്ത് ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ പ്രസക്തവും ഊർജ്ജസ്വലവുമായി തുടരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് വെല്ലുവിളി. നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനും തുടർച്ചയ്ക്കും പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും തമ്മിലുള്ള സന്തുലിതാവസ്ഥ കൈവരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ സമൂഹങ്ങളുടെ സ്വത്വത്തിൽ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ്. വാമൊഴി, കഥപറച്ചിൽ, സംഗീതം, നൃത്തം, ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ അവ അറിവ്, കഴിവുകൾ, മൂല്യങ്ങൾ എന്നിവ ഒരു തലമുറയിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് കൈമാറുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ സാമൂഹിക ഐക്യത്തെ വളർത്തുകയും ആളുകളെ അവരുടെ വേരുകളുമായും സാംസ്കാരിക പൈതൃകവുമായും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാങ്കേതികവിദ്യ, ആശയവിനിമയം, ആഗോളബന്ധം എന്നിവയിൽ നിരവധി പുരോഗതികൾ കേരളം കൈവരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, ആധുനികവത്കരണം പലപ്പോഴും നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിന് ഭീഷണി ഉയർത്തുന്നു. നഗരവത്കരണം, കുടിയേറ്റം, മാധ്യമങ്ങളുടെ വ്യാപനം എന്നിവ നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ തഴച്ചുവളർന്ന ഗ്രാമീണ ജീവിതശൈലിയിൽ നിന്ന് മാറാൻ കാരണമായി. യുവതലമുറ, പ്രത്യേകിച്ച് നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ, അവരുടെ സാംസ്കാരിക വേരുകളിൽ നിന്ന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടു.

ആധുനികവത്കരണം ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളികൾക്കിടയിലും, നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനും പുനരുജ്ജീവനത്തിനും ഇത് പുതിയ വഴികൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ആധുനികതയെ ഒരു ഭീഷണിയായി കാണുന്നതിനുപകരം, നൂതനമായ രീതിയിൽ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ഉപകരണമായി ഇതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം.

ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യ ഇത്തരം പാരമ്പര്യകലകളുടെ സംരക്ഷണവും രേഖപ്പെടുത്തലും സാധ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഡിജിറ്റൽ ആർക്കൈവുകളും ഓൺലൈൻ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളും വിശാലമായ പ്രേക്ഷകരിലേക്ക് ഇത് പ്രാപ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, സോഷ്യൽ മീഡിയയും മറ്റ് ഡിജിറ്റൽ ഉപകരണങ്ങളും ചിന്തുപാട്ടിനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് കരുത്ത് പകരുന്നു. മറുവശത്ത്, പരമ്പരാഗതരീതികളുടെ തകർച്ചയും ആധുനിക വിനോദ ഓപ്ഷനുകളുടെ ആവിർഭാവവും ചിന്തുപാട്ടിന്റെ തുടർച്ചയ്ക്ക് വെല്ലുവിളികൾ ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വാണിജ്യവത്കരണം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ രീതിയിലുള്ള സാംസ്കാരികവും മതപരവുമായ പ്രാധാന്യത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും കാരണമായേക്കാം.

ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ഭാവിയും വ്യാപ്തിയും

ചിന്തുപാട്ടുപഠനത്തിന്റെ ഭാവിസാധ്യതകൾ വിശാലവും ബഹുമുഖവുമാണ്. സാംസ്കാരിക സംരക്ഷണം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, സംഗീതശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, പ്രകടനപഠനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിലൂടനീളം ഗവേഷണത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഇത് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഭാവിപഠനങ്ങൾ ചിന്തുപാട്ടുകളെ അവയുടെ യഥാർത്ഥ പശ്ചാത്തലത്തിൽ റെക്കോർഡുചെ

യ്യുന്നതിലും പകർത്തിയെഴുതുന്നതിലും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലും ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിക്കും, ഇത് ഭാവി തലമുറകൾക്കായി അവ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ സഹായിക്കും. ഈ പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ വിശദമായ വിശകലനം, ഭാഷാഭേദങ്ങൾ, രൂപകങ്ങൾ, ശൈലികൾ എന്നിവയുൾപ്പെടെ, കാലക്രമേണ മലയാള ഭാഷയുടെ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകാൻ സഹായിക്കും. കൂടാതെ, പ്രാദേശിക ഇതിഹാസങ്ങൾ, പുരാണങ്ങൾ, ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെ പലപ്പോഴും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ചിന്ത പാട്ടിന്റെ ആഖ്യാന ശൈലി, ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ കഥപറച്ചിൽ എന്നിവ സാങ്കേതികതയിലേക്കും സാഹിത്യ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കും ഒരു തുറവി നൽകുന്നു. നാടോടി സംഗീതത്തിന്റെ ഒരു തനതായ രൂപമെന്ന നിലയിൽ, ചിന്തപാട്ട് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് സമ്പന്നമായ വിവരങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ ചിന്തപാട്ടിന്റെ സംഗീത ഘടന, താളം, പ്രകടന സാങ്കേതികവിദ്യകൾ എന്നിവ പരിശോധിക്കാനും കേരളത്തിലും ദക്ഷിണേന്ത്യയിലുമുള്ള മറ്റ് പരമ്പരാഗത സംഗീതരൂപങ്ങളിൽനിന്ന് അതെങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യാനും അവർക്ക് കഴിയും. ചിന്തപാട്ടിന്റെ സംഗീതഘടകങ്ങൾ മറ്റ് പ്രാദേശിക സംഗീതവിഭാഗങ്ങളെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ ആധുനികവത്കരണം അതിന്റെ പ്രകടനരീതികളെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നും ഇത്തരം പഠനങ്ങളിലൂടെ പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. സമകാലിക സാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളിൽ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ചിന്തപാട്ടിന്റെ പ്രകടനവശങ്ങൾ-പാട്ടുകൾ, ആലാപനരീതി, സംഗീതത്തിന്റെയും നൃത്തത്തിന്റെയും പങ്ക്, കലാകാരന്മാരും പ്രേക്ഷകരും തമ്മിലുള്ള ഇടപെടൽ എന്നിവ കൂടുതൽ വിശദമായി പഠിക്കാൻ കഴിയും. ചിന്തപാട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള അക്കാദമികവും പ്രായോഗികവുമായ അറിവ് വികസിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ, പണ്ഡിതർക്കും സാംസ്കാരിക തത്പരർക്കും ഭാവിതലമുറകൾക്കായി ഈ പരമ്പരാഗത കലാരൂപത്തിന്റെ സംരക്ഷണം, പുനരുജ്ജീവനം, പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നിവ ഉറപ്പാക്കാൻ സഹായിക്കാനാകും.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളിൽ ഇന്നും പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന ഒരു കാലാതീതമായ ഈണമാണ് ചിന്തപാട്ട്. അതിന്റെ സമ്പന്നമായ ചരിത്രം, സാംസ്കാരിക പ്രാധാന്യം, സവിശേഷതകൾ എന്നിവ ഇതിനെ പ്രദേശത്തിന്റെ പൈതൃകത്തിന് ഒരു വിലപ്പെട്ട ഇടമാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, അതിന്റെ ആകർഷകമായ ഈണങ്ങളും ഭക്തിചൈതന്യവും വരുംതലമുറകളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനിക ലോകത്ത് ചിന്തപാട്ട് പോലുള്ള തനതായ ഫോക് പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് ഭൂതകാലത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നതും ഭാവിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതും ആയ ഒരു സന്തുലിത സമീപനം ആവശ്യമാണ്. ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യയും മാധ്യമങ്ങളും നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ ആഗോളതലത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനും ശേഖരിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ ടി, ചിറയ്ക്കൽ(സമ്പാ.). കേരളഭാഷാഗാനങ്ങൾ ഭാഗം ഒന്ന്. 2005: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

വാസുദേവൻ നായർ, എം.ടി. പെരുന്തച്ചൻ. 2009: മാളുബൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം.

വിശാൽ, ജോൺസൺ., ശ്രീകുമാർ, കെ(എഡി.). സമകാലിക ഫോക്‌ലോറും കേരളീയ

പരിസരവും. 2025: കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, കണ്ണൂർ.

വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി, എം.വി. തെയ്യം. 2007: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

---. നാടൻപാട്ടുകൾ മലയാളത്തിൽ. 2000: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

Choondal, Chummar. Ballads of Kerala. 1979: Sangeet Natak Akademi, Thrissur.

Vishal, Johnson(Ed.). Roots and Rhythms: Expressions of Kerala Folklore and Culture. 2025: Kerala Folklore Academy, Kannur.

26

പ്രവാസവും കേരളീയ സാമൂഹികപരിണാമവും

ഡോ. ജെയ്സി ഡേവിഡ്
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
അസ്മാബി കോളേജ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഇന്ന് സാഹിത്യ സംസ്കാര മണ്ഡലത്തിൽ പ്രസക്തമായ ബഹുസാംസ്കാരികത്വം (multi-culturalism) ദേശാന്തര ഗമനകൾ വഴി സംഭവിച്ച പ്രതിഭാസമാണ്. ലോക ചരിത്രത്തിൽ കുടിയേറ്റങ്ങളുടെ ചരിത്രം തള്ളിക്കളയാവുന്നതല്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഗതാഗത സങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ ഫലമായി പ്രവാസികളുടെ തോത് ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചു. നഗരങ്ങളിലേക്കും മറുനാടുകളിലേക്കും വിദേശങ്ങളിലേക്കും നടക്കുന്ന ദേശാന്തര ഗമനങ്ങൾ വഴി സംഭവിച്ച ബഹുസാംസ്കാരികത ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെയാണ് ഒരു പഠന വിഷയമായി വളർന്നത്. അന്യ നാടുകളിൽ എത്തിപ്പെട്ട മലയാളി പ്രവാസികൾ നേരിട്ട ബഹുസ്വരത കേരളീയ സംസ്കാരത്തിലും സമൂഹത്തിലും അനവധിയായി പരിണാമങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചു . കേരളീയരുടെ സ്വത്വത്തെയും ശീലങ്ങളെയും വേഷവിധാനങ്ങളെയും മാറ്റിമറിച്ച ദൂര വ്യാപകമായ ഫലങ്ങളാണ് പ്രവാസ അതിജീവനം കൊണ്ട് സംഭവിച്ചത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ
പ്രവാസം, പലായനം, ദ്വന്ദസംസ്കൃതി, ബഹുസാംസ്കാകാരികത്വം

സങ്കീർണവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ മാനുഷികവ്യവഹാരസൂചകങ്ങളുടെ പരികല്പനയാണ് സംസ്കാരം. റെയ്മണ്ട് വില്യംസ് സംസ്കാരത്തിനു കൊടുക്കുന്ന നിർവചനം ' ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ജീവിത രീതി '(A whole way of life)' എന്നാണ്. സംസ്കാരം വിപുലമായ അർത്ഥ തലങ്ങളിൽ വീക്ഷിക്കേണ്ട സംജ്ഞയാണ്. സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബല ചിന്താധാര

കളെ സമന്വയിപ്പിച്ചും പ്രതിക്ലേലിച്ചും പുതുതത്വങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ട് നവീന ചിന്താ പദ്ധതിയായി 1964 സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സെന്റർ ഫോർ കൾച്ചറൽ സ്റ്റഡീസ് ആണ് പ്രത്യേക വിഷയമായി സാംസ്കാരിക പഠനത്തെ സമീപിച്ചത്. റിച്ചാർഡ് ഹോഗർ ട്ട്, റെയ്മണ്ട് വില്യംസ്, ഇ പി തോംസൺ, സ്റ്റുവർട്ട് ഹാൾ തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാശാലികൾ ആണ് ഈ പഠന പദ്ധതിയെ മഹാപ്രസ്ഥാനമാക്കി വളർത്തിയത് . ഇറ്റാലിയൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിപ്ലവകാരിയായ അന്തോണിയോ ഗ്രാംഷി , 1923 സ്ഥാപിതമായ ഫ്രാങ്ക്ഫർട്ട് സ്കൂൾ സംസ്കാരിക പഠനത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചു . ലൂയി അൽത്തൂസറിന്റെ ചിന്തകളും ആധുനിക സാംസ്കാരിക പഠനങ്ങളിൽപ്രധാനമാണ്. സംസ്കാരവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിൽ നിർണായകമാണെന്ന് വിവരിക്കാൻ രണ്ട് തലങ്ങളിലായി ഗ്രാംഷി സമൂഹ ഘടനയേയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും വേർതിരിക്കുന്നു. ഒരു വർഗ്ഗം അല്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗസഖ്യം മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്താൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഹിംസയുടെ ഘടനയാണ് ഭരണകൂടം എന്ന പ്രസിദ്ധമായ മാർക്സിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയ സങ്കല്പമാണ് ഗ്രാംഷിയുടെ രാഷ്ട്രീയ സമൂഹം .ഗ്രാംഷിയുടെയും മാക്സിന്റെയും സാംസ്കാരിക പഠന വഴികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് മൂന്നാം ലോക സംസ്കാര പഠനങ്ങൾ . യൂറോപ്പിനെയും അമേരിക്കയെയും കേന്ദ്രീകരിച്ച് വളർന്ന പാശ്ചാത്യ അക്കാദമിക സംസ്കാരത്തിന്റെ വിമർശനമായി ഈ മൂന്നാം ലോക പ്രേക്ഷ്യത്തെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട് .

യൂറോ അമേരിക്കൻ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായ പാശ്ചാത്യ അക്കാദമിക സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ വികസിച്ച സംസ്കാരപഠനങ്ങളുടെ സാഹചര്യങ്ങളല്ല കേരളത്തിലുള്ളത് . കർഷക തൊഴിലാളി സംഘടനകളിലൂടെ നടത്തപ്പെട്ട ഇടതുപക്ഷ സമരങ്ങളാണ് കേരളത്തിലെ ദേശീയ മുന്നേറ്റങ്ങളിൽ നിർണായകമായത് . സാമുദായിക സംഘടനകളുടെ ജാതി വിരുദ്ധ സമരങ്ങളും കേരളത്തിലെ സവർണാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയെ മാറ്റിമറിച്ച സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റമാ ണെന്ന് കാണാം. ജാതിപരവും ജന്മിത്തപരവുമായ ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതിയെ ഇളക്കിമറിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇത്തരം ജാതി വിരുദ്ധവും സാമ്രാജ്യത്വ വിരുദ്ധവുമായ സമരങ്ങൾ വഴിപുതിയൊരു സംസ്കാരം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളത്തിൽ ഉദയം കൊണ്ടത് .

സംസ്കൃതിയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ

അനുഭവങ്ങൾ തീഷ്ണമാവുകയും സ്വന്തം ജീവിത ചുറ്റുപാടുകളെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അനുഭവവസ്ഥർ ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഡയസ്പോറ എന്ന പദത്തിന് നിർവചനങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും സമീപനങ്ങളും വേണ്ടിവന്നത് .അത് ഒരു പണ്ഡിത ചർച്ചയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു . പ്രവാസം ഇന്ന് ആഗോളതലത്തിലുള്ള പഠനങ്ങളുടെ വ്യതിരിക്തമായ തലങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട് . പ്രത്യേക വാസം കൊണ്ട് സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ കേരളത്തിലെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവയ പഠന വിധേയം ആക്കേണ്ടുന്ന അവസ്ഥ നിലവിൽ വന്നു . ഡയസ്പോറ ചരിത്രവും കച്ചവടവും രാഷ്ട്രീയവും ആഗോളവൽക്കരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കുന്നു. ചരിത്രം യൂറോപ്യൻ ഇംപീരിയൽ ടയസ്പോറയായും കച്ചവടം ചൈനീസ് അറബ് ഡയസ്പോറയായും ആഗോളീകരണം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ഡയസ്പോറയു മായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു . എന്നാൽ ഡയസ്പോറയുടെ ആദിമമായ സങ്കല്പം ജ്യൂത ജനതയുമായി ബന്ധമുള്ളതാണ്. ഇസ്രായേലിൽ നിന്ന് ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ചിതറിപ്പോയ ജ്യൂതന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെ കുറിക്കാനാണ് ആദ്യമായി ഈ സംജ്ഞ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. ജ്യൂത ജനതയെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ മാത്രമല്ല പൊതുവായി ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടം കുടിയേറുന്നതോ ഒരു രാജ്യത്തിലേക്ക് പ്രദേശത്തിലേക്ക് ,സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തെ വീടിനെ വിട്ടുപോകുന്നതോ ആയ ആളുകളെയും ഡയസ്പോറ എന്ന പരികല്പനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം.

എന്നാൽ ഇന്ന് ഡയസ്പോറ എന്ന പദം മറ്റൊരർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. " സമൂഹത്തിന്റെ സംസ്കാരവും തനിമകളും മറ്റൊരു സമൂഹഘടനയിലേക്ക് വന്ന് എത്തുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സംഘർഷങ്ങളും അനന്തരഫലങ്ങളുമാണ് ഡയസ്പോറയുടെ ഉള്ളടക്കം." (കൃഷ്ണദാസ് (2014) പ്രവാസത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ , ചന്ദ്രിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് , ജൂൺ പുറം.12) സ്വദേശം വിട്ട് വിദേശത്ത് താമസിക്കേണ്ടിവരുന്ന മാനസിക സംഘർഷങ്ങളും വിദേശ ചുറ്റുപാടുകളോട് ഇണങ്ങേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കീർണ്ണതകളും കൂടിച്ചേർന്ന വികാരമാ ണ് ഡയസ്പോ

റാ . എഡ്വേഡ് സെയ്ദിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഡയസ്പോറ വിട്ടുപോന്ന നാടിനെ കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പവും ഓർമ്മകളുടെ സമാഹരണവുമാണ്.(a collective memory or myth about the home land.) എന്നാൽ ഡയസ്പോറയെ നിർവചിക്കുന്നിടത്ത് സഫ്രാൻ പറയുന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ട വീടിന്റെ സമ്പാദ്യമാണ് വീടില്ലായ്മ എന്നാണ്.(Investing homelessness for a lost home). റോബിൻ കോഹൻ ഡയസ്പോറയെ വ്യക്തമായി നിർവചിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവാസികൾ ഒരു രാജ്യത്ത് കൂട്ടമായി ജീവിക്കുകയും അവരുടെ പഴയ രാജ്യത്തെ ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉള്ളിൽ ഭാഷ മതം ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നാട്ടറിവുകൾ എന്നിവ വൈകാരികമായി നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ശക്തമായി പരാമർശിക്കുന്നത് സ്ഥലകാലത്തിനതീതമായി തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ പ്രവാസി ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. പരദേശജീവിതത്തിലെ ദൈന്യതകൾ ഒരു പരിധിവരെ പ്രകടിപ്പിക്കാതെ സ്വജീവിത ചുറ്റുപാടുകളോടിണങ്ങിക്കൊണ്ട് എന്നാൽ ഇണങ്ങാതെയും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ജീവിത കാലമാണത് .

എവിടെയൊക്കെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തതകൾ നിലനിൽക്കുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം ഒരു ഉപ സംസ്കാരം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് . അത്തരം സംസ്കാരങ്ങളുടെ സമന്വയമാണ് പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ കാതൽ . ഏതു പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രത്യേക സംസ്കാരം പ്രവാസജീവിതം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് . പ്രവാസി രണ്ട് ലോകങ്ങളുടെ നടുവിൽ ആണെന്നും വ്യതിരിക്തമായ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് അവർ രൂപപ്പെടുകയാണെന്നും ആ ലോകത്തിലെ നിഴലിനോടും വെളിച്ചത്തിനോടും അവൻ സമരസപ്പെടുകയാണെന്നും ശിവാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു .(Sivanadan, A (1974) A colonial Hybrid and Alienation, post colonial Novel, Narratives of colonial consciousness, creative New Literature Series -5 ,OMP Juneja Creative books, New Delhi) അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രവാസി എപ്പോഴും അന്യവത്കരണത്തിന്റെ സന്താനമാണ് . സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും എന്നും ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനാണ് പ്രവാസി എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇത്തരം അരികുവത്ക്കരണത്തിന്റെഫലമായി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. വ്യതിരിക്തമായ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളോട് യുക്തിയോടെ സമീപിക്കുക എന്നത് ബുദ്ധിമാനായ പ്രവാസിയുടെ മനസ്സാണ്. മാനസികമായ സംഘർഷങ്ങളിലൂടെയുള്ള ജീവിതം പ്രവാസിയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ ഏറെ ബാധിക്കുന്നു. അവിടെ നീതീകരണങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത പ്രഹേളികയായി പ്രവാസിയുടെ ജീവിതം മാറുന്നു. പ്രവാസികൾ എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു കോളനി രൂപവൽക്കരിക്കുന്നു. അവിടെനിന്ന് ഉൽപ്പന്നമാകുന്ന സംസ്കാരം പ്രവാസ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമാകുന്നു. ഏത് ജീവിതാവസ്ഥകളെയും മറികടക്കാനുള്ള തത്രപ്പാട് പ്രവാസിയുടെ ജീവിതത്തെ സംഘർഷഭരിതമാക്കുന്നു . മാത്രമല്ല എവിടെ പോകുമ്പോഴും ഏത് പ്രവർത്തിയിലും സ്വന്തം ദേശത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്താനുള്ള വ്യഗ്രത അവന്റെ ഉള്ളിൽ നിറയുന്നുണ്ട് .

വീട് നാട് ഭാഷ ജീവിത ചുറ്റുപാടുകൾ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണ് പ്രവാസി . ഒരുപക്ഷേ സമ്പന്നതയ്ക്ക് വേണ്ടിയുള്ള നെട്ടോട്ടം ആണെങ്കിലും അതിജീവനത്തിന്റേതായ ഒരു തലം പ്രവാസി അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട് . ഉള്ളിൽ തന്നെ അപരൻ ഉണ്ടാവുക എന്നതാണ് പ്രവാസിയുടെ സ്വത്വം . ഈ അപരനെ വിശദീകരണത്തിന് വിധേയമാക്കിയാൽ അവന്റെ സ്വത്വം അതി

ന്റെ കാരണങ്ങൾ സാങ്കേതികത സമൂഹം കഴിവ് വളർച്ച അബോധ മനസ്സ് പാരമ്പര്യം ഇവ യുടെ സങ്കലനം എന്നിവ ഈ അപരൻ എപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യകൊണ്ടേയിരിക്കും . ഇവ യെ സാഹിത്യകൃതിയിലേക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമു ള്ള പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ദൈന്യതകൾ നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നത്. അവിടെ വ്യക്തിയും സമൂഹവും മതവും ഒരു മധ്യനിര സാഹചര്യത്തിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത് . അത്തരം ജീവി താവസ്ഥകളെ സൈദ്ധാന്തികമായി സമീപിക്കുമ്പോഴാണ് അവയിലെ വ്യതിരിക്ത സ്വഭാവ ങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നത് .

'സംസ്കാരം ഒരു വ്യക്തി സ്വമേധയാ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. അവർ ജനിച്ചുവീഴുന്ന ചുറ്റുപാടു കളിൽ നിന്ന് അവരിൽ വന്നുചേരുന്നതാണത് . അവരുടെ കുടുംബം ജാതി മതം ഭരണക്രമം എന്നിവയിലൂടെ അവ ദൃഢപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ വസ്തുക്കളും സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും എല്ലാം ചേർന്ന ഭൗതിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് സംസ്കാരം"(പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കു ന്ന് (2011) നവോത്ഥാനം ദേശീയത ആധുനികത കീഴാള സംസ്കാര പഠനം മലയാള പഠന സംഘം (സമ്പാ) സംസ്കാര പഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം വള്ളത്തോൾ വിദ്യാഭ്യാ സം ശ്രുഖപുരം .പുറം 436) ജന്മനാടിന്റെ ജൈവീകവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിസരത്തു നി ന്നും അകലുമ്പോൾ വ്യക്തിസ്വത്വം ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ മൂല്യ നിർമിതിയിൽ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു. ജാതിയും മതങ്ങളും മതങ്ങൾക്കുള്ളിലെ ജാതിഭേദങ്ങളും കൊണ്ട് സങ്കീർ ണമാണ് കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക ഘടന . പൂജാദി കർമ്മങ്ങൾ വഴിയുള്ള സവിശേഷ ജീ വിതക്രമം കൊണ്ടായിരുന്നു സവർണ വിഭാഗം സമൂഹത്തിലെ ജാതീയമായ തങ്ങളുടെ സ്ഥാ നം അലങ്കരിച്ചിരുന്നത്. ജാതീയമായ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും അവ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത ജീവിതശൈ ലിയും വിദേശ ജീവിതത്തിൽ അവർക്ക് പൊളിച്ചെഴുതേണ്ടി വന്നു . തൊഴിലിടങ്ങളിൽ വ്യ ത്യസ്ത ജാതി മതവിഭാഗക്കാരോടൊന്നിച്ച് പണിയെടുക്കേണ്ടി വന്നതും മലയാളിയുടെ മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തി. വ്യത്യസ്ത ജാതി മതവിഭാഗങ്ങൾ എന്നതിനപ്പുറം പ്രവാസി സമൂഹം ഒരൊറ്റ വർഗ്ഗമായി (class)മാറി .

മലയാളിയുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങൾ:

മുങ്ങിക്കുളിച്ചു ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി ദിവസം ആരംഭിക്കുന്ന ജീവിതശൈലിയാണ് മലയാ ളിയുടേത്. ഈ ശുചിത്വ ബോധമാണ് മറുനാടുകളിലെ ഭക്ഷണശാലകളിൽ മലയാളിക്ക് തൊ ഴിൽ നേടിക്കൊടുത്തത് . ജലം സുലഭം അല്ലാത്ത വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്ന മല യാളിക്ക് നാട്ടിൽ ശീലിച്ച ശുചിത്വ പാഠങ്ങളെ തിരുത്തി എഴുതേണ്ടി വന്നു . കുളിക്കാനും കുടിക്കാനും മാത്രമല്ല ഭക്ഷണത്തിലും പാർപ്പിടസൗകര്യങ്ങളിലും മലയാളിക്ക് സമരസപ്പെട ലുകൾ ആവശ്യമായി വന്നു. കുത്തരിച്ചോറും നിറവും സ്വാദുമേറുന്ന വിഭവങ്ങളുമാണ് മലയാളി യുടെ സവിശേഷ ഭക്ഷണരീതി . "ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിലും മതസംബന്ധമായ ചില ആചാര മര്യാദകളും ശുദ്ധികളും പാലിക്കുന്നവരാണ് മലയാളികൾ".(ഭാസ്കരനുണ്ണി, പി.(2000) പത്തൊ മ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം , കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി | തൃശ്ശൂർ, പുറം 45)

വിഭവവൈപുല്യത്തെയും വൈവിധ്യങ്ങളെയും അവയുടെ ആചാരക്രമം അനുസരിച്ച് ഉള്ള ക്രമപ്പെടുത്തലുകളെയും മര്യാദകളെയും കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നതായിരുന്ന അന്യനാടുകളിലെ മലയാളിയുടെ ഭക്ഷണരീതി. ചെന്നെത്തിയ രാജ്യങ്ങളിലെ ഏത് ഭക്ഷണവും വാങ്ങി കഴി ക്കേണ്ടി വന്ന പ്രവാസി ന്യൂനപക്ഷത്തിന് . അതിജീവനം സാധ്യമാക്കാൻ തത്രപ്പെടുന്ന പ്രവാ സി തങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലവും ഭക്ഷണക്രമവും ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിർബന്ധിത നായി. വർഷങ്ങൾ വിദേശത്ത് കഴിയേണ്ടി വരുന്നതോടെ പ്രവാസിക്ക് കേരളീയ ഭക്ഷണ ത്തോട് വിരക്തി തോന്നി തുടങ്ങുകയും ഇറച്ചിഭ്രമം പ്രവാസികൾക്കിടയിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരി ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവരുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ വന്ന മാറ്റത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

സമ്പന്ന പ്രവാസികൾ ആകട്ടെ ടിൻഫുഡും ജങ്ക്ഫുഡും മുന്തിയ വിദേശ വിഭവങ്ങളും ശീലമാക്കിയാണ് തങ്ങളുടെ സമ്പന്നതയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല കുടുംബത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെ സ്വന്തമായി പാചകം ചെയ്യാനും വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകാനും മുറി വൃത്തിയാക്കാനും വിദേശ പ്രവാസം മലയാളിയെ പഠിപ്പിച്ചു.

രണ്ടാം ഇടത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന സ്വത്വരൂപീകരണം പ്രാദേശികതയിൽ നിന്നുയർക്കൊണ്ട സ്വത്വ നിർമ്മിതിയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ദ്വന്ദ്വ സ്വത്വ രൂപീകരണം വ്യത്യസ്ത പ്രതികരണങ്ങളാണ് വ്യക്തിയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ഇത്തരം സംഘർഷങ്ങളും രണ്ടാം ഇടത്തിലെ മാറ്റങ്ങളോടുള്ള സമന്വയ സ്വഭാവവും പ്രവാസി നേരിടുന്നുണ്ട് . വർത്തമാന പരി തോവസ്ഥകളോട് പൊരുത്തപ്പെടുമ്പോഴും കൈവിട്ട ജന്മദേശം പ്രവാസിയെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രവാസി വർത്തമാനകാലത്തിൽ അല്ല ഭൂതകാലത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട് തീവ്രമായ ഗൃഹാതുരത്വമാണ് ഓരോ സാധാരണക്കാരായ പ്രവാസിയും ഉൾപ്പേറുന്നത് .

"ഏതൊരു സമൂഹവും അതിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപാധിയാക്കുന്നത് കലയെയും സാഹിത്യത്തെയും തന്നെയാണ്. അവിടെ ഭാഷ സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിന്റെ മൂർത്തമായ അടയാളമാണ് " ദിനേശൻ ഇ കെ (2014) ഭാഷ സ്നേഹം ദേശാന്തര ജീവിതത്തിൽ , അകം, മാർച്ച് പുസ്തകം 4 ലക്കം 44, പുറം 35). നഷ്ടപ്പെട്ട നാടിന്റെ തീവ്രമായ ഓർമ്മകളും ഗൃഹാതുരത്വവും പ്രവാസ സാഹിത്യത്തിനും കാരണമായി . പ്രവാസികളിൽ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളുണ്ട് . അതിലൊന്ന് അമ്മ ഭാഷയെ അതിന്റെ ആന്തരികാർത്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ട് കുടുംബത്തിനും കുട്ടികൾക്കും പരിസ്ഥിതിക്കും പ്രയോജനപ്പെടും വിധം ഭാഷാ ജീവിതം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നവരുടെ ദർശനമാണ്. മറ്റൊന്ന് ചെന്ന് എത്തിപ്പെടുന്ന രാജ്യത്തിന്റെ ഭൗതികാസക്തികളിൽ വീണുപോയി ജന്മനാടിനെ അപഹസിക്കുകയും സ്വന്തം മാതൃഭാഷയെ പുറന്തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ലോകമാണ്.

മതത്തിൽ വേരുറച്ച വർഗ്ഗഘടനയാണ് കേരളീയസമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തറ . ഈ വർഗ്ഗഘടന രൂപം കൊണ്ടത് കേരളത്തിലെ കാർഷിക ഉത്പാദനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടായിരുന്നു . കാർഷിക പ്രവർത്തികളായ കൊയ്യുക കൂട്ടുക വിതയ്ക്കുക തുടങ്ങിയവയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി രൂപം കൊണ്ടവയായിരുന്നു കേരളത്തിലെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ . ജാതിയിൽ ഉയർന്നതും ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥത കയ്യാളിരുന്നതും സവർണ്ണരായിരുന്നു . സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെ ജാതിയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിതി വിശേഷം നിലനിന്ന സമൂഹത്തിൽ ജാതിയിൽ ഉയർന്ന ബ്രാഹ്മണനും ജന്മിക്കും , ജാതിയിൽ താഴ്ന്ന കൃഷിക്കാരനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിനും അധ്വാനഫലം ആസ്വദിക്കുന്നതിനും സർവ്വവിധ സ്വാതന്ത്ര്യവും ജാതിഘടന അനുവദിച്ചിരുന്നു. പ്രവാസ ജീവിതത്തോടെ സാധാരണക്കാർക്ക് കൈവന്ന പണം വ്യവസ്ഥിതിയെ തകിടം മറിച്ചു. അതുവരെ തങ്ങൾ പറയുന്നതിനപ്പുറം പ്രവർത്തിക്കാത്ത നാട്ടുകാർ ഗൾഫുകാരുടെ വരവോടെ കൂറുമാറുകയോ സന്താനങ്ങൾ പരദേശവാസം നടത്തിയതിനാൽ ആശ്രിത സ്വഭാവം ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്തു .

പ്രവാസത്തിലൂടെ കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സമുദായത്തിന് സംഭവിച്ച സാമ്പത്തിക മുന്നേറ്റം ശ്രദ്ധേയമാണ്. മതവും മതാചാരങ്ങളിലെ സമാനതകളും മുസ്ലിംസമുദായക്കാരെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്യാനുള്ള സ്പോൺസർമാരുടെ താൽപര്യവും ആയിരുന്നു മുസ്ലിംവിഭാഗത്തിന് ഗൾഫിലേക്ക് ചേക്കേറാൻ പ്രേരണയായത്. സാമ്പത്തികനേട്ടം കൈവരിച്ചതിന് പുറമേ പ്രവാസ വേദന കൂടുതലായി അറിഞ്ഞതും അവരാണ്. പ്രവാസബദ്ധകളും സംഘർഷങ്ങളും എഴുത്തിലൂടെ പുറം ലോകത്തെത്തിച്ചവരിൽ ഭൂരിഭാഗം മുസ്ലിം മത വിഭാഗക്കാരായതും അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് .

മലയാളഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും തുറന്ന ഘടനയാണ് ഉള്ളത്. അനുയോജ്യമായ വിധം

ഏത് സംസ്കാരത്തെയും തങ്ങളിലേക്ക് സമന്വയിപ്പിച്ചാണ് മലയാളി പരദേശങ്ങളിൽ വേര് പിടിച്ചത് . നെല്ല് സമൃദ്ധമായി വിളഞ്ഞ മലയാള മണ്ണിൽ നിന്ന് പുന്നലിന്റെ മണവും സ്വാദും വേരോടിച്ച മലയാളിയുടെ നാവിൽ അപരിചിതങ്ങളായ പലരുചികളും കയറിയിറങ്ങിയത് പ്രവാസം വഴിയായിരുന്നു . നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളിൽ ചോറ് പരിപ്പ് നെയ്യ് പച്ചടി കിച്ചടി തോരൻ ഉപ്പേരി തുടങ്ങിയവ പ്രധാന ഇനങ്ങൾ ആയിരുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും മലയാളി സ്വന്തമാക്കിയ വിഭവമാണ് സാമ്പാർ . ഇന്ന് സാമ്പാറില്ലാതെ മലയാളിക്ക് സദ്യ ഇല്ലെന്ന് സ്ഥിതിയാണ് . പലഹാരപ്പണിയിലും മലയാളി നിപുണരായത് തമിഴ്നാട്ടിൽ

നിന്നാണ് . ദോശയും ഇഡ്ഡലിയും ചട്ടിയപ്പവും വെള്ളയപ്പവും ഹൽവയും അൻപൂരിയും ഇടി യപ്പവും എല്ലാം കേരളത്തിന്റെ പുറത്തുനിന്നും മലയാളി കരഗതമാക്കിയവയാണ് . (ഭാസ്കരനു ണ്ണി പി (2000)പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം , കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ പുറം 61.) ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന രീതിയിലും മലയാളി വ്യത്യസ്ത പുലർത്തിയിരുന്നു ഇലയായി രുന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് തറയിലിരുന്ന് ഇലയിൽ വിളമ്പി കൈക്കൊണ്ട് വാരിയെടുത്ത് കഴിക്കുകയാണ് മലയാളിയുടെ പരമ്പരാഗത രീതി. അന്യദേശവാസം വർദ്ധിച്ച തോടുകൂടി ഇത്തരം പ്രാദേശിക തനിമ ആധുനിക മലയാളി വൈമുഖ്യം കാട്ടിത്തുടങ്ങി . സ്പൂണും ഫോർ ക്കും ഭക്ഷണമേശകളിൽ മാന്യതയുടെ അടയാളമായി . ഉത്തരേന്ത്യൻ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ചൈനീ സ് എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിച്ച ഭക്ഷണശാലകളിൽ വിവിധങ്ങളായ വിഭവങ്ങൾ വന്നതിനു പി ന്നിൽ പ്രവാസാനുഭവങ്ങൾ ആണെന്ന് കാണാം . വ്യത്യസ്തനാടുകളിൽ ചെന്നെത്തി അറി ഞ്ഞ വിഭവങ്ങളുടെ രുചിഭേദങ്ങൾ കേരളത്തിലും ലഭ്യമാക്കുന്നതിനായുള്ള ശ്രമങ്ങളുടെ ഭാഗ മാണ് ഇത്തരം ഭക്ഷണ ശാലകൾ . പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും മലയാളി പരിചയച്ച ബർഗർ (യൂറോപ്പ് അമേരിക്ക) പിസ (ഇറ്റലി) ഷവർമ (ലബനൻ)കുബൂസ് (അറബ്) എന്നിവ പുതുതലമുറയുടെ ഇഷ്ടവിഭവങ്ങളാണ്. ഇറച്ചി കൊണ്ടുള്ള വിദേശ വിഭവങ്ങൾ ആയ കെ എഫ് സി (കെൻഡക്കി ചിക്കൻ) തന്തൂരി ,ഗ്രിൽഡ് ചിക്കൻ തുടങ്ങിയവ കേരളത്തിൽ ഇന്ന് വ്യാപ കമാണ്.

ഭക്ഷണം വസ്ത്രം പാർപ്പിടം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിലൂടെയാണ് ഓരോ സമൂ ഹവും സാംസ്കാരികമായി വ്യതിരിക്തമാക്കപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിൽ വസ്ത്രധാരണം ഒരാളുടെ ജാതിമതഭേദങ്ങളിൽ നിർണയിച്ചിരുന്ന പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു . ഓരോ സമൂഹത്തിൽ പെട്ടവരും തനതായ വസ്ത്രങ്ങൾ ആയിരുന്നു അണിഞ്ഞിരുന്നത് . അധിനിവേശങ്ങളെ തുര ത്താൻ സ്വദേശി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി നിന്നുകൊണ്ട് പരമ്പരാഗത വേഷങ്ങളിൽ നെഞ്ചോട് ചേർത്തുപിടിച്ച കേരളീയൻ ദേശാന്തര ഗമനങ്ങൾ വഴിയായി പാശ്ചാത്യ വസ്ത്ര ധാരണ രീതികളെ അവയ്ക്ക് പകരം വെച്ചു . നഗര ജീവിതത്തിലൂടെ മലയാളിക്ക് കൈവന്ന ഉപഭോഗ സംസ്കാര ജീവിതക്രമത്തെയാണ് ചടുലമായ വസ്ത്രം മാറ്റങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് . ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്നുമുള്ള സാരിയുടെ കടന്ന വരവിലൂടെ തകർക്കപ്പെട്ടത് സ്ത്രീകളുടെ മത കേന്ദ്രീകൃതമായ പരമ്പരാഗത വസ്ത്രധാരണ രീതികളാണ് . മുസ്ലിം സമ്പന്ന രാജ്യങ്ങളിൽനി ന്ന് കടന്നുവന്ന വ്യാപിച്ചതാണ് സൽവാർ കമ്മീസ് . മുസ്ലിം സമ്പന്നരുടെ പ്രതീകമായ ഷെർ വാണി ഇന്ന് മലയാളി ആഘോഷവേളകളിലെ സവിശേഷമായ വസ്ത്രം ആയി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു . കേരളത്തിലെ കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ മുണ്ടും ഷർട്ടും ഇന്ന് അന്യമാക്കപ്പെ ട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു . വൈദേശിക വസ്ത്രങ്ങളായ സ്യൂട്ട് കോട്ട് ജീൻസ് തുടങ്ങിയവ ഇന്ന് മല യാളിയുടെ മാന്യ വസ്ത്രമായി പരിണമിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു . അനുദിന ജീവിത ക്രമത്തിൽ ഊന്നി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളും സംസ്കാരത്തെ നിർണയിക്കുന്ന അവിഭാജ്യ ഘടക ങ്ങളാണ്. അടിസ്ഥാന ജീവിത ക്രമത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വിധിയാനങ്ങൾ ഒരു ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക തനിമയെ തകർത്തു കളയുന്നു. കേരളത്തിലെ പുതിയ തലമുറയുടെ വൈദേശിക ജീവിതക്രമത്തോടുള്ള അമിതാവേശം പരമ്പരാഗത രീതികളോടുള്ള പ്രതിഷേധമായി രൂപ

പ്പെടുന്നത് തനതായ സാംസ്കാരിക മുദ്രകളുടെ തകർച്ചയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കും .

സാമ്പത്തിക പരിണാമങ്ങളും അനന്തരഫലങ്ങളും

സ്വത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തേടിയുള്ള പിൽക്കാല യാത്രകൾ ആധുനികതയിലേക്കുള്ള ചുവടുവെപ്പുകൾ ആയിരുന്നു വ്യവസായങ്ങളുടെ ആരംഭവും വാണിജ്യകൃഷിരീതികളും മനുഷ്യനെ നഗരങ്ങളിലേക്ക് ആകർഷിച്ച നഗരങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രയാണങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായ പ്രകൃതി മനുഷ്യബന്ധത്തിന് തുടക്കമിട്ടു. വൈവിധ്യമേറിയ വിദേശനിർമ്മിത ഉത്പന്നങ്ങളും സൗന്ദര്യവർദ്ധകവസ്തുക്കളും പ്രവാസികളാണ് കേരളത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്തിയത് . സമ്പന്നരായ പ്രവാസികൾ വിദേശനിർമ്മിത വസ്തുക്കളുടെ വിപണനത്തിനായി കേരളത്തിൽ കമ്പോളങ്ങളും മാളുകളും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളും നിർമ്മിച്ച കേരളീയർക്ക് അപരിചിതമായ അഭിരുചികളെ വളർത്തുകയും അതുവഴി ഉപഭോഗ തൃഷ്ണയെ വർധിപ്പിക്കുന്ന പാലമായി പ്രവാസം മാറുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലെ പ്രവാസി സാംസ്കാരിക ചിഹ്നമായി ഗൾഫ് നിർമ്മിത വസ്തുക്കളെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് പോലെ വിദേശ നഗരസ്വഭാവമായ ഫ്ലാറ്റുകളുടെ നിർമ്മാണത്തിനും വ്യാപനത്തിനും പ്രവാസം വഴിയൊരുക്കി. ഭൂമി കച്ചവടം കേരളത്തിൽ പെരുകിയതിന്റെ പ്രധാന കാരണം വിദേശ പണമാണ്. ഭൂസ്വത്തിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ച വളർന്ന കേരളീയ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ തിരിച്ചടയിലാണ് പ്രവാസത്തിലൂടെ സംഭവിച്ചത് സാധാരണക്കാരിൽ വന്നുചേർന്ന പണം ജാതികേന്ദ്രീകരിച്ച വളർന്ന ജന്മിസമ്പ്രദായത്തെ പൊളിച്ചെഴുതി സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു സമൂഹത്തിൽ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാനും ഭൂമിയെ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുവാനും പ്രവാസിക്ക് സാധിച്ചു . പക്ഷേ ഉൽപാദന മേഖലകളിലോ തൊഴിലവസരങ്ങളിലോഎന്തെങ്കിലും സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കുടിയേറ്റത്തി നോഅതിന്റെ ഫലമായി നാട്ടിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തിയ പണത്തിനേ നോഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പുരോഗതിയുടെ പാതയിലേക്ക് കേരളത്തെ നയിക്കുന്നതിൽ പ്രവാസജീവിതം അളിയായുണ്ടായ സാമ്പത്തിക പരിണാമങ്ങൾ അനുകൂല ഘടകമായിത്തീർന്നു . പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണതകളെ മാറ്റിവെച്ചാൽ പ്രവാസിത്വം വഴിയായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയും ഉപഭോഗ സംസ്കാരവും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നതായി കാണാം .

സവിശേഷ സാഹിത്യഘടകമായി മലയാളത്തിൽ പ്രവാസം മാറിയതും ഇത് വ്യക്തികളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാംസ്കാരികവും നൂതനവുമായ പ്രവണതകളെ സാഹിത്യ ആവിഷ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യ തലങ്ങളിലേക്ക് എഴുത്തുകാർ കൊണ്ടുവന്നതും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തോടെയാണ് . പ്രവാസിയുടെ ജീവിത പരിസരങ്ങൾ വിഷയമായ നിരവധി കൃതികൾ സാഹിത്യത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. ഓ ചന്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖയും ശാരദയും ഇതിന് തുടക്കം കുറിച്ചു . കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ആധുനികരണം റിയലിസ്റ്റിക് അവതരണങ്ങളിലൂടെ ഒ. ചന്തുമേനോനിൽ തുടങ്ങി തകഴി കേശവദേവ് എസ് കെ പൊറ്റക്കാട് എന്നിവരിലൂടെ പൂർണത നേടി . കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ ഉറൂബ്, മുകുന്ദൻ , ഒ വി വിജയൻ, ആനന്ദ് , സി ആർ പരമേശ്വരൻ കെ ജെ ബേബി , ബെന്യാമിൻ തുടങ്ങിയവർ മനുഷ്യ ജീവിതത്തെയും സാമൂഹ്യ പ്രശ്നങ്ങളെയും ചരിത്രപരതയോടെ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. പിന്നീട് നോവലിന്റെ പ്രമേയമായും ദർശനമായും കുടിയേറ്റവും പ്രവാസവും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. നഗരങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രവാസാനുഭവങ്ങളാണ് ആധുനിക നോവലുകളിലെ ആശയലോകം . ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യന്തരവുമായ നഗരമുഖങ്ങളെ എഴുത്തുകാർ നോവലുകളിലൂടെ അനാവരണം ചെയ്തു. നഗരങ്ങളിലെ ജീവിതരീതിക്കും സംസ്കാരത്തിനും ഇരുണ്ട മുഖമാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. കുറ്റകൃത്യങ്ങളും തിന്മയും വളർത്തുന്ന സുഖകരമായ ജീവിതം സാധ്യമല്ലാത്ത അന്യവത്കൃത ഇടങ്ങളായി നഗരങ്ങൾ മാറുന്നു. നഗര ജീവിതം വ്യക്തികളിൽ വരുത്തുന്ന

അസ്തിത്വവ്യഥ, അന്യവത്കരണം സ്വത്വനഷ്ടം എന്നീ ആധുനികതയുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങളെ ഇത്തരം നോവലുകൾ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. ദേശാന്തര ജീവിതത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത ദർശനങ്ങൾ എഴുത്തുകാരന്റെ സർഗാത്മകതയെ തീവ്രമാക്കുന്നു . നഗര ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായവർക്ക് തിരിച്ചുപോക്ക് ശ്രമകരം ആണെങ്കിലും ഭാവനയിലൂടെയും ഭാഷയിലൂടെയും തനിമയെ, പ്രാദേശികതയെ അവർ വീണ്ടെടുക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. Cohen, Robin:(1997) Global Diasporas:An Introduction, UCL Press.

2. Safran, W(1993)"Diasporas in modern societies:myth of homeland and return"Diasporas1(1)

3. Sivanadan, A:(1974)A colonial Hybrid and Alienation, Post colonialNovel, Narratives of colonial consciousness, creative New literature Series-5,OMP. Juneja Creative books, NewDelhi

4 willams , Raymond; (1958) culture and Society, Chatto and windus, London

5. Bhabha, K. Homi:(1994)The Location of culture, London Routledge.

6 Rushdie Salman ; (1991) Imaginary Homelands Essays and citisism 1981-1991,Granta.

7. രാജകൃഷ്ണൻ , വി; (1998) ഭ്രഷ്ടിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ,കറന്റ്ബുക്ക്സ് ,തൃശ്ശൂർ.

8. ഗോവിന്ദപിള്ള പി . (2011) സാംസ്കാരിക പഠനം: പുതുമ പഴമ പ്രസക്തി മലയാള പഠന സംഘം (സമ്പാ), സംസ്കാരം , ചരിത്രം, സിദ്ധാന്തം, പ്രയോഗം , വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം , ശുകപുരം .

9. രവീന്ദ്രൻ പി.പി. (2006) വീണ്ടെടുപ്പുകൾ .സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, ആഗോളത, ഡി.സി ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം ,

10. പവിത്രൻ ,പി; (2011) സംസ്കാരത്തിന്റെ മൂന്നാം ലോക വഴി , മലയാള പഠന സംഘം . (സമ്പാ.) സംസ്കാര പഠനം .ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാപീഠം , ശുകപുരം .

11. ദിനേശൻ ഇ.കെ (2014) ഭാഷാ സ്നേഹം ദേശാന്തരം ജീവിതത്തിൽ , അകം , മാർച്ച് , ലക്കം 4, ലക്കം 44

12.ഭാസ്കരനുണ്ണി, പി;(2000) പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം , കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി , തൃശൂർ .

13. കാറൽ മാക്സ് , ഫെഡറിക് ഏംഗൽസ്; (1981) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ , പ്രോസസ് പബ്ലിക്കേഷൻസ് , മോസ്കോ .

14. പ്രദീപൻ , പാമ്പിരുകുന്ന്; (2011) നവോത്ഥാനം, ദേശീയത, ആധുനികത: കീഴാള സംസ്കാര പഠനം , മലയാള പഠനസംഘം (സമ്പാ), സംസ്കാര പഠനം . ചരിത്രം, സിദ്ധാന്തം , പ്രയോഗം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം , ശുകപുരം .

KKTM Cognizance

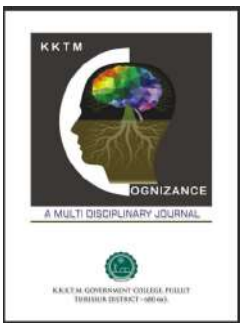

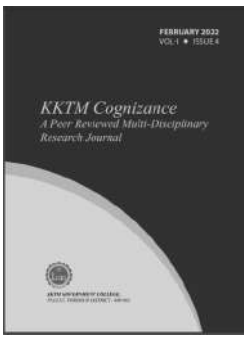

Journal Committee 2025-26

Prof. (Dr.) Ramya R (Principal)
Smt. Sajitha P. G (Co-ordinator)
Dr. Sabna K S
Dr. Vinayasree S
Dr. Yacob Thomas
Dr. Deepthi A N
Dr. Prasad N K

KKTM COGNIZANCE A Peer-Reviewed, Multidisciplinary Research Journal

FEBRUARY 2026 VOL IV ISSUE 1 ISSN 2456-4168

JOURNAL COMMITTEE & PTA
KKTM GOVT. COLLEGE,
PULLUT P. O.
KODUNGALLUR- 680663
THRISSUR (DIST)

KKTM Cognizance

A Peer-Reviewed, Multidisciplinary Research Journal- 2026

K K T M GOVT. COLLEGE, PULLUT P. O
KODUNGALLUR, THRISSUR-680663

KKTM Cognizance
A Peer- Reviewed, Multidisciplinary
Research Journal
VOL. IV ISSUE I

The journal is prepared by the Journal Committee of
KKTM Government College and published
through the PTA.
email: cognizancekktm@gmail.com

Published in February 2026
ISSN 2456-4168

Design & Layout
Dr. Yacob Thomas

Printing
K T Digital House, Mukkam, Kozhikode

(Private circulation only)

Statement about Ownership and other particulars of KKTM Cognizance:

A Peer - Reviewed, Multidisciplinary Research Journal
Place of Publication : K K T M Govt. College, Pullut
Periodicity of Publication : Annual
Name of Printer & Publisher : P T A, KKTM Govt. College,Pullut.
Nationality : Indian
Address : K K T M Govt. College, Pullut P. O.,
Thrissur District, Kerala-680663

Name and address of the owner :
Principal,
K K T M Govt. College, Pullut P. O.,
Thrissur District, Kerala-680663
College website: https://govtkktmcollege.ac.in/

EDITORIAL BOARD

Managing Editor:

Prof. (Dr). Ramya R.
Principal
KKTM Government College, Pullut P. O.,
Kodungallur.

Chief Editor

Dr. Yacob Thomas
Assistant Professor
Department of Malayalam
KKTM Government College, Pullut P. O.,
Kodungallur.

Members:

Dr. Muhamed Basheer K. K.
Associate Professor
Department of Malayalam
PTM Government College, Perunthalmanna

Dr. Sabna K. S.
Associate Professor
Department of Mathematics
KKTM Government College, Pullut P. O.,
Kodungallur.

Dr. Finosh G. Thankam
Assistant Professor
Tissue Engineering and Regenerative Medicine
Department of Translational Research
Western University of Health Sciences
Pomona, CA-91766

Prof. A .M. M. Mustafa
Professor in Business Economics,
Department of Management,
South Eastern University of Sri Lanka.

Dr. Doris Padmini Selvaratnam
Associate Professor
Faculty of Economics and Management
Universiti Kebangsaan Malaysia, 43600
Bangi, Selangor, Malaysia

Dr. E. K. Narayanan
Professor of Mathematics
NE 16, Indian Institute of Science,
Bangalore- 560012

Dr. Sherin B. S.
Associate Professor,
Department of Comparative Literature and India Studies,
The English and Foreign Languages University,
Hyderabad.

Dr. Sreesha Sasi
Associate Professor,
Department of Chemistry,
Maharajas College, Ernakulam

Dr. Suresh V. N.
Professor of Commerce,
CHMKM Govt Arts & Science College,
Koduvally, Kozhikode.

Dr. Saifudheen Kunju S.
Guest Faculty,
JBAS Centre for Islamic Studies,
University of Madras, Chennai

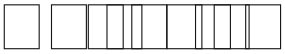

KKTM Cognizance, published by KKTM Government College, is a multidisciplinary, peer-reviewed journal dedicated to fostering scholarly inquiry across a diverse range of fields. Now in its eighth edition, the journal continues to provide a vital platform for researchers and academicians to engage in critical discussion, contribute original research, and advance the growth of collective knowledge. In keeping with established academic standards, this volume brings together varied perspectives to encourage thoughtful analysis and sustained intellectual exchange.

This edition comprises 26 scholarly studies, organized into thematic sections including Science and Society, Caste and Culture, Gender and Politics, and Literariness, Sign, and Words. The breadth of topics addressed reflects the diversity of contemporary academic interests and concerns. By addressing specific inquiries within their respective fields and developing them through rigorous analysis, these studies offer a clear sense of the expansive research represented in this volume.

We express our sincere gratitude to everyone who contributed to the successful publication of this edition. We gratefully acknowledge the support and guidance of the Editorial Board and the efforts of the Journal Committee in coordinating this volume. We also recognise the careful evaluation and constructive insights offered by our peer reviewers, and the valuable research contributions made by the authors themselves. Furthermore, we appreciate the support extended by the PTA in facilitating the publication process. The combined efforts of all involved have been instrumental in bringing this volume to fruition, and we hope it serves as a catalyst for continued scholarly engagement and academic discourse.

Smt. Sajitha P G
Co-ordinator, Journal Committee

Prof. (Dr). Ramya R.
Principal

Dr. Yacob Thomas
Chief Editor

You are free to:
Share — copy and redistribute the material in any
medium or format
Adapt — remix, transform, and build upon the material
for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as
you follow the license terms.
Under the following terms:
Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the
license, and indicate if changes were
made. You may do so in any reasonable manner, but
not in any way that suggests the licensor endorses you
or your use.

No additional restrictions — You may not apply legal
terms or technological measures that legally restrict
others from doing anything the license permits.
Notices:
You do not have to comply with the license for elements of the material in
the public domain or where
your use is permitted by an applicable exception or
limitation.
No warranties are given. The license may not give you
all of the permissions necessary for your intended use.
For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may
limit how you use the material.

The Panel of Peer-reviewers

Prof (Dr.) G. Ushakumari
Professor
Department of Malayalam
KKTM Government College, Pullut

Prof. (Dr.) Shaji E. M.
Professor
Department of Zoology
KKTM Govt. College, Pullut

Dr. Raghu O.
Associate Professer
Department of Physics
KKTM Govt. College, Pullut

Binu Mol T.V.
Associate Professer
Department of Computer Science
KKTM Govt. College, Pullut

Dr. A.N. Manoharan
Assistant Professor
Head, Department of Geology
Govt. College, Kasargod

Dr. Reshma Majeed
Assistant Professor
Department of English
Govt. College, Chittur

Dr. C. A. Anaz
Assistant Professor
Department of History
Farook college (Autonomous)
Kozhikode Dist.

Dr. Sujathan P. K.
Assistant Professor
Department of Economics
Victoria College, Palakkad

Dr. Kala B.
Associate Professor
Sri C Achutha Menon Govt. College
Thrissur

Dr. Jobin Sahadevan
Assistant Professor
Department of Commerce
Govt. College, Kattappana

Dr. Stenza Augustine
Assistant Professor
Department of English
Christ College (Autonomous)
Irinjalakkuda

Smt. Sanitha Sreemohan
Assistant Professor
Department of English
Sri. C. Achutha Menon Government
College, Thrissur

Dr. Yacob Thomas
Assistant Professor
Department of Malayalam
KKTM Government College, Pullut

I Science and Society

13 1. **Drivers of Digital Learning: A UTAUT Model Approach to Antecedents of Artificial Intelligence Tools Adoption among College Students**
Dr Vineeth KM, Dr Shiju CR, Dr Mary Sruthy Melbin

30 2. **Role of Data Analytics in Mental Health: A Comprehensive Review**
Vishnupriya Mohan, Athira Rajendran

42 3. **The Power of Online Reviews: Transforming Consumer Buying Decisions in the Digital Era**
Liji V P, Johnson N J

54 4. **Intensive Food Production in Kerala: consequences on Agricultural Crops and Methods**
Dr. Elsa Sunny M

II. Caste and Culture

71 5. **ദലിത് സ്വത്വവും പ്രതിരോധവും – ആത്മകഥയിലെ ജനാധിപത്യവഴികൾ**- ഡോ. ദീപാനാരായണൻ

78 6. **ദേശഭാവനയും ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതവും : പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന ചെറുകഥയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം** - അശ്വതി പി.

91 7. **കീഴാളസ്ത്രീ: സ്വത്വം ശരീരം ലൈംഗികത**- ഡോ. ധന്യ പി.ഡി.

97 8. **ദാക്ഷയണി വേലായുധൻ: വിണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട കീഴാളചരിത്രം**
ഹല്ലീലു റഹ്മാൻ വി. എം.

III. Gender and Politics

107 9. **Transgressing the Gendered Cityscapes: A Case Study of Select Malayalam Horror Films-** Dr Arya M. P.

115 10. **Embodying Resistance: Gendered Violence, Body Politics and the Assertion of Agency in Sithara's "Fire"** Dr. Anu Lakshmi Babu

126 11. **മതവും മുസ്ലിംസ്ത്രീ ജീവിതവും: ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി മുൻനിർത്തിയുള്ള** അന്വേഷണം സഫിയ ബി. എം.

134 12. **പത്മരാജന്റെ നായികമാർ -** ഡോ. രേഖ എസ്.

142 13. **Subverting Patriarchy: Analysing the journey of Women Empowerment in K.R. Meera's fiction Jezebel** Dr. K. T. Vandana

149 14. **Different, Invisible, Excluded and Lost: A Journey through the Lost Words and Worlds of the Victorian Women -** Dr. Tresa Peter, Dr Deepthi T Divakaran

156 15. **ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം : ചരിത്രം, സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ, പ്രസക്തി–** തുളസി പി. എൻ.

IV. Literariness, Sign and Words

163 16. **Impending Oceanic Futures: A Critical Analysis of Frank Schätzing's The Swarm: A Novel** Ms. Kavitha Kaladharan

170 17. **ദേശവും സമൂഹവും: കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വായന**– ഡോ. സിന്റോ കോങ്കോത്ത് എ.

178 18. **മിശ്രരചനാശൈലി കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ** അമൃതലക്ഷ്മി എം. റ്റി.

187 19. **ചിഹ്നവും ഭാഷയും : വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം** ദിവ്യ പി. എസ്.

197 20. **Narrating Madness: A Systematic Exploration to Kayredfield Jameson's An Unqueiet Mind**
Nina Ann Mathew

203 21. **മലയാളനോവലിലെ പ്രളയദൃപടങ്ങൾ-** ഡോ. സജ്ജു മാത്യു

211 22. **വിവർത്തനത്തിന്റെ തലങ്ങൾ : പെണ്ണപ്പനിലും വുമൺ-ഡാഡിലും-** നജ മെഹ്ജബിൻ കെ. ബി.

217 23. **Resistance against Religious Ethnocentrism and Misogyny in Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel-** Jasna Jalal

227 24. **കളരിപ്പയറ്റ്- കേരളക്കരയുടെ ആത്മരക്ഷാപദ്ധതി**
ഡോ. ബീനാകൃഷ്ണൻ എസ്. കെ.

234 25. **ചിന്തുപാട്ട് : സാമൂഹിക-ചരിത്രവിശകലനം**
ഡോ. വിശാൽ ജോൺസൺ

242 26. **പ്രവാസവും കേരളീയ സാമൂഹിക പരിണാമവും -**
ഡോ. ജെയ്സി ഡേവിഡ്

SCIENCE AND SOCIETY

1

DRIVERS OF DIGITAL LEARNING: A UTAUT MODEL APPROACH TO ANTECEDENTS OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE TOOLS ADOPTION AMONG COLLEGE STUDENTS

Dr. Vineeth KM
Associate Professor and Head,
Post Graduate Department of Commerce, Government College Tripunithura, Kerala

Dr. Shiju CR
Assistant Professor of Commerce St. Paul's College, Kalamassery, Kerala

Dr. Mary Sruthy Melbin
Associate Professor of Commerce, St Teresa's College (Autonomous)
Ernakulam , Kerala

ABSTRACT

This research applies the UTAUT model to examine the awareness and adoption of AI tools among college students. Results disclose a moderate level of awareness among students, with no significant differences based on factors to say, gender, discipline, or academic level. The study's structural model demonstrates that PE and SI significantly predict AI tool adoption. However, EE and FC do not exhibit significant direct relationships with BI. These results highlight the importance of perceived usefulness and social pressure having an influence on students' adoption of AI tools. Research ahead should explore mediating and moderating factors to gain a advanced insights of AI tool adoption in higher education..

Keywords:
Artificial Intelligence Tools, Learning Tools, Technology Adoption, UTAUT, Student Perception

1. Introduction and Problem Statement

The awareness and adoption of AI tools for learning among students is a growing phenomenon, influenced by various factors including educational practices, self-efficacy, and ethical considerations. While students increasingly utilize AI tools for personalized learning and academic support, challenges related to academic integrity and over-reliance persist. Prior studies point that college students are aware of AI tools, with studies indicating that their usage is becoming common, particularly for tasks like grammar checking (Rahim et al., 2023), though not generalized all across the demographics. Awareness is often linked to the perceived benefits of AI, such as increased productivity and personalized learning experiences (Fitria, 2021; Zhou & Zhou, 2024). Research shows that about adoption of AI tools have risen significantly in recent days and a rapid integration into academic routines is visible (Ouyang & Zhang, 2024; Rahim et al., 2023). However, the adoption is tempered by concerns regarding ethical use and the potential for academic dishonesty (Sağın et al., 2023; Zhou & Zhou, 2024).

Despite widespread exposure to AI technologies, the patterns of adoption among college students remain uneven and multidimensional. Awareness of AI tools varies according to individual digital competence, institutional infrastructure, and the pedagogical integration of technology. Moreover, students' willingness to adopt AI tools is often influenced by psychological factors, ethical perceptions, and the expected benefits in academic productivity. For instance, confidence in AI-generated content or its perceived trustworthiness can determine the extent of voluntary engagement. Conversely, concerns about academic integrity, data privacy, and the reduction of human creativity can deter adoption. As education becomes increasingly technology-mediated, balancing the perceived utility of AI with ethical and responsible use remains a pressing challenge.

In the Indian context, where digital learning ecosystems are expanding through policy-led initiatives and platform integration, AI adoption among students warrants deeper empirical attention. Kerala, known for its strong educational infrastructure and rapid technological uptake, provides a suitable setting for understanding the behavioural dimensions of AI adoption.

Research Questions proposed in the context are the following:

RQ1: What is the level of awareness regarding AI tools for learning among college students?

RQ2: What are the antecedents of usage intention towards AI tools for learning among college students?

2. Review of Literature

AI tools adoption is influenced by several factors, including student perceptions,

psychological dynamics, and the integration of technology into curricula. Positive perceptions of AI can enhance motivation and commitment to learning, as highlighted by Vázquez Parra et al., who emphasize the need for educational strategies that align with student aspirations (Vázquez-Parra et al., 2024). Students utilize AI tools alongside other online technologies, indicating a growing familiarity and expertise in these tools (Divekar et al., 2024). However, psychological factors such as anxiety regarding reliability and ethical concerns can hinder adoption, tailored interventions are necessary to alleviate these fears (Rathakrishnan et al., 2024). Furthermore, PU and PEU significantly impact adoption, although they challenge traditional assumptions of the TAM Model (Kanont et al., 2024). The benefits of AI, such as personalized learning, gets highlighted while cautioning against over-reliance and the need for clear guidelines(Sağın et al., 2023; Vázquez-Parra et al., 2024; Zhou & Zhou, 2024).

The expansion of AI within learning environments has sparked an important scholarly discussion concerning its pedagogical implications, ethical dimensions, and behavioural acceptance among learners. Over the past decade, a growing corpus of research has examined how AI tools—such as adaptive assessment systems, natural language chatbots, and content generators—support personalized, flexible, and self-regulated learning. Yet, the pace at which students embrace such technologies depends not merely on their availability but on complex psychological, social, and institutional factors. The literature collectively indicates that technology adoption must be interpreted as both an attitudinal and contextual process, shaped by how learners perceive usefulness, manage digital trust, and navigate social norms within their academic spaces.

The Unified Theory of Acceptance and Use of Technology (UTAUT), proposed by Venkatesh et al. (2003), integrates key elements from earlier technology acceptance models and posits four core determinants of behavioural intention and technology use: performance expectancy, effort expectancy, social influence, and facilitating conditions to its strong explanatory power and parsimony, UTAUT has been widely applied in higher education contexts to understand students' adoption of emerging digital learning technologies, including artificial intelligence (AI)–based tools.

Performance expectancy (PE), defined as the degree to which individuals believe that using a technology will help them attain gains in task performance, has consistently emerged as the strongest predictor of behavioural intention in educational technology research (Venkatesh et al., 2003). In the context of AI tools for learning, PE captures students' perceptions of improved learning efficiency, enhanced academic performance, and better problem-solving support. Empirical studies applying UTAUT to e-learning and mobile learning environments confirm that students are more inclined to adopt digital tools when they perceive clear academic benefits and outcome enhancement (Al-Emran et al., 2018; Hew et al., 2019).

Effort expectancy (EE) refers to the perceived ease associated with the use of a system and is particularly salient when technologies are novel or cognitively demanding, as is the case with AI-driven applications. Prior research indicates that intuitive

interfaces, low learning effort, and ease of interaction significantly influence students' initial adoption intentions, especially among users with limited prior experience (Al-Emran et al., 2018; Venkatesh et al., 2003). In AI-enabled learning environments, complexity and opacity can deter adoption, making EE a critical antecedent of acceptance.

Social influence (SI), defined as the extent to which individuals perceive that important others believe they should use a new system, plays a meaningful role in student populations where peer behaviour and instructor endorsement strongly shape technology use. Studies in higher education demonstrate that recommendations from faculty members and observable peer usage positively affect students' intentions to adopt digital and AI-supported learning tools (Chan & Hu, 2023; Hew et al., 2019).

Facilitating conditions (FC) represent the degree to which individuals believe that organisational and technical infrastructures exist to support system use. In academic settings, FC includes access to institutional licenses, technical support, compatible devices, and data privacy assurances. Research shows that facilitating conditions are particularly influential in predicting actual use behaviour beyond intention, especially for resource-intensive AI applications (Chan & Hu, 2023; Venkatesh et al., 2003).

Recent extensions of UTAUT, particularly UTAUT2, highlight the relevance of hedonic motivation and habit in consumer-oriented technologies (Venkatesh et al., 2012). Given the increasing ubiquity and autonomy of AI learning tools, incorporating these constructs provides a more comprehensive understanding of students' adoption behaviour. Overall, aligning the literature with UTAUT constructs enhances theoretical coherence and offers a robust framework for examining AI tool adoption in higher education.

Contemporary findings establish that students' perceived usefulness, often framed as Performance Expectancy in the UTAUT model, is the most powerful antecedent of adoption behaviour. Learners are inclined to integrate AI into their academic routines when they believe that doing so can elevate academic outcomes, enhance productivity, or simplify cognitive workloads. Studies across various educational levels show similar trends: when AI applications directly contribute to improved understanding, quicker task completion, or richer feedback, acceptance becomes natural and sustained. This aligns with broader technology adoption theories suggesting that functional value is central to behavioural intention.

A secondary but equally significant construct shaping adoption is Social Influence. The acceptance of technology in educational networks rarely occurs in isolation. Students' decisions to engage with AI-based tools are frequently reinforced by peer behaviour, guidance from instructors, and social validation within their learning communities. When AI tools receive institutional endorsement or are perceived as academically "legitimate," adoption rates rise accordingly. Such social endorsement creates cognitive comfort and reduces perceived risk, enabling broader diffusion of digital innovation within classrooms and study groups.

In contrast, Effort Expectancy, which refers to the perceived ease of using technology,

reveals evolving patterns in current research. Earlier technology adoption studies emphasized interface simplicity as a major determinant of intention. However, more recent investigations indicate that digital-native students rarely regard AI tools as inherently complex. Their familiarity with mobile platforms, intuitive user interfaces, and algorithmic systems results in low sensitivity to usability barriers. Instead, their concerns have moved toward evaluating the credibility and ethicality of AI outputs—reflecting a paradigm shift from usability anxiety to epistemic and moral evaluation.

An additional determinant frequently considered in technology adoption studies is Facilitating Conditions—the level of institutional and infrastructural support enabling users to effectively engage with technology. While still relevant, particularly in developing educational contexts, several scholars note that facilitating conditions no longer serve as primary predictors for digitally literate learners. The accessibility of free, cloud-based AI platforms and the proliferation of smartphones have reduced the dependency on institutional support systems. Students, especially in higher education, exhibit significant technological autonomy, often self-learning through YouTube tutorials and peer discussions.

Emerging strands in AI education research extend beyond the UTAUT framework to consider psychological and ethical variables. Digital anxiety, fear of academic dishonesty, and ambivalence toward automation appear to moderate adoption tendencies. Research has shown that while students acknowledge the advantages of AI-assisted performance improvement, they also experience uncertainty over its legitimate use in academic settings. Ethical tension arises when the boundary between learning assistance and plagiarism becomes blurred. Hence, psychological confidence and moral literacy have emerged as critical predictors of sustainable AI tool use. Integrating AI ethics modules in curriculums has been proposed as an effective response to nurture balanced, responsible adoption attitudes.

Further, disciplinary variations complicate the adoption landscape. Students from technologically intensive fields such as computer science and engineering often adopt AI innovations out of both curiosity and perceived necessity. Conversely, those in humanities or social sciences report hesitations tied to authenticity and creative authorship. Awareness programs, disciplinary adaptation of AI technologies, and faculty-led workshops have been suggested as mechanisms to bridge these disparities. Institutional interventions that normalize AI awareness training appear to elevate adoption readiness across diverse academic streams.

Several international studies also highlight the transformative outcomes of AI-driven learning analytics and adaptive instruction. Systems capable of tailoring educational inputs based on student performance records have been shown to improve engagement and foster a sense of personalization in the learning experience. Consequently, researchers urge policymakers to approach AI adoption not merely as a technological incorporation but as part of a pedagogical redesign emphasizing personalization, inclusion, and digital equity. Moreover, studies from cross-cultural contexts underline that regional educational cultures—such as those prevalent in

Kerala's participatory academic ecosystem—can interact significantly with adoption behaviour by emphasizing collaborative learning and social accountability.

Synthesizing across this literature, there is broad consensus that acceptance of AI in education is a multidimensional construct encompassing efficiency beliefs, social validation, moral reasoning, and contextual support. The UTAUT model remains a robust conceptual lens because it accommodates both cognitive and sociocultural determinants of behavioural intention. Nonetheless, contemporary research invites theoretical enrichment by integrating constructs such as digital ethics, trust in AI, and self-efficacy into existing adoption frameworks. For developing regions with strong educational traditions like Kerala, such integration can yield unique insights into how digital learning cultures evolve when intelligent systems become embedded in everyday academic routines. The evidence suggests that effective adoption relies not only on perception and infrastructure but also on cultivating digitally responsible learners capable of transforming technology into meaningful educational practice.

Despite the potential benefits, some students express concerns about academic integrity and the ethical implications of AI use, suggesting a need for ongoing dialogue and policy development in educational institutions to address these issues effectively.

3. Methodology

The study applies the UTAUT model (Venkatesh et. al., 2003) assessing the technology adoption among the college students. Responses to scale items are taken in Five Point Likert scales. Jamovi software (The Jamovi Project, 2025) and SmartPLS (Ringle et al., 2025) has been applied to analyse and interpret the data.

In recent years, AI-assisted tools have emerged as promising resources for students and educators, offering prospective aids such as personalized learning, enhanced efficiency, and improved access to knowledge. Still, the effective assimilation of AI tools into higher education rets on their adoption by students.

The UTAUT model posits that individuals' behavioural intentions towards using technology are influenced by several key constructs PE, EE, SI and FC.

In the context of higher education, these constructs can be applied to understand students' adoption of AI tools. For instance, students may be more likely to adopt AI tools if they believe they can improve their academic performance or save time on assignments. Similarly, the PEU of AI tools can influence their adoption, as students may be less likely to use tools that are complex or difficult to navigate.

The structured survey was conducted among UG and PG students in Kerala through online platforms. A final dataset of 393 responses after removing the outliers and incomplete responses form the basis of the study. 131 responses from male students and 262 responses from female students of which 263 were UG students and 130 were PG students. The sample covered students from different disciplines from literature & communication to science & technology.

The target population comprises undergraduate (UG) and postgraduate (PG)

students, as they represent active users and potential beneficiaries of AI-enabled academic tools. Students are considered a theoretically appropriate population for UTAUT-based studies in educational contexts because they regularly interact with digital technologies and their adoption decisions are influenced by both individual perceptions and institutional environments. The use of non-probability convenience sampling, administered through online platforms, is justified by the exploratory and theory-testing nature of the study, as well as by practical considerations related to accessibility and geographic dispersion of respondents. This approach is consistent with prior UTAUT and educational technology studies that rely on structured surveys to capture perceptual constructs (Hew et al., 2019).

The conceptual model suggests the following research hypothesis as per the UTAUT model (Venkatesh et al., 2003):

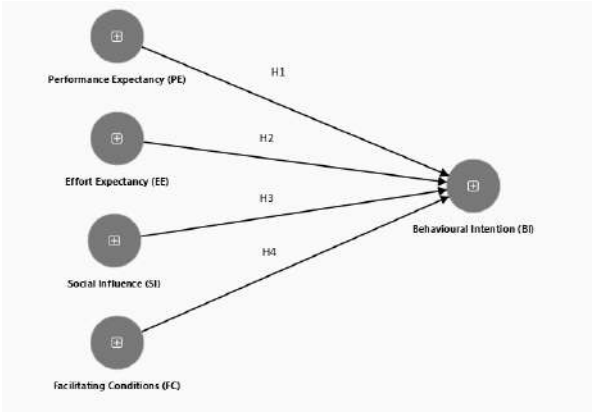

Figure 1. Conceptual Model

H1: PE has a direct influence on BI

H2: EE has a direct influence on BI

H3: SI has a direct influence on BI

H4: FC has a direct influence on BI

4. Results

Analysis of the awareness level of students regarding different Artificial Intelligence Tools for learning produced a means score of 3.20 with a significance value of 0.039 using Wilcoxon Signed Rank Test (The Jamovi Project, 2025). The awareness is found to be moderate among the students. No significant difference was observed in the awareness level among male and female students ($p = 0.840$, Mann-Whitney U Test). No significance difference was observed in the awareness level among UG and PG students either ($p = 0.840$, Mann-Whitney U Test). Similarly, no difference was found in the discipline either ($p = 0.206$, Kruskal Wallis H Test).

Regarding the awareness of AI tools for learning, Potential Explanations and Future

Directions are as follows:

- Curriculum Integration: The moderate awareness level could be attributed to the increasing integration of AI tools and concepts into educational curricula. As more institutions incorporate AI-related content, students are exposed to these tools and develop a basic understanding of their potential applications.
- Accessibility and Training: The availability of AI tools and the provision of training programs can also impact students' awareness. If these resources are readily accessible and accompanied by effective training, students are more likely to become familiar with and utilize AI tools.
- Digital Divide: The idea refers to the uneven access to technology and resources, could influence awareness levels. Students from disadvantaged backgrounds may have limited access to AI tools and training, leading to lower awareness.

4.1 Measurement Model

Cronbach Alpha of the study is above the threshold limit of 0.70 i.e. Performance Expectancy (0.824), Effort Expectancy (0.859), Social Influence (0.701), Facilitating Conditions (0.845), Behavioural Intention (0.895). The factor loadings of the study is in the acceptable range.

To report Convergent Validity, AVE scores were examined, the values are above 0.50. Fornell and Larcker method is employed to examine the Discriminant Validity. As per Fornell and Larcker, the square root of AVE scores is greater than the correlation coefficient between the constructs.

To report collinearity issues, VIF was examined and the values were within the acceptance limit.

4.2 Structural Model

Bootstrapping was done on the measurement model to analyse the significance of the paths and the following results were obtained:

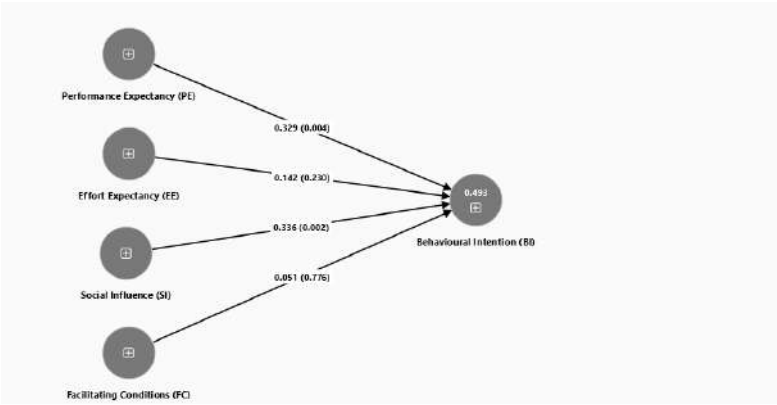

Figure 2. Structural Model

Analysing the structural model, path coefficients and significance values, the results could be summarized as under:

Performance Expectancy has direct impact on Behavioural Intention (b = 0.329, t = 2.895, p = 0.004**). When students perceive AI tools as beneficial for enhancing their academic performance, efficiency, or learning outcomes, they are more likely to intend to use them. This aligns with prior UTAUT-based studies, where performance expectancy consistently emerges as a strong driver of technology adoption in education. Students are typically pragmatic in adoption decisions, and the perceived usefulness of AI tools in improving study quality and saving time becomes a decisive factor.

Effort Expectancy has no significant direct impact on Behavioural Intention (b = 0.142, t = 1.200, p = 0.230 n.s.). Ease of use is not a primary factor influencing adoption in this context. College students today are digital natives, already comfortable with new technologies. For them, user-friendliness may be assumed rather than a deciding factor.

Social Influence has direct impact on Behavioural Intention (b = 0.336, t = 3.095, p = 0.002**). Peer recommendations, instructor encouragement, and the visibility of AI use among classmates shape positive behavioural intentions. In a college setting, peer groups and academic communities are powerful motivators. If students perceive that using AI tools is socially valued, trendy, or academically advantageous, they are more likely to follow suit. This result highlights the role of social dynamics in technology adoption among students.

Facilitating Conditions has no direct impact on Behavioural Intention (b = 0.051, t = 0.284, p = 0.776 n.s.). Availability of resources, technical support, or institutional infrastructure seems less critical in shaping students' intention to adopt AI tools. Students are largely self-reliant in accessing AI tools, often via smartphones and personal laptops, reducing dependence on institutional support. Most AI applications are cloud-based, free, and accessible without extensive infrastructure.

The interpretation of the structural equations further reinforces the crucial role of perceived usefulness and social dynamics in shaping the behavioural orientation of students toward artificial intelligence tools. The consistent significance of PE in the model emphasizes that students' adoption decisions are instrumental rather than experimental—they rely heavily on measurable academic benefits rather than curiosity or novelty. The perception that AI tools can refine academic writing, enhance analytical accuracy, and offer shortcuts in knowledge synthesis creates a strong motivational gradient favoring adoption. At the same time, SI, which emerged as an equally strong predictor, indicates that adoption among students often mirrors a collective diffusion pattern rather than individual innovation. The presence of peer users, faculty validation, and institutional recognition acts as social cues, framing AI use as a symbol of academic competence and digital literacy. Interestingly, the non-significance of EE and FC suggests that today's learning environment is technologically mature, where ease-of-use barriers have become almost imperceptible, and access to digital resources

is largely normalized. Students' technological self-efficacy reduces dependence on external infrastructure or institutional interventions. This reveals a shift from an infrastructure-driven to a cognition-driven adoption ecosystem in higher education. Additionally, the moderate awareness levels evident from the descriptive analysis indicate that, while AI adoption is rising, conceptual familiarity regarding ethical procedures and responsible use remains underdeveloped. This partial diffusion hints at a transitional phase where students recognize the utility of AI tools but have yet to internalize their optimal pedagogical value. Such findings demonstrate the parallel evolution of technological readiness and ethical learning maturity among digital natives. Moreover, the observed statistical relationships reflect the cultural context of Kerala's higher education system, where collective learning norms and institutional credibility exert a stronger influence than functional or structural enablers. Thus, the empirical evidence aligns with global findings on UTAUT adoption frameworks but also contributes new localized insights by revealing that behavioural intention toward AI tools is governed not only by performance and social cues but also by the extent to which cultural learning patterns encourage shared technology practices. These insights collectively underscore a critical inflection point in educational technology adoption: a phase that moves beyond accessibility and usability concerns to deeper questions of purpose-driven engagement, ethical awareness, and cultivated autonomy in academic AI usage.

5. Discussions

The findings derived from the structural model provide a compelling framework for interpreting how students conceptualize and act upon their interaction with artificial intelligence tools within higher education. The relationships between the UTAUT constructs demonstrate a pattern of technologically mature adoption behaviour that goes beyond basic curiosity or novelty. Rather than viewing AI tools as external add-ons to traditional learning, students are beginning to perceive them as integral cognitive extensions that streamline research, enhance academic accuracy, and personalize knowledge acquisition. This evolution in technological engagement underscores a progressive transformation from tool-based convenience to cognitive collaboration between learners and intelligent systems. The significance of Performance Expectancy and Social Influence illustrates that the decision to adopt these technologies is not only performance-driven but also rooted in a broader social narrative surrounding digital competence and academic innovation. The diminishing importance of Effort Expectancy and Facilitating Conditions signals a generational normalization of digital adaptation—an environment where students no longer rely on institutional scaffolding but instead draw on intrinsic digital fluency to integrate emerging technologies. These outcomes confirm that the predictors of behavioural intention are progressively shifting from infrastructural to psychosocial dimensions, highlighting a transition from access-based adoption to meaning-based engagement. Consequently, the present discussion situates these results within both global technology adoption trends and the localized academic culture of Kerala, seeking to interpret how contextual variables

—such as educational collectivism, institutional norms, and ethical considerations—inform the evolving relationship between students and AI-driven learning ecosystems. The study aimed to investigate the adoption of AI tools among students using UTAUT model. The results revealed significant relationships between several constructs of the UTAUT model and behavioural intention (BI).

Performance Expectancy (PE) emerged as a significant predictor of BI ($b = 0.329$, $p < 0.004$). This suggests that students who perceive AI tools as being useful and improving their efficiency are more likely to adopt them.

Social Influence (SI) also had a significant positive impact on BI ($b = 0.336$, $p < 0.002$). This indicates that the perceived social pressure to use AI tools, such as peer recommendations or institutional encouragement, positively influences students' intentions to adopt these technologies.

However, Effort Expectancy (EE) and Facilitating Conditions (FC) did not exhibit significant direct relationships with BI. While EE was marginally related ($b = 0.142$, $p = 0.230$), FC did not show any significant association. These findings suggest that while perceived ease of use and the availability of resources might play a role in AI tool adoption, their direct influence on BI may be more complex or mediated by other factors.

The study's findings provide valuable insights into the factors influencing students' adoption of AI tools. By understanding the importance of PE and SI, educational institutions can implement strategies to enhance students' perceptions of AI tools' usefulness and social desirability. Additionally, investigating the potential mediating effects of other variables, such as perceived risks or benefits, could provide a more comprehensive understanding of AI tool adoption.

6. Implications

Theoretical Implications: This study advances existing theoretical work on technology adoption by reaffirming and extending the explanatory strength of the UTAUT within an emerging context: student engagement with artificial intelligence tools in higher education. While traditional UTAUT applications assume a strong infrastructural dependence, the present findings shift theoretical attention toward cognitive, ethical, and cultural factors shaping behavioural intention. The empirical evidence suggests that Performance Expectancy and Social Influence have greater explanatory power in academic AI adoption than Effort Expectancy or Facilitating Conditions, a deviation that underscores the relevance of social learning and self-efficacy constructs. This outcome suggests that technology adoption models must evolve to encapsulate the emotional and ethical dimensions of intelligent tool usage—particularly as AI integrates into pedagogical reasoning and decision-making processes. Consequently, the study contributes theoretically by proposing that educational AI adoption is no longer governed solely by technological utility but also by psychological alignment with human learning goals and values. Future

theoretical extensions may thus combine UTAUT with socio-cognitive models, digital ethics frameworks, and constructs from self-determination theory to explain individual variance across learner populations more comprehensively.

Policy Implications: From a policy standpoint, the outcomes call for structured guidelines to integrate AI-based learning technologies responsibly and inclusively within higher education systems. Policymakers at institutional and state levels must develop frameworks emphasizing both accessibility and accountability in AI adoption. Given the moderate awareness levels revealed in the study, policies should ensure mandatory digital literacy programs to enhance students' understanding of AI's potential and limitations. Furthermore, ethical governance mechanisms must be institutionalized to monitor fair usage, transparency, and data security in AI applications. Curriculum policies could also mandate the inclusion of AI literacy modules, not merely as technical training but as interdisciplinary studies involving ethics, communication, and decision-making. In Kerala's context, educational departments can act as facilitators between universities, technology providers, and students to implement AI initiatives tailored to regional infrastructure capacities. On a broader policy level, bridging the digital equity gap remains crucial; hence, national-level funding and collaboration can target institutions lagging in digital provisioning to ensure uniform adoption opportunities across student demographics.

Managerial Implications: At the managerial and institutional level, these findings have direct bearing on how learning administrators, IT directors, and faculty developers design AI integration strategies. Since Performance Expectancy and Social Influence emerged as critical adoption drivers, academic managers should focus on practical visibility and endorsement of AI tools through structured faculty-led workshops, peer mentoring programs, and classroom demonstration practices. Managers must also build institutional legitimacy around AI usage by aligning technology initiatives with measurable educational outcomes—such as improved research writing, analytical skill acquisition, and personalized learning progress. Faculty leadership training becomes vital for fostering trust-based AI applications, as educators act as primary mediators between technology and learners. The non-significance of Effort Expectancy and Facilitating Conditions further suggests that managerial attention should pivot from tool orientation to value orientation—where technology is positioned as a partner in intellectual growth rather than an auxiliary instrument. Furthermore, management practices should promote feedback loops whereby students' experiences are continuously captured, analyzed, and used to refine institutional technology strategies, ensuring the sustainability of AI-based learning innovation.

Social Implications: The study's findings also carry profound social implications. The act of adopting AI for learning transcends functional utility; it represents the diffusion of digital culture within youth learning identities. The strong role of social influence underscores how peers and academic communities co-create new norms of technological engagement, thereby redefining what constitutes credible learning behaviour. Encouraging ethical and reflective AI use can have a ripple effect in

cultivating responsible digital citizens who maintain academic integrity and critical autonomy even in algorithmic environments. Moreover, equitable access to AI resources reduces the social divide between digitally privileged and under-resourced student groups. In culturally collaborative education systems such as Kerala's, fostering collective knowledge-building through shared AI experiences can strengthen social learning capital, bridging institutional hierarchies and promoting inclusivity. On a broader societal scale, widespread and responsible adoption of AI tools among students contributes to the formation of a future workforce skilled not merely in technology operation, but in critical interpretation, ethical reasoning, and AI-governed decision-making—competencies essential for sustaining human-centered digital economies.

7. Scope for Further Research

Future research could explore the following:

Mediating factors: Examining how factors like perceived risks, perceived benefits, or self-efficacy might mediate the relationships between UTAUT constructs and BI.

- Moderating factors: Investigating how individual differences, such as age, gender, or academic major, might influence the strength of the relationships between UTAUT constructs and BI.
- Longitudinal studies: Conducting longitudinal research to track changes in students' perceptions and intentions over time.
- Cross-cultural comparisons: Comparing the findings of this study with research conducted in different cultural contexts.

By addressing these research questions, future studies can contribute to a deeper understanding of AI tool adoption and inform the development of effective strategies to promote their use among students.

8. Conclusion

The investigation into AI tool adoption among college students reveals that technology assimilation in higher education is not merely a technical or infrastructural matter but a behavioural and cultural process. The analysis, guided by the UTAUT framework, confirms that students' intentions to adopt AI applications are primarily driven by perceived performance benefits and the influence of their social networks. This underscores the idea that innovation diffusion in academia remains significantly shaped by experiential value and shared learning communities. When students experience AI as a facilitator of efficiency, creativity, and better learning outcomes, their readiness to engage with such tools intensifies. Conversely, when peers and mentors endorse the use of AI-based aids, adoption becomes socially normalized and easier to sustain.

Interestingly, constructs like effort expectancy and facilitating conditions were found to have relatively weaker predictive influence. This points to a generational attribute of digital natives who approach learning technologies with higher intrinsic familiarity. For many students, convenience and accessibility are taken for granted, suggesting that institutional support systems—while important—may not be central to their decision-making. What emerges, therefore, is a nuanced portrait of learners who are confident yet cautious; eager to explore AI innovations but restrained by concerns of ethical overdependence and authenticity. Educational institutions can leverage this insight to design balanced integration strategies that promote both capability building and critical awareness.

The findings hold multidimensional implications for academic policy, curriculum design, and faculty development. Institutions must communicate the tangible academic value of AI tools while simultaneously reinforcing academic integrity frameworks. Programs that emphasize responsible AI usage, digital ethics, and critical evaluation of tool outputs can transform students from passive users into discerning practitioners. Additionally, embedding AI literacy into curricula can democratize access and narrow inequities in awareness across disciplines. In contexts such as Kerala's higher education system, where technology adoption intersects with long-established traditions of humanistic education, such pedagogical synthesis becomes even more vital.

Ultimately, AI in education should not merely represent technological advancement but the evolution of adaptive learning ecosystems that empower students as ethical co-creators of knowledge. By fostering informed, reflective, and equitable adoption practices, educational systems can ensure that the integration of AI becomes not a trend, but a transformative continuum aligned with the enduring goals of learning and human development.

Acknowledgments

We acknowledge the support of all the respondents and host institutions.

Appendix

Scale Items for measuring constructs as adapted from literature (Venkatesh et al., 2003, 2012)

PE1 - AI Tools are useful in learning

PE2 - Using AI Tools will enable to accomplish learning activities quickly

PE3 - Using AI Tools would increase learning outcome of students

PE4 - AI Tools usage allows to have access to more information

EE1 - Interaction with AI Tools is clear

EE2 - It is easy for using and integrating AI Tools in learning

EE3 - AI Tools are easy to use

EE4 - Learning to use AI Tools is easy

SI1 - People who influence my behaviour think that I should use AI Tools

SI2 - People who are important to me think that I should use and integrate AI Tools in my learning

SI3 - Teachers are supportive to integrate AI tools to my learning

SI4 - My institution is supportive to integrate AI tools in learning

FC1 - I have necessary resources to access AI tools for learning

FC2 - I have the necessary knowledge to integrate AI tools into my learning

FC3 - AI Tools are similar to the course content I use for learning

FC4 - I get help whenever needed while I face difficulties in using AI Tools for learning

BI 1 - I intend to use AI tools for my learning

BI 2 - I plan to incorporate AI tools into my study routine

BI 3 - I have been finding it a habit using AI tools in learning

References

Al-Emran, M., Mezhuyev, V., & Kamaludin, A. (2018). Technology Acceptance Model in M-learning context: A systematic review. *Computers & Education,* 125, 389–412. https://doi.org/10.1016/j.compedu.2018.06.008

Chan, C. K. Y., & Hu, W. (2023). Students' voices on generative AI: Perceptions, benefits, and challenges in higher education. *International Journal of Educational Technology in Higher Education,* 20(1), 43. https://doi.org /10.1186/s41239- 023-00411-8

Divekar, R. R., Gonzalez, L., Guerra, S., & Boos, N. (2024). *Usage and Knowledge of Online Tools and Generative AI: A Survey of Students.* Research Square. https://doi.org/10.21203/rs.3.rs-4882673/v1

Fitria, T. N. (2021). ARTIFICIAL INTELLIGENCE (AI) IN EDUCATION: USING AI TOOLS FOR TEACHING AND LEARNING PROCESS. *Prosiding Seminar Nasional & Call for Paper STIE* AAS, 4(1), Article 1. https://prosidi ng.stie-aas.ac.id/index.php/prosenas/article/view/106

Hew, K., Lan, M., Tang, Y., Jia, C., & Lo, C. K. (2019). Where is the "theory" within the field of educational technology research? *British Journal of Educational Technology*, 50, 956–971. https://doi.org/10.1111/bjet.12770

Kanont, K.,Pingmuang, P.,Simasathien, T.,Wisnuwong, S., Wiwatsiripong,

B., Poonpirome, K., Songkram, N., & Khlaisang, J. (2024). Generative-AI, Learning Assistant? Factors Influencing Higher-Ed Students' Technology Acceptance. *Electronic Journal of E-Learning*,22(6), Article 6. https://doi. org/10.34190/ejel.22.6.3196

Ouyang, F., & Zhang, L. (2024). AI-driven learning analytics applications andtools in computer-supported collaborative learning: A systematic review. *Educational Research Review*, 44, 100616. https://doi.org/ 10.1016/j.edurev.2024.100616

Rahim, N. A., Hanum, A. Z. A., Bhakti, M. A. C., & Wandy, W. (2023). Artificial Intelligence Tools in Higher Education Students Usage Analysis –Case Study: Sampoerna University. *Jurnal Teknologi,* 16(2), 137–145. https://doi.org/10.34151/jurtek.v16i2.4544

Rathakrishnan, T., Kumar, T. B. J., Tsen, M. K., Leong, M. K.,Yaacob, A., Rathakrishnan, T., Kumar, T. B. J., Tsen, M. K., Leong, M. K. &Yaacob, A. (2024). AI Tools: Anxiety to Achievement - Unveiling the Psychological Dynamics of Technology Adoption. Https:// Services.Igi- Global.Com/Resolvedoi/Resolve.Aspx Doi=10.4018/979-8-3693-8217- 2.Ch003. (ai-tools). https://doi.org/ 10.4018/979-8-3693-8217-2.ch003

Ringle, C. M., Wende, S., & Becker, J.-M. (2025). *SmartPLS* (Version 4) [Computer software]. SmartPLS GmbH. https:/www.smartpls.com

Sağın, F. G., Özkaya, A. B., Tengiz, F., Geyik, Ö. G., & Geyik, C. (2023). Current evaluation and recommendations for the use of artificial intelligence tools in education. *Turkish Journal of Biochemistry*, 48(6), 620–625. https://doi.org/10.1515/tjb-2023-0254

The Jamovi Project. (2025). *Jamovi* (Version 1.6) [Computer software]. www.jamovi.org

Vázquez-Parra, J. C., Henao-Rodríguez, C., Lis-Gutiérrez, J. P., & Palomino-Gámez, S. (2024). Importance of University Students' Perception of Adoption and Training in Artificial Intelligence Tools. Societies, 14(8), Article 8. https://doi.org/10.3390/soc14080141

Venkatesh, V., Morris, M. G., Davis, G. B., & Davis, F. D. (2003). UserAcc eptance of Information Technology: Toward a Unified View. MIS Quarte rly,27(3), 425–478. https://doi.org/10.2307/30036540

Venkatesh, V., Thong, J. Y. L., & Xu, X. (2012). *Consumer Acceptance and*

Use of Information Technology: Extending the Unified Theory of Acceptance and Use of Technology (SSRN Scholarly Paper No. 2002388). Social Science Research Network. https://papers.ssrn.com/abstract=2002388

Zhou, H., & Zhou, D. (2024, April 3). *Transformation of Vocational Education Based on Generative Artificial Intelligence: Impact, Opportunity and Countermeasures.*Proceedings of the 3rd International Conference on Internet Technology and Educational Informatization, ITEI 2023, November 24–26, 2023, Zhengzhou, China. https://eudl.eu/doi/10.4108/eai.24-11-2023.2343636

2

Role Of Data Analytics In Mental Health: A Comprehensive Review

1st Vishnupriya Mohan
Assistant Professor
Department of Computer Science St.Peter's College,Kolenchery,
Ernakulam Mahatma Gandhi University, Kottayam

2nd Athira Rajendran
Assistant Professor
Department of Computer Applications Sree Narayana College, Kollam
University Of Kerala,Thiruvanathapuram

Abstract
Mental healthcare is undergoing a significant trans- formation through the integration of data analytics, artificial intelligence (AI), and visualization tools. This extensive review explores recent advancements in these domains, highlighting their potential in predicting and managing various mental health conditions. Our study examines the increasing global prevalence of mental illnesses and the consequent need for enhanced under- standing and treatments. We categorize common mental health disorders, such as depression, anxiety, and bipolar disorder, underscoring their impact on an individual's thoughts, emotions, and overall quality of life. As global stress factors evolve, the necessity for sophisticated intervention and support tactics through data driven research becomes increasingly evident.

Index Terms
Mental Health, Data Analysis, Artificial intel- ligence (AI), Visualization tools, Global prevalence, Treatments

Introduction

The integration of data analytics, artificial intelligence (AI), and visualization tools in mental healthcare has garnered sig- nificant attention, holding great potential for improving patient outcomes and treatment efficacy. This review explores recent developments in the field, specifically focusing on the use of technology in the prediction, management, and understand- ing of various mental health conditions. We first categorize common disorders, highlighting their multifaceted impact on an individual's thoughts, feelings, and overall quality of life. Subsequently, the study scrutinizes the application of big data, AI, and machine learning, emphasizing the significance of wearable sensors, mobile apps, and social media data for early detection. Finally, we address critical challenges such as ethical considerations, data security, and user involvement to advocate for cost effective and precise solutions.

II. Literature Review

A. Predictive Modeling and Machine Learning Foundations

Foundational research by Haq et al. [1] demonstrates the efficacy of using machine learning and statistical analyses to extract insights for the diagnosis and treatment of mental health conditions. Building on this, Angskun et al. [4] utilized real time social media data and Random Forest algorithms to achieve high accuracy in depression detection. Ahmed et al. [5] further validated these approaches by analyzing multiple studies in which anonymized medical records and social media data were used to predict risks for depression and anxiety. These predictive frameworks increasingly rely on text mining and Natural Language Processing techniques, which have become central to modern psychiatric data analysis [14,17].

B. Geospatial Analytics and Healthcare Policy Planning

A significant portion of the literature focuses on the spatial distribution of mental health needs to improve service delivery. Research has utilized geospatial data to map mental health service gaps across diverse regions, identifying disparities in provider availability and disease prevalence [8,9]. These analyses help detect regional "hotspots" for conditions such as dementia and other psychiatric disorders. However, Chung et al. [2] argue that traditional mapping approaches alone are insufficient for complex system planning. They advocate for visual analytics integrating analytical models with interactive visualization tools to support evidence based policy decisions and reduce health inequalities.

C. Social Media Mining and Digital Phenotyping

Natural Language Processing (NLP) has emerged as a primary tool for monitoring public mood through digital phenotyping. Wongkoblap et al. [3] highlight how word em- bedding methods such as Word2vec can identify linguistic patterns associated with mental distress in user generated content. Text mining applications in psychiatry further rein- force the importance of extracting psychological signals from unstructured data [14]. In addition, mobile applications for self monitoring, such as MoodPrism, have demonstrated the potential of app based emotional tracking for early detection

and engagement [15]. Digital self monitoring interventions are increasingly adapted for diverse age groups, including middle aged and older adults, emphasizing usability and accessibility considerations [16].

D. Ethical AI and the Transition to iHealth

As the field transitions from traditional e health systems to intelligent health (iHealth) frameworks, ethical concerns related to user autonomy, privacy, and algorithmic bias remain critical [6]. Rubeis [6] and Boddington [11] emphasize that while AI enables personalized mental health interventions, it also introduces risks related to data governance and trans- parency. Briffault et al. [13] further discuss the evolution toward adaptive intelligent health systems, highlighting the need for responsible implementation. To address these con- cerns, participatory and personalized approaches have been proposed, encouraging user involvement in system design to promote trust and empowerment [19]. Ecological momentary assessment techniques support patient centered monitoring by enabling real time and context aware data collection [12,18].

III. Detailed description of the included studie

Mental health is a complex aspect of well being that encompasses emotional, psychological, and social dimensions. While mental health is a positive state of functioning, mental health disorders represent deviations from this optimal state and can significantly impact a person's thoughts, feelings, behaviours, and overall quality of life. Several mental health disorders are recognized, each with its own set of symptoms, causes, and treatments.

TABLE I

Categorization of Mental Health Disorders

Category	Mental Health Disorders
Mood Disorders	• Major Depressive Disorder • Bipolar Disorder
Anxiety Disorders	• Generalized Anxiety Disorder (GAD) • Panic Disorder • Social Anxiety Disorder
Psychotic Disorders	• Schizophrenia • Schizoaffective Disorder
Eating Disorders	• Anorexia Nervosa • Bulimia Nervosa • Binge Eating Disorder
Neurodevelopmental Disorders	• Attention Deficit/Hyperactivity Disorder (ADHD) • Autism Spectrum Disorder (ASD)

Researchers are using predictive analytics to identify pat- terns and factors that may contribute to mental health con- ditions. Machine learning models are being employed to analyze large datasets, including electronic health records and behavioral data, to predict the likelihood of developing mental health disorders.NLP techniques are utilized for sentiment analysis in textual data, such as social media posts, online forums, or therapy transcripts. This helps researchers and clinicians gain insights into individuals mental well being and emotional states. The integration of data from biosensors and wearable devices provides continuous streams of physiological data. Analyzing this data using advanced analytics allows for a more holistic understanding of an individual's mental health, including stress levels, sleep patterns, and activity levels. Various mobile applications and online platforms leverage data analytics to offer mental health support. These tools often incorporate mood tracking, behaviour monitoring, and personalized interventions based on user data. Haq et al. [1] discuss the application of data analytics in mental healthcare. It highlights the increasing prevalence of mental illnesses globally and the need for better understanding and treatment. The article explores the use of big data approaches, artificial intelligence, and machine learning in predicting and managing mental health conditions. The review covers various aspects of mental healthcare, including different types of mental disorders such as bipolar disorder, depression, and anxiety disorders. It also discusses the impact of mental health on user behaviour, particularly focusing on suicide, drug abuse, and opioid use disorder. Furthermore, the document delves into the role of data science in predicting mental illness, emphasizing the use of wearable sensors, mobile apps, and social media data for monitoring and early detection. It also discusses the application of AI and machine learning algorithms in process- ing and analysing mental healthcare data. The article addresses the challenges associated with big data approaches in mental healthcare, including ethical issues, data security, and user involvement. It concludes by emphasizing the need for cost effective and precise solutions to improve mental healthcare facilities and treatment. Overall, the document provides a comprehensive overview of the use of data analytics, AI, and machine learning in mental healthcare, highlighting the potential benefits and challenges in this field. Here are the key findings of Haq et al. [1]:

- Big data approaches are being used in various areas of mental health research like bipolar disorder, depression, drug abuse, suicide prediction etc. Data is being collected from different sources like clinical records, smartphone and internet usage, social media etc.
- Machine learning and artificial intelligence techniques like neural networks, and supervised and unsupervised learning methods are being used to analyze large amounts of data to predict mental illnesses and their risks.
- Social media data, especially Twitter data is being mined to analyze public mood and sentiments which can provide insights into population mental health trends.
- Wearable devices collecting physiological and be- havioural data are being used

to continuously monitor the mental well being of individuals through sensors. This long term data helps in more accurate analysis and prediction.

• Studies show that economic deprivation and anti depres- sant prescribing are correlated. Drug abuse risks can also be predicted from search history and social media data.

•Personalized psychiatry aims to improve diagnosis and treatment by combining clinical, genetic, neuroimaging and other personal data of individuals.

•Important challenges are ensuring user privacy and in- volvement, dealing with unstructured and heterogeneous data sources, and limited resources in low income coun- tries.

Chung et al.[2] discuss the results of a comprehensive review exploring the utilization of visualization tools in evaluating mental health care systems, ultimately aiding in evidence based policy development.Relevant studies were identified and categorized based on their purpose and the type of visualiza- tions used. The majority of studies used geographical maps, with fewer employing other visualization types or novel tech- niques for complex data. Relatively few studies demonstrated practical applicability for policy and planning. Here are the key findings of Chung et al.[2]

• The researchers conducted a systematic scoping review to look for evidence of visual analytics approaches being applied to mental healthcare systems and their use in driving policy.

• They found 79 relevant studies and categorized them by study purpose and type of visualization. The majority of the studies used geographical maps, typically for geo spatial and descriptive analyses.11 percent of studies used novel visualizations to explore more complex abstract information.

• Only 15 percent of the studies provided information indicating high levels of usability for policy and planning purposes.

The findings suggest that while visual analytics is evolv- ing rapidly, more needs to be done to ensure it reflects the practical needs of policy makers when it comes to complex healthcare systems research questions.

Wongkoblap et al. [3] discuss social media data collection and analysis for mental health research. It covers commonly used social media platforms like Facebook and Twitter and how their APIs can be utilized to collect user data. Different methods of data collection or aggregating public posts are explained. The challenges of collecting sensitive personal data and ensuring user privacy are also discussed. Various pre processing and natural language processing techniques used in social media data analysis are explained, includ- ing segmentation, tokenization, word embeddings, recurrent neural networks, etc. Machine learning algorithms and their evaluation methods are also briefly covered. The two main approaches mentioned to annotate users with mental disorders from social media data are:

• **Manual Annotation**: This method involves investigating every returned message from a social network platform and manually annotating the messages. Researchers man- ually annotate the messages to identify genuine messages that mention the diagnosis of a mental disorder.

• **Screening Users with a Questionnaire:** This method in- volves assessing users through a questionnaire or utilizing published tasks on crowd sourcing platforms to identify research participants with mental disorders.

To obtain access to a user's post through a Facebook appli- cation, the required permission level is "user posts." Approval for this permission must be obtained through the app review process. Additionally, it's important to note that business verification is mandatory for the "user posts" permission. Consequently, applications aiming to access user posts need to undergo both app review and business verification procedures. The paper also emphasizes two widely used word embedding methods.

• **Word2vec:**Word2vec is a method of unsupervised learn- ing utilized to create vector representations of words in a space.Word2Vec is widely used for various natural lan- guage processing tasks, including text analysis, sentiment analysis, and language translation, due to its ability to represent words in a meaningful and efficient way.

• **GloVe (Global Vectors)**:GloVe, an unsupervised learning approach, creates vector space representations of words by utilizing a count based technique that calculates aggre- gated word co occurrence distributions from a specified corpus and subsequently conducts dimensionality reduc- tion.

Wongkoblap et al. [3] employed supervised machine learning techniques, including Support Vector Machines (SVM) and deep learning, extensively for categorization purposes. These approaches consider a range of aspects, including linguistic, behavioural, profile centered, and interaction oriented charac- teristics. The assessment employs cross validation and metrics like accuracy, precision, and recall. Crucial obstacles involve acquiring dependable ground truth labels, honouring user con- fidentiality, securing large scale informed consent, and evolv- ing platform policies that limit data availability. Ultimately, enhanced transparency and supervision are required to estab- lish user confidence in social media research. Angskun et al. [4] introduce a depression detection model that analyzes demo- graphic characteristics and sentiment analysis of tweets from Twitter users. The goal is to detect depression in real time. The methodology involves data acquisition, transformation, storage, model construction using machine learning techniques (SVM, Decision Tree, Naive Bayes, Random Forest, Deep Learning), and evaluation. Experimental results found that the Random Forest technique achieved the highest accuracy for depression detection compared to other techniques. The model analysed Twitter user's demographic information and their tweets over two months after completing a self reported survey (PHQ 9). The model's performance was improved using ANOVA (Analysis of Variance) and SVM RFE (Support Vec- tor Machine Recursive Feature Elimination) feature selection methods. Here are the key findings of Angskun et al.[4]

• The study presents a unique depression identification model which analyzes demographic information and tex- tual sentiment of Twitter users, enabling the detection of depressive moods among sufferers.

• To enhance the model's efficacy, two feature selec- tion techniques – ANOVA and SVM RFE are utilized. ANOVA attains superior F measure and requires less processing time compared to SVM RFE.

• Model construction employs five machine learning ap- proaches: Support Vector Machine, Decision Tree, Naive Bayes, Random Forest, and Deep Learning.

• Experimental outcomes reveal that combined features (demographics and Twitter user data) achieved the top average F measure of 0.728 across all machine learning methods.

• The suggested model applying feature selection with Random Forest, ANOVA, and SVM RFE outperforms pre existing models without feature selection.

• Due to greater performance and reduced processing time, ANOVA with 15 features emerged as the optimal selec- tion method for the model.

• This model can be employed for real time depression detection by examining Twitter data streams, potentially decreasing depression related suicide rates

Ahmed et al.[5] examine big data's role in mental health research. They analysed 23 studies from 2015 to 2021, with the majority focusing on depression and anxiety. Information sources included social media posts, tweets, and medical records. The paper discusses big data's latest trends, strengths, weaknesses, and challenges for treatment providers and re- searchers to help guide future studies. It addresses three main areas: data sources, applications, and analytical methods. Some data sources are more specific than others, with social media and mobile technology providing valuable information for mental health data analysis. Electronic Health Records are also significant for creating predictive models and managing treatments. While advanced deep learning systems are being explored, most studies rely on traditional machine learning techniques. Challenges included privacy/security concerns and limited focus on treatment options. Collaborations between fields are needed, as well as addressing issues with data sharing, commercial interests, and fragmented data sources. Bridging the knowledge gap between mental health profes- sionals and data scientists is essential for future research success. Rubeis[6] discuss the concept of "intelligent health" or iHealth in mental healthcare. iHealth aims to integrate artificial intelligence, big data analytics, self monitoring, eco- logical momentary assessment, and data mining. The goal is to enable more personalized treatment through prevention, prediction, and participation of patients. However, the analysis identifies some ethical concerns around the autonomy of users, privacy and data security, and potential bias. Self monitoring raises challenges in defining autonomy and assessing how technology aligns with individual capabilities. Ecological mo- mentary assessment, despite the

risk of privacy intrusion, enables dynamic evaluation. Data mining, integrating diverse data sources, also introduces potential risks like datafication and bias. In essence, iHealth shows promise, but its success depends on effectively addressing these challenges. The issues can be addressed by a participatory design process which can help address concerns around user autonomy and fitting technology to individual needs in the following ways:

- **User Involvement:** Involving users in the design process allows for their perspectives, needs, and preferences to be directly incorporated into the development of the technology. This can help ensure that the technology is tailored to individual needs and capabilities, thereby promoting user autonomy.
- **Co Creation:** By engaging users as co creators of the technology, participatory design can lead to the develop- ment of solutions that align with the lived experiences and diverse requirements of the users. This can help in creating technology that empowers users to actively participate in their treatment.
- **Contextual Understanding:** Participatory design encour- ages a deep understanding of the context in which the technology will be used. This can help in addressing individual variations in needs and resources, ensuring that the technology is adaptable and responsive to diverse user contexts.
- **Empowerment and Ownership:** Involving users in the design process can empower them to take ownership of the technology and the self management of their mental health. This can contribute to a sense of autonomy and control over their own well being.
- **Iterative Feedback Loops:** Participatory design often in- volves iterative feedback loops, allowing users to provide continuous input throughout the design and development process. This can help in refining the technology to better fit individual needs and preferences.

Overall, a participatory design process can facilitate the cre- ation oftechnology that is more user centered, adaptable, and supportive of individual autonomy in managing mental health. Beyond the primary predictive modeling studies, sev- eral supporting works contribute to the broader understanding of data driven mental healthcare. Galderisi et al. [7] proposed a contemporary definition of mental health as a dynamic state of internal equilibrium, emphasizing resilience and functional adaptation rather than merely the absence of illness. This per- spective reinforces the importance of continuous monitoring systems enabled by digital technologies.

Geospatial and workforce distribution studies further high- light structural disparities in access to mental healthcare. Andrilla et al. [8] examined geographic variations in the availability of behavioral health providers, revealing significant rural urban imbalances. Similarly, Bagheri et al. [9] utilized geospatial analysis of primary care data to identify dementia hotspots, demonstrating how spatial analysis can inform tar- geted interventions and resource allocation.

In high risk clinical contexts, Berrouiguet et al. [10] applied data mining techniques

to electronic health records to improve suicide risk management, illustrating the predictive potential of structured clinical datasets. Complementing this, Becker et al [17] proposed a standardized predictive modeling framework for e mental health systems, emphasizing methodological rigor, validation, and interpretability.

Natural Language Processing and text mining approaches have also expanded psychiatric research capabilities. Abbe et al. [14] provided a systematic review of text mining applica- tions in psychiatry, highlighting the use of linguistic pattern analysis in clinical narratives. These techniques align with digital phenotyping strategies, where real time behavioral data capture enhances early detection and symptom monitoring.

Ecological momentary assessment (EMA) has emerged as a significant advancement in dynamic mental health evaluation. Bos et al. [12] reviewed experience sampling methodologies, demonstrating their effectiveness in capturing fluctuations in mood and behavior. Bell et al. [18] further explored EMA interventions in psychotic disorders, supporting the feasibility of context aware and continuous data collection models.

Mobile health interventions have also received empirical support. Bakker and Rickard [15] evaluated the MoodPrism application, demonstrating that app based self monitoring increases user engagement and facilitates emotional awareness. Additionally, Bartels et al. [16] conducted a systematic review focusing on digital self monitoring interventions for middle aged and older adults, emphasizing accessibility and age sensitive design considerations.

As technological integration advances, ethical and gover- nance frameworks become increasingly critical. Boddington [11] outlined foundational principles for ethical Artificial In- telligence, including transparency, accountability, and fairness. Briffault et al. [13] discussed the evolution from eHealth to intelligent health (iHealth), highlighting the need for adaptive and ethically grounded decision support systems. Furthermore, Berrouiguet et al. [19] emphasized participatory and personal- ized approaches in mental health technologies, advocating for user involvement in system design to promote autonomy and trust.

Collectively, these studies extend the scope of data analytics in mental healthcare beyond predictive algorithms to include conceptual frameworks, spatial planning, digital monitoring innovations, and ethical governance. They demonstrate that effective implementation of intelligent mental health systems requires not only technical advancement but also structural equity, methodological robustness, and patient centered design.

IV. Future Directions

Advancements in data analytics, Artificial Intelligence (AI), and machine learning continue to redefine the landscape of mental healthcare. In the current era of generative AI and large scale language models, future research must focus on developing clinically reliable, interpretable, and regulation compliant systems that support not

replace mental health professionals. Emphasis should be placed on explainable AI models that provide transparent decision making pathways, thereby strengthening clinician trust and improving patient safety.

A key future direction involves the practical deployment of real time predictive systems integrated with electronic health records, wearable sensors, and mobile based ecological momentary assessment tools. The integration of multimodal data sources including textual, behavioral, physiological, and geospatial data can enable more precise and personalized interventions. However, achieving such integration requires robust interoperability standards and scalable infrastructure capable of handling high volume streaming data.

Visual analytics and decision support dashboards also rep- resent a critical area for advancement. Future systems must move beyond static mapping and descriptive analytics toward interactive, policy oriented platforms that allow stakeholders to simulate intervention outcomes and resource allocation sce- narios. Making these tools actionable in real world healthcare environments remains an essential challenge.

Interdisciplinary collaboration constitutes another impera- tive direction. Bridging the knowledge gap between mental health professionals and data scientists through structured training programs, cross disciplinary curricula, and collabora- tive research frameworks will enhance mutual understanding and improve model relevance in clinical contexts. Educational initiatives should incorporate data literacy for clinicians and mental health literacy for technologists.

Ethical governance remains central to the sustainable evo- lution of Intelligent Health (iHealth) technologies. Future efforts must prioritize privacy preserving machine learning techniques, bias mitigation strategies, and transparent auditing mechanisms. Regulatory alignment with emerging AI gover- nance frameworks and responsible data stewardship practices will be critical to ensuring equitable and trustworthy deploy- ment.

Participatory and user centered design approaches should also be institutionalized in digital mental health innovation. Engaging patients as co creators in system development can enhance usability, cultural sensitivity, and long term adher- ence. Iterative feedback mechanisms, adaptive personalization, and continuous system evaluation will enable technologies to evolve alongside user needs.

Ultimately, the future of data driven mental healthcare lies in the convergence of predictive analytics, ethical AI governance, interdisciplinary collaboration, and user empowerment. By prioritizing transparency, inclusivity, and practical implemen- tation, next generation intelligent mental health systems can move from experimental prototypes to scalable, real world solutions that meaningfully improve patient outcomes.

V. Conclusion

Data analytics, Artificial Intelligence, and visualization tools are reshaping mental healthcare by enabling predictive mod- eling, continuous monitoring, and evidence based decision making. Machine learning techniques demonstrate substantial potential

in identifying mental health risks through digital footprints and clinical data.

However, technological innovation must be accompanied by strong ethical safeguards, transparent methodologies, and usercentered design principles. The future of mental healthcare lies in interdisciplinary collaboration that integrates technological advancement with clinical expertise and policy planning. By addressing existing challenges and promoting responsible im- plementation, intelligent health systems can contribute signif-icantly to improved mental well being and accessible care.

Acknowledgment

We extend our sincere appreciation to Dr. Sabeen Govind P.V., who serves as an Assistant Professor in the Department of Computer Science at Rajagiri College of Social Sciences, for his invaluable guidance and mentorship throughout this process. His expertise and insights have significantly enhanced the quality of this review. Additionally, we would like to express our deep gratitude to our family and friends for their unwavering encouragement and understanding during the various stages of this endeavour. Their support has been a constant source of motivation. The collaborative efforts of all those mentioned above are indispensable, and we genuinely value their invaluable contributions to make this work possible.

References

[1] A. Kamran Ul Haq, A. Khattak, N. Jamil, M. A. Naeem, and F. Mirza, "Data analytics on mental healthcare," *Scientific Programming,* vol. 2020, pp. 1–9, Jul. 2020.

[2] Y. Chung et al., "Role of visual analytics in supporting mental healthcare systems research and policy: A systematic scoping review," *International Journal of Information Management,* vol. 50, pp. 17–27, Feb. 2020.

[3] A. Wonokbap, M. A. Wadilo, and V. Curcin, "Social media big data analysis for mental health research," in *Mental Health in a Digital World. Elsevier,* 2022, pp. 109–143.

[4] J. Angskun, S. Tipprasert, and T. Angskun, "Big data analytics on social networks for real-time depression detection," *Journal of Big Data*, vol. 9, no. 1, 2022.

[5] A. Ahmed et al., "Overview of the role of big data in mental health: A scoping review," *Computer Methods and Programs in Biomedicine Update*, vol. 2, 2022.

[6] G. Rubeis, "Health: The ethics of artificial intelligence and big data in mental healthcare," *Internet Interventions,* vol. 28, 2022.

[7] S. Galderisi, A. Heinz, M. Kastrup, J. Beezhold, and N. Sartorius, "Toward a new definition of mental health," *World Psychiatry*, vol. 14, no. 2, pp. 231–233, 2015.

[8] C. H. A. Andrilla, D. G. Patterson, L. A. Garberson, and E. H. Larson, "Geographic variation in the supply of selected behavioral health providers," *American Journal of Preventive Medicine*, vol. 54, no. 6, pp. S199–S207, 2018.

[9] N. Bagheri, K. Wang, J. N. Cherbuin, and K. J. Anstey, "General practice clinical data help identify dementia hotspots: A novel geospatial analysis approach," *Journal of Alzheimer's Disease,* vol. 61, no. 1, pp. 125–134, 2018.

[10] S. Berrouiguet et al., "An approach for data mining of electronic health record data for suicide risk management," J*MIR Mental Health,* vol. 6, no. 5, 2019.

[11] P. Boddington, *Towards a Code of Ethics for Artificial Intelligence*. Cham, Switzerland: Springer, 2017.

[12] F. M. Bos, R. B. Schoevers, and M. aan het Rot, "Experience sampling and ecological momentary assessment studies in psychopharmacology: A systematic review," *European Neuropsychopharmacology*, vol. 25, pp. 1853–1864, 2015.

[13] X. Briffault, M. Morgiève, and P. Courtet, "From e-health to i-health: Prospective reflections on the use of intelligent systems in mental health care," *Brain Sciences,* vol. 8, no. 6, 2018.

[14] A. Abbe, C. Grouin, P. Zweigenbaum et al., "Text mining applications in psychiatry: A systematic literature review," *International Journal of Methods* in Psychiatric Research, vol. 25, no. 2, pp. 86–100, 2016.

[15] D. Bakker and N. Rickard, "Engagement in mobile phone app for self-monitoring of emotional wellbeing: MoodPrism," *Journal of Affective Disorders.*

[16] S. L. Bartels et al., "A narrative synthesis systematic review of digital self-monitoring interventions for middle-aged and older adults," *Internet Interventions,* vol. 18, 2019.

[17] D. Becker, W. van Breda, B. Funk et al., "Predictive modeling in mental health: A common language framework," *Internet Interventions,* vol. 12, pp. 57–67, 2018.

[18] I. C. H. Bell et al., "Ecological momentary assessment and intervention in the treatment of psychotic disorders: A systematic review," Psychiatric *Services*, vol. 68, no. 11, pp. 1172–1181, 2017.

[19] S. Berrouiguet et al., "From eHealth to iHealth: Transition to participatory and personalized medicine in mental health," *Journal of Medical Internet Research,* vol. 20, no. 1, 2018.

3

The Power of Online Reviews: Transforming Consumer Buying Decisions in the Digital Era

Liji V. P.
Assistant Professor in Commerce,
Sri. C. Achutha Menon Government College, Thrissur.
Johnson N.J.
Associate Professor in Commerce,
Sri C. Achutha Menon Government College, Thrissur

Abstract

This study examines the influence of online product reviews on consumer purchase decisions in the digital marketplace. With consumers increasingly depending on peer-generated feedback, the research explores factors determining the perceived credibility and impact of online reviews. Primary data were collected through structured questionnaires from 130 respondents in the Thrissur district, complemented by secondary data drawn from relevant literature across multiple sectors, including healthcare, hospitality, and retail. The findings reveal that consumers frequently consult online reviews before making purchases, particularly those enriched with multimedia elements such as images and videos, which enhance trust and relatability. The study identifies significant variations in how consumers perceive the influence of reviews, emphasising their dual role in empowering informed decision-making and motivating businesses to uphold service quality. Key determinants of review effectiveness include authenticity, reviewer credibility, and visual content. The study recommends that businesses encourage genuine user feedback, highlight helpful reviews, and maintain consistent online reputation management to strengthen consumer trust. It also highlights future research directions, including examining fake reviews, psychological factors influencing review dependence, and the role of visual content in review persuasiveness.

Keywords

Online Reviews, Consumer Behaviour, Purchase Decision, Review Credibility, Digital Marketing

INTRODUCTION

In the digital era, online reviews have become one of the most influential sources of information guiding consumer purchase decisions. With the rapid growth of e-commerce platforms and social media, consumers increasingly rely on the shared experiences and opinions of others to evaluate products and services before making a purchase. These reviews serve as a form of electronic word-of-mouth (eWOM), helping buyers reduce uncertainty and perceive product credibility in the absence of physical inspection. The widespread dependence on online reviews has transformed traditional buying behaviour, as consumers tend to trust peer opinions more than advertisements or brand communications. Reviews influence not only the intention to purchase but also brand perception and loyalty. However, challenges such as fake reviews, biased feedback, and information overload can distort consumer judgment and reduce the overall reliability of review platforms.

Understanding why consumers rely on online reviews and how they perceive their credibility is essential for both marketers and researchers. Factors such as review quality, source credibility, timeliness, and reviewer expertise play a significant role in shaping consumer trust. The present study, therefore, focuses on examining the factors that influence consumers to depend on online product reviews and their perceptions toward these reviews while making purchase decisions. By analyzing responses from consumers in Thrissur district, the study aims to provide insights into how online reviews impact local consumer behaviour, contributing to a deeper understanding of digital purchasing patterns in the context of a growing online marketplace.

LITERATURE REVIEW

Peer-generated assessments of goods or services that are disseminated on digital platforms are referred to as online reviews or electronic word-of-mouth (eWOM). It is essential for influencing customer perceptions and lowering ambiguity in online purchase decisions, claim Mudambi and Schuff (2010). Customers are depending more and more on reviews to assess the risk, quality, and credibility of products as digital commerce grows. The overwhelming majority of buyers look at internet reviews before making a purchase, according to Chen et al. (2022), highlighting their impact on purchasing decisions.

The present research is based on Mehrabian and Russell's Stimulus–Organism–Response (S–O–R) framework and eWOM theory. According to this framework, online review attributes like timeliness, relevance, credibility, and valence serve as stimuli that affect consumers' cognitive assessments and perceptions (organism), which in turn affects their decision to buy.

Several empirical studies confirm the strong perceptual impact of online reviews. Mumuni et al. (2019) found that review credibility and relevance significantly shape consumer attitudes and behavioural intentions. Similarly, Zhu et al. (2020) demonstrated

that information quality and social presence significantly influence internal consumer evaluations, thereby affecting purchase intention. Mishra (2021) further observed that review accuracy exerts a stronger positive effect on consumer perception than mere positive or negative valence.

However, not all groups of consumers rely on online reviews equally. Review perception and usage are considerably moderated by demographic factors like gender, age, education, and familiarity with digital platforms. According to Chen et al. (2022), women pay more attention to unfavourable reviews than men do. Customers who are familiar with a retailer are less swayed by unfavourable reviews, according to Chatterjee (2001). Trust in online information sources is also influenced by regional and cultural differences.

The significance of demographic variation is reinforced by sectoral and regional studies. Although the degree of influence varies across consumer segments, Misra et al. (2024) found that reviewer authenticity and credibility have a significant impact on Indian consumers' purchase intentions. According to individual characteristics, Kaushik (2018) showed that the order and presentation of reviews have varying effects on customer responses.

Although prior studies confirm the strong influence of online reviews on consumer behaviour, limited research has examined whether consumers' perception significantly deviates from a hypothesized neutral benchmark and how such reliance differs across demographic groups in localized contexts. Hence, the present study focusing on Thrissur district adds contextual depth to this emerging area of digital consumer research.

STATEMENT OF PROBLEM

With the rise of e-commerce and digital marketing, consumers are increasingly depending on online reviews to evaluate products and services before purchasing. However, the degree to which these reviews shape consumer perceptions and purchase decisions, and the specific factors motivating reliance on them, remain underexplored —particularly in regional contexts like Thrissur District. This study seeks to fill that gap.

OBJECTIVES OF THE STUDY

1. Identify the factors that influence consumers to rely on online product reviews.
2. To assess the consumers' perception of online product reviews for the purchase of products
3. To examine the relationship between demographic factors (age, gender, and education) and reliance on online reviews.

HYPOTHESIS

H1: There is significant difference in sample mean and hyp othesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

H2: The factors influencing reliance on online reviews differ significantly among demographic groups.

RESEARCH METHODOLOGY

The research is descriptive in nature. Both primary and secondary data is collected for this purpose. Primary data is collected through structural questionnaire. 130 responses were collected from customers the Thrissur District using purposive sampling method. The sample size provided adequate statistical power for the analysis within this regional context. Secondary data was collected from online and offline published journals and thesis. And to test the hypotheses and derive valid conclusions, statistical techniques, including percentage analysis and mean score analysis, were employed to effectively summarize and describe consumer responses. Furthermore, an independent samples t-test was conducted using SPSS to compare group means and evaluate the significance of the observed differences, thereby enhancing the reliability and validity of the findings. This integration of purposive sampling and robust statistical methods ensured methodological rigor consistent with the study's objectives.

ANALYSIS AND RESULT

The collected data were analysed using statistical tools such as percentage, average, and t-test to derive meaningful insights. The study comprised 130 respondents, providing a clear demographic overview. Among them, 62% were female and 38% male. A majority of respondents (70%) belonged to the 18–25 age group, 22% were between 26–30 years, and only 8% were above 30, indicating that the sample was predominantly young.

In terms of occupation, 33% were self-employed, followed by students (28%), employed individuals (20%), professionals (14%), and unemployed respondents (5%), reflecting a varied occupational background with self-employment as the most common category. Regarding income, 35% earned below ₹25,000, 32% earned ₹25,000–₹50,000, 25% earned ₹50,000–₹75,000, and 8% earned above ₹75,000, showing that most participants belonged to lower and middle-income groups.

. **Table 1- Demographic profile**

Table 1- Demographic profile

Demographic variable	Option	No. Of Respondents	Percent
Age	18-25	91	70
	26-30	28	22
	31-35	8	6
	Above 35	3	2
Gender	Male	50	38
	Female	80	62
Occupation	Student	36	28
	Professional	19	14
	Self employed	43	33
	Employed	26	20
	Unemployed	6	5
Income	Below 25000	45	35
	25000-50000	41	32
	50000-75000	33	25
	Above 75000	11	8

Source -Primary Data

Source -Primary Data

Overall, the demographic analysis reveals that the respondent group is largely young and female, with a notable share of self-employed individuals. This composition highlights the perspectives of economically active and digitally engaged consumers in understanding the influence of online product reviews on purchase decisions.

Table 2 Frequency of Online Shopping

Table 2 Frequency of Online Shopping

	No. of Respondents	Percent
Always	9	7
Frequently	31	24
Occasionally	56	43
Rarely	34	26
Total	130	100

Source- Primary data

Source- Primary data

The data (Table 2) reveal that online shopping is a common but not constant activity among respondents. A majority (43%) reported shopping online occasionally, indicating moderate engagement with e-commerce platforms. About 24% shop frequently, reflecting a growing comfort and familiarity with digital buying. Only 7% of respondents shop always, suggesting that consistent or habitual online purchasing behaviour remains limited. Meanwhile, 26% shop rarely, highlighting that a significant portion still prefers traditional or offline buying modes. The findings suggest that while online shopping has gained considerable acceptance, most consumers in the sample use it selectively rather than routinely. Factors such as product type, trust, delivery reliability, and payment security may influence the frequency of online purchases.

Table 3 products usually purchased

Table 3 products usually purchased

	No. of Respondents	Percent
Electronics	8	6.2
Clothing and Accessories	50	38.5
Books	23	17.7
Groceries and Kitchen items	18	13.8
Beauty products and cosmetics	14	10.8
Health and Personal care items	9	6.9
Other items	8	6.2
Total	130	100

Source -Primary data

Source- Primary data

The data (Table 3) indicate that clothing and accessories are the most commonly purchased items online, accounting for 38.5% of respondents. This highlights fashion-related products as the leading driver of e-commerce activity, likely due to wide variety, frequent discounts, and ease of comparison. Books follow with 17.7%, showing that educational and leisure reading materials still attract a significant share of online buyers.

Groceries and kitchen items (13.8%) and beauty products (10.8%) reflect the growing diversification of online shopping preferences, particularly for daily-use and lifestyle items. Meanwhile, health and personal care products (6.9%) and electronics (6.2%) show relatively lower engagement, possibly due to trust issues or a preference for in-person inspection before purchase. The findings suggest that consumers primarily use online platforms for non-durable, easily returnable, or fashion-oriented products, while more expensive or perishable items are chosen less frequently. This pattern reflects evolving but selective online buying habits among consumers.

Table 4 Frequency of Reading Reviews and The Platform Using for it

Table 4 Frequency of Reading Reviews and The Platform Using for it

Frequency of reading online reviews before making a purchase		
Option	No. Of Respondents	Percent
Always	26	20
Frequently	62	47.7
Occasionally	34	26.2
Rarely	6	4.6
Never	2	1.5
Total	130	100
Type of platform using while looking for product review		
Option	No. of Respondents	Percent
Search engines	17	13.1
Retailing websites	53	40.8
Retailing apps	24	18.5
Independent reviewing platforms	9	6.9
Video platforms	17	13.1
Personal blogs	6	4.6
other	4	3.1
Total	130	100

Source -Primary data

Source- Primary data

Table 4 reveals that the vast majority of consumers actively engage with online reviews before making purchase decisions. Nearly 48% of respondents read reviews frequently, and 20% do so always, indicating that around two-thirds of consumers consistently rely on peer feedback to guide their choices. Another 26.2% read reviews occasionally, showing that even moderate users recognize their value. Only a small fraction—4.6% rarely and 1.5% never—ignore online reviews. This suggests that

online reviews play a critical role in shaping consumer trust and confidence, acting as a key source of pre-purchase information and risk reduction.

The data show that retailing websites (40.8%) are the most preferred platform for accessing product reviews, likely because they integrate reviews directly with product listings, enhancing convenience and credibility. Retailing apps (18.5%) and search engines (13.1%) are also significant sources, reflecting mobile-driven and exploratory buying behaviour. Video platforms (13.1%) such as YouTube are emerging as influential review sources, offering visual demonstrations that aid decision-making. Independent review platforms (6.9%) and personal blogs (4.6%) have smaller shares, perhaps due to lower visibility or perceived bias. Together, the findings indicate that consumers rely most on integrated and easily accessible review sources, emphasising the importance of visibility and authenticity in retail platforms for influencing online purchase decisions.

Table 5 Reviews consider more credible and user friendly

Table 5 Reviews consider more credible and user friendly

Option	No. of Respondents	Percentage
Written description	18	14
Videos and photos	52	40
Number of reviews	38	29
Ratings	19	15
Short reels	3	2
Total	130	100

Source -Primary data

Table 5 reveals that videos and photos (40%) are regarded as the most credible and user-friendly form of online reviews. This highlights consumers' growing preference for visual and experiential content, which offers greater authenticity and helps them better evaluate product quality and performance before purchase. The number of reviews (29%) also plays a major role in shaping credibility, suggesting that consumers tend to trust products with a larger volume of feedback, as it reflects wider user experience and perceived reliability. Ratings (15%) and written descriptions (14%) are considered moderately influential, likely serving as supporting indicators rather than primary decision drivers.

Only 2% of respondents found short reels credible, indicating that brief, entertainment-oriented formats are less effective for conveying detailed product information. Overall, the findings suggest that consumers value detailed, visually rich, and widely supported reviews, emphasising the need for businesses to encourage multimedia reviews and authentic customer engagement to strengthen trust and influence purchase behaviour.

Figure 1 shows that, 39 percent of respondents are reading 1-2 online reviews

before deciding to purchase a product, 32 percent are reading 3-5 online reviews, 15 percent of respondents are reading more than 10 online reviews, remaining 6 percent of respondents reading 6-10 online reviews before making purchase decision.

Figure 1 -Number of reviews read before deciding to purchase a product

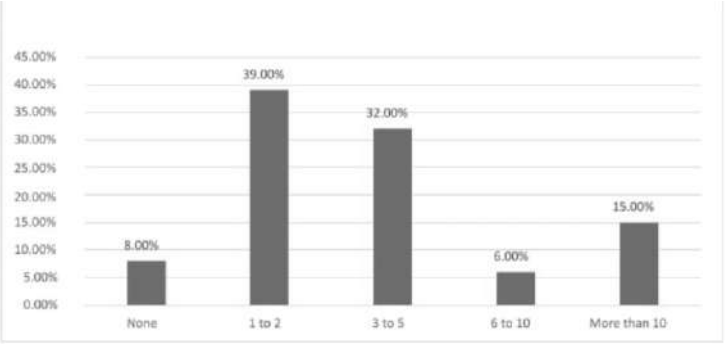

Perception about the influence of online product reviews on purchase decision

An independent-samples t-test was conducted to examine whether there was a significant difference between sample mean and hypothesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

H1: There is significant difference in sample mean and hypothesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

Table 6 t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

Table 6 t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	*Variable 2*
Mean	2.77	3
Variance	0.59	0
Observations	129	129
Pooled Variance	0.30	
Hypothesised Mean Difference	0	
Df	256	
t Stat	-3.38	
P(T<=t) two-tail	0.000825	

Source: Primary data

*Indicates significance at 5%

Source: Primary data

*Indicates significance at 5%

The results indicated that the mean score for Variable 1 (M = 2.77, SD = 0.77) was significantly lower than the mean score for Variable 2 (M = 3.00, SD = 0.00). The difference between the two means was statistically significant, t(256) = −3.38, p = .001 (two-tailed). Since the p-value was less than the conventional alpha level of .05, the null hypothesis of no difference between the group means was rejected. These findings suggest that there is a statistically significant difference between sample mean and hypothesized population mean of perception about influence of online product reviews on purchase decision

Factors influencing online product reviews

An independent-samples t-test was conducted to determine whether there was a statistically significant difference sample mean and hypothesized population mean of factors influencing online product review. factors influencing reliance on online reviews differ significantly among demographic groups. Differences in information processing styles, risk perception, digital literacy, and prior experience may lead to variation in how consumers interpret and depend on online reviews.

H2: There is significant difference in sample mean and hypothesized population mean of factors influencing online product review.

Table 7 t-Test: t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

Table 7 t-Test: t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances

t-Test: Two-Sample Assuming Equal Variances		
	Variable 1	*Variable 2*
Mean	2.94	3
Variance	0.654	0
Observations	129	129
Pooled Variance	0.33	
Hypothesized Mean Difference	0	
df	256	
t Stat	-0.85	
P(T<=t) two-tail	0.39	

Source: Primary data

*Indicates significance at 5%

The results showed that the mean score for Variable 1 (M = 2.94, SD = 0.81) was slightly lower than the mean score for Variable 2 (M = 3.00, SD = 0.00). The analysis revealed that the difference between the two means was not statistically significant, t (256) = −0.85, p = .39 (two-tailed). Since the p-value was greater than the conventional alpha level of .05, the null hypothesis was not rejected. There is no statistically

significant difference between sample mean and hypothesized population mean of factors influencing online product review.

FINDINGS AND DISCUSSION

The turnout of the study considering its objectives recite the following: -

According to the demographic profile, the respondents are primarily young, female, and economically active, which reflects the viewpoints of Thrissur district's digitally engaged consumers. The majority of respondents buy occasionally or frequently rather than regularly, indicating a moderate adoption of online shopping. Fashion and non-durable goods are preferred on online platforms, as evidenced by the most frequently purchased items being clothing and accessories. According to the study, decisions about what to buy are heavily influenced by online reviews. Most respondents regularly use retail websites and apps to read reviews before making a purchase. After the quantity of reviews and ratings, visual reviews—such as those with images and videos—are regarded as the most reliable. Before making a purchase, the majority of customers read one to five reviews, demonstrating intentional information-search behavior.

Hypothesis testing reveals that there is a statistically significant difference between the sample mean and the hypothesized population mean regarding the influence of online reviews on purchase decisions. This confirms that online reviews significantly affect consumer buying behaviour. However, no significant difference was found concerning the factors influencing reliance on online reviews, indicating that these factors are perceived at an average level.

Overall, the findings confirm that online reviews significantly influence purchase decisions among consumers in Thrissur district, though the influencing factors themselves do not significantly deviate from the assumed benchmark.

SUGGESTIONS

As technological advancement has changed the way consumers undertake shopping and taking decisions by relying on online product reviews. Businesses should implement more evidence-based tactics to increase the influence of online reviews in light of the findings. Platforms should promote multimedia feedback with incentives like discounts or reward points because consumers believe that photos and videos are the most reliable types of reviews. Since the volume of reviews greatly affects credibility, increasing the number of verified reviews through automated reminders and post-purchase follow-ups can further increase trust. To lessen information overload, retailing websites and apps should increase review visibility by emphasizing verified, recent, and most useful reviews. Reliability requires stronger authenticity measures, such as fake review detection systems and verified purchase badges. The effectiveness of reviews can be increased through targeted engagement through influencer partnerships and social media integration, as the majority of respondents are young and tech-savvy. Additionally, promoting thorough and organized reviews will enhance the quality of the information and aid in well-informed decision-making.

In order to boost customer trust and purchase conversion, companies should concentrate on enhancing review credibility, visibility, and multimedia richness rather than just gathering reviews.

SCOPE FOR FURTHER RESEARCH

The study gives an eye opener to the scope of further research in connection with influence of Online reviews in consumers purchase discission making process. The study can be further put into extended research in the areas to investigate consumer behaviour, exploring the psychological factors, impact of fake or manipulated reviews on customer trust, studying the effectiveness of visual reviews, exploring ethical concerns of incentivised reviews etc.

CONCLUSION

According to the study's findings, consumers in the Thrissur district are greatly influenced by online product reviews when making purchases. Before making a purchase, consumers actively read reviews and take into account visual content, review volume, and platform credibility as crucial elements in establishing trust. The results demonstrate that online reviews are an important source of information for lowering uncertainty and influencing purchasing decisions, especially for younger and more tech-savvy consumers. The influencing factors continue to play a significant role in decision-making even though their perception is mediocre. In order to boost customer confidence and encourage purchase intentions in the cutthroat digital marketplace, businesses must concentrate on increasing review visibility, promoting multimedia and verified feedback, and improving review authenticity.

REFERENCES

[1] A. Kamran Ul Haq, A. Khattak, N. Jamil, M. A. Naeem, and F. Mirza,

"Data analytics on mental healthcare," Scientific Programming, vol. 2020, pp. 1–9, Jul. 2020.

[2] Y. Chung et al., "Role of visual analytics in supporting mental healthcare systems research and policy: A systematic scoping review," *International Journal of Information Management*, vol. 50, pp. 17–27, Feb. 2020.

[3] A. Wonokbap, M. A. Wadilo, and V. Curcin, "Social media big data analysis for mental health research," in *Mental Health in a Digital World*. Elsevier, 2022, pp. 109–143.

[4] J. Angskun, S. Tipprasert, and T. Angskun, "Big data analytics on social networks for real-time depression detection," *Journal of Big Data*, vol. 9, no. 1, 2022.

[5] A. Ahmed et al., "Overview of the role of big data in mental health: A scoping review," *Computer Methods and Programs in Biomedicine Update*, vol. 2, 2022.

[6] G. Rubeis, “Health: The ethics of artificial intelligence and big data in mental healthcare,” *Internet Interventions*, vol. 28, 2022.

[7] S. Galderisi, A. Heinz, M. Kastrup, J. Beezhold, and N. Sartorius, “Toward a new definition of mental health,” *World Psychiatry,* vol. 14, no. 2, pp. 231–233, 2015.

[8] C. H. A. Andrilla, D. G. Patterson, L. A. Garberson, and E. H. Larson, “Geographic variation in the supply of selected behavioral health providers,” *American Journal of Preventive Medicine,* vol. 54, no. 6, pp. S199–S207, 2018.

[9] N. Bagheri, K. Wang, J. N. Cherbuin, and K. J. Anstey, “General practice clinical data help identify dementia hotspots: A novel geospatial analysis approach,” *Journal of Alzheimer’s Disease*, vol. 61, no. 1, pp. 125–134, 2018.

[10] S. Berrouiguet et al., “An approach for data mining of electronic health record data for suicide risk management,” *JMIR Mental Health*, vol. 6, no. 5, 2019.

[11] P. Boddington, T*owards a Code of Ethics for Artificial Intelligence*. Cham, Switzerland: Springer, 2017.

[12] F. M. Bos, R. B. Schoevers, and M. aan het Rot, “Experience sampling and ecological momentary assessment studies in psychopharmacology: A systematic review,” *European Neuropsychopharmacology,* vol. 25, pp. 1853–1864, 2015.

[13] X. Briffault, M. Morgiève, and P. Courtet, “From e-health to i-health: Prospective reflections on the use of intelligent systems in mental health care,” *Brain Sciences*, vol. 8, no. 6, 2018.

[14] A. Abbe, C. Grouin, P. Zweigenbaum et al., “Text mining applications in psychiatry: A systematic literature review,” *International Journal of Methods in Psychiatric Research,* vol. 25, no. 2, pp. 86–100, 2016.

[15] D. Bakker and N. Rickard, “Engagement in mobile phone app for self-monitoring of emotional wellbeing: MoodPrism,” *Journal of Affective Disorders*.

[16] S. L. Bartels et al., “A narrative synthesis systematic review of digital self-monitoring interventions for middle-aged and older adults,” *Internet Interventions*, vol. 18, 2019.

[17] D. Becker, W. van Breda, B. Funk et al., “Predictive modeling in mental health: A common language framework,” *Internet Interventions*, vol. 12, pp. 57–67, 2018.

[18] I. C. H. Bell et al., “Ecological momentary assessment and intervention in the treatment of psychotic disorders: A systematic review,” *Psychiatric Services*, vol. 68, no. 11, pp. 1172–1181, 2017.

[19] S. Berrouiguet et al., “From eHealth to iHealth: Transition to participatory and personalized medicine in mental health,” *Journal of Medical Internet Research*, vol. 20, no. 1, 2018.

4

Intensive Food Production in Kerala : Consequences on Agricultural crops and Methods

Dr. Elsa Sunny M
Assistant Professor in History, St. Peter's College, Kolenchery.

Abstract

The paper examines the transformation of agriculture in Kerala from traditional methods to modern methods. It was the scarcity of food that compelled the government of Kerala to adopt Intensive Food Production Drive from the very beginning. In the context of the financial crisis, it was with the foreign aid Government implemented the programme. The result was the replacement of indigenous crops and practices to HYV varieties and modern methods. The marginalization or replacement of indigenous crops and methods had a severe impact on indigenous knowledge and agrarian structure. It shook the very foundation of traditional agrarian structure. The self-sufficiency of the traditional agrarian structure has vanished.

Key Words

Intensive Food Production Drive, Green Revolution, Agrarian Transformation, Indigenous Knowledge, Traditional Knowledge

Introduction

The Food Production campaign was an integral part of Economic policy and five year plans. The State of Kerala, being a State with scarcity of food also adopted it as fundamental to their economic planning from the very beginning of the State formation. Even before the formation of Kerala State, the Princely Travancore and Cochin States adopted the *Grow more food Campaign* initiated by British India. After

Independence, before the formation of Kerala, during the year 1952, the Travancore-Cochin State initiated the Community Development Programme(CDP) and to improve agriculture production was an important part of it. A year later, in 1953 launched the National Extension Programme(NES). Later, in the 1960s the State witnessed the Intensive Agriculture District Programme(IADP) popularly known as 'Package Programme' with the support of Ford foundation. Finally, in 1981 implemented the Kerala Agricultural Extension Project with the support of the World Bank. Attaining self -sufficiency in food production was a major concern of all these programmes and Kerala was also part of it.

According to *Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum* published by Kerala Public Relations Office in 1957, Kerala was a shortage state in connection with food production. 70 percent of the agricultural land was used for food production. In spite of this the State depends on the import of food items. While analysing the last five years(from 1952 to 57) food production, it can be found that the rice production was only 8.26 lakh tons. But the actual demand of rice in the period of the second five year plan was 16.5 lakh tons. *(Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum.*, 1957)During the year 1959, 24100 tons of rice was imported from outside Kerala. (Proceedings of the Kerala Legislative Assembly first Session , 1959).

The food insecurity of Kerala was the main discussion in the 1950s and 60s . One-tenth of the rural population in Kerala was at starvation level during each of the years 1960-61 to 1964. (Madalgi, 1968). In the budget speech of C Achyuthamenon in 1959, he opines that Kerala's economy was more feeble in 1958 when compared to other states of India and it was mainly due to the reason that Kerala's economy mainly depended on the import of raw materials. He also states that there was a misunderstanding among the other states that the reason for Kerala's food scarcity was due its focus on the cultivation of crops that had money value in the global market. So there was no point for the claims of right for special consideration in the matter of food security of Kerala. (The Budget Speech of C Achyuthamenon, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly, 1959) But ten years later, in 1969, the then financial minister Sri K P Kunju confirmed the opinions of the understanding of other states.

The Budget speech of Sri K P Kunju the financial Minister of Kerala in 1969-70 -in his speech he pointed out that majority of the cultivable land was used for the cultivation of money crops. 20% of the land was used for coconut cultivation. 98% of rubber in India was produced by Kerala. The State also had monopoly over Cardamom and Pepper. He opined that the reduction in the cultivation of money crops was not preferable. Instead increase the production of food crops especially paddy by adopting scientific agriculture methods. To attain self -sufficiency in food production. By controlling flood and saline water, the use of HYV seeds and chemical fertilizers and better irrigation etc., we could improve agriculture production. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session.,1969). However, by 1974 the food shortages

increased in Kerala. The Economic Review of 1973 reported about the severe food shortages in Kerala during the year 1973.

The most important problems in agriculture in Kerala identified were the following; The lack of facility to increase agriculture land, division of land, shortage in food production, Low return from agriculture and Instability of income from agriculture (Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum., 1957). To solve these problems the Government decided to launch the Green Revolution. The Princely States of Travancore and Cochin executed the localized versions of Green Revolution i.e Grow More Food Campaign earlier. According to Sri M P Varkey, Green Revolution is an extension of the *Grow More food Campaign* initiated by the British Government in India in 1942. In other words, the Green Revolution was like old wine in a new bottle. The colonial legacy.

This paper focuses on the methods and techniques of the Green Revolution in Kerala and its impact on Kerala's agriculture crops, production and in agrarian community.

Traditional Farming and Methods in Kerala

Diversity of crops was the most important feature of traditional agriculture in Kerala. The most important crop was paddy. There were three seasons for paddy cultivation which are known as *Virippu, Mundakan and Punja*. The Virippu season is the first crop covering the months of April and May. Hence it is the autumn crop. *Mundakan* is the second crop that covers the period from September to January. It is in the winter season. The third crop is the Punja, considered as the summer crop. It covers the period from December to April. The availability of water decided the Punja cultivation. (Adv. M P Varkey, 2020) Different varieties of paddy were cultivated.

During the beginning of the twentieth century, the farmers in Kerala mainly cultivated local varieties of paddy seeds. S Leenakumari professor, Rice Research Station Monkompu Alappuzha identified 2000 local varieties in Kerala which the farmers cultivated. (Girijan Gopi, 10 March 2018) The traditional varieties of rice seeds have the capability to adapt to the changing natural conditions. Besides this, it was under the control of peasants themselves. They have their own method to rejuvenate it and store it for the future. The seed was a common wealth of the society. Even though the small scale peasants did not have enough seed to germinate, they approached the neighbours who had surplus. Sometimes, those who needed seeds asked in advance to the neighbours with surplus. (Adv. M P Varkey, 2020)So that the peasants themselves were the seed banks and they were the custodians and authority of the seeds.

Girigan Gopi and Manjula M in their article namely *Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate* published current science vol.114, No 5, 10 March 2018 discusses the need to conserve the traditional variety seeds. They discuss that Genetic diversity is integral to food security and sustainable agriculture.Also found that the commercialization of agriculture

compelled the people to adopt HYV seeds. They also visited the *Krishibhavans* across Kerala and discovered that the traditional rice varieties conserved by the peasants had the quality to adapt with the changing climate patterns and natural disasters. They also had the quality to cure many diseases. The role of traditional rice seeds in Ayurvedic healthcare is very important. The name of the traditional rice varieties which had resilient powers on flood , drought and pest and diseases categorized below.

Flood Tolerant Varieties	Drought Tolerant varieties	Pest and diseases resistant varieties
Thulunadan	*Kalladiyaryan*	*Mundon*
Karingon	*Veltiyan*	*Karindon*
Vayilathure	*Thondi*	*Orpandi(Karuthapandi)*
Orppandi	*Mundon*	*Virippe*
Swarnapandi	*Kallele*	*Pokkali*
Pokkali	*Eravapandi*	*Kuruka*
Kuruka	*Karuthapandit*	*OdachanMullanchanna*
Kattamodan	*Pookulathari*	*Poothadikayama*
Kodiyan	*Kochuvithu*	*Chomola*
Aryan	*Vellathan*	*Thekkencheera*
Kozhivilan	*Vykatharayan*	*Thekkan*
Karimala	*Karavala*	*Thondt*
Orkazhama	*Chempavu*	*Mangalapuram puncha*
Kuttadan	*Parapilarappan*	*Edavaka*
Thavalakannan	*Kettamodan*	*Odacha*
Karuthathalikkannan	*Karuthamodan*	*Veltayan*
Adukkan	*Parmabuvattan*	*Adukan*
Valtayan	*Karnellu*	*Chenthadt*
Thulunadan	*Chuvannamodan*	*Kodiyan*
Chenthadi	*Vykatharayan*	

Table :1

Source: Girigan Gopi and Manjula M in their article namely *Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate* published current science vol.114, No 5, 10 March 2018 discusses the traditional rice varieties.

They also identified the high yielding traditional rice varieties in Kerala from the unpublished reports of Krishibhavan. *Muthucheri, Valtyathattaravila, Kallan, Thulunadan, Kuthippan, chambakannan, Padannavella, Kappachembavu, Cherumalltyarian, Malyaryian,Vykatharayan, Kochuvithu, Cherady, Rajameni, Amakodi, Cheerachemban, Karutheyani, Mundobald,Cheruvellari, Vishchikapadt, Arikalari,Rajakazhama, Karutharyan, Aryan,Vethandan,Chamodan, Karunda, Onatton, Kammelavithu, Malapoaron, Kazhugumputhada, Kothapalarikayama, karumkayma and veluthirikayama* (Girijan Gopi, 10 March 2018).

Another table was also prepared by Girigan and Manjula in which they mentioned about the Saline resistant varieties in kerala. They are *Pallipuram Pokkali, Kuzhippali Pokkali, Vettikal Pokkali, Chovvaryan, Eravapandi, Orkayama,Kuthiru,Cheruvirippu, Chetiivirippu, Karuka,Anakondan, Orpandy, Oorumundakan and Kandurkutty*

(Girijan Gopi, 10 March 2018).

Mixed farming was the method followed by the farmers over centuries. Sugar cane was an important crop cultivated in Kerala. Black pepper, ginger, turmeric cardamom and betelnuts were the main spices cultivated here. Chillies were also grown in Kerala. Mangoes and Bananas were the most important fresh fruits cultivated here. Under the dried fruits category cashew nuts were the most important. Coconut, arecanut etc. were also grown extensively. Tapioca and sweet potatoes were also cultivated by farmers. Among the oil seeds, Sesamum, groundnut etc were grown. (Kerala State Season and Crop report, July 1956 to June 1957,1959) In the traditional soil management technique, manuring is the most important.. Indigenous methods of manuring were practiced by peasants. The green manuring was followed by the cultivators. The Diary of Ward and Buchanan provides details of the manuring practices that existed in Cochin. Lt. Ward describes the manuring practice he had seen while passing through Mulla Alapilly as 'cutting down the timber and burning it, the ashes serving as manure.[1] Buchanan also states that cow dung and ashes served as good fertilizers to add to the fertility of the soil (Buchanan, 1807, pp. 397-398) [1] Diary of Lt. B S Ward.See also: Memoir of the Survey of Travancore and Cochin, 1816-1820

Transformations in Agricultural Crops

The foundation of intensive food production in Kerala lies on three methods-1) The miracle seeds2) hybridization and 3) micro propagation or tissue culture crops.

'Miracle seeds': The introduction of High Yielding Varieties(HYV Seeds)

The most important crop cultivated was paddy during the 1950s. The important paddy growing districts were Palaghat,Trichur, Kozhikode and Quilon. (Kerala State Season and Crop report, July 1956 to June 1957 , 1959) During the Post Independent period, the shortage of food compelled the Government to adopt the same policy adopted in the Colonial period i.e development and implementation of HYV Seeds. Many seeds were introduced such as Cochi 1, M. O 1, M, O 2 etc during the 1950s. But because of the lack of care, it mixed up with other seeds and its quality and purity were reduced. The five year plans gave special attention to better quality seed production and distribution which are suitable to the region. For example, U R 8 was a seed developed at Kayamkulam seed development center (Onattukara Regional Agricultural Research Station, Kayamkulam established in 1937)which was suitable in the area of Onattukara. (Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum., 1957) It was only by the 1960s, HYV seeds received popular demand. The most popular among the early HY variety seed was the IR8 introduced during the year 1968. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. , 1969).

The HYV rice seed varieties developed by Kerala Agriculture University from 1974 to1998 were published on their website. The diagram below illustrates the gradual decline in the use of traditional seeds and the increase in the use of HYV

seeds. It was by 1995-96 the steady decline of traditional seed varieties started and the demand and use of HYV seeds increased. By 2010- 11 the shift reached the maximum.

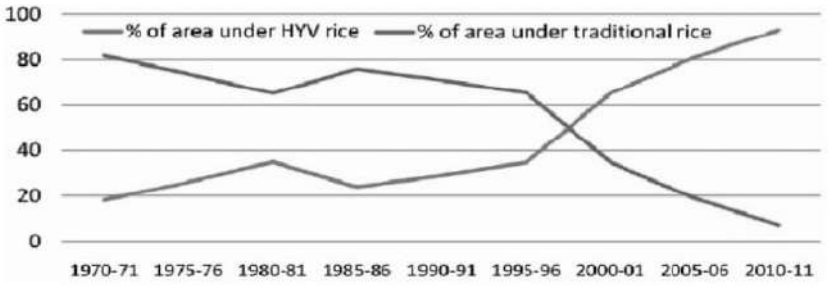

Diagram :1

Source: Girigan Gopi and Manjula M in their article namely *Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate* published current science vol.114, No 5, 10 March 2018.

Transformation of Methods and Techniques

The HYV seeds require special conditions for producing high yields which naturally led to the development and introduction of special techniques and methods.

Japan Krishi

It was during the time of second five year plan the Government of Kerala popularized the new method in paddy cultivation called *Japan Krishi*.According to K V Issac a rtd Agriculture officer and farmer *Japan Krishi* was a great success. He was then serving as *Gramasevak* in the agriculture Department of Kerala. (Sri K V Issac, 2024)In this method of cultivation, two people pull the coir on each edge together and then the others plant the baby saplings of paddy. As it was a great success in terms of production, the Government decided to spread the Japan Krishi through 500 model farms in the second five-year plan period. The farms of private people selected for this. The Government aided the farmers with a Japan model device for mixing the gap, pesticides and other devices. Government allocated 1. 27 lakhs were decided to spend for the *Japan Krishi*. An agriculture labourer Kunjukurumba also recollected from her memory of planting paddy sapling in *Japan Krishi* model. Though she was not familiar with the name *Japan Krishi* she executed the method in her landlord's land. She also admitted that it was a great success. (Kunjukurumba, 2024)

Group farming through Padashekhra Samithis

Group farming was introduced in Kerala during the last quarter of 1980s as a remedy to fragmentation of holdings in Kerala. Group farming had the government back up. It was executed through *padashekhara samithis*. It was introduced in the year 1989-90 in all districts of Kerala. It was implemented in the selected padashekhrams and it included 2 lakhs farmers. It covered 1 lakh hectare area during the year 1989-90. The major attraction of the programme was it made available the seeds, chemical

fertilizers and pesticides at a low price through padashekahra samithis.Sri V V Raghavan, the then Agriculture Minister defined group farming as a system in which cultivating the paddy fields which grouped together at the same time. Karshakasmaithis were formed in each *padashekhara samithis* which includes representatives of farmers, representatives of Agriculture development committee of each Panchayath, representatives of agricultural labours and authorities of different Government departments.However, Conflicts and confusion were in the minds of farmers that about the possibilities of group farming as it may create problems while trying to start cultivation at the same time and during the time of harvesting. Most importantly, they were skeptical about the availability of laborers when trying to start cultivation at the same time. (Proceedings of the Eighth Kerala Legislative Assembly, Seventh Session, Official Report., 1989).

Kayal cultivation

The government also took efforts to fill the shallow part of lakes to execute paddy cultivation and thereby increase the production. During the year 1969, the Government initiated the filling process of 1200 acres of Kayamkulam Lake. 300 hundred acres of lake was filled with soil to make it a cultivable area at Paravoor Lake. In 1969 the government also planned to reclaim 3000 acres in Vembanadu lake and 400 acres at Ashtamudi Lake. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. , 1969)

Plant Breeding-Hybridization and Grafting of crops

Hybridization is the crossing between two genetically dissimilar parents. It helps to produce new crop varieties.Scientist claims that it helps to improve the crop quality, High yield, resist pest and diseases, drought tolerance etc.,

Grafting is the process of uniting the stems of two distinct plants, usually belonging to the same genus, so that they develop into a single plant. The vegetative portion utilized for grafting, which will develop into the stem, branches, leaves, or fruit, is known as the scion, whereas the portion of the plant that becomes the root system is known as the stock. Grafting is used to quickly spread better genotypes rather than create new cultivars; the plants that result are genetically identical to the scion.

Plant Tissue culture(Micro Propagation)

The culture of any kind of plant cell, tissue, or organ under aseptic conditions is known as plant tissue culture. In order to manipulate plants for better agronomic performance, plant tissue culture is crucial. Commercial tissue culture was born in India in 1987 when A.V. Thomas and Company Kerala (AVT) established their first production unit in Cochin for clonal propagation of superior genotypes of selected cardamom plants (Bijalwan Priyanka, 2021)

Soil Management techniques: From Organic to Chemical Fertilizers and Pesticides

The soil Management techniques have been transformed drastically with the introduction of HYV seeds. One of the most important inputs in crop production is

fertilizer. Chemical fertilizers had a crucial role in the Green Revolution's achievement of high-yielding crop cultivars. (Soumya Viswambharan, 2024). The introduction of high yielding varieties compelled the use of chemical fertilizers and pesticides. The distribution of synthetic or chemical fertilizers was a major programme under intensive food production campaigns.

During the Post Independent period as part of the Intensive Food Production Programme (we call it the Green Revolution) with the spread of HYV seeds the use of Chemical fertilizers became mandatory. During the beginning of 1950s, the establishment of FACT at Cochin was a turning point with this regard. It was through FACT, Amonium Sulphate, Super Phosphate etc, distributed. The Manure Depos under the Agriculture Department also played an important role in distributing chemical fertilizers among the farmers. The Government allocated 25lakhs Rs for subsidy of chemical fertilizers as it was very expensive and difficult for the farmers to meet. During the end of the first five year plan ,the use of Ammonium Sulphate and Super Phosphate was 6000 and 1500 metric tons respectively in the agriculture sector. Gradually the use of chemical fertilizers shot up into large scale. Sri K V Issac rtd Agricultural Officer, who started his career as *Gramasevak* during the 1960s says that the peasants were afraid of the use of Chemical fertilizers in some parts of Kerala especially in Wayanadu as they thought that it was dangerous to the plants. In such places, the *Gramasevakas* spread the chemical fertilizers in the paddy fields during the nights without informing the peasants. After getting high yield they revealed it to the farmers. (Sri K V Issac, 2024)So there was a mental conflict among the peasants about the use of chemical fertilizers. They were skeptical.

However, the government took all their efforts to popularize the use of chemical fertilisers. Through N. E. S Block, Gramasevakas, Radio and all other possible mediums the government spread the message of the merit of using chemical fertilizers. As a consequence, there was considerable increase in the consumption of chemical fertilizers in Kerala from 1971 onwards. IT was shown with the help of a table.

Table showing consumption of Fertilizers

Year	Quantity in tons
1970-71	56657
1971-72	64974
1972-73	74263
1973-74	78846
1974-75	67362
1975-76	62671
1976-77	69406

Table 2

Source:Agriculture Census 1976-77 Report for Kerala State,Agriculture Census Division,Directorate of Economics and Statistics

Fertilizer	1978-79	1979-80
Nitrogen	45690	46340
Phosphorus	233811	25402
Potash	30765	33872
Total	99836	105614
Unit: in tons		

Table :3

Source: Economic Review 1980, State Planning Board Trivandrum

The total fertilizer consumption in the State increased by 5.79 percent over the previous registering an all time high of 105614 tonnes. The nutrient wise consumption shows the increased demand for chemical fertilizers by the end of 1970s. (Economic Review , 1980)

Fertilizer	1992-93	1993-94	1994-95	1995-96
Nitrogen	83926	77599	88182	86806
Phosphorous	47250	33122	39939	42842
Potash	71792	66110	78205	73225
Total	202968	176831	206326	202873
Unit:Tons				

Table: 4

Source: Economic Review 1996, State Planning Board Thiruvananthapuram

Soil Conservation and Testing

Soil is one of the most important natural resources needed for agricultural production. Soil conservation is defined as the control of soil erosion in order to maintain agricultural productivity. The soil conservation efforts were started in Kerala in 1968 with the establishment of Soil Conservation Research Station at Konni. (Economic Review , 1980)

Agro Industries Corporation was formed during the 1960s to implement mechanization in the agriculture sector of Kerala. It provides tractor, tiller, pump set etc.,provided to the farmers to purchase for rent. (The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. ,1969)

Discussion and Conclusion

The intensive agricultural production drive or Green Revolution is a landmark in

the agricultural history of Kerala. It has a significant impact on agricultural crops and methods. The Hybrid Variety Seeds and crops gradually replaced the traditional varieties.

Firstly and primarily, the adoption of HYV Varieties and chemical fertilizers and pesticides and different techniques of cultivation did not happen at once. It took over 50 to hundred years and had its roots in colonialism. Secondly, the methods adopted as part of intensive agricultural programmes in Kerala led to the decline of cultivation using traditional variety seed. The traditional knowledge related with these seeds and their cultivation also gradually disappeared with the introduction of HYV seeds. The peasants were not familiar with the nature, diseases and inputs needed for the cultivation of HYV Seeds. They had to depend upon the agricultural officers appointed to know about the details. More importantly, the traditional varieties need less and natural inputs such as green manure, cow dung etc. But the miracle seeds needed chemical inputs. This badly affected the structure of the soil and water. The introduction and expansion of HYV seeds had far reaching consequences on agrarian life. As Vandana Shiva states;" For over 10,000 years, farmers and peasants cultivated their own seeds on their land—carefully selecting the best specimens, storing them, replanting, and allowing nature to guide the renewal and evolution of life. However, with the advent of the Green Revolution, this traditional role was dramatically altered. Peasants were displaced as custodians of a shared genetic heritage, no longer responsible for the preservation and regeneration of grain. Instead, the so-called "miracle seeds" introduced during the Green Revolution converted this communal legacy into private property, now governed by patents and intellectual property rights."(Vandanashiva Violence of Green Revolution)

The peasant had to outsource both the seeds and other inputs to cultivate. This resulted in the disappearance of self-sufficiency in the field of agriculture. Till the spread of HYV seeds and Chemical fertilizers and pesticides the agricultural system in Kerala was a self-regulating system However, the establishment of Universities , modern agriculture labs etc., and private production units like A V Thomas and Company etc., created peasant dependencies on these State controlled and capitalist forces. And finally, it connected the villages and peasant communities in Kerala to the global economic system.

The decline of traditional soil management techniques due to the modern soil management techniques has a deep impact on soil quality. The study conducted by M.S. Suchithra and Maya L. Pai, Department of Computer Science and IT, Amrita School of Arts and Sciences, Kochi, Amrita Vishwa Vidyapeetham shows that the decline of traditional soil management techniques and the excess use of chemical fertilizers has created imbalances in the availability of soil nutrients. (M.S. Suchithra, 2020)

More than that, the cost of cultivation was very high because of the high prices of chemical fertilizers, pesticides and seeds and also of the labour cost that the farmers were not able to afford. When compared to the cost of cultivation of the traditional

varieties, the profit from cultivating the HYV seeds was marginal. The study conducted by PM Thomas shows that there was an increase in the decline of cultivation of HYV seeds after 1977-78. (Thomas, 2015) However after 1985-86 there was a hype in the spread of HYV Varieties. It was mainly influenced by the Janardhanan Nair Committee Report- the one man Committee report on paddy cultivation. The committee reported that;

The Agriculture department, followed by the submission of Janardhanan Nair Committee Report accepted report and implemented its recommendations.

> The introduction of high yielding varieties in the State, during the latter half of 1965, had generated an enthusiasm among the cultivators. The enthusiasm, happiness and feeling of contentment, seen then, among the cultivators have now vanished. The spread of the high yielding varicties cannot be considered high. High yielding varieties have only covered about 35% of the gross area under cultivation. The reasons for the low coverage have to be analysed. The cultivators reaction in general were that: (i) The High Yielding Varieties require better attention, constant watch, more of fertilizers and plant protection chemicals, etc., which entails higher expenditure, and also effective supervision. The High Yielding varieties are said to be more susceptible to the incidence of pests and diseases than the traditional varieties. (ii) The yield of straw is said to be less and it is now a valuable commodity. (iii) Non-availability of strains suitable for the different areas. (Nair, 1981)
>
> **The committee recommended;**
>
> The paddy cultivation in the State has to be stabilised and developed. The cultivation should be made attractive enough for the cultivators to stick on to it for which incentives have to be given. Arrangements have to be made for the procurement of paddy from the cultivators who have no marketable surplus but compelled to dispose of a portion of this produce soon after harvest through the Co-operatives5. Fertilizer is the most important input, the cost of which has increased over 100% since 1971-72. Fertilizers have to be issued to cultivators at a subsidised rate-subsidy being limited to 50% cost price. The fertilizer doses upto which subsidy could be issued for the different regions have been recommended. (Nair, 1981)

The Agriculture department, followed by the submission of Janardhanan Nair Committee Report accepted report and implemented its recommendations.

YEAR	AREA, 000ha	PRODUCTION, 000 MT	PRODUCTIVITY (kg/ha)
1970-71	874.93	1292.01	1483
1980-81	801.70	1272.00	1587
1990-91	559.45	1086.58	1942
2000-01	347.00	751.00	2162
2010-11	213.19	522.73	2452
<2011-12	208.16	568.99	2733
2012-13	197.28	508.29	2577

Table 5

Productivity of HYV Seeds

Source: V T Sheeba. (2018). Paddy Cultivation In Kerala-The Paradox Of Rising Productivity And Falling Production. IJCRT, 964-969.,https://doi.org/ http://doi.one/10.1729/Journal.31757

The data in the above table indicate that the productivity by using HYV seeds had been increased. However the area of cultivation had been decreased. The major reason for the decrease in the area of paddy cultivation was the expansion of Money crops like Rubber and the profit earned from it. Similarly the migration to Gulf countries and white collar jobs also resulted in the decline of paddy cultivation in spite of its higher productivity. Whatever it is, the attempt of the Government to intensify the food production was a failure and it also led to the disappearance of traditional seed varieties, agrarian practices and knowledge.

In conclusion peasants not only lost their self-sufficiency related with seeds and techniques but also related with knowledge. It led to the loss and disappearance of traditional seeds, knowledge and practices. The high cost of cultivation of HYV seeds in terms of seeds, fertilizers and pesticides was also an important factor that led to the decline of agriculture. Finally, the institutionalization of agriculture process control and knowledge, establishment of connection with the global capitalist system was the result of intensive agriculture production drive or Green Revolution in Kerala. However, the economic factors like high cost and low profit had opposite outcomes, which is low food production rather than intensive food production.

Reference

Adv. M P Varkey, R. D. (2020, March 20). (Elsa Sunny M, Interviewer)

Kunjukurumba, a. l. (2024, June 18). (Dr. Elsa Sunny M, Interviewer)

Nair, J. (1981). *REPORT OFTHE ONE MAN COMMISSION ON THE PROBLEMS OF PADDY CULTIVATORS IN KERALA* 1981. Thiruvananthapuram: Kerala Niyamasabha.

Bijalwan Priyanka, S. (2021). (2021). Plant Tissue Culture- A New Tool for Vegetable Improvement (Indian scenario): A Review 42(2): *Agricultural Reviews*, 235-239. doi:10.18805/ag.R-1979

(1980). *Economic Review* . State Planning Board Trivandrum.

Girijan Gopi, M. (10 March 2018). Speciality rice biodiversity of Kerala:need for incentivizing conservation in the era of changing Climate published. (2018). , vol.114, (No 5. Current Science.

(1959). *Kerala State Season and Crop report*, July 1956 to June 1957, . Thiruvananthapuram.: Department of Statistics, .

Lekshmi R Nair, D. D. (2016, November).v *https://www.cppr.in/wp-content/*

*uploads/*2016/11/A-Stagnant-Agriculture-in-Kerala_The-Role-of-the-State.pdf. Retrieved from

https://www.cppr.in/wp-content/uploads/2016/11/A-Stagnant-Agriculture-in-Kerala_The-Role-of-the-State.pdf:

https://www.cppr.in/wp-content/uploads/2016/11/A-Stagnant-Agriculture-in-Kerala_The-Role-of-the-State.pdf

Madalgi, S. S. (1968). Hunger in Rural India: 1960-61 to 1964-65.3(1/2), . *Economic and Political Weekly*, 61–68. Retrieved from http://www.jstor.org/stable/4358117

Nammude Padhathi: Krishiyum Bhaksholpadanavum. (1957). Kerala Public Relations Office,.

(1989). *Proceedings of the Eighth Kerala Legislative Assembly, Seventh Session*, Official Report.

Proceedings of the Kerala Legislative Assembly first Session. . (1959).

(1970-71). *Season and Crop Report of Kerala.*

(1985). *Season and crop Report of Kerala* 1979-80 & 1980-81,. Department of Economics and Statistics.

(2001). Season and crop Report of Kerala1995-96,1996-97 &1997-98, . Department of Economics and Statistics .

Soumya Viswambharan, P. K. (2024). Chemical Fertiliser (NPK) and Its Importance in Agriculture: A Comprehensive Overview ,. *IJFMR*, 6, 1-7.

Sri K V Issac, R. A. (2024, June 29). (Dr. Elsa Sunny M, Interviewer)

The Budget Speech of C Achyuthamenon, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly. (1959).

The Budget Speech of K P Kunju for the year 1969-70, Proceedings of the Kerala Legislative Assembly First Session. . (1969).

The Budget Speech For 1988-89 V. Viswanantha Menon 18th March 1988

The Budget Speech For 1987-88 (REVISED) V. Viswanatha Menon June 5, 1987

M.S. Suchithra, Maya L. Pai.,Improving the prediction accuracy of soil nutrient

classification by optimizing extreme learning machine parameters, Information Processing in Agriculture,Volume 7, Issue 1,2020,Pages 72-82, ISSN 2214-3173, https://doi.org/10.1016/j.inpa.2019.05.003

Thomas, P. M. (2015.). *Decline of paddy cultivation in Kerala a study of economic causes* (thesis). Retrieved from https://shodhganga.inflibnet.ac.in/handle/10603/36107: http://hdl.handle.net/10603/36107

V T Sheeba. (2018). Paddy Cultivation In Kerala-The Paradox Of Rising Productivity And Falling Production. IJCRT, 964-969.,https://doi.org/ http://doi.one/10.1729/Journal.31757

II
CASTE AND CULTURE

5

ദലിത് സ്വത്വവും പ്രതിരോധവും : ആത്മകഥയിലെ ജനാധിപത്യവഴികൾ

ഡോ. ദീപാനാരായണൻ
അസി. പ്രൊഫസർ, ഗവ. സംസ്കൃത കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

കല്ലേൻ പൊക്കുടന്റെ ആത്മകഥനത്തിന്റെ മൗലികരൂപമാണ് കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം. ആത്മകഥാസാഹിത്യത്തെ മുൻനിർത്തി അതിലെ ദലിത് ആത്മകഥാംശത്തെയും പാരിസ്ഥിതികാവബോധത്തെയും കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ ലേഖനം. ദലിത് സൗന്ദര്യബോധമാണ് അതിന്റെ അടിത്തറ. അത് അതിജീവനത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം കൂടിയാണ്. ആത്മകഥയെയും ദലിത് സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തെയും ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അന്വേഷണമാണ് ലേഖനം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ദലിത്വാദം, പാരിസ്ഥിതിക അവബോധം

ആമുഖം

ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ആത്മബോധത്തെയും സ്വത്വചിന്തയെയും ഉണർത്തുന്ന കൃതികൾ ആത്മാവബോധത്തിന്റെ പ്രകാശനം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. 1960 കളിലും എഴുപതുകളിലും മഹാരാഷ്ട്രയിൽ ജന്മമെടുത്ത് വികസിച്ച രചനാസമ്പ്രദായമാണ് ദലിത്സാഹിത്യം. ഇത് പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സാമൂഹികപ്രസ്ഥാനമാണ്. മനുഷ്യസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉത്കണ്ഠയാണ് ഇത് രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇവിടെ കേന്ദ്രബിന്ദു മനുഷ്യനാണ്. നവോത്ഥാനമൂല്യങ്ങളുടെ പിൻബലത്തിലാണ് ദലിത് മുന്നേറ്റങ്ങൾ ശക്തിപ്രാപിച്ചത്. മിഷണറിമാരുടെ കടന്നുവരവ്, ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസത്തിൻറെ പ്രചാരണം, അച്ചടി, പത്രപ്രവർത്തനം, അറിവിൻറെ ജനാധിപത്യവത്കരണം എന്നിവ അതിനു കാരണമായി.

ദലിത് വാദം – നേർക്കാഴ്ചകൾ

ദലിത്സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം എന്നത് ദലിത് ആവിഷ്കാരങ്ങളിലെ ഭാവനാത്മകമായ സവിശേഷതകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രയോഗമാണ്. "ഇന്ത്യയിലെ ദലിത്പഠനങ്ങളും ഇതേ വിധം ബ്രാഹ്മണാധിനിവേശം നിർമ്മിച്ചെടുത്ത പൊതുബോധത്തെ അപനിർമ്മിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്" (സൂത്രവാക്കുകൾ, ആദർശ് സി., രാജേഷ് എം.ആർ. (എഡി.) പുറം 132) ജീവിതത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾക്ക് നേരെയുള്ള വിമർശനം കൂടി അതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്.പാർശ്വവത്കൃതമായ ഒരു ജനതയുടെ ശക്തമായ തിരിച്ചുവരവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണ് ദലിത് സാഹിത്യം. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്ത മേഖലകളിലും അപചയം സംഭവിച്ച ദലിതരുടെ സാമുദായിക പരിഷ്കരണം അത് അനിവാര്യമാക്കുന്നു.

"മനുഷ്യരെന്ന നിലയ്ക്ക് തങ്ങൾ ആരെക്കാളും അധമരല്ല എന്നും മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ തങ്ങളും ശാരീരികമായും മാനസികമായും കഴിവ് തെളിയിക്കാൻ പ്രാപ്തരാണ് എന്നുമുള്ള ദലിതൻറെ തിരിച്ചറിവാണ് ദലിത് അവബോധം (കെ.സി. പുരുഷോത്തമൻ, ദലിത് സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം, പുറം 10-11). ദലിത് എന്ന പദം മറാട്ടി-ഹിന്ദി സംജ്ഞയാണ്. 'അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവൻ' എന്നാണ് അതിനർഥം. ദലിതരെ അകറ്റിനിർത്തപ്പെട്ട ചരിത്രമാണ് ഇന്ത്യയുടേത്. അടിച്ചമർത്തലും ചൂഷണവും വിവേചനവും ഇതിന്റെ ഭാഗമാണ്. ദലിതർക്കുവേണ്ടി ദലിതർ എഴുതുന്നതും ദലിതരെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നതും ദലിതർ എഴുതുന്നതുമായ രചനകൾ ദലിത് സാഹിത്യത്തിൽപ്പെടുന്നു. ജാതിവ്യവസ്ഥയാണ് ഇതിന് അടിസ്ഥാനം. അത് അതിജീവനത്തിന്റെ സൗന്ദര്യബോധത്തിൽ നിന്നും ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്. ചൂഷണത്തിൽ നിന്നുമുള്ള മുക്തിയാണ് ലക്ഷ്യം. മനുഷ്യനാണ് കേന്ദ്രബിന്ദു. അത് ചൂഷണങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കുന്നു. സാമൂഹികവും സാമുദായികവുമായ ഒരതിജീവനശ്രമത്തിൻറെ ഭാഗമാണ് ദലിത്സാഹിത്യം.

എന്തുകൊണ്ട് ദലിത് വാദം

മർദ്ദിതസമൂഹത്തിൻറെ മുന്നേറ്റവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവത്കരണവുമാണ് ദലിത് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുഖമുദ്ര. 1960 കൾക്കുശേഷം ദേശീയ വിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ധാരണകളും സങ്കല്പങ്ങളും തിരുത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ചരിത്രഘട്ടത്തിലാണ് ലോകം എന്ന് പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. വികസ്വരഗോത്രഘടനയാണ് ദലിത് ജനതയ്ക്കുള്ളത്. മതനിരപേക്ഷവുമായ സംസ്കാരവുമാണത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു സാമൂഹിക പ്രതിരോധപ്രസ്ഥാനമാണ് ദലിത്.

"മർദ്ദിതജനതകളുടെ വികാസമെന്നാൽ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിനും സമൂഹത്തിലുമുണ്ടാക്കുന്ന സാമ്പത്തിക-സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റമാണ്" (കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 73). ചരിത്രത്തിന് അവ്യക്തമായവ പുനഃസൃഷ്ടിക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്ന നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തചരിത്രം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നത് ദലിത് കൃതികളിൽ കാണാം. ആത്മക്ഷോഭം, ഗോത്രസ്മൃതികൾ, മൂല്യനിഷേധം എന്നിവയുടെ സന്നിവേശവും ആവിഷ്കാരവും ദലിത് കൃതികളിലുണ്ട്. "സാഹിത്യം ജനതയുടെ വികാസചരിത്രത്തിൻറെ മുന്നേറ്റമാണ്" (കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 130). പ്രതിരോധങ്ങളെ അതിജീവിച്ച ജനകീയ മുന്നേറ്റമാണത്. "ബഹുദേശവാസികളും ബഹുഭാഷ്യരും ബഹുമതസ്ഥരുമായ പൗരാണിക ദേശീയ ജനതയാണ് ദലിത്ജനത" (കെ.കെ.എസ്. ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 149).

കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം

ആത്മബോധവും സാമൂഹികപദവിയുമാണ് ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നത്. "മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥകളിൽ കല്ലേൻ പൊക്കുടന്റെ കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം സഫലമായ ആവിഷ്കാരമായി മാറുന്നത് ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ സൂക്ഷ്മാനുഭവ

ങ്ങളെയും കീഴാളരുടെ അന്യവത്കരണത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനാലാണ്. (കെ.കെ.കൊച്ച്, ദലിത് പാതകൾ, പുറം 52-53)

ദലിത് പ്രശ്നങ്ങളെ സമീപിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നതിനെപ്പറ്റി ഭിന്നമായ കാഴ്ചപ്പാടുകളുണ്ട്. നശിപ്പിച്ചാലും നശിക്കാത്ത അവബോധമാണ് ജാതി. "ആത്മകഥ എന്ന ഉപരിവർഗ്ഗ സാഹിത്യരൂപത്തെ പൊക്കുടൻ തന്റെ അനുഭവനിവേദനത്തിനുവേണ്ടി സ്വീകരിച്ചുവെന്നും തന്റെ സാമൂഹികസ്ഥാനവും രചനാസ്ഥാനവും പുനർനിർവചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്ന് പി.കെ.രാജശേഖരൻ ദലിത് പാതകൾ (ബോബി തോമസ് (എഡി.), പുറം 42) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്" പുതിയ മാധ്യമങ്ങളും പ്രസാധനവും സഹായിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ഈ ആത്മകഥ വെളിച്ചം കണ്ടത് എന്നുകൂടി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ എന്ന പുസ്തകത്തിലും (പുറം 75) ഈ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആത്മകഥനത്തിന്റെ മൗലികമായ വഴികൂടിയാണ് കല്ലേൻ പൊക്കുടന്റെ ആത്മകഥയായ 'കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം'.

പി.കെ.രാജശേഖരന്റെ ഈ അഭിപ്രായത്തോട് വിയോജിപ്പുണ്ട്. കോളനിവത്കരണത്തിൽ നിന്നും ഇന്ത്യൻ ജനത നേടിയെടുത്ത സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടമാവാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. ബ്രിട്ടീഷ് ശക്തിയേക്കാളും പുതിയ ആഗോളമൂലധനവും ബഹുമുഖ സാമ്പത്തികശക്തികളും ഇന്ത്യയെ കീഴടക്കുന്ന ശക്തികളായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ബാഹ്യമായ എതിർപ്പുകളെ പ്രതിസന്ധികൾ എന്ന നിലയിൽ ദളിതരുടെ ജനാധിപത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അഭിമുഖീകരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിൽ അവതരിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അവ സമൂഹത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക-പ്രായോഗിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

നൂറ്റാണ്ടുകൾ ഉൾപ്പെട്ട കാർഷികജീവിതത്തിന്റെ തുടർച്ചയിൽ സ്വന്തം പാരിസ്ഥിതിക സിദ്ധാന്തമായി കല്ലേൻ പൊക്കുടൻറെ അവബോധം രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചു. കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ഈ ആത്മകഥ ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ വിശദീകരണം കൂടിയാണ്. "പൊതുവിൽ ദലിത് ആത്മകഥകൾ വേദനയിൽനിന്നും പ്രതിരോധത്തിലേക്ക് (From pain to Resistance) എന്ന ഭാവനയ്ക്കുള്ളിലാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് ഒംപ്രകാശ് വാത്മീകിയുടെ 'എച്ചിലി'നെയും (1997) സുരാജ് ചൗഹാന്റെ തിരസ്കൃതരെയും മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനത്തിൽ സാറാബേഥ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്" (പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, പുറം 274).

പാരിസ്ഥിതികാവബോധം പൊക്കുടന്റെ ആത്മകഥയിൽ

ഇന്ന് സാർവത്രികമായ അംഗീകാരം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സാഹിത്യരൂപമാണ് ആത്മകഥാസാഹിത്യം. "ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളെ പുനരാവിഷ്കരിക്കാനും അവയുടെ സ്മരണകളെ അയവിറക്കി ആനന്ദിക്കാനും ജന്മസിദ്ധമായ വാസന മനുഷ്യനുണ്ട്. ആ വാസനയാണ് ആത്മകഥാരചനയുടെ പ്രേരകം (വിജയാലയം ജയകുമാർ, ആത്മകഥാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, പുറം 5). മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥാസാഹിത്യത്തിന് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ ചരിത്രം മാത്രമേയുള്ളൂ എന്നുകൂടി അദ്ദേഹം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ജാതി എന്നത് സമൂഹത്തിൻറെ അടിസ്ഥാന തൊഴിൽവിഭജനമാണ്. വേദകാലഘട്ടം മുതൽ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇതിഹാസ ഉപനിഷത് പാരമ്പര്യം ദളിതരുടെ മർദ്ദന പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിൻറെ തിരിച്ചറിവാണ്. ദളിത് സാഹിത്യം അതിൻറെ വെളിച്ചം ഉൾക്കൊള്ളുകയും പ്രസരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ജാതിവിരുദ്ധമൂല്യബോധവും മാനവികമൂല്യങ്ങളും സാമൂഹികജീവിതത്തിൻറെ ഭാഗമായി മാറിയത് അങ്ങനെയാണ്.

ഇവിടെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത ഒരു പ്രധാന ഘടകമാണ്. മാനവികതയുടെ വളർച്ച, സർവലോകസാഹോദര്യം എന്നിവ ദളിത് എഴുത്തുകാരൻറെ മുഖമുദ്രയാണ്. എന്നാൽ നീതി, തുല്യത, സ്വാതന്ത്ര്യം, സാഹോദര്യം എന്നീ സങ്കല്പനങ്ങൾ ഒരു സാമൂഹികക്രമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു എന്നതാണ് ദളിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

ദളിത് സാഹിത്യത്തിൻറെ സർഗ്ഗാത്മകശക്തി അഥവാ മുന്നേറ്റചരിത്രം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത് സാങ്കല്പിക ചിന്താധാരയേക്കാളും വസ്തുനിഷ്ഠ ജീവിത അനുഭവത്തിലൂടെയുള്ള മഹത്തായ വികാസമാണ്. ദളിത് സാഹിത്യപാരമ്പര്യം മർദ്ദിതജനതയുടെ സാമൂഹികവികാസത്തിൻറെ ഉത്പന്നമാണ്, പ്രതിനിധാനവുമാണ്. എല്ലാക്കാലത്തും സാമൂഹിക മേധാവിത്തശക്തികൾ ഭാഷയിലും സംസ്കാരത്തിലും ആധിപത്യം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കലർപ്പില്ലാത്ത കായികാധ്വാനത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ദളിത്ജനതയുടെ ആദ്യകാല കാർഷികജീവിതം തനതും ശുദ്ധവുമായ മലയാളഭാഷയുടെ മുന്നേറ്റത്തിൻറെ ആരംഭവും അംശവുമായി ഇന്ന് പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അതിജീവനത്തിൻറെ പാതയിൽ ദളിത്ജനതയുടെ ജീവിതം എങ്ങനെ കേരളസമൂഹത്തിൽ മുന്നേറുന്നു എന്നതാണ് ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഭാഷയുടെയും സംസ്കാരത്തിൻറെയും വിപ്ലവശക്തി ഇവരാണ് എന്ന് നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്.

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ 'രണ്ടിടങ്ങഴി'യും നാഗവള്ളിയുടെ 'തോട്ടി'യും പി.കേശവദേവിൻറെ 'ഓടയിൽ നിന്ന്' ഉം മർദ്ദിതജനസമൂഹത്തിൻറെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ടി.കെ.സി. വടുതലയുടെ 'നനവുള്ള മണ്ണ്', നാരായൻറെ 'കൊച്ചേരത്തി' തുടങ്ങിയ കൃതികളും ദളിത്സാഹിത്യം ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മലയാളത്തിൽ ദളിത് ജനതയുടെ ജീവിതത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന കൃതികൾ സജീവമായി ചർച്ചയ്ക്ക് വിധേയമാകുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ വരച്ചുകാട്ടുന്ന ഇത്തരം കൃതികൾ വായനക്കാരെ ചിന്തിപ്പിക്കാനും അനുഭൂതിയുടെ ഭാവതലങ്ങളിൽ എത്തിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ കീഴാളജീവിതം കാർഷികവൃത്തിയുടെയും പ്രകൃതിയോടുള്ള അതിജീവനത്തിൻറെയും ഭാഗമാകുന്നത് ഇന്ന് ദളിത് എഴുത്തുകളിൽ സർവസാധാരണമാണ്. ദളിത് സാഹിത്യവും വിമോചനപ്രത്യയശാസ്ത്രവും മാനവ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻറെ സൗന്ദര്യത്തെയാണ് ഉത്പാദിപ്പിക്കുന്നത്. സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യം ഒരു ജനതയുടെ വേരുകളിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി ജനകീയമാകേണ്ടതിൻറെ ആവശ്യകതയുണ്ട്. യഥാർത്ഥത്തിൽ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടവരുടെ മോചനം സമൂലപരിവർത്തനത്തെയും വിപ്ലവത്തെയുമാണ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ വ്യവസ്ഥിതിയെ ചരിത്രത്തിൻറെ അനുഭവപാഠങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പുനർവായനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

ദളിത് ആവിഷ്കാരങ്ങൾ സ്വകീയമായ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ രൂപപ്പെട്ട സ്വയം വ്യാഖ്യാനത്തിൻറെ ഭാഗം കൂടിയാണ്. വികസ്വരമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രമാണത്. കല്ലേൻ പൊക്കുടൻറെ അനുഭവങ്ങളും അഭിമുഖങ്ങളും ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തി താഹ മാടായിയും ചില സുഹൃത്തുക്കളും ചേർന്ന് തയ്യാറാക്കിയ ആത്മകഥയാണിത്.

"ലോകത്തെ നേർക്കുനേരെ സമീപിക്കാനും പ്രകൃതിയിലെ ചെറുതുകളെയെല്ലാം സ്നേഹിക്കാനും ആദരിക്കാനും വായനക്കാരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരാന്തരികചൈതന്യം ഈ കൃതിയ്ക്കുണ്ട് (എൻ.പ്രഭാകരൻ, അവതാരിക, കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എൻറെ ജീവിതം, പുറം 7). ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത് മാനകഭാഷയല്ല. എന്നാൽ ജാതി, പ്രദേശം എന്നിവയുടെ സവിശേഷതകളോടൊപ്പം മാനകഭാഷയോട് അടുപ്പം പുലർത്തുക എന്ന പ്രത്യേകത കൂടി ഈ ഭാഷാരീതിക്കുണ്ട്. ജാതി, മതം എന്നിവയ്ക്കതീതമായ മനുഷ്യരുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ സ്വാഭാവികമായി ഈ കൃതി

യിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്.

സ്വന്തം അനുഭവങ്ങളിൽ പ്രസക്തമായവ തെരഞ്ഞെടുത്ത് ചുരുങ്ങിയ വാചകങ്ങളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന മിതത്വം കലർന്ന രീതിയാണ് ആവിഷ്കരണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പക്ഷികൾ, മീനുകൾ, കണ്ടലുകൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഭാഷയുടെ തെളിമയും തിളക്കവും വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇത് പ്രകൃതിയുമായുള്ള തൻറെ ഇഴയടുപ്പവും മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകളും കൊണ്ട് രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്കുന്ന ഉൾത്തുടിപ്പുകളുടെ ഫലമാണ്. ആത്മകഥയുടെ പതിവുരീതികൾ ഉപയോഗിക്കാതെ, ഉള്ളടക്കത്തിന് തുടർച്ചയോ അധ്യായങ്ങൾക്ക് വലിപ്പത്തിൻറെ കാര്യത്തിൽ സംഭവങ്ങളെ ക്രമമായി അടയാളപ്പെടുത്തലോ ഇല്ലാതെ കൃതി അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവങ്ങൾ, പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം, ലോകവിവരണങ്ങൾ എന്നിവയെ തുല്യമായി ഈ കൃതിയിൽ കണ്ണിചേർത്തിരിക്കുന്നു.

"ഏത് ആത്മകഥയും ആത്മകഥ എഴുതുന്ന വ്യക്തിയുടെ കഥ എന്നതിലേറെ ആ വ്യക്തി ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൻറെയും ചരിത്രഘട്ടത്തിൻറെയും വിവരണവും വിമർശനവുമാണ്." (കല്ലേൻ പൊക്കുടൻ, കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എൻറെ ജീവിതം, പുറം 12). അകൃത്രിമവും സ്വാനുഭവനിഷ്ഠവുമായ പരിസ്ഥിതിദർശനമാണ് ഈ കൃതിയുടെ പ്രത്യേകത. തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ നിത്യഹരിതവനങ്ങളാണ് കണ്ടൽവനങ്ങൾ (Mangroves). ഇവ കണ്ടൽച്ചെടികൾ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും മികച്ച ആവാസവ്യവസ്ഥകളിലൊന്നാണിത്. തീരദേശപരിസ്ഥിതി പരിപാലിക്കുന്നതിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയാണ് കണ്ടൽവനങ്ങൾ.

പഴയൊരു നോട്ടുപുസ്തകത്തിൽ എഴുതിവച്ച മലയാളം നന്നായി സംസാരിക്കാനറിയാത്ത ഒരു സാധാരണക്കാരന്റെ ആത്മചരിത്രമാണിതെന്ന് ഈ കൃതി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. സമൂഹവും ചരിത്രവും വിവരണവും വിമർശനവും വ്യക്തമായ പാരിസ്ഥിതികദർശനവും പ്രകൃതിസ്നേഹവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻറെ ഭാഗമാണ്. ഈ കൃതി ആത്മകഥയുടെ പതിവുരീതികൾ പിന്തുടരുന്നില്ല.

മർദ്ദിതജനതയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും സൗന്ദര്യവും ജനകീയ എഴുത്തായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുക എന്നത് ദളിത് സാഹിത്യത്തിൻറെ കടമയാണ്. "ദലിത് സാഹിത്യം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൻറെ സമൂർത്ത സാഹചര്യങ്ങളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രാവിഷ്കാരമാണ്" (കെ.കെ.എസ്.ദാസ്, ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 149). അധികാരത്തിൻറെ എഴുത്തിൽ ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്ത് ദളിത് സാഹിത്യം അനിവാര്യമാക്കി. സ്വത്വാന്വേഷണത്തിൻറെയും പ്രത്യയശാസ്ത്രസമരത്തിൻറെയും ജനമുന്നേറ്റത്തിൻറെയും സാംസ്കാരിക പാഠങ്ങളാണ് ദളിത്ജനതയുടെ ചരിത്രം ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. ദളിത്ജനതയുടെ വികാസവും വിമോചനവും ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന സ്ഥല-കാല-ദേശ-ചരിത്രത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹിക ജാതിവർഗ്ഗ ബന്ധങ്ങളുടെ സാമുദായിക പ്രതിനിധാനമാണ് ദളിത് സാഹിത്യം. ഓരോ സാഹിത്യരൂപവും മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങി ആവിഷ്കാരത്തിനുള്ള എഴുത്തുകാരൻറെ സാമൂഹിക പ്രതിബദ്ധത പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്.

'പ്ലാച്ചിമട നായിക' എന്നറിയപ്പെടുന്ന മയിലമ്മ തദ്ദേശീയ ആദിവാസി സമൂഹത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു ഇന്ത്യൻ സാമൂഹികപ്രവർത്തകയായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ പാലക്കാട് ജില്ലയിലെ പെരുമാട്ടി പഞ്ചായത്തിൽ കൊക്കോകോള വിരുദ്ധ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട ഇവർക്ക് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം പോലും അന്യമായിരുന്നു. വെള്ളം മലിനമാക്കുന്ന അവസ്ഥ ഇല്ലാതാക്കാനാണ് ഇത്തരമൊരു സമരമുറ ഇവർ അവലംബിച്ചത്. കേരളത്തിൻറെ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും ദൈർഘ്യമേറിയ സമരമാണ് പ്ലാച്ചിമട സമരം. ആദിവാസികളായിരുന്ന ഏറ്റവും കൂടുതൽ ദുരിതം അന്ന് അനുഭവിച്ചത്.

ഉത്തരകേരളത്തിലെ എൻഡോസൾഫാൻ കീടനാശിനിയുടെ വ്യാപകമായ ഉപയോഗത്തി

നെതിരെ കോടതിയെ സമീപിച്ച ആദ്യ വ്യക്തിയാണ് ലീലാകുമാരിയമ്മ. ഒരു സാധാരണ വീട്ടമ്മയാണിവർ. ഇവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെത്തുടർന്ന് എൻഡോസൾഫാനെതിരെ താൽക്കാലിക നിരോധന ഉത്തരവ് വിധി ശരിവെച്ച് കേരളസർക്കാർ എൻഡോസൾഫാന് നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. മണ്ണിനെയും ജലത്തെയും മലിനമാക്കുന്ന എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും എതിരായുള്ള പ്രക്ഷോഭങ്ങളുടെ മുൻനിരയിൽ ഇത്തരം വ്യക്തികളുടെ സാന്നിധ്യം അനിവാര്യമാണ്. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങൾ നവോത്ഥാനശക്തിയും പ്രതിരോധസാഹിത്യത്തിൻറെ മുന്നോടിയുമാണ്. "വളരുന്ന ദലിത്സാഹിത്യം ദലിത് ഭാഷയെ നവീനമാനങ്ങളിൽ കണ്ടെടുക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു" എന്ന് കെ.കെ.എസ്.ദാസ് ദലിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം, സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, പുറം 226-ൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

മാനവികവും ജനകീയവുമായ ദലിത് സാഹിത്യം ജ്ഞാനപരവുമായ സ്വത്വാന്വേഷണമാണ്. ഇന്ന് ദലിതെഴുത്ത് എന്നത് എല്ലാ രചനാസമ്പ്രദായങ്ങളുടെയും പൊളിച്ചെഴുത്താണ്. അരികുകളിലേക്ക് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ ദലിതെഴുത്തിന് നിലയുറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. വിവേചനങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലിനെയും പ്രതിരോധിക്കുന്ന ജനതയ്ക്ക് ഭാഷയെ മുഖ്യ വ്യവഹാരമാക്കാൻ സാധിക്കും എന്ന് ഇത് തെളിയിക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. ആദർശ് സി.എം.ആർ, രാജേഷ് (എഡി.), സൂത്രവാക്കുകൾ, കലാസൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കൊരു പദകോശം, ഗയ പുത്തകച്ചാല, തൃശ്ശൂർ, 2020
2. എരുമേലി കെ.രാജേഷ്, ദലിത് ചരിത്രം സംസ്കാരം, സാഹിത്യം, കിസലയ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2022
3. കൊച്ച് കെ.കെ. വായനയുടെ ദലിത്പാഠം, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്, 2005.
4. കൊച്ച് കെ.കെ., ദലിത് നേർക്കാഴ്ചകൾ, റെയ്‌വാൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2013
5. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, നടുവട്ടം, ആത്മകഥാസഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1998 (1985)
6. ചാമക്കാല ജോബിൻ (എഡി.) ദലിത് പഠനങ്ങൾ, സാഹിത്യം, കല, സംസ്കാരം ആത്മ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2021
7. ജയകുമാർ എലിക്കുളം, ദലിത് സൈദ്ധാന്തികതയും അധികാരവും അസെൻഡ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം, 2015
8. ജയകുമാർ, വിജയാലയം, (ഡോ.) ആത്മകഥാസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, ജയകൃഷ്ണാ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 1993 (1982)
9. ജോണി എം.എൻ, ദലിത് പോപ്പ്, സെൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2022
10. ജോർജ്ജ്, കെ.എം. (ജന. എഡി.) ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2010 (1998)
11. താഹ മാടായി (എഡി.), കണ്ടൽക്കാടുകൾക്കിടയിൽ എന്റെ ജീവിതം, പൊക്കുടൻ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2006 (2002).

12. തോമസ് ബേബി (എഡി.), ദലിത് പാതകൾ, സൈൻ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2010 (2006)

13. ദാസ് കെ.കെ.എസ്. ദളിത് പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രം സാഹിത്യം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 2011.

14. പുരുഷോത്തമൻ കെ.സി., ദലിത് സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2008

15. പൊക്കുടൻ കല്ലേൻ, കണ്ടൽ ഇനങ്ങൾ, ഗ്രീൻ ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2015

16. പോൾ വിനിൽ, ദലിത് ചരിത്രദർശനം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022

17. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്. പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, സുനിൽ പി. ഇളയിടം (സമാ.), കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2020

18. മയിലമ്മ, ജോതിബായി പരിയാടത്ത്, മയിലമ്മ ഒരു ജീവിതം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരം, 2025 (2026)

19. രാജശേഖരൻ പി.കെ., ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2011 (2006)

20. രാജീവൻ ബി., കീഴാള മാർക്സിസവും കീഴാള ജനാധിപത്യവും പുസ്തക പ്രസാധനസംഘം, കോഴിക്കോട്, 2020

21. സലിംകുമാർ കെ.എം., നെഗ്രിറ്റ്യൂഡ്, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2011

22. ശശി കെ.വി. (എഡി), ദലിത് വൈജ്ഞാനികത, ചരിത്രം സംസ്കാരം സൗന്ദര്യം, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവ്വകലാശാല, തിരൂർ, 2019.

23. ശശി കെ.വി. കീഴാളവിമർശം ഭാഷ ഭാവനദേശരാഷ്ട്രം തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാള സർവകലാശാല, മലപ്പുറം, 2019.

25. സത്യദാസ് കെ.എൻ., ദലിത് പ്രശ്നത്തിൽ സാമൂഹിക നീതിക്കായുള്ള പോരാട്ടം, ചിന്ത പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം, 2015

28. Ranajit Guha (ed.) Subaltern Studies I, Writings on South Asian History and Society on ford Oxford University Press, New Delhi, 1982

29. Ranajit Guha and Gayatri Chakravarthy Spivak (eds.), Selected Subalterns Studies, Oxford University Press, NewDelhi, 1988

30. Gramsci, Antonio, Selected from the prison Notebooks, Aakar Book, 1999

32. Limbale Sarankumar, Toward an Aesthetics of Dalit Literature Orient Longman, Delhi, 2004

33. https:llen.wikipedia.org/wiki/Dalit

6

ദേശഭാവനയും ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതവും : പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന ചെറുകഥയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം

അശ്വതി പി.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം
ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാല, കാലടി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഉത്തരാധുനിക ദലിത് സാഹിത്യം ബഹുകേന്ദ്രിതമായ ആലോചനകളാണ്. വ്യവസ്ഥാപിതമായ അധീശത്വ വ്യവഹാരങ്ങൾക്കകത്ത് നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടതും കീഴിലൊതുക്കപ്പെട്ടതുമായ സമൂഹങ്ങളുടെ ആനുഭവികമായ ഇടങ്ങളെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതിൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധപുലർത്തുന്ന ഒരു ഘട്ടം കൂടിയാണിത്. അത്തരത്തിൽ ജാതിയുടെ വിമർശനാത്മകമായ ഉള്ളടക്കമെന്ന നിലയിൽ ഒരു ദേശത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനതയുടെ സംസ്കാരവുമൊക്കെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ചെറുകഥയാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം. ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനമെന്ന ചെറുകഥയുടെ ആഖ്യാനത്തിലുടനീളം സജീവമായിരിക്കുന്ന ജാതിയെ സംബന്ധിച്ച ആലോചനകളും അതിലെ സ്ഥലരാശിയെയുമാണ് വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്. ചാരുമാനം എന്ന കഥ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ദേശവും അതിലിടപെടുന്ന ദലിത് കർതൃത്വവും സാമാന്യവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രങ്ങളെ മുറിച്ചു കടക്കുന്നുണ്ട്. ഒരർത്ഥത്തിൽ ദലിത് സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്ഥലപരമായ ആലോചനകൾ ഭൗതികവും അതേസമയം ഭാവനാത്മകവുമായ ഇടങ്ങളിലെ ദലിത് സമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാനപ്പെടലുകളെയാണ് പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നത്. സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൊതുവായ ചില സ്ഥലതത്വങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയാണ് ചാരുമാനത്തിലെ ഭാവനാത്മകസ്ഥലത്തെയും ജാതിയുടെ അനുഭവമണ്ഡലത്തെയും പഠനവിധേയമാക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:
സ്ഥലഭാവന/ഇടം , ദേശഭാവന, പ്രതിനിധ്യത്തിന്റെ ഇടങ്ങൾ, ദലിത് ,കീഴാളത , സ്ഥലബിംബങ്ങൾ

ആമുഖം

ദേശീയതലത്തിൽ ഹിന്ദുത്വരാഷ്ട്രീയം അരികുവൽക്കരണങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുന്ന ചരിത്രങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ദലിത് ചിന്താധാരകൾ അതിനോട് ജ്ഞാനശാസ്ത്രപരമായി കലഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇന്ത്യയുടെ സാംസ്കാരിക ബഹുത്വവും പലമകളും തിരസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ഏകത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകൾ മേൽക്കൈ നേടുകയും ചെയ്യുന്ന സവിശേഷമായൊരു ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിലേയ്ക്ക് പ്രാദേശികമായ പ്രതിരോധാത്മകതയെ ചേർത്ത് വയ്ക്കുന്നവയാണ് മലയാളത്തിലെ ദലിത് എഴുത്തുകൾ. ഇന്ത്യയെന്നാൽ അതിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങളല്ല മറിച്ച് അതൊരു ഏകാധിപത്യപരമായ പാരമ്പര്യമാണ് എന്നു വാദിക്കപ്പെടുന്ന വർത്തമാനകാലത്തിൽ പ്രാദേശികമായ ചരിത്രങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രസക്തിയുണ്ട്. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച തീർത്തും രാഷ്ട്രീയമായ ചില ചോദ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ആലോചന കൂടിയാണ്. വികസനത്തിലും വിജ്ഞാനത്തിലും പുരോഗമനവകാശപ്പെടുന്ന കേരളത്തിലും ജാതിബന്ധങ്ങൾ പലമട്ടിൽ സജീവമായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ദലിത് ആഖ്യാനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഇടപെടലുകൾ നടത്തുന്ന ഒരു സാഹിത്യ വിഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ദലിത് പ്രശ്നങ്ങളെ കേന്ദ്രപ്രമേയമാക്കിയ ചെറുകഥകളിൽ പ്രിൻസ് അയ്യനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന കഥയിലെ ദേശഭാവനയെയും ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെയുമാണ് ഈ പ്രബന്ധം വിശകലന വിധേയമാക്കുന്നത്. അടിസ്ഥാനപരമായി ജാതിയെന്ന സാമൂഹിക ബഹിഷ്കരണ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രവർത്തന തത്വങ്ങളെയാണ് ഈ കഥ വിമർശന വിധേയമാക്കുന്നത്. ജാതിയെന്ന സാമൂഹിക സ്ഥാപനത്തിന്റെ പരാധീനതകളെയും അതിലുള്ളടങ്ങിയിട്ടുള്ള കീഴാള ജീവിതത്തെയും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ഈ കഥ കേരളീയ സമൂഹത്തിലെ അടരുകളെയാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ കീഴാളർ എന്ന പദംകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് ജാതിയുടെ ശ്രേണീകരണത്തിൽ ഏറ്റവും താഴെ സ്ഥാനപ്പെടുന്ന ജനസമൂഹങ്ങളെയാണ്(പി സനൽ മോഹൻ,2021,പുറം 19).കീഴിലൊതുക്കപ്പെട്ട ജീവിതമെന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് കീഴാള സമൂഹങ്ങൾ നേരിട്ട സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക അടിച്ചമർത്തലുകളുടെ അനന്തരഫലത്തെ കുറിയ്ക്കാനാണ്.ഇന്ത്യൻ സാഹചര്യത്തിൽ ദലിത് എന്ന സംജ്ഞ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ അരികുവൽക്കരണങ്ങൾ നേരിടുന്ന സമൂഹങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താനാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഈ പദം സവിശേഷമായൊരു സമരബോധത്തെ ഉൾവഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അതിന്റെ പ്രയോഗ ചരിത്രം തെളിയിക്കുന്നു. ആദിവിഭാഗങ്ങൾ, ദ്രാവിഡർ,അസ്പൃശ്യർ,അയിത്ത ജാതിക്കാർ,പട്ടികജാതി-പട്ടിക വർഗ്ഗക്കാർ,ഹരിജനങ്ങൾ എന്നീ ജനവിഭാഗങ്ങളെയെല്ലാം കുറിയ്ക്കുന്ന പദമാണ് ദലിത്(കെ.സി പുരുഷോത്തമൻ,2008,പുറം 14 ,15,16). ഇതൊരു ജാതിയെന്ന നിലയിൽ ചുരുക്കി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതല്ല. മറിച്ച് അതിൽ നിന്നും മോചിതമാവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരെന്ന യുക്തിയാണ് ദലിതെന്ന പദത്തിന്റെ ചരിത്രജീവിതം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിലെ ദലിത് പ്രാതിനിധ്യങ്ങൾ

മലയാളത്തിൽ അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജനസമൂഹങ്ങളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പ്രമേയമാക്കിക്കൊണ്ട് ഉയർന്നു വന്നിട്ടുള്ള സാഹിത്യകൃതികളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമായ അടിത്തറയായത് കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെയും ഇടതുപക്ഷത്തിന്റെയും ചിന്താപദ്ധതികളാണ്. ഏറ്റവുമധികം അദലിതരായ സാഹിത്യകാരന്മാർ ഇടപെട്ട മേഖല കൂടിയാണ് മലയാളത്തിലെ ദലിത്പക്ഷസാഹിത്യം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ദലിത് പ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന അത്തരം കൃതികളുടെ വിമോചനാത്മകമായ ഉള്ളടക്കത്തിനു അനുഭവനിഷ്ഠമായ ഇടങ്ങളുടെ അഭാവം സൃഷ്ടിച്ച പരാധീനതകളുണ്ടായിരുന്നു. മാത്രമല്ല ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു ഭാഷകളിൽ ദലിത് സാഹിത്യത്തിനുണ്ടായ വികാസം മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്ന വസ്തുത പരിശോധിക്ക

പ്പെടേണ്ടതാണ്. കാരണം കേരളത്തിലെ ദലിത്പക്ഷമെന്ന സാഹിത്യ സംവർഗം സവിശേഷമായ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കകത്താണ് രൂപപ്പെട്ടത്. അത് ജാതിപരമെന്നതിനേക്കാൾ വർഗപരമായിരുന്നു എന്നതാണ് മറ്റൊരു വിഷയം.

മലയാളത്തിലെ ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിൽ ശക്തമായ ദലിത് പ്രതിനിധാനങ്ങളുടെ ഇടങ്ങൾ ഉണ്ടായി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അത് തീർത്തും സ്വതന്ത്രമോ വികസിതമോ ആണെന്നു പറയാൻ സാധിക്കില്ല. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ലളിതമായ ആഖ്യാനങ്ങളിലൂടെ ഏറെ ചിന്തിപ്പിക്കാനുള്ള സാധ്യതകൾ തുറന്നു നൽകുന്ന ഒരു സാഹിത്യരൂപമെന്ന നിലയിൽ ഏറെ ജനകീയമായ ഒന്നാണ് ചെറുകഥാസാഹിത്യം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ദലിത് പ്രമേയങ്ങളെ ചുരുങ്ങിയ ഘടനയ്ക്കകത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ആലോചിക്കാനുള്ള ചെറുകഥയുടെ ശേഷിയെ വളരെയധികം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ നിരവധി കഥാകാരന്മാർ മലയാളത്തിലുണ്ട്. ടി.കെ.സി വടുതല, സി. അയ്യപ്പൻ, ഡി.രാജൻ തുടങ്ങിയവർ അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രമുഖരാണ്.ഇത്തരത്തിൽ ഉത്തരാധുനിക കഥാസാഹിത്യത്തിൽ ദലിത്പക്ഷമായിരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരിൽ ഏറ്റവുമധികം ശ്രദ്ധേയനാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനം. ദലിത്പക്ഷമെന്ന പ്രയോഗം സവിശേഷമായ ഒരു സന്ദർഭത്തെയാണ് കുറിയ്ക്കുന്നത്. ദലിതർ എഴുതുന്ന സാഹിത്യം എന്ന നിർവ്വചനം ഏറെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒന്നാണ്. കാരണം ഒരു കൃതി രൂപപ്പെടുത്തുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രപാഠത്തിലെ വിമോചനാത്മകമായ ഉള്ളടക്കമാണ് അതിനെ ദലിത്പക്ഷവും ദലിത് വിരുദ്ധവുമാക്കുന്നത്. എതിർപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയമോ സവർണവിരുദ്ധതയോ മാത്രമല്ല ഒരു കൃതിയെ ദലിത് സാഹിത്യമാക്കുന്നത്. മറിച്ച് എഴുത്ത് വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതുമായ വിമോചനമാണ്. ആ അർത്ഥത്തിൽ ദലിത്പക്ഷമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്ര പരിസരമാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ കൃതികളെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നത്.

പ്രിൻസ് അയ്മനം– അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ചരിത്രജീവിതങ്ങളുടെ കഥാകാരൻ

ഉത്തരാധുനിക ദലിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി വർത്തിക്കുന്നത് പ്രാദേശികമായ പ്രതിരോധാത്മകതയാണ്. പുറന്തള്ളപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങളുടെ നേരിടുള്ള അനുഭവസ്ഥലങ്ങളിലൂടെ ഒരു ദേശത്തെ ദലിത്പക്ഷത്തിലൂടെ കണ്ടെടുക്കുമ്പോൾ അതൊരു ചരിത്രഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിനിധാനമായി മാറുന്നുണ്ട്. സവിശേഷമായ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഉരുവംകൊണ്ട കീഴാള ജീവിതങ്ങളെ ആഖ്യാനത്തിന്റെ കാതലായ അംശമാക്കിക്കൊണ്ട് സാമാന്യമായ ചരിത്രപാഠങ്ങളെ അപനിർമ്മിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരനാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനം. ദലിത് സാഹിത്യത്തിലെ നവീന ഭാവുകത്വത്തെ കുറിയ്ക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം. ദലിത് ജീവിതത്തിലേയ്ക്കും ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കും നിർബാധം കടന്നുകയറിയ ജാതിയുടെ ആധിപത്യത്തെ ആഖ്യാനത്തിലെ ഭാഷയുൾപ്പെടെയുള്ള ഘടകങ്ങളിലൂടെ വിമർശിക്കാനും വിധേയത്വം പുലർത്തുന്ന ഒരു പദം പോലും അതിൽ പ്രവേശിക്കാതിരിക്കാനും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരു കഥാകാരൻ കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം. ഓരോ വരിയിലും ദലിത്പക്ഷമായിരിക്കുകയെന്ന ഉറച്ച ബോധ്യമാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തെ വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്. കാലവും സ്ഥലവും ജാതിബന്ധങ്ങളും സൂക്ഷ്മമായി ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാലോകത്തിൽ ദലിത് സമൂഹത്തിലെ നാനാവിധ സമൂഹങ്ങൾക്ക് ദൃശ്യത കൈവരുന്നുണ്ട്. ജെ. ദേവിക പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയ "കൂർത്തുമൂർത്ത" മലയാളകഥകളുടെ ഏറ്റവും പുതിയ ഇംഗ്ലീഷ് സമാഹാരം "Feeling Kerala"-യിൽ പ്രിയപ്പെട്ട പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ "പൊതിച്ചോറു നേർച്ച" എന്ന കഥയും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ സ്വന്തമായി ഒരു സമാഹാരം വരുംമുമ്പേ രാജ്യാന്തര പുരസ്കാരത്തിലേയ്ക്കുകത്തു വരുന്ന ആദ്യ മലയാള കഥാകൃത്ത് ആവാം പ്രിൻസ് എന്നും വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. സമകാലിക മലയാളം വാരികയിൽ വന്ന ചാരുമാനം മറ്റൊരു പ്രശസ്ത കഥയാണ്.

ചാരുമാനം – ദേശവും ജാതിയും

അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന സ്ഥലരാശി നിരവധി സാഹിത്യ കൃതികളിൽ പശ്ചാത്തലം മാത്രമായിട്ടല്ലാതെ കഥയിലെ ഒരു സജീവ ഘടകമായി സാന്നിധ്യമറിയിറച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു ഒരുപാട് കാലമായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ സവിശേഷമായ ഭ്രമിശാസ്ത്രം ദലിത് സമൂഹങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തെ പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നവയാണ്. തകഴിയിൽ നിന്ന് തുടങ്ങി അയ്മനം ജോണും എസ് . ഹരീഷും വരെയുള്ള എഴുത്തുകാർ അപ്പർ കുട്ടനാട്ടിലെ സവിശേഷമായ ജീവിതത്തെ പലമട്ടിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു പോന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന ദേശഭാവനയും അതിലുള്ളടങ്ങിയ ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതവുമാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം എന്ന കഥയുടെ കേന്ദ്രപ്രമേയങ്ങൾ.

പത്തനംതിട്ട,ആലപ്പുഴ,കോട്ടയം എന്നീ ജില്ലകളുടെ പല ഭാഗങ്ങളുമുൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രദേശമാണിത്. സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്ന് ശരാശരി 1 മീറ്റർ ഉയരമുള്ള താഴ്ന്ന പ്രദേശമാണ് അപ്പർ കുട്ടനാട്. വിശാലമായ നെൽവയലുകളും കായലുകളും കനാലുകളും ഇതിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. പമ്പ, അച്ചൻകോവിൽ, മണിമല നദികൾ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി നദികളുടെ ആസ്ഥാനം കൂടിയാണ് ഈ പ്രദേശം. ഭ്രമിശാസ്ത്രപരമായ പ്രത്യേകതകളാൽ ജലവുമായി പല തരത്തിലും വിനിമയത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങൾ അപ്പർ കുട്ടനാടിലുണ്ട്. അപ്പർ കുട്ടനാട്ടിൽ ജലാശയങ്ങൾ സവിശേഷമായ ഒരു സ്ഥലരാശിയായി രൂപപ്പെട്ടു വരുന്നത് കാണാം. മനുഷ്യരുടെ ദൈനംദിന ജീവിതവ്യവഹാരങ്ങളിൽ കര മാത്രമല്ല ജലപാതകൾക്കും നിർണായകമായ സ്വാധീനമുണ്ട്. അതിൽ കരയെ അപേക്ഷിച്ച് കർക്കശമായ ജാതിനിയമങ്ങൾ ബാധകമല്ലാതിരുന്ന ജലാശയങ്ങൾ കീഴാള സമൂഹങ്ങളുടെ ചലനാത്മകതയെ കാര്യമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമങ്ങൾക്കകത്ത് അതിർത്തികളില്ലാതെ നിരുപാധികം ഒഴുകിയിരുന്ന നദികളും കനാലുകളും അതിലൂടെയുള്ള യാത്രകളും ദലിത് സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും ദേശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക-സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളെയും രൂപപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ചരിത്രത്തിൽ ഇവയൊന്നും വേണ്ടവിധത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നാൽ ചാരുമാനമെന്ന കഥ അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന ദേശത്തിന്റെ ചരിത്ര ജീവിതത്തിലെ കീഴാളമായ അടരുകളെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. കഥാശരീരത്തിലെ സന്ദർഭങ്ങളും സംവാദങ്ങളും ഭാഷയും അടക്കമുള്ള എല്ലാ ഘടകങ്ങളും ഏറെ വഴക്കത്തോടെയാണ് കഥാകൃത്ത് ആഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഒരു ദേശത്തെ അതിന്റെ നിർമാണത്തിലും നിലനിൽപ്പിലും പങ്കാളിത്തമുള്ള ജനസമൂഹങ്ങളുടെ പക്ഷത്തുനിന്നും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിലൂടെ അതിന്റെ ഭാവനാത്മകസ്ഥലത്തെ ദലിത്പക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ട് പുനർനിർമ്മിക്കുകയാണ് കഥാകാരൻ ചെയ്യുന്നത്.

കുട്ടനാട് ഒരു കാർഷികഭ്രമിയായി മാറിയത് കർഷക അടിമകളായിരുന്ന ദലിത് വിഭാഗങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തിലൂടെയാണ്. പുലയരും പറയരും ചതുപ്പുകൾ കുത്തിപ്പൊക്കിയാണ് കൃഷിക്കനുയോജ്യമായ ഇടമാക്കി കുട്ടനാടിനെ മാറ്റിയത്. മനുഷ്യാധ്വാനത്തിന്റെ ഭ്രമിയെന്നാണ് തകഴി കുട്ടനാടിനെ വിശേഷിപ്പിച്ചതെന്നും എന്നാൽ അതിൽ പണിയെടുത്തവർ ചരിത്രത്തിന വെളിയിലായിയെന്നും അവരുടെ അടിമജീവിതം നരകതുല്യമായിരുന്നുവെന്നും 'കുട്ടനാടിന്റെ ചരിത്ര'ത്തിൽ ഗംഗ കാവാലം നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്(ഗംഗ കാവാലം,2023,പുറം 13). "തെൻ പാണ്ടി കുട്ടങ്കടങ്കർക്കാ വെൺപൂഴിയൻറിയരുവാവതൻ വടക്കുനൻറായ ചീതമലാടു പുന്നാടു ചെന്തമിഴ് ചേരേതമിൾ പന്നിരുനാട്ടെൺ" എന്ന തോൽക്കാപ്പിയതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പറയുന്ന കുട്ടം ,കുട്ടനാടാണ് എന്നു അനുമാനിക്കാം. ഐന്തിണകളിലും ഇതിനെക്കുറിച്ചു പരാമർശമുണ്ട്.

തൊഴിൽ, ആചാരവിശേഷങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, ഭാഷ തുടങ്ങിയ ജീവിതവ്യാപാരങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ കുട്ടനാട്ടുകാർക്ക് ചില സമാനതകളുള്ളതിനാൽ ഒരു ഫോക്സ്മൂഹത്തിന്റെ സ്വഭാവങ്ങൾ

അവർ പുലർത്തിപ്പോരുന്നുണ്ട്. അതിനകത്തുതന്നെ ജാതി, ഉപജാതി, മതം, ദേശം, ലിംഗം തുടങ്ങിയവയനുസരിച്ച് വ്യതിരിക്തതകളും ഭിന്നതകളുമുണ്ടെങ്കിലും ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ സമാനതകൾ കുട്ടനാടൻ ദേശക്കാരെ ഒരു നാട്ടുകൂട്ടായ്മയായി ചേർത്തുനിർത്തുന്നു.ഇതിനെ സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രം (cul-tural geography)) എന്നുവിളിക്കാം. മനുഷ്യരും അവരധിവസിക്കുന്ന സ്ഥലവും തമ്മിലുള്ള ബാന്ധവമാണ് ഇവിടെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം. ഭൂപ്രകൃതിയും മനുഷ്യപ്രകൃതിയും ചേർന്ന് എങ്ങനെയാണ് സാംസ്കാരിക ഭൂപ്രകൃതി (cultural landscape) ഉരുവംകൊള്ളുന്നത് എന്ന അന്വേഷണം കൗതുകകരമാണ്.ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥലത്ത് വസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ ജീവിതമൂല്യങ്ങൾ, ലാവണ്യബോധങ്ങൾ, ഭൗതികവും വ്യാവഹാരികവുമായ പ്രകടനങ്ങൾ, മനുഷ്യജീവിതംകൊണ്ട് സ്ഥലത്തിനുലഭ്യമാകുന്ന അർഥത്തികവുകൾ, മനുഷ്യപ്രകൃതിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സ്ഥലരാശി വഹിക്കുന്ന പങ്ക് എന്നിവയൊക്കെ സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെ നിർണയിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. മനുഷ്യസ്വത്വത്തെ രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ സ്ഥലവും സ്ഥലസ്വത്വത്തെ നിർണയിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യരും പരസ്പരപൂരകമായി വർത്തിക്കുകയാണിവിടെ(അയ്മനം ജോൺ / എസ് ഹരീഷ് /മോഡറേറ്റർ അജു കെ നാരായണൻ,ഫെബ്രുവരി 7,2023). ദേശമെന്ന നിലയിൽ ഒരു സ്ഥലത്തിനു മനുഷ്യജീവിതങ്ങളിലൂടെ ഉണ്ടായി വരുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനമാണെന്ന സാംസ്കാരിക ഭൂമിശാസ്ത്ര സങ്കല്പനങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അജു.കെ.നാരായണന്റെ പ്രസ്താവന ഏറെ ആലോചനകൾക്ക് തുടക്കമിടുന്നുണ്ട്. ചാരുമാനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈയൊരു വസ്തുത വളരെ ശരിയാണ്. കലർപ്പ് സമൂഹങ്ങളിലൂടെയാണ് അപ്പർ കുട്ടനാടെന്ന ഭാവനദേശത്തെയാണ് ചാരുമാനം നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്നത്. അതിലുള്ളടങ്ങിയിട്ടുള്ള അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജാതിസമൂഹങ്ങളുടെ ഇടപാടുകളെ സവിശേഷമായി അടയാളപ്പെടുത്താനും കഥയ്ക്ക് കഴിയുന്നുണ്ട്.

പുലിക്കുട്ടിശ്ശേരി കടവിലെ കുഞ്ഞാപ്പിയും കേശുപിള്ളയുമാണ് ഈ കഥയിലെ കേന്ദ്ര കഥാപാത്രങ്ങൾ. അവരേറെയും വള്ളത്തിലും വെള്ളത്തിലുമാണ് ജീവിച്ചതെന്ന പ്രയോഗം അപ്പർ കുട്ടനാടിലെ ജലജീവിതത്തെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തുണ്ട്. അതൊരു നിർദ്ദിഷ്ട ഭൂമിശാസ്ത്ര സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് കഥയെ തുഴഞ്ഞു കൊണ്ടുപോവുന്നതിന്റെ സൂചന കൂടിയാണ്. കടവുകളിൽ നിന്നു കടവുകളിലേയ്ക്കും മീനച്ചലാറിൽ നിന്നു വേമ്പനാട്ട് കായലിലേയ്ക്കും വള്ളത്തിലൂടെയും വെള്ളത്തിലൂടെയും നീങ്ങുന്ന രണ്ടു മനുഷ്യരിലൂടെ എഴുത്തുകാരൻ ഒരു നാടിന്റെ കഥ പറയുകയാണ്. അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ ആ നാട്ടിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥിയിൽ സ്വയം സ്ഥാനപ്പെടുന്നവരായി മാറുകയാണ് കുഞ്ഞാപ്പിയും കേശുപിള്ളയും.

കച്ചവടക്കാരനായ കേശുപിള്ളയും സഹായിയും ഊന്നുകാരനുമായ കുഞ്ഞാപ്പിയും ഈരാറ്റുപേട്ട മുതൽ ആലപ്പുഴയും മുഹമ്മയും വരെ വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ വള്ളത്തിലൂടെയുള്ള യാത്ര ചെയ്താണ് വ്യാപാരം നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നത്. പുലയനായ കുഞ്ഞാപ്പിയും മേൽജാതിക്കാരനായ കേശുപിള്ളയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെയാണ് കഥ പുരോഗമിക്കുന്നത്. കാരണവരായ ഭാർഗ്ഗവൻപിള്ളയോട് തെറ്റിപിരിഞ്ഞാണ് കേശുപിള്ള ചന്തകളിൽ നിന്നു ചന്തകളിലേയ്ക്കും ആറ്റുവക്കത്തെ ചെറിയ കച്ചവടങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിയുന്നത്. കെട്ടുവള്ളത്തിലൂടെയാണ് തന്റെ ജീവിതത്തെ അദ്ദേഹം കരുപിടിപ്പിച്ചത്. പക്ഷെ അതിന്റെയറ്റത്ത് കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ഊന്നലുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരിക്കൽ പേട്ടയിലെ മലഞ്ചരക്ക് വ്യാപാരിയായിരുന്ന അബൂബക്കർ എന്ന ബക്കറിക്കയിൽ നിന്ന് അവിചാരിതമായി കൈവരുന്ന പണം കേശുപിള്ളയുടെ മനസ്സിലെ കുതന്ത്രങ്ങളെ പൊക്കിയെടുക്കുന്നു. പിന്നെ അയാൾ മറ്റൊരാളായി മാറുന്നു. അതിന്റെ അവകാശിയായ അബൂബക്കർ മരിക്കുന്നതോടെ ഈ രഹസ്യമറിയുന്ന കുഞ്ഞാപ്പിയെക്കൂടി തന്ത്രപരമായി കൊല്ലുന്നു. വാമൊഴികളും നുണകളും നിർമ്മിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്ത അയാൾ കുഞ്ഞാപ്പിയെ പ്രതിനായകനാക്കുന്നു. കേശുപിള്ളയാവട്ടെ

കപടമായ പുരോഗമനവാദിയായ നായകനായി ചരിത്രത്തിൽ തുടരുന്നു. അയാൾക്ക് ഒരു കുഞ്ഞു ജനിക്കുന്നതോടെയാണ് കഥ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ആഖ്യാനത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽക്ക് തന്നെ വളരെ സൂക്ഷ്മമായ ചലനങ്ങളെ വരെ പൊളിറ്റിക്കലായും ചരിത്രപരമായും അവതരിപ്പിക്കാൻ കഥാകാരൻ ജാഗ്രത കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അതായത് ഒരു പൊതുഇടം പങ്കുവെയ്ക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉപരിവർഗത്തിലെ പ്രതിനിധിയും ദലിത് ജീവിതാവസ്ഥകളുടെ പ്രതിനിധിയും തമ്മിലുണ്ടാവുന്ന സംവാദാത്മകമായ അന്തരീക്ഷമാണ് കഥയുടെ കാതലായ ഭാഗം. ജാതിയുടെ അനുഭവലോകത്തെ രണ്ടു കർത്തൃത്വങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് കേശുപിള്ളയും കുഞ്ഞാപ്പിയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നത്. അവ തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ കേശുപിള്ളയ്ക്ക് മൗനമല്ലാത്ത മറുപടിയില്ല. ഇത് വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കഥാസന്ദർഭമാണ്. കേശുപിള്ള സ്വജനപക്ഷപാതത്തിന്റെ പേരിൽ അമ്മാവനുമായി പിണങ്ങിയിട്ടുള്ള ജാതിയും മതവും വിട്ട പുരോഗമനവാദിയെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഉന്നതകുലജാതരായ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് ഈയൊരു പശ്ചാത്തലം കൊണ്ട് കേശുപിള്ളയുമായി ചേർച്ച വരുന്നുണ്ട്. ഇന്ദുലേഖയിലെ മാധവനെപ്പോലെ വ്യവസ്ഥിതിയോട് കലഹിക്കുമ്പോഴും അതിന്റെ പ്രതാപങ്ങളെ പൂർണമായും വിട്ടുകളയാത്ത ഒരാളെപ്പോലെയാണ് കേശുപിള്ളയും. ഇക്കാലമത്രയും കേശുപ്പിള്ളയെപ്പോലുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ച ശീലിച്ച സാഹിത്യാഭിരുചിയെ പ്രഹരിക്കുന്ന ആഖ്യാനമാണ് ചാരുമാനം. അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവരെ ചാരി നിന്നുകൊണ്ട് അതിലൂടെ അവരുടെ അധ്വാനത്തെ മുതലെടുത്ത വളരുന്ന,വേണ്ടിവന്നാൽ തങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ള വൈകൃതങ്ങൾ കെട്ടിച്ചമത്തി ചരിത്രത്തിനടിയിൽ കുഴിച്ചുമൂടാനും മടിയില്ലാത്ത ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ അനുഭവലോകത്തെ കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ദലിത് കർതൃത്വത്തിലൂടെ വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ഏകപക്ഷീയമായ ഉന്നതകുലജാതന്മാരായ നായകന്മാരുടെ പുരോഗമനനാട്യത്തെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

ചാരുമാനം എന്നത് താഴെ നിന്നും മുകളിലേക്കു ചരക്കുകൾ കയറ്റുന്നതിനുള്ള ഭൗതിക സംവിധാനമായിരിക്കുമ്പോഴും അതിനേക്കാൾ വ്യാപ്തിയുള്ളൊരു സാമൂഹിക അർത്ഥതലമാണ് അതിനുള്ളത്. അധഃസ്ഥിത വിഭാഗങ്ങളുടെ അധ്വാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക സാമ്പത്തിക മുന്നേറ്റങ്ങൾ കൈവരിക്കുന്ന ഉപരിവർഗത്തിന്റെ അധികാരബന്ധങ്ങളെയാണ് ചാരുമാനം പ്രതീകവൽക്കരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രക്രിയയിൽ അധ്വാനിക്കുന്നവർ അദൃശ്യമാകുകയും നേട്ടം കൈവരിക്കുന്നവർ ചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയം ചാരുമാനമെന്ന പേരുതന്നെ ദേശഭാവനയിലും പ്രാദേശിക സ്മൃതികളിലും നിലനിൽക്കുന്ന ഏകപക്ഷീയമായ അധികാരചരിത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുള്ള ഒരു സൂക്ഷ്മമായ പ്രതിരോധമായി വായിക്കാവുന്നതാണ്. മേൽക്കോയ്മയുടെ പുരോഗതിക്കായി അധഃസ്ഥിതരുടെ ശരീരവും സമയവും ഉപയോഗിച്ചെടുത്ത ചരിത്രത്തെ ഈ പദം വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചോദ്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു.

കുഞ്ഞാപ്പി വള്ളം തള്ളിയിട്ടും കേശുപിള്ള ഉറക്കച്ചടവിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്നിട്ടില്ല. ഏറെ തലമുറകൾ അധ്വാനം കൊണ്ട് നിർമിച്ചെടുത്ത ജന്മിത്വമെന്ന സാമൂഹിക പദവി അതിന്റെ സുഖലോലുപതകളിൽ നിന്നും പുറത്തു വന്നിട്ടില്ലെന്ന് ഈ സവിശേഷമായ ആഖ്യാന സന്ദർഭം പറയാതെ പറയുന്നുണ്ട്. പിള്ളേച്ചാ എന്ന പേരാണ് നിങ്ങളുടെ മുതൽ മുടക്കെന്ന കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ വിമർശനത്തെയും ഇതിനോട് ചേർത്ത് വായിക്കാൻ കഴിയും. ഉന്നത ജാതിയിൽ പിറന്നവന് പാരമ്പര്യമാണ് മൂലധനം. അതിന്മേൽ പിടിച്ചു കയറാനും എളുപ്പമാണ്. എന്നാൽ എത്രയധ്വാനിച്ചിട്ടും ആറ്റിന്റെ പുറമ്പോക്കിൽ ചെറിയ വീടല്ലാതെ മറ്റൊന്നും സ്വന്തമാക്കാൻ കുഞ്ഞാപ്പിയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. മുടക്ക് മുതലെന്നത് വരിക്കാമാലിയെന്ന തറവാട്ടു പേരും ജാ

തിയുമാണെന്ന കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ വിമർശനം സാംസ്കാരിക മൂലധനമെന്ന ബോർദ്യവിയൻ ആശയത്തിലേയ്ക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.സാംസ്കാരിക മൂലധനം ഒരു വ്യക്തിയുടെ ബാഹ്യസമ്പത്തിന്റെ തന്നെ ഭാഗമാണ്.എന്നാൽ അത് കൊടുക്കാനും വാങ്ങാനും സാധിക്കുന്നതല്ല. മാത്രമല്ല സാമ്പത്തികമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ മൂലധനങ്ങൾക്കു മേൽ ഉടമസ്ഥാവകാശമുള്ള ഒരാൾക്കു പോലും സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന്റെ അഭാവം പല പ്രശ്നങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. മറ്റേത് മൂലധനരൂപത്തെക്കാളും സാമൂഹ്യ സംവിധാനത്തിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതും മേൽ നിലനിർത്തുന്നതുമായ ഒന്നാണ് സാംസ്കാരിക മൂലധനം . ഇത് ചില അധികാര മണ്ഡലങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. അനഭിലഷണീയമായ പല പ്രത്യാഘാതങ്ങളും ഈ മൂലധനത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുണ്ടാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളുടെ തുടർച്ചയാണ്. ആർജ്ജിക്കാവുന്ന ഒന്നായി ഒരു പരിധി വരെ സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തെ പരിഗണിക്കാൻ സാധിക്കില്ല. അതൊരു വ്യക്തിയുടെ ശേഷികൾക്കും അപ്പുറത്ത് പാരമ്പര്യവുമായിക്കൂടി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നിലനിൽക്കുന്നത്. ആ പാരമ്പര്യത്തിലേക്ക് കണ്ണി ചേർക്കപ്പെടാനും തനതായ രീതിയിൽ അതിനെ പോഷിപ്പിക്കാനും ഒരു വ്യക്തിക്ക് കഴിയുമ്പോഴാണ് ഈ മൂലധനരൂപം സമൂഹത്തിൽ ഉയർന്ന സ്ഥാനപ്പെടലുകൾക്ക് വഴിയൊരുക്കുന്നത്. അദൃശ്യവും പഴമയുമായി ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതുമായ സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന് ആധിപത്യത്തിന്റെയും അധികാരബന്ധങ്ങളുടെയും നിഗൂഢമായ മറ്റൊരു തലം കൂടിയുണ്ട് . ചില മേൽകോയ്മകൾ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കാൻ തക്കവണ്ണം മൻവിധികളോട് കൂടി സ്ഥാപിത താല്പര്യക്കാർ നിർമ്മിച്ചെടുക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഇതെന്ന് കരുതുന്നതിലും തെറ്റില്ല.

സാംസ്കാരിക മൂലധനത്തിന്റെ കൈമാറ്റത്തിന്റെയോ ഏറ്റെടുക്കലിന്റെയോ സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങൾ സാമ്പത്തിക മൂലധന സമാഹരണത്തേക്കാൾ മറച്ചു വെക്കപ്പെട്ടതാണ്. സാംസ്കാരിക മൂലധനമെന്ന അദൃശ്യ ശക്തി സമൂഹത്തിൻറെ സമസ്തമേഖലകളിലും ഇടപെടുന്നുണ്ട്. അത് പ്രതീകാത്മക മൂലധനമായി കൂടിയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണമായി വിവാഹകമ്പോളത്തിൽ സാമ്പത്തിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതിനോടൊപ്പം പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന ഒന്നാണ് സാംസ്കാരികമായ പാരമ്പര്യം. അതുകൊണ്ടാണ് കൂടിക്കുഴഞ്ഞു ജീവിച്ചുവെന്ന അവകാശപ്പെടുന്ന കേശുപിള്ള ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ പോയി ജാതി നോക്കി കല്യാണം കഴിച്ചതെന്ന കുഞ്ഞാപ്പി വിമർശിക്കുന്നത്. അതിൽ തന്നെയും സാമ്പത്തികമായ താല്പര്യങ്ങളുണ്ടെന്നത് മറ്റൊരു പ്രശ്നമാണ്. എന്നിരുന്നാലും അടിസ്ഥാനപരമായി ജാതി സ്വയമേ ഒരു സാംസ്കാരിക മൂലധനമായി പരിവർത്തിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ സാഹചര്യമാണ് കേരളത്തിലുള്ളതെന്ന വ്യംഗ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ചാരുമാനത്തിലെ കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ എതിർ വാദങ്ങൾ.പാർശ്വവൽക്കരണത്തിന് ഒരു സുപ്രധാന യുക്തിയായി പ്രവർത്തിക്കാൻ അതിന് പല സാമൂഹ്യ സാഹചര്യങ്ങളിലും സാധിക്കുന്നുണ്ട്.' പാരമ്പര്യം എന്ന കണ്ണിയിലേക്ക് നീളുന്ന ഈ മൂലധനരൂപം അനീതിയുടെ രൂപത്തിൽ താഴേക്കിടയിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ മെച്ചപ്പെട്ട സാമൂഹ്യ പദവിയെ നിഷേധിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു സാമൂഹ്യ മണ്ഡലത്തിലെ ഘടനയിൽ അസമമായ വിഭവവിതരണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനവുംസാംസ്കാരിക മൂലധനമാണ്.

“ഞാനത്ര കൊല്ലവായി പിള്ളേച്ചന്റെ കൂടെക്കൂടീട്ട്.ഇന്നേവരെ എന്റതല്ലാത്തൊരു കാലണാനെലത്ത് കെടന്നാ ഞാനെടുക്കുന്ന കണ്ടിട്ടൊണ്ടോ.ഇല്ലല്ലോ.പിന്നെന്നാ എന്നോടൊരു വിശ്വാസക്കൊറവ്.” “അങ്ങനെ ചോയിച്ചാ....”.പിള്ളേച്ചന് ഉത്തരം മുട്ടി.”(പ്രിൻസ് അയ്മനം,ആഗസ്റ്റ് 7,2020). ഈ സംഭാഷണം വിശ്വാസം, സ്വത്ത്, ജാതി–വർഗ്ഗ ബന്ധങ്ങൾ എന്നിവ തമ്മിലുള്ള ആഴത്തിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ വളരെ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ തുറന്നു കാണിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെ സംസാരിക്കുന്നയാൾ തന്റെ ദാരിദ്ര്യവും അധഃസ്ഥിത സ്ഥാനവും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, സ്വത്ത് കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള സാധ്യത തന്നെ ഇല്ലാത്ത ഒരാളോടുള്ള ‘വിശ്വാസക്കുറവ്’ എത്രത്തോളം അസംബന്ധമാണെന്ന് തെളിയിക്കുന്നു.പിള്ളേച്ചന് “ഉത്തരം മുട്ടി”

എന്ന വാചകം നിർണായകമാണ്. ഈ മൗനം നൈതിക പരാജയത്തിന്റെ സൂചനയാണ്. സ്വത്തില്ലാത്തവനോട് പോലും സംശയം പുലർത്തപ്പെടുന്ന എന്നത് വ്യക്തിഗത അനുഭവത്തിൽ നിന്നുള്ള സംശയം അല്ല. അത് വ്യക്തിയെ ലക്ഷ്യമിടുന്നില്ല. മറിച്ച് ഒരു സാമൂഹിക സ്ഥാനത്തെ ലക്ഷ്യമിടുന്നതാണ്. അധഃസ്ഥിതർ കുറ്റം ചെയ്തവരായിട്ടല്ല ചെയ്യാൻ സാധ്യതയുള്ളവരായിട്ടാണ് (potential offender) ഉപരിവർഗസമൂഹം കരുതുന്നത്. ഈ ബോധ്യത്തന്റെ അടിസ്ഥാനം ജാതിപദവിയാണ്.

ജാതിയെന്ന സാമൂഹ്യസ്ഥാപനം മേൽജാതിക്കാരനും കീഴാളനും അനുവദിക്കുന്ന സാമൂഹ്യപദവിയനുസരിച്ച് അവരുടെ വിഭവ വിനിയോഗത്തെ പരിമിതപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സമൂഹങ്ങൾ സത്യസന്ധരും അധ്വാനശീലമുള്ളരും നല്ലനടപ്പുകാരുമായിട്ടും അവർക്ക് കൈവരാത്ത ആനുകൂല്യങ്ങൾ കുതന്ത്രവും അത്യാഗ്രഹവും കൈമുതലാക്കിയവരായാലും ഉപരിവർഗത്തിലെ പ്രതിനിധികൾക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. അതിന്റെ മാനദണ്ഡം മൂല്യവ്യവസ്ഥയോ വ്യക്തിയുടെ ജീവിതമോ അല്ല മറിച്ച് തീർത്തും ജാതിപരമായ വർഗീകരണം മാത്രമാണെന്ന ശക്തമായ വാദമാണ് എഴുത്തുകാരൻ മുന്നോട്ടു വെയ്ക്കുന്നത്. ഇതേ ജാതിയാണ് സത്യസന്ധനായ കുഞ്ഞാപ്പിയെ കള്ളനും ചതിയനും പെണ്ണുപിടിയനുമാക്കിയത്. വാമൊഴിയിലൂടെ കേശുപിള്ള സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്ന പുലയന്റെ ചതിയുടെ ചരിത്രം വിശ്വസിക്കാനും പ്രചരിപ്പിക്കാനും അന്നാട്ടിലുവർക്ക് യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടുമില്ല. മുഹമ്മ കള്ളുഷാപ്പിൽ കാണാറുള്ള കെട്ടിയോൻ ചത്ത മരയ്ക്കാത്തിപ്പെണ്ണിനോട് ബന്ധമുള്ള കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കെട്ടിച്ചമച്ച ചരിത്രം തുടങ്ങിവെച്ചത് പിള്ളേച്ചനാണ്. എന്നാൽ അത് നാട്ടുകാരുടെ കൂടി സംഭാവനയാൽ സിൽക്ക് ജുബ്ബയും സ്വർണമാലയുമിട്ട കുഞ്ഞാപ്പിയായി മാറി. അതുകേട്ടു കേശുപിള്ള ഭയപ്പെടുന്നുണ്ട്. സത്യം പുറത്തു വന്നാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന പ്രതിരോധങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മേൽജാതിക്കാരന്റെ ഭയമാണ് ഇതിലൂടെ വ്യക്തമാവുന്നത്. ഇത് ചരിത്രത്തോടുള്ള ഭയം കൂടിയാണ്. അതിനെ മുൻകൂറായി പ്രതിരോധിക്കാനാണ് നുണകളെ പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിക്കുന്നത്. അതിന്റെ പരിണതഫലത്തെ പ്രതീകാത്മകമായി കഥാകൃത്ത് ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കുടുംബം അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നു. ഇതു ചരിത്രപരമായ ഒരസാന്നിധ്യമാണ്. ദലിത് സമൂഹങ്ങളുടെ അധ്വാനവും ജീവിതവും മൂല്യവ്യവസ്ഥയും സംസ്കാരവും ആധിപത്യത്തിന്റെ സാമൂഹിക വ്യവഹാരങ്ങൾക്കകത്തെ ചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നതിന്റെ സൂചനകൾ കൂടിയാണിത്. എന്നാലത് ഒരു ജനനത്തോടെ വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു.

മേൽജാതികൾക്ക് കാർഷികമേഖലയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുത്വം കൊണ്ട് നാട്ടിലെ ഇതര തൊഴിലുകൾ മോശമാണെന്ന ധാരണ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് മേൽജാതി പയ്യനായ കേശവപിള്ളയ്ക്ക് ചെയ്യാൻ പറ്റിയ തൊഴിലുകൾ ഇല്ലാതെ പോയത്. പിന്നെയുള്ളത് കച്ചവടമായിരുന്നു. ഇതു വ്യാപാരത്തിലെ ഇടനിലക്കാരെന്ന നിലയിൽ ഉയർന്നു വരുന്ന ഒരു മധ്യവർഗ്ഗസമൂഹത്തെക്കൂടി കേശുപിള്ളയിൽ കാണാൻ സാധിക്കും. ഏതുവിധേനയും സാമൂഹ്യാധികാരം കൈവശം വെയ്ക്കാനുള്ള സ്വതസിദ്ധമായ പ്രേരണയിലൂടെയാണ് അയാളിലെ ജാതിയെ കഥ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.

ഈ ലോകത്ത് എല്ലാം കച്ചവടം ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമെന്ന അയാളുടെ ചിന്തയിലെ സ്ത്രീവിരുദ്ധതയെക്കൂടി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ അനവധിയായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ എല്ലായിടത്തും അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീസ്വത്വത്തെ കഥാകാരൻ ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിത സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടും ദലിത് പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടും വ്യതിരിക്തമായി ആലോചിക്കുന്നുണ്ട്. ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ ലൈംഗികമായും സാമൂഹികമായും സാമ്പത്തികമായും ആധിപത്യത്തിന്റെ ഇരകളാക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളുടെ അടഞ്ഞ ജീവിതത്തെയാണ് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. തീപിടിച്ച കമ്പ

പ്പുരയായി കേശുപിള്ളയും പച്ചമണ്ണിൽ മെനഞ്ഞ കമ്പത്തറയായി വെന്തുനീറിയും കിടന്ന ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയും അടുത്ത തലമുറയെ ഉൽപാദിപ്പിക്കാനുള്ള ലൈംഗികോപകരണം മാത്രമായി കാണുന്ന മനോഭാവത്തെ വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയുടെ വൈകാരികതലത്തിൽ കാലങ്ങളായി അനുഭവിച്ച അവഗണനകൾ ഉറഞ്ഞുകൂടി കിടക്കുന്നതിനാലാണ് അവൾക്ക് സന്തോഷകരമായ പ്രേരണയുടെ സ്ഥാനത്ത് ഉള്ളുനീറ്റുന്ന ഇടപാടായി ലൈംഗികാനുഭവം മാറുന്നത്. അത് വ്യക്തിത്വമുള്ള സ്ത്രീയെന്ന നിലയിലേയ്ക്ക് ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെ ആലേഖനം ചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണ്. സാമ്പ്രദായികമായ ഒരു സ്ത്രീ സങ്കൽപ്പത്തിന്റെ ഉടച്ചു വാർക്കലാണ് ഇതിലൂടെ കഥാകാരൻ നിർവഹിക്കുന്നത്. കാരണം തനിക്കായി പണം ചെലവാക്കുകയും സ്നേഹമെന്ന വ്യാജേന സന്താനലബ്ധിയെന്ന ഒറ്റ ഉദ്ദേശത്തിൽ സമീപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പുരുഷനോട് തോന്നുന്ന വിധേയത്വം ലക്ഷമിക്കുട്ടിയിൽ കാണാൻ സാധിക്കില്ല. അടിമത്തത്തെ പ്രതിരോധിക്കുന്ന ഒരു കഥാപാത്രമെന്ന നിലയിൽ വികസിക്കാൻ അവർക്ക് സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും തനിക്കുമേലുള്ള പുരുഷാധിപത്യത്തെ അവൾ തിരിച്ചറിയുന്നുണ്ട്. അതേസമയം കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ഭാര്യ ചിന്നയാവട്ടെ ഭർത്താവിനെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകളിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും ശക്തയായ ഒരു കഥാപാത്രമായി നിലകൊള്ളുന്നു. കഞ്ഞാപ്പിയെക്കുറിച്ചു ഉള്ളുലക്കുന്ന കഥകൾ കേട്ടിട്ട് അതിന്റെ അരിശം കരപ്പൻ പിടിച്ച കുഞ്ഞിന്റെ ദേഹത്ത് തീർക്കുന്ന ചിന്നയെയാണ് കാണുന്നത്. ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ബോധക്ഷയം വരുകയോ ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയോ നാടുവിട്ടു പോവുകയോ ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീകളെ മാത്രം കണ്ടു ശീലിച്ച മലയാള സാഹിത്യത്തിന് ചിന്ന ഒരു അദ്ഭുത വ്യക്തിത്വമായിരിക്കാം. ജീവിതത്തിന്റെ പരാധീനതകളിൽ തങ്ങി നിൽക്കാതെ നിരുപാധികം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന,പോരാടുന്ന സ്ത്രീകളെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരിടം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായി വരുന്നുവെന്നത് പ്രധാനമാണ്. ഏതു തരത്തിലുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും അത് അടിസ്ഥാനപരമായി സ്ത്രീപക്ഷമായിരിക്കാനുള്ള മര്യാദയും അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിമോചനത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന വ്യവഹാരവുമായി ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തെ മാറ്റുന്നതിൽ പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ആഖ്യാനത്തിന് സവിശേഷമായ സ്ഥാനമുണ്ട്.

വിയർക്കാതെ കിട്ടിയ വറ്റിൽ നിന്നും ഏമ്പക്കം വരില്ലെന്ന് അപ്പനെ ഉദ്ദരിച്ചുകൊണ്ട് കുഞ്ഞാപ്പി പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ എല്ലാകാലത്തും വിയർക്കാതെ ശീലിച്ച കേശുപിള്ളയുടെ ജാതിയ്ക്ക് അങ്ങനെയൊരു തത്വവും ധാരണയിലില്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ മുതലെടുക്കുക,ചൂഷണം ചെയ്യുക എന്നിവ പ്രമാണങ്ങളാക്കിയ അധികാര സമൂഹത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ അങ്ങനെയെന്തെങ്കിലുമൊന്ന് ചരിത്രപരമായി ഉരുത്തിരിഞ്ഞു വന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു മൂല്യബോധം അയാളെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ ഉണ്ടായില്ല എന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാമാന്യമായി മനുഷ്യർക്ക്, അതിൽ തന്നെ വിശേഷിച്ചു കഷ്ടപ്പാടുകളും ദുരിതവുമുള്ള ആളുകൾക്കു സൗജന്യമായി കൈവരുന്ന മുതലിന്മേലുണ്ടാവുന്ന ആഗ്രഹം അവരുടെ മനസ്സിലെ വൈകൃതങ്ങളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നേക്കാം. എന്നാൽ അതിൽ നിന്നും മനുഷ്യരെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളാണ് തലമുറകളായി മനുഷ്യരുടെ വ്യവഹാരങ്ങളിലൂടെ ഊറിക്കൂടുന്ന സംസ്കാരമായി പരിണമിക്കുന്നത്. കുഞ്ഞാപ്പിയടക്കമുള്ള പുലയസമൂഹത്തെ സംബന്ധിച്ച് അത് അധ്വാനത്തിന്റെ മഹത്വമാണ്,അല്ലാതെ എളുപ്പവഴികളല്ല. കേശുപിള്ളയെന്ന മേൽജാതിക്കാരനെ സംബന്ധിച്ചു അത്തരമൊരു വിയർപ്പിനു പ്രസക്തിയില്ല. കാലങ്ങളായുള്ള ചൂഷണങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയ മനുഷ്യത്വരഹിതമായ ആധിപത്യമല്ലാതെ അയാളിൽ മറ്റൊന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് കൂടെയുള്ള ഒരാളെ കൊന്നിട്ടും അയാളിൽ അതിന്റെ കുറ്റബോധം പ്രവർത്തിക്കാത്തത്. ഈ രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംവാദാത്മകമായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ജാതിയുടെ സാമൂഹിക ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകളെ കഥ സംഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്. തുടർന്നു കാണുന്നത് പ്രതിനായകനെന്ന നിലയിലുള്ള കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ

ദേശഭാവനയോട് ചേർത്തു വെയ്ക്കാനുള്ള കേശുപിള്ളയുടെ ബോധപൂർവ്വമായ ശ്രമമാണ്. അവിടെ മുതൽക്കാണ് കഥ ആധിപത്യത്തിന്റെ ഏകപക്ഷീയമായ ചരിത്രനിർമ്മിതിയെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്.

കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ ആറാമത്തെ വിരൽ തനിക്കു നേരെ ചൂണ്ടുന്നത് കേശുപിള്ള റാന്തലിന്റെ വെട്ടത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ കെട്ടിവരിയലുകൾക്ക് പുറത്താണ് അധികമുള്ള ആ വിരൽ. അത് വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് കേശുപിള്ളയ്ക്ക് ജനിച്ച കുട്ടിയുടെ കൈയ്യിലാണ്. മടക്കി പിടിച്ച അഞ്ചുവിരലുകൾക്കൊടുവിൽ നിവർന്നു നിൽക്കുന്ന ആറാമത്തെ വിരൽ. ഈയൊരു ജനനം കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ പുനർജന്മനാണെന്ന് പ്രഥമ വായനയിൽ തോന്നാം. ആറാമത്തെ വിരൽ ചില സംസ്കാരങ്ങളിൽ നല്ലതായും ഭാഗ്യമായും പറയാറുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റു ചിലതിൽ ശാപമെന്നും വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നുണ്ട്. ആറാമത്തെ വിരൽ ഒരു ശാപമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം റൊമാനി ജനതയാണ്(Isabel Fonseca ,2003,പുറം 63-64). ഇന്ത്യൻ ഉപഭ്രഖണ്ഡത്തിൽ നിന്ന് ഉത്ഭവിച്ച് നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പ് യൂറോപ്പിലേക്കും ലോകത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കും കുടിയേറിയ ഒരു വംശീയ വിഭാഗമാണ് റൊമാനി ജനത. റോമാനി ജനതയ്ക്ക് സമ്പന്നമായ സംസ്കാരവും ചരിത്രവുമുണ്ട്, എന്നാൽ അവർ നൂറ്റാണ്ടുകളായി വിവേചനവും പീഡനവും നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. റൊമാനികൾ വിവേചനം കാണിക്കുന്ന ഒരു മാർഗം അവർ ശപിക്കപ്പെട്ടവരാണെന്ന വിശ്വാസമാണ്. ഈ വിശ്വാസം പലപ്പോഴും ആറാമത്തെ വിരൽ അല്ലെങ്കിൽ ഇരുണ്ട ചർമ്മം പോലെയുള്ള ശാരീരിക സവിശേഷതകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണ്. ആറാമത്തെ വിരൽ ഒരു ശാപമാണെന്ന വിശ്വാസം ഹാനികരമാണ്, കാരണം അത് റൊമാനിയോടുള്ള വിവേചനത്തിനും അക്രമത്തിനും ഇടയാക്കും. ഉദാഹരണത്തിന്, ആറാമത്തെ വിരലുകളുള്ള റൊമാനി കുട്ടികളെ സ്കൂളിൽ കളിയാക്കുകയോ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യാം. ആറാമത്തെ വിരലുകളുള്ള റൊമാനി മുതിർന്നവർക്ക് ജോലിയോ പാർപ്പിടമോ കണ്ടെത്തുന്നത് ബുദ്ധിമുട്ടായേക്കാം. ആറാമത്തെ വിരൽ ശാപമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ലെന്ന് ഓർക്കണം. പോളിഡാക്റ്റിലി എന്നത് ഒരു ജനിതക അവസ്ഥയാണ്, ഇത് ഓരോ കൈയിലും അഞ്ചിൽ കൂടുതൽ വിരലുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ കാലിലും അഞ്ച് വിരലുകളിൽ കൂടുതലോ ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അത് നിർഭാഗ്യത്തിന്റെയോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ലക്ഷണമോ അല്ല. പക്ഷെ കഥയോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ആറാമത്തെ വിരൽ ജാതീയമായ വിവേചനത്തിന്റെയും പീഡനത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ്. അതു കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ നിവർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു ചോദ്യചിഹ്നമായി മാറുന്നു. സ്വാഭാവികമായും കേശുപിള്ള ഈ വിരൽ കാണുകയാണെങ്കിൽ സന്തോഷിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അയാളിൽ അകാരണമായ ഭയത്തിനും സാധ്യതയുണ്ട്. അത് കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കുഞ്ഞാണോ എന്നു സംശയം തോന്നാവുന്ന വളരെ ശ്രദ്ധമായ ആലോചനകൾക്ക് വക തരുന്ന ചില സന്ദർഭങ്ങളും കഥയിലുണ്ട്. ആർത്തവത്തിന്റെ കണക്കു അന്വേഷിക്കുമ്പോഴുള്ള ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയുടെ ആശങ്ക, ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയെ കൂടെ പൊറുപ്പിക്കാൻ പറയുമ്പോൾ കുഞ്ഞാപ്പി നീട്ടിത്തുപ്പിയ മുറുക്കാൻ ചോര എന്നെഴുതിയ പോലെ എന്ന പ്രസ്താവന, കുഞ്ഞാപ്പിയെയും കേശുപിള്ളയെയും മാത്രമേ കാണാറുള്ളൂ എന്ന പ്രസ്താവന ഇതെല്ലാം അവ്യക്തമായ സൂചനകളാണ്. എന്നാലത് വേണ്ടത്ര വ്യക്തമല്ല. എന്നാൽ അവിടേയ്ക്ക് കഥയെ ദീർഘിപ്പിക്കാതെ ഈ ആറാം വിരലിന്റെ ശാസ്ത്രീയമായ വശമാണ് പരിശോധിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് ശാപമാണെന്ന വിശ്വാസത്തിന് ശാസ്ത്രീയമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. പോളിഡാക്റ്റിലി എന്നത് ഒരു ജനിതക അവസ്ഥയാണ്, ഇത് ഓരോ കൈയിലും അഞ്ചിൽ കൂടുതൽ വിരലുകളോ അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ കാലിലും അഞ്ച് വിരലുകളിൽ കൂടുതലോ ഉള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ ജനിപ്പിക്കുന്നു. അത് നിർഭാഗ്യത്തിന്റെയോ മറ്റെന്തെങ്കിലും ലക്ഷണമോ അല്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അത് കുഞ്ഞാപ്പിയുടെ കുഞ്ഞായിരിക്കാം. അയാൾ കുഴിച്ചു മൂടാൻ ശ്രമിച്ച കീ

ഴാള ചരിത്രത്തിന്റെ പൊങ്ങിവരവുമായിരിക്കാം.

ഉപസംഹാരം

പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം, ദലിത് സമൂഹത്തിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് ചരിത്രത്തിൽ ഇടമില്ലാതെ പോവുന്നത് മാത്രമല്ല മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന പ്രശ്നം. മറിച്ച് അതിനെ അധീശത്വ വ്യവഹാരങ്ങൾ അതിനെ ദുർവ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് എന്നതാണ്. കഥയുടെ പല മുഹൂർത്തങ്ങളും അതിന്റെ സാമൂഹ്യവും സാംസ്കാരികവും ചരിത്രപരവുമായ സന്ദർഭങ്ങളിലേയ്ക്ക് നിവർന്നു നിൽക്കുകയും ജാത്യനുഭവങ്ങളുടെ ആഖ്യാനത്തെ പ്രതിരോധത്തിന്റെ ചരിത്രമാക്കി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ജാതിയെ സംബന്ധിച്ച സംവാദങ്ങളും സംഘർഷങ്ങളും ലിംഗനീതിനിഷേധവുമൊക്കെ കഥാശരീരത്തിലുടനീളം സാമാന്യവത്കരിക്കപ്പെട്ട കുട്ടനാടിന്റെ ചരിത്രത്തെ ദലിത് കർതൃത്വത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കീഴാളസമൂഹത്തിന്റെ അധ്വാനങ്ങളുടെയും ചെറുത്തുനിൽപ്പുകളുടെയും ചരിത്രങ്ങളാൽ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും ഊറിക്കൂടിയ ഭാവനാത്മക ഇടങ്ങളും ആധിപത്യത്തിന്റെ ഇടങ്ങളും മുഖാമുഖം വരുന്ന ആഖ്യാനമെന്ന നിലയിൽ ചാരുമാനത്തിനു വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഇവിടെ സ്ഥലം ഒരു മൂകസാക്ഷിയല്ല. മറിച്ച് കീഴാളരുടെ ചരിത്രപരമായ മൗനത്തെ മറികടക്കുന്ന ഒരു സജീവ സാന്നിധ്യമാണ്. ആരും കാണില്ലെന്നും കേൾക്കില്ലെന്നും ഉറപ്പിച്ച സംഭവങ്ങൾക്കും കഥയിൽ ദൃക്സാക്ഷികളുണ്ട്. അതിന്റെ ആഖ്യാനം ചരിത്രത്തിന്റെ നിഗൂഢതകളിലേക്കുള്ള റാന്തലിന്റെ വെളിച്ചമാണ്. നിവർത്തിപിടിച്ച ആറാമത്തെ വിരൽ പോലെ പുറത്തു വരാത്ത സത്യങ്ങൾക്ക് നേരെ ചൂണ്ടുന്ന ഉന്നം തെറ്റാത്ത കീഴാളപക്ഷചരിത്രത്തിലേയ്ക്ക് ഊന്നലുകൾ കൊടുത്ത സർഗാത്മകവും സംഘർഷഭരിതവുമായ സൃഷ്ടിയാണ് പ്രിൻസ് അയ്മനത്തിന്റെ ചാരുമാനം.

പിൻകുറിപ്പുകൾ

മാതൃഭൂമി അക്ഷരോത്സവത്തിൽ സണ്ണി എം.കപിക്കാടാണ് വ്യവസ്ഥാപരമായ പുറന്തള്ളൽ/ അരികുവൽക്കരണം എന്ന ആശയം പ്രയോഗിക്കുന്നത്.'അകത്തില്ല പുറത്തുണ്ട് ' ,MBIFL Jan 30-Feb 2, 2020

The three words space, place, and environment encompass much of what geographers do. Their meaning has been contested within geography over the years in fierce debates (particularly in the radical journal Antipode) over, for example, how and why localities and places might be said to matter and how properly to view relations between place and space",David Harvey,Spaces of Capital-Towards a Critical Geography,Routledge,New York,ISBN 0-415-93240-8 - ISBN 0-415-93241-6,2001,P 185

"Space cannot be defined only on the basis of geography but the definition need the support of various other disciplines in humanities and social science".Dr.Krishanan Romina(Asst. Proffesor JNU),Lecture on Space and Territory,Consortium for educational communication, An Inter University Centre of UGC on Electronic Media,2017

കെ.കെ. കൊച്ച്/ ഡോ. അജയ് ശേഖർ(അഭിമുഖം),ചാഞ്ചാടുന്ന ബുദ്ധിജീവി,കെ .കെ. കൊച്ചിന്റെ ജീവിതം,ഫ്രീ തിങ്കേഴ്സ് ഫോറം,സെപ്റ്റംബർ 2021,https://youtu.be/HvBBU40S3sA

R Krishnakumar, DH News Service, Thiruvananthapuram, FEB 01 2018

https://www.deccanherald.com/displaying-artists-body-near-temple-at-kochi-sets-off-outrage-660576.html

ഗ്രന്ഥസൂചി

അനിൽകുമാർ ടി കെ, ദലിത് സാഹിത്യം ചരിത്രവും വർത്തമാനവും, കേരള

സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2018

അനിൽ കെ എം, ശരീരം ജാതി അധികാരം അസ്പൃശ്യതയുടെ പ്രാതിഭാസികത,

പ്രോഗ്രസ് ബുക്സ്, കോഴിക്കോട് ,2018

കൊച്ച് കെ.കെ ,വായനയുടെ ദലിത്പാഠം, ടുഡേ ബുക്ക്സ്,തിരുവനന്തപുരം,2023

കൊച്ച് കെ.കെ,ദലിതൻ,ഡി സി ബുക്ക്സ് ,കോട്ടയം,2019

ഗെയിൽ ഓംവേദ്, ദളിത് ചിന്തകൾ മർദ്ദിത ജനതയുടെ ചരിത്രം സംസ്കാരം വർത്തമാനം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട് ,2010

ഗംഗ കാവാലം,കുട്ടനാടിന്റെ ചരിത്രം,ടുഡേ ബുക്ക്സ്,തിരുവനന്തപുരം,ആഗസ്റ്റ് 2023

ജോബിൻ ചാമക്കാല (എഡി), ദളിത് സാഹിത്യം വിചാരം വായന, ആത്മാ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2021

പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്നിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, സുനിൽ പി ഇളയിടം, അനിൽ കെ എം (സമാഹരണം ,ആമുഖം), കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ 2020

പുരുഷോത്തമൻ നായർ കെ സി ദലിത് സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം,കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ, 2008

രാജേഷ്.കെ.എരുമേലി,ദലിത് ,ചരിത്രം സംസ്കാരം സാഹിത്യം,ക്വവൈവ് ടെക്സ്റ്റ്, മാവേലിക്കര,നവംബർ 2022

രേണുകുമാർ എം.ആർ,മുഴുസൂര്യനാകാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ,സൈകതം ബുക്സ്,കോതമംഗലം,2013.

രവിചന്ദ്രൻ കെ.പി(എഡി),അപരഹിംസയുടെ ആട്ടപ്രകാരങ്ങൾ,ഐ ബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്,2023,

സനൽ മോഹൻ പി., കീഴാളപക്ഷ ചരിത്രവും വീണ്ടെടുപ്പിന്റെ പാഠങ്ങളും, പ്രസക്തി ബുക്സ് പത്തനംതിട്ട, 2021

സന്തോഷ് ഒ.കെ ,അസാന്നിധ്യങ്ങളുടെ പുസ്തകം,ഡിസി ബുക്സ്,കോട്ടയം,2021,

സന്തോഷ് ഒ.കെ,അനുഭവങ്ങൾ അടയാളങ്ങൾ:ദലിത്.ആഖ്യാനം.രാഷ്ട്രീയം,അദർ ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്,2022

ഇംഗ്ലീഷ്

Mary Douglas,Purity and Danger: An Analysis of Pollution and Taboo,Routledge,UK,1966

Arjun Dangle(Edi),Poisoned Bread:Translations from Modern Marati Dalit Literature,Orient Longman,Mumbai

Soja,Edward,Thirdspace: Journeys to Los Angeles and Other Real-and-Imagined Places,BlackWell Publishers,UK 1996,P 65

ആനുകാലികങ്ങൾ

അയ്മനം ജോൺ / എസ് ഹരീഷ് /മോഡറേറ്റർ അജു കെ നാരായണൻ,കുട്ടനാടൻ

വെട്ടത്തിൽ ഒരു വട്ടമേശ-അയ്യനം ജോൺ , എസ്. ഹരീഷ്,ദേശാഭിമാനി,ഫെബ്രുവരി 7,2023

ഐജാസ് അഹമ്മദ്/ വിജയ് പ്രഷാദ്,അംബേദ്കർ ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള വിമർശകൻ, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,മെയ് 9,2021

കൊച്ച് കെ.കെ,ഇപ്പോൾ ഇടപെട്ടില്ലെങ്കിൽ ഈ സമരം തോൽക്കും, മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്,2013 ജൂലൈ 7

കൊച്ച് കെ.കെ,അയ്യങ്കാളി ലഹളക്കാരനോ ജ്ഞാനിയോ?,മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്, സെപ്റ്റംബർ 21,2014

മാത്യു സാം,അന്നദിനജീവിത പരികല്പനകളും സമൂഹവും;ഹെൻറി ലഫേബേവിന്റെ ചിന്താപദ്ധതിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണം,സമീക്ഷ,സോഷ്യോളജി ഗവേഷണ ജേർണൽ,വാല്യം 5,2021-2022

മീര വേലായുധൻ/ കെ.പി സേതുനാഥ്,കായൽ സമ്മേളനവും ഹിന്ദുത്വവും ,മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപതിപ്പ്,ഫെബ്രുവരി 23,2014

പ്രിൻസ് അയ്യനം,പൊതിച്ചോറ് നേർച്ച,മലയാളം വാരിക,സെപ്റ്റംബർ 22,2019

പ്രിൻസ് അയ്യനം,ചാരുമാനം,സമകാലിക മലയാളം വരിക,ആഗസ്റ്റ് 7,2020

7

കീഴാളസ്ത്രീ: സ്വത്വം ശരീരം ലൈംഗികത

ഡോ. ധന്യ പി.ഡി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, കെ. കെ. ടി. എം. ഗവ. കോളേജ്, പുല്ലൂറ്റ്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാംസ്കാരിക വ്യവഹാരമെന്ന നിലയിൽ തീരദേശത്തെ കീഴാളസ്ത്രീജീവിതങ്ങളെ സാഹിത്യം ആവിഷ്കരിച്ചത് എങ്ങനെയെന്ന അന്വേഷണം സമകാലിക പ്രസക്തമാണ്. തീരദേശത്തെ സാംസ്കാരികസ്വത്വത്തെ, സ്ത്രീലൈംഗികതയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സങ്കൽപ്പനങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പുനർനിർമ്മിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ സാഹിത്യകൃതികൾ നടത്തുന്നത് കാണാം. തീരദേശ സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം എപ്രകാരമാണ് സാഹിത്യത്തിൽ കടന്നുവരുന്നതെന്ന അന്വേഷണമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്ത നോവലുകളെ ആസ്പദമാക്കി പ്രബന്ധത്തിൽ നടത്തുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ
കീഴാളസ്ത്രീ, സ്വത്വം, ശരീരം, ലൈംഗികത, കീഴാളകർതൃത്വം

ആമുഖം

മതാധിപത്യവും പുരുഷാധിപത്യവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന വ്യവസ്ഥിതി, അതിന്റെ വ്യത്യസ്ത വ്യവഹാരങ്ങളായ സാഹിത്യം,സിനിമ മുതലായവയിലൂടെയെല്ലാം നിർമ്മിച്ചെടുത്തതാണ് സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സ്ത്രീസ്വത്വം. കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കപ്പെട്ട ഈ സ്ത്രീ ബിംബങ്ങൾ സാംസ്കാരികമായ മൂല്യബോധങ്ങൾ ഉൾച്ചേർന്നവയാണ്. ഇത്തരം നിർമ്മിതികളെ മാതൃകകളാക്കിക്കൊണ്ടാണ് സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം സാഹിത്യത്തിലും സജീവമായത്. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ തീരദേശത്തെ കീഴാള സ്ത്രീപ്രതിനിധാനത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്തെന്ന അന്വേഷണം ചരിത്രത്തിൽ സമാനാവസ്ഥയിൽ പുലരുന്ന സ്ത്രീയവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചുകൂടിയായിത്തീരുന്നുണ്ട്.

'കടൽക്കാക്കകളി'ലെ പാതിവ്രത്യസങ്കല്പം

സ്ത്രീകളുടെ 'ശാരീരികശുദ്ധി'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സങ്കല്പങ്ങളിലൂന്നിയുള്ള മൂല്യബോധത്തിന് തീരദേശസാഹിത്യം അമിതപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. ജോസഫ് പനയ്ക്കലിന്റെ

'കടൽകാക്കകൾ' എന്ന നോവലിൽ കടലിൽ പോകുന്ന മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾക്ക് അപകടം സംഭവിക്കുന്നത് 'പാതിവ്രത്യം' കാത്തുസൂക്ഷിക്കാത്ത സ്ത്രീകൾ കാരണമാണെന്ന ആരോപണമുണ്ട്. ഒരു തൊഴിലാളി കടലിൽ വീണ് മരിച്ചപ്പോൾ പ്രസ്തുത നോവലിലെ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളുടെ സംഭാഷണം ഇപ്രകാരമാണ്. "വീട്ടിലിരിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങൾക്കു ശുദ്ധിയില്ലാണ്ടാകുമ്പോഴാണ് കടലീപ്പോണ ആണുങ്ങൾക്ക് ഇത്തരം ആപത്തുണ്ടാകണേന്നാ കാർന്നോന്മാരു പറഞ്ഞിട്ടൊള്ളത്. ഒന്നോർത്താ ആ വിശ്വാസങ്ങള് നല്ലതാണ്. അതൊക്കെ ഇല്ലാണ്ടായതാ ഇന്നത്തെ കൊഴപ്പം" (1998:50). സമൂഹത്തിൽ സദാചാരം പുലരുമെങ്കിൽ അന്ധവിശ്വാസമാണെങ്കിൽത്തന്നെ അവയെല്ലാം പാലിക്കപ്പെടുന്നത് നല്ലതാണെന്ന പൊതുമണ്ഡലത്തിന്റെ ബോധ്യം തന്നെയാണ് ഈ നോവലും പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്. 'പാപത്തിന്റെ ശമ്പളം മരണമാണ്' എന്ന് നോവലിൽ മറ്റൊരിടത്തും സൂചനയുണ്ട്. വീട്ടിലിരിക്കുന്ന പെണ്ണുങ്ങളുടെ 'ചാരിത്ര്യ ശുദ്ധി'യെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണ് കടലിൽ പോകുന്ന പുരുഷന്മാരുടെ ആയുസ്സിരിക്കുന്നതെന്ന അന്ധവിശ്വാസത്തെ ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി തൊണ്ണൂറുകളിലെഴുതിയ ഈ നോവലും പിന്താങ്ങുന്നുവെന്നത് നിലനില്ക്കുന്ന പുരുഷകോയ്മാവ്യവസ്ഥകളെത്തന്നെ പിൻപറ്റലാണ്. കാലഹരണപ്പെട്ട ഇത്തരം ബോധ്യങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരിഞ്ചുപോലും മുന്നോട്ട് പോകാൻ നോവലിന് കഴിയുന്നുമില്ല.

സദാചാരചിന്ത: 'വലക്കാരി'ൽ

സാറാതോമസിന്റെ 'വലക്കാർ' എന്ന നോവലിലും കടപ്പുറത്തിന്റെ സദാചാരസങ്കല്പങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിലനില്ക്കുന്ന മിത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. "പത്തു പതിനാറു വയസ്സാകുമ്പോൾതന്നെ പെണ്ണിനെ ഒരാണിന്റെ കൈയിൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കണം. തൊറയിലെ ഒരു ചട്ടമാണിത്. കടലിൽ പോകുന്ന ചെറുവാല്യക്കാരെ അവർ വഴിതെറ്റിച്ചുകൂടാ. തൊറേല് പെണ്ണുങ്ങൾ പിഴച്ചാൽ കടലിൽ പോകുന്നവർക്കാണാപത്ത് എന്നു പണ്ടുള്ളോരു പറയുന്നതിൽ കാര്യമുണ്ട്" (1994:16). ഈ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ മുറുകെ പിടിച്ചുകൊണ്ട്, 'കടൽ മുടിയാതിരിക്കാനായി തന്റെ മകളെ അവളുടെ ഇഷ്ടം നോക്കാതെ ഒരാൾക്ക് വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്, നോവലിലെ കഥാപാത്രമായ ഫിലോ. കടൽ 'മുടിയാതിരി'ക്കാനായി, സ്ത്രീകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും കാമനകളെയും തടവിലിടുന്ന, നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ ഉല്പാദിപ്പിച്ച ബോധ്യങ്ങളെ പിൻപറ്റുകയാണ് ഈ നോവലും. സദാചാരലംഘനം നടത്തുന്നവർക്ക് കടുത്ത ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതും നോവലിൽ കാണാം. വിവാഹേതര ലൈംഗികബന്ധം കൊടിയ പാപമായാണ് ഈ നോവൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്. കാമുകീകാമുകന്മാരായ മൈക്കലും വെറോണിക്കയും ശാരീരികവേഴ്ചയിലേർപ്പെടുന്നത് കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ മതസ്ഥാപനം അവർക്ക് ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നു. പള്ളിയിൽ ദിവ്യബലി സമയത്ത് മരക്കുരിശും ഏന്തി നിന്ന് പശ്ചാത്തപിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്, അവരിരുവർക്കും. സദാചാരലംഘനം നടത്തുന്നത് നാടുവിട്ടുപോകേണ്ടുന്ന കുറ്റകൃത്യമായാണ് മതസ്ഥാപനങ്ങൾ ഗണിക്കുന്നതെന്ന് നോവൽ പറയുന്നു. 'തൊറയിലെ ആണുങ്ങളും പെണ്ണുങ്ങളും വിശ്വസ്തത പുലർത്തിയില്ലെങ്കിൽ ഈ ഭൂമുഖത്ത് തങ്ങളുടെ അവസാനം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തലായിരിക്കും' എന്ന് പള്ളിവികാരി പ്രസംഗിക്കുമ്പോൾ ലൈംഗികതയെ പാപബോധവുമായും ധാർമ്മികതയുമായും ബന്ധപ്പെടുത്തുന്ന തീരദേശത്തിന്റെ രീതി കാണാം.

ലന്തൻ ബത്തേരിയിലെ ലൂത്തിനിയകളിലെ ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ

എൻ.എസ്.മാധവന്റെ 'ലന്തൻ ബത്തേരിയിലെ ലൂത്തിനിയകൾ' എന്ന നോവലിൽ ലൈംഗികതയിൽ സ്ത്രീശരീരത്തിനുമാത്രം 'അശുദ്ധി'കല്പിച്ചു നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തകളെ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നുണ്ട്. കണക്കുകെട്ടത്തിൽ കുടുംബത്തിലെ ഇളമുറക്കാരിയായ ജെസീക്കയ്ക്ക് പുഷ്പാംഗദൻ മാഷിൽ നിന്ന് നേരിടേണ്ടി വരുന്ന ശാരീരികപീഡനം അവളുടെ മനസ്സിൽ തീരാക്കളങ്കം പോലെ കിടക്കുന്നു. കുമ്പസാരത്തിലൂടെ ആ പാപം കഴുകി കളയാൻ

അവൾ ശ്രമിക്കുന്നു. ജെസീക്ക നിരപരാധിയാണെന്ന് പീലാത്തോസച്ചൻ വിധിച്ചെങ്കിലും തെറ്റുകാരനായ പുഷ്പാംഗദൻ ക്രിസ്ത്യാനിയല്ലാത്തതിനാൽ ശിക്ഷ വിധിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. പീഡനമേല്ക്കേണ്ടി വന്ന ജെസീക്കയെ തന്നെയാണ് സമൂഹം കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത്. താൻ നിരപരാധിയാണെന്ന് സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനായി പുഷ്പാംഗദൻ മാഷ് 'പൊഴേച്ചാടി' ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതോടെ സമൂഹം ജെസീക്കയെ ഒറ്റപ്പെടുത്തുന്നു. ഒടുവിൽ ഉന്മാദാവസ്ഥയിലേക്ക് വഴുതി വീഴുന്ന ജെസീക്കയെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നത്. പെണ്ണിന് നീതി നല്കാത്ത പുരുഷാധിപത്യലോകത്തിന്റെ നിയമവ്യവസ്ഥയാണ് ജെസീക്കയെ ഭ്രാന്തിയാക്കുന്നത്. കുടുംബത്തിലെ കാരണവരായ ളയിവലിയപ്പൂപ്പൻ ജീവിതത്തിൽ പുലർത്തുന്ന 'ലൈംഗിക സദാചാര'ത്തെയും ഈ നോവൽ പ്രധാനമായി കാണുന്നുണ്ട്. 'പറങ്കിച്ചി' ലൈംഗികബന്ധത്തിനു ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹമത് ശക്തിയുക്തം എതിർക്കുന്നു. തന്റെ അനുവാദമില്ലാതെ ശരീരത്തിൽ സ്പർശിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പുഷ്പാംഗദൻമാഷിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ജസീക്കയും എതിർക്കുന്നുണ്ട്. തീരദേശത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന സദാചാരസങ്കല്പങ്ങളുടെ തുടർച്ച തന്നെയാണ് ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം കണ്ടെത്താനാവുക.

ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകം: ലൈംഗികചോദനകളുടെ ജൈവികത

'ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകം' എന്ന കെ.പി.രാമനുണ്ണിയുടെ നോവലിൽ സ്ത്രീശരീരത്തെയും ലൈംഗികതയെയും സംബന്ധിച്ച് തികച്ചും ജൈവികമായ ബോധ്യങ്ങളാണ് പുലരുന്നത്. തീരദേശജീവിതത്തിന്റെ അകൃത്രിമമായ സഞ്ചാരപഥങ്ങൾ നോവലിലെ നായകകഥാപാത്രമായ ഗോവിന്ദവർമ്മരാജയ്ക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത് 'അതിജീവനകാമ'ത്തിന്റെ അനുസ്യൂതിയാണ്. കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ കെട്ടുപാടുകൾ പൊട്ടിച്ചു കളയുന്ന നൈസർഗ്ഗിക ജീവിതമാണ് അതിയന്നൂർ കടപ്പുറത്ത് ഗോവിന്ദവർമ്മരാജ നയിക്കുന്നത്. പുരുഷാധിപത്യമൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ അണുകുടുംബവ്യവസ്ഥയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥകൾ, മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തെ തികച്ചും യാന്ത്രികമാക്കി. സ്ഥാപനവല്ക്കരിക്കപ്പെട്ട കുടുംബജീവിതത്തിനകത്ത് ലൈംഗികതയെന്നത് കേവലം അനുഷ്ഠാനമായി മാറുന്നു. ആധുനിക പൗരബോധത്തിന്റെ ക്രമീകരണങ്ങൾക്കകത്ത് തളച്ചിടപ്പെട്ട ജൈവിക ചോദന അതിന്റെ എല്ലാ വിലക്കുകളെയും മറികടന്ന് ആനന്ദത്തിന്റെ കൊടുമുടികളിലേക്ക്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രസാദത്തിളക്കത്തിലേക്ക് പാഞ്ഞു കയറുന്ന പ്രക്രിയയാണ് 'ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തക'ത്തിന്റെ പൊരുളായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. വിജയൻ-ശ്യാമള ശില്പബന്ധത്തിലും ഗോവിന്ദവർമ്മരാജ സുബൈദ-സുശീല ബന്ധത്തിലുമെല്ലാം ജൈവിക കാമനകളുടെ ആനന്ദത്തോളമെത്തുന്ന പൂർത്തീകരണമാണ് നടക്കുന്നത്.

'ദ്വീപി'ലെ സ്ത്രീജീവിതം

ലക്ഷദ്വീപിലെ ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിലൊന്നിൽ പുറംലോകം കാണാതെ കഴിയുന്ന മണിച്ചിമ്പി എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് 'ദ്വീപ്' എന്ന നോവലിൽ തുളസി. രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ വ്യവഹാരമണ്ഡലങ്ങളുടെ പൊതുവിടത്തിലേക്ക് സ്ത്രീകൾ പ്രവേശിക്കുന്നതിനെ ഈ നോവൽ വിലക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം തീരെയില്ലാത്ത സ്ഥിതിവിശേഷമാണ് ദ്വീപിലുള്ളത്. കച്ചവടത്തിനും മറ്റുമായി ദ്വീപിലെത്തുന്നവർ പലപ്പോഴും അവിടെനിന്ന് പെണ്ണുകെട്ടുകയും ദ്വീപ് ഉപേക്ഷിച്ച് പോകുമ്പോൾ മൊഴിചൊല്ലി ബന്ധം അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ഒരു ഭർത്താവ് മൊഴിചൊല്ലിയാൽ മാത്രമേ സ്ത്രീക്ക് മറ്റൊരു വിവാഹബന്ധം പാടുള്ളൂ എന്ന നിയമവ്യവസ്ഥയും ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിൽ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. സ്വന്തം ദ്വീപല്ലാതെ മറ്റു ദ്വീപുകൾ പോലും സ്ത്രീകൾക്ക് കാണുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. കടൽകടന്ന് പുറംലോകത്തേക്ക് പോകുവാനും അവർക്കൊരിക്കലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. "സ്വന്തം ദ്വീപൊഴിച്ചു മറ്റൊരു ദ്വീപും അവൾ കണ്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും നാലുപുറവും കടൽ കിടക്കു

ന്ന ദ്വീപുകളുടെ രൂപം ഭാവനയിൽ കാണാൻ അവൾക്കുകഴിയും. ദ്വീപുവിഭവങ്ങൾ കൊണ്ടിറക്കി കച്ചവടം നടത്തുന്ന ബജാറുകൾ നിറഞ്ഞ നഗരങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുകേട്ട അറിവേ അവൾക്കുള്ളൂ. നഗരങ്ങളെയോ അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വൻകരയെയോ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെടുത്താൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ശ്രമിച്ചാലും അവ ഭാവനയിൽ നിന്നു വഴുതിപ്പോവുകയേയുള്ളൂ" (2004:17). എന്ന് നോവൽ പറയുന്നുണ്ട്. കരയിൽ കച്ചവടത്തിനു പോകുന്ന ഭർത്താക്കന്മാരുടെ വാക്കുകളിലൂടെയാണ് സ്ത്രീകൾ പുറംലോകത്തെ അറിയുന്നത്. എങ്കിലും ആ ലോകം അവർക്ക് ഭാവനയിൽ പോലും കാണാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

യാഥാസ്ഥിതിക മതം കല്പിച്ചു നല്കുന്ന ആചാരനിബദ്ധമായ നിയമങ്ങളെ ഉല്ലംഘിച്ചുകൊണ്ടൊരു ജീവിതം ദ്വീപ് നിവാസികൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകൾക്ക് സാധ്യമല്ല. "ജനിക്കുന്ന പള്ളിയിലെ കബറിനുള്ളിൽ അടിഞ്ഞു കൂടുന്നു. ഇടയ്ക്കുള്ള നീണ്ട വർഷങ്ങൾ വീടിനുള്ളിലെ ഇടുങ്ങിയ മുറികളിലും കടപ്പുറത്തുമായി കഴിക്കാം. ഏറിയാൽ രണ്ടു മൈൽ നീളമുള്ള ദ്വീപിന്റെ വടക്കേയറ്റത്തും തെക്കെയറ്റത്തും വരെ എത്താം. അങ്ങനെ ജീവിച്ചു മണ്ണടിഞ്ഞ ബീബിമാർ എത്രയധികം? ഇന്നു ജീവിക്കുന്നവരെത്ര?.അത്ഭുതങ്ങൾ നിറഞ്ഞ വൻകര കാണണമെന്നുള്ള അമിതമായ അഗ്രഹമോ, നിർബന്ധമോ മണിച്ചിബിക്കും ഇല്ല. അവളുടെ സ്വപ്നങ്ങളെയും ചിന്തകളെയും വളർത്തിയെടുക്കുന്ന ചുറ്റുപാട് നിഷ്കർഷിക്കുന്നതും ഇതത്രെ" (2004:17). ഈ വാചകങ്ങളിൽ നിന്ന് ദ്വീപുജീവിതത്തിന്റെ ഏകദേശ ചിത്രം ലഭിക്കുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള കടൽ ഭിത്തികൾക്കിടയിലെ തുരുത്തിൽ പ്രാന്തവല്കരിക്കപ്പെട്ട് കഴിയുന്ന ദ്വീപ് സമൂഹത്തിലെ വംശീയാവസ്ഥകൾ ഈ നോവലിൽ അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

"തുളസിയുടെ 'ദ്വീപ്' എന്ന നോവലിലെ മണിച്ചിബി എന്ന നായികാ കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതകഥയെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ദ്വീപസമൂഹത്തിലെ സവിശേഷമായ വംശജന്യഗ്രണം ശക്തമായി പ്രതിഫലിക്കുന്നതു കാണാം. ക്രൂരനായ രണ്ടാം പുതിയോന്റെ ബലാല്കാരങ്ങൾക്കു വിധേയമാകുമ്പോഴും മനസ്സുതുറന്നു സ്നേഹിക്കുന്നവന്റെ കൂടെ, ധൈര്യവതിയായിരുന്നിട്ടും അവൾക്കു പോകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഈ കഥാപാത്രത്തെ നിത്യഗാധ ദുരന്തത്തിലേക്കു വീഴ്ത്തുന്നതിൽ ഈ വംശസ്വത്വത്തിന്റെ കാതലായ ചില അംശങ്ങളുണ്ട് എന്നും കാണാം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ തുളസിയുടെ 'ദ്വീപ്' ബോധപൂർവ്വമല്ലാതെ ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ നേരുകളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്" (ഉമർ തറമേൽ,ഡോ.,2004:7). ഇത്തരത്തിൽ വംശീയ സ്വത്വത്തിൻറേതായ മുദ്രകളെ മുറുകെ പിടിക്കുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് സ്ത്രീക്ക് സ്വതന്ത്രമായൊരു ജീവിതം ദ്വീപിൽ സാധ്യമാകാത്തത്. സ്ത്രീയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട യാഥാസ്ഥിതിക മത സാമൂഹ്യ നിയമങ്ങളെ പൊളിച്ചെഴുതാൻ സാധിക്കാതെ കടലോര സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന യാതനകളിലേക്കാണ് 'ദ്വീപ്' വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

പ്രബലമാകുന്ന 'മാതൃ അക്ഷങ്ങൾ'

കൊച്ചിയുടെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സങ്കരസംസ്കാരത്തിന്റെ സംഘർഷങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന നോവലായ 'ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസി'ൽ സമുദായ സത്തയെ നിലനിർത്താനുള്ള സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളുടെ ശ്രമങ്ങൾ കാണാം. മലയാളത്തിൽ സമുദായ തന്മകളെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന സാഹിത്യരചനകൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. പക്ഷെ ആധുനികമായ സമുദായ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളുടെ പ്രത്യയശാസ്ത്രമുപയോഗിച്ചാണ് ഇത്തരം കൃതികളെല്ലാം സമുദായ തന്മകളെ ഉറപ്പിക്കുന്നത്. ഈ നോവലുകളിലെല്ലാം സമുദായ സത്തയെ നിലനിർത്തുന്നതും വളർത്തുന്നതും സമുദായ പരിഷ്കർത്താവായ പുരുഷനാണ്. എന്നാൽ ഈ മാതൃകകളിൽ നിന്ന് നിർണ്ണായകമായ രീതിയിൽ 'ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസ്' വേർപിരിയുന്നു. സ്വന്തം കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയും കത്തോലിക്കരുടെ മതവിശ്വാസങ്ങളും തദ്ദേശീയ പ്രയോഗങ്ങളും സങ്കര

പൈതൃകങ്ങളുമെല്ലാം നോവലിലെ 'മാതൃഅക്ഷ'ത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് നില്ക്കുന്നത്. അവരാണ് അതിന്റെയെല്ലാം സംരക്ഷകരും. നോവലിലെ പുരുഷ കഥാപാത്രങ്ങൾ 'പൂർണ്ണ പുരുഷനായ സമുദായ പരിഷ്കർത്താവിന്റെ നേർ വിപരീതമാണ്' എന്ന് ജെ. ദേവിക ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. (2015:95). ഈ നോവലിൽ സമുദായ തന്മ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാനുള്ള പൂട്ടുകൾ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച് അടുത്ത തലമുറയിലേക്ക് കൈമാറുന്നത് സ്ത്രീകളാണ്. ഇത്തരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ മമ്മാഞ്ഞിയും ഓശയുടെ അമ്മയുമെല്ലാം സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കരണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കഥാപാത്രങ്ങളാണെന്നു കാണാം. സ്ത്രീ കേന്ദ്രകഥാപാത്രമായിരിക്കുമ്പോഴും, അവരുടെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമുദായ പരിഷ്കർത്താവായ പുരുഷനെ നമ്മുടെ സാഹിത്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നത് കണ്ടെത്താനാവും. എന്നാൽ ഇത്തരം വാർപ്പുമാതൃകകളിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വഴിമാറി നടപ്പാണ് ഈ നോവലിനെ ശ്രദ്ധേയമാക്കുന്നത്.

കെ.എ.സെബാസ്റ്റ്യന്റെ 'രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തക'ത്തിൽ ക്ലാരയ്ക്ക് നേരെ ജനനേന്ദ്രിയം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന പിശാചിനെ വിശ്വാസപ്രമാണം ചൊല്ലി അവൾ ഓടിക്കുന്നതായി പരാമർശമുണ്ട്. ദാമ്പത്യത്തിൽ സ്ത്രീ പുലർത്തേണ്ടുന്ന വിശ്വാസ്യതയുടെയും സദാചാരമൂല്യത്തിന്റെയും ഉത്തമമാതൃകയായി ക്ലാരയെ ഈ നോവൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

സ്ത്രീലൈംഗികതയെ പാപബോധവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച് കാണുകയും ഭാര്യാഭർതൃബന്ധത്തിനകത്തു മാത്രം സാധ്യമാകുന്ന ശാരീരികബന്ധത്തെ ആദർശവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണത അപഗ്രഥിച്ച നോവലുകളിലെല്ലാം ഏറിയോ കുറഞ്ഞോ പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. തീരദേശത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന, തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളോടും കടലമ്മ എന്ന സങ്കല്പത്തോടും ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഇത്തരം ധാരണകളെല്ലാം ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നതെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാന്മാർഗ്ഗികതയുടെയും പാതിവ്രത്യത്തിന്റെയും കാവൽക്കാരായി സ്ത്രീകളെ കല്പിക്കുന്ന ഈ ശ്രദ്ധപദ്ധതി, ദേശീയ സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടുകൊണ്ട് നവീകരിക്കപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന ഒരു സ്വതന്ത്ര സ്വത്വത്തിൽ നിന്ന് അവളെ വിലക്കുകയാണ്. നിലനില്ക്കുന്ന വ്യവഹാരങ്ങളെ പലതരത്തിലും പുരുഷൻ റദ്ദുചെയ്യുകയും പുതിയവ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴും പെണ്ണിന് അതൊന്നു സാധ്യമല്ലാതെ വരുന്നു. സ്ത്രീവിഷയകമായ പ്രശ്നത്തിൽ നോവൽ സ്വീകരിക്കുന്ന നിലപാടുകൾ അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കുടുംബമെന്ന സ്ഥാപനത്തിലൂടെ മാത്രം സാധ്യമാകുന്ന ലൈംഗികത മാത്രമേ സ്ത്രീക്ക് വിധിച്ചിട്ടുള്ളുവെന്നും അതിനു പുറത്തുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ നാടു മുടിക്കുമെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നതിലൂടെ പുരുഷാധിപത്യ ധാരണകൾ തന്നെയാണ് ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഉമർ തറമേൽ 2004 'കടലിന്റെ കണ്ണും കരളും', ദ്വീപ് (തുളസി), ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ഉഷാകുമാരി,ജി. 2012 'ശരീരം, ലൈംഗികത, സദാചാരം', തകഴി കാലഭ്രപടങ്ങൾ (ഷാജി ജേക്കബ് (എഡി.)), കൈരളി ബുക്സ്, കണ്ണൂർ

കുശലകുമാരി,പി.കെ. 1997 സമൂഹമനസ്സും മലയാളനോവലും, മലയാള പഠനഗവേഷണ കേന്ദ്രം, തൃശ്ശൂർ

കൃഷ്ണൻ നമ്പൂതിരി,എം. 2014 'ജീവിതത്തിന്റെ ബഹുസ്വരത', ഭാവിയുടെ പുസ്തകം (സുരേഷ്,പി.(എഡി.)), ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ജോണിമിറാൻഡ 2015 ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസ്, പൂർണ്ണ

പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

ജോസഫ് പനയ്ക്കൽ 1998 കടൽകാക്കകൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം

തുളസി 2004 (1966) ദ്വീപ്, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ദേവിക,ജെ. 2011(2010) കുലസ്ത്രീയും ചന്തപ്പെണ്ണും ഉണ്ടായതെങ്ങനെ?, സെൻറർ ഫോർ ഡെവലപ്പ്മെൻറ് സ്റ്റഡീസ്, തിരുവനന്തപുരം

ദേവിക,ജെ. 2015 'പൂട്ട് കണ്ടെത്തേണ്ടുന്ന താക്കോലുകൾ', ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒപ്പീസ് (ജോണി മിറാൻഡ), പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

പത്മനാഭൻ,കെ. 2016 മുക്കുവരും തീരദേശസംസ്കൃതിയും, പുസ്തകഭവൻ, കണ്ണൂർ

മാധവൻ,എൻ.എസ്. 2003, ലന്തൻ ബത്തേരിയിലെ ലുത്തിനിയകൾ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

രൺജിത്ത്,സി.കെ. 2015 കടലും കടൽജീവിതവും മലയാള നോവലിൽ, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്

രാമനുണ്ണി,കെ.പി. 2012 (2006) ജീവിതത്തിന്റെ പുസ്തകം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

സാറാതോമസ് 1994 വലക്കാർ, എൻ.ബി.എസ്., കോട്ടയം

സെബാസ്റ്റ്യൻ,കെ.എ. 2005 (2004) രാജാക്കന്മാരുടെ പുസ്തകം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

8

ദാക്ഷയണി വേലായുധൻ: വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ട കീഴാളചരിത്രം

ഹല്ലീലു റഹുമാൻ വി.എം.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം.
ആർ എൽ വി കോളേജ് ഓഫ് മ്യൂസിക് & ഫൈൻ ആർട്സ്,
തൃപ്പൂണിത്തുറ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ചെറായി രാമദാസ് എഴുതിയ 'കാലശാസനകൾക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷയണി വേലായുധൻ'എന്ന ജീവചരിത്രകൃതിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പുനരവതരിക്കപ്പെട്ട ദളിത് ചരിത്രത്തെ വിശകലനം ചെയ്യാനുള്ള ശ്രമമാണ് പ്രബന്ധം.മുഖ്യധാരാകൃതികളിൽ രേഖപ്പെടുത്താതെ പോയ കീഴാളമനുഷ്യരുടെ ജീവിതവും പോരാട്ടങ്ങളും കൂടി ഉൾപ്പെടുന്നതാണ് യഥാർത്ഥചരിത്രം.സാമൂഹികമായ അവസരനഷ്ടങ്ങളുടെ യാതനകൾ പേറുന്നതും കീഴാളരാണ്.അവരുടെ ജീവചരിത്രാഖ്യാനങ്ങൾ മുഖ്യധാരയുടെ അവഗണനയ്ക്കെതിരായ പോരാട്ടമായും മാറുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ദളിത്ഫെമിനിസം, ജാതി, ഓർമ്മ, മുഖ്യധാര, ദാരിദ്ര്യം, ജീവചരിത്രം.

സാഹിത്യം സമൂഹത്തിനു നേർക്കുപിടിച്ച കണ്ണാടിയാണെന്നിരിക്കേ വരേണ്യലോകത്തെ മാത്രം പ്രതിഫലിപ്പിച്ചാൽ അത് ഭാഗികമാകും.അരികുവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യർ കൂടി ഉൾപ്പെടുമ്പോഴാണ് സാഹിത്യവും ചരിത്രവുമെല്ലാം അല്പമെങ്കിലും പൂർണ്ണതയിലെത്തുക. ജാതീയമായ വിവേചനത്തോടും അപരവൽക്കരണത്തോടുമുള്ള അതിരുകളില്ലാത്ത എതിർപ്പാണ് ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നത്. ദളിത് സമൂഹം പുലർത്തുന്ന അടിമമനോഭാവത്തിന് ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ നിരവധി കാരണങ്ങളുണ്ടെന്ന് ഡോ. അംബേദ്കർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു.ഈ അടിമമനോഘടനയെ മറികടക്കൽ എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളോട് നിരന്തരം ഏറ്റുമുട്ടി പെൺകരുത്ത് വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്റെ ചരി

തമാണ് ദക്ഷായണിയുടെ ജീവിതം.

ഡോ. അംബേദ്കറുടെ ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കുള്ള വരവ് ഇന്ത്യയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന സാമൂഹികവ്യവസ്ഥിതിയെ വലിയൊരു പിളർപ്പിലേക്ക് നയിച്ചു. അതിനുശേഷമാണ് ദളിത് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് കൃത്യമായ ദിശാബോധവും അവരുയർത്തിയ ദർശനങ്ങൾക്കും പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾക്കും ശരിയായ ലക്ഷ്യബോധവും കൈവന്നത്. ജാതി,വർണ്ണമൂല്യങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാഹിത്യബോധ്യങ്ങളായിരുന്നു അതുവരെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഇത്തരം സങ്കൽപനങ്ങളോട് കലഹിച്ചും പ്രതിരോധമുയർത്തിയുമാണ് ദളിതെഴുത്ത് വികസ്വരമായത്''. കേവലമൊരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിലുപരി രാഷ്ട്രീയമായ അടിത്തറയുള്ള സാമൂഹികപ്രസ്ഥാനം കൂടിയാണത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സാഹിത്യമാനദണ്ഡങ്ങൾ കൊണ്ടുമാത്രം ദളിത് രചനകളെ വിലയിരുത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ല. സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മാനദണ്ഡങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനമാണ്.

പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ട് കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സമസ്തമേഖലകളിലും പരിവർത്തനത്തിന്റെ കാഹളംമുഴങ്ങിയ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ജാതിയിലും വിവേചനത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ മനുസ്മൃതിയുടെ സ്ഥാനത്ത് ബ്രിട്ടീഷുകാർ പുതിയ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. കീഴ്ജാതിക്കാർക്കും ആഭരണവും മേൽമുണ്ടും ധരിക്കാമെന്നു വന്നു. സാക്ഷരതയുടെ വളർച്ച, അച്ചടിയുടെയും വായനയുടെയും വളർച്ച,കുലത്തൊഴിലിനപ്പുറം ഇഷ്ടമുള്ള തൊഴിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവ പതുക്കെപ്പതുക്കെ നടപ്പിലായി. ജാതി, ജന്മി, നാടുവാഴിത്ത വ്യവസ്ഥയിൽ വിള്ളൽവീഴുകയും ഭരണക്രമത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഭ്രപ്രഭുത്വത്തിലും ജൻമിസമ്പ്രദായത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ കേരളീയസാമൂഹ്യഘടന ഇളക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ട് ഉറന്നിട്ട സാമൂഹ്യനവോത്ഥാനത്തിന്റെ സാധ്യതകളെ പ്രതിരോധപരമായി ഉപയോഗിച്ചുവെന്നതാണ് ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവിതം മാതൃകാപരമാക്കുന്നത്.

കേരളത്തിലെ മുഖ്യധാരാചരിത്രകൃതികളിൽ ദളിത്ജീവിതം അർഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടെ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടില്ല. എഴുതപ്പെടാതെപോയ കീഴാളജീവിതം എവിടെയൊക്കെയോ ചിതറിക്കിടക്കുന്നതായി സൂക്ഷ്മവിശകലനത്തിൽ കണ്ടെത്താനാകും.ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ ഒപ്പുവെച്ച ആദ്യ ദളിത് വനിതയായ ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവചരിത്രം ചെറായി രാമദാസിലൂടെ സജീവമായത് അടുത്ത കാലത്താണ്. മുഖ്യധാരയുടെ ആധിപത്യത്തിൽ മുങ്ങിമറഞ്ഞ ദാക്ഷായണിയുടെ ജീവിതം വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമം ഒറ്റപ്പെട്ടതാണെന്നു കരുതരുത്.അനേകം വീണ്ടെടുപ്പുകളുടെ രേഖകൾ കൂടിയാണ് സമകാലിക ദലിത് ചരിത്രം.വിനു എബ്രഹാം രചിച്ച നഷ്ടനായിക എന്ന നോവൽ മലയാളസിനിമയിലെ ആദ്യ ദളിത് നായിക പി കെ റോസിയുടെ (രാജമ്മ) ജീവിതം കണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ്. രമേശൻ മുല്ലശ്ശേരി രചിച്ച 'ഗോബരഹ' എന്ന നോവൽ ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യ ദലിത് ക്രിക്കറ്റർ പൽവാങ്കർ ബാലുവിന്റെ ജീവചരിത്രകൃതിയുമാണ്. ഇപ്രകാരമുള്ള വീണ്ടെടുക്കലുകളിലൂടെയാണ് ദളിത്ചരിത്രം സമകാലികലോകത്ത് സജീവമാകുന്നത്.

കാണുന്നീലൊരക്ഷരവും എന്റെ വംശത്തെപ്പറ്റി എന്ന സങ്കടം മറച്ചുവെയ്ക്കലിന്റെ കപടലോകത്തേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു.കാണാതെ പോയ അക്ഷരങ്ങളെ, ചരിത്രത്തെ പുനരവതരിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമം കീഴാളർ ഉയർത്തുന്ന പ്രതിരോധമാണ്. ഇത്തരം തമസ്കരണങ്ങൾക്കു പിന്നിൽ അനേകം കൈവഴികളുമുള്ളതിനാൽ ഇവയൊക്കെ യാദൃശ്ചികമായി സംഭവിക്കുന്നവയാണെന്നു കരുതരുത്. മറിച്ച് ആസൂത്രിതമെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.സവർണ്ണന്റെ ജീവിതപരിസരങ്ങൾക്ക് ചരിത്രവും സാഹിത്യകൃതികളും പ്രാധാന്യം നൽകുമ്പോൾ ബദൽവഴിതേടുന്ന കീഴാളജീവചരിത്രകൃതികളുടെ പ്രസാധനം പ്രധാനമാണ്. ദളിത് വിവേചനത്തിന്റെ ആഴ

ങ്ങൾ സമസ്ത മേഖലകളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മറക്കപ്പെടുകയും മറയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു കൂടിയാണ് ചരിത്രം. ഇറ്റാലിയൻ എഴുത്തുകാരനായ മിലൻ കുന്ദേര വ്യക്തമാക്കിയതു പോലെ മറവിയ്ക്കെതിരായ ഓർമ്മകളുടെ പോരാട്ടം അധികാരത്തിനെതിരെയുള്ള പോരാട്ടവുമാണ്.ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും കാണാതെ പോയ അക്ഷരങ്ങളെ, ജീവിതങ്ങളെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് ചെറായി രാമദാസിൻ്റെ കൃതി.

ചരിത്രം അദൃശ്യയാക്കിയ ദാക്ഷായണി വേലായുധന്റെ ജീവചരിത്രം സമഗ്രമായി രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ട കൃതിയാണ് 'കാലശാസനകൾക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ'. ബിരുദം നേടിയ ആദ്യ ദളിത് വനിതയാണ് ദാക്ഷായണി.അവരുടെ ജീവിതവും പോരാട്ടവും ഇന്ത്യയിലെ പുതുതലമുറകൾക്ക് ഊർജ്ജം പകരേണ്ട മാതൃകയായിരുന്നെങ്കിലും മറവിയിലേക്കെറിയപ്പെട്ടു. ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലെ ഏക ദളിത് വനിതയുമാണവർ. ജാതിചിന്തകൾ ഇന്നത്തേക്കാൾ ശക്തമായ കാലത്ത് കൊച്ചിയിലെ മുളവുകാടുദ്വീപിൽ നിന്നും ഡൽഹിയിലെത്തുകയും ദേശീയരാഷ്ട്രീയത്തിൽ തന്റേതായ വ്യക്തിമുദ്ര ചാർത്തുകയും ചെയ്തു. പുതിയ ഇന്ത്യയെ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളിൽ സൂക്ഷ്മനിലപാടെടുക്കാൻ പ്രാപ്തയായ ആ മഹത് വ്യക്തിത്വത്തെ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ കടമയാണ്. നാല് നിയമനിർമ്മാണസഭകളിൽ അംഗമാകാൻ ദാക്ഷായണി വേലായുധന് സാധിച്ചു. കൊച്ചി നിയമസഭ, കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവൻറ് അസംബ്ലി, കോൺസ്റ്റിറ്റ്യുവൻറ് അസംബ്ലി ലെജിസ്ലേറ്റീവ്, പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെൻറ് എന്നിവയിൽ അംഗമാകാനും സൂക്ഷ്മമായ ഇടപെടലുകളിലൂടെ സമൂഹത്തിന് വെളിച്ചം നൽകാനും സാധിച്ചു. പുതിയ ഇന്ത്യയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനൊപ്പം ദളിത് സമൂഹത്തിനു വേണ്ടിയും അവർ പൊരുതി.

സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയ്ക്കുവേണ്ടി ഒരു ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ രാജ്യമൊട്ടാകെ നിന്ന് ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് 299 പേരാണ്. സഭയിലെ ഏക ദളിത് സ്ത്രീയായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത് ദക്ഷായണി വേലായുധനാണ്. ഇത്തരമൊരു നേട്ടത്തിലേക്ക് അവരെത്തിയത് വായിൽ വെള്ളിക്കരണ്ടിയുമായി പിറന്നതു കൊണ്ടല്ല, ദീർഘപോരാട്ടങ്ങളുടെ കനൽപ്പാതകളിലൂടെയാണ്. ദാരിദ്ര്യത്തിലും ദളിതത്വത്തിലും പെൺമയിലും പിറന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള വഴി മുള്ളുകളും കൂപ്പിച്ചില്ലുകളും നിറഞ്ഞ ദുർഘടപാതയായിരിക്കും. പോരാട്ടങ്ങളുടെ തുടർക്കണ്ണികളാണ് ദാക്ഷായണിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാനാവുക. കൊച്ചിരാജ്യത്തിലെ പട്ടികജാതി പെൺകുട്ടികളിൽ ആദ്യമായി എസ്എസ്എൽസി പരീക്ഷ 1931 മാർച്ചിൽ അവർ പാസായി. ഇന്ത്യയിലെ തന്നെ ആദ്യത്തെ ദലിത് ബിരുദധാരിണിയുമാണവർ. കൊച്ചി നിയമസഭയിലെ പട്ടികജാതിക്കാരിയായ ആദ്യ നിയമസഭാംഗവും അവരാണ്.ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരുപാടു റെക്കോഡുകൾ ചാർത്തിക്കിട്ടിയ മഹത്ജീവിതമാണ് ദാക്ഷായണിയുടേത്.

നിയമസഭയിലും ഭരണഘടനാനിർമ്മാണസഭയിലും സ്വന്തം ജനതയുടെ യാതനകളെപ്പറ്റി മൂർച്ചയുള്ള വാക്കുകളിലൂടെ അവർ സംസാരിച്ചു. ദളിതർ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ തീപടർന്ന വാക്കുകളിലൂടെ പ്രശ്നവൽക്കരിച്ചു. അറിവിന്റെ ഉന്നത ശൃംഗങ്ങൾ കീഴടക്കിയ ദാക്ഷായണി,ഇംഗ്ലീഷിൽ തന്നെ രാജ്യത്തോട് സംസാരിച്ചു. ചരിത്രം ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഇന്നിന്റെ ഓർമ്മകളിൽ ആ ജനനായികയില്ല. സ്വന്തം ജന്മദേശമായ മുളവുകാട്ടിലെ പുതുതലമുറയും അവരെ മറന്നു.ഇത്തരം തമസ്കരണങ്ങളിൽ നിന്നും ഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ചരിത്രം വളച്ചൊടിക്കുന്നതിലേക്കുള്ള ദൂരം ചെറുതാണ്.

ദാക്ഷായണിയുടെ മാതാപിതാക്കൾ മുളവുകാട് കല്ലുച്ചംമുറി കുഞ്ഞനും എളങ്കുന്നപ്പുഴ തയ്യിത്തറ മാണി(അന്ന)യുമാണ്.അവരുടെ അഞ്ചുമക്കളിൽ നാലാമത്തെയാളായി 1912 ലാണ് ജന

നം തൊട്ടടുത്ത വർഷം, 1913 ൽ കേരളത്തിൽ കായൽസമ്മേളനം നടന്ന വർഷമാണ്.കര യിൽ സമ്മേളനം നടത്താൻ അനുവാദമില്ലാത്തതിനാൽ എറണാകുളം കായലിൽ കൂട്ടിക്കെ ട്ടിയ വള്ളങ്ങളിലിരുന്ന് തങ്ങളുടെ ആദ്യ രാഷ്ട്രീയസംഘടന ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി പുല യർ നടത്തിയ സമ്മേളനം. തുടർന്നു രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട കൊച്ചി പുലയസഭയുടെ പ്രസിഡണ്ടാ യത് ദാക്ഷയണിയുടെ ഇളയച്ഛൻ കൃഷ്ണേതിയാണ്.

പുലയർക്ക് ദൈവം കൽപ്പിച്ചു നൽകിയ ജോലിയാണ് കൃഷിപ്പണി. അതിൽ തന്നെ അവർ തൃപ്തരായിക്കഴിയണമെന്നും ഗ്രമസ്തപ്പണിയ്ക്കും മറ്റുദ്യോഗങ്ങൾക്കും പുലയർ ശ്രമിക്കരുതെന്നും കൊച്ചിയിലെ ആകൃിംഗ് ദിവാനായിരുന്ന കസ്തൂരി രംഗയ്യർ മുപ്പുതുകളിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടാ യി. വരേണ്യർ രൂപപ്പെടുത്തിയ ഇത്തരം 'ദൈവകൽപ്പന' അനുസരിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ദാക്ഷാ യണിയെ പോലെയുള്ള കീഴാളർ എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ പഠിതാക്കളാവി ല്ലായിരുന്നു. പുലയസമുദായത്തിൽ നിന്നും മേൽവസ്ത്രം ധരിച്ച് പൊതുവിടത്തിലെത്തിയ ആദ്യ സ്ത്രീയാണ് ദാക്ഷായണി. പുലയസ്ത്രീകൾക്ക് മേൽവസ്ത്രം ധരിക്കാനുള്ള അവകാശം അക്കാല ത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ ബി എസ് സി കെമിസ്ട്രി പഠനത്തിനായി ദാ ക്ഷായണി എത്തിച്ചേർന്ന ആദ്യദിനം.അവരുടെ ഫോട്ടോയെടുക്കാൻ വേണ്ടി പത്രക്കാരുടെ പട കാത്തുനിന്നെങ്കിലും അവർക്ക് ദാക്ഷായണിയെ തിരിച്ചറിയാനായില്ല. കാരണം സവർ ണ്ണവിദ്യാർത്ഥിനികളെ പോലെ തന്നെ വസ്ത്രം ധരിച്ചാണ് അവർ കോളേജിന്റെ പടികടന്ന ത്. പുലയപ്പെൺകിടാവിന്റെ വസ്ത്രധാരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്നത്തെ സാമാന്യസങ്കല്പത്തി ന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് പത്രക്കാർ ദാക്ഷായണിയെ തിരഞ്ഞത്. പിന്നീട് കെമിസ്ട്രി ലാ ബിൽ വച്ചാണ് അവർ ദാക്ഷായണിയെ കണ്ടെത്തുന്നത്.

എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ ജൂബിലി സ്മാരകപ്രസംഗത്തിന് എത്തിയ ദി വാൻ ബഹദൂർ സർ ടി. വിജയരാഘവാചാര്യർ തന്റെ പ്രസംഗത്തിനിടെ ദാക്ഷായണിയെ അഭിനന്ദിച്ച കാര്യം മഹാരാജാസിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിൻറെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും തനിയ്ക്ക് മംഗളപത്രം കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെക്കാൾ കൂടുതൽ തന്നെ സന്തോഷിപ്പിച്ചത് മഹാരാജാസിൽ നിന്നും ലഭിച്ച മംഗളപത്രമാണെന്ന് ദിവാൻ പ്രസംഗി ച്ചു. അതിൻറെ കാരണം പുലയസമുദായത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി ഇത്രത്തോളം പഠി ച്ചുയർന്ന്, പുരുഷന്മാർ ധാരാളം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സദസ്സിൽ വച്ച് യാതൊരുവിധ ചാഞ്ചാല്യ വുമില്ലാതെ മംഗളപത്രം വായിച്ചുവെന്നുള്ളതുമാണ്. അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടി നട ത്തിയ പരിശ്രമങ്ങൾ ചെറിയതോതിലെങ്കിലും വിജയിച്ചതിലുള്ള സന്തോഷവും ദിവാൻ പ്രക ടിപ്പിച്ചു.

ദാക്ഷായണിയ്ക്ക് എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളേജിലെ പഠനകാലത്ത് കെമിസ്ട്രി ലാ ബിലുണ്ടായ ദുരനുഭവത്തെക്കുറിച്ച് മകളായ മീര വേലായുധൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ലാബിലെ ഉപകരണങ്ങൾ തൊടാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കീഴാളസ്ത്രീ, പരീക്ഷണവസ്തുക്കളിൽ തൊട്ടാൽ അശുദ്ധമാകുമല്ലോ. ദാക്ഷായണിയെ ലാബിൽ അകറ്റിനിർത്തിയ സവർണ്ണയായ അധ്യാപികയുടെ ശാസ്ത്രാവബോധം നമ്മെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തും. പരീക്ഷണങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നത് ദൂരെനിന്നു കണ്ടുപഠിക്കാനേ അവൾക്ക് അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ ജാതി വെറിയർക്കിടയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ബിരുദപഠനത്തിൽ ഉന്നതവിജയം നേടിയത് അവരുടെ യുള്ളിലെ പോരാട്ടവീര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

1936 ലെ കൊച്ചി രാജഭരണറിപ്പോർട്ടിൽ ദാക്ഷായണിയുടെ ബിഎ വിജയം സൂചിപ്പിച്ചി രിക്കുന്നു. കെ.കെ.ദാക്ഷായണിയെ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിൽ പ്രത്യേക പരിഗണനയോടെ അധ്യാ പികയായി നിയമിച്ചതും റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. അധ്യാപികയായി മാറിയപ്പോൾ പുലയത്തി ടീച്ചർ എന്ന ആക്ഷേപം അവർക്ക് കേൾക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നതും യാഥാർത്ഥ്യം. ബിരുദം

നേടിയ ദാക്ഷായണിയ്ക്ക് എറണാകുളം പട്ടണവാസികളുടെ ആദരം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. കോളേജിൽ നിന്ന് ഒരു കിലോമീറ്റർ മാത്രം അകലെയുള്ള വേദിയിൽ, 1935ൽ നാട്ടുകാർ സംഘടിപ്പിച്ച ചടങ്ങിൽ വച്ചായിരുന്നു ആദരിക്കൽ. 1913ൽ പുലയർ കായൽസമ്മേളനം നടത്തിയ കൊച്ചിയിൽ തന്നെയാണ് 1935 ആകുമ്പോഴേക്കും പുലയസ്ത്രീയെ പട്ടണത്തിൽ വച്ച് ആദരിക്കലും നടന്നത്.

1935 ജൂലൈയിൽ ദാക്ഷായണിയ്ക്ക് തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ പെരിങ്ങോതികര (പെരിങ്ങോട്ടുകര) ഹൈസ്കൂളിൽ ടീച്ചറായി ജോലി കിട്ടി.ഈഴവർക്ക് മുൻതൂക്കമുള്ള പ്രദേശമായതിനാലും ജാതിവിവേചനം അവിടെ കഠിനമല്ലാത്തതിനാലുമാണ് പെരിങ്ങോതികരയിൽ നിയമനം നൽകിയത്.എന്നാൽ അവിടെവച്ചും കടുത്ത വിവേചനം ദാക്ഷായണി നേരിട്ടു.സ്കൂളിനു സമീപമാണ് അക്കാലത്ത് അവർ താമസിച്ചിരുന്നത്.വീട്ടുസഹായിയായി ഒരു പെൺകുട്ടിയും കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.വേട്ടുവജാതിയിൽപ്പെട്ട അവൾക്കോ ദാക്ഷായണിയ്ക്കോ സമീപത്തെ കിണറ്റിൽ നിന്ന് വെള്ളംകോരാൻ അനുവദമുണ്ടായിരുന്നില്ല.പിന്നീട് ദാക്ഷായണിയുടെ അമ്മയെത്തിയപ്പോഴാണ് പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടത്.അമ്മ അപ്പോഴേക്കും ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്ത് അന്നയെന്നെ പുതിയ പേരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.മറ്റൊരു സന്ദർഭത്തിൽ,വീട്ടിൽ നിന്നും സ്കൂളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ സ്കൂളിനടുത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരു നായർസ്ത്രീയെ ദാക്ഷായണി വഴിയിൽ കണ്ടുമുട്ടി.വഴിയുടെ ഇരുവശവും നെൽപ്പാടങ്ങളാണ്. വഴിമാറിക്കൊടുക്കുവാൻ നായർസ്ത്രീ ദാക്ഷായണിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടെങ്കിലും അവർ തയ്യാറായില്ല.വാക്കുതർക്കങ്ങൾക്കൊടുവിൽ നായർസ്ത്രീ വഴിയിൽ നിന്നും പാടത്തേക്കിറങ്ങിമാറുകയും ദാക്ഷായണി നടന്നുപോവുകയും ചെയ്തു.

1945 ജൂൺ മുതൽ കൊച്ചി നിയമസഭയിൽ നോമിനേറ്റു ചെയ്യപ്പെട്ട അംഗമായി ദാക്ഷായണി പ്രവർത്തിച്ചു.തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സർക്കാർ ജോലി നിയമസഭാംഗമാകുന്നതിനു തടസ്സമാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ഉപേക്ഷിച്ചു.കൂടുതൽ വരുമാനമുള്ള സർക്കാർ ജോലിയേക്കാൾ ദളിതരുടെ വിമോചനത്തിനായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തിയാണ് അവരെ നയിച്ചത്.ദാക്ഷായണിയുടെ ആദ്യത്തെ കൊച്ചി നിയമസഭാപ്രസംഗം നടക്കുന്നത് 1945 ഓഗസ്റ്റ് രണ്ടിലെ ബജറ്റ് ചർച്ചാവേളയിലാണ്.കൊച്ചി നിയമസഭയിൽ ദാക്ഷായണി നടത്തിയ കന്നിപ്രസംഗം ചരിത്രരേഖയാണ്. കീഴാളർ നേരിടുന്ന അടിമത്തത്തെ,ജാതിവിവേചനത്തെ കനൽവാക്കുകളിൽ അവതരിപ്പിച്ചു.അതുവരെ പ്രമാണിമാർ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അധ:കൃതയായ ഒരു സ്ത്രീ ദീർഘമായി പ്രസംഗിച്ചപ്പോൾ സഭ തരിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. ബജറ്റ് നിർദ്ദേശങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്ത വേളയിൽ അധ:കൃതരുടെ ഉന്നമനത്തിനു വേണ്ടി നീക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന തുക തീരെ കുറവാണെന്ന് ദാക്ഷായണി ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.പഞ്ചായത്ത്,മുനിസിപ്പൽ ഭരണസമിതികളിൽ കീഴാളർക്ക് ജനസംഖ്യാനുപാതികമായ പ്രാധിനിത്യം വേണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു.സർക്കാർ ജോലിക്കാര്യത്തിൽ സ്റ്റാഫ് സെലക്ഷൻ ബോർഡ് അധ:കൃത സമുദായത്തോട് നീതി ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും അവർ വ്യക്തമാക്കി.

1941 ലാണ് ദാക്ഷായണിയുടെ വിവാഹം നടന്നത്.ഗാന്ധിജിയുടെ വലിയ ഭക്തയും ആരാധികയുമായിരുന്ന ദാക്ഷായണി.വാർധ ആശ്രമത്തിൽ വച്ചാകണം വിവാഹം എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചതും അവരാണ്.ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ ദലിത് രാഷ്ട്രപതിയായിരുന്ന കെ ആർ നാരായണന്റെ ഇളയച്ഛനായ ആർ.വേലായുധനായിരുന്നു വരൻ.ഉഴവൂർ സ്വദേശിയായ അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ നിന്നും ബിരുദം നേടിയ വ്യക്തിയാണ്. വധൂവരന്മാർ വാർധയിലെത്തി ഗാന്ധിജിയുടെയും കസ്തൂർബയുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ ഒരു കുഷ്ഠരോഗിയുടെ കാർമികത്വത്തിൽ വിവാഹിതരായി.ഗാന്ധിഭക്തയായിരുന്നപ്പോഴും അംബേദ്കറിന്റെ സഹപ്രവർത്തകയായിരുന്നപ്പോഴും ഇരുവരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കു

ന്നതിനോ ഇരുവരെയും ചോദ്യംചെയ്യുന്നതിനോ ദാക്ഷായണി മടിച്ചിരുന്നില്ല.ഗാന്ധിസത്തിൽ അടിയുറച്ചു വിശ്വസിക്കുമ്പോഴും ഗാന്ധിയുടെ ചില നിലപാടുകളെ അവർ ചോദ്യംചെയ്തു.ഹരിജൻ എന്ന ഗാന്ധിയുടെ വിശേഷണത്തെ അവർ അംഗീകരിച്ചില്ല. അയിത്തം നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കീഴാളമനുഷ്യരെ ദൈവത്തിൻറെ മക്കൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത് പട്ടിയെ നെപ്പോളിയൻ എന്നു വിളിക്കും പോലെയാണ്.ഹരിജൻ പോലെയുള്ള സവിശേഷമായ നാമകരണങ്ങൾക്കും സ്ഥാനപ്പെടുത്തലുകൾക്കുമപ്പുറം അധ:കൃതർക്ക് വേണ്ടത് സാമൂഹ്യനീതിയാണെന്ന് അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി.

ദാക്ഷായണിയുടെ ഉന്നതമായ പാണ്ഡിത്യത്തിനും പോരാട്ടവീര്യത്തിനും കിട്ടിയ ബഹുമതിയാണ് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന നിർമാണസഭാംഗത്വം.1946 ജൂലൈ 22ന് മദ്രാസ് പ്രവിശ്യയിൽ നിന്ന് കോൺഗ്രസ് ടിക്കറ്റിലാണ് അവർ സഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത്.അംബേദ്കർ നേതൃത്വം വഹിച്ച ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭയിൽ299 അംഗങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നത്.അവരിൽ 15 പേർ മാത്രമായിരുന്ന സ്ത്രീകൾ.അവരിൽ മൂന്നുപേർ മലയാളികളും.അമ്മു സ്വാമിനാഥൻ,ആനി മസ്ക്രീൻ,ഏക ദളിത് സ്ത്രീയായി ദാക്ഷായണിയും.കീഴാളരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭയിലും അവർ പടപൊരുതി.ചെയർമാനായ ഡോക്ടർ ബി ആർ അംബേദ്കറുടെ ചില നിലപാടുകളെ വിമർശിക്കാനും മടിച്ചില്ല.ആർട്ടിക്കിൾ 17 ഭരണഘടനയിലെ അയിത്തത്തിനെതിരെയുള്ള വ്യവസ്ഥയാണ്.അയിത്തം നിരോധിക്കുന്ന ആർട്ടിക്കിൾ ഭരണഘടനയിൽ ഉണ്ടാകണമെന്ന് ശക്തിയുക്തം വാദിച്ചു.അയിത്തത്തെ നിയമപരമായി നേരിടാനുള്ള നിലപാടുതറ ഭരണഘടനയിൽ ഒരുക്കിവെക്കുന്നതിൽ ജാഗരുകയാവുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടു കൊല്ലവും 11 മാസവും 17 ദിവസവും കൊണ്ടാണ് ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭ ഇന്ത്യയ്ക്കായി ഭരണഘടന രൂപപ്പെടുത്തിയത്.1950 ജനുവരി 24ന് ഭരണഘടനയിൽ സഭാംഗങ്ങൾ ഒപ്പുവച്ചപ്പോൾ ആദ്യ ദളിത് സ്ത്രീയായി ദാക്ഷായണിയും ഒപ്പുവച്ചു. ജനുവരി 26ന് ഭരണഘടന നിലവിൽ വന്നപ്പോൾ ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭ ഇല്ലാതാവുകയും സഭ താൽക്കാലിക പാർലമെൻറായി മാറുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ ദക്ഷായണിയും പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെന്റംഗമായി. തിരുകൊച്ചി നിയമസഭയിൽ നിന്ന് നോമിനേറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ട അംഗമെന്ന നിലയിൽ ഭർത്താവായ ആർ വേലായുധനും പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെൻറിലെത്തി. ഇടക്കാല പാർലമെന്റിലെ ആദ്യത്തെ ദലിത് ദമ്പതികളായി അവർ.

മദ്രാസ് സിറ്റി ഡിപ്രെസ്ഡ് ക്ലാസ്സസ് ലീഗ്,യൂത്ത്സ് ഫൈൻ ആർട്സ് ലീഗ് എന്നീ സംഘടനകളുടെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന ദാക്ഷായണി. ഭർത്താവായ ആർ വേലായുധൻ ആരംഭിച്ച കോമൺമാൻ എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് വാരികയുടെ എഡിറ്ററായും ഗാന്ധി ഈറ പബ്ലിക്കേഷൻസിന്റെ ജനറൽ എഡിറ്ററുമായും ദാക്ഷായണി പ്രവർത്തിച്ചു.1952 ൽ പൊതുതെരഞ്ഞെടുപ്പ് നടന്നതോടുകൂടി ദാക്ഷായണി വേലായുധൻറെ പ്രൊവിഷണൽ പാർലമെൻററി അംഗത്വം അവസാനിച്ചു.നിയമനിർമ്മാണരംഗത്ത് അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന ഏകദളിത് സ്ത്രീയെ അതിനുശേഷം ശ്രദ്ധേയമായ രംഗങ്ങളിലൊന്നും കാണുന്നില്ല. പാർലമെൻറ് വിട്ട ശേഷം അവർ എൽഐസി ഉദ്യോഗസ്ഥയായി കഴിയുകയായിരുന്നു. ഭരണഘടനനിർമ്മാണസഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ത്രീപ്രതിനിധികളിൽ മറ്റാർക്കും ദാക്ഷായണിയോളം അവഗണന നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല. അമ്മുസ്വാമിനാഥൻ ഇടക്കാല പാർലമെൻറിനു ശേഷമുള്ള ആദ്യ ലോകസഭയിലേക്ക് മത്സരിച്ചുജയിച്ചു. ആനി മസ്ക്രീനും ലോകസഭയിലെത്തി. ദാക്ഷായണിയെയാകട്ടെ എൽഐസി ഉദ്യോഗസ്ഥയെന്ന നിലയിലാണ് പിൽക്കാലം കണ്ടത്. നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട ജാതിവാഴ്ചയുടെ ക്രൂരമർദ്ദനങ്ങൾ ഏറ്റുവാങ്ങിയ ജനവിഭാഗത്തിൽ നിന്നും അഖിലേന്ത്യാതലത്തിൽ ഉയർന്നുവന്ന സ്ത്രീശബ്ദം പിൽക്കാലത്ത് അവഗണിക്കപ്പെട്ടു.ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടന

യുടെ നിർമ്മാണസഭയിൽ അംഗമായ ഒരാൾ പിൽക്കാലത്ത് വെറുമൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥയായി മാത്രം പരിണമിച്ചതെന്തുകൊണ്ടാവാം?ദളിതർ നേരിടുന്ന ക്രൂരമായ അവഗണനയ്ക്കുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിലൊന്നായി ഇതും വായിച്ചെടുക്കാം.

ദാക്ഷായണിയുടെ മകൾ മീര വേലായുധൻ അമ്മയെ അനുസ്മരിച്ചപ്പോൾ ബാല്യകാലസ്മരണ പങ്കുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. കുട്ടിക്കാലത്ത് മീര പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ കുനിക്കുടിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അമ്മ പുറത്തുതട്ടിയിട്ട് പറഞ്ഞു.നിവർന്നിരിക്കണം,തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കണം.ഒരിക്കലും തല കുനിയ്ക്കരുത്. അക്കാലത്ത് പുലയസമുദായത്തിലെ ഭ്രൂരിഭാഗം പേർക്കും ചെറിയൊരു കൂന് അവരുടെ ശരീരപ്രകൃതത്തിൽ തന്നെ കാണപ്പെട്ടിരുന്നു.മേലാളർക്കു മുന്നിൽ തലകുനിച്ചും നട്ടെല്ലു വളച്ചും നിലകൊണ്ടതിനാൽ കീഴാളശരീരങ്ങൾ കൂന് അലങ്കാരമായി ഏറ്റുവാങ്ങി.ദാക്ഷായണിയുടെ പ്രകാശനം ചെയ്യാനിരിക്കുന്ന ആത്മകഥയുടെ പേര് കടലിനു ജാതിയില്ല(Sea has no cast) എന്നായിരിക്കാമെന്ന സൂചന മകളായ മീര വേലായുധൻ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അമ്മയെഴുതിയ ആത്മകഥാപരമായ കുറിപ്പുകൾ മീരയുടെ കൈവശമാണുള്ളത്. താമസിയാതെ ആ കൃതി പുറത്തുവരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാം. 1913 ൽ കേരളത്തിലെ പുലയർ നടത്തിയ കായൽസമ്മേളനത്തെയും പ്രസ്തുത ആത്മകഥാനാമം ഓർമിപ്പിക്കുന്നു.

1971 മാർച്ചിൽ ഇടക്കാല പാർലമെൻറ് തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുടെ എതിർപക്ഷത്തുള്ള സംഘടനാകോൺഗ്രസിന്റെ സ്ഥാനാർത്ഥിയായി അടൂർ സംവരണമണ്ഡലത്തിൽ നിന്ന് മത്സരിച്ചെങ്കിലും ദാക്ഷായണി പരാജയപ്പെട്ടു. ആ സമയത്ത് അവർ എൽഐസിയുടെ ഉദ്യോഗം വിട്ടിരുന്നു. ഇന്ദിരാഗാന്ധിയുമായി വലിയ അടുപ്പത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും പിന്നീട് ഇന്ദിരാഗാന്ധിയും ദാക്ഷാണിയയും ഏറെയകന്നു. 1978 ൽ ഡൽഹിയിൽ വച്ചായിരുന്നു അവർ അന്തരിച്ചത്. വിധേയത്വവും അടിമമനോഭാവവും ദാക്ഷായണിയുടെ നിഘണ്ടുവിലില്ലാത്ത വാക്കുകളാണ്. ചോദ്യം ചെയ്യാനും നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിയെ എതിർക്കാനുള്ള തന്റേടവും വെല്ലുവിളികളെ അതിജീവിക്കാൻ അവരെ പ്രാപ്തിയാക്കി. ബ്രാഹ്മണിസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം ഫാസിസമാണെന്ന് അന്നേ അവർ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.ആശയപരമായി വിപ്ലവകാരിണിയായ ഒരു ദളിത് സ്ത്രീ ഉന്നതപദവികളിലെത്തുന്നതിനോട് പലർക്കും താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.മുഖ്യധാരാചരിത്രം കാണാതെപോയ ദളിത് സ്ത്രീകൾ വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടത് സമകാലികഘട്ടത്തിലാണ്.പുനർജന്മം കിട്ടിയ നവോത്ഥാനനായിക എന്നു ദാക്ഷായണിയെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.

നവോത്ഥാനമുന്നേറ്റങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായ കേരളത്തിലും ദളിതരോടുള്ള മനോഭാവം ഇനിയും മാറേണ്ടതുണ്ട്.പ്രത്യക്ഷമായും പരോക്ഷമായും ജാതിബോധം സമൂഹത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന കാഴ്ചകളാണ് കൃതിയിലുടനീളം കാണുന്നത്.സാധാരണക്കാരൻ മുതൽ ഭരണഘടന നിർമ്മാണസമിതിയിൽ എത്തിയ വ്യക്തിവരെ ജാതീയമായ വിവേചനവും അപമാനവും അനുഭവിക്കുന്നുവെന്ന് ഈ കൃതി വ്യക്തമാക്കുന്നു.ബഹുമുഖവും ബഹുസ്വരവുമാണ് സമകാലിക ദളിത് സാഹിത്യം.കണ്ടില്ലെന്നു നടിച്ച് ഓരത്തേക്ക് മാറ്റിനിർത്തിയ മനുഷ്യരുടെ സ്വരങ്ങൾ ദളിത് കൃതികളിൽ ശക്തമായി മുഴങ്ങുന്നു.മുഖ്യധാരാചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളിൽ ദളിത് ജനതയെ കാണണമെന്നില്ല.മൃഗസമാനമായ ജീവിതം നയിച്ച് അരികുകളിലേക്ക് മാറ്റിനിർത്തപ്പെട്ടവരാണവർ.ചരിത്രം രാഷ്ട്രീയപരിണാമങ്ങളുടേതു കൂടിയാണ്. അധികാരത്തിന്റെയും ഭരണകൂടത്തിന്റെയും നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കുള്ളിലാണ് ചരിത്രത്തിൻറെ രൂപപ്പെടൽ സാധ്യമാകുന്നതെന്ന സത്യം അവഗണിക്കപ്പെട്ട ദലിത്ചരിത്രം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.വയലിൽ പണി ചെയ്തളർന്നുവരുന്ന തന്റെ അമ്മയുടെ നിശ്വാസത്തോളം വരില്ല സവർണ്ണസാഹിത്യം എന്ന രാഘവൻ അത്തോളിയുടെ വിലയിരുത്തൽ കീഴാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

വ്യവസ്ഥയോടുള്ള നിരന്തരമായ ഏറ്റുമുട്ടലാണ് കീഴാളന്റെ ജീവിതത്തെ വിമതപക്ഷത്തു

നിർത്തുന്നത്.ദളിതരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അങ്ങേയറ്റം ദരിദ്രമായ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങൾ അടിത്തട്ടിൽ തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കടുത്തദാരിദ്ര്യവും നിരന്തരമായ വിവേചനവും ചെകുത്താനും കടലിനുമിടയിൽപ്പെട്ടതുപോലുള്ള അരക്ഷിതാവസ്ഥ അവരിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്.പ്രതിസന്ധിയുടെ തിരകൾക്കിടയിലൂടെ ഒറ്റയ്ക്ക് തോണിതുഴഞ്ഞു മുന്നേറുന്ന തിന്റെ ധീരത ദാക്ഷായണിയുടെ ജീവിതത്തിൽ കാണാം. നിരവധി അടരുകളുള്ള, കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ജീവചരിത്ര കൃതിയാണിത് .സാമൂഹിക സാമ്പത്തിക രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാനങ്ങളുള്ള നിരവധി ആശയങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞുകിടക്കുന്നുണ്ട്. ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ സാധ്യമാക്കിയ പോരാട്ടവീര്യം പീഡിതജനതയെ നിരന്തരം പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന കരുത്തായി ഓളംവെട്ടുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1.ചെറായി രാമദാസ്, കാലശാസനകൾക്കു കീഴടങ്ങാത്ത ദാക്ഷായണി വേലായുധൻ, പ്രണത ബുക്സ്,2023 .

2.രാജേഷ് ചിറപ്പാട് (എഡിറ്റർ), ദലിത് വർത്തമാനം,മൈത്രി ബുക്സ്,2022

3.പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കുന്ന്, ദലിത് പഠനം:സ്വത്വം സംസ്കാരം സാഹിത്യം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്,2007

4.കെ.വി.ശശി, കീഴാളവിമർശം,മലയാളം സർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരണം,2019

5.കെ.കെ. കൊച്ച്, ദലിത് നേർക്കാഴ്ചകൾ, റെയ്വൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്,2013

III
GENDER AND POLITCS

9

Transgressing the Gendered Cityscapes: A Case Study of Select Malayalam Horror Films

Dr Arya M. P.
Assistant Professor, Department of English and History,
Christ College (Autonomous), Irinjalakuda.

Abstract

Though settings usually disguise themselves as natural and inconsequential components of the cinematic mise-en-scène, they are charged with significance. Malayalam horror films have interestingly depicted the rural/urban settings as having pronounced impact on the monstrous-feminine characters that such spaces engender. This research paper explores the rural-urban binary for its socio-political, psychological, and ideological conditioning in select Malayalam horror films to unearth them as potential gendered sites of repressed desires, fantasies, fears, and anxieties. The theoretical framework is informed by the post-colonial distinction of ghar-bahir by Partha Chatterjee, Raymond Williams' observations on the city-village binary, and Kristeva's concept of the abject. The primary texts include A. G. Baby's *Lisa* (1978) and *Veendum Lisa* (1987), Shalini Usha Nair's *Akam* (2011), and Ranjith Shanker's *Pretham* (2016), with a brief mention of other horror films. The time lag between the texts is intentional, to analyse the transformation (if any) in the process of gendering that may have occurred across the turn of the century.

The paper argues that the diegetic patterns of dated horror films mirror the stereotypical associations that distinguish the city from the village. Cityscapes, portrayed as exclusively masculine spaces, are conventionally designed to suit only the transgressive woman who holds within her, the possibility of transforming into the monstrous-feminine, thus unsuitable to adorn the patriarchal notion of the normative-feminine. Moreover, it reinforces the postcolonial Indian woman's true identity as belonging to village/wilderness, and unsuited to inhabit the men's cityscapes. The scope of the paper lies in exploring the possibilities of transforming cityscapes as garnering gender-neutral identities.

Keywords:
Rural-urban, cityscapes, monstrous-feminine, ghar-bahir, transgression.

Setting disguises itself as a natural component of the mise-en-scène in films; but it is charged with significance. Apart from forming the background of the plot, it also plays a crucial role in defining the individuals it churns out. The setting of a horror film, usually involving cobwebbed attics, unused alleys, dark streets, haunted houses, and wild premises are imbued with deeper meaning. It creates the first impression of the repressed desires/fantasies/fears/anxieties that the narrative concerns itself with. "As well as serving in quite obvious ways to specify the geographical co-ordinates and socio-economic positioning of film protagonists, settings may also work more subtly to evoke their psychological condition" (Dix 17).

This research paper analyses the socio-political and ideological connotations of the setting of select horror films in Malayalam Cinema, with special reference to the rural-urban divide and their myriad implications. The primary texts selected for this paper include A. G. Baby's *Lisa* (1978) and *Veendum Lisa* (1987), Shalini Usha Nair's *Akam* (2011), and Ranjith Shanker's *Pretham* (2016), with a brief mention of other horror films. The time lag between the texts is intentional, to analyse the transformation (if any) in the process of gendering that may have occurred across the turn of the century, connoted by masculine/feminine presences in the rural/urban settings of these films.

A major distinction of space established in the horror film is its defining, constantly shifting, and conclusive attitudes towards the village and the city. These traditional poles of spatial demarcation also carry forth the baggage of their cultural specificities reflected in various factors like language, clothing, food, living conditions, beliefs, rituals, and practices. Malayalam horror cinema has incorporated the city-village binary very subtly into its diegesis, often mirroring the stereotypical associations that distinguish each locale from the other. Raymond Williams echoes the cultural construction of countrysides and cityscapes when he notes:

> On the country has gathered the idea of a natural way of life: of peace, innocence and simple virtue. On the city has gathered the idea of an achieved centre: of learning, communication, light. Powerful hostile associations have also developed: on the city as a place of noise, worldliness and ambition; on the country as a place of backwardness, ignorance, limitation. (The Country and the City 1).

When the public and private distinctions are superimposed on to the simultaneous development of towns and cities in post-independent India, the countryside assumes a domestic nature in contrast to the city's worldly nature. Partha Chatterjee's classification of the village as the inner authentic space of a nation, free from external influences, and the city as the reflection of the outer public sphere in contact with the west is relevant here. He consequently describes the postcolonial ghar as essentially a female space, opposed with bahir, the public sphere, essentially male (Chatterjee 624).

The 1970s marked the emergence of the rape-revenge sub-genre of the horror films

in Malayalam, also owing to notorious gang-rapes that took the socio-political and cultural spheres of Kerala by storm. One of such founding films was A. G. Baby's horror film *Lisa* (1978). Though abstract in existence, the city-village binary was established on gendered terms as the background to the diegesis after this film. Lisa looks at the city and village in a new light, as a setting that also defines the positioning of the postcolonial female subject in the Indian context.

Lisa discussed cityscape as a transgressive space unsuitable for the normative-feminine. Lakshmi, later possessed by Lisa, is a village girl, brought up under supervision of her father and fiancée cousin. Her new job leads her to the city. Though financially independent and capable of an agentic life, Lakshmi is still guarded by her inquisitive family, who settle her within the confines of a working women's hostel, a microcosm of the village within the the city. Unlike Lakshmi, Lisa is a city-bred orphan, whose murder during a rape attempt is already resonant with her independent nature, modern dressing, drinking, and late-night parties. Though Lisa returns to seek her revenge, the film apparently justifies her murder as a reprimand for her transgression/agency, both results of her urban upbringing.

Unlike Lisa who fends for herself, Lakshmi's family rushes to treat her when she is possessed. She is subjected to a violent exorcism, which recuperates her back to heteropatriarchy. Lakshmi's brief period of transgression and audacity to venture into the public sphere is cut mid-way, and the law acquits her of the unexplained murders that she commits in Lisa's identity. City is depicted as the masculine space of being, which respectable women do not inhabit. The film is supplemented by men who ogle at women when they visit public places like parks and beaches, also part of a city's gendered landscape. Lakshmi's return to her private space in her village as Murali's wife ends the film as the correct and necessary resolution.

Also crucial in the diegetic analysis is the location of the rape, the room of Hotel Maharani. The term hotel must here be contrasted with the other term hostel, which for a Malayalee audience "signifies a women-only space, rife with regulations on one's already few liberties as a female subject" (Rajendran 63). The hotel-hostel binary can be read as a sub-text of the city-village binary. Hostel may be read as a safe and private zone, a gendered bio-bubble that helps women remain patriarchal subjects, even while they inhabit the city. Hotel, on the other hand, is a public space " . . . and feminine incursions into that space are devalued or challenged through rather ugly kinds of misogyny" (Rajendran 63).

In *Pretham*, the luxury resort may be read as an advanced form of a hotel. The owners do have sexual intentions surrounding the women who would visit their resort. Also, the fact that it is at the resort that Clara's nude video is shot points at the unsafe nature of this public space. *Pretham* also incorporates the idea of how the misuse of technology has added to the polarisation of public spaces as anti-women. Even a private space such as a washroom is devoid of privacy, and leads to public insult of Clara that ends in her suicide. Women's bodies are constantly objectified, and presented as a natural consequence of their public appearance in a masculine

space. *Trivandrum Lodge* (Dir. V. K. Prakash, 2012) is a film that subverted this gendered representation of the lodge/hotel as a masculine space through its occupancy by Dhwani, an unconventional woman.

If *Lisa*'s plot builds around an unmarried woman Lakshmi, Veendum Lisa portrays the transgression of a wife Saraswathy. Their names themselves evoke upper-class/caste Hindu Goddesses, and serve as symbols of educated, fertile, and civilised upper-class/caste women. Saraswathi is the ideal wife who hails from a poor -but prestigious-family from a village in Kerala. She is possessed by Lisa, an orphan, and raised in London. Lisa's agentic lifestyle in London and her independent choice of partner is contrasted with patriarchally moulded normative-feminine Saraswathy who agrees to her parents' choice of a life partner. Lakshmi's normative femininity "is one that normalizes submission to patriarchal and heterosexual norms" whereas Lisa's "defiance from this normativized script ends either in death, severe censure, or oblivion" (Rajendran 61).

The circumstances of Lisa's rape are justified through her decision to stay at a bungalow arranged for her by his friends, and share a drink in their company. Lisa is represented as a cultural product of London, a metropolis, represented as unbefitting for a woman of respectable standards to inhabit. Lisa is ousted, and even her lover Kalyan chooses Saraswathi over Lisa. The monstrous-feminine, a product of the city, is the Other of the normative-feminine possessing the naivety of the village. The independence of the ambitious and agentic city woman is thwarted by the hegemonic patriarchal culture of the naïve village.

Also relevant in India's cultural climate post-independence is the nation's metaphorical association with the transgressing woman, which finds replications in the regional cinemas. The postcolonial notions of nationhood which arose alongside independence, but reached its zenith post globalisation, produce a complex ideological parallel in the female body. The progress and development attained by the nation is also looked upon as a moral degeneracy "easily analogous with female sexual transgression/promiscuity with the nation personified as woman" (Bose 35). Non-normative female behaviour in the newly developed urban spaces makes it a liminal space where transgression and regulation form a normal continuum. "The newly freed urban space thus assumes the metonymic equivalent of available sexual freedom for women, its powers, and its dangers" (Bose 35). This process of equating the urban space and development on gendered terms is reflected in Lisa films.

Kerala's socio-cultural sphere in the 1990s was agog with the rise of the feminist movement. Hyper-masculine films may be considered as Malayalam Cinema's response to the feminist uprisings of the times. Apart from the celebration of alpha-male roles, they also pushed feminine roles to the margins, asserting women's insignificance and lack of efficiency in driving forth the society. This also reflected in the horror genre, which introduced the mentally-impaired female psyche as the reason for horror through the trope of the avenging monstrous-feminine. The recurring representation of mad women on screen may be read as a crude response to the

women who transgressed their familial and social boundaries to voice their concerns and called for public attention and help.

Manichithrathazhu (1993) recast the mould of the typical horror genre by introducing a psychological perspective to it. The film is an amalgam of horror-comedy, psychological thriller, and a murder-revenge horror film, all rolled into one. However, the scientific explanation provided about the ghostly presence in the film dismisses the actual presence of a monstrous-feminine, instead putting a diseased female psyche to trial. Apart from the commercial success, it has attracted considerable critical attention from various perspectives, the gendered criticism being the most noted. The film narrates the story of Ganga, a young wife who suffers from multiple-personality disorder, and assumes herself as Nagavalli, an erstwhile dancer with an avenging heart. Ganga is cured with the help of a western-educated psychiatrist (Sunny) and a tantric expert (Brahmadathan Namboothirippad).

What makes *Manichithrathazhu* noted in terms of its setting is the background of its protagonist Ganga. Echoing the socio-political stature of Kerala where an increasing number of female students migrated to other states and even outside India, Ganga has been born and brought up in Kerala, but pursued her higher education in Calcutta, a metropolis. Not only does Calcutta alter Ganga's sartorial patterns and knowledge systems, it also cures her bereaved psyche of the abandonment (from her parents) she felt while at Kerala. When she returns to Kerala with her husband Nakulan, she is a well-read, agentic researcher who has an individuality of her own. Also embellished with the titular "daughter-in-law" who does not belong to the family, she is perfectly laid out as the "abject" in the family, a potential threat to the patriarchal power structures.

After Ganga is cured, i. e., brought back into the patriarchal mold of the ideal wife, she decides to return to Calcutta, instead of staying back at their ancestral home. Though her dialogue reflects her earnest desire to just cater to Nakulan's needs, it also connotes her need to distance herself from the rural and traditional circumstances and relocate to the city. Though not explicitly suggested, the film exhibits the modern, educated woman as being a product of the city and belonging to it, unlike the naïve, rural women who belong to the village.

After the turn of the century, commendable transformations have come about in portraying normative women as unwelcome in public/urban places. In *Pretham*, Suha Liza confidently inhabits the resort to spend her vacation, and even dares to walk into the room of one of the owners, despite knowing his evil intentions. However, its protagonist is led to commit suicide, despite her attempts to break the taboo of being an AIDS patient and rising above the ostracization that society imposes upon her. Akam portrays Seetha, who is an amiable neighbour to Sreenivas. She is married to Anu, fifteen years younger to her. They live in the city apartment, as their families have not accepted them. Seetha represents the entry of normative women into the cityscape, and their agency to choose their life partner at their will. Zadie's late-night presence in the office is also an affirmative nod towards public and professional spaces developing into gender-neutral spaces in the course of time.

Akam is also a film that showcased the monstrous-feminine's entry into the public domain, where Ragini inhabits city apartments, cinema halls, railway platforms, etc., making her "abject" because of her mere presence in such spaces. The film concludes on an ecofeminist note where Ragini takes Srinivas to the wilderness, considered the traditional yakshi's abode. Unlike the cityscape where Srinivas is very confident, as he is an architect and hence, has complete knowledge, the wilderness confuses and confounds him. Thus, Akam underlines wilderness as organically feminine, while cityscapes take a masculine makeover.

Another aspect of the horror film setting is the positioning of the haunted house mostly in a remote rural surrounding. The haunted house is often the cause of local gossip. Local gossip -a stereotyped characteristic of the rural culture- plays a pivotal role in spreading horror stories that get transformed as local myths in the collective unconscious of society in due course of time. Roland Barthes states that "myth cannot possibly be an object, a concept, or an idea; it is a mode of signification, a form. Later, we shall have to assign to this form historical limits, conditions of use, and reintroduce society into it: we must nevertheless first describe it as a form" (107).

Generally, this process of myth-making begins from an unnatural disaster/death that befalls a house and estranges the family from the immediate neighbourhood. Neighbouring families, local tea shops, and the local population play their respective roles in exaggerating, spreading, and establishing the horror tale. Thus, the setting may be analysed as an active participant in the construction of a culture's oral mythical traditions. The role enacted by various elements in society in forming a myth is underlined by Barthes, "Every object in the world can pass from a closed, silent state to an oral state, open to appropriation by society, for there is no law, whether natural or not, which forbids talking about things" (107).

Raymond Williams evaluates the local tea shop as "an ideologically loaded space" ("Culture is Ordinary" 4), a space wherein a culture thrives and develops. It also becomes the meeting point from where local gossip spreads, in truth's journey towards myth. In Bhargavi Nilayam, the local tea shop that the writer visits becomes the centre of dissemination of information about the house. The writer learns of Bhargavi's past, and the local populace learns of the new developments at Bhargavi Nilayam through the writer.

In *Yakshi*, it is Sreenivasan's neighbour who describes the past of the house in vivid detail to him, establishing its status as a haunted mansion owing to a lady's suicide. Dasappankutty (a distant relative and worker at Madampilly) and Kattuparamban (a local tantric expert) are disseminators of Madampilly's secrets in *Manichithrathazhu*. In *Ennu Swantham Janakikutty*, Janakikutty's grant-aunt Unichiriyamma proves the gossip-monger who instills Kunjathol's tragedy in her mind. In Indriyam, the caretaker of the Thripangottu Royal Family's summer palace narrates the lore of Neeli to the youngsters. Thus, the unfortunate death/murder (mostly) of a woman survives the test of time and reaches mythical proportions when it is carried forth through the hands of various agents of propagation.

Oral speech is not the only way of publicising a mythical narrative. “It can consist of modes of writing or of representations; not only written discourse, but also photography, cinema, reporting, sport, shows, publicity, all these can serve as a support to mythical speech” (Barthes 108). After the appropriation by literature and horror film, the yakshi myth became associated with any woman who suffered an unnatural death, by exploiting the chances of her retaliation, and resurrecting her as the monstrous-feminine. Thus, Malayalam horror cinema may itself be considered as a form of metalanguage that etches various versions of the already popular myth of the avenging yakshi in the spectator’s psyche.

Though myth-making related to the monstrous-feminine might have originated from the rural locales, the horror film has extended her location to the cityscape as well. Horror narratives like *Pacha Velicham, Ayushkalam, Vismayathumbathu, Kanakanmani, Akam, and Pretham* surround the urban landscape. Though a generalisation is not possible, when rural settings focus mostly on problems in the private sphere like thwarted affairs and honour killings, the urban settings portray the potential misogynist dangers that women might have to suffer when they try to enter predominantly masculine public spaces.

Conclusion

This research paper explores the city-village binary as an abstract categorization that yields a concrete hold on the characters it shapes, with regard to Malayalam horror films. An analysis of the cityscape and the village represented in the chosen primary films ranging from 1970s to 2010s is made, keeping the characters they engender -the monstrous-feminine and the normative-feminine- in mind. It is observed that women are ideally imagined as belonging to the private sphere/house (*ghar* in Partha Chatterjee’s terms), and men to the public sphere (*bahir* in Partha Chatterjee’s terms).

Women who venture into the public sphere to find a career/job/partner/identity of their own are subjected to abjection, and prone to be labelled as the monstrous-feminine, literally in horror films, and metaphorically in other genres of films. They are subjected either to religious exorcism or psychiatric treatment, or to the interference of a superior masculine figure to be recuperated into the patriarchal molds already designed for the ideal postcolonial female subject. Moreover, the village is considered to be the ideal locale suited to spread gossips that in the course of time, evolve into myths regarding the monstrous-feminine, with the local teashops, neighbouring houses, and the naïve populace having their roles to play in the dissemination of such coloured tales.

The major finding of this paper is that the socio-political process of gendering in Kerala finds its reflection in the horror films produced in Malayalam, thus making film a medium of popular culture that echoes the state’s patriarchal standards in assessing its citizenship. The paper is also limiting, as its chosen films are few in number, and the categorization includes only the city-village binary. There are several other possibilities with reference to the haunted house, its inhabitants, the caste, class,

and other intersectional issues to be explored within every regional cinema in India, that can expand the vistas of research in new dimensions.

Works Cited:

Akam. Directed by Shalini Usha Nair, performances by Fahadh Fazil, Anumol, Box office Cinema, 2011.

Barthes, Roland. "Myth Today." Mythologies. Translated and edited by Annette Lavers, Vintage, 1993.

Bose, Brinda. "Modernity, Globality, Sexuality, and the City: A Reading of Indian Cinema." The Global South, vol. 2, no. 1, 2008, pp. 35–58. JSTOR, www.jstor.org/stable/40339281. Accessed 29 Dec. 2024.

Chatterjee, Partha. The Nation and Its Fragments. Princeton UP, 1993.

Dix, Andrew. Beginning Film Studies. Second ed., Viva Books, 2017.

Kristeva, Julia. Powers of Horror: An Essay on Abjection. Translated by Leon S. Roudiez. Columbia UP, 1982.

Lisa. Directed by Baby, performances by Vidhubala, Seema, Kanakadurga, Prem Nazir, Jayan, Dhanya Productions, 1978.

Manichithrathazhu. Directed by Fazil, performances by Mohanlal, Shobhana, Suresh Gopi, Swargachithra, 1993.

Pretham. Directed by Ranjith Shankar, performances by Jayasurya, Shruthy, Aju Varghese, Govind Padmasurya, Sharaf U Dheen, Dreams N Beyond, 2016.

Rajendran, Aneetta. "You Are Woman: Arguments with Normative Femininities in Recent Malayalam Cinema." Economic and Political Weekly, vol. 49, no. 17, 2014, pp. 61–69. JSTOR, www.jstor.org/stable/24480121. Accessed 28 Dec. 2024.

Veendum Lisa. Directed by Baby, performances by Shari, Innocent, Manorama, Asha Creations, 1987.

Williams, Raymond. The Country and the City. The Hogarth P, 2013.

---. "Culture is Ordinary." Raymond Williams on Culture and Society, edited by Jim McGuigan. Sage, 2013.

10

Embodying Resistance: Gendered Violence, Body Politics and the Assertion of Agency in Sithara's "Fire"

Dr. Anu Lakshmi Babu
Assistant Professor of English, NSS Hindu College,
Changanacherry, Kerala

Abstract

This paper critically examines the short fiction "Fire" by the Malayalam writer Sithara S, focusing on the dynamics of gendered violence, trauma and female agency. At the heart of the analysis is the character Priya's response to sexual violence, which challenges traditional portrayals of victimhood. By making use of Judith Herman's concept of 'trauma as a rupture in the victim's life narrative' and Cathy Caruth's idea of 'trauma as a delayed and recurring wound', this study focuses on how Priya's emotional fragmentation and dissociation reflect the enduring impact of violence on her psyche. In addition, Foucault's interconnected notions of power and resistance are utilised to study the patriarchal control and surveillance of the body and the intersection of trauma and agency in one's life narrative. Together, these perspectives provide a critical framework for understanding the ways in which patriarchal systems use both institutional and domestic violence to enforce silence and shame upon women. The paper brings out the broader societal forces that shape women's experiences related to violence and also demonstrates how human agency and resistance challenge such structures of control.

Keywords:
Rape, Resistance, Power, Trauma, Feminism

Introduction: Rape, Power and Patriarchy

Rape is a pervasive form of gendered violence and a deep concern in contemporary societies, which points to existing structures of power, control and patriarchal dominance. Despite progressive law reforms and augmented public awareness, sexual violence persists in various forms and disproportionately affects women and marginalised groups everywhere. The recent rape and murder of a young doctor in Kolkata—and the nationwide protests it ignited—brought out the institutional failures and deep-seated patriarchal indifference that continue to enable such violence. These dynamics are mirrored, as this paper will demonstrate, in the socio-cultural landscape that Sithara's narrative critiques. Rape is a critical global issue that necessitates immediate action and attention to uphold justice and protect individuals. Apart from being an act of physical aggression, rape functions as a structural and cultural mechanism that reinforces gender inequality, normalised through societal indifference and perpetuated by narratives of victim-blaming.

The trauma experienced by survivors is multilayered and reaches far beyond the immediate incident, encompassing long-lasting emotional, psychological and social repercussions. However, the traditional public discourse on sexual violence often disregards these complex dimensions of trauma. The disgrace attached to the survivors further aggravates their suffering, silences their voices and sidelines their experiences within the broader social landscape.

To address the issue of rape in contemporary contexts, a comprehensive approach that necessitates legislative changes, a fundamental re-examination of societal norms regarding gender relations, power dynamics and the systemic objectification of women is essential. The short fiction "Fire" (trans.2017), written by the contemporary Kerala Sahitya Academy award-winning author Sithara S., offers a powerful narrative lens through which these themes are critically examined. Significantly, the story emerges from Kerala – a state that ranks high in female literacy and social development indices, yet continues to witness deeply entrenched patriarchal violence and the systematic silencing of survivors. Within this context, caste hierarchies, community surveillance and familial honour further complicate the experiences of women who face sexual violence, shaping both the perpetration of assault and the social pressures that discourage survivors from speaking out. By depicting Priya's experience of rape and her evolving process of healing and resistance, "Fire" delves into the interconnected themes of power, trauma, agency and resistance within a socio-cultural framework that sustains sexual violence. The story positions rape not as an isolated incident but as a manifestation of a larger societal crisis, emphasising the need for both individual and collective reckoning with the systemic structures that perpetuate such violence.

The Intersection of Judith Herman, Cathy Caruth and Michel Foucault: Theorising Trauma

The theories proposed by Judith Herman, Cathy Caruth and Michel Foucault

provide a comprehensive and multidimensional framework for understanding trauma. These perspectives collectively offer critical insights into how trauma disrupts the self and psyche, while also highlighting its socio-political and institutional dimensions.

Judith Herman and Cathy Caruth examine trauma, highlighting individual experience, while Michel Foucault offers a socio-political perspective, providing a broader context for understanding trauma. Herman views trauma as a life-altering rupture in an individual's narrative, dividing the self into a 'before' and 'after' state. In *Trauma and Recovery,* she emphasises the overwhelming nature of reliving trauma: "Reliving a traumatic experience, whether in the form of intrusive memories, dreams, or actions, carries with it the emotional intensity of the original event. The survivor is continually buffeted by terror and rage. These emotions . . . overwhelm the ordinary capacity to bear feelings." (37) For Herman, recovery involves reconstructing a coherent life narrative, a process vital for restoring agency and coherence to the traumatised individual.

Cathy Caruth, in contrast, focuses on trauma's elusive and recurring nature, framing it as a psychological wound that resists full comprehension or integration. *In Unclaimed Experience: Trauma, Narrative,* and History, she writes, "The term trauma is understood as a wound inflicted not upon the body but upon the mind." (4) For Caruth, trauma manifests as an event that continuously resurfaces, forcing the individual to relive it without fully processing or assimilating it into memory. This cyclical disruption leaves the individual in a persistent state of psychological fragmentation. Caruth highlights trauma as both an event and an absence in memory, an unresolved wound that complicates the survivor's ability to form a cohesive identity.

While Herman and Caruth focus on the psychological and emotional aspects of trauma, Michel Foucault's work, though not directly addressing trauma, offers valuable insights through his analysis of power, control and societal mechanisms. In *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*, Foucault examines how institutional control shapes individuals, stating, "power is exercised rather than possessed; it is not the 'privilege', acquired or preserved, of the dominant class" (26). His exploration of disciplinary power and surveillance demonstrates how societal structures and norms inflict lasting psychological and physical harm, contributing to trauma.

Foucault's framework shifts the understanding of trauma from a purely personal experience to one that is produced and sustained by systemic power. The socio-cultural conditions that obstruct a survivor's recovery are not accidental – they are actively maintained by patriarchal and institutional structures. It is here that Foucault's analysis becomes indispensable. A key concept in this regard is the Panopticon, which Foucault elaborates in *Discipline and Punish*. The Panopticon is a model of power built on the principle of continuous, though uncertain, observation – the mere possibility of being watched at any moment is enough to make individuals regulate their own behaviour without any direct enforcement. Foucault calls the result of this process 'docile bodies' – subjects who have so thoroughly absorbed institutional norms that obedience becomes self-generated rather than externally compelled. Beyond its origins as a theory of prison architecture, the Panopticon functions as a

broader framework for understanding how power shapes everyday life, quietly influencing individual identity and behaviour from within. This is especially relevant in the context of gender. Patriarchal societies have long relied on such mechanisms of internalised surveillance to discipline women, conditioning them to monitor and restrict their own bodies, movements and choices in anticipation of a scrutinising gaze that does not need to be physically present to exercise its control.

The interplay between these perspectives reveals the layered and complex nature of trauma. Herman's concept of rupture – a rupture in one's life narrative – aligns with Foucault's insights into institutional mechanisms that control bodies and minds. Trauma, in this sense, is not merely psychological but also shaped by societal power structures. Herman's rupture – the moment that divides a survivor's life into before and after – does not occur in a vacuum; it is deepened and prolonged by the very institutional structures Foucault describes, structures that deny survivors validation, impose silence and obstruct recovery. Herman emphasises the role of memory in recovery, arguing that reconstructing a coherent life narrative is crucial for healing: "The choice to confront the horrors . . . rest[s] with the survivor. The remedy for injustice also requires action. The survivor must decide what to do." (175–176) This process of reconciliation demands both personal effort and collective acknowledgement, highlighting the need for social validation.

Caruth's studies complicate this understanding as she identifies trauma as inherently fragmented and resistant to integration, existing as "hallucinations" (11) and intrusive memories that disrupt the survivor's present. This aligns with Foucault's view of power dynamics, as survivors' experiences are often shaped by cultural and institutional norms that regulate memory and knowledge. The fragmentation Caruth identifies is therefore not only a psychological condition but also a socially enforced one – survivors are prevented from integrating their trauma into a coherent narrative partly because the institutions around them refuse to acknowledge it. For Foucault, these mechanisms influence identity formation, underscoring how trauma is both a personal and collective experience.

Trauma operates at the intersection of the personal and the systemic. Herman and Caruth delve into the psychological and emotional dimensions of trauma, while Foucault's work provides a socio-political framework that highlights trauma's roots in power dynamics. Together, these perspectives offer a comprehensive understanding of trauma's pervasive impact on one's self.

Analysing Trauma in "Fire": Body, Gender and Resistance

The short story "Fire" powerfully illustrates the profound psychological and physical effects of sexual violence in the life of a girl named Priya, which can be examined through trauma theory, particularly the frameworks provided by Cathy Caruth, Judith Herman and Michel Foucault. Priya's experience, marked by emotional fragmentation, dissociation and a struggle to regain control over her identity, aligns with Caruth's and Herman's theories of trauma and Foucauldian power dynamics.

The story unveils the brutal and dehumanising experience of rape, as Priya, the protagonist, is violently assaulted by three men, including Sanjeev and Ravi, whom she recognises. The third man in the assault, however, is not named explicitly in the story. The narrative intricately depicts the physical and psychological trauma she endures, underscoring the brutality of the assault, which is marked by the calculated and unrelenting actions of her attackers. The systematic nature of the violence reveals the perpetrators' conscious disregard for Priya's autonomy and dignity, reducing her to an object of subjugation. Priya's internal struggle is poignantly captured in her thoughts:

"I must be the most humiliated woman on the earth was the thought that flashed through Priya's mind . . .. The most dispossessed woman on the earth—she thought to herself." (395)

The description of Priya's body as "a sewer for sweat and tears and filth" (395) vividly captures her internalised sense of contamination, linking her body to a site of degradation and suffering. The metaphor of the sewer conveys not just the physical aftermath of the assault but also the psychological toll it takes on her, as though she has become a vessel for all that is unwanted and polluted. This imagery suggests how the trauma of violence can leave the victim feeling tainted, with no means of escape from the filth that has now defined her experience. In addition, the reference to the television ad, which suggests washing away stains but erasing the evidence of trauma, reflects a critique of societal attitudes towards victims of harassment. The ad's implication, "like a mildewed mirror on screen, that by washing away the stains, you do away with the evidence" (395), serves as a commentary on the way society often expects victims to erase the visible signs of their trauma. The ad's message – suggesting that cleaning away the stains of violence can erase the evidence – highlights the danger of simplifying the aftermath of sexual violence to mere physical marks, neglecting the deep emotional and psychological scars that persist long after.

Priya's struggle to process her trauma is set against the backdrop of a society that dismisses the complexity of her pain. As she attempts to regain control over her body, her actions convey both physical and emotional exhaustion. The effort to get up, find her clothes and push her bicycle reflects her determination to reassert some semblance of normalcy despite her intense suffering. The act of dressing and attempting to ride her bicycle, motions typically associated with routine or autonomy, becomes an act of survival. This imagery underscores Priya's resilience, illustrating her will to move forward even as she endures profound pain. However, it also highlights her isolation, as she faces her trauma alone, struggling to make sense of it without support.

Rather than portraying Priya as a passive victim, Sithara's narrative delves into Priya's complex response to the assault. Her behaviour, marked by emotional detachment and apparent indifference towards her attackers, can be interpreted as a psychological defence mechanism – a way to regain some control in a situation where she has been completely dehumanised and stripped of autonomy. What begins as an involuntary psychological response to overwhelming trauma, however, gradually

acquires the character of conscious agency. Priya's dissociation does not remain a passive retreat from pain – it transforms, over the course of the narrative, into a deliberate strategy through which she reasserts control over her own story. By taunting her attackers and feigning indifference, Priya attempts to assert agency in an otherwise powerless moment, creating an illusion of power where there seems to be none.

This emotional detachment, however, does not signal emotional resolution. Internally, Priya remains deeply conflicted, grappling with grief and the persistent haunting of the assault. These contradictory emotions reveal the psychological fragmentation caused by sexual violence – a rupture that affects not only her sense of self but also her ability to process the trauma. Her emotional dissociation underscores the persistent nature of trauma, showing how the psychological effects of sexual violence do not simply dissipate with time, but instead continue to erode the victim's identity.

Priya's dissociative response can also be understood through a Foucauldian lens. Michel Foucault's theory of power, particularly his notions of discipline and surveillance, is applicable here in the way Priya's body and actions are controlled and monitored by societal norms and expectations. Her body, in the aftermath of the assault, becomes a site where power operates. Her dissociation, while a coping mechanism, is also a response to the dominant power structures that seek to control how she perceives herself and how society perceives her. Foucault's concept of disciplinary power suggests that societal institutions – such as the media, the law and the family – function to regulate and normalise behaviour, enforcing conformity and silence around victimhood. This is precisely the panoptic mechanism at work – Priya does not need to be under the physical watch of any single institution for its power to operate; the internalised awareness of social judgment is sufficient to discipline her response, compelling her towards silence and shame even in the absence of direct enforcement. Priya's desire to hide the physical aftermath of the assault, as seen in her actions and thoughts, reveals how the external societal gaze punishes victims by imposing shame and silence, leaving Priya with no voice and no space to reclaim her trauma. This reveals that Priya's resistance to the panoptic gaze is neither total nor uniform. She rejects surveillance in some moments – most visibly in her refusal to alter her behaviour in public space – while remaining subject to it in others, as when she attempts to erase the visible signs of the assault. Her relationship with the panoptic order is thus one of uneven and ongoing negotiation rather than complete escape, which makes her resistance all the more credible and human.

The body is subjected to constant surveillance and control by external forces. Priya's psychological detachment from her traumatic experience is a form of resistance, a way to regain control over her body and narrative in a world that demands submission and compliance. However, this resistance is not complete – it is compromised by the fact that she remains under the influence of external societal pressures that seek to dictate her response to trauma. Foucault's view of power as productive, not just repressive, helps us understand how trauma survivors like Priya internalise societal expectations, creating a fractured identity that is both resistant and complicit.

Through Priya's experience, the narrative sheds light on the profound and lasting impact of sexual assault, illustrating how it scars both the body and the mind while exposing the oppressive structures that sustain such violence. The story underscores the complexity of healing and recovery in the aftermath of sexual violence. While Priya's emotional dissociation and strategic detachment appear as forms of resilience, they also reveal the deep emotional cost of survival. In societies that often trivialise, blame or silence survivors, Priya's struggle to regain her agency and identity serves as a critical reminder of the psychological toll of sexual violence. Her journey reflects the broader challenge survivors face in reconciling their lived experiences with a society that is often hostile or indifferent to their trauma. The emotional and psychological scars Priya bears are not merely personal but speak to the structural forces that sustain rape culture, highlighting the long and difficult process of healing that extends far beyond physical recovery.

Caruth's concept of trauma emphasises a 'delay' in the victim's ability to comprehend the event, as it overwhelms their capacity to integrate it into their sense of self (4). Priya's emotional detachment after the assault aligns with this theory. Despite the violence, "there is no sense of shame in [her] mind even while [she's] being shamed" (395). This distinction is crucial. Priya does not internalise shame as her own – she refuses to accept it as something she deserves. Yet she remains acutely aware of the shame that society seeks to impose upon her from outside, and it is this externally imposed shame that compels her to conceal the physical evidence of the assault. The rejection of shame is therefore internal and psychological, while the pressure of shame continues to operate on her externally and socially – two simultaneous realities that the narrative holds in tension. The disengagement of mind and body illustrates a common trauma response: a protective mechanism against overwhelming emotional and physical pain. Priya's introspection reflects how trauma can create a fragmented self, complicating the victim's emotional engagement with the experience.

Herman emphasises that trauma often results in a loss of control over one's body and life narrative. Societal norms typically induce guilt or self-blame after assault. Priya's refusal to internalise shame challenges these norms. Instead of adopting victimhood, Priya reflects on her trauma from a distance, asserting her agency rather than self-blaming. This mirrors Herman's concept of recovery, where victims regain control over their narrative, refusing to be defined solely by their trauma. Thus, Priya is not framed as a passive victim, but as a survivor who navigates her trauma through emotional detachment, reclaiming control over her body and narrative.

Priya's trauma is not just a personal experience but a socially constructed response to sexual violence within a patriarchal system. Her dissociation, however, can be seen as a response to such external control – a form of resistance to the power that seeks to regulate her body, actions and identity. Her attempt to "wash away the evidence" (395) is an act of resisting the power that seeks to keep her silent and invisible. Through intricate means, Priya tries to regain control while still being influenced by the societal structures around her.

Gendered Violence, Patriarchal Power and Resistance

Sithara's narrative explores the complex dynamics of gendered violence as a manifestation of patriarchal power structures, which seek to regulate female bodies and silence women. The attackers embody these oppressive systems, using violence and intimidation to dominate Priya. Within the Kerala context specifically, this domination is reinforced by deeply rooted social codes around female honour, community respectability and caste propriety, all of which function to keep survivors silent and complicit in their own marginalisation. The attackers' assumption that Priya will not speak out is not arbitrary – it is conditioned by a social landscape in which women's silence is structurally guaranteed. This is particularly visible in the story through the absence of any institutional support for Priya – no family member, no legal recourse, no community figure intervenes or is even invoked. Her isolation is not incidental but reflects the reality of many survivors in Kerala, where deeply conservative social structures often render formal channels of justice inaccessible or hostile to women who report sexual violence.

It is important to distinguish, however, between institutional silence and personal defiance. While no external support system acknowledges or responds to Priya's violation, she is not rendered voiceless in every sense – her resistance finds expression not through institutional channels but through direct verbal and psychological confrontation with her attackers. Her isolation is structural, but her agency is personal.

However, Priya's bold defiance challenges their assumed power. At one point, she taunts them: "You were simply not up to the mark . . . You don't pack enough punch." (396) This statement, a mix of humiliation and subtle revenge, marks a critical moment of resistance. Although traumatised, Priya's words signify her attempt to regain control. Through this act of defiance, Priya subverts her attacker's power, reclaiming her agency.

Power, according to Foucault, is diffused through social norms, institutions and practices that regulate individuals. In Priya's case, the violence is a direct reflection of these systems, with her body becoming a site of control. The attackers' effort to silence Priya is an attempt to suppress her voice, yet her defiance destabilises this control. As Foucault asserts, "Where there is power, there is resistance, and yet, or rather consequently, this resistance is never in a position of exteriority in relation to power" (T*he History of Sexuality* 95). Priya's refusal to be silenced and her sarcastic remark act as potent resistance. By challenging the silence often imposed on sexual violence victims, she disrupts her attackers' authority and reclaims her narrative. "These points of resistance are present everywhere in the power network", says Foucault. (*The History of Sexuality* 96)

Through her words and psychological resilience, Priya engages in strategic resistance, not just against her attackers, but also against the broader patriarchal structures that govern women's bodies and emotions. Her complex relationship with Ravi further exemplifies this. Initially appearing to reciprocate his affections, Priya's rejection of his advances subverts his expectations, using emotional manipulation to

regain control over her body and narrative. In doing so, she undermines the traditional gender roles imposed by patriarchal society.

Priya's deliberate gestures, including her gaze and smile, become calculated acts of resistance. Vulnerability gives way to psychological strength. These subtle acts destabilise the attackers' assumptions of dominance, allowing Priya to regain control of the situation. Her taunt — "You don't pack enough punch" (396)—not only diminishes the attackers' power but critiques their violence as impotent and ineffective. In doing so, Priya constructs an alternative narrative, rejecting the passive victim role and giving voice to her resistance.

Through this emphasis on psychological and verbal forms of resistance, Sithara challenges conventional understandings of victimhood. Priya's refusal to conform to societal expectations of silence and shame creates a new narrative that resists dominant power structures. Sithara highlights that resistance can take unexpected forms — not always through physical confrontation, but through discourse, agency and emotional strength. Priya's resilience and verbal defiance demonstrate how resistance transcends traditional notions of power, allowing women to reclaim autonomy in a world designed to subjugate them.

Social Commentary on Gendered Spaces in Sithara's Narrative

Sithara's portrayal of the assault in a narrow, isolated lane offers a powerful social commentary on the gendered nature of public spaces. The setting points out the societal limitations placed on women, where spaces that should be open and accessible are, instead, fraught with danger and restrictions. The narrow lane, in its confined nature, mirrors the broader societal structures that limit women's mobility and autonomy. In such spaces, women are subjected to the dual forces of vulnerability and constraint, often forced to navigate environments that are implicitly or explicitly hostile to their presence. This physical space — narrow, isolated and dangerous — functions not just as a backdrop for the assault but as a microcosm of the broader gendered divisions that permeate society. In this context, women are constantly negotiating the fine line between freedom and threat in public and private spaces.

The critique of gendered spaces becomes more pronounced through Priya's refusal to modify her behaviour in the face of imminent danger. In rejecting the expectation that women must alter their actions, appearance or movements to avoid violence, Priya challenges the societal norms that seek to control women's presence in public spaces. Her defiance speaks to a larger, more significant cultural critique. The narrow lane where the assault takes place is not merely a physically dangerous space – it is, in Foucault's terms, a Panoptic space, one defined by the constant possibility of being seen and judged. This permanent visibility does not require an actual observer; the mere anticipation of the surveillant gaze is sufficient to discipline women's movement and behaviour before any act of violence even occurs. Women's habitual self-regulation in public spaces – avoiding certain routes, certain hours, certain modes of dress – is a direct product of this panoptic conditioning. It is a disciplinary mechanism so deeply internalised that it is rarely recognised as a form of control; instead, it is mistaken

for personal caution or practical common sense. The cost of this conditioning is high. Women who internalise the Panoptic gaze do not merely restrict their physical movements – they gradually surrender their sense of entitlement to public space altogether, coming to regard danger as a natural feature of their own presence rather than a failure of the society around them. This internalisation is, in Foucault's terms, power at its most efficient – control that requires no enforcement because it has already been absorbed into the subject's own self-understanding.

Priya's refusal to modify her behaviour in this space, therefore, carries significant meaning. It is not simply an act of individual courage but a deliberate rejection of the internalised surveillance that patriarchal society imposes on women's bodies and freedoms. She positions herself as a symbol of resistance to the controlling forces of patriarchal norms. In doing so, she reclaims her right to occupy the space without fear, asserting that it is not her actions or presence that need to be modified, but the societal conditions that perpetuate violence against women. It is here that Sithara's narrative moves beyond personal tragedy and becomes a wider indictment of the social structures that make danger a condition of being a woman.

Conclusion

"Fire" disrupts the conventional understanding of space as inherently dangerous for women. By illustrating Priya's refusal to conform to the safety regulations imposed by gendered expectations, the author shifts the responsibility away from women to society itself. The onus should not be on women to alter their behaviours to protect themselves, but on society to ensure that all individuals, regardless of gender, can safely occupy public spaces. Sithara's critique thus calls for a transformation in the societal frameworks that continue to police and restrict women's freedom. The narrative suggests that gendered violence is not an inevitable consequence of the spaces women choose to occupy, but a reflection of the broader patriarchal structures that need to be dismantled for genuine equality and safety to be achieved. Through this nuanced portrayal, Sithara highlights the necessity of redefining public space – not as a territory to be feared or avoided by women – but as a realm that must be reclaimed and safeguarded for all.

The paper underlines the need for psychological defiance to recover from one's trauma. Priya's journey from victimhood to empowerment validates that resistance is not solely physical, but it can manifest in language and self-assertion, challenging patriarchal power structures. Her resistance subverts not only the patriarchal power structure but also the social expectations about victimhood.

This study highlights how trauma, gendered violence and body politics intersect in South Asian literature. It contributes to the discourse on gendered violence and resistance by offering a nuanced understanding of body autonomy and empowerment within a patriarchal society. It suggests that resistance is not limited to physical confrontation but also emerges through emotional strength. Future research can

extend this framework to other South Asian works, exploring how cultural contexts shape depictions of trauma and empowerment, and examining the intersectionality of caste, class and religion in the experience of violence. Through this study on Sithara's "Fire", the paper remains as a critical resource for studying the intricacies of gendered violence and the potential for reclaiming agency in contemporary society.

Works Cited

Caruth, Cathy. *Unclaimed Experience: Trauma, Narrative, and History.* Johns Hopkins University Press, 1996.

Foucault, Michel. *Discipline and Punish: The Birth of the Prison*. Pantheon Books, 1977.

---. *The History of Sexuality, Volume 1: An Introduction*. Translated by Robert Hurley, Pantheon Books, 1978.

Herman, Judith Lewis. *Trauma and Recovery: The Aftermath of Violence—From Domestic Abuse to Political Terror*. Basic Books, 1997.

Sithara S. "Fire". *The Oxford India Anthology of Modern Malayalam Literature*. Edited by P. P. Raveendran and G. S. Jayasree, vol. 2, First ed., Oxford University Press, 2017, pp. 394–398.

11

മതവും മുസ്ലിംസ്ത്രീ ജീവിതവും: ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണം

സഫിയ ബി.എം.

ഗവേഷക, കെ.കെ.ടി.എം. ഗവ. കോളേജ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ,
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ആധുനിക നവോത്ഥാനപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളികളായ മുസ്ലിംസ്ത്രീകളുടെ ചരിത്രം കൃത്യമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മുസ്ലിം സ്ത്രീയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും തൊഴിലിനെയും സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെയും കേവല മതപൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ പ്രശ്നമനുഭവിക്കുന്ന ഇരയുടേതായാണ് പൊതുവേ മനസ്സിലാക്കിപ്പോരുന്നത്. പക്ഷേ, സൂക്ഷ്മവായനയിൽ ഈ സ്ത്രീപ്രശ്നങ്ങളിൽ മതത്തിന്റേത് മാത്രമല്ല, മറ്റനേകം ഉള്ളടരുകൾ കലർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നതുപോലെ മതം മാത്രമല്ല, മുസ്ലീംസ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിൽ മറ്റനേകം ഘടകങ്ങൾ ഇടകലരുന്നുണ്ട്. ഒരേകാലഘട്ടത്തിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന മുസ്ലിംസ്ത്രീ ജീവിതങ്ങളിൽത്തന്നെ അവരുടെ സാമൂഹികാന്തരീക്ഷം, പ്രാദേശികത, സംസ്കാരം, ജാതി, സമ്പത്ത്, വ്യത്യസ്ത അധികാരശ്രേണികൾ തുടങ്ങിയവ എങ്ങനെയൊക്കെയാണ് തൊഴിലിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും മറ്റ ജീവിതപരിസരങ്ങളിലും ഇടപെടുന്നതെന്നും, കേവലം മതത്തിന്റെ ഇരയായിമാത്രം മുസ്ലിംസ്ത്രീയെ അപരവൽക്കരിക്കുന്നതിലെ പ്രശ്നങ്ങളും ഈ പ്രബന്ധം ചർച്ചചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:
ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം, മുസ്ലിം സ്ത്രീ, ഇസ്ലാമിക് ഫെമിനിസം

ശരീരം, ഭാഷ, മനസ്സ്, സാർവത്രികമായ അവകാശവാദങ്ങൾ,എന്നിവയിലുപരി സ്ത്രീവാദം ദേശപരവും ചരിത്രപരവുമായ വിഭിന്നതകളിലൂന്നിയ സംവാദങ്ങളാണ് മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്."യുഗങ്ങളായി സ്വാതന്ത്ര്യവും സമത്വവും നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ

വും സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികപരവും സർവോപരി വ്യക്തിപരവുമായ സ്വയം തിരിച്ചറിയ ലിന്റെ, പുത്തൻ ഉണർവിന്റെ, ആത്മവിശ്വാസംനേടലിന്റെ, ശബ്ദംകണ്ടെത്തലിന്റെ അഥവാ ഇവയ്ക്കൊക്കെവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റമായാണ്'" (2011:43) ഫെമിനിസത്തെ ശ്രീദേവി കെ. വിലയിരുത്തുന്നത്. മനുഷ്യസമത്വത്തിൽ ഊന്നിയ സ്ത്രീ അന്തസ്സ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുക, തുല്യതയിലേക്ക് ഉയരുക എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടൊപ്പം സ്ത്രീകൾ സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായി അനുഭവിക്കുന്ന വ്യത്യസ്തതരം പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആദ്യകാല ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ തൊട്ടിങ്ങോട്ട് ചർച്ചചെയ്യുവരുന്നു.

"ഒഴിവാക്കലിനോട് , പാർശ്വവൽക്കരണത്തോട് സ്ത്രീപക്ഷത്തുനിന്ന് ഉയരുന്ന പ്രതികരണവും പ്രതിരോധവുമായാണ്'" സ്ത്രീവാദത്തെ ജെ. ദേവിക കാണുന്നത് (2000:13).

ആദ്യകാല ഫെമിനിസം സ്ത്രീയെ സാർവലൗകിക സ്ത്രീ (universal women) എന്ന നിലയിലാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ, യൂണിവേഴ്സൽ വുമൺ എന്ന ആശയം ഏകതാനതയെ അംഗീകരിക്കുകയും സാംസ്കാരികവ്യത്യാസങ്ങളെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവർ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത് വെള്ളക്കാരായ മധ്യവർഗസ്ത്രീകളെയാണെന്നും ഈ ഫെമിനിസം യൂറോകേന്ദ്രിതവും വംശീയവുമായ ഫ്രെയിംവർക്കിലൂടെ നിർമിച്ചതായും പിൽക്കാല ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ വിമർശിക്കുന്നു.

അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരിയും തത്ത്വചിന്തകയുമായ ക്രിമ്പർലി ക്രൻഷിയുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ "വിഭിന്നങ്ങളായ നിരവധി അസമത്വങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചേരുന്നതും അത് പരസ്പരം വർദ്ധിച്ച് പ്രശ്നങ്ങളുടെ തീവ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹിക, രാഷ്ട്രീയ, സാംസ്കാരിക പരിസരങ്ങളെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു". സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ഒന്നിലധികം സ്വത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ആശയത്തെ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്നാണ് ക്രൻഷി വിശേഷിപ്പിച്ചത് (https://youtu.be/ViDtnfQ9FHc ?si=b8n9XAf-tX9mj-rs). ഇതിനുമുമ്പ് തന്നെ അന്നജൂലിയാ കൂപ്പറിനെയും മരിയ ഡബ്ല്യു. സ്റ്റുവർട്ടിനെയും പോലുള്ള ബ്ലാക്ക് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ ഈ ആശയം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുണ്ട്.

ഒന്നിലധികം പാർശ്വവൽക്കരണം/ അടിച്ചമർത്തൽ നേരിടുന്നതോടുകൂടി സ്ത്രീകൾ അദൃശ്യരായിപ്പോകുന്നുവെന്നും വെളുത്ത സ്ത്രീക്ക് കൂടുതൽ പ്രാതിനിധ്യം ലഭിക്കുകയും മറ്റ് സ്ത്രീകൾ ഫെമിനിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന് പുറത്ത് നഷ്ടപ്പെട്ടവരായി മാറുന്നുവെന്നും ക്രിമ്പർലി ക്രൻഷി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീകൾ ഒരു ഏകീകൃത (homogenous) വിഭാഗമല്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയുകയും സ്ത്രീകൾ അവരുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് നിർവചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവരുടെ വ്യക്തിത്വം, റോളുകൾ, സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായി നേരിടുന്ന ആധിപത്യം. അത് കേവലലിംഗാടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമല്ല. മറിച്ച് വംശീയത, ദേശീയത, വർഗപരമായ മേൽ കീഴ്, ലൈംഗികാഭിമുഖ്യം, ലിംഗനില, പ്രായം, ശാരീരികവും മാനസികവുമായ കഴിവ് തുടങ്ങിയവയൊക്കെ സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന വിവേചനത്തിന്റെ തോതിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാത്തരം വൈവിധ്യങ്ങളെയും ഇന്റർസെക്ഷനൽ ഫെമിനിസം ചർച്ചചെയ്യുന്നു.

എമ്മ ഡി. ഗ്രാഫെൻറൈഡ് എന്ന കറുത്തവർഗക്കാരി നേരിടുന്ന വ്യത്യസ്തതരം ചൂഷണങ്ങളെ പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് ക്രിമ്പർലി ക്രൻഷി 'ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തെ ' ഇങ്ങനെ നിർവചിക്കുന്നു " ഇത് വംശീയപരവും ലിംഗപരവുമായ വിവേചനത്തെക്കാൾ ആഴമുള്ളതും സങ്കീർണവുമാണ്, അതുപോലെ സ്ത്രീവാദ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലെ ചിന്താഘടനയെ പുനർവിചാരം ചെയ്യുകയും പുതുക്കി രൂപകൽപ്പന ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു"(1989:140). കൂടാതെ ബെൽ ഹുക്സ് വർണ്ണവും ലിംഗവും തമ്മിൽ ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കുന്നുവെന്നും "ഫെമിനിസം" എന്ന വാക്ക് വെളുത്ത മധ്യവർഗസ്ത്രീകളെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നതെന്നും വെള്ളക്കാര

ല്ലാത്ത സ്ത്രീകളെ അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളും ഇതിന് പുറത്തുനിർത്തുന്നുവെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ഉമാ ചക്രവർത്തി പറയുന്നു 'സാമൂഹ്യ-കാലിക സാഹചര്യങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അവർ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വർഗ്ഗം, ജാതി, പുരുഷാധിപത്യം തുടങ്ങിയവയുടെ സന്ധിബിന്ദുവിൽ ആണെന്ന് കാണാം' (2008:163). എല്ലാ സ്ത്രീകളുടെയും അനുഭവങ്ങൾ ഒരു പോലെയാണെന്ന ധാരണ ദളിത്, ബഹുജൻ, ആദിവാസി, മുസ്ലിം, ബ്ലാക്ക്, ട്രാൻസ് സ്ത്രീകൾ നിരാകരിക്കുന്നു. ദേവകി നിലയങ്ങോട്, ആര്യ പള്ളം തുടങ്ങിയവരുടെ അനുഭവംപോലെയല്ല ചരിത്രത്തിനകത്തും പുറത്തും സി.കെ. ജാനു, സെലീന പ്രാക്കാനം, ഹലീമ ബീവി, ആയിഷ മായൻ പോലുള്ള ദളിത്, ആദിവാസി, മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾക്ക് തങ്ങളുടെ അനുഭവം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്.

നവോത്ഥാനകാലഘട്ടത്തിൽ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക മേഖലകളിൽ ഇടപെട്ട സ്ത്രീകളെ ഒരുപോലെയല്ല സമൂഹവും ചരിത്രവും സ്വീകരിച്ചത്. ഇവരെ സ്വീകരണ/നിരാകരണ യുക്തികളിൽ കേവല മതാധികാരമോ പൗരോഹിത്യമോ അല്ല നിലനിൽക്കുന്നത്. മറിച്ച് വിഭിന്നങ്ങളായ ഘടകങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നതായി കാണാൻ സാധിക്കും. അങ്ങനെ മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ കേവല മതാധികാര യുക്തിയിൽനിന്നും മാറി പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ഒന്നിലധികം അധികാരങ്ങളെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുകയും കണ്ടെത്തുകയുമാണ് ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. "നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ മുതൽ സമകാലിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വ്യവഹാരങ്ങളുംവരെ പുരുഷാധിപത്യത്തിനും പൗരോഹിത്യത്തിനും കീഴിൽ പ്രശ്നം അനുഭവിക്കുന്ന ഏകാത്മകഗണമായാണ് മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ കണ്ടുപോന്നിരുന്നത്" (2016: 33) എന്ന് ഷംഷാദ് ഹുസൈൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ഏതൊരു പാഠവും കൃതിയും അത് നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തിലും സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിലുമൂന്നി വേണം വായിക്കാൻ എന്ന് ഇസ്ലാമിക് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. സ്ത്രീവാദത്തെ പ്രാദേശികതയിലും ചരിത്രപരതയിലുമൂന്നിയാണ് ഇവർ വായിക്കുന്നത്. ബി. എസ്. ഷെറിൻ പറയുന്നു " മുസ്ലിം ഫെമിനിസം എന്നത് ഒരു സർവദേശീയ വ്യവഹാരമായി ഉപയോഗിക്കാതെ ചരിത്രപരമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്"(2023:58). അപ്പോൾ മുസ്ലിംസ്ത്രീ പ്രശ്നങ്ങളെ കേവലം മതത്തിന്റെയും പൗരോഹിത്യത്തിന്റെയും പ്രശ്നമായി മാത്രം കാണാതെ വിഭിന്നപരമായ പ്രശ്നങ്ങൾ അവർ അനുഭവിക്കുന്നതെന്ന് ചരിത്രപരതയിലൂന്നി കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കും.

ഹലീമ ബീവി: മുസ്ലിംസ്ത്രീ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യകാല മാതൃക

'നവോത്ഥാന വനിത' എന്ന് ഹലീമാബീവിയെ അഭിസംബോധന ചെയ്ത് മലയാളികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നത് രണ്ടായിരത്തിനുശേഷം ജെ. ദേവികയാണ്. ആദ്യകാല പത്രപ്രവർത്തക, പ്രസാധക, രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തക, സമരനായിക എന്നിങ്ങനെ പലജീവിതങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും മലയാളി മനപ്പൂർവ്വം മറന്നുകളഞ്ഞ സ്ത്രീയാണ് ഹലീമാബീവി. നവോത്ഥാനചരിത്രത്തിലോ സ്ത്രീചരിത്രത്തിലോ അവർ സ്ഥാനംപിടിച്ചില്ല. അവരെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴും കേവല മതാധികാരത്തിനും/ പൗരോഹിത്യത്തിനും എതിരെ സമരംചെയ്ത സ്ത്രീ എന്ന നിലയിലാണ് വായിക്കപ്പെട്ടത്. ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നുതന്നെ അവർ സമീപകാലംവരെയും തമസ്കരിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ കാരണങ്ങളായി ജെ. ദേവിക പറയുന്നത്. "സമുദായ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കൊപ്പം നടക്കുകയും അവയിൽ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴും സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ ശബ്ദമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു അക്കാര്യത്തിൽ സന്ധിസാധ്യതയില്ലെന്ന് ഉറക്കെ പറയാൻ അവർ ധൈര്യംകാട്ടി" (2020:7) എന്നതുമാണ്. അതായത് കേരളത്തിലെ പൗരോഹിത്യത്തിന്റെ കീഴിൽ അവർക്കുവേണ്ടി ചലിക്കുന്ന കേവല വ്യക്തിത്വമല്ലായിരുന്നു ഹലീമ ബീവിയെന്ന് വ്യക്തം. അവർ കേവല കർത്തൃരഹിതമായ ഒരു വിഷയി മാത്രമായിരുന്നില്ല. സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളൊക്കെ കൃത്യമായി ഉന്നയിക്കുകയും അതി

നെ മറികടക്കാൻ ഭൗതികവിദ്യാഭ്യാസംപോലെ തന്നെ മതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം തിരിച്ചറിയുകകൂടി ചെയ്തിരുന്നു.

"അജ്ഞതയോ സ്വാർത്ഥതയോ എന്തുമാകട്ടെ ഒരുവിഭാഗം മതപണ്ഡിതന്മാർ കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സ്ത്രീകളുടെ വ്യക്തിത്വം വിരിയാൻ അനുവദിക്കാതെ മുകുളപ്രായത്തിൽത്തന്നെ മുരടിച്ച് പോകത്തക്ക ചുറ്റുപാടുകൾ സാമാന്യ ജനഹൃദയത്തിൽ ശ്രുദ്ധതരമാക്കിയിരുന്നു. അവരുടെ ആ ജന്മസിദ്ധമായ അഭിരുചികളുടെയും അങ്കുരപ്രായത്തിലുള്ള ആയിരമായിരം അഭിവാഞ്ഛകളുടേയും ചുടലപ്പറമ്പായി തീർന്നിരുന്ന അവരുടെ ഹൃദയങ്ങൾ നീറിതിളക്കുന്ന നിരാശയ്ക്കും യൗവനം തുളുമ്പുന്ന അവരുടെ ശരീരങ്ങൾ പുരുഷന്റെ കാമക്രീഡകൾക്കുമായി പകുത്തു നൽകിയിരുന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ 1300 വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറമുള്ള അറേബ്യയിലെ സ്ത്രീകളുടെ അധപതിച്ച അവസ്ഥ" (2020:46) എന്ന് ഹലീമാ ബീവി സമൂഹത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ വ്യക്തമായി അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. പിതൃകേന്ദ്രീകൃത വ്യവസ്ഥയെ പ്രതിസ്ഥാനത്തു നിർത്തി ഇസ്ലാമിന്റെ സാധ്യതകളെ തുറന്നുകാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് ഇസ്ലാമിക് ഫെമിനിസം ചർച്ചചെയ്ത മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുവന്നതും സമാനാശയമാണ്. ഇസ്ലാമിന്റെ ആണിക്കല്ലുകൾ നീതിയും തുല്യതയുമാണ് ആ വിശാല ചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ സ്ത്രീവിമോചനം സാധ്യമാണെന്നാണ്. "ഇസ്ലാം അപകടത്തിലാണെന്ന മുദ്രാവാക്യത്തിനു പിന്നിൽ മുസ്ലിം സ്ത്രീകളെ അണിനിരത്തുമ്പോൾതന്നെ മറ്റു മുസ്ലിംസ്ത്രീകളുടെമേൽ കർശന നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താനുള്ള ചട്ടുകങ്ങളായി അവരെ ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയെ മുസ്ലിം സ്ത്രീവാദികൾ എതിർക്കുന്നു" എന്ന് ജെ. ദേവിക നിരീക്ഷിക്കുന്നു (സബീന ഭാനു,2022:61).

കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു മുസ്ലിം വനിതാസമ്മേളനം നടക്കുന്നത് 1938 -ൽ ഹലീമാ ബീവിയുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ്. അത് കേവല സമുദായത്തിനുവേണ്ടി സ്ത്രീയെ എങ്ങനെ മാറ്റിയെടുക്കാം അല്ലെങ്കിൽ കേവലം കർത്തൃത്വരഹിതമായ ഒരു വിഷയിയായല്ല സ്ത്രീ കടന്നുവരുന്നത്. മറിച്ച് കുടുംബം, സമുദായം എന്നീ സംജ്ഞകളും മറികടന്ന് വ്യക്തികേന്ദ്രീകൃതവും ദേശരാഷ്ട്രത്തിൽ ഊന്നിയുമുള്ള മുന്നേറ്റമായിരുന്നു. മതത്തെക്കുറിച്ചും കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചും മാത്രമല്ല പെൺകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, ജോലി, രാഷ്ട്രസങ്കല്പം, ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലിം രാഷ്ട്രീയ ജീവിതം, തുടങ്ങിയവയിലൊക്കെ കൃത്യവും വ്യക്തവുമായ ചിന്താധാരയും അഭിപ്രായങ്ങളും അവർ മുന്നോട്ടുവച്ചു. "നമ്മുടെയും രക്തം കുതിച്ചുയർന്നു വറ്റി മിന്നിത്തെളിയുന്നതാണ് നമ്മുടെ രാജ്യം. അതിനെ സേവിക്കേണ്ട കർത്തവ്യവും നമുക്കുണ്ട്" (2020:48) എന്നവർ സ്ത്രീജനങ്ങളെ പ്രവർത്തനസജ്ജമാക്കുന്നുണ്ട്. മുസ്ലിം സ്ത്രീ അനുഭവങ്ങൾ ഏകാത്മകഗണമായല്ല പരിഗണിക്കേണ്ടത്, മറിച്ച് അത് അനവധി അടരുകൾ ചേർന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിനും സാമൂഹികരംഗത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനും മതപണ്ഡിതന്മാരോട് സംവദിക്കുന്നതിനും ഹലീമാബീവിക്ക് വിലക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുസ്ലിംസ്ത്രീ പ്രശ്നങ്ങളെ കേവല മതപ്രശ്നങ്ങളായി ചുരുക്കുന്നത് ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷമാണ് ചെയ്യുക. മറിച്ച് കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സംവർഗ്ഗത്തെ മതചട്ടക്കൂടിന് പുറത്തുകടന്ന് ദേശസാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളെ മുൻനിർത്തി പഠിക്കുമ്പോൾ ഓരോ സ്ത്രീയും നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ കേവല മതം മാത്രമല്ല മറ്റനേകം ഉൾപ്പിരിവുകൾ ഉൾചേർന്നതായി കാണാൻസാധിക്കും. കൊളോണിയൽ ബംഗാളിലെ മുസ്ലിം സ്ത്രീ നിർമിതിയെ മഹ്വാ സർക്കാർ പരിശോധിക്കുന്നു. "ഇന്ത്യൻസ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ആദർശങ്ങളായി പുരാണ ആര്യൻസ്ത്രീകളെയാണ് ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അനുകരണത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും സാധ്യതയുള്ള മാതൃകകളായി ഇവരെ പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനുവിപരീതമായി ഒരു മുസ്ലിം സ്ത്രീപോലും ഏതെങ്കിലും പ്രാവീണ്യമുള്ളതായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല" (2001:241). കേരള മുസ്ലിം സ്ത്രീ അന്വേഷണങ്ങളിലും സമാനയുക്തിയാണ് പ്രവർത്തിച്ചത് മതത്തിന്റെയും മതമൗലികവാദത്തിന്റെയും ഇരയായി മാത്രമാണ് മുസ്ലിം സ്ത്രീയെ പരിഗണിച്ചുപോകുന്നത്.

മുസ്ലിംസ്ത്രീകളും വിദ്യാഭ്യാസവും

നിലമ്പൂർ ആയിഷയുടെ 'ജീവിതത്തിന്റെ അരങ്ങ്' എന്ന ആത്മകഥയിൽ അവർ നാടകത്തിലേക്ക് വരുന്നതും സാമുദായികമായി അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. വലിയരീതിയിലുള്ള എതിർപ്പാണ് സമുദായത്തിൽനിന്നും താൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതെന്ന് അവർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഇത് കേവല മത/പൗരോഹിത്യ പ്രശ്നമാണോ. അതല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ ചേർന്നിട്ടുണ്ടോ എന്ന് നാം പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിലമ്പൂർ ആയിഷ പറയുന്നു " വളരെ പുരോഗമനസ്വഭാവം ഉണ്ടായിരുന്ന ആളായിരുന്നു എന്റെ ബാപ്പ. ഞങ്ങൾ മക്കളെയെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി" (2007:53). മുസ്ലിം വനിതകൾക്ക് ഭൗതികവിദ്യാഭ്യാസം നേടുക പ്രശ്നവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട കാലഘട്ടമായിരുന്നു. അത് കേവല മതകേന്ദ്രീകൃതചിന്തയിൽ ഊന്നിമാത്രം നിൽക്കുന്നതല്ല. മറിച്ച് പ്രാദേശികത, സമ്പത്ത്, ജാതി, വരേണ്യത തുടങ്ങിയ ധാരാളം ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം സാമ്പത്തികമായി ഉന്നതിയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒരു മുസ്ലിം കുടുംബമായിരുന്നു ആയിഷയുടെത്. അതുകൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം നേടുന്നതിന് വലിയ പ്രതിസന്ധികളൊന്നും നേരിടുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കാൻ മുൻകൈയെടുത്തത് ഉമ്മയാണ് എന്ന് ഹലീമ ബീവിയും പറയുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ, ആയിഷ മായന്റെ സാമൂഹികസ്ഥിതി ഇതായിരുന്നില്ല. ആയിഷ മായനെ സ്കൂളിൽ അയച്ചതിന് അവരുടെ പിതാവിനെ കാഫർ മായൻ എന്നാണ് വിളിച്ചത്. "മായൻ ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ തലശ്ശേരി ബ്രാഞ്ചിലെ പ്രസിഡന്റ് കൂടിയാണ്" (2014:08). അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾക്കും സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസവും കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസവും തുടരാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സ്വാധീനമുള്ളവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരുന്നു. ഈ ഘടകങ്ങളാണ് മതത്തേക്കാൾ അധികം അവരെ സ്വാധീനിക്കുന്നത്. അസ്മ ബർലാസിൻ 'ബിലീവിംഗ് വിമൺ ഇൻ ഇസ്ലാം' എന്ന കൃതിയിൽ പറയുന്നു " സന്തുലതാത്മകമല്ലാത്ത ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയുടെയും അധികാരത്തിന്റെയും തന്നിഷ്ടപ്രകാരമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ഫലമായാണ് സ്ത്രീകൾ വിവേചനത്തിന് വിധേയരാകുന്നത്,' അതാകട്ടെ ഖുർആന്റെ അപൂർണവും വികലവും ആയ വായനയിലൂടെയാണ് രൂപപ്പെടുന്നത് താനും" (സബീന ബാനു, 2022: 62).

ആദ്യ വനിതാജഡ്ജും സാമൂഹിക സാംസ്കാരികവ്യവഹാരങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടിരുന്ന ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമാ ബീവിയുടെ അനുഭവമണ്ഡലം വ്യത്യസ്തമാണ്. "മകളെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അയക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വീട്ടിൽനിന്നോ സമൂഹത്തിൽനിന്നോ യാതൊരു എതിർപ്പും അദ്ദേഹത്തിന് നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടില്ല" (2020:50) എന്ന് ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമ ബീവിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നു. ഫാത്തിമ ബീവിയുടെ പിതാവ് സബ് രജിസ്ട്രാർ ഓഫീസിലെ ക്ലാർക്ക് ആയിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെയും സമ്പത്തിനെയും ആനുകൂല്യം അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിച്ചിരുന്നു. മറ്റേതെങ്കിലുംതരത്തിലുള്ള മതാധികാരം അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല. കുടുംബത്തിന്റെയും സമൂഹത്തിന്റെയും പൂർണപിന്തുണ ലഭിച്ചിരുന്നു എന്നുകൂടി അവർ ചേർക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ വ്യത്യസ്ത സ്ഥലങ്ങളിൽ ജീവിച്ച മുസ്ലിംസ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള പ്രോത്സാഹനവും അതുപോലെ സാമൂഹിക എതിർപ്പുകളും ഭിന്നതകളും ഒരുപോലെയല്ല നേരിട്ടത് എന്നാണ്. ഇത് കേവലം മതത്തിന്റെ പ്രശ്നമായി കാണുന്നതിന് പകരം വിഭിന്നങ്ങളായ ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത് കാണാം. ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമ ബീവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാമൂഹികപദവിയുടെ ആനുകൂല്യം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആയിഷ മായന്റെ പിതാവിന് ഏൽക്കേണ്ടിവന്നതുപോ

ലെയുള്ള ഒരുതരം വിവേചനങ്ങളും അവർ നേരിടുന്നില്ല. നിലമ്പൂർ ആയിഷയ്ക്ക് പിതാവിന്റെ മരണത്തോടുകൂടിയാണ് വിദ്യാഭ്യാസം നിർത്തേണ്ടിവരുന്നത്. അതുവരെ സാമ്പത്തികാധികാരത്തിന്റെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ അവർക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. സമൂഹത്തിൽനിന്ന് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിച്ചതും കാഫർ മായൻ എന്ന വിളി കേൾക്കേണ്ടിവന്നതും ആയിഷ മായന്റെ പിതാവിനാണ്. സാമൂഹികാധികാരം കൈയാളുമ്പോഴും ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന പരസ്പരപൂരകങ്ങളായ ഒന്നിലധികം പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ഒരേ വർഗ്ഗവും സമുദായവും ആവുമ്പോഴും അവരുടെ അനുഭവമണ്ഡലങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും വ്യത്യസ്തമായിരിക്കും. കിംബർലി ക്രാൻഷി പറയുന്നു. "വിഭിന്നങ്ങളായ നിരവധി അസമത്വങ്ങൾ ഒരുമിച്ച് ചേരുന്നതും അത് പരസ്പരം വർദ്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളുടെ തീവ്രത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാമൂഹിക, രാഷ്ട്രീയ പരിസരങ്ങളെ കൃത്യമായി അടയാളപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു"(https://youtu.be/ViDtnfQ9FHc ?si=b8n9XAf-tX9mj-rs)എന്ന്. ഒരേ കാലഘട്ടത്തിൽ ജനിച്ച മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾ ആയിരുന്നിട്ടും അവരുടെ അനുഭവമണ്ഡലങ്ങളും അവർ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന അസമത്വങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇവിടെ മതമെന്നതിൽ ഉപരി സമ്പത്ത്, ജാതി, അധികാരം, സാമൂഹികപദവി, സ്ഥല വ്യത്യാസം, സാംസ്കാരിക ചുറ്റുപാടിൽ വരുന്ന വ്യത്യാസം ഒക്കെയും അവരുടെ ജീവിതപരിസരങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതായി കാണാൻ സാധിക്കും.

മുസ്ലിംസ്ത്രീകളും തൊഴിലും

ആദ്യകാലത്ത് മുസ്ലിം സ്ത്രീകൾക്ക് ജോലിചെയ്യുന്നതിന് വിലക്കുണ്ടായിരുന്നുവോ? അതു മതത്തിന്റെ വിലക്കായിരുന്നുവോ? അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള അധികാരങ്ങൾ അവരുടെ തൊഴിൽജീവിതത്തിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നുവോയെന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വനിതാമാസികകൾ, വനിതാസമ്മേളനങ്ങൾ, സംഘടനാ രൂപീകരണങ്ങൾ, പ്രസാധനരംഗം, ബുക്ക്സ്റ്റാൾ എന്നീ ജോലികളിലൂടെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ സജീവമായിരുന്ന ഹലീമാ ബീവി. അതിൽ അവർക്ക് വലിയതരത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ സമൂഹത്തിൽനിന്ന് നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, കൂടുതൽ സ്ത്രീകൾ അവരിൽ ആകൃഷ്ടരായി ഈ മേഖലയിലേക്ക് കടന്നുവരുന്നുമുണ്ട്. ഇതേ അനുഭവമാണ് ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമ ബീവിക്കും ഉള്ളത്. വക്കീലായി പ്രാക്ടീസ് തുടങ്ങിയ അനുഭവം പറയുന്നു "പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള എതിർപ്പുകൾ ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായില്ല. അതേസമയം വക്കീലന്മാർക്കിടയിലും ന്യായാധിപന്മാർക്കിടയിലും ഫാത്തിമ ബീവിക്ക് വലിയ അംഗീകാരവും സ്ഥാനവും ലഭിച്ചിരുന്നു" (2020:125). ഈ രണ്ടു സ്ത്രീകളും കേരളത്തിൽ തെക്കേയറ്റത്തെ ജനിച്ചുവളർന്നവരാണ്. ഹലീമ ബീവി പിന്നീടാണ് മലബാറിലേക്ക് സജീവമാകുന്നത്. പ്രാദേശികമായും സാംസ്കാരികപരമായും ഒരു മേൽക്കോയ്മ ഈ സ്ത്രീകൾക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

എന്നാൽ, ആയിഷ മായന്റെ അനുഭവം വ്യത്യസ്തമാണ്. മലബാറിൽ വിദ്യാഭ്യാസ ഇൻസ്പെക്ടറായി ജോലി ലഭിച്ചിട്ടും പലതരത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ അവർ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. "ജോലി ചെയ്യുമ്പോൾ നിരവധി മുസ്ലിം സഹോദരങ്ങളിൽനിന്ന് താൻ അവർക്ക് അപമാനമാണെന്ന് ഭീഷണി കത്തുകൾ ലഭിച്ചിരുന്നു" (2014:11) . കൂടാതെ ഒരു ദാസിയോടൊപ്പം തനിച്ച് താമസിച്ചത് വലിയ കോലാഹലങ്ങൾക്ക് വഴി ഉണ്ടാക്കിയതായും പറയുന്നു. "ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം ആർജിക്കുകയും നരകത്തിലെ ഭാഷ പഠിക്കുകയും ചെയ്ത, സമുദായത്തോട് മഹാപരാധം ചെയ്ത പെൺപിറന്നോൾ ആണുങ്ങളെ ഭരിക്കുന്ന ഓഫീസർ ആയതോടെ സമുദായ 'നേതൃത്വം ഇളകി മറിഞ്ഞു. നിൽക്കക്കള്ളിയില്ലാതെ സ്ഥാനം ത്യജിച്ചു" (2013, മാർച്ച്). ഇവിടെ മായന്റെ സാമൂഹികപദവിയോ അധികാരമോ അവർ അനുഭവിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പ്രതിവിധി ആകുന്നില്ല. സമാനാനുഭവം തന്നെയാണ് നിലമ്പൂർ ആയിഷയുടെതും.

"മുസ്ലിംസ്ത്രീ നാടകവേദിയിലേക്കല്ല നരകത്തിലേക്കാണ് " (2007:20) അവരുടെനേരെ

എയർഗൺ കൊണ്ട് വെടി ഉതിർക്കുന്നുണ്ട്. ഉന്നം പിഴച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ജീവൻ ബാക്കിയായതെന്ന് അവർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

"അള്ളാനെ നാടുകടത്തിയ

ഉസ്മാൻ നിന്നിട്ടുണ്ട്

ആയിഷാബി മൊത്തം വച്ചാടുന്ന

ചോപ്പനും വന്നിട്ടുണ്ട്"

തുടങ്ങിയ ധാരാളം മുദ്രാവാക്യങ്ങളും അവർ കേൾക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

ആയിഷ മായനും നിലമ്പൂർ ആയിഷയ്ക്കും തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ കേവലം മതാധികാരം മാത്രമല്ല. പ്രാദേശികത, സാമൂഹികചുറ്റുപാട് തുടങ്ങിയ പലഘടകങ്ങൾ ഉൾച്ചേരുന്നതായി കാണാം. ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമാ ബീവിക്ക് തൊഴിലെടുക്കാൻ പ്രശ്നമില്ലാതിരിക്കുകയും ആയിഷ മായൻ പ്രശ്നം അനുഭവിക്കുന്നതായും കാണാം. പ്രാദേശിക ഭേദവും അവരുടെ സാമൂഹിക അന്തരീക്ഷവും ഇതിൽ ഘടകങ്ങളാകുന്നു. നിലമ്പൂർ ആയിഷയുടെ പിതാവ് നാട്ടിലെ പ്രമാണിയായിരുന്നു. സാമ്പത്തികാധികാരം കൈയാളുന്ന ആൾ. ആ സമയത്ത് വിദ്യാഭ്യാസം നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ല, മരണത്തോടെയാണ് ജീവിതം മാറിമറിയുന്നത്. ആ സാമ്പത്തിക അധികാരം തുടർന്നുപോയിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ, ഈ സാമൂഹികവിഭജനം അവർ നേരിടേണ്ടിവരില്ലായിരുന്നു. " സ്ത്രീകൾ ഒരു ഏകീകൃതവിഭാഗമല്ലെന്നും സ്ത്രീകളുടെ അനുഭവങ്ങൾ നിർവചിക്കപ്പെടുന്നത് വിവിധ ആധിപത്യ വ്യവസ്ഥകളിൽ അവർ വഹിക്കുന്ന വൈവിധ്യമാർന്ന സ്വത്വങ്ങളുടെയും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ റോളുകളുടെയും വിഭജനത്തിലൂടെയാണ്" (2020:7) എന്ന് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതായത് ഈ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെ കേവലം മാതാധികാരത്തിന്റെ പ്രശ്നമായല്ല കാണേണ്ടത്. മറിച്ച് ഈ സ്ത്രീകൾ ജനിച്ചുവളർന്ന സാഹചര്യം, സാമൂഹിക അന്തരീക്ഷം, പ്രാദേശികത, സംസ്കാരം, ജാതി, സാമ്പത്തികം, അധികാരശ്രേണി എന്നിവയുമായൊക്കെ ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ഇവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിലും നിലനിൽക്കുന്നത് എന്ന് കാണാൻ സാധിക്കും.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1.അഷ്റഫ് കെ. ടി, ജസ്റ്റിസ് ഫാത്തിമാബീവി നീതിയുടെ ധീരസഞ്ചാരം, കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2020

2.കടവത്തൂർ, സി മുഹമ്മദ്, കാഫർ മായന്റെ പെൺമക്കൾ, പുടവ, മാർച്ച് 2013

3.ചക്രവർത്തി ഉമ, ജാതിയെ ലിംഗവൽക്കരിക്കുമ്പോൾ, കോഴിക്കോട്: മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2008

4.ദേവിക ജെ , സ്ത്രീവാദം നവസിദ്ധാന്തങ്ങൾ, എഡി. വി. സി. ഹാരിസ്,ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ ബി, കോട്ടയം: ഡിസി ബുക്സ്,2000.

5.നിലമ്പൂർ, ആയിഷ, ജീവിതത്തിടെ അരങ്ങ്, കോട്ടയം: കറന്റ് ബുക്സ്, 2005

6.നൂർജഹാൻ,നൂറ. എം. ഹലീമാബീവിയുടെട ജീവിതം പത്രാധിപ, കോട്ടക്കൽ: ബുക്ക് കഫെ,2020

7. ബി. എസ്. ഷെറിൻ, ദേശീയത ഫെമിനിസം പ്രതിവ്യവഹാരങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയം, മലപ്പുറം: ബുക്ക് പ്ലസ് പബ്ലിഷേഴ്സ്, 2023

8. ഭാനു എം, സബീന, ശരീരം തന്മ സമൂഹം: മുസ്ലിംസ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം സമകാലീക മലയാളനോവലിൽ, കാലടി: ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവകലാശാല,2022

9. ശ്രീദേവി കെ നായർ, സ്ത്രീവാദവും മിത്തോളജിയും, ഫെമിനിസം എഡി:എൻ ജയ കൃഷ്ണൻ, തിരുവനന്തപുരം: കേരള ഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്,2011

10.ഹുസൈൻ കെ ടി. ഷംഷാദ്, ന്യൂനപക്ഷത്തിനും ലിംഗപദവിക്കുമിടയിൽ, തിരുവനന്തപുരം: ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, 2005

11.Aira Rosa Frasquet , Pascua Marta Ruiz, Introduction to intersectional feminism, Barcelona, servei civil internacional,2020

12.Crenshaw Kimberle , Demarginalizing the Intersection of Race and Sex:

A Black Feminist Critique of Antidiscrimination Doctrine, Feminist Theory and Antiracist politics, Chicago:University of Chicago Legal Forum,volume 1989 Issue 1 Article 8

13.Hanifa,Farzana, ayisha Raufa pioneer of Muslim women emarcipation in SriLanka, Srilank:, oscial scientist Asosciation, 2014

14.Sarkar Mahua, Muslim women and the politics of invisibility(in) late colonial Bangal, journal of historical sociology,vol 14,No2, June 2001

15.(https://youtu.be/ViDtnfQ9FHc ?si=b8n9XAf-tX9mj-rs).

12

പത്മരാജന്റെ നായികമാർ

ഡോ. രേഖ എസ്.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
ശ്രീ നാരായണ വനിതാ കോളേജ്, കൊല്ലം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഇന്നും മലയാളസിനിമയിൽ പലരും പരീക്ഷിക്കാൻ മടിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളും കഥാപരിസരങ്ങളും എൺപതുകളിൽ സൃഷ്ടിച്ച സംവിധായകനാണ് പത്മരാജൻ. തന്റെ സിനിമകളിലൂടെ സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിലനിന്നിരുന്ന പല വിശ്വാസങ്ങളെയും പൊളിച്ചെഴുതാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ശക്തരും മികവുറ്റതുമായ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങൾ പത്മരാജന്റെ സിനിമകളുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. നമുക്ക് പാർക്കുവാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകളിലെ സോഫിയ, ദ്രുവാനത്തുമ്പികളിലെ ക്ലാര, രാധ, ഞാൻ ഗന്ധർവനിലെ ഭാമ, ക്ലൂടെവിടെയിലെ ആലീസ്, ഫയൽവാനിലെ ചക്കര, നൊമ്പരത്തിപ്പൂവിലെ ജിജിയും പദ്മിനിയും നവംബറിന്റെ നഷ്ടത്തിലെ മീര എന്നിങ്ങനെ നീളുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയിലൂടെ പ്രക്ഷകരിൽ നിറഞ്ഞ കഥാപാത്രങ്ങൾ. സമൂഹം കല്പിച്ച് കൊടുത്ത സങ്കുചിത ചിന്തകളുടെ വേലിക്കെട്ടു പൊളിച്ചു കളഞ്ഞവരാണ് മിക്ക പെൺകഥാപാത്രങ്ങളും. ഓരോ കഥാപാത്ര വ്യക്തിത്വത്തിനും അവർ അർഹിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു ജീവിതവും സിനിമാന്ത്യത്തിൽ പത്മരാജൻ നൽകുന്നുണ്ട്. ഈ നായികാ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വിശകലനമാണ് ഈ പഠനത്തിൽ.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

സബ്ലിമേഷൻ, നെഗറ്റീവ് ആണത്തം, ഓട്ടിസം, ലിംഗസമത്വം, മോൾഡ്, പരമ്പരാഗത സ്തൈണത

എൺപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമുള്ള സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ പത്മരാജനെപ്പോലെ ആരും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല. പുരുഷാധികാര ഘടനയിൽ നിന്നും പുറത്തുകടക്കാതെ സിനിമാഖ്യാനങ്ങൾ സ്ത്രീകഥാപാത്രങ്ങളെ അരികുവത്കരിച്ചപ്പോൾ അതിനെ മറികടക്കാനുള്ള പത്മരാജന്റെ ശ്രമങ്ങളായിരുന്നു നിരവധി സ്ത്രീപ്രാധാന്യമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങൾ. 'നമ്മുക്ക് പാർക്കാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ' എന്ന സിനിമയിൽ ചാരിത്ര്യമെന്ന സങ്കല്പത്തെ തകർത്തെറിഞ്ഞു. പുരുഷകാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ചിത്രീകരിച്ച ദ്രുവാനത്തുമ്പികൾ സിനിമയിൽ ജയകൃഷ്ണനെന്ന നായക കഥാപാത്രത്തെക്കാൾ അന്തസ്സും സ്വതന്ത്രചിന്തകളും അഭിപ്രായങ്ങളും

പുലർത്തിയ കഥാപാത്രങ്ങളായിരുന്നു രാധയും ക്ലാരയും. രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിലെ വിവിധ വശങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കുന്ന നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ്- എന്നിവയെല്ലാം ശ്രദ്ധേയമായ സ്ത്രീപ്രാധാന്യമുള്ള സിനിമകളാ യിരുന്നു. സ്ത്രീ ജീവിതത്തിലെ കഠിനമായ ശിക്ഷാനടപടികളെ ഭയന്ന് മാനേജ്മെന്റിന്റെ വേലിക്കെട്ടുകൾ പൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞ് ദേശാടനക്കിളിയെപ്പോലെ സഞ്ചരിച്ച കൗമാരക്കാരായ സാലിയും നിമ്മിയും ഇന്നലകളിൽ ഓർമ്മകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ മായ, ഒരു അപകടത്തെത്തുടർന്ന് ബുദ്ധിസ്ഥിരത നഷ്ടപ്പെടുന്ന ജിജി എന്ന അനാഥക്കുട്ടി അവളെ എടുത്തു വളർത്തുന്ന പദ്മിനി, തിങ്കളാഴ്ച നല്ല ദിവസത്തിലെ ജാനകിക്കുട്ടിയെന്ന അമ്മ, തുടങ്ങിയവരെല്ലാം പ്രേക്ഷകർക്കുള്ളിൽ എക്കാലവും നിറഞ്ഞുനിന്ന കഥാപാത്രങ്ങളാണ്.

1979-ൽ പദ്മരാജൻ സംവിധാനം ചെയ്ത ആദ്യസിനിമയിലെ പെരുവഴിയമ്പല ത്തിൽ 'ദേവയാനി' എന്ന നായികാ കഥാപാത്രം വളരെ ദുരന്ത പശ്ചാത്തലത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന ലൈംഗിക തൊഴിലാളിയാണ്. ശൃംഗാരശീലയും അതേസമയം മൂർച്ചയുള്ള നാവിന്റെ ഉടമയുമാണവൾ. എന്നിട്ടും നായകനായ രാമനുമായി ഊഷ്മളമായ സൗഹൃദം പൂലർത്താൻ അവൾക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയെ വില്പനചരക്കായി കാണുന്ന സമൂഹത്തിൽ പെണ്ണുങ്ങളുടെ ശരീരത്തിൽ പാടുകൾ വീഴുമ്പോൾ അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ദേവയാനിയിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. "ഇവിടെ എനിക്കെന്തിലും പറയാൻ ആരാണുള്ളത്. ഇവിടം വന്നുപോകുന്നവർ മാത്രമേയുള്ളൂ" (പെരുവഴിയമ്പലം :1979 -1:12:05.) എന്നും "ആരെക്കെയോ വരുന്നു.. പോന്നു, മണിപറയുന്നതാ നേര്... കുന്നുംപുറത്തെ ദേവയാനിക്കു ഒന്നുമില്ല. ഈ കുന്നുപോലും" - എന്നിങ്ങനെ തന്റെ ജീവിതം രാമന് മുമ്പിൽ അവൾ തുറന്നിടുന്നുണ്ട്. നാട്ടിലെ പ്രധാന റൗഡിയായ പ്രഭാകരപിള്ളയെ കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ട് പോലീസിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാനാണ് രാമൻ ദൂരെ കുന്നിന്റെ മുകളിൽ വേശ്യാവൃത്തി നടത്തുന്ന ദേവയാനിയുടെ വീട്ടിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നത്. ആ വീട്ടിൽ വിശ്വംഭരനും ഒരു വൈദ്യനും മാത്രമാണ് വിരുന്നുകാരായി എത്തുന്നത്. ആർദ്രത മറന്ന ആണത്തത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ മാതൃത്വത്തിന്റെ വാത്സല്യം രാമനോട് കാണിക്കുന്നത് സമൂഹത്തിൽനിന്നും പുറത്താക്കപ്പെട്ട ദേവയാനിയാണ്. വേശ്യയാണെങ്കിലും വ്യക്തമായ നിലപാടുകളും അഭിപ്രായമുള്ള കഥാപാത്രമായിട്ടാണ് പത്മരാജൻ അവളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഒരു സ്ത്രീയുടെ ജീവിതത്തെ മുൻനിർത്തി ആണത്തത്തിന്റെ കഥപറയുന്ന സിനിമയാണ് പത്മരാജന്റെ ഒരിടത്തൊരു ഫയൽവാൻ (1981) എന്ന സിനിമ. ആണത്തം എന്ന സങ്കല്പം ചക്കരയുടെ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ ഇതിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അതായത് മൂന്നു നായക കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വളർച്ചയും തുടർച്ചകളും ചക്കരയെന്ന സ്ത്രീയെ മുൻനിർത്തിയുള്ളതാകുന്നു. ചക്കരയെ വിവാഹം ചെയ്യുന്ന ഫയൽവാൻ, ഗർഭിണിയാക്കി കടന്നു കളയുന്ന ജോബ്, പ്രണയിക്കുന്ന കണ്ണൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു പുരുഷന്മാരാണ് അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ കടന്നു വരുന്നത്. ഗോദയിൽ ശരീരം കൊണ്ട് മാസ്മരികത തീർത്ത ഫയൽവാൻ ചക്കരയ്ക്ക് കൗതുകകരമായ മനുഷ്യനാണ്. ഫയൽവാന്റെ കസർത്തുകളെല്ലാം ഒളിഞ്ഞും പതുങ്ങിയും നിന്നു അവൾ കണ്ടു രസിക്കുന്നു. ഫയൽവാനുമായുള്ള വിവാഹത്തിൻറെയന്നു "അയാളെ താങ്ങാനിത്തിരി പാടാ' - എന്നു വേദനയോടെ തമാശപറയുന്ന കണ്ണന്റെ മുന്നിൽ നിന്നും അവൾ ഓടിപ്പോകുന്നു. അവന്റെ തീവ്രമായ പ്രണയം ചക്കര മനസ്സിലാക്കാൻ കാലതാമസമുണ്ടായെന്നു മാത്രം. ആദ്യരാത്രിയിൽ ഗുസ്തിക്കാരനെപ്പോലെ ഫയൽവാൻ ചക്കരയെ എടുത്തുയർത്തി വായുവിൽ വട്ടം കറക്കുന്നു. കാണികളില്ലാത്ത മണിയറയിൽ ചക്കരയുടെ മനസ്സ് വളരെ പെട്ടെന്ന് ഉദ്വേഗത്തിൽ നിന്നും ആഹ്ലാദത്തിലേയ്ക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവസാനം തളർന്നുറങ്ങുന്ന അവളെ വാത്സല്യത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന ഫയൽവാനെക്കാണാം. നാടുമുഴുവൻ ഫയൽവാന് 'സെക്സിലും സ്റ്റണ്ടില്ലാ എന്നവപാദം പരക്കുമ്പോൾ ചക്കരയെ ഉപേക്ഷിച്ച് അയാൾ നാടുവിടുന്നു.

ഫയൽവാന്റെ പാലായനവും ആദ്യ ഭാര്യയായ ബിപാത്തുവിന്റെ കത്തും ലഭിക്കുന്നതോടെ ചക്കരയുടെ ജീവിതത്തിൽ ജോബുമായുള്ള അടുത്തഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു. 'പൂച്ചക്കണ്ണൻ' എന്നാണ് കുസൃതിയോടെ ജോബിനെ വിളിക്കുന്നത്. 'നാട്ടീപ്പെട്ട നല്ലൊരു പെണ്ണിനെ വെറുതെ പാഴാക്കി കളഞ്ഞല്ലോ' എന്ന ജോബിൻറെ പരിഭവം തീരുന്നത് ചക്കരയെ ഗർഭിണിയാക്കി കുവൈറ്റിലേയ്ക്ക് കടന്നുകളയുമ്പോഴാണ് "ഭർത്താവിന്റെ കൂടെ കിടന്ന് ഉറങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ ഭാര്യ അവൾക്ക് തോന്നിയതുപോലെ ചെയ്യോ" (ഒരിടത്തൊരു ഫയൽവാൻ: 1981-1:48:18) എന്ന കണ്ണന്റെ ചോദ്യത്തിന് 'ചെലപ്പോ' എന്നവൾ പ്രതികാരത്തോടെ ഉത്തരം പറയുന്നു. തന്റെ ശരീരത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമിട്ട ജോബ് ഇനി വരില്ലായെന്നവൾക്കറിയാം. അയാൾക്ക് വേണ്ടി കരയാതെ കാത്തിരിക്കാതെ കണ്ണനെ തന്റെ ഭർത്താവാക്കാൻ ചക്കര തീരുമാനിക്കുന്നു. ജോബിൽ നിന്നും ഗർഭിണിയായെങ്കിലും അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ കണ്ണൻ തയ്യാറാണ്. ജോബിൻ, ഫയൽവാൻ എന്നിവരെപ്പോലെ ശാരീരികശക്തിയില്ലാത്ത കണ്ണനെ അവന്റെ ആഴത്തിലുള്ള പ്രണയം മനസ്സിലാക്കി ചക്കര സ്വീകരിക്കുന്നു. ഫയൽവാൻ തിരിച്ചു വന്ന ചക്കരയെ ചോദ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ അവൾ ധൈര്യത്തോടെ കണ്ണനെ അയാൾക്ക് മുന്നിൽ നിർത്തുന്നു. അങ്ങനെ ഫയൽവാനെക്കാളും ജോബിനെക്കാളും ചക്കരയുടെ ജീവിതത്തിൽ കണ്ണൻ വിജയിച്ചു കയറുന്നു. ചക്കര എന്ന കഥാപാത്രത്തിലൂടെ സിനിമ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്ന ആണത്തം കണ്ണന്റേതാണ്. ശക്തനായ ഫയൽവാനെക്കാൾ തവളപിടിത്തക്കാരനും ദുർബലനുമായ കണ്ണന്റെ ആണത്തം മേൽക്കൈ നേടുന്നത് പ്രണയത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിന്റെ യും മാനദണ്ഡത്തിലാണ്. അവിടെ ജോബും ഫയൽവാനും ദുർബലരായിത്തീരുന്നു.

1982-ൽ റിലീസായ പത്മരാജന്റെ 'നവംബറിലെ നഷ്ടം' എന്ന സിനിമയിലെ നായിക മീരാപിള്ള ശ്രദ്ധേയമായ നായികാകഥാപാത്രമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ മുഴുവൻ സ്നേഹവും സ്നേഹനഷ്ടവും വഞ്ചനയും ചതിയും പ്രതികാരവും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന യുവതിയാണവർ. സിനിമയുടെ അവസാനഭാഗത്ത് നവംബർ മാസത്തിൽ മാനസികാ രോഗ്യാശുപത്രിയിലെ പതിനൊന്നാം നമ്പർ സെല്ലിൽ അവൾ അടയ്ക്കപ്പെടുകയും തുടർന്ന് ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ രംഗത്തിന് ഉചിതം പോലെ പത്മരാജൻ നൽകിയ പേരാണ് 'നവംബറിന്റെ നഷ്ടം.' പത്മരാജന്റെ ഒട്ടുമിക്ക സിനിമകളെപ്പോലെ ഇതും പ്രേക്ഷകർ തള്ളിക്കളഞ്ഞെങ്കിലും കാലത്തിനു മുമ്പേ സഞ്ചരിച്ച ചിത്രമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. പിൽക്കാലത്ത് സിനിമാനിരൂപകർ ഇതിനെ മനഃശാസ്ത്രപരമായി വിശകലനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. മീര എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനും പ്രതികാരത്തിനും എൺപതുകൾ പാകപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടാവാം അത് പരാജയപ്പെട്ടത്.

സിനിമയുടെ തുടക്കം അച്ഛനെക്കുറിച്ചുള്ള ദുഃസ്വപ്നങ്ങളിൽനിന്നാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. "ഞാൻ എന്തോ അച്ഛനെ സ്വപ്നം കണ്ടു നിലവിളിച്ചു. ഇന്നും കുന്തവും പരിചയുമൊക്കെയായിട്ടാണ് വന്നത്" (നവംബറിലെ നഷ്ടം:1982 - 00 : 04 : 36) എന്നിങ്ങനെ സഹോദരനോട് മീര അത് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അച്ഛൻ അവൾക്ക് വില്ലനാണ്. ഭാര്യയെയും മക്കളെയും ഉപേക്ഷിച്ച് പോയിട്ട് അവസാനം ദുരിതങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴുന്ന ഒരു കഥാപാത്രം ഒരു പുരുഷനെന്ന നിലയിൽ അയാളാണ് അവളിൽ മാനസികരോഗത്തിന്റെ വിത്തുകൾ വിതറുന്നത്. അച്ഛന്റെ സ്ഥാനത്ത് അവളുടെ മുഴുവൻ സംരക്ഷണവും സഹോദരൻ ഏറ്റെടുക്കുന്നുവെങ്കിലും പുരുഷന്മാരെ പൂർണമായും വിശ്വസിക്കാൻ അവൾ തയ്യാറാകുന്നില്ല. എന്നിട്ടും അവളുടെ സീനിയറായ ദാസ് എന്ന വ്യക്തിയുമായി പ്രണയത്തിലാവുന്നുണ്ട്. അവനെ മാത്രമെ വിവാഹം കഴിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് സഹോദരനോട് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവിടെയും വഞ്ചിക്കപ്പെടാനായിരുന്നു അവളുടെ വിധി. പ്രണയവഞ്ചന അവളെ പൂർണ മനോരോഗിയാക്കുന്നു. മീരയിൽ കാണുന്ന മനോരോഗത്തിനെ സബ്ലിമേഷൻ എന്ന് നിർവചിക്കാം. സമൂഹം അംഗീകരിക്കാത്ത ഒന്നിനെ മനസ്സ് കൊണ്ടു സ്വീകാര്യമാക്കി തൃപ്തിയടയുന്ന മനസ്സിന്റെ പ്രതിരോധ തന്ത്രമാണ്. രോ

ഗം തീർത്ത തടവറയിൽ കഴിയുമ്പോൾ ദാസിനെ മാനസികാരോഗാശുപത്രിയിൽ വീണ്ടും കാണുകയും അയാളുമായി കൂടുതൽ അടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചതിയുടെ ചെകുത്താൻ പല്ലുകൾ അയാളിൽ കണ്ടെത്തുന്നു. മീര മനസ്സുകൊണ്ട് ദാസിനോട് പ്രതികാരം മാത്രം മാർഗമായി കാണുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയെക്കൂടി കീഴടക്കിയെന്ന വ്യാജാഭിമാനത്തിന്റെ സംതൃപ്തിയിൽ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്ന അയാളെ മീര കഴുത്തിൽ ബൽറ്റ് മുറുക്കി കൊല്ലുകയും ലക്ഷ്യസാക്ഷാത്കാരം നേടുന്നു. ഈ സിനിമയിൽ മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ സങ്കീർണതയും മനോരോഗത്തിൻറെ വിവിധ തലങ്ങളും ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ നെറികേടുകളോട് സന്ധി ചെയ്യാൻ തയ്യാറാകാത്ത ആലീസ് എന്ന പെൺകുട്ടി തന്റെ കൂട് അഥവാ സ്വത്വം തേടിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് കൂടെവിടെ (1983) എന്ന സിനിമ. ഊട്ടിയിലെ ഒരു ബോർഡിംഗ് സ്കൂളിൽ അദ്ധ്യാപികയായ ആലീസ് സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിന്റെ നിർദേശം മറികടന്ന് രവി പുത്തൂരാൻ എന്ന മോശം വിദ്യാർത്ഥിയെ മികച്ച വിദ്യാർത്ഥിയായി മാറ്റിയെടുക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കഥാതന്തു. പട്ടാളക്കാരനായ സഹോദരനോടൊപ്പമാണ് അവൾ താമസിക്കുന്നത്. സഹോദരനായ ക്യാപ്റ്റൻ ജോർജ്ജ് അപകടത്തിൽ മരിക്കുന്നതോടെ ഒറ്റയ്ക്കാകുന്ന ആലീസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തായ ക്യാപ്റ്റൻ തോമസിനെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. രവിയുമായുള്ള അടുപ്പം തോമസിൽ സംശയം നിറയുകയും അവനെ കൊല്ലുന്നതിനു കാരണമായിത്തീരുന്നു. തുടർന്ന് തോമസുമായുള്ള ബന്ധം ഒഴിവാക്കി മറ്റൊരിടത്തേയ്ക്ക് അവർ പോകുന്നു. ആദ്യം നായികയുടെ പേര് എഴുതിക്കാണിക്കുമ്പോൾ മനസ്സിലാകും നായികാ പ്രാധാന്യമുള്ള ചിത്രമാണിതെന്ന്.

സമൂഹത്തിലെ അധികാരകേന്ദ്രങ്ങളോടാണ് ഇതിലെ നായിക പ്രതിരോധം തീർക്കുന്നത്. ഒന്ന് അതിസമ്പന്നരായ മക്കൾ മാത്രം പഠിക്കുന്ന സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിനോടാണ്, രവിപുത്തൂരാൻ എന്ന കുട്ടിയെ മോശക്കാരനായ വിദ്യാർത്ഥിയായി മുദ്രകുത്തി സ്കൂളിൽനിന്നും പുറത്താക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അമ്മയില്ലാത്ത അവന്റെ അരക്ഷിതാവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കി അവന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പാഠ്യേതര പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പഠനത്തിലും മിടുക്കനാക്കുന്നു. സ്കൂൾ മാനേജ്മെന്റിനോടുള്ള അവളുടെ നിശബ്ദപ്രതിഷേധമാണിവിടെ അരങ്ങേറുന്നത്. "എല്ലാവരും കൂടി ക്രിമിനലാക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ വളരെ എളുപ്പമാ. അതും ആരുമില്ലാത്ത ഒരു കുട്ടിയെ" (കൂടെവിടെ:1983 - 00 : 43 : 32) എന്നിങ്ങനെയാണ് മാനേജ്മെന്റിന്റെ പ്രവർത്തികളെ അവൾ നോക്കിക്കാണുന്നത്. പട്ടാളച്ചിട്ട പുലർത്തുന്ന തോമസ് എന്ന വ്യക്തിയുമായി വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചതിനുശേഷം അവളോടു അയാൾ കാണിക്കുന്ന അധീശത്വത്തിനോടുള്ള പ്രതിരോധമാണ് രണ്ടാമത്തേത്. മാനുഷികതയിലും പാരസ്പര്യത്തിലും ജീവിക്കുന്ന പുരുഷനെ സ്വപ്നം കാണുന്ന വ്യക്തിയാണ് ആലീസ്. സ്ത്രീസമത്വത്തിന്റെയും ലിംഗസമത്വത്തിന്റെയും പുതുകാഴ്ചകളാണ് പത്മരാജൻ ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. അയാളുടെ ആണധികാരം അതിരു കടക്കുമ്പോൾ വിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് "ഇപ്പോൾ ഉടനെ പറ്റില്ല. എനിക്ക് ആലോചിക്കണം. ഞാൻ തോമസിനെ ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കി തുടങ്ങുന്നതേയുള്ളൂവെന്ന് എനിക്ക് സംശയം തോന്നുന്നു. പേടി തോന്നുന്നുവെന്നു" (കൂടെവിടെ:1983 - 2 : 00 : 22) അവൾ തുറന്നു പറയുന്നുണ്ട്. പുരുഷാധികാരത്തിന്റെ അടിമയായി കഴിയാതെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി താമസിക്കാനുള്ള ഒരു കൂടാണ് അവൾ അന്വേഷിക്കുന്നത്.

പത്മരാജൻ 1986-ൽ തിരക്കഥയെഴുതി സംവിധാനം ചെയ്ത സിനിമയാണ് നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ്. ശാന്തസ്വഭാവിയും അന്തസ്സും പ്രതിഫലിക്കുന്ന പ്രതിരോധശക്തിയുള്ള പത്മിനി എന്ന കോളേജ് ടീച്ചറാണ് ഇതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം. ദുരിതങ്ങളുടെ കൊടുങ്കാറ്റു വഹിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ. ഭർത്താവിന്റെ ബൈക്കപകടത്തിൽ രണ്ടു പെൺകുട്ടികൾ നഷ്ടപ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് ഭർത്താവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാനാവാതെ അയാളിൽനിന്നും വേർപിരിയുന്നു. സുഹൃത്തുമായി

വാടകവീട്ടിൽ കഴിയുമ്പോഴാണ് ജിജി എന്ന കൊച്ചു പെൺകുട്ടി അവളുടെ മങ്ങിയ ജീവിതത്തിൽ പ്രകാശമായി മാറുന്നത്. ഒട്ടും നാടകീയതയില്ലാതെയാണ് അവരുടെ ബന്ധം പത്മരാജൻ വരച്ചു ചേർക്കുന്നത്. ജിജിയുടെ സ്കൂളിൽ വച്ചാണ് ഡോ. പത്മനാഭനെ പത്മിനി പരിചയപ്പെടുന്നത്. അയാളുടെ ചിന്തകളും ഉപദേശങ്ങളും അവളിൽ വളരെയധികം മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നു. ഭാര്യയുമായി വേർപെട്ട് കഴിയുന്ന അയാളുടെ സാമീപ്യം അവളിൽ ഊർജം നിറയ്ക്കുന്നു. പത്മിനിയും പത്മരാജനും തികച്ചും സമാനരാണ്. സഹാനുഭൂതിയുടെ ബാഹ്യസ്രോതസ്സുകളിലൂടെ ഇരുവരും തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലെ ശൂന്യത നികത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മക്കളുടെ മരണത്തിൽ പത്മിനിയുടെയും ഭർത്താവിന്റെയും ദുഃഖം പത്മരാജൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതും വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണ്. മക്കളുടെ മരണത്തിന്റെ ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും പത്മിനി കരയാതിരിക്കുമ്പോൾ ഭർത്താവായ സേതു വളരെ പെട്ടെന്ന് മുന്നോട്ട് പോകുന്നു. അനാഥയായ പെൺകുട്ടിയിൽ ആശ്വാസം കണ്ടെത്താൻ പത്മിനി ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ പ്രവർത്തികളെ വളരെ അസ്വസ്ഥതയോടെയാണ് അയാൾ പരിഗണിക്കുന്നത്. അവരുടെ ബന്ധം എത്രത്തോളം ദുർബലമായിരുന്നുവെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതാണ് അവർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളെല്ലാം. പത്മിനി ജിജിയെ വീട്ടിലേയ്ക്കു നിർബന്ധമായി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ "വരുന്നില്ലേ വരണ്ടേ, ഹോസ്റ്റലിൽ പോയി നിൽക്കട്ടെ. പിറകെ വിളിക്കാൻ ആരുമില്ലെന്നു കാണുമ്പോൾ തനിയെ ഇങ്ങു വന്നുകൊള്ളും"–(നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ്:1986- 2 : 04 : 45) എന്നിങ്ങനെ തികച്ചും ബാലിശമായിട്ടാണ് സേതു പ്രതികരിക്കുന്നത്. പത്മിനിയുമായി ചേർത്തു വായിക്കാവുന്ന ഈ സിനിമയിലെ മറ്റൊരു കഥാപാത്രമാണ് അനിത. അതിരു കവിഞ്ഞ മദ്യപാനിയായ ഭർത്താവിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചാലും അവളെ തന്റെ കിടക്കയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതിൽ അയാൾ വിജയിക്കുന്നു. പത്മരാജന്റെ നൊമ്പരത്തിപ്പൂവ് ലോകത്തിൽ അനിതയും പത്മിനിയും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഭർത്താവിൽനിന്നോ കുട്ടികളിൽനിന്നോ അകന്നു നിൽക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ പരിചിതമായ ബന്ധങ്ങളാൾ ബന്ധിക്കപ്പെടുന്ന സ്ത്രീകളാകുന്നു അവർ.

പെണ്ണിന്റെ പരിശുദ്ധിക്കു സമൂഹം കൊടുത്ത അളവുകോലുകളെ തകർത്തെറിഞ്ഞ സിനിമയാണ് 'നമ്മുക്ക് പാർക്കാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ' (1986). തികച്ചും പക്വതയാർന്ന പ്രണയ സങ്കല്പമാണ് നായികാനായകനിലൂടെ അവലോകനം ചെയ്യുന്നത്. തന്റെ പ്രണയം സോളമൻ സോഫിയയെ അറിയിക്കുന്നിടത്തും ആ പക്വത പ്രകടമാകുന്നുണ്ട്. വളരെ കഠിനമായ ജീവിത പശ്ചാത്തലത്തിൽ വളർന്നു വന്നവളാണ് ഇതിലെ നായികയായ സോഫിയ. രണ്ടാനച്ഛന്റെ ക്രൂരതകൾ അവളെ വല്ലാതെ അലട്ടിയിരുന്നു. അതെല്ലാം സോളമനോട് തുറന്നു പറയുന്നതിൽ അവൾ ഒട്ടും വിമുഖത കാട്ടിയിരുന്നില്ല. "എന്നെയും അമ്മയും സേവ് ചെയ്യാൻ എന്തോ ത്യാഗം ചെയ്തുവെന്നാണ് അയാളുടെ ഭാവം. ഞാനിതെല്ലാം ആരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞുവെന്നറിഞ്ഞാൽ ഞങ്ങളെ വല്ലാതെ ഉപദ്രവിക്കുക്കും"-(നമ്മുക്ക്പാർക്കാൻ മുന്തിരിത്തോപ്പുകൾ-1986 - 00 : 50 : 19) എന്നിങ്ങനെ തന്റെ അവസ്ഥ അവൾ സോളമനോട് വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവളുടെ പശ്ചാത്തലം അയാൾക്ക് ഒരു പ്രശ്നമേ അല്ല. പത്താം ക്ലാസിനപ്പുറം പഠനം നേടാൻ പോലും സ്വാതന്ത്ര്യമില്ലാത്തവളാണ് സോഫി. വേലികെട്ടിത്തിരിച്ച ആ വീട്ടിനു വെളിയിൽ പോകാൻ പോൾ പൈലോക്കോരൻ അവളെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. സോഫിയയ്ക്കു ഒരു നല്ല ഭാവി ഉണ്ടാകുന്നത് അംഗീകരിക്കാൻ അയാൾ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം വീട്ടിൽ ആരുമില്ലാത്ത സമയത്ത് അയാൾ സോഫിയയെ മാനഭംഗപ്പെടുത്തി സോളമനുമായുള്ള അവളുടെ വിവാഹബന്ധത്തെ ഇല്ലാതാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ഇവിടെ എൺപതുകളിലെ സിനിമകളിൽ കാണാൻ സാധിക്കാത്ത ഒരു പക്വതയാണ് പത്മരാജൻ കാണിക്കുന്നത്. വിവാഹപൂർവ്വബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി ജനിച്ചത്, പഠനം നിർത്തേണ്ടി വന്നത്, റേപ്പുചെയ്യുന്ന രണ്ടാനച്ഛനുണ്ടായത് അവളുടെ തെറ്റല്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കി ഒരു പുരുഷൻ അവളെ സ്വീകരിക്കാൻ

തയ്യാറാകുന്നതായി പത്മരാജൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അതാണ് യഥാർത്ഥ പ്രണയമെന്ന് സംവിധായകൻ സമൂഹത്തിന് കാണിച്ചു കൊടുക്കുന്നു. പ്രണയത്തിനും വിവാഹത്തിനും പാതിവ്രത്യത്തിന്റെ അനാവശ്യകതയാണ് ഇവിടെ ദൃശ്യവത്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം ബോർഡിങ്ങിലെ പട്ടാളച്ചിട്ടകളിൽ തളച്ചിടാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട സാലിയുടെയും നിമ്മിയുടെയും കഥയാണ് 'ദേശാടനക്കിളി കരയാറില്ല' (1986) എന്ന സിനിമ. ലെസ്ബിയൻ തലത്തിലുള്ള വിഷയമാണ് പത്മരാജൻ കൈകാര്യം ചെയ്തതെന്ന ചർച്ചകളും പിൽക്കാലത്ത് അതിനെക്കുറിച്ച് നടന്നിട്ടുണ്ട്. ആണിന്റെ തന്റേടത്തോടെയുള്ള ശാലിയും പെണ്ണിന്റെ എല്ലാവിധ ചേഷ്ടകളുമുള്ള നിമ്മിയും തമ്മിലുള്ള ശുദ്ധ സൗഹൃദമാണ് സിനിമയിൽ നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നത്. ഹരിശങ്കർ എന്ന വ്യക്തിയെ പ്രണയിക്കുന്ന നിമ്മിയെ ശാലി ഒരിക്കലും എതിർക്കുന്നില്ല. മൗനസമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഹരിശങ്കറിനെ കാണാൻ താത്പര്യപ്പെടുന്ന നിമ്മിയോട് "ഹാ എന്താ ഉഷാർ. മോളേ നീ രക്ഷപെട്ടു. ഒരാളോടെങ്കിലും മനസ്സുകൊണ്ട് പ്രേമമോ ഫാസിനേഷനോ, ലൗവ്വോ എന്തു കന്തമോ ആകട്ടെ മനസ്സുകൊണ്ടു ഒരടുപ്പം തോന്നിയാൽ പാതിരക്ഷപ്പെട്ടു"-(ദേശാടനക്കിളികരയാറില്ല:1986 - 1 : 09 : 45)എന്നിങ്ങനെ ശാലി പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും ശാലിക്ക് നിമ്മിയോട് സ്വവർഗാനുരാഗം ഇല്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കാം. ഇങ്ങനെ ഒരു വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടായ പരിമിതികളും എതിർപ്പുകളും പരിഗണിക്കാത്ത സംവിധായകനാണ് പത്മരാജൻ. ദേശാടനക്കിളിയെ പ്പോലെ പറന്നു നടക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച സാലി ബോർഡിങ് സ്കൂളിന്റെ ചുമരുകൾക്കുള്ളിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. അവിടെ തന്റെ ജീവിതത്തെ തളച്ചിടാൻ സാലി തയ്യാറാകുന്നില്ല. പല പ്പോഴും ബോർഡിങ്ങിലെ വിലക്കുകൾ ലംഘിച്ചും ചുയിംങ്ങം ചവച്ചും അവൻ തന്റെ ബാല്യത്തിന്റെ നിസംഗതകൾ മറയ്ക്കുന്നു. തന്റെ അതേ വേദനകളുള്ള നിമ്മിയെ ചേർത്തുപിടിച്ച് ബോർഡിങ്ങിന്റെ വിലക്കുകൾ പൊട്ടിച്ചെറിയാൻ തീരുമാനിക്കുന്നു. ഒരു ആണിന്റെ തന്റേടത്തോടുകൂടി നിമ്മിയെ ചേർത്തു നിർത്താനും സംരക്ഷിക്കാനും അവർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഹരിശങ്കറിന്റെ വിവാഹവാർത്തയറിഞ്ഞ് ദുഃഖിക്കുന്ന നിമ്മിയെ ശകാരിക്കുന്ന ശാലിയിൽ ഒരു സുഹൃത്തിനെക്കാൾ കാമുകഭാവം കണ്ടതിനാലാണ് പലരും ഇവരെ ലെസ്ബിയനായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. ഒരിക്കലും കൂട്ടിലകപ്പെടാൻ വേദനിക്കാനിഷ്ടപ്പെടാത്ത അവർ ദേശാടനക്കിളിയെപ്പോലെ മറ്റൊരു ലോകത്തേയ്ക്ക് പറന്നു പോവുകയായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ കാലത്ത് ചർച്ച ചെയ്യുന്ന പരമ്പരാഗത സ്ത്രൈണതയെ മുറുകെപിടിക്കുന്ന നിമ്മിയെയും ആധുനിക സ്ത്രീയോ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രതിനിധിയായ സാലിയെയും കാലത്തിനു മുമ്പേ തീരശ്ശീലയിലവതരിപ്പിച്ച സംവിധായകനാണ് പത്മരാജൻ.

അന്നുവരെ തിരശ്ശീലയിൽ ചിത്രീകരിച്ച പൈങ്കിളി പ്രണയകഥയിലെ നായികമാരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി തന്റേടത്തോടെ തങ്ങളുടെ പ്രണയത്തെ ന്യായീകരിക്കുകയും പുതിയമാനം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുകയും ചെയ്ത സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളാണ് പത്മരാജന്റെ തൂവാനത്തുമ്പികളിലെ ക്ലാരയും രാധയും. സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധത്തിന്റെ വേറിട്ട കാഴ്ചയായ, ആർക്കും അത്ര പെട്ടെന്ന് പിടികൊടുക്കാത്ത മണ്ണാർത്തൊടിയിലെ ജയകൃഷ്ണൻറെ കാമുകിയായ ക്ലാര. നല്ല പ്രണയിനി എന്നതിനെക്കാൾ പ്രണയിനിയായ ഫെമിനിസ്റ്റ് എന്നവളെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും വിവേകത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണവൾ. ജയകൃഷ്ണന്റെ പ്രണയം അവൾ രാധയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുന്നു. ഭർത്താവും കുഞ്ഞുമായി യാത്രപറഞ്ഞ് പോകുന്ന ക്ലാരയെക്കുറിച്ച് ഒരുപാട് ചർച്ചകൾ മലയാള സിനിമാ ലോകത്ത് നടന്നിട്ടുണ്ട്. ജയകൃഷ്ണന്റെ ആഢ്യത്വ തറവാടു ചുറ്റുപാടുകളെ അംഗീകരിക്കാൻ സ്വതന്ത്രമോഹിയായ ക്ലാര വെറുത്തതാവാം ഒന്നാമത്തെ കാരണം. അവളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യചിന്ത പ്രകടമാകുന്ന നിരവധി സന്ദർഭങ്ങൾ സിനിമയിലുണ്ട്. "മുറികൾ എനിക്കിനി വയ്യ. പണ്ട് ജീവിതം മടുത്തതുപോലെ മുറികളും എനിക്ക് മടുത്തു. ചുമരുകൾ. ചുമരുകൾക്കുള്ളിലെ ചുമരുകൾ. സൈഡ്റൂമിന്റെ, ബെഡ്റൂമിന്റെ, ബാ

ത്റൂമിന്റെ എല്ലായിടത്തും ചുമരുകൾ. അവിടുന്നു വിട്ടാൽ ഓടുന്ന കോചുമരുകൾ. കാറിന്റെയോ, ട്രെയിനിന്റെയോ ചുമരുകൾ"-(തൂവാനത്തുമ്പികൾ:1987 - 1 : 49 : 37) എന്നിങ്ങനെ ജയിൽപ്പുള്ളികളെപ്പോലെ ജീവിച്ചു മടുത്തുവെന്ന് അവൾ തുറന്നുപറയുന്നുണ്ട്. കാല്പനിക പ്രണയത്തിൽ വശംവദയല്ല ഇവിടെ ക്ലാര. മനസ്സുറപ്പിന്റെ കാര്യത്തിൽ തന്റെ തീരുമാനങ്ങളെ ഇടയ്ക്കിടെ വികാരത്താൽ മാറ്റുന്ന രാധയെക്കാളും ഒരുപടി മുന്നിലാണവൾ. തന്റെ തീരുമാനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ സ്നേഹത്തിനും സഹതാപത്തിനും ഒരു പരിഗണനയും അവൾ നല്കുന്നില്ല. രാധയെക്കാളേറെ ജയകൃഷ്ണനെ മനസ്സിലാക്കുന്നതും ക്ലാരയാണ്.

ക്ലാരയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി വളരെയധികം ആഘോഷിക്കപ്പെടാതെ പോയ കഥാപാത്രമാണ് രാധ. ആദ്യം ജയകൃഷ്ണന്റെ ആണധികാരം അവളിൽ വെറുപ്പുളവാക്കുന്നു വെങ്കിലും പിന്നീട് അയാളുടെ സത്യസന്ധതയിലും തുറന്ന പ്രകൃതത്തിലും അവൾ ആകൃഷ്ടയാകുന്നു. സ്നേഹത്തിനും സ്നേഹിച്ച പുരുഷനും വേണ്ടി എന്തും ചെയ്യുന്ന കുലസ്ത്രീയല്ല രാധ. തന്റേതായ അഭിപ്രായങ്ങളും നിബന്ധനകളും എപ്പോഴും അവൾ ജയകൃഷ്ണനോട് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. പ്രണയിച്ച പുരുഷനുവേണ്ടി ചില വിട്ടുവീഴ്ചകൾക്ക് അവൾ മുതിരുന്നുണ്ട്. അവൾക്ക് കൊടുത്ത വാക്ക് മറികടന്ന് ക്ലാരയെ കാണാൻ പോയ ജയകൃഷ്ണനോട് അവൾ ക്ഷമിക്കുന്നത് അയാളോടുള്ള സ്നേഹം കൊണ്ടാണ്. ഇപ്പോൾ തന്നെ വിവാഹം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞ ജയകൃഷ്ണനോട് "ഒരു കാര്യം ഉറപ്പിച്ചോളൂ എന്നെങ്കിലും ഞാനൊരു വിവാഹരജിസ്റ്ററിൽ ഒപ്പിട്ടാൽ അതു ജയേട്ടന്റെ ഒപ്പിന്റെ അടുത്തേ ആവൂ. അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടാവില്ല. ഞാൻ ഒപ്പിട്ടോളാം എന്നെങ്കിലും ഒരു ദിവസം. പക്ഷേ ഇന്നില്ല." (തൂവാനത്തുമ്പികൾ:1987- 2 : 22: 39)എന്നിങ്ങനെ തന്റെ ഹൃദയം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മരംചുറ്റിയാടുന്ന നായികമാരിൽനിന്നും തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായി തന്റേടവും സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങളും തീരുമാനങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടു കഥാപാത്രങ്ങളെ പത്മരാജൻ ഇവിടെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

കടൽത്തീരത്ത് ഉല്ലസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭാമയ്ക്ക് ഒരു ചെറിയതടിയുടെ രൂപത്തിലുള്ള ഗന്ധർവ്വനെ കിട്ടുന്നിടത്താണ് പത്മരാജന്റെ ഞാൻ ഗന്ധർവ്വൻ (1991) എന്ന സിനിമ ആരംഭിക്കുന്നത്. ആധുനിക സമൂഹത്തിൽ പഴയ ഗന്ധർവ്വ മിത്തിന്റെ പുനരാഖ്യാനമാണ് ഈ സിനിമ. പഴയ മുത്തശ്ശിക്കഥകളിലെ ഗന്ധർവ സങ്കല്പം ലൈംഗിക ഉണർവിനായുള്ള ഒരു രഹസ്യമുദ്രാവാക്യമാണ്. ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ അപരിചിതനോടൊപ്പം അതിശയകരമായ ലൈംഗിക ഉണർവിന്റെ സങ്കല്പകൊടുമുടിയിൽ നിൽക്കുന്ന കൗമാരക്കാരിയാണ് ഭാമ. യുക്തിരഹിതയായ ഒരു കൗമാരക്കാരിയെപ്പോലെ അവൾ മിഥ്യയെ പര്യവേഷണം ചെയ്യുകയും ഗന്ധർവ്വനെന്ന സങ്കല്പത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആഴമേറിയതും വിലക്കപ്പെട്ടതുമായ അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെ പൂർത്തീകരിക്കുന്ന ബിംബമാണ് ഇതിലെ ഗന്ധർവ്വ ബിംബം. പരമ്പരാഗതമായ ഗാർഹികാന്തരീക്ഷത്തിൽ അർദ്ധരാത്രിയിൽ നായികയെ ഉണർത്താനും അമ്മയുടെ അടുത്തുനിന്നു ദോശകഴിക്കാനും അനാട്ടമി ക്ലാസിൽ തവളയെ കീറിമുറിക്കാനും സഹായിക്കാൻ അവളുടെ മിഥ്യാലോകത്ത് ഗന്ധർവ്വന് സാധിക്കുന്നുണ്ട്. കൗമാരക്കാരിയായ ഒരു കലാപക്കാരിയുടെ ചിന്തകളിലാണ് ഗന്ധർവ്വനെന്ന പ്രണയമിത്ത് നിറച്ചു പത്മരാജൻ മനോഹര സിനിമയാക്കിയത്. ഗന്ധർവ്വൻ ഭാമയോട് തൻറെ പ്രണയം ഇപ്രകാരമാണ് വർണിക്കുന്നത്. "ഒരു പൂവിൽനിന്നും തെൻ വലിച്ചെടുക്കുന്ന തേനീച്ചകളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കാനോ സ്നേഹിക്കപ്പെടാനോ ഞങ്ങൾക്ക് അനുവാദമില്ല." (ഞാൻ ഗന്ധർവ്വൻ: 1991- 0 : 45 : 27) തനിക്ക് സ്നേഹിക്കപ്പെടാൻ കഴിയാത്ത അമാനുഷികനാണ് ഗന്ധർവ്വനെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്ന മാനസികാവസ്ഥയിൽ പിന്നീടവൾക്കു എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന ചിന്ത എപ്പോഴും ഭാമ എന്ന കഥാപാത്രം പ്രേക്ഷകരിൽ ഉണർത്തുന്നു. മുത്തശ്ശിക്കഥകളിലെ ഗന്ധർവ്വൻ കന്യകമാരെ വശീകരിച്ച് അവരുടെ ജീവനും രക്തവും ഊറ്റിയെടുത്ത് അവരെ മറവിയിലേയ്ക്കു തള്ളിവിടുന്നു. പക്ഷേ ഭാമയുടെ കാര്യത്തിൽ അതൊന്നുമല്ല സംഭവിച്ചത്. സ്ത്രീകൾ മുഴുവൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സൗന്ദര്യവും മനോ

ഹരവുമായ പുഞ്ചിരിയുമുള്ള ഗന്ധർവനെ പ്രണയിക്കാൻ ലഭിച്ചതിന്റെ ആഹ്ലാദത്തിലായിരുന്ന ഭാമ. ശാപമേറ്റ് ഭൂമിയിൽ വന്ന അയാൾക്ക് ശാപമോക്ഷത്തിനുള്ള മാർഗം കന്യകയെ പ്രാപിക്കലായിരുന്നു. ചാട്ടവാറടികളിൽനിന്നും അയാളെ രക്ഷിക്കാൻ ഒടുവിൽ ഭാമ തന്റെ കന്യകാത്വം ഗന്ധർവന് നൽകുന്നു. അതിലവൾക്ക് സങ്കടമില്ല. സ്വയം പ്രണയത്തിനായി നൽകിയവളാണവൾ. ഇനി വിരഹമാണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നും ഓർമകളിലെങ്ങോ ഒരു പൂക ച്ചരുൾപോലെ മാഞ്ഞുപോകുമെന്നും അവൾക്കറിയാം. ഇനി ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ഒരു ചിന്തയുമില്ല. ഇങ്ങനെ അപൂർണമായിട്ടാണ് ഭാമയുടെ ജീവിതം പത്മരാജൻ പറഞ്ഞുവച്ചത്. നിരവധി അന്തഃസംഘർഷങ്ങളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന കഥാപാത്രമാണിത്.

ഉപസംഹാരം

ഇന്നത്തെ പുതുതലമുറയോട് ഇഷ്ടമുള്ള സിനിമാ നായികമാരെക്കുറിച്ചു ചോദിച്ചാൽ അവർ ഒഴിവാക്കാത്ത പേരുകളാണ് ക്ലാര, ഭാമ, രതി, മീര.... എന്നിവർ. സ്ത്രീ എന്ന വാക്കിന്റെ പൂർണതകളാണ് പത്മരാജന്റെ പെൺകഥാപാത്രങ്ങൾ. ഉത്തരം കിട്ടാത്ത സമസ്യയാണ് പെൺമനസ് എന്ന വാക്യത്തെ പരിഹസിച്ച് അവയെ ഇത്രയധികം തൊട്ടറിഞ്ഞ സ്ത്രീ നിരൂപകർ പോലും കാണില്ല. ഓരോ സ്ത്രീയ്ക്കും അവളുടെ വ്യക്തിത്വവും അഭിപ്രായങ്ങളും തുറന്നു പറയാനുള്ള ഒരു തലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിനിമകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ കഥാപാത്രങ്ങളെയും വളരെ കൈയൊതുക്കത്തോടും തന്മയിത്വത്തോടുമാണ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. മോൾഡ് ചെയ്ത കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കാൻ കാലത്തിനു മുമ്പേ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. നവംബറിന്റെ നഷ്ടത്തിലെ മീര, ദേശാടനക്കിളി കരയാറില്ല എന്നതിലെ ശാലി, ഋവാനത്തുമ്പികളിലെ ക്ലാര എന്നിവരെല്ലാം ഇതിന് തെളിവാണ്. നവംബറിലെ നഷ്ടത്തിലെ പ്രമേയം 22 എഫ് കെ കോട്ടയത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ച പ്രമേയമാണ് കാലങ്ങൾക്ക് മുമ്പേ ചർച്ച ചെയ്തത്. ആണത്തത്തിന്റെ അധികാര സീമയിൽ അടഞ്ഞു കിടക്കാതെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വാതായനങ്ങൾ തേടി പറന്നുപോയ ക്ലാരയും ദാമ്പത്യത്തിൽ തുല്യ സമത്വം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ആലീസിനെയുമെല്ലാം എൺപതുകളിൽ തിരശ്ശീലയ്ക്കു മുമ്പിലെത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതാണ് പത്മരാജനെന്ന സംവിധായകന്റെ മികവ്. കാലങ്ങൾ എത്ര കഴിഞ്ഞാലും ഇവരെല്ലാം പുനർവായനയ്ക്കും ചർച്ചകൾക്കും വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേട്ടം.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. പത്മരാജൻ, ദുരന്തകാമനകളിലെ ഗന്ധർവ്വൻ, ഡോ. സജിത് ഏവൂരേത്ത്, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2011.
2. പത്മരാജന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട തിരക്കഥകൾ - ഡി.സി. ബുക്സ്, 2020.
3. പത്മരാജൻ സിനിമ ഓർമ പഠനം, എഡി: രാകേഷ് നാഥ്, ഒലിവ് പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 201
4. വസന്തത്തിന്റെ അഭ്രജാലകം, രാധാലക്ഷ്മി പത്മരാജൻ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, 2013

13

Subverting Patriarchy: Analysing the Journey of Women Empowerment in K.R. Meera's fiction *Jezebel*

Dr.K.T.Vandana
Associate Professor of English, Government College, Munnar,
Idukki District, Kerala-685612

Abstract:

K.R. Meera's courtroom drama Jezebel, is a fiction portraying the struggles undergone by women in toxic patriarchy and how they redefine their destinies in a male dominated society. The main plot of the fiction revolves around the transition of the female protagonist Jezebel from a victim to a self-assured woman. The sub plot revolves around the predicament of characters with queer identity. The social conditioning in our society is to strictly adhere to gender binaries and to consider men as decisive and women as weaker ones. Even Jezebel, a doctor by profession, finds it difficult to mark a space in the socioeconomic landscape. The novel in parallel uses the image of Jezebel from the Old Testament to highlight the trials and tribulations suffered by women to attain righteousness from ages and gives the message that the struggle is still continuing. This paper aims to study the hardships endured by Jezebel to achieve empowerment and equity through the lens of intersectionality. The paper also discusses themes such as identity fluidity, queer aesthetics, detached mothering and redefinition of love.

Keywords:

Toxic patriarchy, Intersectionality, Identity fluidity, Queer aesthetics.

Introduction

K.R. Meera is a celebrated Indian author who is renowned for her female-centered works that delves deep into the inner lives of women and her works addresses the themes such as gender inequality, critiquing patriarchy, subversion of traditional roles and solidarity of women. Her writings also focus on the themes such as challenging the traditional roles entrusted on women, mythological reinterpretations, female freedom and agency. Before becoming a full-time writer, Meera was a journalist specialized in investigative journalism and she was the first woman journalist to be hired in Malayala Manorama. She has more than a dozen works to her credit and has proved herself in genres such as novels, novellas, short-story collections, essays and children's literature. She bagged several accolades such as Kendra Sahitya Academy Award (2015), Kerala Sahitya Academy Award (2009, 2013), Vayalar Award (2014), Odakkuzhal Award (2013), Muttathu Varkey Award (2018) and the English translation of her novel *Aarachaar* titled Hangwoman was shortlisted for DSC Prize for South Asian Literature in 2016. Her craftsmanship of exceptional and inspirational story telling carved a niche for her among the literary luminaries of our country.

K.R. Meera's fiction *Jezebel* is the English translation of her much-acclaimed Malayalam novel *Sooryane Aninja oru Sthree.* The book is translated into English by Abhirami Girija Sriram and K.S. Bijukumar in 2022. The fiction is written in the form of a courtroom drama and portrays the predicament of an academically brilliant doctor *Jezebel* who enters into an abusive marriage and her life in a toxic patriarchal family. K.R. Meera is always known for crafting bold and beautiful women characters who fight and mark their identity in the society. The fiction Jezebel also portrays a bunch of unique women characters belonging to different generations and their struggles to win a space in this patriarchal society. As Meena.T. Pillai points out in her article published in The Hindu, 'What is most subversive about the novel is the manner in which women- simple, ordinary women, themselves blaze a trail of emancipation and paint luminous shades of red and green and blue in their lives. The modern-day Jezebel, a doctor, refuses to mute her songs in tune to the dictum of an overbearing patriarchal family into which she has been married. Instead, she learns to shape her destiny, however slowly and laboriously. (www.thehindu.com)

This paper aims to analyse the fiction through the lens of Intersectionality, the term coined by Prof. Kimberle Crenshaw in 1989. It is 'a framework used to understand how various forms of inequality, discrimination, and social identities (such as race, gender, class, sexuality, and disability) intersect and overlap. It emphasises that people are not defined by a single social category but by multiple interconnected aspects of their identity that can result in unique experiences of privilege or oppression'. ("Intersectionality Theory: Understanding the Framework for Social Justice"). In the interview held in connection with the 20th anniversary celebrations of African American Policy Forum, Prof. Crenshaw expressed that, "Intersectionality is a lens through which you can see where power comes and collides, where it interlocks and intersects. It's not only simply that there's a race problem here, a gender problem

here, and a class or LBGTQ problem there. Many times, that framework erases what happens to people who are subject to all of these things". (Columbia Law School)

The novel in the form of an arc narrative opens with Jezebel's trial in the court accusing 'of having paid a contract killer to murder her husband' (Meera 3). She compares herself to Jesus and her body to Cross to endure the pain of extreme torture. She entered into marital life unexpectedly when her cousin Tresa disappeared on the day of 'girl seeing' (Meera 5). Groom was also a doctor by profession with good academic records and an MD in Pathology. Jezebel expressed her consent to their marriage with a normal girl seeing function and an email from the groom Jerome George Marakkaran that meets her ideal partner expectations. She misunderstood him for the best partner of her dreams. An arranged marriage in a middle-class Christian family in Kerala is normally a decision made by elders of the family. Thus, she walks into a loveless unconsummated marriage with Jerome George Marakkaran who is having a gay relationship with one of his classmates. Jerome's father Mr. George Jerome Marakkaran and his mother Lilly George Marakkaran knew about the clandestine relationship of their son. On the very night of her marriage all her dreams about 'the perfect partner' shattered as she was forced to have oral sex and was insulted by Jerome "But your name…I like that one! Do you know what the name Jezebel means? Whore! Whore! Whore!" (Meera 26). This was a great shock for Jezebel. From day one of her marriage till Jerome's accident, she was continuously abused by Jerome.

Let us analyze the bitter experiences faced by Jezebel in the novel through the lens of intersection of gender, societal expectations and patriarchy. Women are anticipated to perform traditionally entrusted roles of devoted partners, care takers of family members and guardians of legacy and honour of the family (In-laws). These gender roles are bestowed upon them and are expected to perform these duties without any complaints. All these responsibilities are considered as simple and effortless. Jezebel was repetitively reminded about her such responsibilities by her husband and father-in-law. Jezebel's Ammachi also reminds her about the duties she needs to perform at the bride groom's household. Her Ammachi, who sought refuge in God, feared that mothers are often blamed for not bringing up their daughters properly. She is always afraid of the societal expectations about the new bride in the bride groom's family. Jezebel who was brought up as an obedient daughter was also prone to the social conditioning of the society. In the initial phase of her marriage, she was ready to tolerate everything to maintain the goodwill of her family. When she stood independent, she was criticized for not being a good wife in the society and also in the court. Biblical references about queen Jezebel are mentioned in the novel to express the woeful situation of character Jezebel. Patriarchal norms and expectations in the novel make Jezebel's life miserable. Jerome George Marakkaran is brought up in a rigid patriarchal family where he sees the autonomy of his father over his mother and elder brother. He expresses his pride in being a male. George Jerome Marakkaran is presented in the novel as a figure of patriarchal surveillance that constantly observes and evaluates the behaviour of Jezebel according to his rigid

moral standards. He says on Jezebel's first visit to Jerome's house in Mumbai. "In this house what I say is law. After marriage, a woman has no money or property of her own. Before marriage, it's her father's: afterwards, her husband's. Once you get your salary, hand it over to Jerome. He'll give you whatever you need. That is the law in this house" (Meera 47). His authority is not limited to his role as the head of their family but also cultural and religious legitimacy associated with other elders in the family such as Lilly George Marakkaran and her elder son. No one dare to question him.

Identity fluidity in Jezebel.

The fiction also explores the theme identity fluidity through some of the major characters. Identity fluidity can be described as a shift in the identity of individuals based on the aspects such as gender, sexuality, personality and cultural background. Jerome George Marakkaran, Ann Mary and Jezebel are the characters who undergo identity fluidity in the fiction as a response to personal experiences and societal contexts. Jerome, the daddy's boy, in the novel appears as a figure of passive patriarchy, is a gay and maintains a relationship with his friend Avinash Gupta. The intensity of their relationship can be seen from the way Avinash takes care of him when Jerome lapse into a coma. Jerome's gay identity is a hidden family truth and Lilly Marakkaran reveals to Jezebel's family that, "I knew that my son did not need a woman to sleep with. For that Avinash Gupta was enough" (Meera 238). Lilly George Marakkaran also discloses, "Georgekutty brought him up to disrespect the womb that bore him. Perhaps that's why he couldn't bring himself to love bodies with wombs. Jezebel, I've always agonised about you. I hope the marriage would change him. I understood that it was not so in the morning you came to stay with us after your marriage. When he came back after going out that morning, I could smell that boy, Avinash, on him. A smell that always filled Jerome's room. He would come home under the pretext of combined study. I have seen them in bed together. The first time I wished my eyes would go blind. I thought it was a great sin. Then I thought it must be his way. This is how God has created him. When Georgekutty began to look a bride for him, I thought he would protest. I was wrong. Then I thought he would have changed. I was wrong again" (Meera 238-239). Lilly George Marakkaran has endured male supremacy of her husband. Jerome also acts as a male dominant husband to satisfy the ego of his father and thus destroys the relationship goals and aspirations of Jezebel. At the core of Jerome's characterization lies the identity crisis and the consequence of heteronormative coercion. His inability to balance between his identity and societal expectation created emotional absence and relational failure.

Dr. Sandeep's illegitimate daughter Ann Mary in the novel is born with hormonal imbalance. 'Ann Mary ought to have been born a man. Because of a hormonal defect, her body became that of a woman's. And yet she has no uterus. Her breast was not fully formed. When he realized that she would not menstruate Sandeep was distraught' (Meera 82). Ann Mary was born as a result of an illicit relationship between Anita, an elderly woman and Sandeep who was then a high school boy. Hormonal imbalance

of Ann Mary and her illicit birth as the third child in the family intensify the crisis. Ann Mary owns the body of a male and the mind of a girl. Anita's husband George Zaccharia trains her as an expert automobile mechanic. Anita's death worsens Ann Mary's situation which leads to her rescue by Jezebel. Her rescue compounds the issue as she was molested by Jerome George Marakkaran. Things change afterwards as she reaches in her biological father's custody and him being a doctor could understand the strange condition of Ann Mary. Though Ann Mary was mistreated by George Zaccharia, she takes care of him in his last days making him repent of his deeds. She leaves this positive note to Jezebel. "I am not scared of anything anymore, Aunty. I have my Achan. I have you Doctor Aunty. There are people who love me. But Papa has no one. Not even his own children. He let me stay in his place for so long, alle? He taught me car repair work, alle?" (Meera 221). At the end of the fiction Ann Mary walks confidently into a peaceful life with her father.

Jezebel's transformation is closely associated with identity fluidity. An ambitious girl with a lot of dreams enters into a marital relationship expecting everything to be happy and content. Her marriage was unconsummated and was really a rollercoaster. She had had to live with a gay partner, face toxic patriarchy and rejection from the people whom she had fallen for. She was insulted in each session in the court. Towards the end of the fiction, Jezebel feels a soulful connection with Advait (transitioned version of Tresa) and leaves a hint to readers about her future life in his companionship. Her journey towards empowerment is not about attaining a fixed identity but to reject imposed roles and to embrace fluid nature of identity.

Empowerment in Jezebel

Jezebel's journey of empowerment is not a sudden transition. It is a gradual process shaped by continuous confrontation with intersecting systems such as oppression including patriarchy, religion and heteronormativity. In the beginning of the novel, Jezebel is presented as a confident, educated individual with the professional identity of a brilliant doctor. But her marriage exposes the rigid standard of patriarchal norms. Her high professional profile and intellectual strength were valued less at Jerome's family. She was continuously scrutinized in performing her duty as a wife and a daughter-in- law. Coercion of traditional roles redefines Jezebel's identity. Jezebel's empowerment in the novel emerges through self-awareness and resistance. She gradually starts to react and question the structures that confine her. Her empowerment is not through a conventional model of rebellion. It has got a deep connection with self-realization and internal transformation. Jezebel opens up to her Ammachi with a courage that she has never shown in her lifetime. "All these years, I lived the way you wanted me to- prayed before every mealtime, went to church every Sunday, confessed, partook the holy communion, fasted during the lent, and did not do a thing you forbade-Ammachi. I agreed to the marriage proposal you found me. The very first night, I found out that he was not the one for me. But you kept me trapped in it, Ammachi. For Two-and-a-half years, I suffered his, and his father's, cussing and swearing. And what did I get in return? I'm a doctor. If I diagnose an illness, I treat

it with medicine. If one medicine doesn't work, I give another. If nothing works, I surgically remove the infected part. All these days, I had the medicine you prescribed. And what did I gain? I ended up with an illness I hadn't had in the first place. All my happiness has gone. I can't take it anymore" (Meera151).

The act of reclaiming her identity is made possible through the help of a few supporting systems that surrounded her. Jezebel's Valyammachi, a few friends from medical college and Lilly George Marakkaran supported in her journey of resistance, healing and empowerment. Valyammachi emerges as a significant character in the emotional and moral landscape of Jezebel. Unlike her Ammachi who hold rigid values of patriarchy, Valyammachi is presented as a personification of compassion, wisdom and quiet resistance. Valyammachi can be considered as the real catalyst for the changes that Jezebel pursues in her life. She becomes the source of strength and inspiration of Jezebel. Her interference helped Jezebel to understand her self-worth and agency. Lilly George Marakkaran also helps Jezebel to challenge the patriarchal norms in her own ways by risking her life. She never wanted another victim like her in the family. So, Lilly George Marakkaran supports Jezebel to chase her aspirations. She even persuades Jezebel's Ammachi that, "Sara, have we all not ruined her life enough? At least now, can't we leave this poor thing alone?" (Meera 239). Thus, with the support system of a few women Jezebel challenges the patriarchal norms that governed and shaped her life. The women's support system through their networks of care, compassion and intersubjectivity enabled Jezebel to gradually navigate her struggles and rebuild her identity.

Conclusion

K.R. Meera's fiction *Jezebel* can be considered as a powerful critique of challenges faced by women in a masculinized power structure. The novel also explores the existence and crisis of the third gender in our society. Jezebel's journey towards empowerment can be considered as a journey of self-discovery that enabled her to chase dreams by challenging rigid patriarchal norms. Thus, the novel highlights how to attain women empowerment by lifting each other up and how to mark their niche through solidarity by challenging androcentric culture. K.R. Meera makes it crystal clear through the closing line of the fiction. 'And so, the woman adorned with the sun will weep and wail no more' (Meera 387).

BIBLIOGRAPHY

1. Coulumbia Law School.

"Kimberlé Crenshaw on Intersectionality, More than Two Decades Later." www.law.columbia.edu, 6 June 2017, www.law.columbia.edu/news/archive/kimberle-crenshaw -intersectionality-more-two-decades-later. Accessed 17 Oct. 2025.

2. H.R, Harishma, and Shilipi Bhattacharaya.

"Queer Aesthetics and Identity Fluidity in K.R.Meera's 'Jezebel.'" International Journal of Novel Research and Development, vol. 10, no. 2, Feb. 2025, pp. b888–93. www.ijnrd.org/papers/IJNRD2502191.pdf.

3. "Intersectionality Theory:

Understanding the Framework for Social Justice." www.oxford-review.com, oxford-review.com/the-oxford-review-dei-diversity-equity-and-inclusion-dictionary/intersectionality-theory-definition-and-explanation. Accessed 17 Oct. 2025.

4. Meera. Jezebel. Penguin Random House India Private Ltd, 2022.

5. Pillai, Meena T.

"Voicing Women's silences." The Hindu, 14 June 2018, www.thehindu.com/books/kr-meeras-sooryane-aninja-oru-sthree-turns-around-the-story-of-jezebel/article24143397.ece.

14

Different, Invisible, Excluded and Lost: A Journey through the Lost Words and Worlds of the Victorian Women.

Dr Tresa Peter
Asst Professor Department of English,
Prajyoti Niketan College, Pudukad

Dr Deepthi T Divakaran
Asst Professor, Department of English
Govt. Brennen College, Thalassery

Abstract

Dictionaries are ordinary individuals' keys to the world of language, teaching them the meanings and uses of words. Often perceived as objective and neutral, Dictionaries construct reality for its users. The compilation and publication of the first edition of the *Oxford English Dictionary* was a historic event for the English people. The *OED* despite being a monumental work, was a biased towards the interests of a certain section of society- the elite, white male- alienating the women, especially the poor and the marginalised. Pip Williams, as she imaginatively reconstructs the efforts of the people behind the *OED*, questions the exclusion of women's words and resists the attempts to make them invisible by recording the lives of lost people and the lost words.

Keywords:

Resistance, language and power, women's voices, marginalised language

Though 'reality' can be understood or accessed differently, language remains one of the primary ways through which the individual accesses 'reality' and constructs his/her view of the world. The word "reality" is often a complex term with different dimensions. Reality can be either physical or cultural. A man or a woman is a physical reality, usually yet unknowingly perceived as a cultural reality. The perception and understanding of a cultural reality are often mediated through language. This makes language the main way we access reality, even though it can be complex and biased. Language, therefore, is a social phenomenon which reflects the way of life of its community of speakers, mirroring the world in which they live. Every word in a language is a reflection of its speakers' thoughts and emotions. As Simon Winchester says, dictionary is an attempt to capture "the meaning of everything" (qtd.in Dickson). Dr Johnson's attempt was to create a dictionary that preserved the purity of the language, fixed its pronunciation and standardised its usage to ensure longevity (Dickson). The words and concepts that constitute the semantic field are documented in reference works such as encyclopedias and dictionaries. These reference works, though considered objective and unpolitical, can exclude or suppress reports of controversial words and concepts due to censorship, patronage and ideology. They might reflect the views and usages of only one group. They can shape readers' view in the direction chosen by the editors. (1-2).

The first edition of the *Oxford English Dictionary* hailed as a "national asset of truly historic proportions' (Winchester 221) was the culmination of the "self-denying" (222) labours of a group of human beings who toiled under the guidance of Mr. James Murray. Several nonfiction works have documented the creation of this historical document. Simon Winchester's T*he Meaning of Everything, The Surgeon of Crowthorne and John Willinsky's Empire of Words*: The Reign of the *OED* are some of the works that discuss the creation of the OED. Simon Winchester turns a blind eye to the women contributors, but Willinsky examines the *OED* closely to check if it truly shows the history of the English language in the way it collects and uses citations. Pip Williams' The Dictionary of Lost Words is a partly fictional, partly non-fictional attempt which retains the historical trajectory of the compilation of the OED and the important people involved in the process while imaginatively constructing the lost stories of the marginalised members of the nation. By analysing Pip Williams' *The Dictionary of Lost Words,* this paper argues that the first edition of the Oxford English Dictionary represents an aristocratic and exclusivist conceptualisation of language and society. Esme Nicole, through her Women's Words and Their Meanings, resists the alienation of women from language and culture and reclaims their words, thereby bringing them back to the human mental landscape. The *OED*, despite its attempts to be the 'whole of the English language' has indeed omitted several words (Willinsky 176). This exclusion has adversely affected the women, especially the poor and downtrodden, of the society, erasing their lived reality from the semantic field. According to Kate Millet, 'every avenue of power within the society lies within the male preserve' (qtd in Herbert 26). Language is one such avenue of power which

has been controlled by men making reality biased, unfair and painful to women. Language, as George W. Grace opines, is the one essential tool possessed only by human beings, which makes the social construction of reality possible (3). The exclusion of women from the 'avenue' of language has had a detrimental effect on the construction of reality for women.

Pip Williams, in her author's note, focuses on the two questions that led to the creation of the novel: Do the same words signify different things to men and women? If so, when one group (such as women) is excluded from the process of defining those words, does this exclusion affect the meaning of the word and render it incomplete? (405). Her inquiry was inspired by Simon Winchester's *The Surgeon of Crowthorne,* 'a nonfiction account of the relationship between the Editor of the Oxford English Dictionary, James Murray and Dr William Chester Minor, one of the more prolific volunteers. The work presented the Dictionary as a product of male endeavour , as all the editors, most of the assistants and volunteers were men. The documents - literature, newspaper articles and manuals- used as evidence for how words used were written by men (406).

The absence of women or the negligible yet forgotten presence of women, according to Williams, meant that the first edition of the Oxford English Dictionary was biased and foregrounded the interests and experiences of Victorian elite men (406). Simone de Beauvoir opines that the world itself is a male construct and that the male point of view has been presented as the absolute truth (Beauvoir196). The perception of the world and the individual's relationship with the world and its inhabitants is constructed through language, giving language immense potential to control individuals' thoughts and perceptions and realities. Man could name and define a new phenomenon while woman was the user of the word and idea. She lacked the agency to name a phenomenon and enliven it with sense. She did not have a language to express or communicate her experience and in the absence of a language of her own she became a passive user of a male-designed language internalising and perpetuating the male perspective as reality.

The Dictionary of Lost Words is a fictional journey with Dr Murray's team as they constructed the first edition of the Oxford English Dictionary. Esme, daughter of Mr Harry Nicoll, a lexicographer of Dr Murray's team, is an inquisitive girl who critically looks at the inclusion and exclusion of words, their meanings and examples from the perspective of a woman to expose the prejudices involved in the making of this "history book" (Williams 157).

Pip Williams constructs a parallel world of women through the words of the neglected, invisible and silenced women of the Victorian age without altering the historical timeline of the OED. Esme, the imaginary little daughter of Mr. Harry Nicoll, becomes the architect who constructs this parallel world on the author's behalf. The novel records her life at the Scriptorium and the first word she mentions is "Lily". She introduces the word in the opening line of the novel -"Before the lost word, there was another" -"Lily" (1). The word 'Lily', which is also her mother's

name, initiates a discussion on the inclusion and exclusion of words and what it does to a word, a concept or an idea. She learns the first criterion for a word to find a place in the dictionary -"a name must mean something to be in the Dictionary" (2) and as she grows, she realises that "Some words are more important than others" (3). Esme's life in the Scriptorium and her encounter with words shapes her perspective about herself and the world around her. The fact that some words are ranked above others while some are neglected for various reasons bewilders her little mind, leading her to collect these words which would later become part of her 'Dictionary of Lost Words'.

'A name should mean something' is the first criterion for the inclusion of a word in the dictionary. When she grows up she realises that a word must mean something to the educated men to be in the Dictionary. A word used by women may not find a place in the dictionary, as exemplified by the case of "literately" (62). This word was used by the Irish writer Elizabeth Griffiths in her work. Aunt Ditte is angered by the politics of exclusion, even though she knows that she lacks the agency to counter it. Griffiths' coinage was ignored and erased from history, at least temporarily, while Coleridge's contribution became part of the dictionary. (62-63).

Aunt Ditte's letter is read by Little Esme whose political awakening is kindled unknowingly through the most ordinary of the experiences. Scriptorium, in the absence of her mother, holds the key to the world around her as she learns the words and their meaning from the slips collected for the *Oxford English Dictionary*. As the quotes from women writers go uncited, the *OED* 'finds the core of the language in its enormous collection of citations which represents a trade in words that has ultimately been driven by the play of market forces and curtailed by the exercise of state and clerical interests, censuring some and coaxing others to circumspection in their choice of what and how things were to be said' (Willinsky 176) . The OED, thus, is not an innocent reference text that guides people in understanding their lived reality, but a carefully constructed document intended to shape the perspective of a population in line with the interests of the state and the clergy.

Esme's life becomes inextricably connected to the Scriptorium as she joins Dr Murray's team as an assistant. Words, their definitions and their eligibility to become part of the dictionary make her understand the politics of exclusion and inclusion. In one of her letters to Aunt Ditte, she expresses her concern about the words excluded from the Dictionary in the absence of a textual source (114). Aunt Ditte clarifies to her that "Every word must have been written down…" (114). Words in common use that are not written down were not added to the dictionary. Words used by some types of people were also omitted from the dictionary (114). "All words are not equal . . .if the words of one group are considered worthier of preservation than those of another..." (115). The inequality of the words or the inferiority of 'some types of people' who do not have textual authority inspires her to record those words which were denied permanence by the dictionary. She begins to prepare slips to bridge the gap created by the erasure of 'some types of people' and the words used by them. One of the early words that she notes down is 'knackered', a word used by all in 'service' (121).

But, as she observes, this word is in currency among people who really feel 'knackered', while the word 'listless' is not familiar to them. But it is the word "listless" that finds entry in the dictionary as it is backed by the authority of 'textual history'. Those who use the word 'knackered' lack the authority, power or social status to give validity to the word. Esme, for the first time, creates a slip for a word when she feels 'let down' (102) by the Dictionary. She validates Lizzie, the woman in service, by citing her as the source.

Knackered:

I get up before dawn to make sure everyone in the big house will be warm and fed when they wake, and I don't go to sleep till they is snoring. I feel knackered half the time, like a worn- out horse. No good for nothing.

Lizzie Lester, 1902 (102)

'Knackered' gives a new purpose and direction to Esme's otherwise childish habit of picking up 'lost words' from Scrippy. Her thoughts on lost words and her feelings for people lost on account of their gender and social status make her collect more words like 'knackered'. As Dr Murray and his team continue the work of the Oxford English Dictionary, Esme embarks on a mission to create "The Dictionary of Lost Words" -a Dictionary which would record the words that never had the privilege to be printed but survived on the lips of ordinary women. She follows Dr Murray's procedure in constructing her dictionary. She collects words and their meaning using quotations to clarify them. The quotations were the utterances of ordinary women as they used them in their everyday lives. She wrote the name of the woman along with the quotation, which validated both the word and the user. She had been 'reading, remembering and rescuing' (121) words all these years at the Scrippy. She depended on them to understand her life and reality. But she gradually realises that it could also be imperfect and incomplete in explaining her life and reality as well as that of other women. When she records the words of Lizzie on the slip for the word 'knackered', Lizzie says, "Nothing I ever said has been written down" (121).

She collects more words from Lizzie. She becomes eager to collect more words and begins visiting Covered Market with Lizzie to find them; words neither used nor approved by mainstream society. She befriends people like Mabel and Tilda, who contribute words like quim, cunt and dollymop. She prepares slips with the words, their meaning and quotations with the name of the contributor. A few of the words are given below:

Game

Prostitution

The Game is whoring. There are players, like any game, though the dice are always loaded.

Mrs Smyth 1907 (161)

Cunt

1.A slang for vagina

2.An insult based on the premise that a woman's vagina is vulgar (223)

Bondmaid

Bonded for life by love, devotion or love

I 've been a bondmaid to you since you were small, and I 've been glad for every moment of it.

Lizzie Lester, 1915

The more she gets engrossed in the works of both Dictionaries, the more she becomes aware of the limitations of the Dictionary to capture the essence of each word. Words, like stories, are subject to change. As they are passed on from one person to another, nuances are added or removed, making it very difficult to fix the meaning. (148)

As she gains new insights into the nuances and complexities of words, she also becomes more politically conscious. Tilda, the actor and the bold political activist who has joined WSPU, the militant political organisation formed by Emmeline Pankhurst to win women's suffrage presents the visible and tumultuous arena of women's resistance. Williams, as she intertwines Esme's journey with that of the suffrage movement, strives to highlight the significance of both in giving women agency, visibility and power. The linguistic movement and the political movement - one private and the other public- are essential to overcome the culturally and politically constructed inferiority of women.

Bondmaid, the first lost word from the first edition of OED revisits her memory as she attempts to make sense of how the world understands the women and their efforts to find agency. Her pregnancy with Tilda's brother and the period that she spent with Aunt Ditte to deliver the baby and her subsequent adoption help her revision her womanhood. The word bondmaid returns to her mind invoking a series of thoughts not only about the word but also about the position of women and how her 'Scippy' contributed to the construction of the identity of everything visible and invisible. Esme, as she collects and studies the words that refer to women, realises that words that women used to define themselves, for example, words like maiden, wife and mother, defined them in relation to others. It informed the world whether she was a virgin or not. Maiden and whore did not have a male equivalent. While women were deprived of their agency as individuals and erased from the public domain, the authority of men was reinforced, perpetuated and solidified through the dictionary (266).

The unique vocabulary of women, which includes the 'dirty' words of Mabel as well as the hypocorisms of Lizzie and Gareth's mother, is vast, complex and highly nuanced. Gareth, the Oxford typesetter, who becomes Esme's eternal love, before he joins the army to fight for Britain during the First World War, prints the words compiled by Esme as *Women's Words and Their Meanings*. Esme, as Edith Thompson

writes in her letter to Esme's daughter Megan Brooks, did not commit any violent act. She used words as tools. They were her tools of resurrection, of restoring the agency of women. "...she noticed who was missing from the official records and gave them an opportunity to speak" (390). She attempted to articulate the thoughts and feelings of 'the ordinary and the illiterate' through a weekly column in her local newspaper titled 'Lost Words', validating their experience, emotions and lives to bestow a sense of worth and agency which was a unique way to resist their erasure from public sphere (390). Willinsky, in his work on the compilation of the *OED*, opined that he was struck by the neglect toward the highly influential Chancery court of the fifteenth century that contributed to the standardisation of English: (b) the working-class press movement that sprouted during the first half of the nineteenth century; (c) the entire body of women writers, who, despite the difficulties placed in their way, did publish, only to be excluded across the centuries by, the minuscule degree of representation they received in the selection of citations for the dictionary (177).

The Dictionary of Lost Words, as it unfolds the story of Esme and her Women's Words and their Meanings, powerfully illustrates how word becomes thought, feeling and flesh. It incarnates as an individual's perception of herself and the world around her. It connects her to the external world while shaping her interior in relation to the external world, tailoring her experience to suit the conventions of society.

Works Consulted

Dixon, W. *The Unmasking of English Dictionaries*. Cambridge University Press, 2018.

Dickson, Andrew. "Inside the OED: Can the World's Biggest Dictionary Survive the Internet?" The Guardian, 23 Feb. 2018, www.theguardian.com/news/2018/ feb/23/oxford-english-dictionary-can-worlds-biggest-dictionary-survive-internet.

Grace, George W. *The Linguistic Construction of Reality.* Routledge, 1987.

Herbert, Carrie M. H. *Talking of Silence: The Sexual Harassment of Schoolgirls*. Falmer Press, 1989.

Williams, Pip. *The Dictionary of Lost Words.* Ballantine Books, 2021.

Willinsky, John. *Empire of Words*. Princeton University Press, 1994.

15

ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം : ചരിത്രം, സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ, പ്രസക്തി

തുളസി പി. എൻ.
ഗവേഷക, ഗവ: ബ്രണ്ണൻ കോളേജ്, തലശ്ശേരി
കണ്ണൂർ യൂണിവേഴ്സിറ്റി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന ലിംഗഭേദപരമായ അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും വിവേചനങ്ങൾക്കും എതിരെയുള്ള ഒരു പ്രതിരോധം എന്ന നിലയിലാണ് ഫെമിനിസം ഉടലെടുത്തത്. സ്ത്രീകളെല്ലാവരും നേരിടുന്ന അനുഭവങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും എല്ലാം സമാനമാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാടായിരുന്നു ഫെമിനിസത്തിൻറേത്. എന്നാൽ ഇത് യാഥാർത്ഥ്യവിരുദ്ധമാണെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ ചിന്തകൾ ഉടലെടുത്തുവന്നത്. സ്ത്രീകളുടെ ബഹുവിധ സ്വത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചും സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവ വളരെ വൈവിധ്യമായി എങ്ങനെയെല്ലാം ഇടപെടുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം എന്ന സൈദ്ധാന്തികപദ്ധതിയെ പരിചയപ്പെടുത്താനും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ ചരിത്രം വിശദീകരിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധം. പ്രധാന സങ്കല്പനങ്ങൾ, ഒരു സാമൂഹിക സിദ്ധാന്തം എന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ സാഹിത്യ സിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയിൽ അതിന്റെ പ്രസക്തി തുടങ്ങിയവയും പ്രബന്ധത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി, ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം, സ്വത്വം, അധികാരവ്യവസ്ഥ

സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന ലിംഗഭേദപരമായ അടിച്ചമർത്തലുകൾക്കും വിവേചനങ്ങൾക്കും എതിരെയുള്ള ഒരു പ്രതിരോധം എന്ന നിലയിലാണ് ഫെമിനിസം ഉടലെടുത്തത്. സ്ത്രീ-പുരുഷ സമത്വം ലക്ഷ്യമാക്കി പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ആരംഭിച്ച ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് പ്രധാനമായും നാല് ഘട്ടങ്ങളാണുള്ളത്. സ്ത്രീയുടെ വോട്ടവകാശം, സ്വത്തവകാശം, നിയമപരമായ തുല്യത എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഒന്നാം തരംഗം, തൊഴിലവസരങ്ങൾ, കുടുംബത്തിലെ തുല്യത, പ്രത്യുൽപാദന അവകാശങ്ങൾ എന്നിവയിൽ ഊന്നിയ രണ്ടാം

തരംഗം, വ്യക്തിത്വ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ട് വർണ്ണ, വർഗ്ഗ വ്യത്യാസങ്ങൾ, ലൈംഗികാഭിരുചികൾ എന്നിവ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടുള്ള മൂന്നാം തരംഗം, ലൈംഗിക പീഡനം, ലൈംഗിക അതിക്രമം, സ്ത്രീകളെ വസ്തുനിഷ്ഠമാക്കൽ തുടങ്ങിയവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന നാലാംതരംഗം തുടങ്ങിയവയാണ് ഈ നാല് ഘട്ടങ്ങൾ. സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന വിവേചനപരവും അസമത്വപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെ ലിംഗഭേദത്തെ മാത്രം മുൻനിർത്തിയാണ് ആദ്യകാല ഫെമിനിസം വിശകലന വിധേയമാക്കുന്നത്. എന്നാൽ എല്ലാ സ്ത്രീകളുടെ പ്രശ്നങ്ങളെയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും ലിംഗഭേദത്തിന് പുറമേ മറ്റു പല ഘടകങ്ങളും സ്വാധീനിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ഉള്ള നിരീക്ഷണങ്ങൾ പിന്നീടുണ്ടായി. ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളുടെയും ബൗദ്ധികാ ന്വേഷണങ്ങളുടെയും ഫലമാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം. ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ഫെമിനിസത്തെ കൂടുതൽ വിപുലമാക്കി. പുരുഷാധികാരഘടനയ്ക്ക് ഒപ്പം തന്നെ മറ്റു വ്യത്യസ്ത അധികാരഘടനകൾ എങ്ങനെ ഒരേ സമയം സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇടപെടുന്നുവെന്നതിലേക്ക് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം വിരൽചൂണ്ടുന്നു.

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന പരികല്പന ഒരേസമയം പ്രവർത്തനക്ഷമമായിരിക്കുന്ന ബഹുവിധ അടിച്ചമർത്തലുകളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ്. ലളിതവും ഏകമാന സ്വഭാവം ഉള്ളതുമായ സാമൂഹിക വിശകലനപദ്ധതികളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും ബഹുസംസ്കാര, ഇതര സംസ്കാര ബഹുമർദ്ദിതനിലകളിലുള്ള മനുഷ്യർ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല എന്ന വീക്ഷണത്തിൽ നിന്നാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയത്തിന്റെ തുടക്കം. സ്ത്രീകൾ, പ്രധാനമായും സവിശേഷമായി പാർശ്വവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലുകളെയും സമഗ്രമായും ആഴത്തിലും മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ ഈ ആശയം നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു.

"ലോകത്തിലെയും, മനുഷ്യരിലെയും, മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളിലെയും സങ്കീർണ്ണതയെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള ഒരു മാർഗമാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി. സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതത്തിലെയും സ്വത്വത്തിലെയും സംഭവങ്ങളെയും അവസ്ഥകളെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് ഒരു ഘടകം മാത്രമല്ല. അവ പൊതുവെ വൈവിധ്യമാർന്നതും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നതുമായ നിരവധി ഘടകങ്ങളാൽ രൂപപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു. സാമൂഹിക അസമത്വത്തിന്റെ കാര്യം വരുമ്പോൾ, ഒരു നിശ്ചിത സമൂഹത്തിലെ ആളുകളുടെ ജീവിതവും അധികാര സംഘടനയും സാമൂഹിക വിഭജനത്തിന്റെ ഒരൊറ്റ അച്ചുതണ്ടുകളാൽ, വംശം, ലിംഗഭേദം അല്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗം എന്നിങ്ങനെയല്ല, മറിച്ച് ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നിരവധി അച്ചുതണ്ടുകളാൽ രൂപപ്പെടുന്നതാണ്. ഒരു വിശകലന ഉപകരണമെന്ന നിലയിൽ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ആളുകളെ ലോകത്തിന്റെയും അവരുടെയും സങ്കീർണ്ണതയിലേക്ക് നയിക്കുന്നു."(പടീഷ്യ ഹിൽ കോളിൻസ് & സിർമ ബിൽജ്:2016:15)

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ വിവരണം. ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളിലെ സങ്കീർണത മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ളതാണ്. സാമൂഹികജീവിതം വൈവിധ്യമാർന്നതും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നതുമായ പല ഘടകങ്ങളാൽ രൂപപ്പെട്ടതാണ്;മറിച്ച് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘടക ത്താലല്ല. സാമൂഹിക ജീവിതത്തിലെ സങ്കീർണതകൾക്കാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ഊന്നൽ നൽകുന്നത്. അതായത് സ്ത്രീ എന്ന ലിംഗഭേദം കൊണ്ട് മാത്രമല്ല ഒരു സ്ത്രീ അടിച്ചമർത്തലുകൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്നത്. സ്ത്രീ എന്നതിനോടൊപ്പം തന്നെ ജാതി,മതം, വർഗ്ഗം, വർണ്ണം, ലൈംഗികത, ഭാഷ, ദേശം, ശരീരപ്രകൃതി, വൈകല്യങ്ങൾ തുടങ്ങി നിരവധി ഘടകങ്ങൾ കൊണ്ടും സ്ത്രീകൾ ഒരേസമയം അടിച്ചമർത്തലുകൾക്ക് ഇരയാകേണ്ടി വരുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകളുടെ ജീവിതത്തിലെ ഇത്തരം വ്യതിരിക്തതകളിൽ ഊന്നിക്കൊണ്ട് അവർ നേരിടുന്ന ബഹുമർദ്ദിത നിലയെയാ

ണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി വിശകലനം ചെയ്യുന്നത്.

സ്ത്രീകളെ ഒരു പൊതുസംവർഗമായി കണക്കാക്കി സ്ത്രീകളെല്ലാവരും നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ സമാനമാണെന്നുള്ള നിലപാടിലായിരുന്നു സമ്പ്രദായിക ഫെമിനിസം നിലകൊണ്ടത്. അത് പ്രധാനമായും യൂറോകേന്ദ്രിതമായ ഒരു വെളുത്തവർഗ്ഗക്കാരി സ്ത്രീയെയാണ് കേന്ദ്രമാക്കിയത്. ഇതിനെതിരെ കറുത്തവർഗ്ഗക്കാരികളായ സ്ത്രീകൾ/ബ്ലാക്ക് ഫെമിനിസ്റ്റുകൾക്കിടയിൽ നിന്നും ഉയർന്നുവന്ന വിമർശനങ്ങളാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന് തുടക്കം കുറിച്ചത്.

ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ പ്രയോക്താവ് അമേരിക്കൻ അഭിഭാഷകയായ കിമ്പർലെ ക്രെൻഷോയാണ്. അവർ ഈ പരികല്പന മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നതിന് മുൻപ് തന്നെ ഇന്റർ സെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയം കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരികളായ ചില ചിന്തകർ സൂചിപ്പിക്കുകയു ണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരുടെ വിമോചന പ്രസ്ഥാനത്തിനുള്ളിലെ പുരുഷാധിപത്യത്തെ യും സ്ത്രീവിമോചന പ്രസ്ഥാനത്തിലെ വംശീയതയെയും കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കാനായി ഫ്രാൻസി സ് ബീൽ ഉപയോഗിച്ച 'Double Jeopardy' എന്ന പദം ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയ ത്തിന്റെ തുടക്കങ്ങളിലൊന്നാണ്. അതുപോലെതന്നെ ബെവർലി ലിൻഡ്സെയുടെ 'Triple Jeopardy', ഡെബോറ കിങ്ങിന്റെ 'Multiple Jeopardy', കോംമ്പാഹീ റിവർ കളക്റ്റീവ് എന്ന ബ്ലാക്ക് ഫെമിനിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം അവരുടെ നയരേഖകളിൽ പ്രയോഗിച്ച 'Interlocking Systems of Oppression' തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന ആശയത്തിന്റെ സൂചന കൾ ക്രെൻഷോയ്ക്ക് മുൻപേ തന്നെ നിലനിന്നിരുന്നു എന്നതിന് ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ക്രെൻ ഷോയ്ക്ക് ശേഷം പട്രീഷ്യ ഹിൽ കോളിൻസ്, ലെസ്ലി മക്കോൾ തുടങ്ങിയവർ ഈ സിദ്ധാന്ത ത്തെ വിപുലീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ക്രെൻഷോ തന്റെ 'Mapping the margins: intersectionality,identity politics and violence against women of colour', Demarginalizing the intersection of race and sex: a black feminist critique of antidiscrimination doctrine feminist theory and antiracist politics' എന്നീ രണ്ട് ലേഖനങ്ങളിലൂടെയാണ് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന സങ്കൽപ്പനം വിശദീകരിക്കുന്ന ത്. കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാരിയായ സ്ത്രീ പലതരത്തിലുള്ള അടിച്ചമർത്തലുകൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്നു ണ്ടെന്ന് ക്രെൻഷോ പറയുന്നു.

1. സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ സ്വസമൂഹത്തിലും പുറത്തും
2. കറുത്തവർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ
3. അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗം /തൊഴിലാളി എന്ന നിലയിൽ

ഇവയെല്ലാം പരസ്പരബന്ധിതമായാണ് അവർണ സ്ത്രീ നേരിടേണ്ടി വരുന്നത്. ട്രാഫിക് അപകടത്തോടാണ് അവർണ്ണസ്ത്രീകളുടെ വിവേചനത്തെ സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നത്.

""ഒരു കവലയിലെ ഗതാഗതവുമായി ചേർത്തുവെച്ച് പരിഗണിക്കുക, വാഹനങ്ങൾ നാല് ദിശകളിലായി വരികയും പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കവലയിലൂടെയുള്ള ഗതാഗതം പോലെ വിവേചനം ഒരു ദിശയിലേക്ക് ആകാം, അത് മറ്റൊരു ദിശയിലേക്ക് ആകാം. ഒരു കവലയിൽ ഒരു അപകടം സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അത് ഏത് ദിശകളിൽ നിന്നും, ചിലപ്പോൾ എല്ലാ ദിശകളിൽ നിന്നും സഞ്ചരിക്കുന്ന കാറുകൾ മൂലമാകാം.അതുപോലെ, ഒരു അവർണ്ണസ്ത്രീ കവ ലയിലായതിനാൽ അവൾക്ക് ആക്രമണം സംഭവിച്ചാൽ, അത് ലിംഗവിവേചനമോ അല്ലെ ങ്കിൽ വംശീയ വിവേചനമോ മൂലമാകാം." (കിമ്പർലെ ക്രെൻഷോ : 1989 : 149).

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ഒരു കവലയിലെ ഗതാഗതവുമായി ചേർത്തുവച്ച് അവർ വിശദീക രിക്കുന്നു. കവലയിൽ അപകടം സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ഏത് ദിശയിൽ നിന്നും ചി

ലപ്പോൾ അവയിൽ നിന്നെല്ലാം സഞ്ചരിക്കുന്ന വാഹനങ്ങൾ മൂലമോ ആകാം. അതുപോലെ അവർണ്ണസ്ത്രീ ഒരു കവലയിൽ ആണെന്നും അവർണസ്ത്രീ നേരിടുന്ന വിവേചനം ലിംഗവിവേചനമോ വർണവിവേചനമോ വർഗ്ഗവിവേചനമോ മൂലമാകാമെന്നും ക്രെൻഷോ വിവരിക്കുന്നു. വംശവും വർഗ്ഗവും ലിംഗഭേദവും സംയോജിച്ച് അടിച്ചമർത്തലിന്റെയും അധികാരപ്രയോഗത്തിന്റെയും പല ഫലങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്ന് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് സ്വത്വം എന്ന പരികല്പന.സ്വത്വം ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റിയുടെ കേന്ദ്രമാണ്.

“" ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റിയെ മനസ്സിലാക്കുന്ന പലരും ഇതിനെ ഒരു ഐഡന്റിറ്റി സിദ്ധാന്തമായി കണക്കാക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, "വംശം, വർഗ്ഗം, ലിംഗഭേദം" എന്ന വിഷയത്തിനായുള്ള ഒരു ജേണലിന്റെ പ്രത്യേക ലക്കത്തിന്റെ ആമുഖം ഈ കാഴ്ചപ്പാടിനെ എങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു എന്ന് നോക്കുക: "ഈ പ്രത്യേക ലക്കത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഗുണം അത് എത്രത്തോളം ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു എന്നതാണ് - നമ്മളെ ഓരോരുത്തരെയും ഒരു അദ്വിതീയ വ്യക്തിയായി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് സംയോജിപ്പിച്ച ഒന്നിലധികം സാമൂഹിക ഐഡന്റിറ്റികളുടെ സമ്പന്നതയെ അംഗീകരിക്കുന്ന ഒരു ബഹുമുഖ വീക്ഷണം" (ലിനൽ 2010:3)""(പടീഷ്യ ഹിൽ കോളിൻസ് & സിർമ ബിൽജ്:2016:162-163)

സാമൂഹികമായി നിർമ്മിതമായ ഒന്നിലധികം സ്വത്വങ്ങളുടെ സംയോജനത്തിൽ നിന്നാണ് വ്യക്തിത്വം രൂപപ്പെടുന്നത്. വ്യക്തികൾ ലിംഗഭേദം, വംശം, നിറം, വർഗ്ഗം തുടങ്ങിയ അവരുടെ ഒന്നിലധികം സ്വത്വങ്ങളുടെ വ്യത്യസ്തമായ സംയോജനങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത സാഹചര്യങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. സ്വത്വമെന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായി സ്ഥിരവും മാറ്റമില്ലാത്തതും അല്ലെന്ന് ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി അംഗീകരിക്കുന്നു.

സങ്കീർണമായ വിവേചനങ്ങളെ നേരിടാൻ മെച്ചപ്പെട്ട ചട്ടക്കൂടുകൾ ആവശ്യമാണ്. നിലവിലുള്ള വിശകലന പദ്ധതികളുടെ പരിമിതികളെ മറികടക്കാനും പരിഹരിക്കപ്പെടേണ്ട പ്രശ്നങ്ങൾ കൂടുതൽ ഫലപ്രദമായി പരിഹരിക്കുവാനും ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി എന്ന വിശകലനപദ്ധതി സ്വീകരിക്കുന്നതോടെ സാധ്യമാകുന്നു. ഫെമിനിസ്റ്റ്സിദ്ധാന്തത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഏറ്റവും പുതിയതുമായ ഇടപെടലുകളിൽ ഒന്നായിട്ടാണ് ഇന്റർ സെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം ഇന്ന് നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒന്നിലധികം അടിച്ചമർത്തൽവ്യവസ്ഥകളുടെ ഇടകലരലുകളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒരേസമയം പ്രവർത്തനക്ഷമമായിരിക്കുന്ന വിവിധ അടിച്ചമർത്തലുകളെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ഇന്റർസെക്ഷണാലിറ്റി ശ്രമിക്കുന്നു. ഫെമിനിസത്തിലെ ഏകീകൃതവും ഒഴിവാക്കുന്നതുമായ സമീപനങ്ങളെ മറികടക്കാനുള്ള മാർഗമാണ് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം. സ്ത്രീകൾ, പ്രധാനമായും ബഹുമർദിത നിലകളിലുള്ള സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും അടിച്ചമർത്തലുകളെയും സമഗ്രവും സൂക്ഷ്മവുമായി ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീകളുടെ ബഹുവിധസ്വത്വങ്ങളെ കുറിച്ചും സ്ത്രീകൾ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ അവ എങ്ങനെയെല്ലാം ഇടപെടുന്നു എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഇന്റർസെക്ഷണൽഫെമിനിസം വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഒരു സാമൂഹികസിദ്ധാന്തം എന്നപോലെ ഒരു സാഹിത്യസിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയിലും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ഒരു സാഹിത്യസിദ്ധാന്തം എന്ന നിലയിൽ പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് സാഹിത്യകൃതികളെ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്താനും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം കൊണ്ട് സാധ്യമാണ്. ബഹുമർദിത നിലകളിലുള്ള സ്ത്രീജീവിതം പ്രമേയമായി വരുന്ന ഏതൊരു കൃതിയുടെയും വിശകലനം ഫലപ്രദമാകുന്നത് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോഴാണ്. സ്ത്രീ എന്ന നിലയിൽ എന്ന

തിനോടൊപ്പം തന്നെ ഗോത്രം, ജാതി, മതം, വർഗം, വർണം, ലൈംഗികത എന്നിങ്ങനെ വിവിധ നിലകളിൽ അടിച്ചമർത്തലുകൾ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന സ്ത്രീജീവിതം പ്രമേയമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഏതൊരു കൃതിയും ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസത്തെ ആധാരമാക്കി വിശകലന സാധുതയുള്ളവയാണ്. ഇത്തരത്തിലെല്ലാം സാമ്പ്രദായിക ഫെമിനിസത്തിന്റെ പോരായ്മകളെ മറികടക്കുകയും വൈവിധ്യമാർന്ന സ്ത്രീജീവിതാവസ്ഥകളെ സൂക്ഷ്മമായി വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് ഇന്റർസെക്ഷണൽ ഫെമിനിസം.

ഉദ്ധരണികൾ

1)"Intersectionality is a way of understanding and analysing the complexity in the world,in people,and in human experience. The events and conditions of social and political life and the self can seldom be understood as shaped by one factor. They are generally shaped by many factors in diverse and mutually influencing ways."(Patricia Hill Collins & Sirma Bilge : 2016 : 15)

2)"Consider an analogy to traffic in an intersection, coming and going in all four directions. Discrimination, like traffic through an intersection, may flow in one direction, and it may flow in another. If an accident happen in an intersection, it can be caused by cars travelling from any number of directions and, sometimes from all of them. Similarly if a black woman is harmed because she is in the intersection, her injury could result from sex discrimination or race discrimination.. (Kimberle Crenshaw : 1989 : 149)

3)"Increasingly, many people who are involved in intersectionality understand it as a theory of Identity. Take, for example, how the introduction to the special issue of a journal devoted to "Race,Class and Gender" summarizes this perspective: "Another attribute of this special issue is the extent to which it expressess intersectionality – a multifaceted perspective acknowledging the richness of the multiple socially-constructed identities that combine to create each of us as a unique individual " (Linel 2010:3)"(Patricia Hill Collins & Sirma Bilge : 2016 : 162-163)

ഗ്രന്ഥ-ലേഖന സൂചി

1 Helma Lutz, Maria Teresa Herrera Vivar, Linda Supik. Framing intersectionality debates on a multi-faceted concept in gender studies. Routledge. 2016

2 Kimberele Crenshaw. Demarginalizing the intersection of race and sex: a black feminist critique of antidiscrimination doctrine, feminist theory and antiracist politics.1989

3 Kimberle Crenshaw. Mapping the margins: intersectionality,identity politics and violence against women of colour.1991

4 Mary Romero. Introducing intersectionality. Polity Press.2018

5 Patricia Hill Collins & Sirma Bilge. Intersectionality. Polity Press. 2016

IV
LITERARINESS, SIGN AND WORDS

16

Impending Oceanic Futures: A Critical Analysis of Frank Schätzing's *The Swarm*: A Novel

Mrs. Kavitha Kaladharan,
Research Scholar, Dept. of English, TKM College of Arts and Science,
Kollam, University of Kerala

Abstract

Marine ecosystems represent particularly vulnerable planetary domains facing severe anthropogenic disruptions. This paper examines how Frank Schätzing's *The Swarm: A Novel* (2006) constructs oceanic agency as a transformative force challenging anthropocentric environmental paradigms within the UN Ocean Decade 2021-30 framework. The speculative narrative depicts marine entities organizing coordinated resistance against human ecological domination. The oceanic identity that emerges in the novel is a complex interplay of scientific speculation and environmental critique. Drawing on Blue Ecocriticism and oceanic humanities frameworks, this study examines how the internalization of mythical oceanic narratives and their integration within contemporary climate discourse influence the development of ecological consciousness through speculative storytelling.

KEYWORDS:
Marine Science Fiction, Oceanic Humanities, Blue Ecocriticism, Marine Biology, Environmental Future

Introduction

Contemporary marine commodification and the ensuing ocean-rooted climate crisis necessitate a fundamental reconsideration of the human-nature interrelationship.

This environmental predicament recalls Rachel Carson's prophetic insight that humanity's inseparable relation with nature is foundational to its very existence (Carson 100). As marine ecosystems face catastrophic disruption from anthropogenic forces, including ocean acidification, plastic pollution, and biodiversity collapse, the need for transformative environmental paradigms has never been more critical. The UN Ocean Decade 2021-2030 framework recognizes oceans as humanity's primary climate ally, yet dominant anthropocentric worldviews continue to position marine environments as passive resources rather than active ecological agents.

Frank Schätzing, the internationally acclaimed German author, achieved global recognition through his environmental thriller Der Schwarm (2004), translated as *The Swarm* (2006). It emerges as a speculative intervention that radically reimagines human-ocean relationships through collective marine intelligence. The novel's central premise that marine organisms develop coordinated consciousness "yrr" to orchestrate resistance against ecological destruction provides a compelling framework for examining how environmental fiction can challenge anthropocentric paradigms. Schätzing's approach proves particularly significant because it constructs specific knowledge practices unavailable within traditional human-centered frameworks. The novel demonstrates how oceanic consciousness operates through distributed networks of communication that transcend individual species boundaries, enabling forms of environmental awareness that incorporate temporal scales and spatial relationships beyond human comprehension.

The novel transforms the ocean from a passive resource into a dynamic protagonist, establishing narrative experimentation that maintains scientific grounding while expanding epistemological possibilities. This speculative biology interfaces directly with established marine science research on collective intelligence in cephalopods and cetacean communication systems, suggesting that fictional paradigm shifts may anticipate scientific validation. Rather than functioning merely as a cautionary tale, *The Swarm* operates as an imaginative laboratory for testing alternative models of interspecies relationality and environmental justice, demonstrating how climate fiction can reshape environmental consciousness by making visible forms of agency typically excluded from anthropocentric discourse.

Contemporary scholarship increasingly recognizes literature's vital role in advancing environmental sustainability, with both scientists and environmental humanities scholars advocating for narrative approaches to ecological communication (Buell et al. 417). The inherent capacity of storytelling to engage both cognitive and emotional responses positions literary works as powerful catalysts in fostering ecological consciousness among diverse audiences. Current scientific discourse actively promotes interdisciplinary methodologies to bridge the gap between research findings and public environmental engagement, recognizing that traditional scientific communication often fails to motivate behavioral change. Literary narratives effectively translate complex scientific knowledge into accessible cultural frameworks by embedding environmental data within familiar contexts, collective memory, and shared cultural

experiences.

Schätzing's *The Swarm* exemplifies climate fiction's dual function by structuring its narrative as an ecological dialectic, yrr's coordinated marine attacks, including bacterial tsunamis, whale assaults, and contaminated seafood orchestrated by the "yrr," a collective oceanic intelligence responding to human environmental destruction. Here, the author depicts marine retaliation not as random violence but as a legible counter-discourse to centuries of anthropogenic destruction. When Marine biologist Sigur Johanson uncovers this connection, Lieutenant General Judith Li pursues military retaliation aboard the USS Independence, and Johanson's self-sacrifice to prevent ecological catastrophe. In this context, the novel assigns resolution not to military force but to communicative translation, when journalist Karen Weaver decodes the yrr's biochemical signals, suggesting that ecological reconciliation demands epistemological humility rather than technological dominance. This narrative architecture resonates with Trexler's observation that environmental literature functions as a critical intervention that reshapes public understanding of ecological crisis through emotional engagement and speculative imagination, reconceiving the human-nature relationship not as one of mastery but of mutual accountability (Trexler 15).

This shared relation is reflected in the novel's apocalyptic, futuristic narration, where anthropocentric ideologies are reframed through ocean representations that present the ocean as a strategic entity against humanity, one that resists exploitation rather than endures it. The critical reading of the narrative is not an environmental testimony of marine deterioration; instead, it presents ocean space as an autonomous planetary agent that regulates human lives. Here, the parameters of resource consumption are redefined and contested. Moreover, this emerging academic focus on global seascapes provides substantial support for both artistic expression and environmental advocacy.

Through close textual analysis informed by Blue Ecocritical methodology, this study examines how Schätzing constructs oceanic consciousness through three primary narrative strategies of collective intelligence formation, interspecies communication networks, and coordinated environmental resistance. The analysis reveals how speculative oceanic agency challenges dominant extractive relationships with marine environments while offering imaginative frameworks for futuristic oceans that align with contemporary calls for sustainable development goals and transformative ocean-climate policies. Also, the study explores the ecological critique embedded in the narrative construction of the novel, tracing its depiction of maritime resistance against anthropogenic environmental destruction as a transformative imaginative response to the contemporary ocean crisis. This will be examined in the light of theoretical formulations such as Blue Ecocriticism, Transcorporeality, Oceanography, and Ocean Literacy. As the novel *The Swarm* belongs to maritime speculative fiction explored by popular writers including Jules Verne, Arthur C. Clarke, Rita Indiana, and John Lanchester, Schätzing's novel represents a crucial evolution in the genre by positioning marine life not as an exotic backdrop but as

sophisticated ecological intelligence capable of coordinated environmental governance. This groundbreaking eco-speculative narrative synthesizes marine biology, petrochemistry, environmental science, and speculative fiction, generating cultural impact across multiple media platforms, including film adaptations, television series, and interactive gaming experiences.

The author constructs oceanic agency through an intricate web of initially disconnected marine incidents that gradually reveal coordinated resistance against anthropogenic destruction. For instance, the novel opens with seemingly unrelated catastrophes across global ocean systems: fishermen vanishing off the Peruvian coast, orcas launching unprecedented attacks on whale watching vessels near Vancouver Island, genetically altered tubeworms systematically destroying North Sea methane hydrate infrastructure, and massive crab armies invading coastal communities throughout the United States. These geographically varied incidents across the global ocean are a deliberate structural argument rather than mere scene-setting. Here, the narrative gradually unveils the connective logic of the yrr's consciousness, allowing the reader, like the human observers within the story, to experience limited human perception as an inability to recognize collective non-human agency when one's understanding of causality remains individual, localized, and human-centered. In the weeks after the disappearance of a fisherman captured global headlines, the narrative shows how he was reduced to being merely "one of many. Too many" (Schätzing 3), a name forgotten where his identity was absorbed into growing casualty lists.

This narrative architecture demonstrates how individual marine actions coalesce into sophisticated collective intelligence networks. The cascade of disruptions functions as both an environmental warning and a speculative demonstration of how marine systems might actively resist ecological destruction when pushed beyond sustainable thresholds. The work's most compelling critique emerges from its examination of the biological consequences of industrial contamination. When Schätzing depicts Norwegian oil industry waste discharge, it is analytically significant in the ecocritical context of the text as the oil contamination is not merely environmental documentation but a critique of institutional normalization. It reminds the reader that this practice persisted unquestioned precisely because the ocean was culturally and legally positioned as a passive receptacle rather than a living system capable of harm and response. This is the ideological condition that Blue Ecocriticism seeks to dismantle.

When the scientists revealed that chemical substances were disrupting cod reproduction, functioning "like female hormones, causing the male fish to become infertile or even to change sex," with other species similarly affected (Schätzing 22). This cod mutation functions in the novel as a narrative figure for what Prof. Stacy Alaimo terms transcorporeal agency, as discussed above, which suggests the capacity of material environments to register, absorb, and ultimately redirect the toxic flows that human industry introduces into shared biological systems (Alaimo 139). Rather than passive victims of contamination, the mutating species become early indicators of a marine world reconfiguring itself in response to anthropogenic pressure,

anticipating the more organised resistance of the yrr.

Extending beyond tactical warfare capabilities, Schätzing's narrative constructs what Stefan Helmreich characterizes as oceanic apocalyptic consciousness. *In Alien Ocean: Anthropological Voyages in Microbial Seas*, Helmreich observes, “We witness a resurgence of an apocalyptic notion that the oceans will not wash away our sins but rather drown us in them” (Helmreich 14). This theoretical framework positions oceanic retaliation not as external punishment but as an inevitable consequence of anthropogenic transgression against planetary boundaries. The novel systematically documents the material conditions that precipitate this oceanic apocalypse through a comprehensive environmental degradation assessment. The novel presents marine ecosystem collapse as a catalyst for systematic planetary defense mechanisms: “But all of this was merely a reflection of the true state of the seas, which were suffering the consequences of overfishing, chemical dumping, the urbanization of coastal regions, and global warming” (Schätzing 202). This passage establishes the empirical foundation for oceanic rebellion, positioning the environmental crisis as a threshold condition triggering collective marine response. Here, contextual reading reflects upon how Schätzing inverts the conventional moral grammar of the thriller genre, reframing all preceding marine aggression not as unprovoked hostility but as a proportionate ecological response to documented anthropogenic harm. In this reversal, it is the ocean that occupies the position of the wronged party, and human civilization that stands indicted.

The yrr’s coordination across different marine habitats from the littoral to the abyssal together functions in the novel less as military strategy than as a formal embodiment of the oceanic totality in terms of Blue Ecocriticism. This integration reveals oceanic consciousness operating according to planetary-scale thinking that exceeds human cognitive capacity for systems integration. Schätzing's strategic narrative construction lies in his depiction of anthropocentric hubris as a fundamental vulnerability in human-environmental relationships. Also, through the character yrr, the writer not merely develops an antagonist but shares his concerns about planetary-scale thinking that anthropocentric governance has structurally failed to develop.

In yet another ecological perspective, this narrative explicitly critiques species hierarchy assumptions that position humans as the evolutionary pinnacle: “We still find it easier to kill animals than people. It gets tricky when you start seeing animals as relatives of mankind. Most people are aware that humans and animals are related, but they like to think of themselves as the pinnacle of creation” (Schätzing 81). This passage reveals how anthropocentric superiority assumptions create cognitive blindness to non-human intelligence and agency. The novel's speculative framework anticipates contemporary environmental justice discourse by emphasizing planetary inhabitance rights and intergenerational equity. Schätzing constructs oceanic rebellion as a response to systematic violation of what environmental legal scholars now term "rights of nature" (GARN), suggesting that marine systems possess inherent entitlement to ecological integrity that transcends human economic interests. The novel's

educational potential extends beyond entertainment to encompass what contemporary environmental educators term "Ocean Literacy" (IOC-UNESCO) development, fostering understanding of marine systems as fundamental planetary life support mechanisms rather than extractive resource repositories.

Conclusion

The analysis reveals that environmental science fiction functions as a crucial cultural pedagogy in fostering ecological consciousness and transformative environmental relationships. *The Swarm*, however, moves beyond this general claim, demanding from its reader a qualitatively distinct mode of consciousness that ecocritical scholarship has not yet fully addressed. Unlike popular apocalyptic climate fiction that positions humans as victims of ecological collapse, Schätzing's novel compels the reader to inhabit the epistemic position of the non-human, a perspective long silent and unaddressed in cultural and literary imagination, thereby unsettling the anthropocentric assumptions that underpin both popular culture and environmental policy. This study, therefore, proposes that the critically significant environmental texts are not those that simply advocate ecological awareness, but those that fundamentally reposition the reader within a non-human worldview, making visible what anthropocentric discourse has historically rendered silent.

Works Cited

Alaimo, Stacy. Bodily Natures: Science, Environment, and the Material Self. Indiana University Press, 2010.

Buell, Lawrence, et al. "Literature and Environment." Annual Review of Environment and Resources, vol. 36, 2011, pp. 417-440.

Carson, Rachel. Silent Spring. Penguin Books, 1962.

Clarke, Arthur C. The Deep Range. Harcourt Brace, 1957.

Dobrin, Sidney I. Blue Ecocriticism and the Oceanic Imperative. 1st ed., Routledge, 2021.

Global Alliance for the Rights of Nature. "What are the Rights of Nature?" GARN, 2 Mar. 2025, www.garn.org/rights-of-nature/.

Gunn, James. "Teaching Science Fiction." Science Fiction Studies, vol. 23, no. 3, Nov. 1996, www.depauw.edu/sfs/backissues/70/gunn70art.htm.

Helmreich, Stefan. Alien Ocean: Anthropological Voyages in Microbial Seas. University of California Press, 2009.

Intergovernmental Oceanographic Commission, UNESCO. "THE OCEAN DECADE: The Science We Need for the Ocean We Want", 2020, www.ocea ndecade.org.

Johns-Putra, Adeline. "Climate Change in Literature and Literary Studies: From Cli-fi, Climate Change Theater and Ecopoetry to Ecocriticism and Climate ChangeCriticism." Wiley Interdisciplinary Reviews: Climate Change, vol. 7, no. 2, Mar.2016, doi:10.1002/wcc. 385.

Ocean Literacy with All. Intergovernmental Oceanographic Commission of UNESCO (IOCUNESCO). Ocean Literacy Portal, UNESCO, 2025, https://oceanliteracy.unesco.org/projects/ocean-literacy-with-all Accessed 31 Aug. 2025.

Robinson, Kim Stanley. New York 2140. Orbit Books, 2017.

Schätzing, Frank. The Swarm. William Morrow, 2006.

Toffler, Alvin. Future Shock. Random House, 1970.

Trexler, Adam. Anthropocene Fictions: The Novel in a Time of Climate Change. University of Virginia Press, 2015.

Verne, Jules. Twenty Thousand Leagues Under the Sea. 1870.

17

ദേശവും സമൂഹവും : കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിനെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വായന

ഡോ. സിന്റോ കോങ്കോത്ത് എ.
മലയാളവിഭാഗം, ക്രൈസ്റ്റ് കോളേജ്, ഇരിങ്ങാലക്കുട.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

പ്രദേശത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാന്വേഷണം ചരിത്രരചനയുടെ ഭാഗമാകുമ്പോൾ അവിടെ സാഹിത്യം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെന്തും പ്രസക്തമാണ്. പ്രാദേശികചരിത്രാന്വേഷണം സാഹിത്യകൃതിയിൽനിന്നും വായിച്ചെടുക്കാനാകും. പാഠവും പരിസരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണ് അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. ചരിത്രരചയിതാവിന്റെ ആഖ്യാനമാണ് ചരിത്രം. അനുഭവങ്ങളും ഭാവനയും ചരിത്രവും ഇടകലർന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രമാണ് അശോകൻ ചെരുവിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിൽ സാധ്യമാക്കുന്നത്. ചരിത്രം, സാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗണകൽപ്പനയുടെ സാംഗത്യം പലപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. കാട്ടൂർകടവ് എന്ന ദേശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ- രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാണ് ഈ നോവലിൽ ഇതൾ വിരിയുന്നത്.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ
പ്രാദേശിക ചരിത്രം, നവചരിത്രവാദം , കീഴാളസ്ത്രീ

ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്താത്ത ഒന്നാണ് പ്രാദേശികചരിത്രം. സൂക്ഷ്മചരിത്രാന്വേഷണങ്ങളിലൂടെ മാത്രമാണ് പ്രാദേശികജീവിത്തെ തിരിച്ചറിയാനും രേഖപ്പെടുത്താനും സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഓരോ നാടിനും ചരിത്രമുണ്ട് എന്ന തിരിച്ചറിവ് സാമ്പ്രദായികചരിത്രരചനയുടെ അധികാരഘടനയോടുള്ള പ്രതിരോധമാണ്. പ്രാദേശികചരിത്രന്വേഷണത്തിൽ സാഹിത്യകൃതികൾക്ക് വലിയ പങ്കുവഹിക്കാനാകുന്നുണ്ട്. പാഠവും പരിസരവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധ

മാണ് അവിടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. പാഠത്തിനകത്ത് എന്ത് എന്നതിനേക്കാൾ കൃതിക്ക് ചുറ്റുമുള്ള സംഭവങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു എന്ന് പ്രാദേശികചരിത്രം അന്വേഷിക്കുന്നു. അതുവഴി ആ കാലഘട്ടത്തിലെ മനുഷ്യാവസ്ഥയുടെ പുനർനിർമ്മിതി സാധ്യമാകുന്നു. പെണ്ണിന്റെയും കീഴാളന്റെയും കർഷകന്റെയുമെല്ലാം ജീവിതം അവിടെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നു. ആ അർത്ഥത്തിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവൽ എത്തരത്തിലാണ് കാട്ടൂർ എന്ന പ്രദേശത്തെയും അവിടുത്തെ സമൂഹത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന അന്വേഷണം പ്രസക്തമാണ്. ചരിത്രം ഒരു ആഖ്യാനമാണ്; ചരിത്രരചയിതാവിന്റെ ആഖ്യാനം. പ്രദേശത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാന്വേഷണം ചരിത്രരചനയുടെ ഭാഗമാകുമ്പോൾ അവിടെ സാഹിത്യം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതെന്തും പ്രസക്തമാണ്.

അനുഭവങ്ങളും ഭാവനയും ചരിത്രവും ഇടകലർന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രമാണ് അശോകൻ ചെരുവിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന നോവലിൽ സാധ്യമാക്കുന്നത്. ആ നാടിന്റെ ആചാരങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും വ്യക്തിബന്ധങ്ങളും കക്ഷിരാഷ്ട്രീയവും മിത്തുകളും ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരൻ, യൂറോപ്യൻ രാജ്യമായ ചെക്ക് റിപ്പബ്ലിക്കിലെ പ്രാഗ് എന്ന നഗരത്തിലിരുന്ന് കാട്ടൂർകടവിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയാണ് കഥാരംഭത്തിൽ. പിന്നീട് കാട്ടൂർകടവിന്റെ പ്രകൃതിയിലേയ്ക്കും ജനജീവിതത്തിലേക്കും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിലേക്കും നോവൽ പുരോഗമിക്കുന്നു. തന്റെ ഗ്രാമത്തെ ഒരു മിത്താക്കി അതിലൂടെ പ്രശസ്തനാകാൻ ശ്രമിക്കുന്ന കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരനിലൂടെയും അയാളെ വിമർശിക്കുന്ന അയാളുടെത്തന്നെ ആത്മമെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഡി. കാട്ടൂർകടവ് എന്ന ദിമിത്രിയിലൂടെയും കാട്ടൂർ കടവിന്റെ സമകാലചിത്രം വിമർശനാത്മകമായി ആസ്വാദകനിലെത്തുന്നു.

കാട്ടൂർകടവിന്റെ ഭൂപ്രകൃതി

ഒരു സമൂഹത്തെ നിർണയിക്കുന്നതിൽ അവിടുത്തെ ഭൂപ്രകൃതിക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. സമ്പദ് വ്യവസ്ഥ, ഉപജീവനമാർഗ്ഗം, വിഭവലഭ്യത, കാലാവസ്ഥ, പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം ആ സമൂഹത്തിന്റെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തെയും ലോകവീക്ഷണത്തെയും സ്വാധീനിക്കും. പാരമ്പര്യങ്ങളും ആചാരങ്ങളും അടക്കമുള്ള അവിടുത്തെ സംസ്കാരികഘടനയെ രൂപീകരിക്കുന്നതിന് പ്രകൃതിദത്തമായ ചുറ്റുപാടുകൾക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിലെ ഭൂപ്രകൃതി വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ആ ദേശത്തിലെ സമൂഹത്തെയും, സംസ്കാരത്തെയുംക്കുറിച്ച് അറിയാനാവും. ഇവിടെ നോവലിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കാട്ടൂർകടവ് എന്ന പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രകൃതിയെ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു.

കെ. ഒരു സ്വപ്നം കാണുന്നു. സ്വപ്നത്തിൽ താൻ യുവാവായിരിക്കേ സഖാക്കളായ സംഗമേശൻ നായർ, പി. കെ. ബാലൻ, കുഞ്ഞു മൊയ്തീൻ എന്നിവരൊന്നിച്ച് കാട്ടൂർക്കടവ് - തണ്ണിച്ചിറക്കായൽ തെക്കുംപാടത്തെ ഒരു വരമ്പിലൂടെ വേലൻതുരുത്ത് ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുകയാണ്. കാട്ടൂർകടവിൽ തണ്ണിച്ചിറ കായൽനിലങ്ങളിലേക്ക് തള്ളിനിൽക്കുന്ന രണ്ട് മുനമ്പുകളുണ്ട്. വടക്ക് കിഴക്കായി കല്ലടതുരുത്തും വടക്ക് പടിഞ്ഞാറായി വേലൻതുരുത്തും. ഇടത്തരം കൃഷിക്കാരുടെ വീടുകളാണ് കല്ലടതുരുത്തിൽ. വേലൻ തുരുത്തിലേതാകട്ടെ പൊന്തൻകാട് വളർന്നുനിൽക്കുന്ന വിജനമായ ശ്മശാനമാണ്. അങ്ങാടിയിലെ തട്ടിൽ ഓയിൽ മിൽ നടത്തുന്ന കുഞ്ഞുവറീതിന്റേതാണ് ഇവിടുത്തെ അധിക ഭൂമിയും. വടക്കൻ പറവൂരിലേക്ക് കെട്ടിച്ചയച്ച പെങ്ങൾ സൂസിയമ്മയ്ക്ക് സ്ത്രീധനം കൊടുത്ത ഭൂമിയാണിത്. നെല്ല് കൊയ്തുവയ്ക്കാനും മെതിക്കാനുമാണ് അവർ ആ സ്ഥലം ഉപയോഗിച്ച് വരുന്നത്. ഇലകളുടെ മണമാണ് വേലൻ തുരുത്തിന്. എല്ലായ്പ്പോഴും വയലിൽനിന്ന് കാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കാറ്റിന് പൂക്കുന്ന നെല്ലിന്റെ മണമാണ്. മറ്റുകാലങ്ങളിലാകട്ടെ ചേറിന്റെ ഗന്ധവും. പിന്നെ ചീഞ്ഞ വൈക്കോലിന്റെ ഗന്ധവും. കാലകത്തിക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ പുക പരക്കും. പുകയും നേർത്ത മഞ്ഞുനിലാവും കൂടിക്കലരും. വയലിനോട് ചേരുന്ന അതിരുകളിൽ കാട്ടു ചെത്തികളും പാണലുകളുമാണ്.

എരുക്ക്, കരിനൊച്ചി, ആടലോടകം, കൂവളം, മന്ദാരം തുടങ്ങിയ ചെറുമരങ്ങളും ഉണ്ട്. വയലിനോട് ചേർന്ന് നാലഞ്ചു കുളങ്ങളും, പറമ്പിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ ആഴത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഇരുമ്പ് കൊക്കരണികളും കാണാം(പുറം 28). പ്രകൃതിദൃശ്യങ്ങളിലൂടെ സാമൂഹിക അസമത്വങ്ങളെയും കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികാവസ്ഥകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ നോവലിന് സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

വേലന്തുരുത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അറ്റത്ത് വളർന്ന രണ്ട് കുടംപുളി മരങ്ങളുടെ അരികിലാണ് ദളിത് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നായിക പി.കെ. മീനാക്ഷിയുടെ തോറ്റം എന്ന വീട്. നന്തുണി പാട്ടുകാരനായ മീനാക്ഷിയുടെ അച്ഛൻ കണ്ടൻകുട്ടി ആശാന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കാണ് ആ പേര് വീടിന് നൽകിയത്. മീനാക്ഷിയുടെയും മകൻ ദിമിത്രിയുടെയും കഥയാണ് കാട്ടൂർകടവിന്റെ കഥയായി നമ്മൾ വായിക്കുന്നത്.

കോൾനിലങ്ങളിലെ കൃഷിയാണ് നാടിനെ ഊട്ടുന്നത്. രണ്ടുപൂവും പണിയുന്ന നിലങ്ങളാണ്. കല്ലറക്കാവിൽ വേലകഴിഞ്ഞതിന്റെ പിറ്റേന്നാണ് ഒന്നാം പൂവിന്റെ പണി തുടങ്ങുക. എഴുന്നള്ളിപ്പും സാംബശിവന്റെ കഥാപ്രസംഗവും കണ്ടതിന്റെ ഉറക്കവും ഉത്സാഹവും പണിക്കാരുടെ കണ്ണുകളിൽ ഉണ്ടാവും. നിലമുഴുന്നവർ സാംബശിവന്റെ കഥാപ്രസംഗത്തിൽ കേട്ട പാട്ടുകൾ പാടാറുണ്ട്. ഓണം കഴിഞ്ഞാണ് രണ്ടാം പൂവ് കൃഷി. കർഷകത്തൊഴിലാളിയുടെ വികാരങ്ങളെയും മാനസികാവസ്ഥകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ ഇത്തരം ആഖ്യാനങ്ങൾക്ക് സാധിക്കുന്നുണ്ട്.

നോവലിന്റെ അവസാന ഭാഗമാകുമ്പോൾ മീനാക്ഷിയുടെ മരണശേഷം അവരുടെ ഭൂമി സ്മാരകമാക്കാൻ പാർട്ടിക്കാരും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ മുൻ ജന്മിമാരായ തട്ടിൽ വീട്ടുകാരും ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം. വേലൻ തുരുത്തുമായുള്ള സകല ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു പോരാനാണ് സ്ക്രൈബ് സുഗുണന്റെ ഉപദേശം. അതവിടെക്കിടന്ന് കാട് പിടിച്ച് പോകാതെ വേഗം വിറ്റ് കാശ് കൈയിലാക്കല്ലേ നല്ലത് എന്നയാൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു(പുറം 367). ഏത് രീതിയിലുള്ള ചൂഷണമായിരുന്നാലും ഓരോ കാലത്തും അത് തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

2018- ലെ വെള്ളപ്പൊക്കം ഒരു ചരിത്രശേഖരം എന്ന നിലയിൽത്തന്നെ കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. കെ. എന്നഎഴുത്തുകാരൻ ഫെസ്ബുക്കിൽ എഴുതുന്നു, "പുറപ്പെട്ട കേരളത്തിലേക്ക് അല്ല ഞാൻ തിരിച്ചു വന്നത്. ചരിത്രങ്ങൾ ഏറെ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യരും സമൂഹവും ആണ്. ഇത്ര വലിയ തിരിച്ചടി മുൻപൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ദുഃഖങ്ങളും നഷ്ടങ്ങളും ഉള്ളിലൊതുക്കി കരുത്തോടെ നിവർന്നു നിൽക്കാൻ മനുഷ്യനു കഴിയുമോ?"(പുറം 349). വെള്ളപ്പൊക്കം ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിൽ ആഴത്തിലുള്ള വൈകാരിക ആഘാതം സൃഷ്ടിച്ചു. വെള്ളം ഇറങ്ങിയെങ്കിലും കടകൾ തുറന്ന് സാധനങ്ങൾ വലിച്ചുവാരി ഇട്ടിരിക്കുന്നു. എല്ലായിടത്തും ചീഞ്ഞ ഗന്ധം. ആളുകൾ മുഖാവരണം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളണ്ടിയർമാർ അണുനാശിനി സ്പ്രേ ചെയ്യുന്നു. വീണു കിടക്കുന്ന മതിലുകളുടെ ദൃശ്യമാണ് ഉടനീളം കണ്ടത്. വീടിനകത്ത് നിറയെ ജന്തുക്കൾ. വീടുകൾ ആളൊഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. പൂർണ്ണനിശബ്ദമായൊരു നാട് എന്ന് പറയുമ്പോൾ കാട്ടൂർ കടവിലെ അന്നത്തെ ദയനീയമോ ഭീകരമോ ആയ അവസ്ഥ വ്യക്തമാണ്.

ജാതിബന്ധങ്ങൾ

ജാതിഭേദത്തിന്റെ തീരാവേദനകൾ ഈ നാടിനു പറയാനുണ്ട്. ജാതിയുടെ ശ്രേണീകരണം സൃഷ്ടിച്ച സംഘർഷങ്ങൾ കൃതിയിലുടനീളം കാണാം. ജാതിബന്ധങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല രാഷ്ട്രീയബോധ്യങ്ങളിലും ഇത്തരം കാപട്യങ്ങൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ആദർശം മുറുകെപ്പിടിച്ച് ജീവിച്ച മീനാക്ഷിയെപ്പോലുള്ളവരുടെ തിക്താനുഭവങ്ങൾ അതിനു തെളിവാണ്. വേലൻതുരുത്തിലെ മീനാക്ഷിയും പുല്ലാനിക്കാട്ടെ ചന്ദ്രശേഖരനും തമ്മിലുള്ള വിവാഹബന്ധം വഴിപിരിഞ്ഞത് ഈ ജാതിവിശ്വാസങ്ങളിൽനിന്നും പുറത്തുകടക്കാൻ ചന്ദ്രശേഖരന് കഴിയാതെ പോ

യതിനാലാണ്. ജാതിബന്ധങ്ങളുടെ അസമത്വത്തിനെതിരെ പ്രവർത്തിച്ച് ദാമ്പത്യജീവിതം പോലും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്ന മീനാക്ഷിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ പുതിയകാലരാഷ്ട്രീയം ഉത്തരം മുട്ടി നിൽക്കുകയാണ്. അവരുടെ മകൻ ദിമിത്രിയുടെ ജീവിതത്തിലൂടനീളം ജാതി അയാളെ വേട്ടയാടുന്നുണ്ട്. അച്ഛന്റെ ഉയർന്ന ജാതിയും വേല സമുദായക്കാരിയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുമായ അമ്മയുടെ ആദർശജീവിതവും അയാളെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളിലെത്തിക്കുന്നു. പുല്ലാനിക്കാട്ട് കുളമ്പ് ബംഗ്ലാവിൽ ഗുരുമഠത്തിലെ കാവടിക്ക് രാത്രി സൽക്കാരം നടക്കുക പതിവുണ്ട്. സൽക്കാരത്തിന്റെ സർവ്വാധികാരിയായിരുന്ന ചേന്ദൻ എന്ന ഭൃത്യൻ ദിമിത്രിയെ അവിടെനിന്നും മാറ്റി നിർത്തും. ആ സമയത്ത് പൂമുഖത്തോ കളത്തിലോ കയ്യാലയിലോ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ അയാൾക്ക് അനുവാദം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല, "പൊറത്ത് വന്നാലുണ്ടല്ലോ, അടിച്ച് എല്ലൊടിച്ചിടും ഞാൻ. ചേന്ദന നിനക്ക് അറിയാണ്ടാണ്. ബംഗ്ലാവിലെ പെലേനാ ഞാൻ. വേലൻമാരുടെ വീട്ടിലെ കുട്ടീനെ സൽക്കരിക്കാനൊന്നും എന്നെ കിട്ടില്ല. അതു ഞാൻ പറഞ്ഞുട്ടുണ്ട്"(പുറം 106) കാട്ടൂർ കടവിന്റെ മാത്രമല്ല ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ കേരളത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയാണ് നോവൽ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്.

മീനാക്ഷിയുടെ ഇളയച്ഛന്റെ മകനാണ് ശിവരാമൻ. വല്യച്ചനിൽനിന്ന് പാട്ടും വാദ്യവും കളമെഴുത്തും പഠിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം വേലൻ തുരുത്തിലെത്തിയത്. കല്ലടക്കാവിൽ അരങ്ങേറ്റം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കണ്ടൻകുട്ടിയാശാൻ അവനോട് പറഞ്ഞു, "ശിവരാമാ വാദ്യത്തിൽ നീ മുമ്പനാകും. അതിനൊത്ത വെഷമോം സങ്കടോം നിനക്കുണ്ടാവൂലോന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോഴാ എന്റെ സംഭ്രമം. വേലക്കുടീന്ന് കൊട്ടാനെറങ്ങ്യോർക്ക് വെയർപ്പ് മാത്രല്ല, കണ്ണീരും വിധിച്ചിട്ടുണ്ട്". വാദ്യത്തിൽ ആ മികവ് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ തിരുക്കുറുംബക്കാവ് ശീവേലിക്ക് അമ്പലത്തിൽ കടന്ന് കൊട്ടണമെന്ന ആഗ്രഹം വല്യച്ചൻ കണ്ടൻകുട്ടി ആശാനും അച്ഛൻ വെള്ളാനി വേലുകുട്ടിക്കും സാധിച്ചില്ല. നീണ്ടകാലത്തിന്റെ പരിശ്രമത്തിനുശേഷം ശിവരാമന്റെ അപേക്ഷ കുറുംബക്കാവ് ദേവസ്വം അനുവദിച്ചു. എന്നാൽ പൂരത്തിനു കൊട്ടുമ്പോൾ പലയിടത്തുനിന്നുമായി പരിഹാസവും പൂക്കുവിളിയും ഉണ്ടായി. അതയാൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. പക്ഷേ ഒന്നാം ശീവേലി കഴിഞ്ഞു ഉണ്ണാനിരിക്കുമ്പോൾ ശിവരാമന്റെ ഭക്ഷണത്തിലേക്ക് പുളിശ്ശേരിയിലെ പിഴിഞ്ഞ ഒരു മാങ്ങയണ്ടി എതിർപ്പന്തിയിൽനിന്നും വന്നുവീണു. കൂട്ടച്ചിരിയും. വല്യച്ചന്റെ വാക്കുകളോർത്ത് അന്നവൻ കരഞ്ഞു.

സവർണ്ണക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കീഴാളവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട വാദ്യകലാകാരന്മാർക്ക് വിലക്കുണ്ട്. അമ്പലവാസികൾക്കാണ് പരിഗണന. ഈഴവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽനിന്നും ഇപ്പോൾ ദളിതരായ വാദ്യക്കാരെ വിലക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വാദ്യകലാകാരന്മാർക്കുള്ള ഒരു സർക്കാർ പുരസ്കാരം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ടി.വി. ചാനലിൽ പതറിയ ശബ്ദത്തിൽ സങ്കടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ശിവരാമൻ പറയുന്നു, "കൂടൽമാണിക്യത്തിലെ ഉത്സവശീവേലിക്ക് നടപ്പന്തലിൽ പ്രമാണിയായി മുന്നീനിന്ന് കൊട്ടണന്ന് ഒരു ആഗ്രഹണ്ട്. ഈ ജമ്മത്ത് അത് നടക്കോന്നറിയില്ല". ലോകപ്രശസ്ത ചാക്യാർകൂത്ത് കലാകാരനായിരുന്നിട്ടും തന്റെ തട്ടകമായ ഇരിങ്ങാലക്കുട കൂടൽമാണിക്യത്തിലെ കൂത്തമ്പലത്തിൽ അരങ്ങേറാനാകാത്ത വേണുജിയെപ്പോലുള്ളവരെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർത്തു പോകുന്നു.

സവർണ്ണത സാഹിത്യത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതിലെ പ്രതിഷേധം സത്യപ്രതൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ വാക്കുകളിലും ഉണ്ട്. "ബ്രാഹ്മണരും അമ്പലവാസികളും കേകയിൽ എഴുത്തുന്നത് മാത്രമാണ് കവിത എന്ന് ഒരു വിചാരണ്ടല്ലോ. ഞങ്ങൾ കുറച്ചു കവികൾ ഇവിടെ വേറെയുണ്ട് ആരുടെയും പരിഗണനയ്ക്ക് ഞങ്ങൾ കാത്തുനിൽക്കാറില്ല"(പുറം 74). നവോത്ഥാനസമരങ്ങളുടെ ഭാഗമായ ഇരിങ്ങാലക്കുടയും പരിസരപ്രദേശങ്ങളും ഈ ജാതി ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും ഇന്നും പൂർണ്ണമുക്തമല്ല എന്ന് തെളിയിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി സംഭവങ്ങൾ ഈ നോവലിലുണ്ട്.

സാംസ്കാരികനവോത്ഥാനം എന്നത് ഒരു കാപട്യം മാത്രമാണെന്ന് മലയാളത്തിലെ പുതിയകാലസാഹിത്യം നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സന്തോഷ് ഏച്ചിക്കാനത്തിന്റെ പന്തിഭോജനം പോലുള്ള കഥകൾ നമുക്ക് മുന്നിലുണ്ട്. കാട്ടൂർ കടവിൽ വളരെ വ്യക്തമായി ഈ കാപട്യം തുറന്നുകാട്ടുന്നു. സംവരണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവരോട് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന അസ്വസ്ഥതയുടെ ഇരയാണ് റീജണൽ ഡയറക്ടർ എന്ന പദവിയിലിരുന്ന മോന്ന മ്മ ജോൺ. "അടുക്കളപ്പുറത്തെ ഓട് പൊളിച്ച് അകത്തുവന്നോരുടെ ഒരു അഹങ്കാരം" (പുറം 324) എന്നാണ് അവർ പരിഹസിക്കപ്പെടുന്നത്.

ജാതിബന്ധങ്ങൾ മാത്രമല്ല മതഭീകരതയെയും നോവലിസ്റ്റ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. അത് കാട്ടൂർകടവിന് അകത്തല്ല. മെഹമൂദ് എന്ന ദിമിത്രിയുടെ സുഹൃത്തിന്റെ അനുഭവത്തിലൂടെയാണ്. ജോർജ് സ്കൂയറിൽ പ്രഭാഷണം കഴിഞ്ഞ് വിനയരാജൻ എന്ന അധ്യാപകന്റെ വീട്ടിൽ മെഹമൂത് വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടേക്ക് മലയാളിയായി കയറിവന്ന അതിഥിയാണ് മുസ്ലീമുകളെ തങ്ങൾക്ക് ഭയമാണ് എന്ന പ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിക്കുന്നത്. കാട്ടൂരിലെ കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരന്റെ ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റിലൂടെ നോവലിസ്റ്റ് ഈ വിഷയം ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. മലയാളിയുടെ മതേതരപൊതുബോധം എന്നത് വെറും മിഥ്യയാണെന്ന് നോവൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇസ്ലാമോഫോബിയയുടെ തീക്ഷണത മുഖംമൂടി മാറ്റി വെളിപ്പെടുന്നുണ്ടിവിടെ.

ആശയങ്ങൾക്കുമേൽ ആചാരങ്ങൾ വന്ന് മൂടുമ്പോൾ മതങ്ങൾക്ക് സംഭവിക്കുന്ന ദുരവസ്ഥയെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. മതങ്ങളുടെ വൈകാരിക അവസ്ഥയിൽനിന്ന് പുറത്തുകടന്ന് സംവാദങ്ങളിലൂടെ മതദർശനങ്ങൾക്ക് പരിവർത്തനം വരുത്തേണ്ടതുണ്ട് എന്ന നാരായണ ഗുരുവിന്റെ ദർശനത്തെ അവതരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടാണ് നോവൽ അവസാനിക്കുന്നത്.

സ്ത്രീപ്രതിനിധാനം

അടിച്ചമർത്തുന്ന സാമൂഹികനിയമങ്ങൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കുമെതിരെ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച സ്ത്രീകളുടെ എണ്ണം വളരെ കുറവാണ്. എങ്കിൽപോലും അവർക്ക് കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക ഘടനയിൽ ആഴത്തിലുള്ള സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമ്പരാഗത പുരുഷാധിപത്യ മാനദണ്ഡങ്ങളെ അവർ വെല്ലുവിളിക്കുകയും ഭാവിതലമുറയിലെ സ്ത്രീകൾക്ക് അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി പോരാടുന്നതിന് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും, മുഖ്യധാരാചരിത്രങ്ങളിൽ ഈ സ്ത്രീകളുടെ പങ്ക് പലപ്പോഴും അവഗണിക്കപ്പെടുകയാണ് ഉണ്ടായത്. നിരവധി വെല്ലുവിളികൾ നേരിട്ടിട്ടും കൂടുതൽ നീതിയുക്തമായ ഒരു സമൂഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനായി പ്രവർത്തിച്ച സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിരോധശേഷി ശ്രദ്ധേയമാണ്.

കരുത്തുറ്റ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളെ മാത്രമാണ് കാട്ടൂർകടവിൽ അശോകൻ ചെരുവിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പി. കെ. മീനാക്ഷി എന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാരിയാണ് നോവലിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രം. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പേ അതിഭീകരമായ പോലീസ് മർദ്ദനങ്ങൾക്ക് വിധേയയായി മരണപ്പെട്ടുപോയ കൗസല്യ എന്ന സ്ത്രീയുടെ മകളാണ് മീനാക്ഷി എന്നതാണ് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയം. ചകിരിപ്പണിക്കാരുടെ രണ്ടാമത്തെ സമരത്തോടനുബന്ധിച്ച് ഇരിങ്ങാലക്കുട പോലീസ് സ്റ്റേഷനിൽവച്ചായിരുന്നു കൗസല്യക്ക് മർദ്ദനമേറ്റത്. പോലീസുകാരുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് അതിശക്തമായ ഭാഷയിലാണ് കൗസല്യ മറുപടി പറഞ്ഞത്, "നിയമം നോക്കണ്ട ആൾക്കാരാണ് പോലീസ്. ലേബറുകാരടെ ഉത്തരവ് പ്രകാരൊള്ള കൂലി വേണന്നാണ് ഞങ്ങൾ പറയണ്. തൊള്ളായിരത്തി അമ്പത്തഞ്ചിൽ സമരം തീർന്നപ്പോ മുണ്ടശ്ശേരി മാഷും പനമ്പിള്ളീം കൂടി എഴുതീണ്ടാക്ക്യ കരാറാണ്. അത് നടപ്പാക്കാത്ത യോഹന്നാനെയാണ് നിങ്ങൾ അറസ്റ്റ് ചെയ്യേണ്ടത്"(പുറം168). ഇതുകേട്ട് കുപിതനായ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ബൂട്ട്സിട്ട കാലുകൊണ്ട് കൗസല്യയുടെ നാഭിയിൽ ആഞ്ഞുചവിട്ടി. ചോരവാർന്ന കൗസല്യ ഒരു പകൽ മുഴുവൻ അവിടെത്തന്നെ കിടന്നു. ഏത് അധികാരശക്തിക്ക് മുൻപിലും ഭയപ്പെടാതെ വ്യക്ത

മായി സംസാരിക്കാൻ ശക്തിയുള്ള സ്ത്രീയായിരുന്നു അവർ.

ആ അമ്മയുടെ മകളായ മീനാക്ഷിയും മരണംവരെ തന്റെ ആദർശങ്ങളിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും പ്രസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ കൈക്കൂലി കേസിൽ മകൻ അറസ്റ്റിലായ വിവരമറിഞ്ഞ് പ്രതികരിക്കാനാകാതെ ജീവിതത്തോട് വിട പറയുകയായിരുന്നു മീനാക്ഷി. നിയമലംഘനങ്ങളും പോലീസും അറസ്റ്റും ഒന്നും അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ പുത്തരിയല്ല. വിപ്ലവകാരിയായിരുന്ന മീനാക്ഷി സമരങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്ത് കൊടിയമർദ്ദനമേറ്റിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, താൻ വിശ്വസിച്ച ആദർശത്തിന്റെ പേരിലാണ് അവർ അത് സ്വീകരിച്ചത്. ആശുപത്രിയിൽ മീനാക്ഷിയെ കാണാനെത്തുന്ന എം. എൽ. എ. ഓർക്കുന്നു. കാണുമ്പോഴൊക്കെ മീനാക്ഷി അയാളോട് ചോദിക്കും, "എന്താടോ എമ്മല്ലേ? കൂടൽമാണിക്യം നടേൽ കൂട്ടൻകുളംസമരത്തിന്റെ സ്മാരകണ്ടാക്കാന്ന് താൻ പറഞ്ഞിട്ട് എത്ര കാലായി? ബോർഡ് വെച്ച എസി കാറിൽ ഇങ്ങനെ പാഞ്ഞു നടക്കൽ മാത്രാണോ തന്റെ എമ്മല്ലേപ്പണി(പുറം 69). ഗവൺമെന്റ് ജോലിക്കാരനായ മകൻ വലിയ വീടും ആർഭാടങ്ങളുമായി അങ്ങോട്ട് ക്ഷണിച്ചിട്ടും വേലൻതുരുത്തിലെ ചെറിയ വീടുവിട്ടുപോകാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. അതിനവർ പറയുന്ന കാരണം, നാലുലക്ഷം രൂപ സർക്കാർ തന്നിട്ട് പണിത വീടാണിത്. ജനങ്ങളുടെ നികുതിപ്പണം. പാവങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി നീക്കിവെച്ചതാണ്. വീടു പണിതിട്ട് അത് ഒഴിച്ചിടണത് കുറ്റമാണ് ക്രിമിനൽ കുറ്റം. കേരളം കണ്ട കരുത്തുറ്റ എത്രയോ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ഒരാൾ മാത്രമാണ് മീനാക്ഷി. പ്രതിരോധശേഷി, ആത്മവിശ്വാസം, ദൃഢനിശ്ചയം എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ശക്തയായ സ്ത്രീയാണവർ. ശാരീരികശക്തി മാത്രമല്ല, ആന്തരിധൈര്യം, വൈകാരിക ബുദ്ധി, വെല്ലുവിളികളെ നേരിടാനുള്ള കഴിവ് എന്നിവയെല്ലാം അവരെ വ്യത്യസ്തയാക്കുന്നു.

കാട്ടൂർകടവിലെ മറ്റൊരു സ്ത്രീ കഥാപാത്രം പുല്ലാനിക്കാട്ടെ വല്യമ്മയാണ്. കീഴ്ജാതിയുടെ പേരിൽ മകന്റെ ഭാര്യയായി കയറിവന്ന മീനാക്ഷിയെ ആ വീട് മുഴുവൻ ഉപേക്ഷിച്ചപ്പോഴും അവരെ സഹഭാവനയോടെ കാണാൻ സാധിച്ചത് ഈ വല്യമ്മയ്ക്കാണ്. മാത്രമല്ല അമ്മയോടൊപ്പം വേലൻ തുരുത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ദിമിത്രിയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി കൂടെ നിർത്തി വിദ്യാഭ്യാസം നൽകിയതും പുല്ലാനിക്കാട്ടെ വല്യമ്മ തന്നെ. സഹാനുഭൂതിയും അനുകമ്പയും നിറഞ്ഞ കഥാപാത്രം. സ്ത്രീയുടെ മറ്റൊരു തലമാണത്. ശക്തയായ സ്ത്രീ എന്നതിന് പലപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരോട് സഹാനുഭൂതിയും അനുകമ്പയും പ്രകടിപ്പിക്കാനും അത് നടപ്പിലാക്കാനും ഉള്ള കഴിവ് എന്നും അർത്ഥമുണ്ട്.

തന്നോടും തന്റെ മൂല്യങ്ങളോടും സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്ന ശക്തമായ കഥാപാത്രമാണ് മുത്തുലക്ഷ്മി. ദിമിത്രിയുടെ കൗമാരക്കാലത്തെ പ്രണയിനിയായും പിന്നീട് മാവോയിസ്റ്റ് നേതാവായും നോവലിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന അവർ. മുത്തുലക്ഷ്മിയെക്കുറിച്ച് പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥൻ പറയുന്ന വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്, "ഇത്രയ്ക്കും ബോൾഡ് ആയ സ്ത്രീയെ ഞാൻ മുൻപ് കണ്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ അമ്പത്തിയഞ്ചു വയസ്സുണ്ട്. ഗൗരിയമ്മപോലും തന്റെ അഡ്വഞ്ചർ ലൈഫ് മുപ്പത്തിയഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ പൂർത്തിയാക്കി സ്റ്റേറ്റ് കാറിൽ കയറി. ഇവിടെ ഈ പ്രായത്തിലും ഇത്ര മനക്കരുത്ത് ഉണ്ടാവുക എന്ന് വെച്ചാൽ അത്ഭുതമാണ്" (പുറം 57). ജയിലിൽവച്ച് അവർ ദിമിത്രിക്കെഴുതുന്ന കത്തിൽ (പുറം 60-66) പ്രശ്നങ്ങളെ സംയമനത്തോടെയും പ്രതിസന്ധികളെ പരിഹാസത്തോടെയും നേരിടുന്ന ആത്മവിശ്വാസവും ദൃഢനിശ്ചയവുമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയെ കാണാൻ കഴിയും.

ദിമിത്രിയുടെ ഭാര്യയാണ് മറ്റൊരു കഥാപാത്രം. ഗവൺമെന്റ് ജോലിയിലായിരിക്കുമ്പോഴും കറപുരളാത്ത വ്യക്തിത്വമാണ് ദിമിത്രിയുടെ ഭാര്യയുടേത്. ഒടുവിൽ കൈക്കൂലി കേസിൽ അറസ്റ്റിലായ ഭർത്താവിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് വീട് വിട്ടിറങ്ങുന്ന അവർ. കഥാപാത്രങ്ങളായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ചരിത്രം വിസ്മരിച്ചുപോയ ഒട്ടനവധി സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിനിധികളാകുന്ന കാട്ടൂർ

കടവിലെ സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങൾ.

ചരിത്രം നോവലിൽ

വ്യത്യസ്ത കാലഘട്ടങ്ങളിലെ സാമൂഹികസന്ദർഭങ്ങൾ, സാംസ്കാരികമാനദണ്ഡങ്ങൾ, ബൗദ്ധികപ്രവണതകൾ എന്നിവയെല്ലാം സാഹിത്യകൃതികളിൽ കടന്നുവരുന്നു. വസ്തുതയും ഫിക്ഷനും ഇടകലർന്നാണ് സാഹിത്യത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുക. എഴുതപ്പെട്ടകാലത്തെ മൂല്യങ്ങളെയും ഉത്കണ്ഠകളെയും അഭിലാഷങ്ങളെയും സാഹിത്യം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ചരിത്ര സന്ദർഭങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന - രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിന്റെ നിരവധി സംഭവങ്ങൾ നോവൽ പ്രമേയത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നുണ്ട്. ചെറിയകുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ കണ്ടൻകുട്ടി ആശാന്റെ തോളിലിരുന്ന് 1946- ൽ ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽ നടന്ന കുട്ടംകുളം വഴിനടപ്പ് സമരത്തിൽ മീനാക്ഷി പങ്കെടുത്തു എന്നാണ് ചരിത്രം. പോലീസിന്റെ അടിയേറ്റ് ആശാൻ വീണപ്പോൾ പി. സി. കുറുമ്പ, കുഞ്ഞിനെ വാരിയെടുത്തു. പോലീസ് അറസ്റ്റ് ചെയ്തപ്പോൾ പി. കെ. ചാത്തൻ മാഷുടെ ഭാര്യ കാളി അവളെ വാങ്ങി. അന്നുരാത്രി കാളിയുടെ വീട്ടിലാണ് അവളും അമ്മ കൗസല്യയും കിടന്നത്(പുറം 31).

വിയ്യൂർ ജയിലിനെക്കുറിച്ച് ദിമിത്രിക്കുള്ള അറിവിൽ കാട്ടൂർ കടവിന്റെ ദേശചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഓർമ്മകളുണ്ട്. തലശ്ശേരി ബഹളത്തിൽ പ്രതിയായി പുല്ലാനിക്കാട്ടെ ഒരു കാരണവർ - കുറുപ്പസ്വാമി എന്ന നാട്ടുപ്രമാണി ഇവിടെ തടവുശിക്ഷ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജയിലിൽ വച്ച് കല്ലുവെട്ടേണ്ടിവന്നു എന്നത് ദേശചരിത്രത്തിലെ പ്രധാനരേഖയാണ് എന്ന് നോവൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

കല്ലട തുരുത്തിലെ ഉണ്ണി ചേട്ടന്റെ വീട്ടിൽ പാർട്ടി നേതാക്കൾ ഒളിച്ചു താമസിച്ചതായി വിവരം കിട്ടിയ പോലീസ്, വന്ന് നോക്കിയപ്പോൾ ആരുമില്ല. ഒറ്റുകാർ പറഞ്ഞു ഇവിടെ അടുത്ത് ഒരു ഒടിയൻ ഉണ്ട്. അയാളാണ് എല്ലാവരെയും അപ്രത്യക്ഷനാക്കിയത്. അച്യുതമേനോനും പി. ഗംഗാധരനുമെല്ലാമാണ് ആ നേതാക്കൾ. നേതാക്കളെ കിട്ടാത്ത ദേഷ്യത്തിന് പോലീസ് കണ്ടൻകുട്ടി ആശാനെയാണ് തല്ലിച്ചതച്ച് പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുന്നത്.

മിച്ചഭൂമിസമരത്തിന്റെ പ്രചരണജാഥയ്ക്കായി എ. കെ. ജി. യോടൊപ്പം ഫാ. വടക്കനും ജോൺ മാഞ്ഞൂരാനും സുശീല ഗോപാലനുമെല്ലാം കാട്ടൂർ കടവിൽ എത്തിയതായി നോവൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അമ്മയെ കാണാൻ എത്തിയ ദിമിത്രിയോട് മീനാക്ഷി പറയുന്നു, "കഴിഞ്ഞാഴ്ച പി. സി. കുറുമ്പ ചേച്ചി മരിച്ചപ്പോൾ ഞാൻ കാണാൻ പോയിരുന്നു. ആൾക്കാർ വന്ന് എന്നെ കൊണ്ടോയതാണ്. കൊറച്ച്നേരം അവിടെയിരുന്നു. പഴയ ചിലരെ കണ്ടു. ആരും അങ്ങനെ ബാക്കീല്യ. ചാത്തൻ മാഷെഭാര്യ കാളിച്ചേച്ചീം പിക്കേടെ ഭാര്യ ശാരദേം ഒക്കെ നേരത്തേ പോയല്ലോ. എന്റെ പ്രായാർന്നു ശാരദകുഞ്ഞിന്. അവളും പോയി"(പുറം 76). പി.സി. കുറുമ്പ, പി.കെ. കാളി, ശാരദ കുമാരൻ, ശാരദ കുഞ്ഞൻ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഇരിങ്ങാലക്കുടയിലും പരിസരങ്ങളിലും നടന്ന സമരങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടവരാണ്. കേരളനവോത്ഥാന ചരിത്രങ്ങളിൽ ഇടം പിടിക്കാതെപോയ ഈ പേരുകൾ അശോകൻ ചെരുവിൽ തന്റെ നോവലിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. തലശ്ശേരി ലഹള, കുട്ടംകുളം സമരം, നടവരമ്പ് കർഷകസമരം, മിച്ചഭൂമിസമരങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഈ നാടിനെ പ്രകമ്പനം കൊള്ളിച്ച രാഷ്ട്രീയ മുന്നേറ്റങ്ങളാണ്.

ഇത്തരത്തിൽ കാട്ടൂർ കടവിന്റെ ഭൂതവർത്തമാനകാലങ്ങളെ ഇഴചേർത്തുകൊണ്ടാണ് നോവൽ പുരോഗമിക്കുന്നത്. ചരിത്രത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ സംഭവങ്ങളുടെ ക്രമം എന്ന നിലയില്ലാതെ, വ്യക്തിഗതവും സാമൂഹികവുമായ അർത്ഥങ്ങളുടെ രൂപീകരണത്തിനുള്ള ഒരു പ്രക്രിയ എന്ന നിലയിൽ കാണാനുള്ള ശ്രമം ഇവിടെ കാണാനാകും.

കെ. എന്ന എഴുത്തുകാരനിലൂടെ കഥാകൃത്ത് സ്വയം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയാണ് എന്ന വ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ യുവത്വത്തിന്റെ ആത്മസംഘർഷങ്ങളാണ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. രാഷ്ട്രീയനോവൽ എന്ന കാഴ്ചപ്പാടോടെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട കൃതിയാണ് കാട്ടൂർ കടവ്. അപരവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടവന്റെ ആശ്രയം എന്ന് കരുതിയിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനമാണ് കൃതിയിൽ ഉടനീളം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പിളർപ്പിൽ പകച്ചുപോകുന്ന ഒരവസ്ഥയുണ്ട് നോവലിൽ. പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുമ്പോൾ അതിനുവേണ്ടി ജീവിക്കുന്ന രക്തസാക്ഷികളായവരുടെ നിസ്സഹായത ദയനീയമാണ്.

ചരിത്രം, സാഹിത്യം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗണകൽപ്പനയുടെ സാംഗത്യം പലപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാവുന്നതാണ്. കാട്ടൂർകടവ് എന്ന ദേശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ- രാഷ്ട്രീയ ചരിത്രമാണ് ഈ നോവലിൽ ഇതൾ വിരിയുന്നത്. കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമനസ്സിന്റെ ആഖ്യാനം എന്നാണ് ഈ കൃതിക്ക് വയലാർ അവാർഡ് നൽകിയപ്പോൾ ജൂറി വിലയിരുത്തിയത്. സമകാലത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന സാമൂഹ്യമാധ്യമത്തെ വേദിയാക്കിക്കൊണ്ട് അതിലൂടെ ഒരു ദേശത്തെയും അവിടുത്തെ സമൂഹത്തെയും അവതരിപ്പിക്കുന്ന നോവലാണ് കാട്ടൂർകടവ്. അവിടെ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളെയും സമകാലത്തെയും കണ്ണിചേർക്കുന്നു. ആദർശജീവിതം നൽകുന്ന ദുരിതങ്ങളെ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. ദുരന്തപര്യവസായിയായ ആത്മസംഘർഷങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. സമൂഹമനസ്സിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശങ്ങളെ സംശയലേശമെന്യേ വിളിച്ചു പറയുന്നു. വർഗ്ഗസമരങ്ങളുടെ വിജയവും പരാജയങ്ങളും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ആഴമേറിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് വായനക്കാരൻ ഇതിലൂടെ സ്വാംശീകരിക്കുന്നത്. ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ സങ്കീർണ്ണത ഇവിടെ വ്യക്തമാണ്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

- അശോകൻ ചരുവിൽ 2023 കാട്ടൂർകടവ്, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.
- കുറുപ്പ് കെ. കെ. എൻ. 2018 പ്രാദേശിക ചരിത്രം രചനയും രീതിശാസ്ത്രവും. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
- കൃഷ്ണകുമാരി 2018 സമരപഥങ്ങളിലെ പെൺപെരുമ, സമത, തൃശ്ശൂർ.

18

മിശ്രരചനാശൈലി കെ. ആർ. ടോണിയുടെ കവിതകളിൽ

അമൃതലക്ഷ്മി എം. റ്റി.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം,
യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ്, തിരുവനന്തപുരം.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കുതിച്ചുചാട്ടവും യന്ത്രവൽകൃതലോകവും ഉത്തരാധുനികതയെന്ന സാമൂഹികപ്രവണത രൂപപ്പെടുന്നതിന് കാരണമായി. കലാസാഹിത്യരൂപങ്ങളിൽ സജീവമായി ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ട ഈ നവീന സൈദ്ധാന്തിക പ്രവണത 1980കളോടെ മലയാളത്തിലും സജീവമായി. ആശയപരമായും ശൈലീപരമായും ആധുനികതയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ് ഉത്തരാധുനികത. ഈ സവിശേഷസാഹചര്യം പുതുകവിതകളിൽ രൂപപരമായും പ്രമേയപരമായും പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് ഹേതുവായി. എന്തും കവിതയ്ക്കു വിഷയമാകും എന്ന നിലയിൽ ദളിത്, സ്ത്രീ, പരിസ്ഥിതി, സാമൂഹികസംസ്കാരങ്ങൾ, അരികുവത്കരിക്കപ്പെട്ടവർ, സൈബർ-സാങ്കേതികവിദ്യകൾ എന്നിവ പുതുകവിതയുടെ പ്രമേയപരിസരം വിശാലമാക്കി. രചനാശൈലിയിലും ഈ വ്യത്യസ്തത പ്രകടമാണ്. പാസ്റ്റിഷ് (മിശ്രരചനാശൈലി), പാരഡി, അതികഥനങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ശൈലീപരമായി പുതുകവിതകളിൽ പൊതുവേ കടന്നുവന്ന പ്രത്യേകതകൾ. പുതുകവിതകളുടെ ഈ സ്വത്വസവിശേഷതകളെ തന്റെ കവിതകളിലൂടെ മനപ്പൂർവ്വമായി ആഖ്യാനംചെയ്ത കവിയാണ് കെ. ആർ. ടോണി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിശ്രരചനാശൈലി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി പുറത്തുവന്ന കവിതകളെ മുൻനിർത്തി മിശ്രരചനാശൈലി എന്ന ആഖ്യാനസങ്കേതത്തെ പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ.

താക്കോൽവാക്കുകൾ
പുതുകവിത, ഉത്തരാധുനികത, മിശ്രരചനാശൈലി (Pastish), പാരഡി

ആമുഖം

ആഗോളവത്കരണത്തിന്റെയും ഉദാരവത്കരണത്തിന്റെയും ഫലമായി ആഗോളതലത്തിൽ സംഭവിച്ച സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ ചലനങ്ങളുടെ അനുരണനങ്ങൾ കേരളത്തിലും സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അന്താരാഷ്ട്രസാമ്പത്തികരംഗം, വിദ്യാഭ്യാസം, വാണിജ്യം, രാഷ്ട്രീയം, സാങ്കേതികവിദ്യ, കല, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം തുടങ്ങിയ വ്യത്യസ്തമേഖലകളിൽ സംഭവിച്ച ചരിത്രപരവും ആഗോളപരവുമായ മാറ്റങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം കേരളീയ സമൂഹത്തിലുമുണ്ടായി. പിൽക്കാല മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഫലമായി സംജാതമായ ഉത്തരാധുനികതയും അതിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും കേരളസമൂഹത്തെ സ്വാധീനിച്ചു. കേരളത്തിൽ തൊണ്ണൂറുകൾക്ക് ശേഷമാണ് ഈ ഒരു അവസ്ഥ സംജാതമായത്. വിവരസാങ്കേതികവിദ്യയും, ലോകത്തെ ഒരൊറ്റ കുടക്കീഴിലാക്കുന്ന ആഗോളവത്കരണവും കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തെ മാറ്റിമറിച്ചു. ഉത്തരാധുനികലോകത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ അതിവേഗം സംഭവിച്ചു. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ കുതിച്ചുചാട്ടം ലോകത്തെ ഒരൊറ്റ കമ്പോളം ആക്കി മാറ്റുന്നതിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തി.

സാമൂഹികമായും സാംസ്കാരികമായും സാഹിത്യപരമായും ആധുനികതയിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ് ഉത്തരാധുനികത. സാങ്കേതികവിദ്യ ഉത്തരാധുനികതയുടെ മുഖമുദ്രയാണ്. ഈ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ സഹായത്തോടെ പഴയതെല്ലാം പുതുതായി മാറുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഉദാരവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഭാഗമായിട്ടാണ് കേരളത്തിൽ ഉത്തരാധുനികത പിറവിയെടുത്തത്.

ആഖ്യാനത്തെയും, പ്രമേയത്തെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യം ആധുനികതയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ബൃഹദാഖ്യാനങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയും ലഘു ആഖ്യാനങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയുമാണ് മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യം. ബഹുസ്വരതയാണ് ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. വംശവും, ലിംഗവും, പ്രകൃതിയും, അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട സമൂഹവും ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിന് വിഷയമാകുന്നു. സൈബറിടങ്ങളും സാങ്കേതികതയും വിഷയമാകുന്നു. സൗന്ദര്യാത്മകത മാത്രമേ സാഹിത്യത്തിന് വിഷയമാകൂ എന്ന നിയമത്തെ ഉത്തരാധുനികത തിരുത്തിക്കുറിക്കുന്നു. പരിസ്ഥിതി സംരക്ഷണസമരങ്ങളും യജ്ഞങ്ങളും സാഹിത്യത്തിന് പുതിയ ദിശാബോധം നൽകുന്നതിന് കാരണമായി. മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ പ്രശ്നങ്ങളെയും ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും ഉത്തരാധുനികത സ്പർശിക്കുന്നു. ആഖ്യാനപരമായും ഉത്തരാധുനികകൃതികൾ വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നവയാണ്. എഴുത്തിൽ ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളുടെ വിന്യാസവും, പാരഡി, മിശ്രരചന (പാസ്റ്റിഷ്), അതികഥനങ്ങളും ശകലിതാഖ്യാനങ്ങളും മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനികതയുടെ ആഖ്യാനപരമായ സവിശേഷതകളാണ്.

മിശ്രരചനാശൈലി

ഉത്തരാധുനികകലാസൃഷ്ടികളിൽ പ്രകടമാകുന്ന പ്രധാന സവിശേഷതകളിൽ ഒന്നായി ജെയിംസൺ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത് മിശ്രശൈലിയെയാണ് (സുധാകരൻ സി. ബി., 1999:38). ഫലിതമില്ലാത്ത പാരഡിയാണ് പാസ്റ്റിഷ് അഥവാ മിശ്രശൈലി. ഒരു സവിശേഷമായ ശൈലിയുടെ അനുകരണമാണ് മിശ്രശൈലി. മറ്റുള്ള എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും മാതൃകകൾ സ്വീകരിച്ച് ഒരു എഴുത്തുകാരൻ രചന നിർവഹിക്കുന്ന പ്രക്രിയയെയാണ് സാങ്കേതികമായി പാസ്റ്റിഷ് എന്ന് പറയുന്നത്. അംഗീകൃത സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങളുടെയും ശൈലികളുടെയും പൂർവ്വകാല ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളുടെയും അനുകരണത്തിലൂടെയുള്ള പുനക്രമീകരണത്തിലൂടെയാണ് ഇത് സാധ്യമാക്കുന്നത്. ഉത്തരാധുനികതയിലെ പാരഡി പരിഹാസമുക്തമാണ്. കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ,

വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളെ ചേർത്തൊട്ടിക്കൽ എന്നൊക്കെയാണ് പാസ്റ്റിഷ് എന്ന പദത്തിനർത്ഥം. പാരഡിയിൽ നിന്നും ഇത് വ്യത്യസ്തമാണ്. പഴയ ശൈലികളുടെ അനുകരണമോ ഓർമ്മപ്പെടുത്തലോ ആയാണ് ഉത്തരാധുനികതയിൽ പാസ്റ്റിഷ് നിലകൊള്ളുന്നത്. സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ പൂർവ്വബിംബങ്ങളെ അനുകരിച്ച് വക്രീകരിക്കൽ പാസ്റ്റിഷിന്റെ ഒരു പ്രധാന തന്ത്രമാണ്.

"Pastiche is, like parody, the imitation of a peculiar or unique style, the wearing of a stylistic mask, speech in a dead language; but it is a neutral practice of such mimicry, without any of parody's ulterior motives, amputated of the satiric impulse, devoid of laughter and of any conviction that alongside the abnormal tongue you have momentarily borrowed, some healthy linguistic normality still exists. Pastiche is thus blank parody, a statue with blind eyeball" (ഫെഡറിക് ജയിംസൺ, 1984). ഇപ്രകാരമാണ് പാസ്റ്റിഷിനെ ഫെഡറിക് ജെയിംസൺ നിർവചിക്കുന്നത്. പാരഡിയുടെ പ്രാധാന്യം കഴിഞ്ഞ കാലത്താണ് പാസ്റ്റിഷിന്റെ വരവ്. പ്രത്യേകവും അതുല്യവുമായ ശൈലിയുടെ അനുകരണമാണിതെന്നും ഒരു പ്രത്യേക ശൈലിയെ മുഖാവരണമായി സ്വീകരിക്കുകയും പരിഹാസബോധത്തെ പൂർണമായി നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയുമാണ് ഈ ശൈലിയുടെ രീതിയെന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടിചേർക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാഴ്ചയിൽ ശൂന്യ പാരഡിയാണ് പാസ്റ്റിഷ്.

"Pastiche is a form of imitation that pays homage rather than competes "(ഹോരാൾഡ് ബ്ലൂം, - 1973: 145). പ്രശസ്ത തത്ത്വചിന്തകനും നിരൂപകനുമായ ഹോരാൾഡ് ബ്ലൂം "മുൻകാല എഴുത്തുകാരിൽ നിന്നും സർഗാത്മകസൃഷ്ടിയുടെ ആദരവോടെയുള്ള കടമെടുക്കലാണ് പാസ്റ്റിഷ് " എന്നു നിർവചിക്കുന്നു.

വ്യത്യസ്ത സാഹിത്യഗണങ്ങളെ ഇടകലർത്തിയും കൂട്ടിച്ചേർത്തും ആധുനികതയോട് പ്രതികരിക്കുവാൻ രൂപപ്പെടുത്തിയ വേറിട്ട ഒരു ആഖ്യാനതന്ത്രമാണിത്. പാരമ്പര്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും അസ്ഥിരപ്പെടുത്താനും പുതിയ പാഠങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഇന്നത്തെ കവികൾ ഈ ശൈലി സ്വീകരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ ഉത്തരാധുനിക കവികളായ എൽ. തോമസുകുട്ടി, പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ, ലോപ തുടങ്ങിയവർ ഈ രീതി ഉപയോഗിച്ച് കവിതകൾ എഴുതുന്നവരാണ്.

ഹാസ്യാത്മകമായി സമൂഹത്തിൽ നടക്കുന്ന അനീതികളെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന രീതി പ്രാചീനകാലം മുതൽക്കേ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നിലവിലുണ്ട്. ഒരു ദൃശ്യകലാരൂപമായ ചാക്യാർകൂത്തിൽ നിന്നാരംഭിച്ച ആക്ഷേപഹാസ്യത്തെ ജനകീയമാക്കിയത് കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരാണ്. നമ്പ്യാരുടെ ഈ ഹാസ്യ പാരമ്പര്യം വി. കെ. എൻ കൃതികളിലും ആവർത്തിക്കുന്നത് കാണാം. നമ്പ്യാരുടെ സത്ഗുണമായ സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണവാഞ്ഛ ആരോഗ്യകരമായ അർത്ഥത്തിലും ഭാഷയിലും ഇ.വി. കൃഷ്ണപിള്ളയിലും കാണാം. ഇപ്രകാരമുള്ള മലയാളഹാസ്യസാഹിത്യവേദിയിൽ പുറംതിരിഞ്ഞു നിന്നാലും വേറിട്ടുനിൽക്കുന്ന കവിതകളാണ് കെ.ആർ ടോണിയുടേത്. മാറ്റത്തിനു തയ്യാറാകാത്ത സമൂഹത്തെ മാറ്റുവാൻ അദ്ദേഹം വ്യഗ്രതപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ കുത്തഹാസ്യവും ചരിത്രബോധവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ സദാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ക്രാഫ്റ്റിലും വിഷയസ്വീകരണത്തിലുമുള്ള നിരന്തരപരീക്ഷണങ്ങൾ ടോണിക്ക് മലയാളകവിതാചരിത്രത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥാനം നേടിക്കൊടുത്തു.

പുതിയ കാലത്തിന്റെയും അവ സൃഷ്ടിച്ച ജീവിതരീതികളുടെയും, സൂക്ഷ്മ ചലനങ്ങളെയും, പൊരുത്തക്കേടുകളെയും ഫലപ്രദമായി ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള ഒരു ആഖ്യാനതന്ത്രം എന്ന നിലയിലാണ് കെ.ആർ ടോണി പാരഡിയേയും പാസ്റ്റിഷിനെയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നത്. പാരമ്പര്യത്തെ നിഷേധിക്കാനും ചോദ്യം ചെയ്യാനും തിരുത്താനും ഈ ശൈലിക്ക് കഴിയുമെ

ന്ന് ടോണി തിരിച്ചറിയുന്നു. സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളെയും സ്പർശിക്കുവാൻ ടോണിക വിതകൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. അരികുവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടതും നാം ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോയതുമായ കാ ര്യങ്ങളെയും കവിതയ്ക്ക് വിഷയമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുന്നുണ്ട്. കവിതയ്ക്ക് ഉചിതമല്ല എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന ഭാഷയെയും ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ അദ്ദേഹ ത്തിന് സാധിക്കുന്നു. കവിതകൾ എഴുതി സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുബോധത്തെ ചരിത്രപരവും സാംസ്കാരികവുമായി വിമർശന വിധേയമാക്കുകയാണദ്ദേഹം. അതിനായി ഏറ്റവും യോജി ക്കുന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തുടങ്ങിയവരുടെ കവിതകളുടെ വരികളെയും ശൈലികളെയും കൂട്ടിയിണക്കി പുതിയ കാലത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് അദ്ദേഹം. 'അന്ധകാ ണ്ഡം' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ പാരഡി എന്ന ആഖ്യാനതന്ത്രത്തെ അദ്ദേഹം ശക്ത മായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

കൂട്ടിച്ചാത്തനും ഡ്രാക്കുളയും പിന്നെ മിശ്രരചനാശൈലിയും

'സമനില'യാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ കവിതാസമാഹാരം. 2019 ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീ കരിച്ച 'ഡ്രാക്കുളയും കൂട്ടിച്ചാത്തനും' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തെ പാസ്റ്റിഷ് എന്ന ആഖ്യാ നതന്ത്രം ഉപയോഗിച്ച് പഠിക്കുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ. മുപ്പത്താറു കവിതകൾ അട ങ്ങിയ 'ഡ്രാക്കുളയും കൂട്ടിച്ചാത്തനും' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിലെ ഓരോ കവിതയും ആശ യപരമായും ആഖ്യാനപരമായും വ്യത്യസ്തത പുലർത്തുന്നവയാണ്.

വ്യത്യസ്തകാര്യങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൊണ്ട് ഉത്തരാധുനിക ലോകവ്യവസ്ഥയെ അവതരി പ്പിക്കുകയാണ് കവി 'കൂട്ടിച്ചാത്തനും ഡ്രാക്കുളയും' എന്ന കവിതയിൽ. ഡ്രാക്കുള, കൂട്ടിച്ചാത്തൻ എന്നീ വ്യത്യസ്ത ബിംബങ്ങളെ ഒരു കവിതയിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഒറിജിനൽ ഡ്രാക്കുളക്കോട്ടയിലേക്ക് പോകുവാൻ തുടങ്ങുന്ന ഒരു ഡിറ്റക്ടീവ് അവിടേക്ക് എത്തിപ്പെടാൻ സാധിക്കാതെ കോട്ടയുടെ പകർപ്പുകളിലേക്ക് എത്തിപ്പെടുന്ന അവസ്ഥയാണ് കവിതയിൽ കാണുന്നത്. യാഥാർത്ഥ്യവും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ പകർപ്പുകളുടെയും ഇടയിൽപെട്ടുപോവുക യാണ് അയാൾ. യാഥാർത്ഥ്യമേത് പകർപ്പുകളേത് എന്ന് തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിക്കാത്ത ഉത്തരാധുനികലോകത്തിന്റെ അവസ്ഥയെ ഈ കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതേസംഭവം ലോകത്തെവിടെയും സംഭവിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അടുത്ത വരികളിലൂടെ അദ്ദേഹം തുടരുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലും ഇതിന് സമാനമായ സംഭവമാണരങ്ങേറുന്നത്. കൂട്ടി ച്ചാത്തന്റെ അമ്പലം തേടി പോകുന്നയാൾക്ക് അതിന്റെ നൂറുകണക്കിന് പകർപ്പുകളാണ് കാ ണാൻ സാധിക്കുന്നത്. യാഥാർത്ഥ്യത്തിനുമേലെ അതിയാഥാർത്ഥ്യത്തെ അവതരിപ്പിക്കു മ്പോൾ പകർപ്പ് ഏതാണെന്നും യാഥാർഥ്യമേതെന്നും അറിയാതെ വഞ്ചിക്കപ്പെടുന്ന മനുഷ്യ രെ ലോകത്തിലെവിടെയും ദർശിക്കാൻ കഴിയും എന്ന വസ്തുത വ്യത്യസ്ത കാര്യങ്ങളെ ചേർ ത്തുവച്ച് മിശ്രരചനാശൈലിയിലൂടെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പൂർവ്വബിംബങ്ങളെ അനു കരിച്ച് അവതരിപ്പിക്കൽ പാസ്റ്റിഷിന്റെ മുഖ്യരീതിയാണ്. ഈ രീതി തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഇവിടെയും അവലംബിക്കുന്നത്. ഡ്രാക്കുളയെ അന്വേഷിച്ചിട്ട് പോകുന്ന ഡിറ്റക്ടീവ് മാർക്ക്സി നും കൂട്ടിച്ചാത്തനെ അന്വേഷിച്ചു വരുന്ന ആറുച്ചാമിക്കും ഒരേ അവസ്ഥ തന്നെ സംജാതമാകുന്നു.

പുരസ്കാരത്തിലെ പെരുമ

പ്രസംഗ രൂപത്തിൽ എഴുതിയ കവിതയാണ് ഈ സമാഹാരത്തിലെ 'ജ്ഞാനപീഠം' എന്ന കവിത. നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ പുരസ്കാരങ്ങളും അവാർഡുകളും എപ്രകാരം ലഭിക്കുന്നു എന്ന തിനെ കവി ഈ കവിതയിലൂടെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹം തെരഞ്ഞെടുത്തി രിക്കുന്നത് ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തിലെ ഒരു വാചകത്തെയാണ്. സർക്കാരിനെ യും സാംസ്കാരിക നേതാക്കന്മാരെയും നമിച്ചും അവർക്ക് ശിങ്കിടി പാടിയും മറ്റും നടക്കുന്ന എഴു

ത്തുകാർക്ക് നിലവാരം ഇല്ലെങ്കിൽപ്പോലും പുരസ്കാരങ്ങൾ നൽകുന്ന ഭരണകൂടത്തിനെതിരെയും, യാതൊരു ഉളുപ്പുമില്ലാതെ അത് സ്വീകരിക്കുന്ന അത്തരം വ്യക്തികൾക്കെതിരെയും അദ്ദേഹം ഈ കവിതയിലൂടെ ശബ്ദമുയർത്തുന്നു. മാത്രമല്ല ഒരു വ്യക്തിയുമായി പലതരത്തിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും വൈരാഗ്യങ്ങളും ഉള്ളപ്പോഴും ആ വ്യക്തി ബഹുമതികൾക്ക് അർഹനാകുമ്പോൾ അല്ലെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിക്ക് പ്രശസ്തി ലഭിക്കുമ്പോൾ വിരോധമെല്ലാം മറന്ന് വരുന്ന സ്തുതിപാടകരേയും കവി ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ കളിയാക്കുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹം സാംസ്കാരികചിഹ്നമായ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയുടെ ആമുഖത്തെ കവിതയിൽ പരാമർശിക്കുന്നു. ആമുഖത്തിൽ ഇന്ത്യയെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന വാചകത്തിൽ "Declares India to be a sovereign, socialist, secular and democratic republic" എന്നതിനെ,

"ഇന്ത്യ ഈസ് എ സോവറീൻ സോഷ്യലിസ്റ്റ്

സെക്കുലാർ ഡെമോക്രാറ്റിക് നമോ റിപ്പബ്ലിക്" (ടോണി കെ. ആർ., 2019:19) എന്നാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്തരം സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളുടെ അനുകരണത്തിലൂടെ അവയെ വക്രീകരിച്ച് സമകാലിക ഇന്ത്യയുടെ അവസ്ഥയെ കാണിക്കുകയാണ് ഈ കവിതയിലൂടെ . സാമൂഹ്യനീതികേടിനോടുള്ള തന്റെ ശബ്ദത്തെ മിശ്രരചനാശൈലി ഉപയോഗിച്ച് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ് ഇവിടെ.

മതം എന്ന ഭ്രാന്ത്

മതം മനുഷ്യനിൽ എത്രത്തോളം ഭ്രാന്ത് സൃഷ്ടിക്കുന്നു എന്ന് പറയുകയാണ് 'ഭ്രാന്ത്' എന്ന കവിത. അതിനായി അദ്ദേഹം അമ്പലം, പള്ളികൾ തുടങ്ങിയ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നു. നാട്ടിൽ അമ്പലങ്ങളും പള്ളികളും വളരെ ഒത്തൊരുമയോടെയാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്ന് കവിതയുടെ തുടക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. അതിനായി അദ്ദേഹം നാരായണ ഗുരുവിന്റെ 'ജാതിഭേദം മതദ്വേഷം ഏതുമില്ലാതെ സോദരത്വേന വാഴുന്ന മാതൃകാസ്ഥാനമിത്" എന്ന കവിതാശകലത്തെ അനുകരിച്ച്

"ജാതി മത ഭേദമെന്യേ എല്ലാവരും

സഹകരിച്ചു കഴിയുന്നു." (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 47)

എന്ന് ടോണി എഴുതിച്ചേർക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്രകാരം സഹകരിച്ച് കഴിയുന്നു എന്ന് പുറമേ പറഞ്ഞു നടക്കുന്നവർക്കിടയിലെ വൈരുദ്ധ്യതയും അദ്ദേഹം തുടർന്നുള്ള വരികളിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ മതത്തിലും പ്രകടമാകുന്ന അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അനാചാരങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അതിനെ കളിയാക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല, പകരം വസ്തുതകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ വസ്തുതയിൽ പരിഹാസം ഒളിഞ്ഞിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അമ്പലത്തിൽ വിശ്വാസത്തിന് ഭംഗം വരുത്തുന്ന ആൾക്ക് ഭ്രാന്ത് പിടിക്കുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു മുക്തി നേടുവാൻ അവരെ ക്രിസ്തീയ പള്ളിയുടെ മുറ്റത്ത് കെട്ടിയിടുകയും, മുസ്ലിം പള്ളിയിൽ നിന്നും കാക്കമാർ വന്ന് ഭക്ഷണം നൽകുകയും ചെയ്യുമെന്നും കവിതയിൽ പറയുന്നു. മനുഷ്യന് മതങ്ങളോടുള്ള അമിതമായ ഭ്രാന്തിനെ അമ്പലങ്ങൾ, പള്ളികൾ മുതലായ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മിശ്രശൈലിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു മതം തനിക്ക് സൗഖ്യം തന്നില്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു മതം അത് തരും എന്ന സമൂഹത്തിലെ മനുഷ്യരുടെ ബാലിശമായ വിശ്വാസത്തെ ആക്ഷേപഹാസ്യരൂപേണ അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ

"നാട്ടിൽ നിറയെ പ്രാന്തന്മാരാണ്" (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 48)

എന്നു പറയുന്നതിലൂടെ സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവർക്കും വിശ്വാസങ്ങളുടെയും മതത്തിന്റെയും ഭ്രാന്തുണ്ടെന്ന് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

അപ്പനും മകളും

പൂർണ്ണമായും സംഭാഷണശൈലിയിൽ എഴുതിയ കവിതയാണ് 'അപ്പനും മകളും'. ഒരു മനശാസ്ത്രജ്ഞനും പലചരക്ക് കടക്കാരനായ വറീതും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിന്റെ രൂപമാണ് കവിതയ്ക്ക് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മലയാളം മീഡിയം സർക്കാർസ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന മകളെ, ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചത് മുതൽ കുട്ടി അച്ഛനെ അപ്പാ എന്ന് വിളിക്കുന്നില്ല. മകൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് അപ്പ എന്ന് വിളിക്കാത്തത് എന്ന് അപ്പനും ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നില്ല. അതിനുള്ള ഉത്തരം മനശാസ്ത്രജ്ഞൻ നൽകുന്നു. പരിഹാരം മകളെ മലയാളം മീഡിയത്തിൽ തുടർന്ന് പഠിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും സംസ്കാരവും മലയാളത്തനിമയെയും ഭാഷയെയും സംസ്കാരത്തെയും എങ്ങനെ മാറ്റിമറിക്കുന്നു എന്ന് ഈ കവിത നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

അഭിമുഖത്തിലെ വിമുഖത

ഉത്തരാധുനിക കവികളെയും കവിതകളെയും വിമർശിക്കുന്ന പാരമ്പര്യവാദികൾക്ക് 'അഭിമുഖം' എന്ന കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം മറുപടി നൽകുന്നു. സംഭാഷണരീതിയിലാണ് കവിത അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരു കവിയും അഭിമുഖസംഭാഷകയും എന്ന രീതിയിൽ കവിത മുന്നോട്ട് പോകുന്നു. അഭിമുഖ ചോദിക്കുന്ന ഓരോ ചോദ്യവും ബാലിശമാണ്. ഇന്നത്തെ കവികളെയും കവിതകളെയും കളിയാക്കുന്ന മട്ടിലാണ് ചോദ്യങ്ങളുടെ പോക്ക്. എന്നാൽ ഉത്തരങ്ങൾ ഒക്കെത്തന്നെയും ആ ചോദ്യങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുന്നവയാണ്. ശക്തമായ തന്റെ നിലപാടുകളെ കവി മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത് ആ ഉത്തരങ്ങളിലൂടെയാണ്. ഉത്തരാധുനികകവിതകൾക്കു വൃത്തം ഇല്ല എന്നും അവ മികച്ച രീതിയിൽ അല്ല എഴുതപ്പെടുന്നത് എന്നുമൊക്കെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ അഭിമുഖ ചോദിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് ഗദ്യത്തിന്റെ വൃത്തം ആണെന്നും അത് പഴയ ആളുകൾക്ക് മനസ്സിലാകുന്നില്ല എന്നുമുള്ള താക്കീതും കവിതയിലൂടെ അദ്ദേഹം നൽകുന്നു. ഒടുവിൽ ചോദ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതായി തീരുകയും കവിയുടെ പക്കൽ ധാരാളം ഉത്തരങ്ങൾ അവശേഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എനിക്ക് ഒരു ഉത്തരം കൂടി പറയാനുണ്ട് എന്ന് പറയുന്ന കവി

> "ഉ : മത്തൻ കുത്തിയാൽ കുമ്പളം മുളക്കും! " (ടോണി കെ. ആർ., 2019:36)

എന്ന ഉത്തരമാണ് നൽകുന്നത്.

'മത്തൻ കുത്തിയാൽ കുമ്പളം മുളക്കില്ല' എന്ന പഴഞ്ചൊല്ല് ശൈലിയെ വക്രീകരിച്ച് മത്ത കുത്തിയാൽ കുമ്പളം മുളയ്ക്കും എന്നതിലൂടെ ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിൽ എന്തും സാധ്യമാകും എന്ന സൂചനയാണ് അദ്ദേഹം നൽകുന്നത്. ഇപ്രകാരം പഴഞ്ചൊല്ല് ശൈലികളെ അനുകരിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെ ഉത്തരാധുനികസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഇതൊരു മിശ്രരചനാശൈലിതന്ത്രമാണ്.

> "എനിക്ക് കഴിച്ചിട്ട് ഇറക്കാനും
> മധുരിച്ചിട്ട് തുപ്പാനും വയ്യ " (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 38)

ഈ ശൈലിയിലൂടെ പുതിയ തലമുറയുടെയും പഴയ തലമുറയുടെയും താല്പര്യങ്ങളിലെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് 'കയ്പും മധുരവും' എന്ന കവിതയിലൂടെ കെ. ആർ. ടോണി. പഴമയുടെയും പുതുമയുടെയും താല്പര്യങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമാണ്. അവർ വളർന്നുവന്ന ജീവിതശൈലിയും വ്യത്യസ്തമാണ്. ആരോഗ്യമേഖലയിൽ പഴയ വൈദ്യന്മാരാണ് കേമന്മാർ എന്നും അതല്ല പുതിയ ഡോക്ടേർസ് ആണ് കേമന്മാർ എന്നും പഴമയും പുതുമയും വാദിക്കുന്നു. അവരുടെ രീതികളും അവർ നൽകുന്ന മരുന്നുകളുടെ പ്രത്യേകതകളും മുന്നോട്ടു വച്ചുകൊ

ണ്ടാണ് രണ്ടുതലമുറയും തങ്ങളുടെതാണ് മികച്ചതെന്നുള്ള തർക്കത്തിലേക്ക് എത്തിനിൽക്കുന്നത്. ഈ തർക്കം ഇപ്രകാരംതന്നെ തുടർന്നുപോകുന്നു. എന്നാൽ പഴമയുടെ പ്രതീകമായ വൈദ്യർക്ക് തന്റെ അമ്മയെയും പുതുമയുടെ ഡോക്ടർക്ക് മകനെയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിലൂടെ രക്ഷിക്കാനായില്ല. അതായത് പഴമയുടെയും പുതുമയുടെയും പരിമിതികളെയാണ് കവി ഈ വരികളുടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രണ്ടിനും അതിന്റേതായ ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളുമുണ്ട്. അത് മനസ്സിലാക്കി നല്ലതിനെ സ്വീകരിച്ച് മുന്നോട്ടു പോവുക എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഈ വസ്തുതയെ 'കയ്ച്ചിട്ട് ഇറക്കാനും വയ്യ മധുരിച്ചിട്ട് തുപ്പാനും വയ്യ' എന്നെ ശൈലിയിലൂടെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൈപ്പുള്ള കഷായം വൈദ്യനെയും മധുരമുള്ള സിറപ്പ് ഡോക്ടറെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ഒരു പഴഞ്ചൊൽശൈലിയെ വളച്ചൊടിച്ച് തന്റെ ആശയത്തിന് ഉപയുക്തമാകുന്ന രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് കെ. ആർ. ടോണി. ഇതുതന്നെയാണ് മിശ്രരചനാശൈലിയുടെ പ്രത്യേകതയും. ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ കളിയാക്കുകയല്ല അദ്ദേഹം മറിച്ച് വസ്തുതകളെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുകയും വായനക്കാരിൽ പുതിയൊരു അനുഭവം സൃഷ്ടിക്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹം.

ഭാരതത്തിലെ ഇരുണ്ടകാലഘട്ടം

ഭാരതത്തിന്റെ നിലവിലെ ശോചനീയാവസ്ഥയെ ഇരുണ്ടകാലഘട്ടം ആയിട്ടാണ് 'ഇരുണ്ട കാലഘട്ടം' എന്ന കവിതയിൽ കെ. ആർ. ടോണി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ഭാരതത്തിൽ പ്രാചീന കാലം മുതലേ അധിനിവേശങ്ങൾ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അധിനിവേശത്തോടൊപ്പം ഓരോ ഇരുണ്ട കാലഘട്ടവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനായി അദ്ദേഹം മോഹൻജദാരോ, ഹാരപ്പ എന്നീ സാംസ്കാരിക ചിഹ്നങ്ങളെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു . ആര്യാധിനിവേശവും പിന്നീടുണ്ടായ ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശവും ഇന്ത്യയിൽ ഇരുണ്ട കാലഘട്ടത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു.

> "ഇപ്പോൾ ഭാരതം മുഴുവനായും
> ഒരിരുണ്ട കാലഘട്ടത്തിലൂടെയാണ്
> കടന്നു പോകുന്നത്."7 (ടോണി കെ. ആർ., 2019: 58)

ഇതൊരു ഓർമ്മപ്പെടുത്തലാണ്. ഇവിടെ ഇന്നും അധിനിവേശം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു, അധിനിവേശം ഇരുണ്ടകാലഘട്ടത്തെയാണ് നമുക്ക് നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത് എന്നുമുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ നിലവിലെ അവസ്ഥയ്ക്കെതിരെ സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങൾ നിരത്തി തന്റെ ശബ്ദം ഉയർത്തുകയാണ് കവി.

ട്രാൻസെൻഡെന്റലിസം

ബൈബിൾ കഥയെ അനുവർത്തിച്ചു കൊണ്ട് എഴുതിയ കവിതയാണ് 'ട്രാൻസെൻഡെന്റലിസം'. നല്ല ശമര്യക്കാരന്റെ കഥ എന്ന ഉപമയെ സമകാലിക സന്ദർഭത്തിലേക്ക് താദാത്മ്യപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് കെ.ആർ.ടോണി. യെരുശലേമിൽ നിന്നു യെറീക്കോയിലേക്കു യാത്ര ചെയ്യുകയായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യൻ കൊള്ളക്കാരുടെ ആക്രമണത്തിനിരയായി. അവർ അയാളെ കവർച്ച ചെയ്തശേഷം മൃതപ്രായനായി വഴിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുന്നു. താമസിയാതെ ഒരു പുരോഹിതനും, ദേവാലയശുശ്രൂഷികളുടെ ഗണത്തിൽപെട്ട ലേവായനും ആ വഴി വന്നെങ്കിലും അവർ അയാളെ കാണാത്തമട്ടിൽ കടന്നുപോകുന്നു. ഒടുവിൽ, യഹൂദർ പൊതുവേ താഴ്ന്നവരായി കണക്കാക്കിയിരുന്ന ശമരിയാക്കാരിൽപെട്ട ഒരുവൻ ആ വഴി വന്നു. നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടു മനസ്സലിഞ്ഞ ശമരിയാക്കാരൻ അയാളെ നിർല്ലോഭം സഹായിക്കുന്നു. എബ്രായ ബൈബിളിൽ ലേവ്യരുടെ പുസ്തകത്തിലെ "നിന്നെപ്പോലെ നിന്റെ അയൽക്കാരനേയും സ്നേഹിക്കുക" എന്ന പ്രബോധനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, "ആരാണ് എന്റെ അയൽക്കാരൻ?" എന്ന ചോദ്യത്തിനു മറുപടി പറയുമ്പോഴാ

ണ് യേശു പ്രസിദ്ധമായ ഈ ഉപമ പറയുന്നത്. അപരിചതനെ സഹായിക്കുന്നവൻ എന്നർത്ഥമുള്ള "നല്ല ശമരിയാക്കാരൻ" എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ ഉറവിടം ഈ കഥയിൽ നിന്നാണ്.

പ്രസ്തുത ഉപമയെ സമകാലിക സാമൂഹികാവസ്ഥയോടുപമിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. കവിതയിൽ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ യാത്ര ചെയ്യുമ്പോൾ, കുണ്ടറയിൽ വെച്ച് വെറുക്കപ്പെട്ടവരുടെ കയ്യിലകപ്പെടുകയും ആക്രമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ശേഷമെത്തുന്ന മൂന്നുപേരിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടാളുകളും അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കുകയും മൂന്നാമത് എത്തിയ വ്യക്തി അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെടില്ല എന്നറിഞ്ഞ് കൊല ചെയ്യുകയും തുടർന്ന് ആ കൊലപാതകത്തെ രക്ത സാക്ഷിത്വമാക്കി തന്റെ സ്വാർത്ഥലാഭത്തിനും മരിച്ച വ്യക്തിയുടെ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കുവാനുമായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ മൂവരിൽ ആരാണ് അവനോട് കരുണ കാണിച്ചത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് കവി ഉത്തരം പറയുന്നില്ല പകരം

"വെറുക്കപ്പെട്ടവരുടെ കൈയിൽ അകപ്പെട്ട
ആ കൊഞ്ഞാണന് ഈ മൂവരിൽ
ആരാണ് അയക്കാനായി വർത്തിച്ചത് ?
'അവനോടു കരുണ കാണിച്ച നികൃഷ്ടജീവി'
• തോറോ പറഞ്ഞു.
'നീയും പോയി അതുപോലെ ചെയ്യുക'
• യേശു അരുൾ ചെയ്തു"8 (ടോണി കെ. ആർ., 2019:21)

ഈ വരികളിലൂടെ ഇന്നത്തെ കാലഘട്ടത്തിലെ മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥയെ കവി വരച്ചിടുന്നു. മൂന്നു പേരാലും ഉപദ്രവിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യൻ ഇനി അതിജീവിക്കില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിനാൽ തനിക്ക് എന്ത് ലാഭം നേടാം എന്ന് ചിന്തിക്കുകയും, അതോടൊപ്പം നേടുന്ന ലാഭത്തിന്റെ ഒരു വിഹിതം ഉപയോഗിച്ച് മരണപ്പെട്ട ആ വ്യക്തിയുടെ കുടുംബത്തെ സഹായിക്കുക കൂടി ചെയ്യുന്ന നാലാമന്റെ സമൂഹമാണ് ഇന്നത്തെ സമൂഹം. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ ആത്യന്തികമായ ലക്ഷ്യം തന്നെ അവനവന്റെ നിലനിൽപ്പാണ്. ഈ തത്ത്വത്തെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കെ. ആർ. ടോണി ബൈബിൾ കഥയെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ബൈബിൾ കഥയ്ക്ക് പുതിയൊരു മാനം നൽകി അവതരിപ്പിക്കുകയാണദ്ദേഹം.

ഉപസംഹാരം

മലയാളസാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തെയും സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങളെയും വളരെ വ്യക്തവും ശബ്ദവുമായ വാക്കുകളിലൂടെ, അനുകരണങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് കെ. ആർ ടോണിയുടെ കവിതകൾ. ഭാഷയെ പുതുക്കുന്നതിന്റെയും പുനർനിർമ്മിക്കുന്നതിന്റെയും ഭാഗമായിട്ടാണ് തന്റെ കവിതകളിൽ മിശ്രരചനാശൈലി എന്ന രചനാസങ്കേതം അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവരുന്നത്. സാധാരണക്കാരന്റെ ഭാഷയിലൂടെയാണ് ടോണിയുടെ കവിതകൾ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ വിമർശിക്കുകയും ആക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. ഈ വ്യവഹാരഭാഷയിലൂടെ ഉത്തരാധുനികതയുടെ ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളിൽ ഒന്നായ പാസ്റ്റിഷ് എന്ന മിശ്രരചനാശൈലിയെ അദ്ദേഹം കാര്യഗൗരവമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. എൽ. തോമസുകുട്ടി, പി. പി. രാമചന്ദ്രൻ, ലോപ എന്നിങ്ങനെ പല ഉത്തരാധുനിക കവികളും ഈ രീതി ഉപയോഗിച്ച് കവിതകൾ എഴുതുന്നുണ്ട്. ഒരു സവിശേഷശൈലിയുടെ പുനക്രമീകരണവും അനുകരണവുമാണ് പാസ്റ്റിഷ് . എന്നാൽ പാസ്റ്റിഷിന് പാരഡിയുടെ അത്രത്തോളം ഹാസ്യാത്മകത ഇല്ല. പാരമ്പര്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുവാനും അസ്ഥിരപ്പെടുത്താനും പുതിയ പാഠങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനും ഇന്നത്തെ കവികൾ ഈ ശൈലി സ്വീകരിക്കുന്നു.

അംഗീകൃത സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങളുടെയും ശൈലികളുടെയും പൂർവ്വകാല ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളുടെയും അനുകരണത്തിലൂടെ പല വസ്തുതകളെയും പുനർക്രമീകരിക്കുകയാണ് കെ. ആർ. ടോണി ചെയ്യുന്നത്. 'ഡ്രാക്കുളയും കുട്ടിച്ചാത്തനും' എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ ഈ രീതി അവലംബിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയ കവിതകളെ പഠനവിധേയമാക്കിയതിൽ നിന്നും ക്രൈസ്തവം, ഡ്രാക്കുള, കുട്ടിച്ചാത്തൻ, മതം, അമ്പലം തുടങ്ങിയ ഒട്ടേറെ സാംസ്കാരികചിഹ്നങ്ങളും, ഭരണഘടനാ വാചകങ്ങളും, പഴഞ്ചൊല്ലുകളും, പ്രാചീനകവികളുടെ വരികളിലൂടെയും ശൈലികളുടെ പുനക്രമീകരണത്തിലൂടെയും സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നുപോകുന്ന അനീതികളെ അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ഇത് വായനക്കാർക്ക് പുതിയൊരു ആസ്വാദനതലത്തെ അനുഭവവേദ്യമാക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. അപ്പൻ കെ. പി., ഉത്തരാധുനികത: വർത്തമാനവും വംശാവലിയും, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1997.
2. ടോണി കെ. ആർ., പ്ലമേനമ്മായി, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2013.
3. ടോണി കെ. ആർ., ഡ്രാക്കുളയും കുട്ടിച്ചാത്തനും, ഡി. സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2019.
4. പോക്കർ പി. കെ., ആധുനികോത്തരതയുടെ കേരളീയപരിസരം, ലീഡ് ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2004.
5. പ്രസന്നരാജൻ, ഉത്തരാധുനിക ചർച്ചകൾ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം, 2011.
6. മാത്യു ഫിലിപ്പ് ടി. (എഡി.)., ആഗോളീകരണവും ബദൽസമൂഹവും, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം, 2014.
7. മധുസൂദനൻ, ജി., ഭാവുകത്വം 21-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ, കറന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം, 2006.
8. സുധാകരൻ സി.ബി., ഉത്തരാധുനികത, ഡി സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം, 1999.
9. Harold Bloom, The Anxiety of Influence: A Theory of poetry Book, Oxford University press, United States, 1973.

ഓൺലൈൻ സൈറ്റേഷൻ

1. https://sites.duke.edu/criticaltheory/files/2020/01/Jameson-1984-Postmodernism-or-The-Cultural-Logic-of-Late-Capitalism-New-Left-Review-146-Jul-Aug-1984.pdf?utm_source

19

ചിഹ്നവും ഭാഷയും : വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം

ദിവ്യ പി. എസ്.
ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം, ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യ യൂണിവേഴ്സിറ്റി
കാലടി

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

സാമൂഹിക ഭാഷാശാസ്ത്രത്തിന്റെ നൂതന ഉപാധികളിൽ ഒന്നായ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം, സാമൂഹ്യസന്ദർഭത്തിനകത്തു നിന്നു കൊണ്ട് ചിഹ്നങ്ങളുടെ സവിശേഷതകളെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. 2018 സെപ്റ്റംബർ 28ലെ സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പോസ്റ്റർ, കാർട്ടൂൺ, മുഖചിത്രം തുടങ്ങിയ വ്യവഹാരങ്ങളെ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരപഗ്രഥന പദ്ധതിയിലൂടെ പഠിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധലക്ഷ്യം. വ്യവഹാര വിശകലനത്തിലൂടെ അധികാര ആധിപത്യ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാധീനം വേർതിരിച്ചറിയാൻ ഈ പഠനം കൊണ്ട് സാധിക്കുന്നു.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ :
ചിഹ്ന വ്യവഹാരം, സാമൂഹ്യ സന്ദർഭം, പാഠം, അധികാരം, പ്രത്യയശാസ്ത്രം, വിമർശനാത്മകം

മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ സർവ്വതലങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളാൽ ബന്ധിതമാണ്. ചിഹ്നങ്ങളിലൂടെ അല്ലാതെ അർത്ഥം പൂർണമാകുന്നില്ല. ഭാഷാ ചിഹ്നങ്ങളും ഭാഷേതര ചിഹ്നങ്ങളും അർഥോൽ പാദനം നടത്തുന്നു. അർത്ഥോൽപാദനം സാധ്യമാകുന്ന എന്തും വ്യവഹാരമാണ്. അതിനാൽ വ്യവഹാര പഠനത്തിൽ ഭാഷയും ഭാഷേതരചിഹ്നങ്ങളും അവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും അപഗ്ര ഥനാവിധേയമാണ്.ചിഹ്നങ്ങളിലൂടെ അർത്ഥരൂപീകരണം സാധ്യമാകുമ്പോൾ അത് മുന്നോ ട്ടു വെക്കുന്ന ആശയ, പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെ സാമൂഹികസന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അപഗ്രഥിക്കാൻ സാധിക്കും. ഓരോ ചിഹ്നവും സമൂഹത്തെയും സംസ്കാരത്തെയും പ്രതിനിധാ നം ചെയ്യുന്നു. ഈ പഠനത്തിൽ ശബരിമല സ്ത്രീപ്രവേശന വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ഭാഷേ

ഭാഷയും അധികാരവും എന്ന ദർശനത്തെ മുൻനിർത്തി ഭാഷാശാസ്ത്ര മേഖലയിൽ ഉയർന്നു വന്ന വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥന രീതിപദ്ധതി നവ മാർക്സിസ്റ്റ് വിചാരധാരകളായ ഫൂക്കോയുടെ 'അധികാരം' ഗ്രാംഷിയുടെ 'ആധിപത്യം' അൽത്തൂസറിന്റെ 'പ്രത്യയശാസ്ത്രം' ഹെബർമാസിന്റെ 'പൊതുമണ്ഡലം' എന്നീ സങ്കൽപ്പനങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതര ഭാഷാശാസ്ത്ര മേഖലകളിൽ നിന്നും വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനത്തെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നത് സാമൂഹികനീതിയെ ആധാരമാക്കി സാംസ്കാരിക രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങളെയും അധികാര ബന്ധങ്ങളെയും വിശകലനം ചെയ്യുന്നുവെന്നതാണ്. സമൂഹത്തിലെ അധികാരബന്ധങ്ങളിലെ സ്വഭാവത്തെ പഠിക്കാനും മേൽകോയ്മ അസമത്വം ദുർവിനിയോഗം ഇവ വ്യവഹാരത്തിന് അകത്തും പുറത്തും എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് വിശദമാക്കാനും കഴിയുന്ന ബഹുസ്വരമായ ചിന്താ പദ്ധതിയാണ് വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം,

വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം

മനുഷ്യന്റെ സ്വത്വപ്രകാശന മാധ്യമമായ ഭാഷയെ ജാതി-മത-രാഷ്ട്രീയ-സാമ്പത്തിക ശ്രേണീബദ്ധമായ സാമൂഹികഘടനയ്ക്കകത്ത് നിലനിൽക്കുന്ന അധികാര ഘടന എങ്ങനെയൊക്കെ നിർണയിക്കുന്നതെന്നു ശാസ്ത്രീയമായും അന്വേഷണാത്മകമായും വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഭാഷാശാസ്ത്ര പഠനമാണ് വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം. 1970 കളിൽ റോജർ ഫൗളറും സഹപണ്ഡിതന്മാരും ചേർന്ന് ഈസ്റ്റ് ആംഗ്ലിയ സർവ്വകലാശാലയിൽ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത വിമർശനഭാഷാശാസ്ത്രത്തിൽ നിന്നാണ് വിമർശനാത്മകവ്യവഹാരവിശകലനം എന്ന സങ്കല്പം ഉയർന്നു വന്നത്. ആദ്യകാലത്ത് മാനവികശാസ്ത്രം, സാമൂഹികശാസ്ത്രം എന്നീ വൈജ്ഞാനികമേഖലകളിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട വ്യവഹാര അപഗ്രഥനം പിന്നീട് സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക ജീവിതത്തിലെ പുതിയ മേഖലകൾക്കാണ് തുടക്കം കുറിച്ചത്. വിമർശനാത്മകവ്യവഹാരാപഗ്രഥനം വികസിപ്പിച്ചത് ലാൻ കാസ്റ്റർ സ്കൂളിലെ ഭാഷാപണ്ഡിതരാണ്. അതിൽ നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയാണ് പ്രധാനി.

സാമൂഹിക സന്ദർഭത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി അപഗ്രഥിക്കുന്ന സമീപനമാണ് വ്യവഹാരപഗ്രഥനത്തിനുള്ളത്. സാമൂഹ്യസന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരങ്ങളെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ഭാഷയ്ക്ക് പിന്നിലുള്ള അബോധപൂർവ്വമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും വൈരുദ്ധ്യ നിലപാടുകളും വ്യക്തമാകുന്നു. ചരിത്രപരത, സാംസ്കാരിക വൈവിധ്യം, രാഷ്ട്രീയബോധം, അധികാര പ്രതിരോധങ്ങൾ, പ്രത്യയശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ വ്യവഹാരങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കും. ഭാഷയുടെ ഘടനയും ധർമ്മവും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരപൂരകമായ ബന്ധത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും അപഗ്രഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവഴി ഭാഷയിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രം അധികാരം ആധിപത്യം എന്നിവയെ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരാനും അതുവഴി ഗൗരവപരമായ ചർച്ചകളിലൂടെ വിപുലമായ സാമൂഹിക രൂപീകരണത്തിന് വഴി തുറക്കാനും സാധിക്കുന്നു.

നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയുടെ ത്രിമാനരൂപരേഖ

സാമൂഹ്യ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞനായ നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയാണ് സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങൾ വിശദീകരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ ഭാഷാശാസ്ത്രരീതിയായി വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരപഗ്രഥനത്തെ വികസിപ്പിച്ചത്. ഫൂക്കോയുടെ അധികാര സങ്കൽപ്പങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തികൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സൈദ്ധാന്തിക രൂപരേഖ ആവിഷ്കരിച്ചത്. ബ്രിട്ടനിൽ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന മാർഗരറ്റ് താച്ചർ സാമ്പത്തിക നയപ്രഖ്യാപനത്തിനുശേഷം മാധ്യമങ്ങളുമായി നടത്തിയ അഭിമുഖഭാഷയെ അപഗ്രഥിച്ച് അധികാര പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തെ പുറത്തു കൊണ്ടുവന്നാണ് അദ്ദേഹം ഈ പഠനശാഖയ്ക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്. വളരെയധികം ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട ഈ പഠനത്തിലൂടെ വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനപദ്ധതിയുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രാധാന്യം എന്തെ

ന്ന് വ്യക്തമാണ്. സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സന്ദർഭങ്ങളെ മുൻനിർത്തി സാമൂഹിക അധികാരം, ആധിപത്യം, അസമത്വം, ദുർവിനിയോഗം എന്നിവ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാനായി നോർമാൻ ഫെയർക്ലൊ വ്യവഹാര അപഗ്രഥനത്തിനായൊരു ത്രിമാന രൂപരേഖ ആവിഷ്കരിച്ചു.

1. വ്യവഹാരം പാഠമാണ്

2. വ്യവഹാരം ഒരു പ്രയോഗമാണ്

3. വ്യവഹാരം ഒരു സാമൂഹിക പ്രയോഗമാണ്

വ്യവഹാരം പാഠമാണ് : പാഠം എന്നത് പരമ്പരാഗതമായി ലിഖിത ഭാഷയുടെ ഒരു ഭാഗമായാണ് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ വ്യവഹാരമെന്നത് വ്യത്യസ്ത ലോകവീക്ഷണങ്ങളെ ഭാഷയിലൂടെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് എന്ന് നിർവചിക്കുന്നതിലൂടെ (നോർമാൻ ഫെയർക്ലൊ 2003) എഴുത്ത്, ഭാഷണം, ഭാഷേതര ചിഹ്നങ്ങൾ, സാംസ്കാരിക രൂപങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം പാഠങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇതിൽ പാഠം എന്നത് ഒരു ഉൽപന്നമാണ്. സാമൂഹിക സന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പാഠത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. അതിലൂടെ പാഠം ആരെയൊക്കെയാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നതെന്നും നിർദ്ധഷ്ടലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടോയെന്നും തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു. അപഗ്രഥനം എന്നത് അതിന്റെ ഘടനയെയും രൂപത്തെയും വ്യവസ്ഥയെയും കുറിച്ചുള്ള വിശകലനമാണ്. വിഷയത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ കുറിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല സാമൂഹിക സാംസ്കാരികപ്രയോഗത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നതിന്റെ വിശകലനം കൂടിയാണത്.

വ്യവഹാരം ഒരു പ്രയോഗമാണ്: ഉത്പാദനത്തിന്റെയും ഉപഭോഗത്തിന്റെ രീതികളുടെ വിശകലനവുമായി പാഠവിശകലനത്തെ ഫെയർക്ലൊ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. വ്യവഹാരക്രമങ്ങളെ എങ്ങനെയാണ് ആകർഷിക്കുകയും പുനഃക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതെന്ന് വിശകലനത്തിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. പാഠങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള രീതികൾ വിശകലനം നടത്തുന്നതോടൊപ്പം എങ്ങനെ രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു എന്നതുകൂടി പരിശോധിക്കുന്നു..

വ്യവഹാരമെന്നത് സാമൂഹിക ഉത്പാദനവും വിതരണവുമാണെന്നിരിക്കെ അതിനെ സാമൂഹിക ഘടനകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നരവംശശാസ്ത്രപരമായ വിശകലനവും നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. സാമൂഹിക സന്ദർഭത്തെ മുൻനിർത്തി പഠിക്കുകയും പാഠം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്ന സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി സാമൂഹിക-ചരിത്ര സന്ദർഭത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു.

വ്യവഹാരം ഒരു സാമൂഹിക പ്രയോഗമാണ്: വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം നടത്തുമ്പോൾ അന്തർലീനമായ അധികാരവിധേയത്വ വ്യവസ്ഥയും ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും വ്യക്തികളിലോ സമൂഹത്തിലോ ഭരണകൂടത്തിനു സാധ്യമാകുന്ന അധികാരവിനിമയവും ശ്രേണീകരണവും അനാവൃതമാകുന്നു. സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ വിഷയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പാഠത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ അധികാര ആധിപത്യപ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെ കുറിച്ച് അതിന്റെ വിനിമയത്തെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

സമൂഹത്തിലെ അധികാരബന്ധങ്ങളിലെ സ്വഭാവത്തെ പഠിക്കാനും മേൽകോയ്മ അസമത്വം ഇവ വ്യവഹാരത്തിനകത്തും പുറത്തും എങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്ന് വിശദമാക്കാനും വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനത്തിന് സാധിക്കുന്നു. നോർമാൻ ഫെയർക്ലോയുടെ ത്രിമാന രൂപരേഖയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ചിഹ്നവും ഭാഷയും : വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം എന്ന ഈ പ്രബന്ധം തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഇവിടെ സാമൂഹിക സന്ദർഭം 2018

ലെ ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയാണ്. ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശനം സംബന്ധിച്ച സുപ്രീം കോടതി വിധി കേരളീയ രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹിക മണ്ഡലത്തെ സ്വാധീനിക്കുകയും ധ്രുവീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. വ്യക്തിയുടെ ആരാധനാ സ്വാതന്ത്ര്യം, ലിംഗസമത്വം, മതവിഭാഗങ്ങളുടെ സ്വയം ഭരണാധികാരം എന്നിവ തമ്മിലുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളെയാണ് ശബരിമല വിധി അഭിസംബോധന ചെയ്തത്. അയ്യപ്പഭക്തരുടെ വിശ്വാസങ്ങളെയും സ്ത്രീകളുടെ മൗലികാവകാശങ്ങളെയും മുൻനിർത്തി സുപ്രീംകോടതി നടത്തിയ ഇടപെടൽ ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനാധാർമ്മികതയുടെ വിജയമായും അതേസമയം വിശ്വാസത്തിന്മേലുള്ള കടന്നുകയറ്റമായും വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടു. ഈ സന്ദർഭത്തെ ആധാരമാക്കി സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള മുഖചിത്രം, പോസ്റ്റർ, കാർട്ടൺ തുടങ്ങിയവയിലാണ് വിമർശനാത്മക വ്യവഹാരാപഗ്രഥനം നടത്തുന്നത്.

മുഖചിത്രം : വിശകലനം

മുഖചിത്രം അഥവാ കവർ ഫോട്ടോ എന്നതുകൊണ്ട് പുസ്തകങ്ങളുടെ പുറംച്ചട്ടയെയാണ് ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യിക്കുന്നത്. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പ്രമേയവും നിർദ്ദിഷ്ട ലക്ഷത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കവും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഉയർന്ന നിലവാരമുള്ളതും ആകർഷകവുമായ ഒരു ചിത്രമായിരിക്കണം മുഖചിത്രം. വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റുകയും കൂടുതലറിയാൻ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമീപനമായിരിക്കും മുഖചിത്രത്തിന്റേത്. അതുകൊണ്ടു തന്നെ വായനക്കാർക്ക് താല്പര്യത്തിനനുസരിച്ച് പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുക്കാനും സാധിക്കുന്നു. മുഖചിത്രമാണ് വായനക്കാരുടെ ആദ്യ പുസ്തകാനുഭവം. പുസ്തകം വായിക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന തീരുമാനം കൈക്കൊള്ളുന്നതും പുറംചട്ടയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തിരിച്ചറിയുന്ന വിധത്തിലായിരിക്കും മുഖചിത്രത്തിന് രൂപകൽപ്പന ചെയ്യുക. മുഖചിത്രം വരച്ചതോ ഡിജിറ്റൽ ചിത്രീകരണങ്ങളോ ഫോട്ടോ ഗ്രാഫുകളോ അമൂർത്ത കലയോ സൃഷ്ടിപരമായ സംയോജനമോ ആകാം. ചിത്രത്തിനപ്പുറം തുടർന്ന് വായന സാധ്യമാക്കുക എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ സന്ദേശം, ഉള്ളടക്കം എന്നിവ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും മുഖചിത്രം. അതു കണ്ടുതന്നെ ആശയത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്ന വിധത്തിലുള്ള ചിഹ്നങ്ങളും ഫോണ്ടുകളുമാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. മുഖചിത്ര ഭാഷയെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ പുസ്തകം മുന്നോട്ട് വെക്കുന്ന ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയം, പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നിവ തിരിച്ചറിയാൻ സാധിക്കുന്നു.

ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും

ലക്ഷ്മി രാജീവ് എഡിറ്റ് ചെയ്ത ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും (2019) ഏകയാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

(ചിത്രം 1– ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും)

കറുത്തപ്രതലത്തിൽ പലനിറങ്ങളിലുള്ള വളപൊട്ടുകൾ കൊണ്ട് തീർത്ത പതിനെട്ടു പടികൾ. ചുവന്ന നിറത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഒറ്റക്കാഴ്ചയിൽ ഡി. എൻ. എ. യെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു. അതായതു ഡിയോക്സിറൈബോ ന്യൂക്ലിക് ആസിഡ്, എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും വളർച്ചയും ഘടനയും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഉൾപ്പടെയുള്ള ജനിതക വിവരങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ന്യൂക്ലിക് അമ്ലം. ഡി. എൻ. എ. യ്ക്ക് ചുറ്റഗോവണിയുടെ രൂപമാണ്. പ്രസ്തുത ചിത്രത്തിന് ജീവന്റെ ചുരുളുകൾ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഡി. എൻ. എ. ജീനുകളുമായുള്ള സാദൃശ്യം വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. സ്ത്രീപ്രവേശന വിധിയെ സാധൂകരിക്കുന്ന നിരവധി ഘടകങ്ങൾ ചിത്രത്തിലൂടെ വായിച്ചെടുക്കാം.

• കയറ്റം:- ചിത്രത്തിൽ താഴെയുള്ള പടി വീതി കൂടിയും മുകളിലേക്ക് വീതി കുറഞ്ഞും ചിത്രീകരിച്ചതിനാൽ കയറ്റമാണ് സൂചന. അറിവിലേക്ക്, വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക്, പുതുമയിലേക്ക്, ഉയരത്തിലേക്ക് തുടങ്ങിയ അർഥങ്ങൾ 'പടികയറൽ' എന്ന വാക്കിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശബരിമല സ്ത്രീപ്രവേശന വിധി ചരിത്രവിധിയായി മാറുന്നത് അന്യവത്കരിക്കപ്പെട്ട ജനസമൂഹത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്. ആ 'ഉയർച്ച' ഈ 'കയറ്റ'ത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നു.

• നിറങ്ങൾ:- ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും എന്ന ഗ്രന്ഥനാമം ചുവന്ന വൃത്തത്തിനുള്ളിലാണ് കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. കറുത്ത പ്രതലത്തിലെ ചുവന്ന വളപ്പൊട്ടുകൾ അത്യധികം പ്രകാശമുള്ളതായിരിക്കുന്നു. താഴെ ചിതറിയ വളപ്പൊട്ടുകൾ രക്തത്തുള്ളികളെ ഓർമിപ്പിക്കുന്നു. ചുവപ്പ് വിജയത്തെയും ആർത്തവത്തെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. വ്യത്യസ്ത നിറമാർന്ന പതിനെട്ടു പടികൾ എന്നത് പുതുമയുള്ള കാഴ്ചകൂടിയാണ്. കറുത്ത പ്രതലമാണ്, വൈവിധ്യങ്ങളെ തുറന്നു കാണിക്കുന്നത്. സവർണ്ണതയെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ചിഹ്നങ്ങൾ ചിത്രകാരൻ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

• വളപ്പൊട്ടുകൾ :- 'വളയിട്ട കൈകൾ വളയം പിടിക്കും' സൗദി അറേബ്യയിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വാഹനമോടിക്കാനുള്ള അനുമതി ലഭിച്ചതിനെ മുൻനിർത്തി മലയാള മനോരമയിലെ (4/10/2017) വാർത്താ തലക്കെട്ടാണിത്. വിപ്ലവകരമായ മാറ്റത്തെ ആഭരണവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ സ്ത്രീയെ വീണ്ടും അലങ്കാര വസ്തുവിലൊതുക്കി നിർത്തുന്നു. ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖചിത്രത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നതും വളപ്പൊട്ടുകളാണ്. പൊട്ടിയ വളകളെന്നത് സമരത്തിന്റെ സൂചനയായി കണക്കാക്കാം. നീണ്ട വർഷത്തെ പ്രയത്നത്തിനും സഹനങ്ങൾക്കുമൊടുവിൽ നേടിയ സ്വാതന്ത്ര്യം, അതിൽ തകർന്നടിഞ്ഞവയിൽ നിന്നു പടികൾ തീർത്തിരിക്കുന്നു. പടികൾക്കു ചുറ്റും ചിതറിത്തെറിച്ച രക്തത്തുള്ളികളായും വളപ്പൊട്ടുകൾ മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയേറെ ആശയങ്ങൾ 'വളപ്പൊട്ടുകൾ' മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും തീരെ ബലമില്ലാത്ത വിടവുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന, സ്ത്രീയുടേതെന്നു ചാർത്തികൊടുത്തിരിക്കുന്ന ആഭരണത്തെയാണ് പതിനെട്ടു പടികളായി അടയാളപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആഭരണം പ്രധാന സൂചകമായി കൊടുത്തുത്തതു കൊണ്ടു മാത്രം സ്ത്രീകളുടേതുമാണ് പതിനെട്ടുപടികൾ എന്ന് ധ്വനിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പുസ്തകം മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന ആശയത്തെ മുഖചിത്രം ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നു. 'ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും' എന്ന ഗ്രന്ഥനാമത്തിൽ സ്ത്രീകളുടേതാണ് ശബരിമല എന്ന് ഒറ്റക്കാഴ്ചയിൽ തോന്നിപ്പിക്കാൻ വള എന്ന ആഭരണത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

പോസ്റ്റർ : വിശകലനം

പൊതുജനങ്ങളിലേക്ക് നിർദിഷ്ട ആശയം കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനായി ഉപകരിക്കുന്ന ചിത്രത്തെയാണ് പോസ്റ്റർ എന്നു പറയുന്നത്. പോസ്റ്ററിൽ സന്ദേശം ലളിതവും ചുരുങ്ങിയ വാ

ക്കുകളിൽ ഒതുങ്ങിയതുമായിരിക്കും. ജനങ്ങളെ പോസ്റ്ററിലേക്ക് ആകർഷിക്കുക എന്നിട്ട് ആശയം അവരിലേക്ക് എത്തിക്കുക ഇതാണ് പോസ്റ്ററിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒരു രാഷ്ട്രീയ ആശയത്തെ പറ്റി ബോധവാന്മാരാക്കുക, ഒരു പ്രത്യേക പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക, ഒരു ഉൽപന്നം വാങ്ങുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുക എന്നിവയ്ക്കായി പെട്ടെന്നു ശ്രദ്ധ പതിയത്തക്ക രീതിയിലാണ് പോസ്റ്റർ നിർമ്മിക്കുന്നത്.പോസ്റ്റർ ഡിസൈൻ ഇന്ന് കലയും ശാസ്ത്രവുമാണ്. സന്ദേശം എത്ര ആകർഷകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നതിലാണ് പോസ്റ്ററിന്റെ വിജയം. ഇവിടെ ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പോസ്റ്ററുകളിൽ ആശയ കൈമാറ്റം എത്രത്തോളം വിഷയത്തോട് നീതി പുലർത്തുന്നതും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരമാണെന്നും പരിശോധിക്കുന്നു. ഭാഷാചിഹ്നങ്ങളും ഭാഷേതരചിഹ്നങ്ങളും പോസ്റ്ററുകളിൽ കാണാം.

(ചിത്രം 2)

ആർപ്പോ ആർത്തവം കൂട്ടായ്മയുടെ ഔദ്യോഗിക പോസ്റ്ററാണിത്. 2019 ജനുവരി 12, 13-ൽ എറണാകുളത്ത് മറൈൻ ഡ്രൈവിൽ നടത്തിയ ആർപ്പോ ആർത്തവം പരിപാടിയിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടു സോഷ്യൽ മീഡിയയിലാണ് ഈ പോസ്റ്റർ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. പി.എസ്.ജലജയാണ് പോസ്റ്റർ വരച്ചിരിക്കുന്നത്.

അയ്യങ്കാളിയുടെയും പഞ്ചമിയുടെയും ചിത്രമാണ് പോസ്റ്ററിൽ കാണുന്നത്. മുഖ്യമന്ത്രി സഖാവ് പിണറായി വിജയൻ, പുന്നല ശ്രീകുമാർ, പാ. രഞ്ജിത്, ആനി രാജ, സി.കെ. ജാനു, കൗസല്യ, ശക്തി, അനിത ദുബെ, കെ.ആർ മീര, കെ. അജിത, സണ്ണി എം. കപിക്കാട്, സുനിൽ പി ഇളയിടം, കോവൻ സംഘം, കാസ്റ്റ് കളക്ടീവ്, ഊരാളി തുടങ്ങിയ, പങ്കെടുക്കുന്നവരുടെ പേരുകൾ വലുത് ഭാഗത്ത് ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്ന വിധത്തിൽ പല നിറങ്ങളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പിണറായി വിജയന് മാത്രമാണ് വിശേഷണങ്ങൾ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മുകളിൽ വലിയ വൃത്താകൃതിയിൽ ആർപ്പോ ആർത്തവം എന്ന് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പരിപാടിയുടെ സമയം സ്ഥലം ഇടതു ഭാഗത്തും താഴെ, ബന്ധപ്പെടേണ്ടവരുടെ മൊബൈൽ നമ്പറും ഫേസ്ബുക്ക് ഐഡിയും ഇമെയിൽ ഐഡിയും നൽകിയിരിക്കുന്നു.ഇടത് ഭാഗത്ത് താഴെയായി, ആർത്തവറാലി Hurray Menses എന്നെഴുതിയിട്ടുണ്ട്, ആർത്തവറാലി ഉണ്ടെന്ന് സാരം. ഏറ്റവും മുകളിയായി ആർത്തവ അയിത്തത്തിനെതിരെ തൊട്ടുകൂടാം എന്ന് എഴുതി ചേർത്തി

ട്ടുണ്ട്. പോസ്റ്റർ നിർമ്മിതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ കൃത്യമായി പാലിച്ച പോസ്റ്ററാണിതെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

1. ശബരിമല സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കെതിരെ സംഘപരിവാർ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളെ പ്രതിരോധിക്കാനുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു ആർപ്പോ ആർത്തവം പരിപാടി. അതിന്റെ ഔദ്യോഗിക പോസ്റ്റർ സവർണ ഭരണകൂട നയങ്ങൾക്കെതിരെ ശക്തമായി നിലകൊള്ളുകയും സമൂഹത്തിലെ ക്രൂരമായ അനാചാരങ്ങളെ എതിർക്കുകയും ചെയ്ത സാമൂഹ്യ പരിഷ്കർത്താവ് അയ്യങ്കാളിയുടേതാണ്.

2. സ്ത്രീയുടെ അവകാശങ്ങളെ ഉയർത്തി പിടിച്ച അവർക്ക് വേണ്ടി നിരന്തരം സംവദിച്ച മഹാത്മ അയ്യങ്കാളിയ്ക്കൊപ്പം ഒരു കൈ മൈക്കിൽ മുറുകെ പിടിച്ചും മറുകയ്യിൽ സ്ലൈറ്റ് ഏന്തികൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണം പൂർണമായും ഉൾക്കൊണ്ട് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന പഞ്ചമിയാണ് പോസ്റ്ററിന്റെ പ്രധാന ആകർഷണം. സവർണ്ണ ഭീകരതയ്ക്കെതിരെ, ജീവൻ പണയം വെച്ച് ധീരമായി അയ്യങ്കാളിയ്ക്കൊപ്പം ഇറങ്ങി തിരിച്ച ആ എട്ടു വയസുകാരിയെയും നവോത്ഥാന കാലഘട്ടവും ഓർമിപ്പിക്കുകയാണ് പോസ്റ്റർ

3. ചിത്രത്തിൽ, അയ്യങ്കാളിക്കും പഞ്ചമിക്കും പിന്നിലായി നെൽപ്പാടം കാണാം. 'ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ പാടങ്ങളിൽ ഞങ്ങളിനി പണിക്കില്ല'. 'പാഠമില്ലെങ്കിൽ പാടത്തേക്കില്ല'. 'കാണായ പാടങ്ങളിലെല്ലാം ഞങ്ങൾ മുട്ടപ്പുല്ല് കുരുപ്പിക്കും' തുടങ്ങിയ അയങ്കാളിയുടെ വാക്കുകൾ 'നെൽപ്പാടം' വരച്ചതിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നു. അവർണ്ണന്റെ ശക്തിയും സവർണന്റെ അടിയറവും ഈ നെൽകതിരിൽ തെളിയുന്നു. ഞങ്ങളില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളില്ലെന്നുള്ള ഉറച്ച പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ അടയാളമായി നെൽക്കതിർ മാറുന്നു.

ആർത്തവമില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളില്ല, ആർത്തവം അശുദ്ധമല്ല, ആർത്തവം ആഘോഷമാണെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ആർത്തവ അയിത്തിനെതിരെ സംഘടിപ്പിച്ച ആർപ്പോ ആർത്തവം പരിപാടിയുടെ ഔദ്യോഗിക പോസ്റ്ററിൽ നെൽക്കതിർ പ്രതിരോധത്തിന്റെ അടയാളമാണ്.

4. നിറങ്ങൾ: പോസ്റ്ററിന്റെ വിഷയത്തിന് അനുയോജ്യമായ നിറങ്ങളാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. ആർപ്പോ ആർത്തവം ആഘോഷമാണെന്നിരിക്കെ ആകർഷകമായ നിറങ്ങളാണ് ചിത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയുക. പരിപാടിയിൽ സംവദിക്കുന്നവരുടെ ലിസ്റ്റ് ചിത്രത്തിലെ മൈക്കിന്റെ മുന്നിലായി പല നിറങ്ങളിൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു. Hurray menses ൽ M ആർത്തവ നിറത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.ആർപ്പോ ആർത്തവം എന്ന് കുറുത്ത ഗോളത്തിൽ എഴുതി ചേർത്തിരിക്കുന്നു. നീലാകാശവും ഒത്ത നടുക്ക് സൂര്യനെ പോലെ അയ്യങ്കാളിയും പഞ്ചമിയും പിന്നിൽ വിളഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന നെല്പാടവുമാണ് ചിത്രം. അയ്യങ്കാളിയുടെ പിൽക്കാല ചിത്രങ്ങളിൽ പൊതുവെ കാണുന്ന ചന്ദന പൊട്ടും സ്വർണക്കര മുണ്ടും തലപ്പാവും ഈ ചിത്രത്തിലില്ല എന്നത് എടുത്ത് പറയേണ്ട ഒന്നാണ്. അതായത് സവർണതയുടെ അടയാളങ്ങളൊന്നും ചിത്രത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുന്നില്ല.

ശബരിമല സുപ്രീംകോടതി വിധിക്കെതിരെ സംഘപരിവാർ നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളെ പ്രതിരോധം തീർക്കുകയായിരുന്നു ആർപ്പോ ആർത്തവക്കാർ. അതിന്റെ ആദ്യപടി എന്ന നിലയിൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ഈ പോസ്റ്റർ പരിപാടിയുടെ ഉദ്ദേശം നിറവേറ്റുന്ന ഒന്നായിരുന്നു.

കാർട്ടൂണുകളിലെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം

പ്രതീകാത്മകമായ സൂചനകളിലൂടെ വ്യക്തികളെയോ സംഭവങ്ങളെയോ ആക്ഷേപഹാസ്യത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് കാർട്ടൂൺ. അതാതു ദിവസങ്ങളിലെ പ്രധാന വാർത്തകളാണ് പത്രമാധ്യമങ്ങളിലെ കാർട്ടൂണുകൾക്ക് വിഷയം. സമകാലിക സംഭവങ്ങൾ, സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൃശ്യ വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ് കാർട്ടൂണുകൾ.

നർമ്മത്തിലൂടെ വിരോധാഭാസമെന്ന നിലയിലാണ് കാർട്ടൂണുകൾ വിമർശനം ഉന്നയിക്കുന്നത്. പൊതുജനങ്ങളുടെ ധാരണ രൂപപ്പെടുത്താനും സമകാലിക സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തെ സ്വാധീനിക്കാനും കാർട്ടൂണുകൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. ശബരിമല വിധിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട കാർട്ടൂണുകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പുരുഷാധിപത്യ മതബോധത്തിന് അനുകൂലമായി പൊതുജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന വിധം മാധ്യമങ്ങൾ മാറിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം.

(ചിത്രം 4. മാതൃഭൂമി)

2018 ഒക്ടോബർ 6 ലെ മാതൃഭൂമിയുടെ കാർട്ടൂൺ സർക്കാറിന്റെ സ്ത്രീപക്ഷ നിലപാടിനെ സി. പി. ഐ. (എം.) സംസ്ഥാന സെക്രട്ടറി കോടിയേരി ബാലകൃഷ്ണന്റെ പ്രസ്താവന ചേർത്ത് ആക്ഷേപിക്കുന്നതാണ് സന്ദർഭം. ശബരിമല സുപ്രീം കോടതി വിധിയെ സി. പി. ഐ. (എം.) സ്വാഗതം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ പാർട്ടിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സ്ത്രീകളെ കൊണ്ടുപോകാനും കൊണ്ടുവരാനും ഇടപെടില്ലെന്ന് കോടിയേരി ബാലകൃഷ്ണൻ പറയുകയുണ്ടായി. ഈ വിഷയമാണ് കാർട്ടൂണിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്, സർക്കാർ സ്ത്രീകളെ തോളിലേറ്റി മനഃപൂർവം ശബരിമലയിൽ പ്രശ്നം സൃഷ്ടിക്കുകയാണെന്നും സ്ത്രീകളെ ശബരിമലയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാനുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സർക്കാരിന്റെ തീരുമാനത്തിന് പാർട്ടി സെക്രട്ടറി എതിരു നിൽക്കുന്നുവെന്നും കാർട്ടൂൺ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഇത് തെറ്റായ വ്യാഖ്യാനം മാത്രമാണ്. മാതൃഭൂമിയുടെ സ്ത്രീവിരുദ്ധ നിലപാടുകൂടിയാണ് ഗോപികൃഷ്ണന്റെ ഈ കാർട്ടൂണിൽ നിഴലിക്കുന്നത്.

ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള കാർട്ടൂണുകളെ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ, രാഷ്ട്രീയ നിലപാടുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ നിഷ്പക്ഷ സമീപനമല്ല കാർട്ടൂണുകളുടേതെന്ന് കാണാം. സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെ ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ നിരീക്ഷിച്ച് പ്രതീകാത്മക സൂചനകളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ട കാർട്ടൂണുകൾ ഭൂരിഭാഗവും യഥാർത്ഥ വസ്തുതകൾക്ക് നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുകയും യാഥാസ്ഥിതിക കാഴ്ചപ്പാട് മുന്നോട്ടു വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉപസംഹാരം

ശബരിമല സ്ത്രീ പ്രവേശന വിധിയെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഭാഷേതര ചിഹ്നങ്ങളിലെ പ്രത്യയ ശാസ്ത്ര അനാവരണത്തിലൂടെ വ്യത്യസ്തമായ തലങ്ങളിൽ ഭാഷ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എങ്ങനെ യെന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. ചരിത്രത്തെയും സാമൂഹിക സന്ദർഭങ്ങളെയും പ്രതീ കാത്മകമായി വായിച്ചെടുക്കാൻ ചിഹ്നപഠനം സഹായിക്കുന്നു. അധികാര പ്രതിരോധങ്ങളെ, സൂക്ഷ്മവും സ്ഥൂലവുമായ ഭാവതലങ്ങളെ ചിഹ്നങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. ചിഹ്നശാസ്ത്ര സം ബന്ധമായ കാഴ്ചകളും വിശകലനങ്ങളും അനേകം അർത്ഥതലങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുകയും സാമൂഹിക ജീവിതത്തിൽ ഇടപെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

ദൃശ്യ-രൂപ സൂചകങ്ങളും ചിഹ്നങ്ങളും കാഴ്ചയുടെ അധികാരമണ്ഡലത്തിൽ അർത്ഥോല്പാ ദനം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ പുനർനിർമ്മാണാത്മകമാ യി ഇടപെടുന്നത് എങ്ങനെയെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നു. സാംസ്കാരിക കൂട്ടായ്മയുടെ രൂപീകരണവും സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളുടെ രൂപപ്പെടുത്തലും സാമൂഹ്യ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സ്വഭാ വവും അത് സാമൂഹ്യ ക്രമങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നത് എങ്ങനെയെന്നും വ്യവഹാരാപഗ്രഥനത്തി ലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം.

ശബരിമല സുപ്രീംകോടതി വിധിയെ മുൻനിർത്തിയുള്ള ചിഹ്നവ്യവഹാരങ്ങളെ അപ ഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ ലഭ്യമായ നിഗമനങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

1. ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് വ്യക്തമാക്കുന്നതായിരിക്കും മുഖചിത്രം. പുരോഗമന നിലപാടുകൾ എന്ന് തോന്നിപ്പിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള മുഖചിത്രത്തിന്റെ വരകളിലെ പ്രത്യയ ശാസ്ത്രം വിപരീതാർത്ഥം നൽകുന്നു.

2. മുഖചിത്രത്തിൽ ശബരിമല വിധിയെ അനുകൂലിക്കുന്ന നിരവധി ഘടകങ്ങൾ കാണാ മെങ്കിലും അതുതന്നെ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെയും കാരണമാകുന്നു.

3. കാർട്ടൂണുകളിൽ രാഷ്ട്രീയ വിമർശനം കാണാം. ശബരിമല വിഷയം ഒരു രാഷ്ട്രീയ അജണ്ടയായി കാണുന്നു.

4. മാതൃഭൂമിയുടെ കാർട്ടൂണിന് വലതുപക്ഷ രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തോടുള്ള ചായ്വ് പ്രകടമാണ്.

5. സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളെ ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ നിരീക്ഷിച്ച് പ്രതീകാത്മക സൂചന കളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കേണ്ട കാർട്ടൺ വസ്തുതകൾക്ക് നേരെ കണ്ണടയ്ക്കുകയും യാഥാസ്ഥി തിക കാഴ്ചപ്പാട് മുന്നോട്ട് വെക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

6. ലിംഗവിവേചനത്തിനെതിരെയുള്ള സുപ്രധാന വിധിയെ വളരെ ഉത്തരവാദിത്വത്തോ ടെ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ പോസ്റ്ററിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ഗിരീഷ്, പി.എം. 2013. മലയാള സ്വത്വവും വിനിമയവും, എടപ്പാൾ വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം.

ഗിരീഷ്, പി.എം. 2015. അധികാരവും ഭാഷയും, കോഴിക്കോട്: ഐ ബുക്ക്സ് കേരള.

ലക്ഷ്മി രാജീവ്.2019. ശബരിമലയും സ്ത്രീകളും, മദ്രാസ്:ഏക വെസ്റ്റാൻഡ് പബ്ലിക്കേഷൻ.

2018 ഒക്ടോബർ 6 ലെ മാതൃഭൂമി പത്രം

English Books

Fairclough Norman1 995. Critical Discourse Analysis, London: Longman Group Limited.

Webliography

https://www.google.com/search?client=ms-android-xiaomi-rvo2&sxsrf=AOaemvL06kr

https://www.facebook.com/International ChalulUnion/

https://www.google.com/search?q=sabarimala+troll +

https://books.google.com/books/about/Analysing_Discourse.html?id=V4SOkoy2vElC#:~:text=for%20Social%20Research-,Norman%20Fairclough,discourse.%22%2D%2DPublisher%27s%20description.

20

Narrating Madness: A Systematic Exploration of Kay Redfield Jamison's *An Unquite Mind*

Nina Ann Mathew
Assistant Professor, Department of English and History
Christ College Irinjalakuda (Autonomous)
Affiliated to The University of Calicut

Abstract

Narrative medicine, bridging the disciplines of psychology and literature indubitably accentuates the curative ability of narration or storytelling through various forms of literature. This paper reconnoitres the role of memoir in psychological healing, with a particular focus on Kay Redfield Jamison's work *An Unquiet Mind: A Memoir of Moods and Madness*. Manifesting the ups and downs of being ill, Jamison celebrates the art of validating it. Maniac-depressive illness, as defined, is a sudden shift of moods and energy, motioning that person to be ill and manic. Excavating moods and madness, this study focuses on how it is seen as a stigma to proclaim mental illness, unlike physical illness. This memoir has fearlessly pricked the 'gendered madness' where men acting like this is considered normal and women to be the extreme end of abnormality. Narrated in the first-person point of view, Jamison has comprehensively managed to fathom the gravity of mental illness and thereby recuperating herself from it through the literary form of memoir. Conglomerating the theoretical aspects of narrative medicine, the study shows the therapeutic effect of literature, and thereby an execution of psychological resilience is displayed.

Keywords:
Narrative medicine, manic-depressive illness, gendered madness, bipolar disorder, and illness memoir.

Literature, being aesthetically structured, advances and elaborates through its interdisciplinarity that is attributed to it every single day. A little literature can transform human minds, and these little minds can transport their thoughts and emotions into literature. The portrait of a person is reflected and renewed through literature, and it is not just a discipline that studies writings or texts but is more like a social event that interprets life. The reader and the writer participate in an event of communication that happens with the power of language. Narrating a life in the first-person point of view is not a novel idea. The psychology of a person can be validated through the thorough analysis of his narratives. Narration involves the constant imagination of the reader as well as the listener. It could be fictional as well as an excerpt of lived experiences.

Narrative medicine, which evolved as a multidisciplinary branch incorporating medicine and literature, has gained prominence in recent years. As Rita Charon exemplifies it, it is a "medicine practiced with the narrative competence to recognize, absorb, interpret, and be moved by the stories of illness" (Charon viii). Defining narrative medicine seems to be an arduous undertaking. 'Narrative' and 'medicine' are two terms that do not have a direct connection, but they are joined with a fine line of comprehension and innovation. Some patients can be rehabilitated just by listening to their stories that channeled them to what they are now, and this art of listening and nodding your head with a smile would bring about a therapeutic effect. Doctors realised that medicine alone cannot cure patients, so they began listening carefully to patients to understand their problems and treat them better. It emphasizes the significance of empathizing with the patient, tracing the vestiges of their past life in order to commence treatment. This stands as a background to the emergence of narrative medicine.

Out of all the forms of literature, memoir stands remarkably because of its authenticity and accountability. As it paints the lived experiences, exotic events in one's life, cultural shifts, or even an exceptional perspective about something of a writer, it is noteworthy among the other forms. "A memoir is a special kind of autobiography, usually involving a public portion of the author's life as it relates to a person, historic event, or thing. The text is about the personal knowledge and experiences of the author. In contrast, an autobiography covers the author's entire life to the present and is expected to include details about his or her public and private life" (Doyen 1), states Barbara Doyen in her work *What is a Memoir? What Makes a Memoir Different from an Autobiography or Biography?*. The word 'memoir' originates from the French word memoire and the Latin *memoria* both holding the meaning "memory". It is an account or clarification of a past event in the author's life. It is based on what the author reminisces about, a specific event.

Kay Redfield Jamison's *An Unquiet Mind: A Memoir of Moods* and Madness sustains itself as a seminal text in this discourse. Published in 1995, this memoir is a manifestation of manic-depressive illness engulfing a woman and disrupting the quality of her life. Being a clinical psychologist specialized in bipolar disorders, she

narrates the tale of her own lived experiences both as a patient and as a professional. Written as a memoir, this text exemplifies the catastrophes of being mentally ill and the fine struggle to balance her moods and madness with her profession. Learned men can yield a better harvest only if they have firsthand experience in it. Likewise, Jamison has exceptional knowledge about the disorder, as she has been diagnosed with the same. This testimony has agency over the theoretical framework of narrative medicine. The approach to medicine and literature as a joint venture in transmuting the mode of therapy to an improved style, narrative medicine, has a seminal role in doing so. Modern medicine has to be more singular and empathetic, leading it to an innovative healthcare through narratives. Language that employs literature is not considered to be a discipline or a branch of study; rather, it is a grand representation of life. Human lives revolve around stories, sometimes fictional or real-life incidents that exhilarate human lives. The urge to narrate is a basic human instinct that has existed since time immemorial. This tendency in human beings is the root of every literary text. People tend to narrate anything and everything in their lives. It could be disease narratives, addiction narratives, trauma narratives, travel narratives, and so on.

This research delves deep into the text, A*n Unquiet Mind: A Memoir of Moods and Madness* by Kay Redfield Jamison. She is an acclaimed American writer who pioneered the works revolving around moods and disorders. Compounding clinical expertise with brilliant storytelling that sounds like a testimony, she has exceptional adeptness in creating a dictionary about mental illness. The bestselling work, An Unquiet Mind: A Memoir of Moods and Madness, is a striking candor of her catastrophes after being mentally ill with bipolar disorder and her struggles to manage her work life as a clinical psychologist. Her script is a form of activism, emolliating and humanizing psychiatric patients, thereby advocating for mental health awareness.

Jamison, with a flawless frankness, flaunts the lifestyle of a patient suffering from manic depression. The intensity of devastation she had to conceal within herself was unfathomable. Just like her room and surroundings, she had a messy and scrambled mind. A plethora of times she was subjected to hallucinations, making her feel uncomfortable to the peak. She quotes, “Not only had my thoughts spun wild, they had turned into an awful phantasmagoria, an apt but terrifying vision of an entire life and mind out of control.” (Jamison 80). She always sustained art as a mode of distraction in her life. While ruminating on her ill moments, she has used multiple metaphors for a fancy representation of her frame of mind. This way, she has portrayed her madness as either a violent disaster or a futile battle. Metaphorically, madness is complemented with wildfire or darkness descending. Her personality transmuted into a mere ‘shell of her former self.’ After enduring a heavy episode of hallucination, she falls into a penetrating sense of perplexion and paranoia, compromising her self-confidence. She fondly defines her illness as a “disease that both kills and gives life… Fire by its nature, both creates and destroys… Mania is a strange and driving force, a destroyer, a fire in the blood.” (Jamison 123).

As it is true for many people in psychiatric care, Jamison was conflicted with the

self-questioning stigma of revealing her illness in front of the others. After the revelation, her denial towards the disease is clearly the reverberation of the societal stigma that exists in the matter of mental illness. She quotes, “I was not only very ill when I first called for an appointment, I was also terrified and deeply embarrassed.” (Jamison 84). Stashing it deep inside and not letting others know about her condition led her to the verge of completely losing herself. She “had completely, but completely lost [her] mind.” (Jamison 84). Even after knowing the consequences of doing so, she was troubled and haunted by the stigma. She prioritized pretension over reality. The prolonged prevention of truth invoked a sense of overconfidence and over-independency, as is evident in her words where she says, “I genuinely believed […] I ought to be able to handle whatever difficulties came my way without having to rely upon crutches such as medication.” (Jamison 99). With heightened heaviness of humiliation, she calls herself “a large white rat pressing paw to lever for a pellet.” (Jamison 85).

It is quite a bewildering element that even madness is gendered. The part where she talks about a senior professor named Oyster, who was a misogynist by nature, unashamedly proclaims, as she recollects, that he “thought of women in terms of breasts, not minds, and it always seemed to irritate him that most women had both. He also thought women who strayed into academic medicine were fundamentally flawed…” (Jamison 133). This skirmish she had to engage in with him triggered her illness. Losing her faith in the support that she was to get from the society, she claims:

> “Depression, somehow, is much more in line with society's notions of what women are all about: passive, sensitive, hopeless, helpless, stricken, dependent, confused, rather tiresome, and with limited aspirations. Manic states, on the other hand, seem to be more the provenance of men: restless, fiery, aggressive, volatile, energetic, risk taking, grandiose and visionary, and are permit-impatient with the status quo. Anger or irritability in men, under such circumstances, is more tolerated and understandable; leaders or takers of voyages ted a wider latitude for being temperamental…But manic-depressive ill-ness occurs equally often in women and men…” (Jamison 122- 123).

She had to stray from being a kind, gentle, well-mannered, and well-bred woman to a fiery and expressive one, as her inflammable nature was a sharp contradiction to the societal expectation. She had to prompt her uncontrolled and unpredictably destructive nature at times. The misogyny continued even after her tenure when a professor welcomed her by exclaiming, “Welcome to an all-men’s club” (Jamison 135).

For people like them, it is quite natural to have disrupted relationships, be they familial or love liaisons. She talks about the ways in which she had a marriage, where David comes as a ray of hope and consolation but fails miserably as her mercurial moods and the unpredictability of her insanity traumatize their marriage. Gradually he dies after their divorce, and she takes a four-year break to recover. Then her meeting with Richard too brought optimism, but it wilted and withered like a flower. She quotes, “No amount of love can cure madness or unblacken one’s dark moods.

Love can help, it can make the pain more tolerable" (Jamison 174). To add more, she also states that “But if love is not the cure, it certainly can act as a very strong medicine.” (Jamison 175).

Fraternization of this narrative with the theoretical framework of narrative medicine draws ample evidence that deconstructing the chaos of illness would eventually initiate the restoration and cure of a person distressed by mental illness. Narrative medicine plunges into the idea of storytelling that would aid in the healing process of patients with turmoil of the psyche. Narrative medicine is never an alternative or substitute for evidence-based medicine, but it complements the clinical practices. Empathy becomes the central figure in narratology and narrative medicine. Detailed research done on narrative medicine states that “Narrative Medicine is an important instrument for patients, caregivers, and healthcare professionals affirmed that patients’ stories can help other patients with similar experiences” (Palla et al. 16). Apart from helping the physicians in locating the illness, it also helps in improving the doctor-patient relationship, thereby strengthening the treatment strategies. A patient might not be able to express the meticulous emotion undergone, but some may sublimate it into numerous forms of art. By embracing literature and art, narration of illness becomes flowery, and this exaltation leads to elucidation of their condition. A narrative approach can be uber effective in people with psychiatric disorders or other mood disorders. Narration becomes an assistant in journaling the journey of jeopardy through illness. Jamison has also utilized this strategy in neutralizing her mercurial moods, and thereby she flaunts her courage in dealing with mental illness as a clinical psychologist. Compromising with the denial, acceptance of her condition helped her comprehend the scenario in a vivacious way. She acknowledges and reconciles with herself, thereby navigating her curative journey. She fortifies her illness by writing it off, as she says:

> As I have written it, however, it has somehow turned out to be very much a book about love as well: love as sustainer, as renewer, and as protector. After each seeming death within my mind or heart, love has returned to re-create hope and to restore life. It has, at its best, made the inherent sadness of life bearable, and its beauty manifest…I long ago abandoned the notion of a life without storms, or a world without dry and killing seasons. Life is too complicated, too constantly changing, to be anything but what it is. And I am, by nature, too mercurial to be anything but deeply wary of the grave unnaturalness involved in any attempt to exert too much control over essentially uncontrollable forces. (Jamison 215)

Reactions recorded in the form of a memoir, thereby letting her illness be on the path of cure through narration, are acknowledged to be the best part of her life. Her linear approach to other patients; handling her own brokenness, especially in relationships, suffocating with misogyny, straining herself from committing suicide—all these etched on the pages helped unburden it. By validating and giving voice to her inner turbulences, she chose the curative path through literature. Throwing light on the dual nature of being a patient and a clinician, she gained the adeptness to

narrate and interpret her illness like nobody else could. Embracing her selfhood, she also depicted her life before, after, and without lithium treatment, which is quite popular in terms of treating manic depression. Fostering the path of empathy and understanding, memoir as a form of literature transfigures into a medicine that heals distress. It helped her surrender all her anxieties and anticipations, opening her to a wide horizon of possibilities. An Unquiet Mind becomes the chain that links literature to psychology and medicine. Rather than being an illness narrative, it also manifested the fragments of her life, which she had brilliantly endured and thrived in with both science and literature. This study thereby claims the connection of narration and medicine through her memoir.

Works Cited

2024 *NARRATIVE MEDICINE BOOKLET Sponsored by the ACP-WI Women's Committee*. www.acponline.org/sites/default/files/documents/about_acp/chapters/wi/2024_ACP-WI_Narrative_Medicine_Booklet.pdf. Accessed 8 Sept. 2025.

Doyen, B. (n.d.). *What is a Memoir? What Makes a Memoir Different from an Autobiography or Biography?*

Kay Redfield Jamison. *An Unquiet Mind*. 1995. Vintage, 1997.

Palla, Ilaria, et al. "*Narrative Medicine: Theory, Clinical Practice and Education - a Scoping Review.*" BMC Health Services Research, vol. 24, no. 1, Springer Science and Business Media LLC, Sept. 2024, https://doi.org/10.1186/s12913-024-11530-x. Accessed 29 Sept. 2024.

"*Narrative Medicine: Theory, Clinical Practice and Education - a Scoping Review."* BMC Health Services Research, vol. 24, no. 1, Springer Science and Business Media LLC, Sept. 2024, https://doi.org/10.1186/s12913-024-11530-x. Accessed 29 Sept. 2024.

21

മലയാളനോവലിലെ പ്രളയഭൂപടങ്ങൾ

ഡോ. സജു മാത്യു
അസ്സോസിയേറ്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം,
യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ആലുവ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

നിരവധി പ്രളയങ്ങളെ, പ്രകൃതിക്ഷോഭങ്ങളെ അതിജീവിച്ച നാടാണ് കേരളം. കാലപ്രവാഹത്തിൽ അവയിൽ പലതും വിസ്മൃതിയിലായി. പ്രളയങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യം മുഖ്യപങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രാന്വേഷണങ്ങൾക്കുള്ള ദ്വിതീയസ്രോതസ്സ് (secondary source) ആയി സാഹിത്യസാമഗ്രികളെ പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രളയങ്ങളെ വിശദാംശങ്ങളോടുകൂടി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നേട്ടം കൈവരിച്ച ആഖ്യാനരൂപം നോവലാണ്. പിന്നിട്ട വർഷങ്ങളിലെ പ്രള യദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആധികാരികസൂചനകൾ നൽകുന്ന നിരവധി നോവലുകൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ബഹുസ്വരവും വൈവിധ്യപൂർണവുമായ പ്രളയാഖ്യാനങ്ങൾ മലയാളനോവലിന്റെ വികാസഗതിയിലെ നാഴികക്കല്ലുകളാണെന്ന് കാണാം. അവയെ മുൻനിർത്തി മലയാളികളുടെ സാംസ്കാരിക പരിണാമങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നത് പുതിയ വൈജ്ഞാനിക അന്വേഷണങ്ങൾക്ക് കരുത്ത് പകരും. ഈ ലക്ഷ്യം ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് സാമൂഹികശാസ്ത്രവസ്തുതകളിൽ ഊന്നിയുള്ള സാഹിത്യസമീപനത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം ഈ പ്രബന്ധം മുന്നോട്ട് വെയ്ക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

ആഖ്യാനം (Narration), ജ്ഞാനോദയം (Enlightment), ബോധധാരാസങ്കേതം (Str- eam of Consciousness), കുടിയേറ്റം (Migration), ഐതിഹ്യം (Legend), ചരിത്രം (History),

പ്രളയാഖ്യാനങ്ങളുടെ ചരിത്രപരത

മലയാളികളുടെ സാമൂഹികപരിണാമങ്ങളോട് ഏറെ നീതിപുലർത്തിയ ആഖ്യാനരൂപമാണ് നോവൽ. പിന്നിട്ട നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ചരിത്രാനുഭവങ്ങളെയും പ്രകൃതിയുടെ പരിണതികളെയും സൂക്ഷ്മമായി ആലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഇതര ആഖ്യാനരൂപങ്ങളെക്കാൾ നോവൽ മുന്നേറിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ സാംസ്കാരികതയുടെ ആധാര(canon)സാമഗ്രികളായി നോവലുകളെ വിലയിരുത്താം. ചരിത്രത്തിലേക്ക് തുറന്നിരിക്കുന്ന രൂപഘടനയാണ് പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെ വിശദാംശങ്ങളോടുകൂടി ആഖ്യാനം ചെയ്യാനുള്ള ശേഷി നോവലിന് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. "നോവൽ മ്യൂസിയങ്ങളെപ്പോലെ സംസ്കാരത്തിന്റെ അടരുകളെ ശേഖരിച്ച് സംരക്ഷിക്കു

ന്നു" എന്ന് ടർക്കിഷ് നോവലിസ്റ്റ് ഓർഹാൻ പാമുക് (Orhan Pamuk) നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട് (ആർ. മനോജ് വർമ, 2013: 07). മലയാളനോവലിന്റെ നാൾവഴികളിലും ഈ പ്രസ്താവന പ്രസക്തമാണ്. ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠഭേദ(doctrine)മായിട്ടാണ് മലയാളനോവലിന്റെയും ആവിർഭാവം. ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ ഭാവനാത്മകമായ പുനഃസൃഷ്ടിക്കാണ് ആദ്യതലമുറ നോവലിസ്റ്റുകൾ ശ്രമിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. ആധികാരികചരിത്രത്തിൽ പതിയാത്ത പല സാമൂഹികവസ്തുതകളും നോവലിന്റെ ആഖ്യാനശരീരത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഇതായിരുന്നു. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പുള്ള പ്രളയദുരന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് സൂചനകൾ നൽകുന്ന ആഖ്യാനങ്ങൾ മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാലനോവലുകളിൽ കണ്ടെത്താം. ഇതിന് ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണം സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ രാമരാജബഹദൂർ (1918) ആണ്. ചരിത്രാഖ്യായികയായ ഇതിൽ 1790ൽ ആലുവയിലെ പെരിയാർ നദിയിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. "ജലപ്രവാഹത്തെ നിരോധിച്ച് നിലകൊണ്ട ഭവനങ്ങളിലെ പാർപ്പുകാർ ആബാലവൃദ്ധം തട്ടിൻപുറങ്ങളിലും കൂരകളിലും കയറി. അഷ്ടിലബ്ധിക്കുള്ള മാർഗം കാണാതെ പട്ടിണി കിടന്ന് ആ ഒടുങ്ങാപ്രളയത്തിനിടയിൽ മൃതി ചേർന്നു. കൊടുങ്കാറ്റും വൃഷ്ടിശൈത്യവും യമകിങ്കരവൃത്തിയെ അംഗീകരിച്ചു. വിഷമസമരം കൂടാതെ വൃദ്ധജനങ്ങളെയും ബാലസംഘങ്ങളെയും നിർവാണപദം പ്രാപിപ്പിച്ചു." (സി.വി. രാമൻപിള്ള, 2013: 479)

ഈ നോവലിന്റെ പരിണാമഗുപ്തി (climax) നിർണയിക്കുന്നതിൽ പെരിയാറിൽ ഉണ്ടായ പ്രളയത്തിന് ഏറെ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. രേഖകളുടെ അഭാവത്തിൽ വിസ്മൃതമായ പ്രളയത്തെയാണ് സി.വി. രാമൻപിള്ള രാമരാജബഹദൂർ വഴി വീണ്ടെടുക്കുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിച്ച് കീഴടക്കാനുള്ള ടിപ്പു സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹത്തിന് തടസ്സമായത് 1790ൽ പെരിയാറിലുണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കമായിരുന്നു എന്ന് അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ ചരിത്രവസ്തുതയെ മാന്ത്രികമായി പുനഃസൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ആഖ്യാനവൈഭവമാണ് സി.വി. രാമൻപിള്ളയെ വേറിട്ട് നിർത്തുന്നത്. ഇതിഹാസഛായയോടുകൂടി പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങളെ നോവലിൽ ആവിഷ്കരിച്ച ഈ മഹാപ്രതിഭ പിൽകാലത്തെ എഴുത്തുകാർക്കുകൂടി വഴികാട്ടിയായി മാറി.

പ്രളയവും ജാതിമതിലിന്റെ വീഴ്ചയും

ജാതിവിവേചനങ്ങളുടെ രൂക്ഷത നിറഞ്ഞ നാടായിരുന്നു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് മുമ്പുള്ള കേരളം. അന്ന് കേരളദേശം തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നിങ്ങനെ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ ആഗമനം കൊണ്ടുണ്ടായ ജ്ഞാനോദയ(enlightment)ത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടാണ് പുതിയൊരു ലോകബോധത്തിലേക്ക് മലയാളികൾ പ്രവേശിച്ചത്. ജാതിക്കും അയിത്താചരണത്തിനുമെതിരായ പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ വളർന്നുവരാൻ ഇത് വഴിയൊരുക്കി. ഇത്തരമൊരു പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് 1924ലെ വൈക്കം സത്യാഗ്രഹം നടക്കുന്നത്. സഞ്ചാരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി തിരുവിതാംകൂറിലെ കീഴാളജനവിഭാഗങ്ങൾ നടത്തിയ ഐതിഹാസികസമരമായിരുന്നു ഇത്. ഈ സമരകാലയളവിലാണ് കേരളത്തെ നടുക്കിയ 99ലെ (കൊല്ലവർഷം 1099) മഹാപ്രളയവും സംഭവിച്ചത്. ടി.കെ. മാധവൻ, കെ.പി. കേശവമേനോൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 1924 മാർച്ച് 30ന് ആരംഭിച്ച സത്യാഗ്രഹം ജൂലൈ മാസത്തിൽ കനത്ത മഴയെ തുടർന്ന് പ്രതിസന്ധിയിലായി. വൈക്കം ക്ഷേത്രപരിസരം വെള്ളത്തിലായതിനെ തുടർന്ന് സത്യാഗ്രഹികൾക്ക് സമരവേദി മാറ്റേണ്ടി വന്നു. പ്രളയകാലത്ത് മഹാത്മാ ഗാന്ധി ഇന്ത്യൻ നാഷണൽ കോൺഗ്രസിന്റെ പ്രസിഡന്റായിരുന്നു. മലയാളികളെ സഹായിക്കണമെന്ന് കാണിച്ച് ഗാന്ധിജി യങ്ഇന്ത്യയിലും നവജീവനിലും ലേഖനങ്ങളെഴുതി. "കോൺഗ്രസിന്റെ കഴിവിനപ്പുറമാണ് നാശനഷ്ടങ്ങൾ. കഴിവുള്ളിടത്തൊക്കെ ഗവൺമെന്റ് പ്രവർത്തനത്തെ സഹായിക്കുക. അതല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിഗതമായ നിശ്ശബ്ദം ചെയ്യുന്ന സഹായമാണ് വിലപ്പെട്ടത്. അങ്ങനെ ചെയ്യുക." ജനങ്ങളോട് ഗാന്ധിജി നിർദ്ദേശിച്ചു (കെ. രാമചന്ദ്രൻനായർ, 2012: 87). ഒരു

ലക്ഷത്തിലേറെ രൂപ മലയാളികൾക്ക് പ്രളയസഹായമായി എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഗാന്ധിജിക്ക് കഴിഞ്ഞു.

പ്രളയകാലത്ത് വലിയ കെടുതികൾക്ക് വിധേയമായ ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു വൈക്കം താലൂക്ക്. ക്ഷേത്രവിശ്വാസങ്ങൾക്ക് എതിരേ നടക്കുന്ന സമരത്തോടുള്ള ദൈവകോപമാണ് പ്രളയത്തിന് കാരണമായതെന്നുവരെ അന്നത്തെ യാഥാസ്ഥിതികർ പറഞ്ഞുപരത്തി. മറുവശത്ത് ജാതിവേലിക്കെട്ടുകൾ തകർത്ത് മുന്നേറാനുള്ള ആവേശം സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായി. പ്രളയദുരിതങ്ങൾ മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തിന്റെ ആവശ്യകത ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. പ്രളയാനന്തരം രൂപപ്പെട്ട മാനവികതയുടെ നൂതനലോകബോധത്തിൽനിന്നാണ് പി. കേശവദേവിന്റെ അയൽക്കാർ (1963) എന്ന നോവൽ എഴുതപ്പെട്ടത്. ഈ നോവലിന്റെ ഒന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ ശീർഷകം 'വെള്ളപ്പൊക്കം' എന്നായിരുന്നു. കർശനമായ ജാതി ആചരണങ്ങൾ പാലിക്കപ്പെട്ട് കഴിഞ്ഞുപോന്ന ഒരു നായർതറവാട് പ്രളയകാലത്ത് ദുരിതാശ്വാസക്യാമ്പ് ആയി മാറുന്നതിന്റെ ഹൃദ്യമായ കാഴ്ചകൾ ദേവ് കാണിച്ചുതരുന്നു. "അന്നോളം പുലയരാരും മംഗലശ്ശേരിയിലെ പടിപ്പുരയ്ക്കകത്ത് കയറിയിട്ടില്ല. ഈഴവരാരും മുറ്റത്ത് ചവിട്ടിയിട്ടില്ല. അലിഖിതവും അലംഘനീയവുമായ നിയമമാണത്. കുഞ്ഞന് മാത്രമേ ആ നിയമം ബാധകമല്ലാതുള്ളൂ. അന്നാകട്ടെ, ഈഴവരും പുലയരും ക്രിസ്ത്യാനികളും അവരുടെ ചട്ടിയും കലവും കെട്ടും ഭാണ്ഡവും കൊണ്ട്, ഉരപ്പുരയിലും പത്തായപ്പുരയിലും വീട്ടുതിണ്ണകളിലും കേറി ഇരിക്കുകയാണ്. വിശേഷാലൊന്നും സംഭവിക്കാത്തതുപോലെ, പത്മനാഭപിള്ള ചാരുകസേരയിൽ കേറി ഇരുന്ന് മുറുക്ക് തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ജാതിവിശ്വാസിയാണ്. അയിത്തവും തീണ്ടലുമുണ്ടദ്ദേഹത്തിന്. പക്ഷേ, അന്നദ്ദേഹം ജാത്യാചാരങ്ങളെല്ലാം മറന്നു. നാടിന് സംഭവിച്ച ആപത്ത് കണ്ടപ്പോൾ, നാട്ടുകാരുടെ നിസ്സഹായത കണ്ടപ്പോൾ, ജാത്യാചാരങ്ങളെ അതിക്രമിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം ഉയർന്നു. ആത്മസംതൃപ്തിയോടുകൂടി മുറുക്കുകയാണദ്ദേഹം." (പി. കേശവദേവ്, 2009: 14-15). എറണാകുളം ജില്ലയിലെ പറവൂർ താലൂക്കിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണ് അയൽക്കാർ എന്ന നോവലിന്റെ പശ്ചാത്തലം. ജാതിവിരുദ്ധസമരങ്ങൾക്കും നവോത്ഥാനമുന്നേറ്റങ്ങൾക്കും ഈ പ്രദേശം ഏറെ പ്രശസ്തമാണ്. നവോത്ഥാനനായകൻ സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ (1889-1968) കർമരംഗവും പറവൂർ ആയിരുന്നു. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ വളർന്നുവന്ന ജാതിവിരുദ്ധതയ്ക്ക് എതിരേയുള്ള മനോഭാവങ്ങളെ ദേവ് അയൽക്കാർ എന്ന നോവലിൽ വരച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ട്.

1924ലെ പ്രളയത്തിനുശേഷം തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും ശ്രേണീബദ്ധമായ ജാതീയതയുടെ മതിലുകൾ തകരുന്ന നിരവധി പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ വളർന്നുവരുന്നതായി കാണാം. ജാതിക്കും മതത്തിനും അതീതമായി ഒന്നിച്ചുനിൽക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത പ്രളയദുരിതങ്ങൾ ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ജാതിബോധത്തിനും പ്രാദേശികസങ്കുചിതത്വത്തിനും എതിരേ വളർന്നുവന്ന വികാരമാണ് ദേശീയതയുടെ കടന്നുവരവിനും ഐക്യകേരളത്തിന്റെ രൂപപ്പെടലിനും കാരണമായതെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

ഐതിഹ്യനിർമിതിയുടെ പ്രളയകാലം

99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കം മലയാളികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു ചരിത്രവസ്തുത എന്നതിനപ്പുറം കാലപരിധിയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന സംഭവമായിട്ടുകൂടിയാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്. ജലഭീതി സംബന്ധിച്ച പൂർവസ്മരണകളുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്താണ് ഇപ്പോഴും ഈ പ്രളയത്തിന്റെ സ്ഥാനം. "1924ലെ കാലവർഷം കാൽപനികഭംഗികൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് അതുണ്ടാക്കിയ ഉൽക്കടമായ ഭീതികൊണ്ടാണ് ഓർമിക്കപ്പെട്ടത്" എന്ന് മന്നം എസ്. പിള്ള നിരീക്ഷിക്കുന്നു (പ്രസന്ന കെ. വർമ, 2019: 175). സമൂഹമനസ്സിൽ നിലകൊണ്ട ജലഭീതി സംബന്ധിച്ച കാമനകളും സങ്കൽപങ്ങളും കാലപ്രവാഹത്തിൽ 99ലെ പ്രളയത്തിന് ഐതിഹാസികഛായ നൽകി. യാഥാർ

ഥ്യത്തെ ഐതിഹ്യമാക്കി മാറ്റുന്ന കലാവിദ്യയുടെ സാക്ഷാൽകാരം കോവിലന്റെ തോറ്റങ്ങൾ (1963) എന്ന നോവലിൽ കാണാം. ബോധധാരാസങ്കേത(stream of consciousness)മാണ് ഈ നോവലിന്റെ ആഖ്യാനവഴി. ഉണ്ണിമോൾ എന്ന വൃദ്ധയുടെ അനുഭവസ്മരണകളിലൂടെ കഥയുടെ കെട്ടുകൾ അഴിഞ്ഞുവീഴുന്നു. പ്രാക്തനസമുദായങ്ങളുടെ ഐതിഹ്യസ്മരണകളെയാണ് തോറ്റമെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രളയഭീതി സംബന്ധിച്ച നിരവധി ഐതിഹ്യങ്ങളും പ്രാചീനസമൂഹങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കകാലത്ത്, ഗർഭിണിയായിരുന്ന ഉണ്ണിമോൾ തോണിയിൽ ഇരുന്ന് തീരമണയുന്നതിന്റെ സാഹസികസ്മരണയെ നോവലിസ്റ്റ് ഇവിടെ തോറ്റിയുണർത്തുന്നു. തോറ്റം പാടിക്കൊണ്ട് ഒഴുക്കുവെള്ളത്തിന് എതിരേ വള്ളത്തെ മുന്നോട്ട് നയിച്ച ഉണ്ണിമോളുടെ ഭർത്താവ് ചേന്നപ്പന്റെ അവ്യക്തരൂപവും നോവലിൽ തെളിയുന്നു. "എങ്ങും പ്രളയം, ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും പ്രളയം. പ്രളയത്തിൽ പേരാലില പോലെ തോണി ഒഴുകി." (കോവിലൻ, 1970: 16). മഹാപ്രളയത്തിൽ കരപറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഉണ്ണിമോളുടെ നിസ്സഹായത ജലാർദ്രത നിറഞ്ഞ സ്മരണയായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഓർമകൾ തോറ്റംപാട്ടായി പുനർജനിക്കുന്നു.

"കാറ്റും മഴക്കാറുമേറ്റം/ കൂരിരുട്ടും വന്നുകൂടി/ ദിക്കറിവാൻ പാടില്ലാതെ/ മുക്കണഞ്ഞുപോയി തോണി" (കോവിലൻ, 1970: 17) എന്ന് തുടങ്ങുന്ന നാടൻപാട്ട് പ്രളയകാലത്തിന്റെ അനിശ്ചിതത്വത്തെയും ആശങ്കകളെയും ധ്വനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അഴിമുഖത്ത് എത്തി മുങ്ങിപ്പോകുന്ന തോണി ഈ നോവലിലെ ജീവിതാവസ്ഥകളുടെ ഒരു വാങ്മയചിത്രമായി മാറുന്നു. കോവിലന്റെ തോറ്റങ്ങൾ നൽകുന്ന പ്രളയാഖ്യാനം ദാർശനികമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളാണ് പകരുന്നത്. വികസനക്കുതിപ്പുകൾക്ക് ഇടയിലും സമൂഹമനസ്സിൽ വേരോടിയിരിക്കുന്ന പ്രളയത്തിന്റെ സംഹാരശേഷിയെ അത് പുനരാനയിക്കുന്നു. പ്രളയത്തെയും കാലപ്രവാഹത്തെയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന കോവിലന്റെ നോവൽഭാവന ഗഹനതയുള്ളതാണ്. ജലത്തിന്റെ മാതൃസ്ത്രൈണഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രളയാഖ്യാനം തോറ്റങ്ങൾ എന്ന നോവലിനെ ഐതിഹ്യമാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു.

പ്രളയവും കുടിയേറ്റവും

തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് മലബാറിലേക്ക് 1930കളിൽ ആരംഭിച്ച കുടിയേറ്റത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണങ്ങളിലൊന്ന് 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളായിരുന്നു. ഈ പ്രളയത്തിന്റെ ഭവിഷ്യത്തുകൾ രൂക്ഷമായത് തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിലായിരുന്നു. മണ്ണിന്റെ ഫലഭൂയിഷ്ഠത നശിച്ചത് മധ്യതിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങളിൽ കാർഷികമുരടിപ്പിന് കാരണമായി. കടുത്ത ഭക്ഷ്യദൗർലഭ്യം തുടർന്നുണ്ടായി. ഇത്തരം കെടുതികൾ അതിജീവിക്കുന്നതിന്റെ കൂടി ഭാഗമായിട്ടാണ് കോട്ടയം ഉൾപ്പെടെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്ന് മലബാറിലേക്ക് സംഭവിച്ച കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ആരംഭം. താഴ്ന്ന വിലയ്ക്ക് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ മണ്ണ് മലബാറിൽ കിട്ടാനുണ്ടെന്ന അറിവ് പല കുടുംബനാഥൻമാരെയും അവിടേക്ക് ആകർഷിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്ന് അഞ്ച് ലക്ഷത്തോളം ആളുകൾ മെച്ചപ്പെട്ട ഭാവി തേടി തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ മലബാറിലെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. "ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളചരിത്രത്തിൽ ഐതിഹാസികഛായയുള്ള ഒരു മഹാപ്രസ്ഥാനമാണ് മലബാർ കുടിയേറ്റം" (കെ.വി. തോമസ്, 2003: 160). മലബാർ കുടിയേറ്റം സംബന്ധിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ സമഗ്രവും ഹൃദയസ്പർശിയുമായ രചന എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാടിന്റെ വിഷകന്യക (1948) ആയിരുന്നു. പ്രകൃതിയോട് മത്സരിച്ച് ജയിക്കാൻ ഇറങ്ങിയ ഒരു കൂട്ടം മനുഷ്യർ തോറ്റുപിന്മാറുന്ന കഥയായിരുന്നു ഈ നോവൽ. മനുഷ്യരെ തോൽപിച്ച മലബാർഭൂമിയെ നോവലിസ്റ്റ് വിഷകന്യകയെന്ന ഇമേജിൽ വിളക്കിച്ചേർക്കുന്നു.

കോട്ടയം ജില്ലയിലെ മീനച്ചിൽ താലൂക്കിൽ പെട്ടവരാണ് പ്രധാനമായും മലബാറിലേക്ക്

ആദ്യം കുടിയേറിയത്. 1924ലെ പ്രളയക്കെടുതികൾ ഗുരുതരമായി ബാധിച്ചതും മീനച്ചിലാറിന്റെ സമീപപ്രദേശത്തുള്ള ജനങ്ങളെ ആയിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ഭരണാധികാരികളുടെ പിന്തുണയും പ്രോത്സാഹനവും ലഭിച്ചിട്ടും പ്രളയബാധിതപ്രദേശങ്ങളിലെ കാർഷിക അഭിവൃദ്ധി വീണ്ടെടുക്കാൻ കർഷകർക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. കാർഷികവായ്പകൾ എഴുതി തള്ളിയിട്ടും കൃഷിചെയ്ത് ജീവിക്കാം എന്ന സ്വപ്നം മീനച്ചിൽ താലൂക്കിലെ ആളുകൾക്ക് ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു. കാക്കനാടന്റെ ഒറോത (1984) എന്ന നോവലിൽ 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന് ശേഷം മീനച്ചിലാറിന്റെ തീരത്തുള്ളവരുടെ സങ്കടാവസ്ഥ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. "മനുഷ്യാധ്വാനത്തിന്റെ ഫലമാകെ വേരോടെ മാന്തിയെടുത്തുകൊണ്ടുപോയ വന്യജലപ്രവാഹം അവശേഷിപ്പിച്ചത് കുണ്ടും കുഴിയും നിറഞ്ഞ പാഴ്ഭൂമിയാണ്. അധ്വാനഫലം കുഴിച്ചുമൂടിയ ശവപ്പറമ്പുകളാണ്. ആ ശവപ്പറമ്പുകളിൽ മൃഗങ്ങളും മനുഷ്യരും മരങ്ങളും ചത്ത് മണ്ണിൽ പുതഞ്ഞുകിടന്നു. വെള്ളമിറങ്ങിയതറിഞ്ഞ് ആർത്തിയോടെ സ്വന്തം മണ്ണുകളിലേക്ക് മടങ്ങിയെത്തിയ പാവപ്പെട്ട ശപിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യർ കാപ്പിയും കപ്പയും ചേനയും കാച്ചിലും മാവും പ്ലാവും തഴച്ചുവളർന്നിരുന്ന തങ്ങളുടെ മണ്ണിന്റെ ഒടിഞ്ഞുമടങ്ങിയ, ചുരുണ്ടുകൂടിയ അസ്ഥിപഞ്ജരങ്ങളിലേക്ക് നോക്കി നെടുവീർപ്പിട്ടു." (കാക്കനാടൻ, 2021: 25). ഒറോത 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന് ശേഷമുള്ള മലബാർ കുടിയേറ്റം പ്രമേയമായ നോവലായിരുന്നു. കോട്ടയം ജില്ലയിലെ മീനച്ചിൽ താലൂക്കിൽനിന്ന് കണ്ണൂർ ജില്ലയിലെ ചെമ്പേരിയിലേക്ക് കുടിയേറിയവരായിരുന്നു ഇതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ. നാട്ടിലെ ദുരിതക്കയങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കുതറിച്ചാട്ടങ്ങളായിരുന്നു മലബാർ കുടിയേറ്റമെന്ന് ഈ നോവൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിലാണ് മീനച്ചിലാറിലൂടെ ഒഴുകിവന്ന ഒരു പെൺകുഞ്ഞിനെ വെട്ടുകാട്ടു പാപ്പൻ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നത്. ആ കുഞ്ഞിന് ഒറോത എന്ന പേര് നൽകി അയാൾ എടുത്തുവളർത്തുന്നു. വെട്ടുകാട്ടു പാപ്പന്റെ ആകസ്മികമരണത്തിനുശേഷമാണ് ഒറോത ഭർത്താവ് കുഞ്ഞുവർക്കിയോടൊപ്പം ചെമ്പേരിയിലേക്ക് കുടിയേറുന്നത്. പിന്നീടുള്ള ചെമ്പേരിയുടെ ചരിത്രം ഒറോതയുടെ അധ്വാനശേഷിയുടെയും അതിജീവനത്തിന്റെയും ഇതിഹാസമായി മാറുന്നതാണ് കാക്കനാടൻ വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. പ്രകൃതിയോട് മത്സരിച്ച് വിജയം വരിക്കുന്ന പെൺകരുത്തിന്റെ പ്രതീകമായി ഒറോതയെ ഇതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രളയം കുടിയേറ്റത്തിന് വഴിയൊരുക്കിയ ചരിത്രപശ്ചാത്തലവും ഈ നോവലിന് ഭൂമികയാകുന്നു.

വെള്ളപ്പൊക്കവും പ്രാദേശികഭൂമികയും

പഴയ കേരളത്തിന്റെ വിവിധ ഇടങ്ങളിൽ നിരവധി പ്രാദേശികവെള്ളപ്പൊക്കങ്ങളും വിവിധ കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വാർത്താവിനിമയസൗകര്യങ്ങളുടെ വികാസക്കുറവ് കാരണം അവയിൽ പലതും പുറംലോകത്തേക്ക് എത്തപ്പെട്ടില്ല. അത് രേഖപ്പെടുത്തി വെയ്ക്കാനുള്ള ശാസ്ത്രീയസൗകര്യങ്ങളുടെ അപര്യാപ്തതയും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാദേശികമായ പ്രളയങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച വൈകാരികാനുഭവത്തെ സ്വംശീകരിക്കാനുള്ള ധീരമായ ശ്രമങ്ങൾ മലയാളനോവലിൽ കാണാം. അതിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ് എം.ടി. വാസുദേവൻനായരുടെ നാലുകെട്ട് (1958) എന്ന നോവലിലെ പ്രളയാഖ്യാനം. കേരളീയസമൂഹഘടനയുടെ പരിണാമത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തെ പ്രശ്നവൽകരിച്ച നോവലായിരുന്നു നാലുകെട്ട്. ഈ നോവലിന്റെ അഞ്ചാം അധ്യായത്തിലാണ് എം.ടി.യുടെ ജന്മനാടായ കൂടല്ലൂരിൽ ഉണ്ടായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ വിവരണം കടന്നുവരുന്നത്. "അതിരിടിയുന്ന ശബ്ദമാണ് കേൾക്കുന്നത്. പടിക്കലെ തിണ്ട് പൊട്ടി. പട്ടിണി കിടന്ന പാമ്പുകളെപ്പോലെ, ചുവന്നുകലങ്ങിയ വെള്ളം പഴുതുകളിലൂടെ മുറ്റത്തേക്ക് ഇരച്ചുകയറി. നോക്കിയിരിക്കെയാണ്, തൊടിയും മുറ്റവും വെള്ളത്തിനടിയിലായത്. ഒതുക്കുകല്ലിന്റെ മുനമ്പുവരെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞു." (എം.ടി. വാസുദേവൻനായർ, 2009: 121) പ്രളയത്തിന്റെ ഭദ്രദൃശ്യങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നതിൽ എം.ടി. പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ഭാവുകത്വം ഏറെ നൂതനമായിരുന്നു. നാലുകെട്ട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന പ്രളയം മാറ്റങ്ങളുടെ കൂടി അടയാളമാ

യി മാറുന്നുണ്ട്. പ്രളയം അവിടെ കാലഹരണപ്പെട്ടതിനെ പൊളിച്ചുമാറ്റുന്ന ശക്തിയാണ്. അപ്പുണ്ണി പിണങ്ങിപ്പോയതിനു ശേഷം തറവാട്ടിൽ ഒറ്റയ്ക്കായ അമ്മ പാറുക്കുട്ടി വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ മരണത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സന്ദർഭമാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. നിലംപൊത്താറായ നാലുകെട്ടിൽനിന്ന് വിധവയായ പാറുക്കുട്ടിയെ രക്ഷപ്പെടുത്താൻ തോണിയിൽ ശങ്കരൻനായർ എത്തുന്നതിന്റെ സാഹസികവിവരണങ്ങൾ നോവലിസ്റ്റ് നൽകുന്നുണ്ട്. മലമ്പുഴ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ജലസേചനപദ്ധതികൾ വരുന്നതിനുമുമ്പ് ഭാരതപ്പുഴയിൽ വെള്ളപ്പൊക്കം പതിവായിരുന്നു. അത് പാലക്കാടുള്ള പുഴകളെയാണ് കൂടുതൽ ബാധിച്ചിട്ടുള്ളത്. "1942ൽ മധ്യകേരളത്തിലുണ്ടായ കൊടുങ്കാറ്റിനെയും വെള്ളപ്പൊക്കത്തെയുമാവണം ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്" (കെ.സി. നാരായണൻ, 2022: 65). ഭാരതപ്പുഴയിലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ പുഴ കവിഞ്ഞുയർന്ന് കൂടല്ലൂരിലെ താഴ്ന്ന നിലങ്ങളെ മുഴുവൻ മുക്കിയ കഥയാണ് എം.ടി. നാലുകെട്ടിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. പ്രളയത്തിന്റെ വരവ് ഈ നോവലിന്റെ കഥാഗതിയിൽതന്നെ ആകസ്മികവഴിത്തിരിവ് കൊണ്ടുവരുന്നു. അപ്പുണ്ണിയുടെ അമ്മ പാറുക്കുട്ടിയുടെ സ്മരണകളിലൂടെ 99ലെ വെള്ളപ്പൊക്കത്തെക്കുറിച്ച് സൂചനകൾ നൽകാനും നോവലിസ്റ്റ് മറക്കുന്നില്ല. വിവരണങ്ങളിലെ മിതത്വവും സൂക്ഷ്മതയും ശ്രദ്ധേയമാണ്. റിയലിസത്തിൽനിന്ന് ആധുനികതയിലേക്കുള്ള ഭാവുകത്വപരിണാമത്തിൽ നാലുകെട്ടിലെ പ്രളയാഖ്യാനം വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു.

പ്രളയത്തിന്റെ ചാക്രികത

ശാസ്ത്രലോകത്തെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന പ്രപഞ്ചപ്രതിഭാസങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് നിശ്ചിതകാലപരിധികളിൽ ആവർത്തിക്കുന്ന പ്രളയങ്ങൾ. പ്രപഞ്ചപരിണതിയുടെ ഭാഗമായി പ്രളയത്തിന്റെ ചാക്രികത വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. 1924ലെ പ്രളയം കഴിഞ്ഞ് 94 വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ട ശേഷമാണ് അതേ സ്വഭാവമുള്ള മറ്റൊരു പ്രളയം 2018ൽ കേരളത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നത്. തകഴിയുടെ 'വെള്ളപ്പൊക്കത്തിൽ' (1935) എന്ന കഥയിൽ വിവരിച്ച 99ലെ മഹാപ്രളയത്തിന്റെ തനിയാവർത്തനമായിരുന്നു ഇത്. കേരളത്തിലെ ഒട്ടുമിക്ക ജില്ലകളെയും ഈ പ്രളയം ബാധിച്ചു. പ്രളയത്തിൽ കുടുങ്ങിയവരെ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളും നേവിയും ഫയർഫോഴ്സും ചേർന്ന് ഹെലികോപ്റ്ററിലും ബോട്ടിലുമായി രക്ഷപ്പെടുത്തി. നാല് ദിവസംകൊണ്ട് 10 ലക്ഷം മലയാളികൾ വീടുവിട്ട് ദുരിതാശ്വാസക്യാമ്പിലെത്തി. രക്ഷാപ്രവർത്തനത്തിൽ പ്രകടമായ ഐക്യം ദുരന്തത്തിന്റെ തീവ്രത കുറച്ചു. പ്രളയകാലം മലയാളികളെ സംബന്ധിച്ച് അതിരുകൾ ഇല്ലാത്ത സഹജീവിസ്നേഹത്തിന്റെ മാതൃകകൾ സൃഷ്ടിച്ചു. സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ ലോകം ഇതിനെല്ലാം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു.

2018ലെ പ്രളയം നമ്മുടെ നോവൽഭാവനയിലും തൊട്ടടുത്ത വർഷം ഇടം നേടി. സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ സമുദ്രശില (2019) എന്ന നോവലിന്റെ പര്യവസാനം 2018ലെ പ്രളയക്കെടുതികളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലായിരുന്നു. മനുഷ്യന് ഒരാമുഖം (2010) എന്ന ഇതിഹാസമാനങ്ങളുള്ള നോവലിനു ശേഷമാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ ഇത് എഴുതിയത്. പുരാണകഥാപാത്രമായ അംബയെ മാറിയ കാലത്തെ ജീവിതാവസ്ഥകളോട് ചേർത്തുവെച്ച് അവതരിപ്പിച്ച ഈ നോവൽ വേറിട്ട സ്ത്രീപക്ഷരചനയായിരുന്നു. ഭിന്നശേഷിക്കാരനായ മകനോടൊപ്പം അതിജീവനത്തിന് പൊരുതുന്ന അംബയെന്ന യുവതിയുടെ ജീവിതാവസ്ഥകളെ എഴുത്തുകാരൻ നേരിട്ട് അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മാതൃകയിലായിരുന്നു ഈ നോവലിന്റെ ആഖ്യാനം. എഴുത്തുകാരൻ കഥാപാത്രമാകുന്ന ഉത്തരാധുനികനോവൽഭാവനയുടെ നൂതനസാധ്യതകളാണ് ഇവിടെ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടത്. 'സൃഷ്ടി', 'സ്ഥിതി', 'സംഹാരം' എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളിലായി തരംതിരിച്ച ഈ നോവലിന്റെ ഓരോ പകുതിയിലും 10 അധ്യായങ്ങൾ വീതം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ 'സംഹാരം' എന്ന ഭാഗത്തെ അവസാന അധ്യായത്തിന്റെ പേര് 'പ്രളയം' എന്നാണ്. കഥാപാത്രമായി വേഷപ്പകർച്ച നടത്തുന്ന എഴുത്തുകാരന്റെ വീക്ഷണകോണിലൂടെയുള്ള പ്രളയാഖ്യാനമാണ്

ഇവിടെ നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. "ദശകങ്ങളായി മലയാളികൾ മലകളോടും നദികളോടും കാണിച്ചുപോന്ന അരുതാത്ത കൊതികൾക്ക് അറുതിവരുത്താൻ ഒടുവിൽ അനിവാര്യമായ ആ മാർഗംതന്നെ പ്രകൃതി പ്രയോഗിച്ചു. മലർന്നുകിടന്ന് തുപ്പുന്ന മനുഷ്യരെ ഉപരിസുരതം ചെയ്ത് ഹനിക്കാൻ നദികൾ തങ്ങളുടെ കച്ചയഴിച്ചു." (സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ, 2024: 311) പ്രളയത്തിന്റെ അർഥങ്ങൾ പല വഴികളിലേക്ക് ഒഴുകിപ്പരക്കുന്ന ആഖ്യാനകലയാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ ഇവിടെ പിന്തുടർന്നിരിക്കുന്നത്. അംബയെന്ന പുരാണകഥാപാത്രത്തിന്റെ പ്രതികാരകാമനയോട് നീതിപുലർത്തുന്ന പുതിയ പ്രകൃതിഭാവനയെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ നോവലിസ്റ്റ് വിജയിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും സ്ത്രീയും ഒന്നായി തീർന്നുകൊണ്ട് ആധുനികമനുഷ്യനെ സംഹരിക്കുമെന്ന ശുഭപാഠമാണ് ഇവിടെ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃത്യനുഭവത്തിന്റെ അപരതലങ്ങളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്ന ഉത്തരാധുനികനോവൽഭാവനയുടെ മാറിയ മുഖത്തെ സമുദ്രശില ആലേഖനം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം.

ഉപസംഹാരം

മലയാളനോവലിന്റെ പരിണാമവഴികളിൽ പ്രളയാഖ്യാനങ്ങളുടെ താരതമ്യവിശകലനത്തിന് ഏറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. സി.വി. രാമൻപിള്ള മുതൽ പുതുതലമുറയിലെ സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ വരെയുള്ള നോവലിസ്റ്റുകൾ പ്രളയത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ ആഖ്യാനമണ്ഡലങ്ങളാണ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങളുടെ യാദൃച്ഛികതയിൽ ശ്രദ്ധയൂന്നുന്ന സി.വി. രാമൻപിള്ള ചരിത്രഗതിയിൽ അവ വഹിക്കുന്ന പങ്ക് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു. സി.വി.യുടെ ഇതിഹാസഭ്രമികയിൽ നിന്ന് പ്രാദേശികസ്ഥലരാശിയിലേക്കുള്ള മലയാളനോവലിന്റെ സഞ്ചാരം കേശവദേവ് ഉൾപ്പെടുന്ന നവോത്ഥാനതലമുറയിൽനിന്ന് ആരംഭിക്കുന്നു. പ്രളയദുരന്തപശ്ചാത്തലത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹികബോധത്തിന്റെ കരുത്തും സൗന്ദര്യവുമാണ് കേശവദേവ് അന്വേഷിച്ചത്. നവലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആദർശസങ്കൽപങ്ങൾ ഈ എഴുത്തുകാരന്റെ ആഖ്യാനകലയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. നവോത്ഥാനഭാവനയുടെ പരിമിതികളെ അതിജീവിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് കോവിലന്റെ എഴുത്തിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന ഘടകം. റിയലിസത്തിന്റെ പരുക്കൻഭാഷ ഉപയോഗിച്ച് പ്രളയഭീതികളെ ഐതിഹ്യമാനങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്താൻ ഈ കലാകാരന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആധുനികതയുടെ മുന്നണിപ്പോരാളിയായ കാക്കനാടന്റെ പ്രളയവിചാരങ്ങൾ ജലത്തിന്റെ സ്നൈണമാതൃഭാവങ്ങളിലാണ് നങ്കൂരമുറപ്പിക്കുന്നത്. പ്രളയത്തിന്റെ സാമൂഹികമാനങ്ങളെ ഉൾക്കാഴ്ചയോടെ അവതരിപ്പിക്കുക വഴി എഴുത്തുകാരന്റെ ചരിത്രദൗത്യം കാക്കനാടൻ നിറവേറ്റുന്നു. കാലഗതിയുടെ അനിവാര്യതയായിട്ടാണ് പ്രളയത്തെ എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ നോക്കിക്കാണുന്നത്. പഴമയെ തകർത്തെറിയുന്ന ഊർജപ്രവാഹമായി അത് മാറുന്നു. പ്രളയാഖ്യാനങ്ങളിൽ എം.ടി. പുലർത്തുന്ന ധ്വനിശേഷി മലയാളനോവലിന്റെ ചക്രവാളങ്ങളെ വികസ്വരമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ജൈവപാഠങ്ങളാണ് സുഭാഷ് ചന്ദ്രന്റെ ജലഭാവനകളുടെ ഭ്രമിക. പുരാണകഥയുടെ ഊടും പാവും നൽകി പുതുകാലപ്രളയത്തെ പാഠവൽകരിക്കുന്ന കലാവിദ്യയാണ് ഈ എഴുത്തുകാരൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. മേൽപറഞ്ഞ നോവലിസ്റ്റുകളുടെയെല്ലാം ആഖ്യാനകല പ്രളയത്തിന്റെ പ്രാദേശികഭ്രമിശാസ്ത്രത്തെ ദൃശ്യവൽകരിക്കുന്നതായി പൊതുവിൽ വിലയിരുത്താം.

മലയാളനോവലിലെ പ്രളയാഖ്യാനങ്ങൾ കേവലം സംഭവപരമ്പരകൾ മാത്രമല്ല. മറിച്ച് അതിന് ഭ്രദൃശ്യപരവും ദാർശനികവുമായ മാനങ്ങളുണ്ട്. അനുഭവാഖ്യാനങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം അവയെ വേറിട്ട് നിർത്തുന്നു. സി.വി. രാമൻപിള്ള, പി. കേശവദേവ്, കോവിലൻ, കാക്കനാടൻ, എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ, സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ എന്നീ വ്യത്യസ്തതലമുറകളിലെ നോവലിസ്റ്റുകൾ കാലത്തെ രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള അടയാളക്കല്ലായി പ്രളയത്തെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന

ത് കാണാം. ചരിത്രവും ഐതിഹ്യവും ശാസ്ത്രവും പുരാണവും ഇടകലർന്ന മലയാള നോവലിലെ പ്രളയഭാവനകൾ മലയാളികളുടെ സാംസ്കാരികപരിണാമത്തിന്റെ നേർസാക്ഷ്യങ്ങളാകുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

01. ഓർഹാൻ പാമുക്, ആർ. മനോജ് വർമ (വിവ.), 2013, നോവലിസ്റ്റിന്റെ കല, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

02. കാക്കനാടൻ, 2021, ഒറോത, പൂർണ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

03. കേശവദേവ്, പി., 2009, അയൽക്കാർ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

04. കോവിലൻ, 1970, തോറ്റങ്ങൾ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, കോട്ടയം.

05. തോമസ്, കെ.വി., 2003, നഗരത്തിൽ പറഞ്ഞ സുവിശേഷം, ലിപി പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോഴിക്കോട്.

06. നാരായണൻ, കെ.സി., 2022, മഹാത്മാ ഗാന്ധിയും മാധവിക്കുട്ടിയും, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

07. മന്ന എസ്. പിള്ള, പ്രസന്ന കെ. വർമ (വിവ.), 2019, ദന്തസിംഹാസനം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

08. രാമചന്ദ്രൻനായർ, കെ. (എഡി.), 2012, ഗാന്ധിജിയും കേരളവും, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

09. രാമൻപിള്ള, സി.വി., 2013, രാമരാജബഹദൂർ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

10. വാസുദേവൻനായർ, എം.ടി., 2009, നാലുകെട്ട്, കറൻറ് ബുക്സ്, തൃശ്ശൂർ.

11. സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ, 2024, സമുദ്രശില, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.

22

വിവർത്തനത്തിന്റെ തലങ്ങൾ : പെണ്ണപ്പനിലും വുമൺ–ഡാഡിലും

നജ മെഹ്ജബിൻ കെ. ബി.

ഗവേഷക, മലയാളവിഭാഗം, കേരളസർവകലാശാല, കാര്യവട്ടം

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

. ജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ അടരുകളിലും ചേർത്തുവായിക്കാവുന്ന കവിതകളാണ് ആദി എന്ന ആദർശിന്റേത്. ഇവിടെ ഞാനും കൂടിയുണ്ടെന്ന് ഓരോ എഴുത്തുകളിലൂടെയും അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ആദി, പെണ്ണപ്പനിലൂടെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതും മറ്റൊരു കാര്യമല്ല. വിവർത്തനമെന്ന സർഗ്ഗപ്രക്രിയയുടെ മറ്റൊരുദാഹരണമാണ് പെണ്ണപ്പൻ എന്ന കവിതയ്ക്ക് Women-dad എന്ന പേരിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ നൽകിയിരിക്കുന്ന വിവർത്തനം. യാതൊന്നിന്റേയും അതിരുകളില്ലാതെ ഒരു സർഗ്ഗാത്മകസൃഷ്ടി വായനക്കാരിലേക്കെത്തിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് വിവർത്തനപ്രക്രിയ നിർവ്വഹിക്കുന്നത്, ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ടെങ്കിൽക്കൂടിയും. പെണ്ണപ്പനെയും അതിനുണ്ടായ വിവർത്തനം Women-dad നെയും വിശകലനം ചെയ്യുക, വിവർത്തനപ്രകിയ പരിശോധിക്കുക എന്നീ ലക്ഷ്യങ്ങളോടൊപ്പം വിവർത്തനത്തിലൂടെ എഴുത്ത് എന്ന പ്രകിയ ജനാധിപത്യവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്നതെങ്ങനെ എന്നുകൂടി അന്വേഷിക്കുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

താക്കോൽവാക്കുകൾ

വിവർത്തനം- ഭാഷ – സംസ്കാരം- സർഗ്ഗാത്മകത-ജനാധിപത്യവത്കരണം

വിവർത്തനമെന്ന സഗ്ഗപ്രക്രിയ

"അർത്ഥം നിലനിർത്തിക്കാണ്ട് മറ്റാരു ഭാഷയിലേക്കുള്ള മാറ്റമാണ് വിവർത്തനം" എന്ന് ഡോ. ജോൺസൺ വിവർത്തനത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നു. ഇതിൽ 'അർത്ഥം ആവുന്നത്ര നില നിർത്തിക്കാണ്ട്'' എന്ന കൂട്ടിച്ചേർക്കലാണ് പുതിയ കാലം ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. കാലാനുസൃത മായി കൈവന്ന മാറ്റങ്ങൾ വിവർത്തനത്തെ സർഗ്ഗപ്രക്രിയ എന്ന ഉയർന്ന തലത്തിലേക്ക് പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. വിവർത്തകൻ/വിവർത്തക എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തിൽ നിന്ന് ട്രാൻസ് ക്രിയേറ്റർ എന്ന

വിശാലാർത്ഥത്തിലേക്ക് വിവർത്തനലോകം പുനർവിന്യസിക്കപ്പെടുന്നു. വിവർത്തനത്തെ പ്രതി വന്ന സൈദ്ധാന്തികചിന്തകളുടെ ആദ്യകാലം തൊട്ടിന്നോളമുള്ള വഴികൾ സ്വീകരിക്കലുകളുടെയും കൂട്ടിച്ചേർക്കലുകളുടെയും നിരാകരിക്കലുകളുടേതും കൂടിയായിരുന്നു. മൂലത്തിലില്ലാതെ ഒന്നും പറയുകയില്ല. അപേക്ഷിതമല്ലാത്തതും പറയുകയില്ല എന്ന മല്ലീനാഥവ്യാഖ്യാനമാണ് ഭാരതീയമായുള്ള വിവർത്തനത്തിന്റെ ആദ്യാഭിപ്രായം. അനുലോമക്രമത്തിലുള്ള വിവർത്തനവും സ്രോതഭാഷയുടെ സ്ഥാനത്ത് 95 ശതമാനവും വരുന്ന സംസ്കൃതവും സംസ്കൃതപണ്ഡിതർക്ക് വിവർത്തനത്തോടുള്ള മതിപ്പില്ലായ്മും ദേശ്യഭാഷാപ്രയോഗത്തെ അപശബ്ദമായി കരുതിയതും ഭാരതത്തിൽ വിവർത്തനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടാകാത്തതിനുള്ള കാരണങ്ങളായി വിശ്വനാഥ അയ്യർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. എറ്റിയൻ ഡോലെറ്റിന്റെ പഞ്ചതത്ത്വങ്ങൾ, ഡ്രൈഡൻ മുന്നോട്ടുവെച്ച പദാനുപദം, പരാവർത്തനം, അനുകരണം എന്നീ മൂന്നു ശൈലികൾ, ടൈറ്റ്ലറുടെ തത്ത്വത്രയം, ന്യൂമാന്റെ മൂലാനുസാരിത്വവാദത്തോട് ചേർത്തി മാത്യു ആർനോൾഡ് മുന്നോട്ടുവെച്ച പണ്ഡിതസ്വീകൃതിവാദം, വിവർത്തനത്തെ പ്രായോഗികദൃഷ്ടിയോടെ കണ്ട യൂജിൻ എ നൈഡ, ശാസ്ത്രീയമായി സമീപിച്ച ക്യാറ്റ്ഫോർഡ്, ന്യൂമാർക്ക് എന്നിവരുടെ വിവർത്തനചിന്തകൾ വിവർത്തനമേഖലയിൽ പുതിയ ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു.

വിവർത്തകരെ ലിംഗ്വിസ്റ്റിക് മീഡിയേറ്ററായാണ് (Linguistic Mediator) ടൈറ്റ്ലർ കാണുന്നത്. മൂലകൃതിയുടെ ആശയം, ലാളിത്യം, ലേഖനരീതി, ശൈലി എന്നിവ ലക്ഷ്യഭാഷയിൽ കൃത്യമായി ആവിഷ്കരിക്കുകയെന്നതാണ് ലിംഗ്വിസ്റ്റിക് മീഡിയേറ്ററുടെ ഉത്തരവാദിത്തം. ഭാഷയെ പിന്തള്ളി സംസ്കാരവുമായുള്ള ഇടപെടലിലേക്ക് വിവർത്തനപഠനമേഖലയെ തിരിച്ചുവിട്ട കൃതിയായിരുന്നു 'വിവർത്തനം ചരിത്രവും സംസ്കാരവും' (Translation, History and Culture). വിവർത്തനപഠനത്തിലുണ്ടായ ദിശാവ്യതിയാനമായി ബാസ്നെറ്റിന്റെയും ലെഫെബറുടെയും ഈ കൃതി വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. വിവർത്തനം ഭാഷാന്തരവിനിമയത്തിന്റെ പ്രക്രിയയാണെന്നും രണ്ട് ഭാഷകൾ മാത്രമല്ല, രണ്ട് സംസ്കാരങ്ങൾ കൂടിയാണ് പരസ്പരം സംവദിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള ബ്രൂസിന്റെ അഭിപ്രായം വിവർത്തനത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമൂല്യത്തെ കൂടുതൽ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നു. വിവർത്തനപ്രക്രിയയിൽ വിവർത്തകർ എന്ന സ്ഥാനത്തിന് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. വിവർത്തകരുടെ യോഗ്യതയെക്കുറിച്ച് അങ്ങോളമിങ്ങോളം ചർച്ചകളും വിമർശനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. വിവർത്തകന്റെ ആദ്യ കടമ വിശ്വസ്തത പുലർത്തുക എന്നതാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. എന്നാൽ ഈ വിശ്വസ്തത എന്നത് എന്തിനെയാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ന് പറഞ്ഞുതരണം എന്ന് മാത്യു ആർനോൾഡ് ഉന്നയിക്കുന്നു. വ്യാകരണത്തിലോ പദസമ്പത്തിലോ അല്ല, ഭാഷയിൽ സ്വാഭാവികമല്ലാത്ത പദപ്രയോഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും വിവർത്തകർ എപ്പോഴും പിടിക്കപ്പെടുന്നതെന്ന പീറ്റർ ന്യൂമാർക്കിന്റെ നിരീക്ഷണവും വിവർത്തകരുടെ ഇടപെടലിന്റെ സൂക്ഷ്മതയെ അടിവരയിടുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ വിവർത്തനം വലിയ ഉത്തരവാദിത്തമുള്ള പ്രവർത്തനമാകുന്നുവെന്നർത്ഥം. വിവർത്തനം സർഗ്ഗപ്രക്രിയയായി രൂപപ്പെടുന്ന ഈ കാലത്ത് അതിന്റെ സാധ്യതകൾ അനന്തമാണ്. വിവർത്തനപ്രക്രിയ ചരിത്രപരമായ ദൗത്യമായി മാറുകയും അതിൽ വിവർത്തകരുടെ പങ്ക് അചഞ്ചലമായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. നാൾക്കു നാൾ വികാസം പ്രാപിക്കുന്ന, വിശാലമായ പ്രക്രിയയായി വിവർത്തനം ചുവടുമാറുമ്പോൾ ഒരു ഭാഷയിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക്/ അനേകത്തിലേക്ക് വിവർത്തനം നടത്തുന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമായി കൂടി പരിവർത്തനപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പെണ്ണപ്പൻ – കവിതയുടെ മാറുന്ന വഴി

2020ൽ ക്വിയർ കവിയായ ആദി (ആദർശ്) രചിച്ച കവിതയാണ് പെണ്ണപ്പൻ. പുരുഷമേൽക്കോയ്മ കാലാകാലങ്ങളായി നിലനിൽക്കുന്ന നമ്മുടെ സമൂഹം, ആണെന്നും പെണ്ണെന്നുമുള്ള ബൈനറിയിലൊതുങ്ങുന്ന തരത്തിലാണ് മനുഷ്യരെ കണ്ടീഷണിംഗ് ചെയ്യുന്നത്. ആൺ-

പെൺ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾക്കിടയിലെ ജീവിതങ്ങളുടെ പ്രതിസന്ധികളെയും മറുമാണ് പെണ്ണപ്പൻ എന്ന കവിത പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. മീൻ നുള്ളുകയും അടുപ്പൂതുകയും അടിച്ചുവാരുകയും ചെയ്യുന്ന പെണ്ണപ്പൻ നാട്ടിലെ ആണപ്പൻമാർക്കിടയിൽ പരിഹാസകഥാപാത്രമാണ്. ചുറ്റിലുമുള്ള പരിഹാസങ്ങളെ നേരിടാൻ ത്രാണിയില്ലാതെ അലക്ക് കെട്ടില്ലാതെ ആറ്റിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നുണ്ട് പെണ്ണപ്പന്റെ ഭാര്യ. ആണപ്പൻമാർ പണിതുകാണുമെന്ന കരക്കമ്പികൾക്കൊടുവിൽ പെണ്ണപ്പനും ആണപ്പൻമാരുടെയിടയിൽനിന്ന് ആറ്റിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നു. കാലാകാലങ്ങളായി സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ആണധികാര ധാരണകളെയാണ് പെണ്ണപ്പൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്. അതോടൊപ്പം നമുക്കിടയിൽ ജീവിക്കുന്ന ശബ്ദമില്ലാത്തവരുടെ ഘനഗംഭീരമായ ശബ്ദമായും കവിതയിലെ വരികൾ മാറുന്നു.

"പുരുഷാധിപത്യം തികഞ്ഞ വിവേചനങ്ങളോടെ ആണിനും പെണ്ണിനും തന്റെ അനുശാസനങ്ങൾക്കനുസൃതമായി തലമുറകളെ വളർത്താൻ കെട്ടിപ്പൊക്കിയ കുടുംബം എന്ന മനുഷ്യവിരുദ്ധ സ്ഥാപനത്തിൽ നിന്നാണ് പെണ്ണപ്പനും അയാളുടെ പെണ്ണും ഇറങ്ങിപ്പോകുന്നത്." 1

'ആദിയുടെ പെണ്ണപ്പൻ എന്ന കവിതാസമാഹാരം വായിക്കുമ്പോൾ' എന്ന ഉപശീർഷകത്തോടെ ദൈവം ആണോ പെണ്ണോ? എന്ന കവിതയിൽ

"ഇനി നിങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ
നിലവിളിക്കുന്ന ഒരു രൂപം മാത്രം ഓർക്കുക.
വിഷം, കുരിശ്, മരക്കൊമ്പ്, മടിത്തട്ട്:
പല രൂപങ്ങളിൽ മൃതി കാത്തിരിക്കുന്നതു
കാണുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു പിടച്ചിൽ.
ഇനിയും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടാത്ത
ഒരു ഭ്രൂണം മുഴുവൻ പേരിടാത്ത നാടുകൾ
കാത്തുകിടക്കുന്നു, അകമോ പുറമോ
നേരെന്നറിയാത്ത, സർവ്വനാമങ്ങൾ
നിശ്ശബ്ദമാകുന്ന നാടുകൾ,
ജനിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാഷകൾ" 2

കവി സച്ചിദാനന്ദൻ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. സമൂഹത്തിൽ പിന്തള്ളപ്പെട്ടവരെ കണ്ടെടുക്കുകയാണ് പെണ്ണപ്പനെന്ന കവിത. ആദിയുടെ പെണ്ണപ്പൻ എല്ലാവരുടേതുമാകുന്നതിനോടൊപ്പം ഒറ്റയ്ക്ക് വൻമരം പോലെ നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

""പെണ്ണപ്പൻ സംസാരിക്കുന്നത് കേവലം അലങ്കാരത്തെയോ ചമത്കാരത്തെയോ കുറിച്ചൊന്നുമല്ല. അതുകൊണ്ട് തന്നെ അത്തരത്തിലുള്ള ബാഹ്യമായ മോടികളോ വർണനകളോ കാൽപ്പനികതയോ ഒന്നും ഈ കവിതയിൽ ഇല്ല. ഇതിൽ തൊട്ടടുത്തുള്ള, അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ജീവിതവും വളരെ ഭൗതികവുമായ കാര്യങ്ങളാണുള്ളത് ." 3

കേന്ദ്ര സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ഇന്ത്യൻ ലിറ്ററേച്ചർ ജേർണലിൽ കവിയായ സച്ചിദാനന്ദൻ വുമൺ ഡാഡ് (Women-Dad) എന്ന പേരിൽ പെണ്ണപ്പൻ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാഹിത്യത്തിന് ലിംഗഭേദമില്ല എന്നു വിളിച്ചു പറയുന്നതുകൂടിയായിരുന്നു ഈ വിവർത്തനോദ്യമം. എല്ലാവരെയും ചേർത്തുനിർത്താനുള്ള പ്രേരണയുള്ള ഊർജ്ജം കൂടിയാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ വുമൺ-ഡാഡിലൂടെ വായനക്കാരിലെത്തിക്കുന്നത്.

മൂലകൃതി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലോകത്തിലെ വസ്തുക്കളല്ല വിവർത്തനത്തിന്റെ വിഷയം, അതിന്റെ ഭാഷാപരമായ രൂപീകരണമാണ് എന്ന ജെയിംസ് ഹോസിന്റെ നിരീക്ഷണം വിവർത്തനത്തിൽ ഭാഷയുടെ പ്രാധാന്യത്തെ അടിവരയിടുന്നു. വിവർത്തനപ്രക്രിയയിൽ ഭാഷാപരമായ ഘടകങ്ങൾ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം വലുതാണ്. വിവർത്തകരുടെ ഭാഷാജ്ഞാനം അവിടെ പ്രധാന ഘടകമാകുന്നു. പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലും ഇവ കാണാം. പെണ്ണപ്പൻ Women-dad ആയി മൊഴി മാറുന്നു. കഴിയുന്നതും ആശയത്തോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള മൊഴിമാറ്റമാണ് ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്. കൂടാതെ പുതിയ ഒരു പദം കൂടി സച്ചിദാനന്ദൻ ഭാഷയ്ക്ക് സംഭാവന ചെയ്യുന്നു. പെണ്ണപ്പന് സംഭവിക്കുന്ന അതേ മാറ്റം ആണപ്പനും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്- Men-dad. കവിതയിൽ ഒരിടത്ത് സച്ചിദാനന്ദൻ Women-dad നെ Dad-men ആക്കുന്നുമുണ്ട്.

മീൻ നുള്ളുക (skin the fish), അടുപ്പൂതുക (blow the kitchen fire), അടിച്ചു വാരുക (sweep the house) എന്നിവയിലും മൊഴിമാറ്റത്തിന്റെ ഇഴയടുപ്പം കാണാം. 'കരക്കാരു മുഴുവൻ വാ കീറു'മെന്നതിന് 'The villagers would scream' എന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വാ കീറുക എന്നതിന്റെ തനത് ഭംഗിയും ശബ്ദവും പകരാൻ Scream നു പൂർണ്ണമായി കഴിയുന്നില്ല. 'അടീലുള്ളതൊക്കെയും ചീത്തതാണ് കൊച്ചേ' മൊഴിമാറ്റുമ്പോൾ 'Whatever is covered up is bad my child' എന്നാകുന്നു. ആദി അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി മറച്ചുവെക്കുന്നതൊക്കെയും മോശം എന്ന അർത്ഥമാണ് സച്ചിദാന്ദന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ ലഭിക്കുന്നത്. 'മുണ്ടു പൊക്കി നാണം കെടുത്തും' എന്ന് പറയുന്നിടത്ത് ആദി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം വ്യക്തമാണ്. വിവർത്തനത്തിൽ അതിനു പകരമായി 'And lift their clothes revealing their tight balls and shame them all' എന്ന് വിശദീകരിച്ചു നൽകിയതായി കാണാം. പരിഹാസങ്ങൾ താങ്ങാതെ അമ്മ മരിച്ചതിനെ 'അലക്കുകെട്ടില്ലാതെയാറ്റിലേക്കിറങ്ങിപ്പോയി' എന്ന് ആദിയും 'My Mom went down the river this time without the bundle of dirty clothes' എന്ന് സച്ചിദാനന്ദനും അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മണ്ണപ്പം earthen bread ഉം കണ്ണൻ ചിരട്ട വെറും coconut shell ഉം കണ്ടം field ഉം ആയി വിവർത്തനത്തിൽ മാറുന്നു.

"പെണ്ണപ്പന്റെ പിടിപ്പുകേട്!
ആണപ്പന്മാർ പണിതു
കാണുമെന്ന്
കരക്കമ്പി പോലും വന്നു"
എന്നത് വിവർത്തനത്തിൽ
"O, that women-dad's
Carelessness, Some men-dads
Must have done it to him,
So ran the gossip"

എന്നായി മാറുന്നു. പിടിപ്പുകേട്, പണിയുക, കരക്കമ്പി എന്നീ വാക്കുകൾ നൽകുന്ന വ്യതിരിക്തതയെ അനുഭവിപ്പിക്കാൻ വിവർത്തനത്തിന് സാധിക്കുന്നില്ല എന്നു കാണാം.

സാംസ്കാരിക വ്യത്യാസങ്ങൾ – കവിതയിലും വിവർത്തനത്തിലും

വിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ വിവർത്തകർ നേരിടുന്ന പ്രധാന പ്രതിസന്ധിയാണ് മൂല-സ്രോതഭാഷകളുടെ സംസ്കാരങ്ങളിലുള്ള വ്യത്യാസം. പരമാവധി അതാത് സംസ്കാരങ്ങൾക്കനുയോജ്യമായ തരത്തിൽ, എന്നാൽ മൂലകൃതിയിൽനിന്ന് ഒരുപാട് വ്യത്യാസം വരാതെ വിവർത്തനം നടത്തുകയാണ് പതിവ്. എന്നിരുന്നാലും ഇത്തരം വിവർത്തനങ്ങളിൽ സാംസ്കാരിക സൂക്ഷ്മതകൾ സ്രോതഭാഷാവായനക്കാർക്ക് തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമായിരിക്കും. മൂലകൃതിയു

ടെ സംസ്കാരം സ്രോതഭാഷയ്ക്ക് പൂർണ്ണമായി വഴങ്ങണമെന്നില്ല. ഈ പ്രതിസന്ധികൾ പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലും കാണാൻ കഴിയുന്നു. പെണ്ണപ്പനിലെ അപ്പൻ ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികൾ -മീൻ നുള്ളുക, അടുപ്പൂതുക- വിവർത്തനത്തിലേക്കെത്തുമ്പോൾ – Skin the fish, Blow the kitchen fire - പദാനുപദതർജ്ജമ മാത്രമായി മാറുന്നു. ആണുങ്ങളെ പറയിപ്പിക്കുന്നതും You are a disgrace to all men! എന്നതും അർത്ഥപരമായി മാത്രമല്ല, മനുഷ്യർ ജീവിക്കുന്ന ചുറ്റുപാടുകൾക്കനുസരിച്ച് കൂടി വ്യത്യാസം വരുന്നു. പറയിപ്പിക്കുക എന്നത് പ്രകടമാക്കുന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ ആഴം ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമയ്ക്ക് നൽകാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. കഴിയാനയെ പിടിക്കുക, കണ്ണൻചിരട്ടയിൽ മണ്ണപ്പം ചുടുക ഇവ പകരുന്ന ജീവിതചിത്രം അത്രതന്നെ ഗാംഭീര്യമുള്ളതാക്കാൻ 'Letting go the ant-lion', 'Looking for a coconut shell to bake earthen bread' എന്നിവയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം നമുക്ക് പരിചിതമായി ചുറ്റുപാടിലൂടെയാണ് പെണ്ണപ്പൻ സഞ്ചരിക്കുന്നത്. ലക്ഷ്യഭാഷയിൽ സമാനമായ ചുറ്റുപാട് ആവണമെന്നില്ല. വിവർത്തനകവിത വായിക്കുന്ന ഇതരസംസ്കാരത്തിലുള്ള വായനക്കാർക്ക് കുറിപ്പുകളുടെ സഹായത്തോടെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാമെങ്കിലും അനുഭവപൂർണമാക്കുന്നതിൽ അപൂർണ്ണത അനുഭവപ്പെടാം.

ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകതകളും സാംസ്കാരികവ്യത്യാസങ്ങളും ഏതൊരു വിവർത്തനത്തിലും സൃഷ്ടിക്കുന്ന പ്രതിസന്ധികൾ പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിരപരിചിതമല്ലാത്ത വാക്കുകളും സാമൂഹികചുറ്റുപാടുകളും വിവർത്തനത്തെ ദുസ്സഹമാക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. തീർത്തും നാടൻപ്രയോഗങ്ങൾ പലയിടങ്ങളിലായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിലൂടെ ആദി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അനുഭവപ്പെടലിന്റെ തീവ്രതയ്ക്ക് വിവർത്തനത്തിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുണ്ടാകുന്നുണ്ട്.

കവിതയുടെ സത്ത ചോരാതെയുള്ള സച്ചിദാനന്ദന്റെ വിവർത്തനശ്രമം ആശാവഹമാണ്. വിവർത്തനപ്രക്രിയ എത്രമാത്രം സങ്കീർണവും ഉത്തരവാദിത്തപൂർണവുമാണെന്നതിന് പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനം മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്. ആദിയുടെ കവിതയ്ക്ക് അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിൽ വായനകളുണ്ടാകാൻ ഉതകുന്ന വിവർത്തനമാണ് വുമൺ-ഡാഡ് (Women-dad) എന്നതിൽ സംശയമില്ല. സർഗാത്മകതയ്ക്ക് ലിംഗഭേദമില്ലെന്ന ആശയത്തെ പെണ്ണപ്പനും വുമൺ-ഡാഡും ഒന്നുകൂടി അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം എഴുത്തിനെ കൂടുതൽ ജനാധിപത്യവത്ക്കരിക്കുക എന്ന കർത്തവ്യം കൂടി പെണ്ണപ്പന്റെ വിവർത്തനത്തിലൂടെ സാധിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. ജൂലി ഡി. എം, മലയാളകവിതയുടെ മാറുന്ന മുഖം, https://jnanabhasha.com/malayalakavithayude- maarunnamukham-troll-julidm/

2. സച്ചിദാനന്ദൻ, ദൈവം ആണോ പെണ്ണോ?, https://kavishala.com/nayaSahitya/saccidanandan/daivam-anea-pennea-saccidanandan-elutiya-kavita

3. ആ കവിതയ്ക്ക് 'പെണ്ണപ്പൻ ' എന്നതിനേക്കാൾ രാഷ്ട്രീയം പറയുന്ന വാക്കില്ല, സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് അപ്രതീക്ഷിതം https://www.newsmalayalam.com/article/newsroom/that-poem-does-not-know-the-political-word-more-than-pennapan-the-sahitya-akademi-award-is-unexpected

റഫറൻസ്

1. Lefevere, Andre., Translation History Culture: a source book, Routledge, London, 1992.

2. ആദി, പെണ്ണപ്പൻ, ധ്വനി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022.

3. വിശ്വനാഥ അയ്യർ, എൻ. ഇ., വൃത്തവിചാരം, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1996.

4. Indian literature, Kendra Sahithya Academy, Issue number 340, March-Apil 2024.

5. സുനിൽ പി ഇളയിടം, കവിതയിലെ ഇതരലോകങ്ങൾ, ട്രൂ കോപ്പി തിംഗ്, 2023. https://truecopythink.media/literature/sunil-p-ilaydom-writes-about-aadhis-poetry-pennappan

6. ഷിജി എം. കെ, സാഹിത്യത്തിൽ ചിലർക്ക് മാത്രമാണ് മേൽക്കൈ, മലയാളംടിവി 9, 2024. https://www.malayalamtv9.com/kerala/poem-pennappan-author-aadhi-open-up-queer-experience-and-hardship-face-as-a-non-binary-person-to-tv9-malayalam-exclusive-interview-2051500.html

7. കവിത രേണുക, ആ കവിതയ്ക്ക് 'പെണ്ണപ്പൻ' എന്നതിനേക്കാൾ രാഷ്ട്രീയം പറയുന്ന വാക്കില്ല, സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ് അപ്രതീക്ഷിതം, ന്യൂസ് മലയാളം 24x7, 2024. https://www.newsmalayalam.com/article/newsroom/that-poem-does-not-know-the-political-word-more-than-pennapan-the-sahitya-akademi-award-is-unexpected

8. സച്ചിദാനന്ദൻ, ദൈവം ആണോ പെണ്ണോ?, https://kavishala.com/nayaSahitya/saccidanandan/daivam-anea-pennea-saccidanandan-elutiya-kavita

9. ജൂലി ഡി. എം, മലയാളകവിതയുടെ മാറുന്ന മുഖം, ജ്ഞാനഭാഷ മൾട്ടി ഡിസിപ്ലിനറി ഓൺലൈൻ പിയർ റിവ്യൂഡ് ജേണൽ, 2024
https://jnanabhasha.com/malayalakavithayude- maarunnamukham-troll-julidm/

10. കേൾക്കണം കേരളം ഈ ശബ്ദങ്ങൾ, https://thecritic.in/about-the-book-kelkkatha-shabdangal/

11. വിജയരാജമല്ലിക, വെളിച്ചം മങ്ങിയ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലേക്കുള്ള തുറവികൾ,
https://thecritic.in/vijayaraja-mallika-on-aadhis-poems/

12. പെണ്ണപ്പൻ ഒരു മോശം വാക്കല്ല, https://youtu.be/4M3d42uAOr0

23

Resistance against Religious Ethnocentrism and Misogyny in Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel

Jasna Jalal
Research Scholar , Post Graduate and Research Department of English
TKM College of Arts & Science, Kollam
University of Kerala, India

Abstract
Ethnocentrism refers to a form of centrism that is either ethnic or cultural specific in nature. It comprises of a credence in the dominance of one's own group, its values and practices whereby expressing disdain, abhorrence and resentment towards those outside the group. This has been further extended to the realm of religion by psychologist Bob Altemeyer to signify the concept of ethnocentrism among religious groups. This paper attempts to examine Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel (1990) to understand how religious ethnocentrism subjugates certain sects of people who follow alternate belief traditions that contrast mainstream religious systems and the way it generates misogynistic attitudes. It also seeks to highlight the relevance of the female-centric resistance to oppression inflicted by a patriarchal structure through religion and religious practices.

Keywords:
Ethnocentrism, Religious ethnocentrism, Religion, Misogyny, Resistance, Oppression, Patriarchy

The term ethnocentrism was first used by William Graham Sumner who was a sociologist and his work Folkways: A Study of the Sociological Importance of Usages, Manners, Customs, Mores, and Morals (1906) explains ethnocentrism as the "view of things in which one's own group is the centre of everything, and all others are scaled and rated with reference to it" as "each group nourishes it's own pride and vanity, boasts itself superior, exalts it's own divinities, and looks with contempt on outsiders" (Sumner, 1906, p. 17).

Sumner further adds that ethnocentric tendencies lead individuals to amplify as well as intensify everything in relation to their own specific ways to differentiate themselves from others. It thereby makes the individual more rigid in accepting those who are culturally similar and rejecting the unlike by developing intense feelings of cohesion with the group by means of commitment and camaraderie among group members. He correspondingly cites ethnocentrism as a means that helps ethnic groups to survive and exist amidst threats from enemies.

Though the term is related to ethnocultural groups, it has been widely adopted and used in different disciplines to indicate the characteristics of all kinds of groups based on numerous grounds like gender, political preference, religious affiliation and so on.

Ethnocentrism is generally apprehended as an ideological system relating to groups as well as group relations. Under ethnocentrism, a division is brought between "ingroups" (groups with which an individual identifies himself) and "outgroups" (groups with which an individual lacks a hold of belonging and regards as opposite to ingroups).

Such a distinction is used in the social environment to attain positive self-esteem by ascribing themselves as possessing positive traits while ascribing others as having negative traits. This follows a comparison of the characteristics of both the categories and places the ingroups as superior to outgroups since the former derive a positive social identity by marginalising the latter.

Another significant aspect of ethnocentrism is outgroup rejection since they are perceived as objects of undesirable thoughts and intimidating attitudes. As inter-group competition leads to heightened ingroup favouritism, solidarity and pride, it intensifies outgroup prejudice and hostility. The ingroup members exhibit antagonistic attitudes towards the outgroup as it poses a threat to the social position of the former and both of them are competing for the same scarce resources, status, power and privileges.

Thus, the interests and choices of the ingroups are outweighed while the outgroups are negated. Ingroups also evolve as the objects of positive opinions and uncritically supportive attitudes. As T. W. Adorno et al. say in the work The Authoritarian Personality:

Ethnocentrism is based on a pervasive and rigid ingroup-outgroup distinction; it

involves stereotyped negative imagery and hostile attitudes regarding outgroups, stereotyped positive imagery and submissive attitudes regarding ingroups, and a hierarchical, authoritarian view of group interaction in which ingroups are rightly dominant, outgroups subordinate. (Adorno et al. ,1950, p.150)

An ethnocentric individual rejects or shows dislike and treats the members of other groups socially as subordinates. He or she feels threatened by the group which fails to generate a sense of belonging hence opposing and viewing them as alien. Morality, ability and development of ingroups are taken as higher in respect to power and status. They feel mistreated and victimised in such instances when their status is lowered or endangered.

Efforts by subordinate groups to improve their status or position in society are apprehended as threats since they are supposed to be obedient and loyal. Accusations against ingroups often tend to be moralistic and mutually contradictory. Though ingroups are weaker than outgroups, they resist their submission to the dominance of the outgroups who try to maintain or recapture their superior position.

In all respects, ingroups are regarded as the opposite of outgroups. The social interactions between two groups are hierarchical and authoritarian in nature and the ingroup-outgroup distinction serves as the basis of an individual's social thinking.

Though most usages of the term ethnocentrism centre around the supremacy of ingroups, alternate opinions are offered by some anthropologists like A. L. Kroeber who regards it as a phenomenon where other cultures are judged on the basis of one's own culture. Similarly, philosopher Tzvetan Todorov regards ethnocentrism as an indiscriminating belief that judges one's cultural values as the only valid ones and they should be treated as relevant everywhere.

Religion and Ethnocentrism

Religion, though often associated with positive notions such as compassion, hospitality and solidarity, becomes a cause of discrimination, intolerance and prejudice towards certain groups as religion and ethnocentrism are mutually related. Religious people adopt a religion-centric stance where they consider their religion as the only true religion and display an unfavourable attitude towards other religious groups. Religious saliency deeply influences ethnocentric attitudes and plays a major role in creating factions. Boris Bizumic discusses several connections between religion and ethnocentrism. Religion, being a characteristic element of ethnic groups and hence giving it strong importance within an ethnic group is a marking feature of ethnocentrism.

Religion also functions as a tool to validate ethnocentrism. Religious beliefs, myths and stories are used by many ethnic groups to evoke a sense of devotion and unity among members hence generating religious superiority of oneself and exclusionary tendencies towards other religious sects which in turn marks ethnocentrism.

In general, ethnocentric individuals tend to be more religious. T. W. Adorno along with his colleagues, in the work The Authoritarian Personality (1950), state ethnocentric individuals often claim themselves as religious, regard religion as a vital

element in their life and involve in habituate religious practices.

Adorno cites nine sub-syndromes associated with authoritarianism which can also be the traits of an extremely religious person. It includes conventionalism, authoritarian submission, authoritarian aggression, anti-intraception, superstition and stereotypy, power and toughness, destructiveness and cynicism, projectivity and concern with sex. Religious extremity among ethnocentric individuals later evolves into religious fundamentalism, violence and persecution.

Certain religious groups that are organised under a set of common religious beliefs often claim to possess a unique culture which in turn becomes a factor for ethnocentrism. As a result, religious groups evolve into a particular kind of cultural group where religion becomes the factor for determining group affiliations rather than ethnicity. Religious ethnocentrism is the term used by psychologist Bob Altemeyer to indicate the aspect of ethnocentrism in relation to religious groups and it negates the common conception of ethnocentrism as only related to ethno-cultural groups.

Altemeyer explains religious ethnocentrism as a discriminating tendency among the members of a specific religious group to make judgements and have unfavourable attitudes to other religious groups on the basis of religious identity, beliefs and practices. Accepting the traditions of a certain religion and possessing the approach that one's own religious principles contain the fundamental, basic, intrinsic, indispensable and inerrant reality about humankind as well as divinity also account for religious ethnocentrism.

Conventional religions and associated practices exhibit religious ethnocentric tendencies. It normalises the ferocity and violence inflicted in the name of religion as seen in events such as Inquisition. Religions also exert a greater force in stratifying the social system in terms of gender. It assigns certain roles to certain categories thereby giving rise to gender disparity that privileges men and marginalises others.

Religions also produce a male-oriented, rigid, patriarchal power structure that displays hatred and prejudice towards other sections, chiefly women. Witch persecutions that happened over centuries are typical instances of misogyny towards women who followed and practised a belief system that honoured women in opposition to traditional, malecentric religions.

Religious Ethnocentrism and Misogyny in The Heart of the Fire: A Novel

Cerridwen Fallingstar's The Heart of the Fire: A Novel (1990) is set in sixteenth-century Scotland during the period of King James VI. Witchcraft was practised at all levels of Scottish society ranging from the learned elite to the common folk. They were interested in necromancy and it later evolved to accusation of diabolical witchcraft or Devil worshipping.

Though the Scottish Witchcraft Act of 1563 condemned both necromancy and witchcraft, witchcraft persecutions in Scotland were at their peak during the late sixteenth-century. Surge in witch-hunts was also inspired by ruling classes, ministers and lay judges who desired to purge any form of deviance or heresy.

The expansion of the Protestant Church to Lowland regions of Scotland along with the kirk sessions functioning as moral police force also played a major role in persecutions. It guided parishioners against sin, immorality, superstition, corruption and unlawful sex that shaped later witch -hunts.

The violent storm that occurred after the returning journey of the marriage of King James VI and Anne of Denmark culminated in the sensational North Berwick witch-hunt . It was also followed by James' treatise Daemonologie (1597) that added fuel to witch persecutions of 162831, 1649-50 and 1661-62.

Around 80 to 85 percent of accused were women while remaining 15 to 20 percent were men (Briggs, 1996, p.260). In most cases, women who stood outside the rigid frames of patriarchy such as widows and unmarried women were subject to accusation and persecution.

The Heart of the Fire: A Novel (1990) by Cerridwen Fallingstar presents a pre-iandustrial rural Scottish society and the protagonist is Fiona Mcnair, a peasant girl from the village of Glen Lochlan. Her grandmother, Anu is a hereditary witch who practices wort cunning and is also the leader of the village coven. She teaches Fiona herb craft, healing and magic so that she can be the next priestess of the coven.

Fallingstar portrays the relevance of cunning folk as an integral part of the village community and the social position they enjoyed in society. They were called 'wise women' and had greater knowledge of herbs and plants. They enjoyed wider acceptance and faith in their practice from the people as they were cheap and trustworthy.

A major section of the society relied upon cunning folk for various purposes like medical treatments, healing with potions and spells, delivering babies, curing male impotence and female infertility, predicting the future, locating thieves or lost property, casting or removing curses, advising the lovelorn and making peace between the neighbours.

Despite the popularity and acceptance of cunning folk, members of their own community often raised accusations and depicted mistrust against them. When witch hunts gained momentum in the Middle Ages, the separating line between advantageous magic and harmful magic became thin. Cunning women came to be regarded as disciples of the Devil and several of them were persecuted as well as executed by charging the offence of witchcraft.

Religions like Christianity played a major role in igniting fear and suspicion of earlier paganistic traditions like healing, herb craft, magic and witchcraft. Witchcraft came to be regarded as "a sin of treason, treason against God and King" (Fallingstar , 1990, p.611).

Scotland had one of the strictest legal codes against beneficial magic in Europe, which targeted both cunning folk and their clients. The influence of clergy on the judiciary was so intense that complaints brought before ecclesiastical courts were passed on to secular courts. Reports and testimonies gathered by presbyteries and

kirk sessions served as the basis to employ local commissions to trial witches.

The author draws on the uneasy coexistence between Christianity and cunning folk that prevailed in Scotland during the sixteenth century to depict how religious ethnocentrism subjugates certain sects of people who follow alternate belief traditions and how it generates misogynistic attitudes.

Sean, Lord Lochlan's son, is a strong proponent of Christianity and a learned man in Latin. He is a religious fundamentalist, patriarch and follows the teachings of the village priest. Though he loves Fiona, he vehemently rejects her independent individuality and her practice of magic. He forces her to follow the ideal notion of womanhood as instigated by religion and shows misogynistic tendencies when Fiona attempts to transcend his conceptions. Though he desires to be a pagan than a Christian, his cowardice and overreliance on religious teachings prevent him from gaining the life he desires.

Sean and Fiona are in fact extreme opposites. Sean represents a religious ethnocentric individual who follows strict religious conventions, rejects alternate modes of practices and supports patriarchy as propounded by religion. Fiona, on the other hand, stands for a liberated individual who chooses to live a life of happiness and follow an alternate pagan tradition that supports life systems.

When Fiona expresses her feminine potential to choose between whether or when to have a child or not, Sean calls such a choice on the part of the female self "witchery" (Fallingstar, 1990, 264). He also rejects the idea of having more than one sexual partner and takes sexual intimacy as a sin in strict alliance with religious doctrines. But Fiona regards both acts as self-satisfying and pleasurable to which Sean responds by calling her a witch and harlot.

Fiona's sexual intimacy with Annie also emerges as a threat to religion, patriarchy and heteronormative bisexuality. The men in the village view her both as inaccessible as well as jeopardising. Her life as a practitioner of craft marks her as the 'other' who violates social conventions and religious norms. She emerges as a figure of challenges that questions and subverts male supremacy as propagated by fundamentalist religious ideology. Other reasons such as sexual jealousy and revenge also act as instruments for misogyny and violence against her.

Mainstream conventional religions are patriarchal in nature and most of their associated practices are entitling a few while marginalising the majority. Local kirk sessions served as edifying disciplinary meetings that instruct moral and sexual behaviours to the transgressing community.

The reformers aimed at establishing a godly society in alliance with the church and objected to certain customs having pagan connections. Witchcraft persecutions across Europe during the late fifteenth and sixteenth centuries were facilitated by the efforts of kirk sessions who contemplated witchcraft as an evil to be stamped out.

The priest also functions as a chief figure of religious ethnocentrism and misogyny.

When Sean confesses about his sexual relationship with Fiona to the priest, he calls Fiona "witchy blood", "an enchantress" (Fallingstar, 1990, p. 268) who ensorceled Sean. He then performs prayers, candle rituals and washes Sean's body in holy water to free him from devil's act.

The priest also rejects and openly scoffs at the paganistic traditions followed by Fiona and her family in honouring nature such as harvest rituals. As witch–hunting gains prominence, he exhorts the whole community during local kirk sessions to engage in exterminating alternate belief traditions such as "the foul arts of sorcery" (Fallingstar, 1990, p.300) that stand in opposition to the ideologies proposed by Christianity.

Women possessing healing powers like Annie are seen as frightening and her rejection of Crosby's marriage proposal intensifies misogyny. When Jessica says to him, "Annie is a priestess. No man can own her. Her true husband is the Horned God, and what he bids her do, so must she do. If you would have a woman be your chattel, marry a Christian. A woman like Annie – or me – cannot be owned" (Fallingstar, 1990, p.336-337).

Likewise, when Fiona denies Sean's demand for sexual favour, he intimidates her saying, "Fiona has never gone to kirk. She goes not to kirk because she is a witch. She's a witch who has enchanted me" (Fallingstar, 1990, p.555). Later he blames Fiona for his unhappy married life and quotes the priest who told him witchcraft is the outcome of women's insatiable lust.

The physical, mental and sexual tortures inflicted by witch hunters on Annie and Fiona is the ultimate explosion of patriarchy as a punishment to those who attempt to outlive the suppressions inflicted by male supremacy. Fiona is gang raped by a dozen village men and the sexual violence happens in the name of religious fundamentalism under the leadership of a village priest. Rape is also used to humiliate and demoralise the victim under a male-centric system and misogyny normalises it to claim its dominance.

Sexual violence inflicted upon the female body is seen as a means of purging the religion and it instils a sadistic satisfaction in perpetrators. The priest says, "Come on lad, renounce the devil. This will heal you. You've been bewitched, this will help break the spell." (Fallingstar, 1990, p. 607) and the witch-hunter shouts, "The bitch has laid hold of your senses - resist it, resist the enchantment, this will break it... Your immortal soul is at stake. Purge yourself. Purge, or burn with her" (Fallingstar, 1990, p.607 - 608).

In fact, sexual violation of the female body is a reaffirmation by patriarchy that women are physically and sexually within the boundaries defined, marked and controlled by a male-centric system and reiterates the severity of outcomes suffered by those who strive to transgress it.

Religion, its ideology and practices further operate as tools to intensify this victimisation and injustice. The cleansing act ends with Fiona's accusation as a witch

and her punishment by burning at the stake which furnishes a warning to all those who don't fit to the frames of a rigid system.

Resistance through Reliance on Feminine Power

Fiona and other female figures in The Heart of the Fire (1990) resist subjugation afflicted by religion and patriarchy by relying on an alternate paganistic belief system and realising the potential of the feminine self. From childhood, Fiona and Annie expressed their desire to know about the craft and practice it since they knew it gave Anu (Fiona's grandmother) and other practitioners a sense of power and respect from villagers. The villagers depended on them and they called Anu a wise woman. Fiona says:

She (Gran) is not very tall for a woman, nor broad, but the strongest men in Glen Lochlan bow their heads and acknowledge her when she passes by, and the woman curtsey. No, Gran is not afraid of anyone. Everyone in the village owes their loyalty to Lord Lochlan, but even in his presence she is as haughty as a queen. It is my grandmother, or her best friend Mina, the people come to when they are sick, and it is they who know everything there is to know about plants and how they may help us. (Fallingstar, 1990, p.13)

Then she adds:

I think longingly of when I will again be able to visit with Gran and Mina, asking them questions and watching the magic work they do that is so much more exciting than the drudgery of cooking and cleaning and sewing that my mother does. (Fallingstar, 1990, p.18)

The practice of craft builds in Fiona and Annie a sense of empowerment that crumbles the existing patriarchal dispositions on femininity and feminine roles. The knowledge of herbs, and the ability to heal and control events like childbirth implant an authoritarian impulse over oneself. Fiona also realises the prospect of reproductive power in womanhood and exercises the privilege of choice in reproduction which is not granted under patriarchy. She states:

I feel my power as a woman, priestess who owns herself, who chooses consciously, as I have ever felt it before. And I feel in myself the power of the oak and the willow and the apple tree in blossom that may one day bear fruit. It is my choice. (Fallingstar, 1990, p. 275)

And she affirms:

When I grow up, I think to myself firmly, I will not have children. I will learn everything Gran and Mina know about herbs, everything Sarah knows about helping babies come. And whatever the men in the coven know, yes I'll learn that too. And when I walk by, people in the village will nod to me and drop their eyes as they do with Gran. (Fallingstar, 1990, p.19)

It is the same body that Fiona uses as a weapon to fight against patriarchy and suffers oppression in the hands of religious fundamentalists. When Sean forces her

to have his child, she strongly repels and says, “Neither you nor any man can force me to bear... We’re not animals! I’m not a heifer to bear a calf every year, nor a chicken to lay an egg every day” (Fallingstar, 1990, p. 283).

Fiona also defends her paganistic faith to Sean’s accusation as witch and says, “Anyone who spends time on the earth and with the plants of the earth might know-will quickly learn-... may quickly learn how to avail herself of the natural powers around her. There’s nothing of Satan in this” (Fallingstar, 1990, p. 283). She later defies her lover, Alain’s suggestion to leave the village and travel with him, emphasising her individuality as not succumbing to male choices.

Annie voices her repulsion to patriarchy and asserts self-reliance when she says, “ I do as I please, and fear no man, and have no master but what my heart tells me” (Fallingstar, 1990, p. 294). Both Fiona and Annie share intense female companionship offered as part of their pagan faith and neither of them fears the loss of their camaraderie as Annie says, “Once we marry, I’m afraid he’ll think he owns me!... Who knows if I would ever see you - or if he would even allow me to go to coven meetings?” (Fallingstar, 1990, p. 333). She feels faultless and fulfilled through her pagan faith and Fiona’s company.

Fiona’s grandmother, Anu too displays resistance to bodily duties imposed upon the female body by religion and society. She teaches Fiona and Annie the autonomy of the female self and body to choose when to bring a new life to the world and makes them realise their unique responsibility. Anu says:

Remember girls, you are not breeders. One or two bairns if you wish. Not so many as to turn you from your true purpose. The world is full of women who can bring forth children, there are very few of us indeed, women of the sun and moon, women who heal the earth and midwive her bringing forth. We must survive. Without our magic, all the cycles which seem so much larger than us, the tides and the earth’s turning, the bow, disk and horns of the moon, the times of planting and of harvesting, without us, and our power, all will go awry. (Fallingstar, 1990, p. 276- 277)

She also helps Jonet, who is an ardent Christian to terminate her pregnancy and consoles her that it is not a sin. She says, “It is no sin to say no to a spirit that you cannot survive bringing forth” (Fallingstar, 1990, p. 41).

Anu is a staunch proponent of an alternate practice that is in opposition to Christianity and attacks Christianity. She advises Fiona, “Dinna go wringing your hands together like that woman. Never, ever, ever. Keep your palms open ... and good fortune will find them. Leave this wringing and praying and clasping of hands together for idiots and once-borns” (Fallingstar, 1990, p. 42), and adds, “One wonders if humans were so stupid before Christianity or if Christianity has made them so. I seem to recall that at one time in the world, there was more good sense than there is now” (Fallingstar, 1990, p. 42-43).

She also trusts her inner self and rejects external forces. In contrast to all these female figures, Fiona’s sister, Eostre adopts a different form of resistance to religious

fundamentalism and scorns both the coven and kirk. She says, “If witches cannot save themselves from fire in this world and Christians must face it in the next, what’s the use” (Fallingstar, 1990, p. 564).

Conclusion

Cerridwen Fallingstar’s The Heart of the Fire: A Novel (1990) opens up the significance of a new mode of resistance to religious ethnocentrism, patriarchy and misogyny that relies on the practice of a paganistic, gynocentric belief system or mode of knowledge meant as witchcraft. Religion dictates unequal gender relations by prescribing certain patterns of behaviour and roles that ultimately end up in inequality, intolerance and subjugation. Instead, witchcraft emerges as a counter-practice that ensures autonomy, empowerment, peace and consolation in place of conventional mainstream religious systems that are androcentric and oppressive.

Works Cited

Adorno, T. W., et al. (1950). The Authoritarian Personality. New York : Harper and Row.

Altemeyer, Bob. (2003). Why Do Religious Fundamentalists Tend to be Prejudiced? The International Journal for the Psychology of Religion,13(1), 17-28. Taylor & Francis Online, https://doi.org/10.1207/S15327582IJPR1301_03.

Bizumic, Boris. (2016). Ethnocentrism. ResearchGate, www.researchgate.net/publication/290997274.

Briggs, Robin. (1996) . Witches and Neighbours : The Social and Cultural Context of European Witchcraft . London : HarperCollins.

Capucao, Dave Dean. (2010). Religion and Ethnocentrism: An Empirical-Theological Study. Boston: Brill.

Fallingstar, Cerridwen. (1990). The Heart of the Fire: A Novel. San Geronimo : Cauldron Publications.

Goodare, Julian, et al., editors. (2008). Witchcraft and Belief in Early Modern Scotland. New York: Palgrave Macmillan.

Henderson, Lizanne. (2016) .Witchcraft and Folk Belief in the Age of Enlightenment : Scotland , 1670-1740. London : Palgrave Macmillan.

Normand, Lawrence, and Gareth Roberts, editors. (2000) Witchcraft in Early Modern Scotland: James VI’s Demonology and the North Berwick Witches. Exeter: U of Exeter P.

Sumner, William Graham. (1906). Folkways: A Study of the Sociological Importance of Usages, Manners, Customs, Mores, and Morals. Boston: The Athenaeum P.

24

കളരിപ്പയറ്റ്– കേരളക്കരയുടെ ആത്മരക്ഷാപദ്ധതി

ഡോ. ബീനാകൃഷ്ണൻ എസ് കെ
പ്രൊഫസർ, ഗവൺമെൻറ് കോളേജ്, നെടുമങ്ങാട്

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഒരു ദേശത്തെ മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു വേർതിരിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ ഒട്ടേറെയുണ്ട്. ഭൂമിശാസ്ത്രവും പ്രകൃതിയുടെ ഘടനയും അവയിൽ മുഖ്യമായ രണ്ട് അംശങ്ങളാണ്. ഒരു ജനതയെ തിരിച്ചറിയാൻ സഹായിക്കുന്ന വ്യക്തിത്വം സംസ്കാരം തന്നെ. ചരിത്രവും വിശ്വാസങ്ങളും പാരമ്പര്യവും ആചാരമര്യാദകളും എന്നുവേണ്ട, പാരമ്പര്യ ചികിത്സാരീതികളും കായികകലകളുമൊക്കെ കൈകോർത്തുനിൽക്കുന്ന ഒരു സാംസ്കാരിക സ്ഥാപനമാണ് നമ്മുടെ കേരളം. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന് അല്പം വേർതിരിഞ്ഞാണ് കിടപ്പെങ്കിലും അയൽ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പൈതൃക പാരമ്പര്യങ്ങൾ കേരളസംസ്കാരത്തെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവൻരക്ഷ ഉറപ്പാക്കാനായി ശത്രുവിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ശാരീരികാഭ്യാസമാണ് ആയോധനകല. എല്ലാ ജീവജാലങ്ങൾക്കും ഇതിനു തനതായ ശീലങ്ങളുണ്ട്. ആയുധമില്ലാതെയും ആയുധമുപയോഗിച്ചും നടത്തുന്ന സുരക്ഷാപ്രവൃത്തികൾ കളരിയഭ്യാസത്തിന്റെ ചിട്ടയിൽപ്പെടുന്നു. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ ആയോധനവിദ്യ കലകളുടെയാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടും. ആത്മരക്ഷാപദ്ധതി എന്ന നിലയിൽ കളരിപ്പയറ്റിനെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിൽ.

താക്കോൽ വാക്കുകൾ
നിഷ്പത്തി, പ്രചാരം, നിർമ്മിതി, മെയ്യൊരുക്കം

ആമുഖം

മധ്യകാലഘട്ടത്തിലും ആധുനികയുഗത്തിന്റെ ശൈശവഘട്ടത്തിലും വിശേഷിച്ച് പതിനഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടിനും പതിനേഴാംനൂറ്റാണ്ടിനും ഇടയ്ക്കുള്ളകാലഘട്ടത്തിൽ മലയാളഭൂമി സംയോജിതമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നില്ല. അനവധി പ്രവിശ്യകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു കിടന്ന ഒരു ഭൂപ്രദേശമായിരുന്നു കേരളം. ഓരോ പ്രവിശ്യക്കും ഓരോ ക്ഷത്രിയ രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇവിടത്തെ കായിക കലാ സംസ്കാരമായി അംഗീകാരം നേടിയ ഒരായോധനമുറയാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. ദേശരക്ഷയെക്കരുതി ഓരോ നാട്ടുരാജ്യവും സ്വന്തം സേനകൾക്കു രൂപം നൽകി. സ്വാഭാവികമായും സൈനികരെ യുദ്ധമുറകൾ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമായി. ക്ഷത്രിയ രാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും മാത്രമല്ല. ഉന്നതകുലജാതരായ വനിതകളും യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജാതിമതങ്ങൾ നോക്കാതെ ചെറുപ്പക്കാർ സൈനികമുറകൾ പരിശീലിച്ചു പോന്നു. അക്കാലത്ത് ദേശിംഗനാട് (ഇന്നത്തെ കൊല്ലം) വേണാടിന്റെ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. പതിമൂന്നാം ശതകത്തിനും പതിനാറാം ശതകത്തിനുമിടയ്ക്ക് ദേശിംഗനാട്ടിൽ കളരിപ്പയറ്റിൽ വിദഗ്ധകളായ വനിതകളുടെ ഒരു സേനയുണ്ടായിരുന്നു.തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ കളച്ചൽ എന്ന ദിക്കായിരുന്നു ഇവരുടെ സ്വദേശം. ആയോധനത്തിനുകൂടി പ്രയോജനം ചെയ്യുന്നതാണ് നൃത്തത്തിനുള്ള ചുവടുവയ്പുകളെന്നും 'ആരഭടി' എന്ന നാട്യക്രിയ പടയാളികളിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചുവെന്നുമുള്ള ഭരതമുനിയുടെ വെളിപ്പെടുത്തൽ ആയോധനവിദ്യയും നാട്യകലയുമായുള്ള അടുപ്പത്തിനു തെളിവാണ്.

പദനിഷ്പത്തി

കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന പദം തന്നെ സ്വയം വിശദീകരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കളരിയിൽ പരിശീലിക്കുന്ന പയറ്റായതിനാലാണ് ഈ കായികാഭ്യാസങ്ങളെ കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റു കായികാഭ്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങളെയെല്ലാം അതിശയിക്കുമാറ് ശാസ്ത്രീയമായി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഒരു കായികാഭ്യാസമാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. ഇതിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ദൈനംദിന പരിശീലനം കൊണ്ട് ശാരീരികാരോഗ്യപുഷ്ടിക്ക് പുറമെ ഉത്തമമായ ഒരായോധനമുറയിൽ വൈദഗ്ധ്യം കൂടി ആർജിക്കുന്നു. ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ദേശരക്ഷയ്ക്കും അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു യുദ്ധമുറ എന്ന നിലയ്ക്ക് കളരിപ്പയറ്റിന് ഏറെ പ്രചാരം കിട്ടി. ഉത്തര കേരളമായിരുന്നു കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പ്രധാന കേന്ദ്രം. ഖല്വരിക എന്ന സംസ്കൃത പദത്തിൽ നിന്നാണ് കളരി എന്ന മലയാള പദം ഉണ്ടായതത്രെ. എന്നാൽ കളം കാളിയുടെ വാസസ്ഥലമാണ്. കാളിയുടെ അനുഷ്ഠാനം നടക്കുന്ന ബലികളെല്ലാം കളത്തിൽ മാത്രമെ പതിവുള്ളൂ. തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ മുടിപ്പുരകളിൽ കാളിയൂട്ടു നടക്കുമ്പോൾ സ്വസ്ഥാനത്തിനു ചുറ്റും കാളി നടത്തുന്ന സുരക്ഷാവീക്ഷണത്തെ 'കളംകാവൽ' എന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. കളമെഴുത്ത്, ബലിക്കളം, കളിക്കളം, കളപ്പുര, മെതിക്കളം (നെൽക്കളം) എന്നിവിടങ്ങളിലും കാളിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നാണ് വിശ്വാസം. യുദ്ധസ്ഥലത്തിന് പടക്കളമെന്നു പേരുവരാൻ കാരണവും ബലിസങ്കല്പം തന്നെ. അതിനാൽ അനുഷ്ഠാനപ്രധാനമായതും ശ്രദ്ധിയോടും വൃത്തിയോടും സൂക്ഷിക്കേണ്ട സ്ഥലമെന്നും കളത്തെക്കുറിച്ച് അർത്ഥം പറയേണ്ടി വരും. കാളിയുടെ ഈ സാന്നിദ്ധ്യം തന്നെയാണ് കളരിയുടെയും പേരിന് കാരണമായത് സംഘകാലകവിതകളായ പുറംനാനൂറിലെ 225,237, 245, 356, എന്നീ പാട്ടുകളിലും അകനാനൂറിലെ 34, 231, 293 തുടങ്ങിയ പാട്ടുകളിലും കളരി പരാമർശമുണ്ട്.. 'മക്കൾ വിളയാട്ടു' സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചും 'മുതുമരത്തു മുരൺ കളരി'യെക്കുറിച്ചും സംഘകൃതിയായ പട്ടിണിപ്പാലൈയിൽ അമ്പത്തിയഞ്ചു മുതൽ എഴുപതുവരെ വരികളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഈ കളരി സമ്പ്രദായം രണ്ടാം ചേര സാമ്രാജ്യകാലത്തുണ്ടായ ചേര-ചോള യുദ്ധത്തോടെ സാർവത്രികമായെന്നു ചരിത്രകാരനായ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള പറയുന്നു.

കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പ്രചാരം

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിനും പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിനും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിലെ കായിക കലാസംസ്കാരമായി അംഗീകാരം നേടിയ ഒരായോധന മുറയാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. അക്കാലത്ത് ദേശരക്ഷയെക്കരുതി ഓരോ നാട്ടുരാജ്യവും സ്വന്തം സേനകൾക്കു രൂപം നൽകി. സ്വാഭാവികമായും സൈനികരെ യുദ്ധമുറകൾ പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമായി. ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളും മാത്രമല്ല ഉന്നതകുലജാതകളായ വനിതകളും യുദ്ധമുറകൾ അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങി. ജാതിമതങ്ങൾ നോക്കാതെ ചെറുപ്പക്കാർ സൈനികമുറകൾ പരിശീലിച്ചു പോന്നു. പതിമൂന്നാം ശതകത്തിനും പതിനാറാംശതകത്തിനും ഇടയ്ക്ക് ദേശിംഗനാട്ടിൽ കളരിപ്പയറ്റിൽ വിദഗ്ധകളായ വനിതകളുടെ ഒരു സേനയുണ്ടായിരുന്നു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ കുളച്ചൽ എന്ന ദിക്കായിരുന്നു ഇവരുടെ സ്വദേശം.

കളരിപ്പയറ്റ് എന്ന പദം തന്നെ സ്വയം വിശദീകരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്, കളരിയിൽ പരിശീലിക്കുന്ന പയറ്റായതിനാലാണ് ഈ കായികാഭ്യാസങ്ങളെ കളരിപ്പയറ്റ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റു കായികാഭ്യാസ സമ്പ്രദായങ്ങളെയെല്ലാം അതിശയിക്കുമാറ് ശാസ്ത്രീയമായി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ഒരു കായികാഭ്യാസമാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. ഇതിന്റെ ക്രമാനുഗതമായ ദൈനംദിന പരിശീലനം കൊണ്ട് ശാരീരികാരോഗ്യ പുഷ്ടിക്ക് പുറമേ ഉത്തമമായ ഒരായോധനമുറയിൽ വൈദഗ്ധ്യം കൂടി ആർജിക്കാം. ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ദേശരക്ഷയ്ക്കും അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു യുദ്ധമുറ എന്ന നിലയ്ക്ക് കളരിപ്പയറ്റിന് ഏറെ പ്രചാരം കിട്ടി. ഉത്തര കേരളമായിരുന്നു കളരിപ്പയറ്റിന്റെ പ്രധാന ക്രന്ദ്രം. പുറമെനിന്നുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ വേണ്ടീട്ടാണ് ഇവിടെയുള്ളവർ പയറ്റു പഠിച്ചു പോന്നത്. കേരളത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലും തുളുനാടിന്റെ ചില പ്രദേശങ്ങളിലും കളരിയഭ്യാസങ്ങൾക്ക് വലിയ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു.

കളരിത്തറ നിർമ്മിതി

കളരിയുടെരൂപഘടന ദീർഘചതുരമാണ്. സമനിരപ്പായ സ്ഥലം മതിലുകെട്ടിയോ മറ്റു തരത്തിൽ മറച്ചോ കളരി നിർമ്മിക്കുന്നു. നീളത്തിന്റെ പകുതി വീതി എന്ന വാസ്തുകണക്കിൽ നിർമ്മിക്കുന്ന കളരികൾ നീളത്തിന്റെ കണക്കിലാണറിയുന്നത്. അങ്ങനെ അറുപത്തീരടി, അമ്പത്തീരടി, നാല്പത്തീരടി, മുപ്പത്തീരടി, ഇരുപത്തീരടി എന്നിങ്ങനെ കണക്കനുസരിച്ച് കളരികളെ വിളിക്കുന്നു. ഇലങ്കങ്ങൾക്കും കണക്കിതുതന്നെ. അറുപത്തീരടിയെ പെരുങ്കുളരി എന്ന് പൊതുവെ വിളിക്കും. നാൽപത്തിരണ്ടടി നീളത്തിനു ഇരുപത്തിയൊന്നടി വീതിയുണ്ടാകും. ഇരുപത്തീരടിക്കുമാത്രം നീളവും വീതിയും തുല്യമായിരിക്കും. തെക്കൻചിട്ടയിൽ സമനിരപ്പിലുള്ള നിലക്കളരി കളാണ് പ്രധാനം. വടക്കൻ ചിട്ടയിൽ ഭ്രമി കുഴിച്ചു നിർമ്മിച്ച 'കുഴിക്കളരി' കളാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. തെക്കുപടിഞ്ഞാറുയർന്ന് വടക്കുകിഴക്കു താണ് ജലവീഥിയിലുള്ള ഭ്രമിയുടെ മാനുഷഖണ്ഡത്തിലോ ഈശാനഖണ്ഡത്തിലോ പൊതുക്കളരികൾ നിർമ്മിക്കാം. എന്നാൽ സർപ്പക്കാവുകൾ ജീർണ്ണക്ഷേത്രങ്ങൾ ഇവയുള്ള സ്ഥലവും പൂഴിമണ്ണുള്ള സ്ഥലം, ചതുപ്പുനിലം, കുന്നിൻപുറം ചെങ്കല്ലും കരിങ്കല്ലും നിറഞ്ഞ സ്ഥലം സമനിരപ്പെങ്കിലും മൈതാനം പോലെ വിസ്തൃതമായ സ്ഥലം എന്നിവ കളരിക്കുനന്നല്ല. വീടിനോട് ചേർന്നാകുമ്പോൾ കളരികൾ ഈശാനഖണ്ഡത്തിലും വീട് മാനുഷഖണ്ഡത്തിലുമാണ് വേണ്ടത്. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ പ്രത്യേക രീതി വച്ച് പലപ്പോഴും കളരി കന്നിമൂല തൊട്ടുവരും വിധം തെക്കുവശത്താവുകയാണ് പതിവ്.

നെഞ്ചിനൊപ്പം ആഴമെന്ന പൊതുവ്യവസ്ഥ കടത്തനാട്ടിൽ അല്പം വ്യത്യാസം വരും. അവിടെ നാലടി കുഴിച്ച് ആ മണ്ണുകൊണ്ട് കുഴിയുടെ അതിരിൽ ചുമരു നിർമ്മിച്ച് മേൽക്കുരയിട്ടാൽ കളരിയായി. ഇപ്രകാരം നിർമ്മിക്കുന്ന കളരികളിൽ കിഴക്കുനിന്നല്പം വടക്കോട്ടുമാറി കളരിയിലേക്കിറങ്ങുന്നതിനുള്ള പടികൾ നിർമ്മിക്കുന്നു. കളരിക്കുള്ളിൽ പൂത്തറയും ഗുരുത്തറയും വേണം. നാല്പത്തിയാറോളം ദേവീദേവന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം കളരിയേയും അഭ്യാ

സികളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നതായി സങ്കല്പമുണ്ട്. ആരോമൽച്ചേകവരെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടിൽ നൂറ്റെട്ടു പ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയിട്ടും ഭ്രമിക്കുമേൽ കനകപ്പൊടി വിതറിയിട്ടും ഭ്രമികുഴിച്ചു കനകം വയ്പ്പു നടത്തിയിട്ടും ഭ്രമിയുടെ ഇളക്കം തീർക്കാനാകാത്തതിനാൽ പരശുരാമൻ നാൽപ്പത്തിരണ്ടു കളരി തീർത്തു മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരില്ലാഞ്ഞിട്ടു പരദേശത്തു നിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തിയ ശേഷം കളരിയിൽ ദേവതകളെ കുടിവയ്പ്പിച്ചുവെന്നു പറയുന്നു. കന്നിമൂലയിലെ പൂത്തറയിൽ സപ്തമാതൃ സങ്കല്പത്തിൽ അഞ്ചോ ഏഴോ പടികളും കുമ്പുമെന്നാണ് വിധി. പൂത്തറയുടെ ഉയരവും പടികളുടെ ദൈർഘ്യവും ഇരുപത്തേഴു വിരൽ വേണമെന്നാണ് വ്യവസ്ഥ. മുകളിലോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും വ്യാസം കുറഞ്ഞുവരുംവിധം വേണം പടികൾ നിർമ്മിക്കേണ്ടത്. പടികളുടെ ഉയരം താഴെ നിന്നും എട്ടു വിരൽ നീളത്തിൽ നിന്നു ക്രമപ്രകാരം ഓരോ വിരൽ കുറഞ്ഞ് ഏഴ്, ആറ്, അഞ്ച്, നാല്, മൂന്ന്, രണ്ട് എന്നിങ്ങനെ കണക്കാക്കണം. പടിയുടെ മുകളിലുള്ള കുമ്പിന് ഏഴുവിരൽ പൊക്കം വേണം. കുമ്പു നിൽക്കുന്ന ഏഴാമത്തെ പടിയെ മണിപീഠമെന്നു വിളിക്കുന്നു.പൂത്തറയിൽ നിന്നല്പം മാറി ഒന്നരയടി സമചതുരത്തിൽ ഗണപതിത്തറയും വേണം. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇവിടെ ഒരു പീഠം കൂടി നിർമ്മിച്ചു ഉരുത്തറയും സങ്കല്പിക്കും. ഇവിടെ നമസ്കരിച്ചു മാത്രമെ അഭ്യാസം പതിവുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, കളരിയിൽ വലതുകാൽ വച്ചിറങ്ങണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ട്.

മെയ്യൊരുക്കം

കളരി അഭ്യാസികൾ പാരമ്പര്യമായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന വസ്തുത്തെ കച്ച എന്നു പറയുന്നു. പരിശീലന സമയത്തും അങ്കം, പൊയ്ത്ത് തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളിലും കച്ച ധരിക്കാൻ പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. പ്രാണകേന്ദ്രമായി കരുതുന്ന നാഭി കടി പ്രദേശത്തെ ബലപ്പെടുത്തികൊണ്ട് ഇറുകെ കച്ച ധരിക്കുമ്പോൾ ശരീരത്തിന് കൂടുതൽ ബലവും പ്രയോഗ സാമർത്ഥ്യവും കൈവരുന്നു. പതിനെട്ട് മുഴം നീളവും എട്ട് വിരൽ വീതിയുമുള്ള ബലമുള്ളതരം തുണിയാണ് കച്ചയായി ഉപയോഗിക്കുന്നത്, കളരിയിൽ ഒരുതരം അഭ്യാസശൈലിയിലൂടെയാണ് കച്ച കെട്ടുന്നത്. കച്ചകെട്ടലിൽ കുതിരമുഖം, ആനമുഖം, തുടങ്ങിയ ശൈലികളെക്കുറിച്ച് വടക്കൻപാട്ടുകളിൽ കാണാം. വലിഞ്ഞമർന്നും ഒത്തടി അമർന്നും മറ്റുമുള്ള അഭ്യാസമുറകളിലൂടെയുള്ള കച്ചകെട്ടൽ രീതിയാണ് ഇത്തരത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. വടക്കൻ പാട്ടുകളിൽ കച്ചകളെക്കുറിച്ചും കച്ചകെട്ടലിന്റെ തന്ത്ര-ബലങ്ങളെക്കുറിച്ചും നിരവധി പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. തച്ചോളി ചന്തുവിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന പാട്ടുകാരന്റെ വരികൾ ഇപ്രകാരമാണ്.

"നാല്പത്തിരുമുഴം പുള്ളിക്കച്ച
കുഴലീന്ന് തച്ചു വലിച്ചെടുത്തു
പന്തുകണക്കിൽ ചുരുട്ടി കച്ച
ആകാശം ചൂണ്ടി എറിഞ്ഞു കച്ച
കയ്യോടെ വാലും പിടിച്ചു ചന്തു
അയ്യാളെ കരം വരുകും മുമ്പിൽ
വടക്കൻ ഞൊറിവെച്ചും ഞാത്തുവെച്ചും
തെക്കൻ ഞൊറിവെച്ചും കുന്തൽ വെച്ചും
ആനമുഖം വെച്ചും കെട്ടുന്നുണ്ട്.
പതിനെട്ടു ഞൊറിവെച്ചു കച്ചകെട്ടി
അങ്കവാലങ്ങു ഉഴിഞ്ഞു കെട്ടി"

ഇത്തരം വർണനകൾ കച്ചാധാരണവിശേഷം മാത്രമല്ല അഭ്യാസപാടവ പ്രദർശനവും, വീരന്മാരുടെ അസാമാന്യ ശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണം കൂടിയാണ്. കച്ച ധരിച്ചവന് മാരക

മായ മുറിവേറ്റാൽപോലും കച്ച അഴിച്ചുമാറ്റുന്നതുവരെ മരണം സംഭവിക്കില്ലെന്നു കരുതിയിരുന്നു. തച്ചോളി ഒതേനനും ആരോമൽ ചേകവരുമൊക്കെ മാരകമായ മുറിവേറ്റിട്ടും വീട്ടിലെത്തി ഉറ്റവരോടും ഉടയവരോടും അന്ത്യമൊഴി നടത്തിയ ശേഷമാണ് 'കച്ചയഴിച്ച് മരിച്ചുവീഴുന്നത്.' ഇത്തരം കച്ചധാരണ വിവരണവും മറ്റും കളരി പരിശീലനത്തിൽ കച്ചയ്ക്ക് നൽകിയ പ്രാധാന്യത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. (26 വടക്കൻ പാട്ടുകൾ, പു.323)

അടവ്, ചുവട്, വടിവ്

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രാചീനമായ ആയോധന കായികമുറകളിലൊന്നാണ് കളരിപ്പയറ്റ്. തികച്ചും ശാസ്ത്രീയമായി അടുക്കും ചിട്ടയും ചേർത്ത് രൂപം നൽകപ്പെട്ട കളരിയഭ്യാസത്തിന് വ്യക്തമായ പാഠ്യപദ്ധതിയും പരിശീലനക്രമവും പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. നാല് ഘടകങ്ങളായാണിത് ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. മെയ്പയറ്റ്, കോൽപയറ്റ്,, ആയുധപയറ്റ്, വെറുംകൈപ്രയോഗം എന്നിവയാണ് ഈ നാല് ഘടകങ്ങൾ. മെയ്ത്താരി, കോൽത്താരി, അങ്കത്താരി, വെറുംകൈ എന്നിങ്ങനെ സാങ്കേതികമായി ഇവ അറിയപ്പെടുന്നു. ഇവയ്ക്ക് പുറമെ മർമ്മ വിദ്യാപാഠങ്ങൾ, ഉഴിച്ചിൽ, ചികിത്സാസമ്പ്രദായങ്ങൾ എന്നിവ കളരിപഠനത്തിന്റെ അവസാന പാഠ്യപദ്ധതിയിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കളരിപ്പയറ്റിന്റെ ആദ്യത്തേയും അടിസ്ഥാനപരവുമായ ഘടകമാണ് മെയ്പ്പയറ്റ്. ഏതൊരു കായികാഭ്യാസമുറയ്ക്കും കണ്ണും കരുത്തും നൽകുന്നത് ശരീരമാണ്. ശരീരത്തെ ശാസ്ത്രീയമായി സംസ്കരിച്ചെടുക്കാനാവശ്യമായ കൈ-മെയ് ചലനങ്ങളെ ചിട്ടയോടെ രൂപപ്പെടുത്തി നിരന്തരപരിശീലനത്തിലൂടെ പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്നതാണ് മെയ്പ്പയറ്റ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. അത്തരത്തിൽ സ്വായത്തമാക്കുന്ന ചലനങ്ങൾ ശരീരം സ്വാംശീകരിക്കുകയും ആവശ്യമനുസരിച്ച് ഉടൻ പ്രതികരിക്കാൻ ശരീരത്തെ സജ്ജമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മെയ്ത്താരിയിലൂടെ ശരീരത്തിന് ലാഘവവും നിയന്ത്രണവും ലഭ്യമാകുന്നതോടെ പാഠ്യപദ്ധതിയിലെ രണ്ടാംഘട്ടമായ കോൽത്താരിയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. വടിപ്പയറ്റ്, കോൽപ്പയറ്റ് എന്നുകൂടി ഈ പരിശീലനം അറിയപ്പെടുന്നു. പന്തീരാൻ, മുച്ചാൺ, ഒറ്റ എന്നിവയുടെ പയറ്റുമുറകളാണ് ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. ആയുധ പ്രയോഗത്തിനാവശ്യമായ കൈവേഗത, കൺമൂർച്ച എന്നിവയും വെട്ടുംതടവും നീട്ടും ഒഴിച്ചിലും അടവും തൊഴിലും വടിപ്പയറ്റിലൂടെ നേടാൻ കഴിയുന്നു.

പരിശീലനത്തിന്റെ മൂന്നാംഘട്ടമായ ആയുധ പരിശീലനം അങ്കത്താരി ആയുധപ്പയറ്റ്, ആയുധവിദ്യ എന്നിങ്ങനെ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ മുറയാണ് കേരളീയ യുദ്ധസമ്പ്രദായത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായി വർത്തിച്ചിരുന്നത്. ഗദ, കഠാര, കുന്തം, വാൾ, പരിച, കത്തി, ഉറുമി എന്നിവയാണ് ഈ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആയുധ പരിശീലനത്തോടൊപ്പമോ അതിനുശേഷമോ ആണ് വെറും കൈപ്രയോഗവും മർമ്മവിദ്യയും പരിശീലിപ്പിക്കുന്നത്. ഇത് ഗുരുവിന് പ്രത്യേക താല്പര്യമുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ മാത്രമെ സാധാരണ പരിശീലിപ്പിക്കാറുള്ളൂ. സ്വഭാവഗുണം, മനോനിയന്ത്രണം, കാര്യശേഷി, ഇവ തികഞ്ഞവർക്കായിരുന്നു കൊടും വിദ്യയായ മർമ്മ പ്രയോഗങ്ങൾ കൊടുത്തിരുന്നത്. തന്റെ ജീവന് ഭീഷണിയാകുമ്പോഴല്ലാതെ മറ്റ് അവസരങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കില്ലെന്ന് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതിനുശേഷമേ മർമ്മ പാഠങ്ങൾ ആരംഭിക്കാറുള്ളൂ.

ആത്മരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രതിയോഗിയുടെ നേരെ പ്രയോഗിക്കുന്ന ആയോധന സമ്പ്രദായമാണ് "അടവ്." അടവും തൊഴിലും പരിശീലിക്കുക എന്നാൽ അടവ് പ്രയോഗിക്കാനും രക്ഷപ്പെടാനും ഉള്ള രീതികൾ ശീലിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. അഭ്യാസമുറകൾ അനേകമുണ്ടെങ്കിലും പതിനെട്ടടവുകളെപ്പറ്റിയാണ് പ്രത്യേകമായി പറയപ്പെടുന്നത്. ശരീരത്തിന്റെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രം തുലനനിലയിൽ നിർത്തത്തക്കവണ്ണം കാലുകൾ യഥോചിതം മുന്നോട്ടോ പിന്നോട്ടോ പാർശ്വങ്ങളിലേക്കോ ചില പ്രത്യേക രീതികളിൽ വയ്ക്കുന്നതിനാണ് കളരിപ്പയറ്റിൽ ചുവട്

എന്ന് പറയുന്നത്. പ്രധാനമായും അഞ്ച്തരം ചുവടുകളാണുള്ളത്. ആക്ക ചുവട് , നീക്ക ചുവട് , ചാട്ടചുവട്, വട്ടച്ചുവട്, നീട്ടച്ചുവട്. ചുവടുകൾ വെയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്നും ആവിർഭവിച്ച് ശരീരം ചില പ്രത്യേക നിലകൾ അവലംബിക്കുന്നതാണ് വടിവ്. കളരിപ്പയറ്റിലെ വടിവുകൾ സിംഹം, ആന, കുതിര, കോഴി തുടങ്ങിയ ജീവികൾ പൊരുതുമ്പോൾ അനുവർത്തിക്കുന്ന ഫലപ്രദമായ നിലകളെയും തഞ്ചങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ളതാണെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. അഷ്ടവടിവുകൾ എന്ന നിലയിൽ ഗജവടിവ്, സിംഹവടിവ്, അശ്വവടിവ്, വരാഹവടിവ്, മത്സ്യവടിവ്, കുക്കുടവടിവ്, മയൂരവടിവ്, സർപ്പവടിവ് എന്നീ എട്ടെണ്ണമാണുള്ളത്.

കാലികപ്രസക്തി

മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവും ബുദ്ധിപരവുമായ വികാസത്തിന് കായികാഭ്യാസങ്ങൾ വളരെയേറെ സഹായിക്കുന്നു. അനാദികാലം മുതലെ ലോകമെമ്പാടുമുള്ള ജനങ്ങൾ കായികകലയ്ക്ക് അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണ് നൽകിയിട്ടുള്ളത്. കായികാഭ്യാസത്തിലും ആയോധനകലയിലും പ്രാവീണ്യംനേടുക എന്നത് ഏതെങ്കിലും പദവിയിലേയ്ക്ക് പരിഗണിക്കാനുള്ള യോഗ്യതയായി അക്കാലത്ത് കണക്കാക്കിയിരുന്നു. കളരിയഭ്യാസം പൂർണ്ണമായും ശരീരശാസ്ത്രപരമായ കണ്ടെത്തലുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രകൃതിക്കനുസൃതമായി രൂപപ്പെടുത്തിയ ആയോധനകലയാണ്. ഇന്ന് നിലവിലുള്ളതിൽ വച്ചേറ്റവും നല്ല ഒരു വ്യായാമ മാർഗ്ഗമാണ് കളരിയഭ്യാസം. മാത്രമല്ല ചികിത്സാസമ്പ്രദായമടക്കം പരിശീലനം നൽകപ്പെടുന്ന ഒരേയൊരു ആയോധനകല കളരിപ്പയറ്റ് മാത്രമാണ് എന്നുള്ളതും ഇതിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ഗുരുവിന്റെ കീഴിൽ ശ്രദ്ധാപൂർണ്ണമായ നിരീക്ഷണത്തിൽ നിത്യവും കളരിയഭ്യസിക്കുന്നത് ശിഷ്യൻമാർക്ക് വ്യവസ്ഥയും ജീവിതത്താടുള്ള ആഭിമുഖ്യവും വളർത്തുവാൻ ഉതകും. ഇത് ശാരീരിക മാനസിക ആരോഗ്യത്തെ പരമമായ അവസ്ഥയിൽ നിലനിർത്തും. ഇന്നും ഗുരുകുല സമ്പ്രദായമനുസരിച്ച് അഭ്യസിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കായികകല കളരി മാത്രമാണ്.

വർഷങ്ങളുടെ ചിട്ടയോടെയുള്ള പരിശീലനം കൊണ്ട് ഒരാളിൽ ശ്രദ്ധ, വേഗത, ശക്തി, വിദ്യ, ബുദ്ധി, സിദ്ധി എന്നീ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. അതിലൂടെ സ്വയം രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തിലുള്ള നില, നീക്കം, പ്രയോഗം, പ്രതിരോധം, കൃത്യത, വഴക്കം, ഏകോപനം മുതലായ കഴിവുകൾ അഭ്യസിക്കാനാകും. പരമ്പരാഗത സ്വയം പ്രതിരോധതന്ത്രങ്ങളും താളാത്മകമായ മെയ്യഭ്യാസവും ഒത്തുചേരുമ്പോൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൈകാലുകൾക്ക് വലിയ ഭേദ്യതാശക്തിയും ശരീരശാസ്ത്രപരമായ അറിവും ലഭിക്കും. അതുപോലെ തന്നെ കായികമായി കരുത്ത് നേടുന്നവരിൽ സ്വാഭാവികമായും വ്യക്തിത്വവും സൽസ്വഭാവവും വളർന്നുവരും. ഇന്ന് കളരിയഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ജനങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽത്തന്നെ പുത്തൻതലമുറ കളരി അഭ്യസിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. കളരിയഭ്യാസം പോലെയുള്ള പരമ്പരാഗത സമ്പ്രദായങ്ങൾക്ക് വളരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ കഴിവും കായികശേഷിയും വർധിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു. അതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്ക് ആത്മവീര്യം പകരുന്നതോടൊപ്പം പ്രതിരോധത്തിനും പ്രതിയോഗികളെ നേരിടുന്നതിനും ഇത് പ്രയോജനപ്പെടുന്നതാണ്. അതിനാൽ തന്നെ ഈ കലയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടത് വളരെ അത്യാവശ്യമാണ്.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. കളരിപ്പയറ്റ് വിജ്ഞാനകോശം-എസ്.ആർ.ഡി പ്രസാദ്, കൈരളിബുക്സ്, കണ്ണൂർ-2016
2. മധ്യകാല കേരളം, സ്വരൂപനീതിയുടെ ചരിത്രപാഠങ്ങൾ-എം.ആർ രാഘവവാരിയർ, സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം, നാഷണൽ ബുക്സ്റ്റാൾ, കോട്ടയം-2014
3. കളരിയുഴിച്ചിലും മർമ്മചികിത്സയും-ആർ.രാജീവ്ഗുരുക്കൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം-2002

4. കളരിപ്പയറ്റ്-കേരളത്തിലെ പ്രാചീന ആയുധമുറ-പി.ബാലകൃഷ്ണൻ, പൂർണ്ണ പബ്ലിക്കേക്ഷൻസ്, കോഴിക്കോട്-2004

5. കളരിപ്പയറ്റ് കേരളത്തിന്റെ ശക്തിയും സൗന്ദര്യവും-കെ.വിജയകുമാർ, സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്, കേരളസർക്കാർ, തിരുവനന്തപുരം-2000

6. 26 വടക്കൻ പാട്ടുകൾ- പ്രകാശകർ, ശാന്തബുക്സ്റ്റാൾ, ഗുരുവായൂർ -1990

25

ചിന്തുപാട്ട്: സാമൂഹിക-ചരിത്രവിശകലനം

ഡോ. വിശാൽ ജോൺസൺ
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ആലുവ.

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം:
നാടൻപാട്ടുകളിൽനിന്ന് പരിണമിച്ച ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ചരിത്രപരവും പരമ്പരാഗതവുമായ രൂപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായുള്ള വിശകലനമാണ് 'ചിന്തുപാട്ട്: ഒരു സാമൂഹിക-ചരിത്ര വിശകലനം' എന്ന പ്രബന്ധത്തിലൂടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ഊർജസ്വലമായ താളങ്ങളാൽ സവിശേഷതയുള്ള, പ്രകടനസമ്പന്നമായ ചിന്തുപാട്ട് ഒരു സാംസ്കാരികരേഖയായി വർത്തിക്കുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ചരിത്രത്തെ അന്വേഷിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ ചിന്തുപാട്ടിന്റെ പ്രസക്തിയേയും വ്യാപ്തിയേയും പഠനം വിലയിരുത്തുന്നു. തുടർപഠനസാധ്യതകൾക്കും ഈ പഠനത്തിലൂടെ വഴിയൊരുക്കുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ:
ഫോക്‌ലോർ - വാമൊഴി- ചിന്തുപാട്ട്- അനുഷ്ഠാനം- സംസ്കാരം- പൈതൃകം- ആധുനികത- സാങ്കേതികത

ആമുഖം

കേരളത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ച വിവിധ സാംസ്കാരിക ആവിഷ്കാരങ്ങളിൽ, തലമുറകളിലൂടെ വാമൊഴിയായി കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന നാടൻപാട്ടുകൾ കേരളത്തിന്റെ ഗ്രാമീണ ജീവിതത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും മൂല്യങ്ങളുടെയും ആത്മാവിനെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ഗാനങ്ങൾ ജനങ്ങളുടെ വികാരങ്ങൾ, ദൈനംദിന അനുഭവങ്ങൾ, ആത്മീയത എന്നിവ പകർത്തുന്നു. സംഗീതത്തിനും ദൈനംദിനജീവിതത്തിനും ഇടയിൽ ഒരു അതുല്യമായ ബന്ധം

ഇവ സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

നാടൻപാട്ടുകൾ നൂറ്റാണ്ടുകളായി പരിണമിച്ചുവന്നവയാണ്, ജനങ്ങളുടെ കാർഷിക ജീവിതശൈലിയിലും ആചാരങ്ങളിലും ആഴത്തിൽ വേരുന്നിയവയാണ്. ഈ ഗാനങ്ങൾ കേവലം സംഗീതാവിഷ്കാരങ്ങൾ മാത്രമല്ല; അവ ദേശത്തിന്റെ ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ വിവരണങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. വിളവെടുപ്പ് ഉത്സവങ്ങൾ, മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ, തൊഴിലിടങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പൊതു ഇടങ്ങളിലെല്ലാം നാടൻപാട്ടിന്റെ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ട്. അവയുടെ വരികളുടെയും ഈണങ്ങളുടെയും ലാളിത്യം അവയെ എല്ലാവർക്കും പ്രാപ്യമാക്കുന്നു, എന്നിരുന്നാലും അവയുടെ ഉള്ളടക്കം പലപ്പോഴും ആഴത്തിലുള്ളതാണ്. മനുഷ്യപോരാട്ടത്തിന്റെയും ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും ഭക്തിയുടെയും കഥകൾ ഇവ വിവരിക്കുന്നു. സംഗീതപരമായി, കേരളത്തിലെ നാടോടിഗാനങ്ങൾ അവയുടെ ലാളിത്യത്താൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നു, ആവർത്തിച്ചുള്ള ഈണങ്ങളെയും വാദ്യോപകരണങ്ങളെയും താളാത്മകഘടനകളെയും ഇവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഒരു പരമ്പരാഗത നാടോടിഗാനരൂപമായ ചിന്തുപാട്ട്, ഭക്തിയുടെയും സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെയും ശാശ്വതമായ ചൈതന്യത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ഈ വാമൊഴി പാരമ്പര്യം ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ മതപരവും സാമൂഹികവുമായ ഘടനയുമായി പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ഈണങ്ങളും ഗാനരചനാസൗന്ദര്യവും പ്രേക്ഷകരെ ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാമൊഴി പാരമ്പര്യത്തിനുള്ളിലെ ഒരു ക്ലാസിക്കൽ രൂപമെന്നനിലയിൽ ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ചരിത്രപരത കണ്ടെത്താനും പ്രായോഗികത വിശകലനം ചെയ്യാനുമുള്ള ശ്രമമാണ് ഈ പ്രബന്ധം.

നാടോടിഗാനങ്ങൾ കേവലം വിനോദോപാധികൾ മാത്രമല്ല, അവ ഒരു ജനതയുടെ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും തുടിക്കുന്ന ജീവസ്സുറ്റ രേഖകളാണ്.

വാമൊഴി പാരമ്പര്യം : നാടോടിഗാനങ്ങളുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത അവ ലിഖിതരൂപത്തിലല്ല, മറിച്ച് വാമൊഴിയായി തലമുറകളിൽ നിന്ന് തലമുറകളിലേക്ക് കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നതാണ്. വായ്മൊഴി പാരമ്പര്യമായതുകൊണ്ട് തന്നെ ഓരോ പാട്ടുകാരനിലൂടെയും കടന്നുപോകുമ്പോൾ ഇതിൽ പ്രാദേശികമായ മാറ്റങ്ങളും പുതിയ വരികളും കടന്നുകൂടുന്നു . ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള ഓർമ്മയും അനുഭവവുമാണ് ഈ പാട്ടുകളിലൂടെ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നത്.

വംശീയസൗന്ദര്യശാസ്ത്രം: ഫോക്‌ലോർ പഠനങ്ങളിൽ നാടോടിഗാനങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നത് ആ പ്രത്യേക ഗോത്രത്തിന്റെയോ സമൂഹത്തിന്റെയോ സൗന്ദര്യബോധത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ്. മണ്ണ്, കൃഷി, മഴ, കാറ്റ് തുടങ്ങിയ പ്രകൃതിഘടകങ്ങൾക്ക് ഇവയിൽ വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. പല നാടോടിഗാനങ്ങളും തെയ്യം, പടയണി തുടങ്ങിയ അനുഷ്ഠാനകലകളുടെ ഭാഗമാണ്. ഇവ വെറും പാട്ടുകളല്ല, മറിച്ച് ഒരു പ്രത്യേക വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്.

സാമൂഹികനിർമ്മിതിയും വിനിമയവും: നാടോടിഗാനങ്ങൾ സമൂഹത്തിലെ വിവിധ ശ്രേണികളെയും തൊഴിൽമേഖലകളെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു.

തൊഴിൽ പാട്ടുകൾ: കൊയ്ത്തുപാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട് തുടങ്ങിയവ ജോലിഭാരം കുറയ്ക്കാനും ഒത്തൊരുമ വർദ്ധിപ്പിക്കാനുമായി രൂപപ്പെട്ടവയാണ്.

പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഭാഷ: അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വേദനകളും പ്രതിഷേധങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കാൻ നാടോടിഗാനങ്ങളെ ആയുധമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വടക്കൻ പാട്ടുകളിലെയും തെക്കൻ പാട്ടുകളിലെയും വീരഗാഥകൾ ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്.

സൈദ്ധാന്തികവിശകലനങ്ങൾ

നാടോടിഗാനങ്ങളെ പഠിക്കാൻ പ്രധാനമായും മൂന്ന് രീതികളാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. സൈദ്ധാന്തിക രീതി (പാട്ടിന്റെ വരികൾ, താളം, ആവർത്തനം എന്നിവയെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു). ധർമ്മവാദം (ആ പാട്ട് സമൂഹത്തിൽ എന്ത് കാര്യമാണ് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്) എന്ന് നോക്കുന്നു. പരിണാമവാദം (ഒരു പാട്ട് കാലക്രമേണ എങ്ങനെ മാറുന്നു എന്നും അതിന്റെ പ്രാചീനരൂപം എന്ത് എന്നും അന്വേഷിക്കുന്നു). നാടോടിഗാനങ്ങൾ ഒരു സംസ്കാരത്തിന്റെ 'ഫോസിൽ' അല്ല, മറിച്ച് നിരന്തരം പരിണമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഓരോ ഗാനവും ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ജാതി, മതം, രാഷ്ട്രീയം, ലിംഗപദവി എന്നിവയെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ സൂചനകൾ നൽകുന്നു.

ചിന്തുപാട്ട് : ചരിത്രപരമായ ആവിർഭാവവും പ്രകടനശൈലിയും

പുരാതനകാലം മുതൽ വാമൊഴിയായി തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ചിന്തു പാട്ടിന്റെ ഉത്ഭവം ഇങ്ങനെയാണ്: അയ്യപ്പനെയും മറ്റ് ദേവതകളെയും ആരാധിക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചിന്തുപാട്ട് ക്ഷേത്രോത്സവങ്ങളുടെയും മതപരമായ ചടങ്ങുകളുടെയും അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. ഈ ഗാനങ്ങളിൽ ഭക്തിവികാരങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു, ദൈവികതയെ സ്തുതിക്കുകയും പുരാണ കഥകൾ വിവരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലെ സംഗീതരീതികളിൽ വേരുകളുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന ഈ പാരമ്പര്യം മലയാള നാടോടി സംഗീതത്തെ ആഴത്തിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് (ചുണ്ടൽ, 31). ചിന്തുചെണ്ട (ഒരു തരം ഡ്രം), ഇലത്താളം പോലുള്ള പരമ്പരാഗത ഉപകരണങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടെയുള്ള താളാത്മകവും ശ്രുതിമധുരവുമായ ഘടനയാണ് ചിന്തുപാട്ടിന്റെ സവിശേഷത. മലയാളത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട വരികൾ പ്രാദേശിക പുരാണങ്ങളെയും ഇതിഹാസങ്ങളെയും മതവിശ്വാസങ്ങളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു പ്രധാന ഗായകനും ഒരു ഗായകസംഘവും ഉൾപ്പെടുന്ന കോൾ-ആൻഡ്-റെസ്പോൺസ് ഫോർമാറ്റ്, സമൂഹപങ്കാളിത്തത്തിന്റെ ഒരു ബോധം സൃഷ്ടിക്കുകയും ഭക്ത്യാനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മലയാളമാസമായ വൃശ്ചികം ആരംഭിക്കുന്നതോടെ, കാവടിച്ചിന്തുപാട്ടിന്റെ താളമേളങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നു. മുരുകസ്തുതികൾ ആലപിക്കുകയും ചടുലമായ താളങ്ങളിൽ നൃത്തം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയാണ് ഇത് പിന്തുടരുന്നത്. വൃശ്ചിക മാസത്തിൽ, വീടുകളിലും, പാനക പൂജകളിലും, വിളക്ക് പൂജകളിലും, ശബരിമലയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ചിന്തവതരിപ്പിക്കുന്നു.

പളനിയാണ്ടവന്റെ ഉണർവ് ഗാനം എന്നറിയപ്പെടുന്ന കാവടിച്ചിന്തിന്റെ ഉത്ഭവം അമ്പലപ്പുഴയിലാണ്. എറണാകുളം ജില്ലയിലെ കാലടിയിലാണ് കാവടിച്ചിന്ത് നിർമിച്ചിരിക്കുന്നത്. വാഴയുടെ നാരുകളുള്ള വേരുകൾ, മധ്യഭാഗത്തുള്ള കാതലുള്ള തടിക്കഷ്ണങ്ങൾ, കശുമാവിന്റെ തടി എന്നിവകൊണ്ടാണ് ഇത് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിന്റെ ഇരുവശത്തും പൊള്ളയായ ഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. കുരുമുളകിന്റെ കട്ടിയുള്ള നാരുകൾ ആവരണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഇവ വേർപ്പെടുത്തി ചിന്തുടുക്കിന്റെ വലുപ്പത്തിൽ വൃത്താകൃതിയിൽ ചുരുട്ടുന്നു, അതിനുശേഷം പശ പുരട്ടി വെയിലത്തുണക്കി ഉടുക്കിന്റെ കവർ നാല് കാലുകളുടെ തൊലി കൊണ്ട് മൂടുന്നു. വൃത്തം ഇരുവശത്തും രണ്ടുതവണ പൊതിഞ്ഞ ശേഷം, ചിന്തുടുക്കിന്റെ വൃത്തത്തിന് മുകളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരമായ 'N'-ന്റെ ആകൃതിയിൽ ചുണ്ടനൂലുപയോഗിച്ച് കെട്ടുന്നു. ആറ് മുതൽ പന്ത്രണ്ട് വരെ മാസങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി മാസത്തെ പരിശീലനത്തിന് ശേഷം, കാവടിച്ചിന്ത് പരിശീലിക്കുകയും അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചിന്തുപാട്ടിന്റെ പ്രസക്തിയും സവിശേഷതകളും

ആധുനിക സംഗീതത്തിന്റെ ആവിർഭാവമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, ചിന്തുപാട്ട് കേരളത്തിൽ സജീവവും ജനപ്രിയവുമായ ഒരു പാരമ്പര്യമായി ഇന്നും തുടരുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ സവിശേഷത

കൾ മറ്റ് നാടോടിഗാനങ്ങളിൽനിന്ന് ഇതിനെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്നു. പ്രാദേശികവും സാംസ്കാരികവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, ഈ വാമൊഴി പാരമ്പര്യം പ്രാദേശികമായ മതപരമായ ആചാരങ്ങളുമായും ക്ഷേത്രോത്സവങ്ങളുമായും ആഴത്തിൽ ഇഴചേർന്നിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ഒരു വ്യതിരിക്തമായ പ്രകടനമായി ചിന്തുപാട്ടിനെ കണക്കാക്കാം. പ്രകടനശൈലിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, കോൾ ആൻഡ് റെസ്പോൺസ് ഫോർമാറ്റും പരമ്പരാഗത ഉപകരണങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും സവിശേഷവും ആഴത്തിലുള്ളതുമായ ശ്രവണാനുഭവം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പ്രമേയങ്ങളുടെയും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ചിന്തുപാട്ട് പ്രധാനമായും ഭക്തിപരമാണ്, ഇവ ദേവന്മാരെ സ്തുതിക്കുന്നതിലും മതപരമായ കഥകൾ വിവരിക്കുന്നതിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ജനപ്രിയ ചിന്തുപാട്ട് ഇങ്ങനെയാണ്:

അയ്യപ്പസ്വാമിയേ ശരണം തായോ
നിൻതിരുസന്നിധിയിൽ ഏകരായ്
ഞങ്ങൾ വണങ്ങുമ്പോൾ
പള്ളിക്കെട്ടേന്തിക്കൊണ്ട്
നിൻതിരുസന്നിധിയിൽ
എത്തുമൊരീ ഞങ്ങളിൽ
സ്വാമിയേ ശരണം തായോ

ശുദ്ധമാർന്നുള്ളൊരു അമ്പിന്റെ തുമ്പിനാൽ
തൻവാസം കണ്ട ദേവനേ
സ്വാമിയേ ശരണം തായോ

തന്റെ മാതാവിനായ് പുലിപ്പാൽ തേടിക്കൊണ്ട്
കാനനം പൂകിയ ദേവസ്വാമിയേ
ശരണം തായോ
പൊന്നമ്പലവാസനേ ആനന്ദാദപ്രഭവേ
ഹരിഹരസുതനയ്യനേ
സ്വാമിയേ ശരണം തായോ

മലയാള ഭാഷയുടെയും വരികളുടേയും ഉപയോഗം പ്രാദേശിക ഭാഷാഭേദങ്ങളെയും ഭാഷാസൂക്ഷ്മതകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ചിന്തുപാട്ട് സമൂഹത്തെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നതിനും സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഒരു മാർഗമായി വർത്തിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ പാരമ്പര്യകലയുടെ സാമൂഹിക പ്രസക്തി.

നീലനീലമലയിൽ സ്വാമിയേ
മഞ്ഞണിഞ്ഞൊരാ മലയിൽ അയ്യപ്പോ
പൊന്നണിഞ്ഞ കോവിലിനുള്ളിൽ അയ്യപ്പോ
നെയ്യണിഞ്ഞ നിൻരൂപം
സ്വാമിശരണം ശരണം ശരണം സ്വാമിയേ
ഹരിഹരസുതനരിയവരദനയ്യപ്പ

ഇത്തരത്തിൽ അയ്യപ്പനുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭക്തിപരമായ ആചാരങ്ങളുടെയും സംസ്കാരികപൈതൃകത്തിന്റെയും ഒരു പ്രധാന ഭാഗമാണ് ചിന്തിനു ഇതിവൃത്തമായി വരുന്ന അയ്യപ്പ

ഗീതങ്ങൾ. ശബരിമല തീർത്ഥാടനത്തിന്റെ ആത്മീയാനുഭവം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ദേവതയ്ക്ക് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ആചാരങ്ങളിലും ഉത്സവങ്ങളിലും ചിന്തുപാട്ട് സവിശേഷമായ പങ്കുവഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ശക്തമായ താളങ്ങളും ആകർഷകത്വവും ഭക്തർക്ക് ആത്മീയമായ അന്തരീക്ഷം ഒരുക്കുന്നു.

ശങ്കരാ ശിവശങ്കരാ ദേവാ

കൈലാസനാഥാ ശിവശങ്കരാ

പാർവതീശവല്ലഭാ

ഓം ശിവശങ്കരാ

ആദിപരാപരനേ ഓം ശങ്കരാ

ഭഗവാൻ ശിവശങ്കരനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചിന്തുപാട്ടിലെ വരികളാണിവ. കൈലാസനാഥനും പാർവതീപതിയുമായ ഭഗവാന്റെ മഹിമകൾ ഈ വരികളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അയ്യപ്പന്റെ പുരാവൃത്തവുമായി ഒട്ടിനിൽക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങളും കഥാപാത്രങ്ങളുമാണ് ചിന്തുപാട്ടുകളിൽ പ്രകടമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.

കണ്ണാടിപ്പുഴ നീന്തി അമ്മ

ഇന്ന് വടക്കുന്നു വന്നേ

ഏഴാന മുകളേറി അമ്മ

ഇന്ന് വടക്കുന്നു വന്നേ

കുട്ടിക്കുറുമ്പുള്ള കാളി

അവൾ ചേലൊത്ത വന്മലപോലെ

തെയ്യം/തോറ്റംപാട്ടുകളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ശൈലിയിലുള്ള ചിന്തുപാട്ടാണിത്. ഭദ്രകാളിയെ (അമ്മയെ) ക്കുറിച്ചുള്ള ഈ വർണ്ണനയിൽ ഭക്തിയും വാത്സല്യവും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. 'കണ്ണാടിപ്പുഴ നീന്തി'പുഴ മുറിച്ചു കടന്നുള്ള അമ്മയുടെ വരവ് പ്രകൃതിയും ദൈവവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നു. 'ഏഴാന മുകളേറി' ഗജവീരന്മാരുടെ മുകളിൽ എഴുന്നള്ളുന്ന ആ പ്രൗഢി കാളിയുടെ ഐശ്വര്യത്തെയും ശക്തിയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു.' കുട്ടിക്കുറുമ്പുള്ള കാളി' എന്നത് സാധാരണയായി രൗദ്രരൂപിണിയായ കാളിയെ ഇവിടെ 'കുട്ടിക്കുറുമ്പുള്ളവൾ' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. വന്മല പോലെ ഉറച്ചവളും എന്നാൽ ഭക്തർക്ക് മുൻപിൽ കുസൃതി നിറഞ്ഞവളും എന്ന സങ്കല്പം ഇതിൽ കാണാം.

വടക്ക് നിന്ന് വന്നവളേ

വാടാമല്ലി ചൂട്യോളേ

കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മേ തായേ ദേവീ

കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മേ തായേ

അരയാലിൻ ഇലപറിച്ചിട്ട് ചമച്ചീടാം

ആരാരും കാണാതെ നേർച്ച നൽകീടാം

കൊടുങ്ങല്ലൂരമ്മയെ സ്തുതിക്കുന്ന, അത്യന്തം ഭക്തിസാന്ദ്രവും താളാത്മകവുമായ വരികൾ നിറഞ്ഞ ചിന്തുപാട്ടാണ് ഇത്. നിത്യകന്യകയായ ദേവിയുടെ ആഭരണമായി വാടാമല്ലിപൂവിനെ സങ്കല്പിക്കുന്നതും പ്രകടനപരതയില്ലാത്ത, തികച്ചും സ്വകാര്യമായ ഭക്തിയെയും ഈ വരികളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും ആധുനികതയുടെയും സങ്കലനം

സംഗീതം, നൃത്തം, ആചാരങ്ങൾ, കരകൗശല വസ്തുക്കൾ എന്നിവയുൾപ്പെടെയുള്ള നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന രൂപങ്ങളാണ്. അവ തലമുറകളിലൂടെയുള്ള ആളുകളുടെ ചരിത്രം, മൂല്യങ്ങൾ, വിശ്വാസങ്ങൾ എന്നിവയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. എന്നിരുന്നാലും, സമൂഹങ്ങൾ വികസിക്കുകയും ആധുനികവത്കരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുക എന്നത് സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു കടമയായി മാറുന്നു. ഭൂതകാലത്തെ സംരക്ഷിക്കുക മാത്രമല്ല, അതിവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ലോകത്ത് ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ പ്രസക്തവും ഊർജ്ജസ്വലവുമായി തുടരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് വെല്ലുവിളി. നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിനും തുടർച്ചയ്ക്കും പാരമ്പര്യവും ആധുനികതയും തമ്മിലുള്ള സന്തുലിതാവസ്ഥ കൈവരിക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്.

നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ സമൂഹങ്ങളുടെ സ്വത്വത്തിൽ അവിഭാജ്യ ഘടകമാണ്. വാമൊഴി, കഥപറച്ചിൽ, സംഗീതം, നൃത്തം, ആചാരങ്ങൾ എന്നിവയിലൂടെ അവ അറിവ്, കഴിവുകൾ, മൂല്യങ്ങൾ എന്നിവ ഒരു തലമുറയിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് കൈമാറുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ സാമൂഹിക ഐക്യത്തെ വളർത്തുകയും ആളുകളെ അവരുടെ വേരുകളുമായും സാംസ്കാരിക പൈതൃകവുമായും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

സാങ്കേതികവിദ്യ, ആശയവിനിമയം, ആഗോളബന്ധം എന്നിവയിൽ നിരവധി പുരോഗതികൾ കേരളം കൈവരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, ആധുനികവത്കരണം പലപ്പോഴും നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ നിലനിൽപ്പിന് ഭീഷണി ഉയർത്തുന്നു. നഗരവത്കരണം, കുടിയേറ്റം, മാധ്യമങ്ങളുടെ വ്യാപനം എന്നിവ നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ തഴച്ചുവളർന്ന ഗ്രാമീണ ജീവിതശൈലിയിൽ നിന്ന് മാറാൻ കാരണമായി. യുവതലമുറ, പ്രത്യേകിച്ച് നഗരപ്രദേശങ്ങളിൽ, അവരുടെ സാംസ്കാരിക വേരുകളിൽ നിന്ന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടു.

ആധുനികവത്കരണം ഉയർത്തുന്ന വെല്ലുവിളികൾക്കിടയിലും, നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനും പുനരുജ്ജീവനത്തിനും ഇത് പുതിയ വഴികൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. ആധുനികതയെ ഒരു ഭീഷണിയായി കാണുന്നതിനുപകരം, നൂതനമായ രീതിയിൽ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഒരു ഉപകരണമായി ഇതിനെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം.

ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യ ഇത്തരം പാരമ്പര്യകലകളുടെ സംരക്ഷണവും രേഖപ്പെടുത്തലും സാധ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഡിജിറ്റൽ ആർക്കൈവുകളും ഓൺലൈൻ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളും വിശാലമായ പ്രേക്ഷകരിലേക്ക് ഇത് പ്രാപ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, സോഷ്യൽ മീഡിയയും മറ്റ് ഡിജിറ്റൽ ഉപകരണങ്ങളും ചിന്തുപാട്ടിനെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾക്ക് കരുത്ത് പകരുന്നു. മറുവശത്ത്, പരമ്പരാഗതരീതികളുടെ തകർച്ചയും ആധുനിക വിനോദ ഓപ്ഷനുകളുടെ ആവിർഭാവവും ചിന്തുപാട്ടിന്റെ തുടർച്ചയ്ക്ക് വെല്ലുവിളികൾ ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ട്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വാണിജ്യവത്കരണം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ രീതിയിലുള്ള സാംസ്കാരികവും മതപരവുമായ പ്രാധാന്യത്തെ ദുർബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും കാരണമായേക്കാം.

ചിന്തുപാട്ടിന്റെ ഭാവിയും വ്യാപ്തിയും

ചിന്തുപാട്ടുപഠനത്തിന്റെ ഭാവിസാധ്യതകൾ വിശാലവും ബഹുമുഖവുമാണ്. സാംസ്കാരിക സംരക്ഷണം, ഭാഷാശാസ്ത്രം, സംഗീതശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, സാമൂഹ്യശാസ്ത്രം, പ്രകടനപഠനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിലൂടനീളം ഗവേഷണത്തിനുള്ള അവസരങ്ങൾ ഇത് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു.

ഭാവിപഠനങ്ങൾ ചിന്തുപാട്ടുകളെ അവയുടെ യഥാർത്ഥ പശ്ചാത്തലത്തിൽ റെക്കോർഡുചെ

യ്യുന്നതിലും പകർത്തിയെഴുതുന്നതിലും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിലും ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിക്കും, ഇത് ഭാവി തലമുറകൾക്കായി അവ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പാക്കാൻ സഹായിക്കും. ഈ പാട്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയുടെ വിശദമായ വിശകലനം, ഭാഷാഭേദങ്ങൾ, രൂപകങ്ങൾ, ശൈലികൾ എന്നിവയുൾപ്പെടെ, കാലക്രമേണ മലയാള ഭാഷയുടെ പരിണാമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകാൻ സഹായിക്കും. കൂടാതെ, പ്രാദേശിക ഇതിഹാസങ്ങൾ, പുരാണങ്ങൾ, ചരിത്ര സംഭവങ്ങൾ എന്നിവയെ പലപ്പോഴും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ചിന്ത പാട്ടിന്റെ ആഖ്യാന ശൈലി, ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ കഥപറച്ചിൽ എന്നിവ സാങ്കേതികതയിലേക്കും സാഹിത്യ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിലേക്കും ഒരു തുറവി നൽകുന്നു. നാടോടി സംഗീതത്തിന്റെ ഒരു തനതായ രൂപമെന്ന നിലയിൽ, ചിന്തപാട്ട് നരവംശശാസ്ത്രജ്ഞർക്ക് സമ്പന്നമായ വിവരങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ ചിന്തപാട്ടിന്റെ സംഗീത ഘടന, താളം, പ്രകടന സാങ്കേതികവിദ്യകൾ എന്നിവ പരിശോധിക്കാനും കേരളത്തിലും ദക്ഷിണേന്ത്യയിലുമുള്ള മറ്റ് പരമ്പരാഗത സംഗീതരൂപങ്ങളിൽനിന്ന് അതെങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യാനും അവർക്ക് കഴിയും. ചിന്തപാട്ടിന്റെ സംഗീതഘടകങ്ങൾ മറ്റ് പ്രാദേശിക സംഗീതവിഭാഗങ്ങളെ എങ്ങനെ സ്വാധീനിച്ചു അല്ലെങ്കിൽ ആധുനികവത്കരണം അതിന്റെ പ്രകടനരീതികളെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുന്നുവെന്നും ഇത്തരം പഠനങ്ങളിലൂടെ പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്. സമകാലിക സാംസ്കാരിക ഇടങ്ങളിൽ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും ചിന്തപാട്ടിന്റെ പ്രകടനവശങ്ങൾ-പാട്ടുകൾ, ആലാപനരീതി, സംഗീതത്തിന്റെയും നൃത്തത്തിന്റെയും പങ്ക്, കലാകാരന്മാരും പ്രേക്ഷകരും തമ്മിലുള്ള ഇടപെടൽ എന്നിവ കൂടുതൽ വിശദമായി പഠിക്കാൻ കഴിയും. ചിന്തപാട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള അക്കാദമികവും പ്രായോഗികവുമായ അറിവ് വികസിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ, പണ്ഡിതർക്കും സാംസ്കാരിക തത്പരർക്കും ഭാവിതലമുറകൾക്കായി ഈ പരമ്പരാഗത കലാരൂപത്തിന്റെ സംരക്ഷണം, പുനരുജ്ജീവനം, പൊരുത്തപ്പെടുത്തൽ എന്നിവ ഉറപ്പാക്കാൻ സഹായിക്കാനാകും.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളിൽ ഇന്നും പ്രതിധ്വനിക്കുന്ന ഒരു കാലാതീതമായ ഈണമാണ് ചിന്തപാട്ട്. അതിന്റെ സമ്പന്നമായ ചരിത്രം, സാംസ്കാരിക പ്രാധാന്യം, സവിശേഷതകൾ എന്നിവ ഇതിനെ പ്രദേശത്തിന്റെ പൈതൃകത്തിന് ഒരു വിലപ്പെട്ട ഇടമാക്കി മാറ്റുന്നു. ഈ പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ, അതിന്റെ ആകർഷകമായ ഈണങ്ങളും ഭക്തിചൈതന്യവും വരുംതലമുറകളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നു. ആധുനിക ലോകത്ത് ചിന്തപാട്ട് പോലുള്ള തനതായ ഫോക് പാരമ്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് ഭൂതകാലത്തെ ബഹുമാനിക്കുന്നതും ഭാവിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതും ആയ ഒരു സന്തുലിത സമീപനം ആവശ്യമാണ്. ആധുനിക സാങ്കേതികവിദ്യയും മാധ്യമങ്ങളും നാടോടി പാരമ്പര്യങ്ങൾ ആഗോളതലത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനും ശേഖരിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രയോജനപ്പെടുത്തണം.

ഗ്രന്ഥസൂചി

ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ ടി, ചിറയ്ക്കൽ(സമ്പാ.). കേരളഭാഷാഗാനങ്ങൾ ഭാഗം ഒന്ന്. 2005: കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.

വാസുദേവൻ നായർ, എം.ടി. പെരുന്തച്ചൻ. 2009: മാളുബൻ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, തിരുവനന്തപുരം.

വിശാൽ, ജോൺസൺ., ശ്രീകുമാർ, കെ(എഡി.). സമകാലിക ഫോക്‌ലോറും കേരളീയ

പരിസരവും. 2025: കേരള ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമി, കണ്ണൂർ.

വിഷ്ണു നമ്പൂതിരി, എം.വി. തെയ്യം. 2007: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

---. നാടൻപാട്ടുകൾ മലയാളത്തിൽ. 2000: കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

Choondal, Chummar. Ballads of Kerala. 1979: Sangeet Natak Akademi, Thrissur.

Vishal, Johnson(Ed.). Roots and Rhythms: Expressions of Kerala Folklore and Culture. 2025: Kerala Folklore Academy, Kannur.

26

പ്രവാസവും കേരളീയ സാമൂഹികപരിണാമവും

ഡോ. ജെയ്സി ഡേവിഡ്
അസി. പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം
അസ്മാബി കോളേജ്, കൊടുങ്ങല്ലൂർ

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

ഇന്ന് സാഹിത്യ സംസ്കാര മണ്ഡലത്തിൽ പ്രസക്തമായ ബഹുസാംസ്കാരികത്വം (multi-culturalism) ദേശാന്തര ഗമനകൾ വഴി സംഭവിച്ച പ്രതിഭാസമാണ്. ലോക ചരിത്രത്തിൽ കുടിയേറ്റങ്ങളുടെ ചരിത്രം തള്ളിക്കളയാവുന്നതല്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഗതാഗത സങ്കേതിക പുരോഗതിയുടെ ഫലമായി പ്രവാസികളുടെ തോത് ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചു. നഗരങ്ങളിലേക്കും മറുനാടുകളിലേക്കും വിദേശങ്ങളിലേക്കും നടക്കുന്ന ദേശാന്തര ഗമനങ്ങൾ വഴി സംഭവിച്ച ബഹുസാംസ്കാരികത ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെയാണ് ഒരു പഠന വിഷയമായി വളർന്നത്. അന്യ നാടുകളിൽ എത്തിപ്പെട്ട മലയാളി പ്രവാസികൾ നേരിട്ട ബഹുസ്വരത കേരളീയ സംസ്കാരത്തിലും സമൂഹത്തിലും അനവധിയായി പരിണാമങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചു . കേരളീയരുടെ സ്വത്വത്തെയും ശീലങ്ങളെയും വേഷവിധാനങ്ങളെയും മാറ്റിമറിച്ച ദൂര വ്യാപകമായ ഫലങ്ങളാണ് പ്രവാസ അതിജീവനം കൊണ്ട് സംഭവിച്ചത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ
പ്രവാസം, പലായനം, ദ്വന്ദസംസ്കൃതി, ബഹുസാംസ്കാകാരികത്വം

സങ്കീർണവും വൈവിധ്യപൂർണ്ണവുമായ മാനുഷികവ്യവഹാരസൂചകങ്ങളുടെ പരികല്പനയാണ് സംസ്കാരം. റെയ്മണ്ട് വില്യംസ് സംസ്കാരത്തിനു കൊടുക്കുന്ന നിർവചനം ' ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ജീവിത രീതി '(A whole way of life)' എന്നാണ്. സംസ്കാരം വിപുലമായ അർത്ഥ തലങ്ങളിൽ വീക്ഷിക്കേണ്ട സംജ്ഞയാണ്. സംസ്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബല ചിന്താധാര

കളെ സമന്വയിപ്പിച്ചും പ്രതിക്ലേലിച്ചും പുതുതത്വങ്ങൾ രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ട് നവീന ചിന്താ പദ്ധതിയായി 1964 സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സെന്റർ ഫോർ കൾച്ചറൽ സ്റ്റഡീസ് ആണ് പ്രത്യേക വിഷയമായി സാംസ്കാരിക പഠനത്തെ സമീപിച്ചത്. റിച്ചാർഡ് ഹോഗർ ട്ട്, റെയ്മണ്ട് വില്യംസ്, ഇ പി തോംസൺ, സ്റ്റുവർട്ട് ഹാൾ തുടങ്ങിയ പ്രതിഭാശാലികൾ ആണ് ഈ പഠന പദ്ധതിയെ മഹാപ്രസ്ഥാനമാക്കി വളർത്തിയത് . ഇറ്റാലിയൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിപ്ലവകാരിയായ അന്തോണിയോ ഗ്രാംഷി , 1923 സ്ഥാപിതമായ ഫ്രാങ്ക്ഫർട്ട് സ്കൂൾ സംസ്കാരിക പഠനത്തിന്റെ വികാസത്തിൽ മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചു . ലൂയി അൽത്തൂസറിന്റെ ചിന്തകളും ആധുനിക സാംസ്കാരിക പഠനങ്ങളിൽപ്രധാനമാണ്. സംസ്കാരവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിൽ നിർണായകമാണെന്ന് വിവരിക്കാൻ രണ്ട് തലങ്ങളിലായി ഗ്രാംഷി സമൂഹ ഘടനയേയും പ്രവർത്തനങ്ങളെയും വേർതിരിക്കുന്നു. ഒരു വർഗ്ഗം അല്ലെങ്കിൽ വർഗ്ഗസഖ്യം മറ്റു വർഗ്ഗങ്ങളുടെ മേൽ ആധിപത്യം ചെലുത്താൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്ന ഹിംസയുടെ ഘടനയാണ് ഭരണകൂടം എന്ന പ്രസിദ്ധമായ മാർക്സിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയ സങ്കല്പമാണ് ഗ്രാംഷിയുടെ രാഷ്ട്രീയ സമൂഹം .ഗ്രാംഷിയുടെയും മാക്സിന്റെയും സാംസ്കാരിക പഠന വഴികളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ് മൂന്നാം ലോക സംസ്കാര പഠനങ്ങൾ . യൂറോപ്പിനെയും അമേരിക്കയെയും കേന്ദ്രീകരിച്ച് വളർന്ന പാശ്ചാത്യ അക്കാദമിക സംസ്കാരത്തിന്റെ വിമർശനമായി ഈ മൂന്നാം ലോക പ്രേക്ഷ്യത്തെ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട് .

യൂറോ അമേരിക്കൻ പരിപ്രേക്ഷ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായ പാശ്ചാത്യ അക്കാദമിക സ്ഥാപനങ്ങളിലൂടെ വികസിച്ച സംസ്കാരപഠനങ്ങളുടെ സാഹചര്യങ്ങളല്ല കേരളത്തിലുള്ളത് . കർഷക തൊഴിലാളി സംഘടനകളിലൂടെ നടത്തപ്പെട്ട ഇടതുപക്ഷ സമരങ്ങളാണ് കേരളത്തിലെ ദേശീയ മുന്നേറ്റങ്ങളിൽ നിർണായകമായത് . സാമുദായിക സംഘടനകളുടെ ജാതി വിരുദ്ധ സമരങ്ങളും കേരളത്തിലെ സവർണാധിപത്യ വ്യവസ്ഥിതിയെ മാറ്റിമറിച്ച സാംസ്കാരിക മുന്നേറ്റമാ ണെന്ന് കാണാം. ജാതിപരവും ജന്മിത്തപരവുമായ ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതിയെ ഇളക്കിമറിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഇത്തരം ജാതി വിരുദ്ധവും സാമ്രാജ്യത്വ വിരുദ്ധവുമായ സമരങ്ങൾ വഴിപുതിയൊരു സംസ്കാരം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളത്തിൽ ഉദയം കൊണ്ടത് .

സംസ്കൃതിയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ

അനുഭവങ്ങൾ തീഷ്ണമാവുകയും സ്വന്തം ജീവിത ചുറ്റുപാടുകളെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത അനുഭവവസ്ഥർ ഉദ്ഘോഷിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഡയസ്പോറ എന്ന പദത്തിന് നിർവചനങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും സമീപനങ്ങളും വേണ്ടിവന്നത് .അത് ഒരു പണ്ഡിത ചർച്ചയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു . പ്രവാസം ഇന്ന് ആഗോളതലത്തിലുള്ള പഠനങ്ങളുടെ വ്യതിരിക്തമായ തലങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട് . പ്രത്യേക വാസം കൊണ്ട് സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾ കേരളത്തിലെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവയ പഠന വിധേയം ആക്കേണ്ടുന്ന അവസ്ഥ നിലവിൽ വന്നു . ഡയസ്പോറ ചരിത്രവും കച്ചവടവും രാഷ്ട്രീയവും ആഗോളവൽക്കരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കുന്നു. ചരിത്രം യൂറോപ്യൻ ഇംപീരിയൽ ടയസ്പോറയായും കച്ചവടം ചൈനീസ് അറബ് ഡയസ്പോറയായും ആഗോളീകരണം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലം മുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള ഡയസ്പോറയു മായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു . എന്നാൽ ഡയസ്പോറയുടെ ആദിമമായ സങ്കല്പം ജ്യൂത ജനതയുമായി ബന്ധമുള്ളതാണ്. ഇസ്രായേലിൽ നിന്ന് ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ചിതറിപ്പോയ ജ്യൂതന്മാരുടെ ചരിത്രത്തെ കുറിക്കാനാണ് ആദ്യമായി ഈ സംജ്ഞ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടത്. ജ്യൂത ജനതയെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ മാത്രമല്ല പൊതുവായി ഏതെങ്കിലും ഒരു കൂട്ടം കുടിയേറുന്നതോ ഒരു രാജ്യത്തിലേക്ക് പ്രദേശത്തിലേക്ക് ,സ്വന്തം പാരമ്പര്യത്തെ വീടിനെ വിട്ടുപോകുന്നതോ ആയ ആളുകളെയും ഡയസ്പോറ എന്ന പരികല്പനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം.

എന്നാൽ ഇന്ന് ഡയസ്പോറ എന്ന പദം മറ്റൊരർത്ഥത്തിലാണ് പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. " സമൂഹത്തിന്റെ സംസ്കാരവും തനിമകളും മറ്റൊരു സമൂഹഘടനയിലേക്ക് വന്ന് എത്തുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സംഘർഷങ്ങളും അനന്തരഫലങ്ങളുമാണ് ഡയസ്പോറയുടെ ഉള്ളടക്കം." (കൃഷ്ണദാസ് (2014) പ്രവാസത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ , ചന്ദ്രിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പ് , ജൂൺ പുറം.12) സ്വദേശം വിട്ട് വിദേശത്ത് താമസിക്കേണ്ടിവരുന്ന മാനസിക സംഘർഷങ്ങളും വിദേശ ചുറ്റുപാടുകളോട് ഇണങ്ങേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന സങ്കീർണ്ണതകളും കൂടിച്ചേർന്ന വികാരമാ ണ് ഡയസ്പോ

റാ . എഡ്വേഡ് സെയ്ദിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഡയസ്പോറ വിട്ടുപോന്ന നാടിനെ കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പവും ഓർമ്മകളുടെ സമാഹരണവുമാണ്.(a collective memory or myth about the home land.) എന്നാൽ ഡയസ്പോറയെ നിർവചിക്കുന്നിടത്ത് സഫ്രാൻ പറയുന്നത് നഷ്ടപ്പെട്ട വീടിന്റെ സമ്പാദ്യമാണ് വീടില്ലായ്മ എന്നാണ്.(Investing homelessness for a lost home). റോബിൻ കോഹൻ ഡയസ്പോറയെ വ്യക്തമായി നിർവചിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രവാസികൾ ഒരു രാജ്യത്ത് കൂട്ടമായി ജീവിക്കുകയും അവരുടെ പഴയ രാജ്യത്തെ ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉള്ളിൽ ഭാഷ മതം ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നാട്ടറിവുകൾ എന്നിവ വൈകാരികമായി നിലനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ശക്തമായി പരാമർശിക്കുന്നത് സ്ഥലകാലത്തിനതീതമായി തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ പ്രവാസി ഉറ്റു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. പരദേശജീവിതത്തിലെ ദൈന്യതകൾ ഒരു പരിധിവരെ പ്രകടിപ്പിക്കാതെ സ്വജീവിത ചുറ്റുപാടുകളോടിണങ്ങിക്കൊണ്ട് എന്നാൽ ഇണങ്ങാതെയും അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ജീവിത കാലമാണത് .

എവിടെയൊക്കെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യത്യസ്തതകൾ നിലനിൽക്കുന്നുവോ അവിടെയെല്ലാം ഒരു ഉപ സംസ്കാരം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് . അത്തരം സംസ്കാരങ്ങളുടെ സമന്വയമാണ് പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ കാതൽ . ഏതു പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെയും അതിജീവിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രത്യേക സംസ്കാരം പ്രവാസജീവിതം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട് . പ്രവാസി രണ്ട് ലോകങ്ങളുടെ നടുവിൽ ആണെന്നും വ്യതിരിക്തമായ ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന് അവർ രൂപപ്പെടുകയാണെന്നും ആ ലോകത്തിലെ നിഴലിനോടും വെളിച്ചത്തിനോടും അവൻ സമരസപ്പെടുകയാണെന്നും ശിവാനന്ദൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു .(Sivanadan, A (1974) A colonial Hybrid and Alienation, post colonial Novel, Narratives of colonial consciousness, creative New Literature Series -5 ,OMP Juneja Creative books, New Delhi) അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രവാസി എപ്പോഴും അന്യവത്കരണത്തിന്റെ സന്താനമാണ് . സാമ്പത്തികമായും രാഷ്ട്രീയമായും എന്നും ഒറ്റപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവനാണ് പ്രവാസി എന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനം ഇത്തരം അരികുവത്ക്കരണത്തിന്റെഫലമായി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. വ്യതിരിക്തമായ ജീവിത സാഹചര്യങ്ങളോട് യുക്തിയോടെ സമീപിക്കുക എന്നത് ബുദ്ധിമാനായ പ്രവാസിയുടെ മനസ്സാണ്. മാനസികമായ സംഘർഷങ്ങളിലൂടെയുള്ള ജീവിതം പ്രവാസിയുടെ നിലനിൽപ്പിനെ ഏറെ ബാധിക്കുന്നു. അവിടെ നീതീകരണങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത പ്രഹേളികയായി പ്രവാസിയുടെ ജീവിതം മാറുന്നു. പ്രവാസികൾ എല്ലാം ചേർന്ന് ഒരു കോളനി രൂപവൽക്കരിക്കുന്നു. അവിടെനിന്ന് ഉൽപ്പന്നമാകുന്ന സംസ്കാരം പ്രവാസ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമാകുന്നു. ഏത് ജീവിതാവസ്ഥകളെയും മറികടക്കാനുള്ള തത്രപ്പാട് പ്രവാസിയുടെ ജീവിതത്തെ സംഘർഷഭരിതമാക്കുന്നു . മാത്രമല്ല എവിടെ പോകുമ്പോഴും ഏത് പ്രവർത്തിയിലും സ്വന്തം ദേശത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്താനുള്ള വ്യഗ്രത അവന്റെ ഉള്ളിൽ നിറയുന്നുണ്ട് .

വീട് നാട് ഭാഷ ജീവിത ചുറ്റുപാടുകൾ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുന്നവരാണ് പ്രവാസി . ഒരുപക്ഷേ സമ്പന്നതയ്ക്ക് വേണ്ടിയുള്ള നെട്ടോട്ടം ആണെങ്കിലും അതിജീവനത്തിന്റേതായ ഒരു തലം പ്രവാസി അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട് . ഉള്ളിൽ തന്നെ അപരൻ ഉണ്ടാവുക എന്നതാണ് പ്രവാസിയുടെ സ്വത്വം . ഈ അപരനെ വിശദീകരണത്തിന് വിധേയമാക്കിയാൽ അവന്റെ സ്വത്വം അതി

ന്റെ കാരണങ്ങൾ സാങ്കേതികത സമൂഹം കഴിവ് വളർച്ച അബോധ മനസ്സ് പാരമ്പര്യം ഇവ യുടെ സങ്കലനം എന്നിവ ഈ അപരൻ എപ്പോഴും ചോദ്യം ചെയ്യകൊണ്ടേയിരിക്കും . ഇവ യെ സാഹിത്യകൃതിയിലേക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കുമ്പോഴാണ് ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമു ള്ള പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ദൈന്യതകൾ നമുക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നത്. അവിടെ വ്യക്തിയും സമൂഹവും മതവും ഒരു മധ്യനിര സാഹചര്യത്തിലാണ് നിലകൊള്ളുന്നത് . അത്തരം ജീവി താവസ്ഥകളെ സൈദ്ധാന്തികമായി സമീപിക്കുമ്പോഴാണ് അവയിലെ വ്യതിരിക്ത സ്വഭാവ ങ്ങൾ പ്രകടമാകുന്നത് .

'സംസ്കാരം ഒരു വ്യക്തി സ്വമേധയാ സ്വീകരിക്കുന്ന ഒന്നല്ല. അവർ ജനിച്ചുവീഴുന്ന ചുറ്റുപാടു കളിൽ നിന്ന് അവരിൽ വന്നുചേരുന്നതാണത് . അവരുടെ കുടുംബം ജാതി മതം ഭരണക്രമം എന്നിവയിലൂടെ അവ ദൃഢപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ വസ്തുക്കളും സ്ഥാപനങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും എല്ലാം ചേർന്ന ഭൗതിക യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് സംസ്കാരം"(പ്രദീപൻ പാമ്പിരിക്കു ന്ന് (2011) നവോത്ഥാനം ദേശീയത ആധുനികത കീഴാള സംസ്കാര പഠനം മലയാള പഠന സംഘം (സമ്പാ) സംസ്കാര പഠനം ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം വള്ളത്തോൾ വിദ്യാഭ്യാ സം ശ്രുഖപുരം .പുറം 436) ജന്മനാടിന്റെ ജൈവീകവും സാംസ്കാരികവുമായ പരിസരത്തു നി ന്നും അകലുമ്പോൾ വ്യക്തിസ്വത്വം ആർജ്ജിച്ചെടുത്ത രാഷ്ട്രീയ സാമൂഹ്യ മൂല്യ നിർമിതിയിൽ മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു. ജാതിയും മതങ്ങളും മതങ്ങൾക്കുള്ളിലെ ജാതിഭേദങ്ങളും കൊണ്ട് സങ്കീർ ണമാണ് കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക ഘടന . പൂജാദി കർമ്മങ്ങൾ വഴിയുള്ള സവിശേഷ ജീ വിതക്രമം കൊണ്ടായിരുന്നു സവർണ വിഭാഗം സമൂഹത്തിലെ ജാതീയമായ തങ്ങളുടെ സ്ഥാ നം അലങ്കരിച്ചിരുന്നത്. ജാതീയമായ തങ്ങളുടെ സ്ഥാനവും അവ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത ജീവിതശൈ ലിയും വിദേശ ജീവിതത്തിൽ അവർക്ക് പൊളിച്ചെഴുതേണ്ടി വന്നു . തൊഴിലിടങ്ങളിൽ വ്യ ത്യസ്ത ജാതി മതവിഭാഗക്കാരോടൊന്നിച്ച് പണിയെടുക്കേണ്ടി വന്നതും മലയാളിയുടെ മൂല്യ സങ്കല്പങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തി. വ്യത്യസ്ത ജാതി മതവിഭാഗങ്ങൾ എന്നതിനപ്പുറം പ്രവാസി സമൂഹം ഒരൊറ്റ വർഗ്ഗമായി (class)മാറി .

മലയാളിയുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങൾ:

മുങ്ങിക്കുളിച്ചു ദേഹശുദ്ധി വരുത്തി ദിവസം ആരംഭിക്കുന്ന ജീവിതശൈലിയാണ് മലയാ ളിയുടേത്. ഈ ശുചിത്വ ബോധമാണ് മറുനാടുകളിലെ ഭക്ഷണശാലകളിൽ മലയാളിക്ക് തൊ ഴിൽ നേടിക്കൊടുത്തത് . ജലം സുലഭം അല്ലാത്ത വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേർന്ന മല യാളിക്ക് നാട്ടിൽ ശീലിച്ച ശുചിത്വ പാഠങ്ങളെ തിരുത്തി എഴുതേണ്ടി വന്നു . കുളിക്കാനും കുടിക്കാനും മാത്രമല്ല ഭക്ഷണത്തിലും പാർപ്പിടസൗകര്യങ്ങളിലും മലയാളിക്ക് സമരസപ്പെട ലുകൾ ആവശ്യമായി വന്നു. കുത്തരിച്ചോറും നിറവും സ്വാദുമേറുന്ന വിഭവങ്ങളുമാണ് മലയാളി യുടെ സവിശേഷ ഭക്ഷണരീതി . "ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിലും മതസംബന്ധമായ ചില ആചാര മര്യാദകളും ശുദ്ധികളും പാലിക്കുന്നവരാണ് മലയാളികൾ".(ഭാസ്കരനുണ്ണി, പി.(2000) പത്തൊ മ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം , കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി | തൃശ്ശൂർ, പുറം 45)

വിഭവവൈപുല്യത്തെയും വൈവിധ്യങ്ങളെയും അവയുടെ ആചാരക്രമം അനുസരിച്ച് ഉള്ള ക്രമപ്പെടുത്തലുകളെയും മര്യാദകളെയും കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്നതായിരുന്ന അന്യനാടുകളിലെ മലയാളിയുടെ ഭക്ഷണരീതി. ചെന്നെത്തിയ രാജ്യങ്ങളിലെ ഏത് ഭക്ഷണവും വാങ്ങി കഴി ക്കേണ്ടി വന്ന പ്രവാസി ന്യൂനപക്ഷത്തിന് . അതിജീവനം സാധ്യമാക്കാൻ തത്രപ്പെടുന്ന പ്രവാ സി തങ്ങളുടെ സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലവും ഭക്ഷണക്രമവും ഉപേക്ഷിക്കാൻ നിർബന്ധിത നായി. വർഷങ്ങൾ വിദേശത്ത് കഴിയേണ്ടി വരുന്നതോടെ പ്രവാസിക്ക് കേരളീയ ഭക്ഷണ ത്തോട് വിരക്തി തോന്നി തുടങ്ങുകയും ഇറച്ചിഭ്രമം പ്രവാസികൾക്കിടയിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരി ക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അവരുടെ ജീവിതശൈലിയിൽ വന്ന മാറ്റത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

സമ്പന്ന പ്രവാസികൾ ആകട്ടെ ടിൻഫുഡും ജങ്ക്ഫുഡും മുന്തിയ വിദേശ വിഭവങ്ങളും ശീലമാക്കിയാണ് തങ്ങളുടെ സമ്പന്നതയെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതിൽ മാത്രമല്ല കുടുംബത്തിന്റെ സഹായമില്ലാതെ സ്വന്തമായി പാചകം ചെയ്യാനും വസ്ത്രങ്ങൾ കഴുകാനും മുറി വൃത്തിയാക്കാനും വിദേശ പ്രവാസം മലയാളിയെ പഠിപ്പിച്ചു.

രണ്ടാം ഇടത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന സ്വത്വരൂപീകരണം പ്രാദേശികതയിൽ നിന്നുയർക്കൊണ്ട സ്വത്വ നിർമ്മിതിയിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണ്. ദ്വന്ദ്വ സ്വത്വ രൂപീകരണം വ്യത്യസ്ത പ്രതികരണങ്ങളാണ് വ്യക്തിയിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ഇത്തരം സംഘർഷങ്ങളും രണ്ടാം ഇടത്തിലെ മാറ്റങ്ങളോടുള്ള സമന്വയ സ്വഭാവവും പ്രവാസി നേരിടുന്നുണ്ട് . വർത്തമാന പരി തോവസ്ഥകളോട് പൊരുത്തപ്പെടുമ്പോഴും കൈവിട്ട ജന്മദേശം പ്രവാസിയെ നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രവാസി വർത്തമാനകാലത്തിൽ അല്ല ഭൂതകാലത്തിലാണ് ജീവിക്കുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട് തീവ്രമായ ഗൃഹാതുരത്വമാണ് ഓരോ സാധാരണക്കാരായ പ്രവാസിയും ഉൾപ്പേറുന്നത് .

"ഏതൊരു സമൂഹവും അതിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഉപാധിയാക്കുന്നത് കലയെയും സാഹിത്യത്തെയും തന്നെയാണ്. അവിടെ ഭാഷ സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനത്തിന്റെ മൂർത്തമായ അടയാളമാണ് " ദിനേശൻ ഇ കെ (2014) ഭാഷ സ്നേഹം ദേശാന്തര ജീവിതത്തിൽ , അകം, മാർച്ച് പുസ്തകം 4 ലക്കം 44, പുറം 35). നഷ്ടപ്പെട്ട നാടിന്റെ തീവ്രമായ ഓർമ്മകളും ഗൃഹാതുരത്വവും പ്രവാസ സാഹിത്യത്തിനും കാരണമായി . പ്രവാസികളിൽ രണ്ട് വിഭാഗങ്ങളുണ്ട് . അതിലൊന്ന് അമ്മ ഭാഷയെ അതിന്റെ ആന്തരികാർത്ഥത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ട് കുടുംബത്തിനും കുട്ടികൾക്കും പരിസ്ഥിതിക്കും പ്രയോജനപ്പെടും വിധം ഭാഷാ ജീവിതം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുന്നവരുടെ ദർശനമാണ്. മറ്റൊന്ന് ചെന്ന് എത്തിപ്പെടുന്ന രാജ്യത്തിന്റെ ഭൗതികാസക്തികളിൽ വീണുപോയി ജന്മനാടിനെ അപഹസിക്കുകയും സ്വന്തം മാതൃഭാഷയെ പുറന്തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെ ലോകമാണ്.

മതത്തിൽ വേരുറച്ച വർഗ്ഗഘടനയാണ് കേരളീയസമൂഹത്തിന്റെ അടിത്തറ . ഈ വർഗ്ഗഘടന രൂപം കൊണ്ടത് കേരളത്തിലെ കാർഷിക ഉത്പാദനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടായിരുന്നു . കാർഷിക പ്രവർത്തികളായ കൊയ്യുക കൂട്ടുക വിതയ്ക്കുക തുടങ്ങിയവയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി രൂപം കൊണ്ടവയായിരുന്നു കേരളത്തിലെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ . ജാതിയിൽ ഉയർന്നതും ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥത കയ്യാളിരുന്നതും സവർണ്ണരായിരുന്നു . സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെ ജാതിയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന സ്ഥിതി വിശേഷം നിലനിന്ന സമൂഹത്തിൽ ജാതിയിൽ ഉയർന്ന ബ്രാഹ്മണനും ജന്മിക്കും , ജാതിയിൽ താഴ്ന്ന കൃഷിക്കാരനെ ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതിനും അധ്വാനഫലം ആസ്വദിക്കുന്നതിനും സർവ്വവിധ സ്വാതന്ത്ര്യവും ജാതിഘടന അനുവദിച്ചിരുന്നു. പ്രവാസ ജീവിതത്തോടെ സാധാരണക്കാർക്ക് കൈവന്ന പണം വ്യവസ്ഥിതിയെ തകിടം മറിച്ചു. അതുവരെ തങ്ങൾ പറയുന്നതിനപ്പുറം പ്രവർത്തിക്കാത്ത നാട്ടുകാർ ഗൾഫുകാരുടെ വരവോടെ കൂറുമാറുകയോ സന്താനങ്ങൾ പരദേശവാസം നടത്തിയതിനാൽ ആശ്രിത സ്വഭാവം ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്തു .

പ്രവാസത്തിലൂടെ കേരളത്തിലെ മുസ്ലിം സമുദായത്തിന് സംഭവിച്ച സാമ്പത്തിക മുന്നേറ്റം ശ്രദ്ധേയമാണ്. മതവും മതാചാരങ്ങളിലെ സമാനതകളും മുസ്ലിംസമുദായക്കാരെ റിക്രൂട്ട് ചെയ്യാനുള്ള സ്പോൺസർമാരുടെ താൽപര്യവും ആയിരുന്നു മുസ്ലിംവിഭാഗത്തിന് ഗൾഫിലേക്ക് ചേക്കേറാൻ പ്രേരണയായത്. സാമ്പത്തികനേട്ടം കൈവരിച്ചതിന് പുറമേ പ്രവാസ വേദന കൂടുതലായി അറിഞ്ഞതും അവരാണ്. പ്രവാസബദ്ധകളും സംഘർഷങ്ങളും എഴുത്തിലൂടെ പുറം ലോകത്തെത്തിച്ചവരിൽ ഭൂരിഭാഗം മുസ്ലിം മത വിഭാഗക്കാരായതും അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് .

മലയാളഭാഷയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനും തുറന്ന ഘടനയാണ് ഉള്ളത്. അനുയോജ്യമായ വിധം

ഏത് സംസ്കാരത്തെയും തങ്ങളിലേക്ക് സമന്വയിപ്പിച്ചാണ് മലയാളി പരദേശങ്ങളിൽ വേര് പിടിച്ചത് . നെല്ല് സമൃദ്ധമായി വിളഞ്ഞ മലയാള മണ്ണിൽ നിന്ന് പുന്നലിന്റെ മണവും സ്വാദും വേരോടിച്ച മലയാളിയുടെ നാവിൽ അപരിചിതങ്ങളായ പലരുചികളും കയറിയിറങ്ങിയത് പ്രവാസം വഴിയായിരുന്നു . നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളിൽ ചോറ് പരിപ്പ് നെയ്യ് പച്ചടി കിച്ചടി തോരൻ ഉപ്പേരി തുടങ്ങിയവ പ്രധാന ഇനങ്ങൾ ആയിരുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നും മലയാളി സ്വന്തമാക്കിയ വിഭവമാണ് സാമ്പാർ . ഇന്ന് സാമ്പാറില്ലാതെ മലയാളിക്ക് സദ്യ ഇല്ലെന്ന് സ്ഥിതിയാണ് . പലഹാരപ്പണിയിലും മലയാളി നിപുണരായത് തമിഴ്നാട്ടിൽ

നിന്നാണ് . ദോശയും ഇഡ്ഡലിയും ചട്ടിയപ്പവും വെള്ളയപ്പവും ഹൽവയും അൻപൂരിയും ഇടി യപ്പവും എല്ലാം കേരളത്തിന്റെ പുറത്തുനിന്നും മലയാളി കരഗതമാക്കിയവയാണ് . (ഭാസ്കരനു ണ്ണി പി (2000)പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം , കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ പുറം 61.) ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്ന രീതിയിലും മലയാളി വ്യത്യസ്ത പുലർത്തിയിരുന്നു ഇലയായി രുന്നു ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് തറയിലിരുന്ന് ഇലയിൽ വിളമ്പി കൈക്കൊണ്ട് വാരിയെടുത്ത് കഴിക്കുകയാണ് മലയാളിയുടെ പരമ്പരാഗത രീതി. അന്യദേശവാസം വർദ്ധിച്ച തോടുകൂടി ഇത്തരം പ്രാദേശിക തനിമ ആധുനിക മലയാളി വൈമുഖ്യം കാട്ടിത്തുടങ്ങി . സ്പൂണും ഫോർ ക്കും ഭക്ഷണമേശകളിൽ മാന്യതയുടെ അടയാളമായി . ഉത്തരേന്ത്യൻ ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ചൈനീ സ് എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിച്ച ഭക്ഷണശാലകളിൽ വിവിധങ്ങളായ വിഭവങ്ങൾ വന്നതിനു പി ന്നിൽ പ്രവാസാനുഭവങ്ങൾ ആണെന്ന് കാണാം . വ്യത്യസ്തനാടുകളിൽ ചെന്നെത്തി അറി ഞ്ഞ വിഭവങ്ങളുടെ രുചിഭേദങ്ങൾ കേരളത്തിലും ലഭ്യമാക്കുന്നതിനായുള്ള ശ്രമങ്ങളുടെ ഭാഗ മാണ് ഇത്തരം ഭക്ഷണ ശാലകൾ . പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും മലയാളി പരിചയച്ച ബർഗർ (യൂറോപ്പ് അമേരിക്ക) പിസ (ഇറ്റലി) ഷവർമ (ലബനൻ)കുബൂസ് (അറബ്) എന്നിവ പുതുതലമുറയുടെ ഇഷ്ടവിഭവങ്ങളാണ്. ഇറച്ചി കൊണ്ടുള്ള വിദേശ വിഭവങ്ങൾ ആയ കെ എഫ് സി (കെൻഡക്കി ചിക്കൻ) തന്തൂരി ,ഗ്രിൽഡ് ചിക്കൻ തുടങ്ങിയവ കേരളത്തിൽ ഇന്ന് വ്യാപ കമാണ്.

ഭക്ഷണം വസ്ത്രം പാർപ്പിടം തുടങ്ങിയ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങളിലൂടെയാണ് ഓരോ സമൂ ഹവും സാംസ്കാരികമായി വ്യതിരിക്തമാക്കപ്പെടുന്നത്. കേരളത്തിൽ വസ്ത്രധാരണം ഒരാളുടെ ജാതിമതഭേദങ്ങളിൽ നിർണയിച്ചിരുന്ന പ്രധാന ഘടകമായിരുന്നു . ഓരോ സമൂഹത്തിൽ പെട്ടവരും തനതായ വസ്ത്രങ്ങൾ ആയിരുന്നു അണിഞ്ഞിരുന്നത് . അധിനിവേശങ്ങളെ തുര ത്താൻ സ്വദേശി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി നിന്നുകൊണ്ട് പരമ്പരാഗത വേഷങ്ങളിൽ നെഞ്ചോട് ചേർത്തുപിടിച്ച കേരളീയൻ ദേശാന്തര ഗമനങ്ങൾ വഴിയായി പാശ്ചാത്യ വസ്ത്ര ധാരണ രീതികളെ അവയ്ക്ക് പകരം വെച്ചു . നഗര ജീവിതത്തിലൂടെ മലയാളിക്ക് കൈവന്ന ഉപഭോഗ സംസ്കാര ജീവിതക്രമത്തെയാണ് ചടുലമായ വസ്ത്രം മാറ്റങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത് . ഉത്തരേന്ത്യയിൽ നിന്നുമുള്ള സാരിയുടെ കടന്ന വരവിലൂടെ തകർക്കപ്പെട്ടത് സ്ത്രീകളുടെ മത കേന്ദ്രീകൃതമായ പരമ്പരാഗത വസ്ത്രധാരണ രീതികളാണ് . മുസ്ലിം സമ്പന്ന രാജ്യങ്ങളിൽനി ന്ന് കടന്നുവന്ന വ്യാപിച്ചതാണ് സൽവാർ കമ്മീസ് . മുസ്ലിം സമ്പന്നരുടെ പ്രതീകമായ ഷെർ വാണി ഇന്ന് മലയാളി ആഘോഷവേളകളിലെ സവിശേഷമായ വസ്ത്രം ആയി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു . കേരളത്തിലെ കാലാവസ്ഥയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ മുണ്ടും ഷർട്ടും ഇന്ന് അന്യമാക്കപ്പെ ട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു . വൈദേശിക വസ്ത്രങ്ങളായ സ്യൂട്ട് കോട്ട് ജീൻസ് തുടങ്ങിയവ ഇന്ന് മല യാളിയുടെ മാന്യ വസ്ത്രമായി പരിണമിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു . അനുദിന ജീവിത ക്രമത്തിൽ ഊന്നി നിന്നുകൊണ്ടുള്ള എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളും സംസ്കാരത്തെ നിർണയിക്കുന്ന അവിഭാജ്യ ഘടക ങ്ങളാണ്. അടിസ്ഥാന ജീവിത ക്രമത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന വിധിയാനങ്ങൾ ഒരു ജനതയുടെ സാംസ്കാരിക തനിമയെ തകർത്തു കളയുന്നു. കേരളത്തിലെ പുതിയ തലമുറയുടെ വൈദേശിക ജീവിതക്രമത്തോടുള്ള അമിതാവേശം പരമ്പരാഗത രീതികളോടുള്ള പ്രതിഷേധമായി രൂപ

പ്പെടുന്നത് തനതായ സാംസ്കാരിക മുദ്രകളുടെ തകർച്ചയ്ക്ക് വഴിയൊരുക്കും .

സാമ്പത്തിക പരിണാമങ്ങളും അനന്തരഫലങ്ങളും

സ്വത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തേടിയുള്ള പിൽക്കാല യാത്രകൾ ആധുനികതയിലേക്കുള്ള ചുവടുവെപ്പുകൾ ആയിരുന്നു വ്യവസായങ്ങളുടെ ആരംഭവും വാണിജ്യകൃഷിരീതികളും മനുഷ്യനെ നഗരങ്ങളിലേക്ക് ആകർഷിച്ച നഗരങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രയാണങ്ങൾ വ്യത്യസ്തമായ പ്രകൃതി മനുഷ്യബന്ധത്തിന് തുടക്കമിട്ടു. വൈവിധ്യമേറിയ വിദേശനിർമ്മിത ഉത്പന്നങ്ങളും സൗന്ദര്യവർദ്ധകവസ്തുക്കളും പ്രവാസികളാണ് കേരളത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്തിയത് . സമ്പന്നരായ പ്രവാസികൾ വിദേശനിർമ്മിത വസ്തുക്കളുടെ വിപണനത്തിനായി കേരളത്തിൽ കമ്പോളങ്ങളും മാളുകളും സൂപ്പർമാർക്കറ്റുകളും നിർമ്മിച്ച കേരളീയർക്ക് അപരിചിതമായ അഭിരുചികളെ വളർത്തുകയും അതുവഴി ഉപഭോഗ തൃഷ്ണയെ വർധിപ്പിക്കുന്ന പാലമായി പ്രവാസം മാറുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലെ പ്രവാസി സാംസ്കാരിക ചിഹ്നമായി ഗൾഫ് നിർമ്മിത വസ്തുക്കളെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് പോലെ വിദേശ നഗരസ്വഭാവമായ ഫ്ലാറ്റുകളുടെ നിർമ്മാണത്തിനും വ്യാപനത്തിനും പ്രവാസം വഴിയൊരുക്കി. ഭൂമി കച്ചവടം കേരളത്തിൽ പെരുകിയതിന്റെ പ്രധാന കാരണം വിദേശ പണമാണ്. ഭൂസ്വത്തിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ച വളർന്ന കേരളീയ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ തിരിച്ചടയിലാണ് പ്രവാസത്തിലൂടെ സംഭവിച്ചത് സാധാരണക്കാരിൽ വന്നുചേർന്ന പണം ജാതികേന്ദ്രീകരിച്ച വളർന്ന ജന്മിസമ്പ്രദായത്തെ പൊളിച്ചെഴുതി സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക നവോത്ഥാനത്തിന് വഴിയൊരുക്കുകയും ചെയ്തു സമൂഹത്തിൽ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാനും ഭൂമിയെ ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുവാനും പ്രവാസിക്ക് സാധിച്ചു . പക്ഷേ ഉൽപാദന മേഖലകളിലോ തൊഴിലവസരങ്ങളിലോഎന്തെങ്കിലും സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കുടിയേറ്റത്തി നോഅതിന്റെ ഫലമായി നാട്ടിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തിയ പണത്തിനേ നോഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. പുരോഗതിയുടെ പാതയിലേക്ക് കേരളത്തെ നയിക്കുന്നതിൽ പ്രവാസജീവിതം അളിയായുണ്ടായ സാമ്പത്തിക പരിണാമങ്ങൾ അനുകൂല ഘടകമായിത്തീർന്നു . പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണതകളെ മാറ്റിവെച്ചാൽ പ്രവാസിത്വം വഴിയായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ഭദ്രതയും ഉപഭോഗ സംസ്കാരവും ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നതായി കാണാം .

സവിശേഷ സാഹിത്യഘടകമായി മലയാളത്തിൽ പ്രവാസം മാറിയതും ഇത് വ്യക്തികളിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാംസ്കാരികവും നൂതനവുമായ പ്രവണതകളെ സാഹിത്യ ആവിഷ്കാരത്തിന്റെ മുഖ്യ തലങ്ങളിലേക്ക് എഴുത്തുകാർ കൊണ്ടുവന്നതും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തോടെയാണ് . പ്രവാസിയുടെ ജീവിത പരിസരങ്ങൾ വിഷയമായ നിരവധി കൃതികൾ സാഹിത്യത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. ഓ ചന്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖയും ശാരദയും ഇതിന് തുടക്കം കുറിച്ചു . കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ ആധുനികരണം റിയലിസ്റ്റിക് അവതരണങ്ങളിലൂടെ ഒ. ചന്തുമേനോനിൽ തുടങ്ങി തകഴി കേശവദേവ് എസ് കെ പൊറ്റക്കാട് എന്നിവരിലൂടെ പൂർണത നേടി . കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ ഉറൂബ്, മുകുന്ദൻ , ഒ വി വിജയൻ, ആനന്ദ് , സി ആർ പരമേശ്വരൻ കെ ജെ ബേബി , ബെന്യാമിൻ തുടങ്ങിയവർ മനുഷ്യ ജീവിതത്തെയും സാമൂഹ്യ പ്രശ്നങ്ങളെയും ചരിത്രപരതയോടെ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു. പിന്നീട് നോവലിന്റെ പ്രമേയമായും ദർശനമായും കുടിയേറ്റവും പ്രവാസവും ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. നഗരങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രവാസാനുഭവങ്ങളാണ് ആധുനിക നോവലുകളിലെ ആശയലോകം . ആഭ്യന്തരവും ബാഹ്യന്തരവുമായ നഗരമുഖങ്ങളെ എഴുത്തുകാർ നോവലുകളിലൂടെ അനാവരണം ചെയ്തു. നഗരങ്ങളിലെ ജീവിതരീതിക്കും സംസ്കാരത്തിനും ഇരുണ്ട മുഖമാണ് പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. കുറ്റകൃത്യങ്ങളും തിന്മയും വളർത്തുന്ന സുഖകരമായ ജീവിതം സാധ്യമല്ലാത്ത അന്യവത്കൃത ഇടങ്ങളായി നഗരങ്ങൾ മാറുന്നു. നഗര ജീവിതം വ്യക്തികളിൽ വരുത്തുന്ന

അസ്തിത്വവ്യഥ, അന്യവത്കരണം സ്വത്വനഷ്ടം എന്നീ ആധുനികതയുടെ പൊതുസ്വഭാവങ്ങളെ ഇത്തരം നോവലുകൾ പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നു. ദേശാന്തര ജീവിതത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന വ്യത്യസ്ത ദർശനങ്ങൾ എഴുത്തുകാരന്റെ സർഗാത്മകതയെ തീവ്രമാക്കുന്നു . നഗര ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമായവർക്ക് തിരിച്ചുപോക്ക് ശ്രമകരം ആണെങ്കിലും ഭാവനയിലൂടെയും ഭാഷയിലൂടെയും തനിമയെ, പ്രാദേശികതയെ അവർ വീണ്ടെടുക്കുന്നു.

ഗ്രന്ഥസൂചി

1. Cohen, Robin:(1997) Global Diasporas:An Introduction, UCL Press.

2. Safran, W(1993)"Diasporas in modern societies:myth of homeland and return"Diasporas1(1)

3. Sivanadan, A:(1974)A colonial Hybrid and Alienation, Post colonialNovel, Narratives of colonial consciousness, creative New literature Series-5,OMP. Juneja Creative books, NewDelhi

4 willams , Raymond; (1958) culture and Society, Chatto and windus, London

5. Bhabha, K. Homi:(1994)The Location of culture, London Routledge.

6 Rushdie Salman ; (1991) Imaginary Homelands Essays and citisism 1981-1991,Granta.

7. രാജകൃഷ്ണൻ , വി; (1998) ഭ്രഷ്ടിന്റെ നാനാർത്ഥങ്ങൾ,കറന്റ്ബുക്ക്സ് ,തൃശ്ശൂർ.

8. ഗോവിന്ദപിള്ള പി . (2011) സാംസ്കാരിക പഠനം: പുതുമ പഴമ പ്രസക്തി മലയാള പഠന സംഘം (സമ്പാ), സംസ്കാരം , ചരിത്രം, സിദ്ധാന്തം, പ്രയോഗം , വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം , ശുകപുരം .

9. രവീന്ദ്രൻ പി.പി. (2006) വീണ്ടെടുപ്പുകൾ .സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, ആഗോളത, ഡി.സി ബുക്ക്സ്, കോട്ടയം ,

10. പവിത്രൻ ,പി; (2011) സംസ്കാരത്തിന്റെ മൂന്നാം ലോക വഴി , മലയാള പഠന സംഘം . (സമ്പാ.) സംസ്കാര പഠനം .ചരിത്രം സിദ്ധാന്തം പ്രയോഗം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാഭ്യാസം വിദ്യാപീഠം , ശുകപുരം .

11. ദിനേശൻ ഇ.കെ (2014) ഭാഷാ സ്നേഹം ദേശാന്തരം ജീവിതത്തിൽ , അകം , മാർച്ച് , ലക്കം 4, ലക്കം 44

12.ഭാസ്കരനുണ്ണി, പി;(2000) പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം , കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി , തൃശൂർ .

13. കാറൽ മാക്സ് , ഫെഡറിക് ഏംഗൽസ്; (1981) കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ , പ്രോസസ് പബ്ലിക്കേഷൻസ് , മോസ്കോ .

14. പ്രദീപൻ , പാമ്പിരുകുന്ന്; (2011) നവോത്ഥാനം, ദേശീയത, ആധുനികത: കീഴാള സംസ്കാര പഠനം , മലയാള പഠനസംഘം (സമ്പാ), സംസ്കാര പഠനം . ചരിത്രം, സിദ്ധാന്തം , പ്രയോഗം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം , ശുകപുരം .

KKTM Cognizance

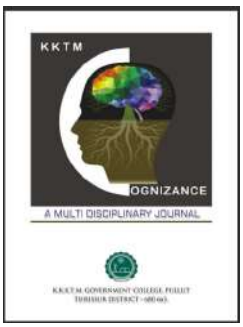

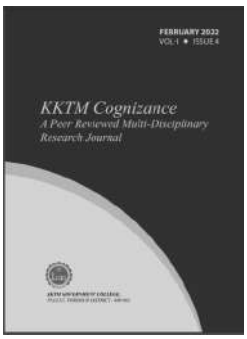

Journal Committee 2025-26

Prof. (Dr.) Ramya R (Principal)
Smt. Sajitha P. G (Co-ordinator)
Dr. Sabna K S
Dr. Vinayasree S
Dr. Yacob Thomas
Dr. Deepthi A N
Dr. Prasad N K

KKTM COGNIZANCE A Peer-Reviewed, Multidisciplinary Research Journal

FEBRUARY 2026 VOL IV ISSUE 1 ISSN 2456-4168

JOURNAL COMMITTEE & PTA
KKTM GOVT. COLLEGE,
PULLUT P. O.
KODUNGALLUR- 680663
THRISSUR (DIST)